

Giới thiệu Chinh Phục Vợ Yêu

Số chương: 194

Converter: Ngocquynh520

Editor: TieuKhang

Người đàn ông vút cô lên giường lớn, ánh mắt lạnh lẽo như muốn xuyên thủng linh hồn cô. Anh ta lấn người đè xuống, trong thoáng chốc xò xuyên qua cơ thể cô, gian ác cười lạnh, "Tôi sẽ nhốt hết từng cọng gai nhọn trên người em, để cho em biết địa ngục là như thế nào!"

Anh là tổng giám đốc vừa lạnh lùng lại tàn bạo của một tập đoàn xuyên quốc gia, còn là ông vua thống trị giao dịch trong thế giới ngầm.

Cô là ngôi sao mới trong ngành cảnh sát, lòng nhiệt huyết sục sôi muốn theo đuổi con đường chính nghĩa.

Một lần tình cờ gặp nhau ngoài ý muốn, cuộc đời hai người như đã định dây dưa không thể dứt. Anh có thể áo mũ chinh tề nói yêu cô, nhưng cũng có thể không bằng cảm thú chiếm đoạt cô, cô kháng cự thì bị anh hung ác trả thù thẳng tay....

Anh có thể cung chiều cô đến tận trời nhưng cũng có thể găm nát sự ngông nghênh của cô. Anh dùng thực tế nói cho cô biết, trên đời này chỉ cần thứ anh muốn là anh có thể điều khiển mọi thứ trong tay anh!

Cô nói: Sớm muộn cũng có một ngày, tôi sẽ tự tay bắt anh vào tù!

Anh nói: Tôi chờ em. . .

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Không duyên sẽ không gặp nhau

Đêm tối như mực, khắp nơi trên bầu trời đều giăng đầy mây đen, bao phủ cả vùng trời không còn chút ánh sáng, trong không khí vương đầy hơi hám ẩm ướt nhớp nhúa khiến cho người ta có chút khó chịu.

Tại một kho hàng bỏ hoang, hai nhóm người đứng nghiêm chỉnh, sau khi người cầm đầu hai phe khẽ ra hiệu, mỗi người xách cặp đứng phía sau tiến lên trước hai bước, sau đó mở cặp tấp ra, một trong hai người mở ra chiếc cặp đều là những tờ tiền mặt được xếp ngay ngắn chỉnh tề, bên còn lại cũng mở cặp mình ra, bên trong chất đầy vật phẩm màu trắng.

Người hai bên lập tức kiểm hàng và tiền, sau đó gạt đầu ra hiệu cho người bên mình.

"Hợp tác vui vẻ!" Người hai bên không nói lời thừa, mỗi bên tự đi về hướng của mình....

"Tất cả không được nhúc nhích!"

Đột nhiên, trong góc truyền đến một tiếng quát to, hiện trường ngay lập tức rơi vào hỗn loạn, cảnh sát đột nhiên xuất hiện và người hai bên chạy trốn tứ phía, trong nháy mắt trong kho hàng diễn ra cuộc quyết đấu, tiếng súng liên tục nổ vang ầm ầm, ánh sáng của tia lửa lóe lên trong đêm tối cực kỳ chói mắt.

"Cảnh sát ở đâu ra...." Tên đàn em cầm va li tiền trong tay nhìn người đàn ông đứng bên cạnh này giờ vẫn không hề sốt ruột tí nào, "Anh Thiên, làm sao bây giờ?"

Người đàn ông liếc nhìn đàn em, mượn ánh sáng của đạn bắn ra để đoán xem có bao nhiêu người, một lát sau nói: "Cậu và bọn Tiểu Lục vẫn theo kế hoạch đi từ phía sau, tôi dụ bọn họ sang hướng khác!"

"Nhưng...."

"Nhưng nhị cái gì? Chẳng lẽ cậu đi dụ bọn họ?" Người đàn ông trợn mắt nhìn tên đàn em, sau đó ra dấu bảo bọn họ cứ đi đi, còn mình nương theo bóng tối lặng lẽ di chuyển về phía cửa chính nhà kho.

Động tác của người đàn ông rất có kinh nghiệm, thân thủ nhanh gọn dứt khoát, thân hình thoăn thoắt len lỏi trong bóng đêm, mắt thấy sắp đến được gần cửa chính rồi, không ngờ vẫn bị cảnh sát phát hiện.

"Đứng lại!" Sau lưng vọng đến giọng của một nữ cảnh sát.

Người đàn ông khẽ cười lạnh, dựa vào địa hình quen thuộc mà cố tình chọn những nơi tối để luôn lách thoát thân....

Trong đêm đen, hai bóng người một trước một sau luôn qua lách lại trong ngõ hẻm, động tác của người đàn ông phía trước cực kỳ linh hoạt, vừa chạy trốn còn vừa để ý bên cạnh xem có thứ gì có thể dùng để ném về phía sau cản đường đối phương.

Con hẻm nhỏ vốn rất yên tĩnh, nhưng vì hành động này của anh ta mà thỉnh thoảng vang lên nhiều tiếng, “Àm, âm, loảng xoảng....” Âm thanh đồ đạc bị ném vỡ khiến cho lũ mèo hoang hoảng sợ chạy tán loạn bốn phía, chúng hoảng sợ kêu "Meo meo, meo meo" tiếng kêu sồn da gà khiến ai nghe cũng thấy phiền não.

"Shit!" Người đàn ông vẫn tục, vừa chạy vừa lăm bắm, "Mẹ nó, đã rượt đuổi lâu vậy rồi, còn muốn rượt tới khi nào đây?"

"Đứng lại, chạy nữa tôi sẽ nổ súng...." Nữ cảnh sát phía sau mặc thường phục vừa rượt đuổi vừa tránh né vật thể không rõ ở phía trước bay tới, vừa hô lớn, đôi chân hoàn toàn không vì đuổi theo một thời gian dài mà có vẻ mệt mỏi.

"Mẹ kiếp!" Người đàn ông nọ lại vẫn tục, đoán chắc cô không dám nổ súng, thân hình vẫn linh hoạt luôn lách trong ngõ hẻm, bộ dáng kia quả thực đối với địa hình chung quanh đây cực kỳ quen thuộc, cho dù dưới tình huống không có bất kỳ ánh sáng nào, vậy mà anh ta vẫn chạy băng băng trong đêm.

Nữ cảnh sát mặc thường phục vẫn kiên trì đuổi theo, càng đuổi càng thấy có gì đó không đúng, cô chắc chắn người đàn ông kia đang chạy về hướng nội thành, mà đầu hẻm đối diện phía trước chính là một con phố giải trí về đêm phồn hoa nhất của thành phố A.

Mộ Thiên Thanh nhủ mảy, sợ dẫn đến náo loạn nên cô cất súng vào trước, nhưng bước chân vẫn không ngừng đuổi theo bóng dáng trước mặt...

"Két"

Tiếng thắng xe chói tai truyền đến, Mộ Thiên Thanh phản ứng cực nhanh, thân thể gần như lướt qua chiếc xe kia xoay một vòng tròn sau đó đứng vững ổn định thân thể....

Tài xế xe vội vàng xuống xe, không nói hai lời tiến lên xem xét coi Mộ Thiên Thanh có bị thương chỗ nào không, "Thưa cô, cô không sao chứ, có bị thương ở đâu không?"

"Tôi không sao!" Mộ Thiên Thanh quăng lại một câu, đang định nhắc chân đuổi theo người nọ thì lại bị tài xế kéo lại.

Tài xế giống như rất lo lắng cho tình trạng của Mộ Thiên Thanh, tỏ ra áy náy, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi...Có cần tôi đưa cô đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không?"

Lòng Mộ Thiên Thanh nóng như lửa đốt, ánh mắt đảo một vòng chung quanh, khắp nơi đều là người sinh hoạt về đêm, đầu người nhón nháo nhưng nào còn bóng dáng của người kia?

Mặc dù trong lòng tức giận nhưng cũng không thể nổi giận với người ta, nói thế nào tất cả đều do mình đột nhiên từ ngõ hẻm xông ra, không trách được người ta, "À, tôi thật sự không sao, chắc do tôi không để ý."

Tài xế lại nói xin lỗi mấy câu rồi quay lại xe, nhưng lúc mở cửa, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn Mộ Thiên Thanh.

"Đến đầu đường phía trước đón A Thiên!" Tài xế mới ngồi vững vào ghế lái, phía sau xe truyền đến một giọng nói trầm lắng mà đầy từ tính, tao nhã như tiếng đàn vi-ô-lông.

"Dạ!" Tài xế lên tiếng trả lời, liếc nhìn người đàn ông lạnh lùng hờ hững ngồi ở phía sau qua tấm kính chiếu hậu, ngay sau đó di chuyển tầm mắt khỏi động xe rồi đi.

Người đàn ông ngồi sau xe khẽ quay đầu nhìn tới chỗ Mộ Thiên Thanh đang đứng ở ven đường cố gắng tìm kiếm mục tiêu qua kính cửa sổ, đôi mắt sắc bén như chim Ưng khẽ híp lại, che giấu đáy mắt sâu thẳm như đại dương mênh mông, đôi môi khẽ khẽ lên nụ cười lạnh lùng khinh thường. Sau đó anh di chuyển tầm mắt, trên gương mặt điển trai như điêu khắc lộ rõ sự lạnh lùng khiến người khác tránh xa ngàn dặm không dám đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lướt qua nhau

Mộ Thiên Thanh thờ hờn hờn, ánh mắt quét nhìn xung quanh như dò xét nhưng không thể xác định được phương hướng, hướng chi, chỗ mới vừa đuổi thẳng tới cũng rất tối, ngoại trừ biết đó là một người đàn ông, còn lại không có manh mối gì cả, dù cho bây giờ anh ta bình tĩnh đứng sờ sờ ở trước mặt sợ rằng cũng khó mà nhận ra.

Mộ Thiên Thanh âm thầm chửi rủa, hậm hực bấm điện thoại gọi người cùng tổ, "Hà Tuấn, tình huống bên kia thế nào?"

"Mẹ kiếp, chỉ bắt được vài tên thuộc hạ, những người còn lại và hàng đầu không tóm được!" Trong điện thoại truyền đến âm thanh nóng nảy của Hà Tuấn.

Mộ Thiên Thanh nhú mày, "Lại không bắt được?"

"Đúng vậy!" Hà Tuấn rầu rĩ bắt đầu than thở, "Lần này đã được cung cấp tin nội bộ, cũng bố trí hết sức kín đáo, vậy mà cuối cùng cũng để cho bọn chúng chạy thoát, chỉ cần là giao dịch có liên quan đến Dạ Ứng thì không có lần nào tóm được cả, việc này cũng khá kỳ lạ...."

Mộ Thiên Thanh cũng cảm thấy rất lạ, nhưng không bắt được người thì giờ có nói gì cũng vô dụng, "Phía bên anh hiện giờ đang ở đâu?"

"Mới vừa dọn dẹp xong hiện trường, đang chuẩn bị trở về cục cảnh sát!" Hà Tuấn hỏi ngược lại, "Này, Thiên Thanh, còn bên cô thế nào?"

"Tôi đuổi theo đến đường Phong Hoa thì bị mất dấu!" Mộ Thiên Thanh tức giận nói, không đợi đối phương trả lời đã nói tiếp: "Tôi về cục cảnh sát trước đây!" Sau khi cúp điện thoại, Mộ Thiên Thanh vẫn không cam lòng tiếp tục nhìn quanh bốn phía tìm kiếm, sau đó phòng mang trọn mắt chửi thầm trong miệng, rồi cũng rời khỏi con phố giải trí phồn hoa.

Một chiếc Mercedes Benz sang trọng đang đỗ ngay tại ngã tư, ở một nơi đắt tiền như con phố Phong Hoa này thì nó cũng không có gì nổi bật. Mộ Thiên Thanh đi ngang qua cạnh xe, chân bước có chút uể oải, chạy đuổi theo người nọ tận mười mấy cây số, lúc bắt đầu thì không thấy mệt, lúc này dây thần kinh được thả lỏng mới cảm thấy bước chân nặng nề như đúc bằng chì.

"Ôi trời ơi, nữ cảnh sát này đã đuổi theo em từ kho hàng đến tận đây đây, không thể không khen ngợi thể lực cô ta cực tốt!" Hình Thiên ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhìn Mộ Thiên Thanh đi ngang qua, chắc chắn nói, nhưng cũng không biết là bắt đắc dĩ hay thật sự bội phục, anh ta xoay người nhìn xuống người đàn ông ngồi ở phía sau, cười cợt nói, "Lão đại, anh đến rất đúng lúc!"

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhướn mắt, đồng tử thâm sâu liếc nhìn bóng lưng Mộ Thiên Thanh rồi đi qua cửa sổ xe, ngay sau đó hồ hững chuyển mắt nhìn lại Hình Thiên, môi khẽ mấp máy, "Vẫn còn sức ở đây kìa môi mím mép, xem ra không cần tôi đến đón cậu!"

Hình Thiên vừa nghe xong liền bĩu môi, sau đó ra vẻ rất mệt mỏi ngồi phịch ra dựa vào lưng ghế, "Lão đại, nếu lúc này mà anh đạp em xuống xe, chắc chắn em sẽ bị nữ cảnh sát kia không ngần cho te tua là khỏi có ngưng luôn."

Dáng dấp của Hình Thiên nhìn rất nhã nhặn phong độ, không hề có chút gì giống với người ban nãy linh hoạt nhanh nhẹn chạy mười mấy cây số, bộ dạng yếu đuối lúc này của anh ta làm người ta không nhận ra có chút sơ hở nào.

Lãnh Tinh Hàn không để ý tới Hình Thiên, sau khi trực tiếp cản chặn "Đến MG." thì im lặng không nói thêm gì nữa.

Hình Thiên ngồi thẳng người dậy, biết Lãnh Tinh Hàn không thích nói nhiều nên cũng ngoan ngoãn không bép xép nữa.

Khi xe chạy lướt ngang người Mộ Thiên Thanh, tầm mắt của Lãnh Tinh Hàn hơi liếc ra phía ngoài xe, ánh mắt hồ hững nhìn theo tốc độ xe di chuyển, từ từ ném Mộ Thiên Thanh ra khỏi tầm mắt....

Hôm nay trước khi giao dịch đã sắp xếp ổn thỏa vậy mà vẫn bị cảnh sát phá đám?

Lãnh Tinh Hàn khẽ nheo mắt lại, giấu đi hai vệt sáng lạnh lẽo nơi trong đáy mắt, "Tra xem hôm nay cảnh sát đi nằm vùng thuộc khu vực nào."

"Dạ!" Hình Thiên lên tiếng trả lời, nhân tiện nhỏ giọng tự nói với chính mình, "Anh không nói em cũng phải tra cho bằng được, nào giờ chưa ai có thể đuổi theo Hình Thiên em chạy xa như vậy, mẹ kiếp!"

Nghe Hình Thiên chửi mãi, Lãnh Tinh Hàn khẽ nhướn mày, tầm mắt hơi ngược lên nhìn qua tấm kính chiếu hậu, bóng dáng Mộ Thiên Thanh trong kính chiếu hậu bị ném càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất trong đám người....

Thu hồi ánh mắt, ngón tay thon dài của Lãnh Tinh Hàn gõ nhịp nhàn lên hai chân đang bắt chéo, ánh mắt dần trở nên thâm thúy như chỉ trong nháy mắt có thể thu hết bóng tối chung quanh mình, cũng khiến cho mọi người bị hút vào trong đó....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bị đá

Đêm đã về khuya, khi Mộ Thiên Thanh chỉnh sửa xong hồ sơ báo cáo nhiệm vụ tối hôm nay thì đã hơn mười một giờ đêm, cô mệt mỏi đuổi lưng một cái, sau khi lên tiếng chào hỏi người trực ban liền rời khỏi cục cảnh sát Khu Nam, chờ đến lúc trở lại phòng thuê thì kim đồng hồ vừa đúng điểm đến vạch mười hai giờ khuya.

Mộ Thiên Thanh lấy chìa khóa mở cửa phòng, vừa mở cửa ra thì bị khăn giấy vương vãi bay đầy đất cùng tiếng khóc thảm thiết dọa cho hết cả hồn. Cô đóng cửa lại, nhủ mày nhìn cô gái ngồi dưới đất vừa khóc bù lu bù loa vừa không ngừng vứt giấy lau, "Tiểu Nhiên, cậu đang... hát tuồng sao?"

Thẩm Duyệt Nhiên chợt co ro người lại, nhìn thấy Mộ Thiên Thanh lập tức khóc rống lên, sau đó nghẹn ngào lên án, "Thiên Thanh, cái tên Vương Chí Huy khôn kiếp kia, hấn đá mình rồi!"

Mộ Thiên Thanh thoáng sững sốt, sau đó, bao nhiêu lửa giận tích tụ chồng chất bởi hành động thất bại của tôi hôm nay bắt đầu phùng phùng bộc phát, "Cậu chắc chứ?"

Thẩm Duyệt Nhiên yên lặng rơi lệ, nghẹn ngào nói: "Minh tận mắt nhìn thấy anh ta ôm một cô gái cười cười nói nói đi vào MG...."

Mộ Thiên Thanh vừa nghe, ánh mắt ngay lập tức trở nên lạnh lẽo, đôi này của cô không quan tâm ai, chỉ quan tâm một người duy nhất, đó chính là Thẩm Duyệt Nhiên. Cuộc đời của cô có thể nói vì nhờ có Thẩm Duyệt Nhiên mới có thể bắt đầu sống lại lần nữa, bất kỳ ai cũng không được ăn hiếp cô ấy, nhất là tên Vương Chí Huy từng ở trước mặt cô thì non hèn biển nói sẽ yêu và bảo vệ Tiểu Nhiên hết cả đời.

"Có khi nào anh ta đang làm việc không?" Mộ Thiên Thanh giữ một tia lý trí cuối cùng, dù sao xã hội bây giờ, nhất là trong việc làm ăn kinh doanh, thỉnh thoảng gặp dịp mua vui là không thể tránh khỏi.

Thẩm Duyệt Nhiên buồn bã, khóc một hồi lâu mới nói: "Minh gọi điện thoại cho anh ta, anh ta.... bảo mình phiền, sau đó.... nói muốn chia tay...."

Bàn tay Mộ Thiên Thanh đột nhiên siết lại cổ nhần nhẹn, cuối cùng không nhịn được nữa xoay người đi ra cửa....

"Thiên Thanh, cậu định làm gì?"

Mộ Thiên Thanh không trả lời mà đi thẳng ra cửa, sau đó đón xe tới MG.

Câu lạc bộ MG là nơi dốt tiền nổi tiếng nhất thành phố A, ra vào nơi này không phải thương nhân nổi tiếng thì cũng là nhân vật của giới chính trị, mà phụ nữ tới nơi này muốn phát sinh tình một đêm hay câu cá vàng cũng đã thành chuyện thường tình mỗi ngày.

Có một cô gái đứng ở cửa ra vào MG, ăn mặc cực kỳ nóng bỏng, áo chiffon hở ngực, váy ngắn ôm bó sát mông, đôi chân trần mang giày cao gót bảy phân, dáng người hình chữ S không dư miếng thịt thừa nào trông vô cùng hoàn mỹ.

Mộ Thiên Thanh kéo kéo chiếc váy ngắn trên người, quần áo trên người là mới vừa mua trên đường tới đây. Muốn vào chỗ này mà không chịu tốn kém một chút thì không vào được, người đẹp nhờ lụa lúa tốt nhờ phân là chân lý hoàn toàn chính xác.

Đây là lần đầu tiên Mộ Thiên Thanh vào MG, đại sảnh xanh vàng rực rỡ, mỗi một nơi đều được lắp đặt những thiết bị cầu kỳ sang trọng, biến nơi ăn chơi đảng điểm thành một nơi lịch sự trang nhã, như thể đến nơi này bạn sẽ có cảm giác mâu thuẫn bởi sự kết hợp giữa thiên đường và địa ngục.

Theo lời đồn, ông chủ của nơi này là người rất thần bí, chưa bao giờ lộ diện nhưng thế lực đằng sau anh ta thì vô cùng khủng bố. Về phần có thật hay không, chỉ dựa vào điểm cực cảnh sát chưa từng nhận được thông báo kiểm tra nơi này là có thể nhìn ra được.

"Xi!" Khẽ xì một tiếng, Mộ Thiên Thanh có vẻ như rất khinh thường đối với nơi ăn chơi sa đọa này, cô di chuyển tầm mắt, giờ mới phát hiện muốn tìm một người trong câu lạc bộ rộng lớn như MG này quả thật không dễ dàng. Nếu như gõ cửa từng căn phòng một, e là còn chưa tìm được người thì đã bị người ta tổng cô ra ngoài....

Nhưng... Trên đời vốn thật có cái gọi là trùng hợp ngẫu nhiên, vì Mộ Thiên Thanh vừa đi lên đến tầng hai liền nhìn thấy Vương Chí Huy từ toilet đi ra rồi quẹo vào một căn phòng được bao.

Mộ Thiên Thanh đi tới nhìn vào căn phòng đó với sắc mặt tối tăm đáng sợ, ánh mắt rét lạnh bất ngờ mở tung cửa phòng ra, ngay lập tức bao nhiêu ánh mắt có mặt trong phòng đều bắn về phía cô....

Ánh mắt ẩn dưới đôi kính không gọng của Hình Thiên nhìn lên nhìn xuống đánh giá Mộ Thiên Thanh một lượt, thấy cách ăn mặc bốc lửa của cô âm thầm nhếch miệng oán thầm: Sẽ không xui xẻo tới mức bị cô ta nhận ra chứ? Có điều.... Cách ăn mặc này.... Rất bốc!

Nghĩ vậy, ánh mắt không kiềm được nhìn về phía Lãnh Tĩnh Hàn đang ngồi kế bên cạnh, chỉ thấy ngón tay thon dài của anh đang hờ hững cầm ly để cao lắc nhẹ, chất lỏng màu đỏ theo động tác tay anh lượn tròn trong ly, anh chỉ như nhún nhệ mắt lên nhìn, khóe môi như có như không gợi lên ý cười gian tà, đôi con ngươi như đá vô chai chợt lóe sáng rồi dần biến sang im lìm tĩnh lặng.

"Thiên Thanh?" Vương Chí Huy là người phản ứng trước tiên, gọi tên cô theo quán tính, bàn tay vốn đang ôm một cô gái liền buông ra như bị chạm điện vội rút trở về.

Mộ Thiên Thanh không thèm đếm xỉa đến ánh mắt của mọi người, đi thẳng tới trước mặt Vương Chí Huy, cô dần lòng muốn vung cho hấn ta một cái tát, mặt không cảm xúc nhìn cô gái xinh đẹp ngồi ở bên cạnh lạnh lùng nói: "Vương Chí Huy, cho anh hai lựa chọn: Một, đi theo tôi; hai...." Dừng một chút, tay đột nhiên siết lại, "Bị tôi đá ra!"

Tất cả mọi người có mặt trong phòng đều tỏ ra kinh ngạc, duy chỉ có Lãnh Tĩnh Hàn là vẫn lạnh nhạt hờ hững, nhưng sâu tận nơi đáy mắt dường như ẩn hiện ý cười mà không ai phát hiện ra...

Chương 4: Cô gái này rất thú vị

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt rơi vào trên người Mộ Thiên Thanh, áo chiffon màu hồng nhạt hơi mỏng, bộ ngực đầy đặn tròn trịa như ẩn như hiện dưới ánh đèn mờ tối, phơi bày ra sức hấp dẫn đặc biệt của phụ nữ.... Chiếc váy ngắn bó sát chỉ vờn vờn ngang đùi, đôi chân trắng nõn nhìn hết sức săn chắc, có lẽ do ngành nghề nên thường xuyên rèn luyện hình thành, dù vậy nhưng không làm cho người ta có cảm giác vai u thịt bắp thô thiển khó coi.

Cái liếc mắt quét qua rất nhanh, trong đôi mắt thâm sâu của Lãnh Tinh Hàn ẩn chứa ý cười, cô gái này rất thú vị, ít nhất vẫn còn biết, tới nơi này cần phải ăn mặc như thế!

Có điều, ăn mặc kiểu đó, quả thật rất không thích hợp để đá người! Theo Lãnh Tinh Hàn nghĩ như thế.

"Cô là ai hả?" Có lẽ cô gái xinh đẹp có gương mặt lạnh lùng ở bên cạnh Vương Chí Huy cũng ái ngại đến thân phận mình, dù có bực mình không vui nhưng vẫn giữ được phép lịch sự tối thiểu nên có, "MG là nơi mà ai cũng có thể vào sao?"

Giọng điệu rõ ràng mang theo sự giễu cợt, cô gái nhìn Mộ Thiên Thanh từ trên xuống dưới, vẻ khinh bỉ nơi đáy mắt càng nhiều hơn, cô ta quay đầu lại nhìn Vương Chí Huy, trong đôi mắt như sắp phun ra lửa.

"Tôi có thể vào được hay không, không cần cô phải bận lòng, về phần tôi là ai..." Mộ Thiên Thanh hừ lạnh một tiếng, không nói gì chỉ chuyển ánh mắt sắc bén sang phía Vương Chí Huy, chỉ bấy nhiêu tất nhiên mọi người ai cũng đều hiểu.

Người đến nơi này, ai cũng là nhân vật có lai lịch, hôm nay đến để bàn chuyện hợp tác làm ăn, nhưng không ngờ có kịch hay để xem, trong giới thượng lưu, chuyện xấu xa bí mật thì nhiều vô số kể chứ không hề vinh quang sáng sủa như vẻ bên ngoài, thế nhưng ai nấy đều thích xem người khác bị bề mặt và lấy đó làm trò vui.

Cô gái bên cạnh Vương Chí Huy là Tống Mạn Ni, tổng giám đốc của tập đoàn điện tử Đức Tín, cũng là cấp trên của anh ta. Hiện anh ta chẳng qua chỉ là một quản lý nhỏ của bộ phận kỹ thuật ở Đức Tín, hôm nay đi bàn chuyện làm ăn, nhưng người sáng mắt đều nhìn ra được mối quan hệ mờ ám của hai người.

Về mặt Vương Chí Huy lúng túng, vội vàng đứng dậy, hạ thấp giọng nói với Mộ Thiên Thanh: "Thiên Thanh, tôi còn đang bàn chuyện làm ăn, cô về trước đi!"

"Anh không đi?" Trong giọng nói của Mộ Thiên Thanh càng tăng thêm sự lạnh lẽo, thấy Vương Chí Huy do dự, lửa giận trong lòng cô như bùng phát, không nói hai lời tiến túm lấy cánh tay Vương Chí Huy bẻ ngược ra sau lưng, sau đó dùng sức hất vung lên....

Động tác làm liền một mạch, nhanh đến độ chưa ai kịp phản ứng thì đã nghe được tiếng "Bịch" vang lên.

"Ồi..."

Cơ thể bị ném qua vai rơi thẳng xuống mặt đất, truyền đến tiếng kêu đau đớn thảm thiết của Vương Chí Huy.

"Chí Huy!" Tống Mạn Ni kinh hãi vội vàng đứng dậy đi tới xem Vương Chí Huy.

Nhưng ngoại trừ Tống Mạn Ni, ánh mắt của những người ở đó đều dừng lại trên đùi Mộ Thiên Thanh!

Bởi vì động tác ném ngược qua vai quá mạnh, Mộ Thiên Thanh không hề phát hiện chiếc váy vốn đã ngắn của mình còn bị giựt lên cao, thấp thoáng còn có thể nhìn thấy chiếc quần lót màu trắng ở bên trong.

Hình Thiên tròn to hai mắt, liên tục chắc lưỡi hít hà, vừa định nói gì đó với Lãnh Tinh Hàn thì phát hiện người ngồi ở bên cạnh đang chau nhẹ hai đầu lông mày.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nheo mắt thầm nghĩ: Chẳng lẽ cô gái này không hề có chút ý thức rằng mình đang gặp nguy hiểm sao? Hay cô cho rằng đó chỉ là chuyện bình thường?

"Mộ Thiên Thanh, cô đúng là đồ điên!" Vương Chí Huy bò dậy, anh ta thật không ngờ Thiên Thanh lại dám ra tay đánh mình ở ngay trước mặt nhiều người như thế, thế cho nên anh ta cũng bất chấp mặt mũi, đằng nào cũng bị mất mặt rồi, chỉ vào mũi cô rống lên, "Hiện tại tôi sẽ nói luôn cho cô biết, tôi sẽ không đi về với cô, về phần Tiểu Nhiên, cô ta như bây giờ tất cả đều do cô tạo ra!"

"Anh có giỏi thì nói lại một lần nữa!" Mộ Thiên Thanh nghiêng răng, ánh mắt trở nên tối tăm.

"Tôi sẽ nói cho cô biết, cô gái mà tôi thích là Mạn Ni!" Vương Chí Huy nói xong liền ôm chầm Tống Mạn Ni vào lòng.

"Đồ cặn bã!"

Mộ Thiên Thanh rất tức giận, giơ tay định tát vào mặt Vương Chí Huy, nhưng mới đến nửa đường thì cổ tay cô bất ngờ bị người khác giữ lại, ngay sau đó, truyền đến giọng nói trầm thấp thông thả, "Muốn được đàn ông yêu thích, phụ nữ cần phải nên dịu dàng một chút."

Mộ Thiên Thanh muốn rút tay về nhưng sức lực của người đàn ông đó rất lớn, sắc mặt cô bỗng lạnh đi, cơ thể bị sự cảnh giác theo thói quen nghề nghiệp thúc đẩy, không thèm liếc mắt nhìn người đó là ai đã nhấc chân nhắm ngay vị trí hiểm dưới thân của người đàn ông đá tới...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cảnh nóng xinh đẹp

Theo động tác của Mộ Thiên Thanh, mọi người trong phòng đều tròn tròn mắt dò dẫm nhìn như quên mất cả thời gian.... Không ngờ cô ta to gan đến mức dám ra tay với Lãnh Tinh Hàn, có ai mà không biết nếu đắc tội với Lãnh Tinh Hàn thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Lãnh Tinh Hàn hơi nghiêng người né sang một bên, dễ dàng tránh được một cú đấm của Mộ Thiên Thanh, thuận thế buông cổ tay cô ra, chân mày khẽ cau nhẹ đến mức không thể nhìn thấy, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó tầm mắt dời xuống phía dưới. Mộ Thiên Thanh cũng nhìn xuống theo ánh mắt đó, mặt liền biến sắc vội vàng cho tà váy ngay ngắn lại.

Bởi vì bận rộn kéo váy nên Mộ Thiên Thanh không biết rằng, khe rãnh đẹp đẽ trước ngực như ẩn như hiện bại lộ ngay trước mắt Lãnh Tinh Hàn, anh âm thầm lắc đầu bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn sang Tống Mạn Ni ở bên cạnh, "Dự án này tôi không có hứng thú!"

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng quăng lại một câu, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng thì đã bước đi ra khỏi phòng.

Đôi mắt ẩn sau lớp kính của Hình Thiên thoáng qua ý cười hời hợt, sau đó cũng đứng dậy rời đi.

Tống Mạn Ni thấy Mộ Thiên Thanh làm cho cô mất sạch mặt mũi còn phá đám dự án làm ăn của mình, vô cùng tức giận nói: "Cô tên Mộ Thiên Thanh đúng không? Cô trở về nói cho cô bạn của cô biết, đừng mặt dày quần lầy Chí Huy, cô ta có thể giúp được cho Chí Huy cái gì? Chẳng qua chỉ làm công cho tiệm bán hoa...."

"Cô thì sao?" Mộ Thiên Thanh đâu phải loại người mà ai cũng có thể lên mặt muốn nói gì thì nói, "Chẳng phải cô cũng chỉ là hạng gái già chờ đàn ông trèo lên thôi sao.... À, đúng rồi, ở cái xã hội hiện đại này ấy hã, cứ có tiền là không bị khinh rẻ khi dễ, không cần biết kẻ đó làm gì dù cho có làm 'gái điếm' đi chăng nữa.

Mộ Thiên Thanh cố ý nhấn mạnh chữ "gái điếm" khiến Tống Mạn Ni giận quá biến đổi sắc mặt, cô cũng bất chấp tất cả quét mắt nhìn về phía Vương Chí Huy, lạnh lùng nói: "Vương Chí Huy, đừng để tôi thấy anh xuất hiện trước mặt Tiểu Nhiên nữa, nếu không, chớ có trách tôi không khách sáo đấy!" Nói xong, không màng quan tâm đến ánh mắt của mọi người, sải bước bỏ đi một mạch, để lại cả đám người hai mặt nhìn nhau.

Mộ Thiên Thanh mang đôi giày bẫy phân không mấy thoải mái đi con trên đường lớn, dù đã sắp chuyển sang rạng sáng nhưng nơi này vẫn cực kỳ nóng nực, đầu đầu cũng thấy trai gái diu nhau có đôi có cặp âu yếm trước mắt bao người, dĩ nhiên cũng không thiếu một số người bị ỏi mượn rượu già điên.

Cái này còn chưa tính, tâm trạng của Mộ Thiên Thanh vốn đang tồi tệ u ám đã vậy còn bị mấy người trước mắt làm cho cô nổi điên.

"Em gái, sao nửa đêm rồi còn đi lang thang một mình vậy?" Một tên ngà ngón cát tiếng trêu ghẹo, "Có muốn anh đây đến bên em để xoa tan cô đơn trống vắng đêm hay không hả cưng?"

Mặt Mộ Thiên Thanh u ám như giăng đầy mây đen.

Lúc này, một người đàn ông khác trắng trợn quan sát Mộ Thiên Thanh, trong ánh mắt đều lộ rõ dục vọng đang sắp bốc cháy, "Đêm nay còn khá dài, hay là bọn anh mời em uống vài ly nhé...."

"Được thôi...." Ngoài mặt Mộ Thiên Thanh cười rất tươi kéo dài giọng nói nhưng lòng thầm cười lạnh, sau đó từ trong túi xách lấy ra chứng nhận đưa qua trước mặt mấy người đàn ông, "Có muốn tôi mời các người về cục cảnh sát để uống hay không?"

Giọng điệu lạnh nhạt như băng lạnh giờ phút này đã không thể áp chế được tâm tình nóng nảy của Mộ Thiên Thanh, mấy người đàn ông thấy vậy chỉ nhìn nhìn rồi hậm hực bỏ đi, vừa đi còn mắng hôm nay thật xúi quẩy....

"Mẹ nó, bây giờ nữ cảnh sát đều ăn mặc lăng lơ như vậy cả sao?"

"Tôi thấy hung dữ như cạp cái kiểu này có lẽ cũng chẳng ai thèm yêu, cho nên mới ăn mặc lăng lơ như vậy tới đây tìm đàn ông để phát tiết một chút

thời..."

"Ha ha, cô ta đó hả, có cho tôi.... tôi cũng không thèm, mới vừa mời cô ta uống vài ly chẳng qua vì tâm trạng đang tốt mà thôi!"

"...."

Bao lời lẽ khó nghe truyền hết vào tai Mộ Thiên Thanh, sau đó mỗi lúc càng xa dần, Mộ Thiên Thanh cắn chặt răng cố dần xức động muốn dạy dỗ đám người đó một trận. Lê tấm thân mệt mỏi đi về phía trước, dường như ông trời đang cho cô biết cái gì gọi là họa vô đơn chí hay sao ấy, giày cao gót sang trọng của Mộ Thiên Thanh bị lọt trong khe hở cống thoát nước, sau đó trọng tâm mất thăng bằng, chân bị lệch sang một bên

Mộ Thiên Thanh vẫn không nhúc nhích, cũng mặc kệ mặc cả chân đang âm ỉ đau nhói, tay cô cuống chặt lại, bởi vì tức giận mà lồng ngực phập phồng lên xuống.

Người đi qua lại đều dồn mắt nhìn cô, loại ánh mắt nào cũng có, Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, nhón chân khom lưng muốn rút gót giày bị cắm trong khe hở cống thoát nước ra....

Mới vừa khom người, chợt thấy một bàn tay thon dài với từng khớp xương rõ ràng vươn tới, rút đế giày bị cắm trong khe hở ra, Mộ Thiên Thanh tò mò theo bản năng quay lại nhìn chủ nhân của bàn tay....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bất ngờ gặp lại

"Thượng Quan!" Mộ Thiên Thanh kinh ngạc tròn to mắt nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt, "Anh về hồi nào thế? Mà sao anh lại ở đây?"

Thượng Quan Mộc ngồi xổm bằng một gối, ngược đầu nhướn lên đôi mắt hẹp dài, khóe môi thoáng nở nụ cười ấm áp, khuôn mặt đẹp trai với nét dịu dàng nói, "Vừa về nước hôm nay, bị bạn bè kéo tới tẩy trần!"

Thượng Quan Mộc đưa tay nhắc bàn chân mềm mại của Mộ Thiên Thanh xỏ vào chiếc giày, tiện thể nhìn luôn mắt cá chân cô xem thế nào, nói với vẻ như rất bất đắc dĩ, "Chỉ bị trọ thôi, may mắn không nghiêm trọng...."

Nói xong liền đứng dậy, bộ quần áo đơn giản thoải mái khoác lên dáng người cao lớn bánh bao của Thượng Quan Mộc càng khiến cho anh có sức hấp dẫn vô bờ, anh nhìn cách ăn mặc của Mộ Thiên Thanh, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu thoáng qua ý cười hài hước, "Anh mới ra nước ngoài có một năm mà phong cách ăn mặc của em cũng thay đổi rồi sao?"

Mặt Mộ Thiên Thanh hơi ửng đỏ, sau đó cười "hắc hắc" hai tiếng để che giấu lúng túng.

"Thế nào? Đang phá án à?" Đây là khả năng duy nhất mà Thượng Quan Mộc giải thích cho lý do về cách ăn mặc này của cô. Mỗi khi Mộ Thiên Thanh xử lý vụ án nào thì hầu như cô đều liều sống bán chết, khí thế liều lĩnh bạt mạng ấy quả thật khiến cho cánh người đàn ông trong cục cảnh sát cũng phải bối phục xấu hổ.

Mộ Thiên Thanh bĩu môi, không nói gì tức là đã thừa nhận rồi, đầu thế nào nói với cấp trên đồng thời cũng là đàn anh khóa trên của mình là cô đến đây để bắt gã đàn ông bắt cả hai tay kia chứ?

"Xe anh ở bên kia, anh đưa em về!" Thượng Quan Mộc chỉ chỉ chiếc Land Rover đỗ phía trước, không phải hỏi ý kiến mà trực tiếp quyết định.

Mộ Thiên Thanh cũng không khách sáo, tùy ý để Thượng Quan Mộc dìu đi về phía chiếc xe kia....

Bóng lưng của bọn họ dần dần đi xa đều lọt vào tầm nhìn của chiếc Mercedes Benz màu đen ở sau lưng. Hình Thiên ngồi cạnh Lãnh Tĩnh Hàn, anh ta giật giật khóe môi đẩy gọng kính trên sống mũi, len lén liếc nhìn người đàn ông vui buồn không để lộ trên mặt bên cạnh.

Nếu như.... Ban nãy không có nhìn lầm thì bàn tay lão đại đặt lên tay vịn cửa đang chuẩn bị bước xuống xe làm anh hùng cứu mỹ nhân?

Hình Thiên còn cả gan nhướn môi, đáng vẻ tựa như mình vừa khám phá ra được bí mật gì ghê gớm lắm.

Nhưng vui vẻ xong suy nghĩ lại, Hình Thiên cảm thấy có gì đó là lạ, dường như lão đại có hơi hơi để ý đến cô nữ cảnh sát này!

"Thượng Quan Mộc trở về lúc nào?" Giọng nói lạnh lùng của Lãnh Tĩnh Hàn truyền đến, nghe không ra suy nghĩ của anh.

"Có lẽ hai ngày đó lại." Hình Thiên không chắc chắn, Thượng Quan Mộc cũng được xem như một nhân vật huyền thoại trong ngành cảnh sát, thành tích tốt nghiệp đứng đầu trường cảnh sát. Sau khi vào cục cảnh sát liền phá được vụ án buôn lậu thuốc phiện quốc tế vô cùng khó giải quyết, sau khi được thăng chức thì đường công danh trong suốt mấy năm qua càng thêm thuận lợi xuôi chèo mát mái, lần này ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, e là sẽ được

thăng cấp thêm một bậc nữa rồi, "Lão đại, chúng ta đoán thử, lần này Thượng Quan Mộc thăng chức gì?"

"Phó thanh tra cảnh sát!" Lãnh Tinh Hàn nói tự nhiên không hề có chút lo lắng về điều này, gốc gác của Thượng Quan Mộc anh biết rõ, bản thân có năng lực mà chỗ dựa phía sau cũng không thể khinh thường.

Hình Thiên bĩu môi, đối với sự thờ ơ lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn cảm thấy thật chẳng có gì thú vị cả, nhìn chiếc xe đã rời đi ở phía trước, còn không sợ chết hỏi: "Lão đại, anh nói xem... Anh và Thượng Quan Mộc ai thâm sâu hơn ai?"

Lãnh Tinh Hàn thu lại tầm mắt, khẽ liếc nhìn sang Hình Thiên, lạnh nhạt mở miệng: "So rồi mới biết được."

Đáy mắt Hình Thiên thoáng qua nét cười, đi theo lão đại luôn cảm thấy cuộc sống này vô cùng kích thích mới mẻ, một người là lão đại của Dạ Ứng chưa từng biết thua là gì, một người là cảnh sát tuổi trẻ tài cao, chưa có vụ án nào qua tay mà không phá được, nếu đối đầu nhau thì ai sẽ là người thắng cuộc?

"Về biệt thự!" Lãnh Tinh Hàn mở miệng ra lệnh.

Tài xế đáp vâng rồi khởi động xe chạy khỏi con phố ăn chơi đắt tiền hoa lệ thối nát.

Ánh mắt sâu kín của Lãnh Tinh Hàn nhìn xa xăm tới áng mây hồng bên ngoài cửa xe, bờ môi mỏng hơi nhếch lên đường cong như có như không, tuy lạnh lùng nhưng không kém phần quyến rũ, sâu trong đáy mắt như biển cả mênh mông kia cũng ẩn chứa muôn vàn thâm ý.

Trò chơi, anh không thích chơi đùa theo quy tắc thông thường!

"Buổi triển lãm châu báu vào tối mai, hãy liên lạc với phía cục trưởng Trương phái thêm mấy cảnh sát tới bảo vệ hiện trường!" Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt mở miệng.

Hình Thiên ngẩn người, sau đó lên tiếng trả lời, tuy trong lòng không hiểu suy nghĩ của lão đại nhưng cũng không hỏi nhiều, nó cho cùng, lão đại làm vậy đương nhiên là có dụng ý của anh...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Người đàn ông này rất nguy hiểm

Hôm sau.

Đối với xã hội thượng lưu như thành phố A mà nói, là một ngày đáng hưng phấn và mong đợi Công ty vàng bạc đá quý Y-Crystail trực thuộc tập đoàn Thiên Lâm tổ chức triển lãm châu báu, ở triển lãm lần này công ty Y-Crystail đưa ra bán đấu giá ba bộ trang sức có một không hai làm bằng thủ công khéo léo, cuộc triển lãm khiến cho các quý bà giàu có đều háo hức đến tham dự.

Là phụ nữ thì chẳng ai có thể kháng cự được sức hấp dẫn của châu báu, hơn nữa còn đồ trang sức của công ty Y-Crystail số lượng hạn chế này, càng tạo điều kiện để họ thể hiện sự giàu có của mình.

Mộ Thiên Thanh mặc một bộ đồng phục chức nghiệp màu đen, buộc tóc đuôi ngựa, ánh mắt lạnh lùng quét nhìn toàn cảnh trong hội trường, thỉnh thoảng dừng tai nghe trao đổi tin tức với đồng nghiệp.

Thật ra, cô không hiểu lần này tại sao tập đoàn Thiên Lâm lại mời cảnh sát tới bảo vệ hiện trường, trước kia mỗi khi triển lãm châu báu, họ dùng đều thuê bảo vệ, điều đáng nói là ở thành phố A này không có ai dám động đến Thiên Lâm, về phần tại sao.... thì Mộ Thiên Thanh không biết.

"Hãy, đời này biết đến khi nào tôi mới mua nổi đồ trang sức ở nơi này đây?"

Lúc này, trong tai nghe truyền đến tiếng ca cảm của Hà Tuấn, ngay sau đó, có mấy đồng nghiệp cười nắc nẻ, Mộ Thiên Thanh nghe xong chỉ khẽ nhướn mắt.

"Thiên Thanh, sao cô im lặng thế?" Có lẽ Hà Tuấn thấy quá nhàm chán nên kiếm chuyện để nói, trong sảnh nhiều bảo vệ như vậy, bọn họ ở đây giống như chỉ dư thừa, "Cô nói xem cô cũng là phụ nữ, tại sao lại đối với mấy loại châu báu sáng chói này không có chút hứng thú nào vậy?"

"Chỉ một món trong số này, tiền lương cả đời này của tôi cũng không đủ mua, đối với những thứ không thiết thực đó tôi không có hứng!" Giọng nói của Mộ Thiên Thanh thờ ơ hững hờ không quan tâm, không phải kiêu cách mà đó là sự thật.

Nhưng nói xong trong lòng lại có chút thê lương, những thứ này đã từng.... bị chôn sâu ở trong kí ức, cô chưa từng nghĩ tới có một ngày cô vì một bộ trang sức không hơn trăm vạn mà tự nhạo báng mình!

Trong đáy mắt thoáng qua sự chế giễu, Mộ Thiên Thanh ổn định lại tinh thần tiếp tục quan sát hiện trường, khi nhìn thấy một nam một nữ cực kỳ ân ái

khoác tay nhau đi vào buổi triển lãm châu báu, Mộ Thiên Thanh không khỏi thở dài!

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Mộ Thiên Thanh nhìn dáng vẻ mặt người dạ chó của Vương Chí Huy đang ôm Tống Mạn Ni mặc bộ lễ phục đỏ chói, sắc mặt lập tức đanh lại, quả thật hận đến nỗi chỉ muốn xông qua đạp cho tên khốn đó vài cú.

Tối hôm qua trở về thấy Tiểu Nhiên ôm bao khoai tây chiên điên cuồng ăn lia ăn lịa để quên đi nỗi buồn thất tình của mình, cô mới biết được đầu đuôi cụ thể, thì ra vấn đề của bọn họ bắt đầu từ lúc Vương Chí Huy lên chức quản lý bộ nghiệp vụ, cái tên cận bã kia đúng là loại bám váy đàn bà mà không biết nhục.

"Ừa...." Tống Mạn Ni nhìn thấy Mộ Thiên Thanh liền kéo dài giọng nói, đáy mắt lạnh lùng mĩa mai nhìn cô, "Chắc, chắc, cảnh sát còn kiểm luôn bảo vệ à?"

Ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Thiên Thanh liếc nhìn sang Vương Chí Huy, lạnh nhạt nói: "Bất kể làm gì thì tôi cũng tay làm hàm nhai, chứ không phải thứ chỉ biết há miệng ăn cơm chùa."

Cô vừa dứt lời, sắc mặt của Vương Chí Huy liền thay đổi mấy lượt, Tống Mạn Ni nghe vậy cũng bốc hỏa, định nói gì đó nhưng đột nhiên chuyển sang vẻ mặt tươi cười, nịnh nọt.

Mộ Thiên Thanh nhìn thấy Tống Mạn Ni đột nhiên thay đổi 360 độ, đang hết sức nghi hoặc thì nghe Tống Mạn Ni nói: "Không ngờ hôm nay Lãnh Thiếu đích thân tham dự?"

Mộ Thiên Thanh hơi nghiêng người, một người đàn ông dáng người cao lớn đã đi tới trước mặt, vừa thấy người nọ cô liền giật mình, từng đường nét góc cạnh trên mặt rõ ràng như được điêu khắc, đôi mắt sắc bén sâu thẳm nhìn mãi không thấy đáy, chỉ cần nhìn vào đó là ngay lập bị vào vực sâu muốn đòi muôn kiếp không trở lại được, trên người anh ta còn có kiểu khí thế luôn áp bách, khiến cho người ta cảm thấy rằng, chỉ cần người này xuất hiện thì y như rằng chính là tâm điểm thu hút mọi người.

Mộ Thiên Thanh không biết thân phận của Lãnh Tinh Hàn, tuy ngày hôm qua ở MG mới lo đánh nhau nhưng vẫn có chút ấn tượng, khi ấy cô chưa kịp nhìn kỹ người đàn ông nguy hiểm giống như Satan này.

Lãnh Tinh Hàn chỉ khẽ liếc mắt nhìn Tống Mạn Ni và Vương Chí Huy, ngay sau đó hơi nhú mày khi ánh mắt rơi vào trên người Mộ Thiên Thanh, trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc thì anh lại nắm lấy bàn Mộ Thiên Thanh, xoay người dẫn cô rời khỏi hiện trường...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Có hứng thú với cô

Lãnh Tinh Hàn bất chấp ánh mắt hiếu kỳ của mọi người dẫn theo Mộ Thiên Thanh đi đến ngã rẽ hành lang mới buông cô ra. Dọc đường đi mấy lần Mộ Thiên Thanh muốn giãy ra nhưng không tài nào thoát được sự kiểm chế của Lãnh Tinh Hàn.

"Ngại quá, cảm phiền...."

"Thích người đàn ông đó lắm sao?"

Lãnh Tinh Hàn vừa buông Mộ Thiên Thanh ra cũng đồng thời hờ hững ngắt lời cô.

Mộ Thiên Thanh cố gắng kiềm chế cơn giận, thứ nhất, hiện cô vẫn còn đang làm việc; thứ hai, cô và anh bộ quen thân lắm sao?

Mộ Thiên Thanh trả lời theo chức trách công việc: "Tôi đang trong ca trực, đối với vấn đề riêng không đáng trả lời, hơn nữa.... Thưa anh, dường như chúng ta không hề quen nhau!"

Lãnh Tinh Hàn ngả ngón cười cười, thấy Mộ Thiên Thanh lạnh mặt đang tính rời đi bèn nói, "Giúp cô giải vây hai lần cùng một người đàn ông vậy còn không tính là quen sao?"

Mộ Thiên Thanh nghe xong âm thầm đảo mắt, sau đó nhếch môi, ngoài mặt thì cười nhưng lòng không cười cần rang nói: "Ngại quá, tôi không quen anh! Mặt khác... Cũng mong anh đừng tự cho mình đúng, tôi vốn dĩ không cần anh giúp đỡ!"

Không phải anh giúp tôi mà anh đang giúp tên đàn ông cận bã đó!

Mộ Thiên Thanh thoáng nhìn qua vẻ mặt lạnh nhạt của Lãnh Tinh Hàn, xoay người bỏ đi một nước, cô không biết người đàn ông khí thế mạnh mẽ này là ai, mà cô cũng không muốn biết. Nhưng không biết vì sao, khi cô nhìn vào mắt của anh ta thì có cảm giác rất là nguy hiểm, cảm giác đó khiến cho cô

theo bản muốn trốn tránh.

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh thẳng lưng đi về phía trước, ánh mắt thâm thúy trở nên u ám.

Mộ Thiên Thanh, hai mươi lăm tuổi. Sau khi tốt nghiệp với thành tích xuất sắc hạng ba ở trường sảnh sát, được trực tiếp bổ nhiệm vào đội cảnh sát điều tra tội phạm hình sự đứng đầu khu Nam tại thành phố A. Tính đến nay đã bốn năm, cũng phá được không ít nhiều vụ án lớn, nhưng không hề được đề bạt thăng chức, không phải chỉ vì cô không có thân thế mà chính là cô quá mức "liêm minh chính trực"!

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhếch môi nở nụ cười tà ác lạnh lùng.

Mà gần hai năm qua, Mộ Thiên Thanh hứng thú nhất chính là tổ chức Dạ Ưng này, có thể nói, vì để bắt được thóp của Dạ Ưng cô có thể làm việc quên ăn quên ngủ, nội việc hôm cô đuổi theo A Thiên đến mười mấy cây số là đã hiểu.

Nghĩ vậy, Lãnh Tinh Hàn cất bước đi vào hội trường triển lãm, đôi con ngươi sáng ngời thoáng qua nét cười nghiêm ngẫm, nhìn về mặt lạnh lùng của Mộ Thiên Thanh, ánh mắt dần chuyển sang âm u tĩnh lặng...

Sở dĩ anh có hứng thú với cô không phải vì thành tích hay bối cảnh của cô, mà là vì...

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn đảo qua dừng lại ở cửa ra vào hội trường triển lãm, thấy Thượng Quan Mộc vận bộ tây trang vừa vặn với dáng người, dịu một người phụ nữ khoảng chừng năm mươi tuổi đi vào.

Thượng Quan Mộc vừa tiến vào đã nhìn thấy Mộ Thiên Thanh nhưng anh không đi qua mà chỉ hơi gật đầu báo cho biết, vì hôm nay anh đi cùng mẹ mình với thân phận cá nhân đến tham dự, còn Mộ Thiên Thanh thì đang làm việc.

Buổi đấu giá bắt đầu vào lúc tám giờ tối, ba bộ trang sức từng bộ đã được mang lên người của người mẫu.

Những món đồ trang sức dưới ánh đèn sáng chói lấp lánh lập tức thu hút sự chú ý của quý bà quý cô, kiểu cách đơn giản nhưng không mất phần sang trọng quý giá, thiết kế tinh tế hoàn mỹ thể hiện sự đẳng cấp thượng lưu.

Mộ Thiên Thanh chỉ thoáng nhìn qua, sau đó tập trung vào công việc, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói của đấu giá viên, sau mấy vòng, hai bộ trang sức đầu tiên rất nhanh đã có chủ, nhưng bộ cuối cùng lại cạnh tranh kịch liệt khác thường.

Với cái tên là "Mặt Trời", món trang sức chủ yếu dùng hoa Hướng Dương làm điểm nhấn nên được rất nhiều người yêu thích kiểu thiết kế này, giá tiền tăng mỗi lúc càng cao.

"Một trăm vạn!"

Sau khi Tống Mạn Ni giơ bảng hiệu ra giá tiền cho đấu giá viên, ngay sau đó không ngừng có người giơ bảng, giá tiền thoáng chốc tăng vọt lên hai trăm vạn mà vẫn chưa có khuynh hướng ngừng lại.

Kêu giá như vậy, khiến cho đám nhân viên cảnh sát một tháng lãnh mấy ngàn đồng âm thầm méo miệng, khiến cho Mộ Thiên Thanh vốn không quan tâm đến buổi bán đấu giá bộ trang sức "Mặt Trời" này cũng lấy làm hiếu kỳ, cô dõi mắt nhìn lên khán đài...

Da thịt trắng nõn mịn màng của người mẫu dưới ánh đèn chân không càng thêm nhẵn nhụi hấp dẫn, không giống với hai bộ vừa rồi, lần này chỉ là một sợi dây chuyền, sợi dây được thiết kế theo kiểu như ánh mặt trời chiếu xuống, tỏa sáng rực từng cánh hoa Hướng Dương như những vì sao bé nhỏ nhảy múa bay lượn dưới ánh đèn, động tác của người mẫu hết sức chậm rãi, như muốn lột tả hết nét đẹp được phát ra từ tia sáng khiến người ta không thể nào dời mắt được, sợi dây còn được thiết kế luôn cả từng góc độ khúc xạ ánh sáng.

Nhìn thấy bộ trang sức đó sắc mặt của Mộ Thiên Thanh đột nhiên biến đổi, giống như trong nháy mắt, có vật gì đó ầm ầm nổ tung trong đầu, chấn động đến khiến cô chỉ muốn tìm nơi nào đó không có ai để trốn đi.

Giá tiền vẫn đang liên tục tăng vọt, nhưng Mộ Thiên Thanh hoàn toàn không nghe được gì, ánh mắt sững sờ nhìn chằm chằm bộ trang sức trên người của người mẫu.

"Thiên Thanh, sao vậy? Thấy không khỏe à?" Hà Tuấn phát hiện Mộ Thiên Thanh có điểm bất thường liền nhỏ giọng hỏi.

Mộ Thiên Thanh cố lấy lại tinh thần, trong bóng tối thể nhưng vẫn nhận thấy sắc mặt cô trắng bệch, cô âm thầm hít một hơi, chỉ lắc đầu một cái rồi thôi.

Đúng vào lúc này, bộ trang sức "Mặt Trời" đã được báo giá lên năm trăm vạn, ngay khi mọi người đang nhón nháo muốn xem ai là người ra cái giá này, thì một bóng dáng cao lớn đang biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Buổi đấu giá kết thúc, đám người Mộ Thiên Thanh thu đội, vốn mọi người muốn hẹn nhau đi chợ đêm, nhưng Mộ Thiên Thanh không có tâm trạng, sau khi từ chối cũng lẻ tẻ thân mật một quay trở về...

Dưới màn đêm, Lãnh Tinh Hàn đứng trước cửa sổ sát đất nhìn xuống phía dưới, đôi mắt nhìn theo bóng dáng cô đơn lặng lẽ kia, đáy mắt thoáng qua cảm xúc phức tạp.

"Quả nhiên là cô!" Lời nói nhàn nhạt bay trong không khí trống vắng tỏa ra đầy hơi thở mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Che giấu tâm sự

Màn đêm buông xuống, khắp nơi được bao phủ bởi những ánh đèn muôn màu, dòng xe tấp nập trên đường phố phản chiếu ra từng vệt sáng thất dài, càng tô điểm thêm cho bóng đêm chút màu sắc rực rỡ.

Mộ Thiên Thanh lững thững đi trên lối dành cho người đi bộ, lòng bỗng thấy mênh mông trống trải, cô cứ đi không mục đích như vậy, đi như người mất hồn không biết đâu là phương hướng, mà trong đầu vẫn quanh quẩn mãi sợi dây chuyền "Mặt Trời" kia.

"Tin tin, tin tin..."

"Thiên Thanh?"

Tiếng còi ô tô phát ra vang vọng, sau đó một giọng nam tính dịu dàng vang lên, Mộ Thiên Thanh dừng bước, nhìn tới chiếc Land Rover đang đỗ sát lề đường, cửa sổ xe được quay xuống....

"Thượng Quan?" Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên, "Không phải anh và bác gái đang ở tiệc đấu giá sao?"

"Có chút chuyện phát sinh." Thượng Quan Mộc thấy sắc mặt Mộ Thiên Thanh không tốt liền, hỏi: "Sao em lại ở đây có một mình vậy?"

"À, mọi người đi tăng hai rồi, em thấy hơi mệt, cho nên..." Mộ Thiên Thanh che giấu cảm xúc nhún vai cười nói.

"Anh đưa em về!" Thượng Quan Mộc nói xong, liền bảo Mộ Thiên Thanh lên xe.

"Không cần, em tự đón taxi về cũng được!"

Thượng Quan Mộc im lặng nhìn Mộ Thiên Thanh, qua ánh mắt không cho phép cô từ chối.

"Anh... Không phải đang vội sao?" Mộ Thiên Thanh nhắc nhở.

Khóe miệng Thượng Quan Mộc khẽ nở nụ cười, gương mặt đẹp trai rạng ngời mang nét cương nghị chính trực, "Chậm một lát cũng không sao!"

"Em không cần thật mà, anh bận thì mau đi đi!" Mộ Thiên Thanh nhìn thấy Thượng Quan Mộc còn tính nói gì đó vội vàng nói tiếp: "Em bảo đảm sẽ an toàn về đến nhà!"

Thượng Quan Mộc thấy Mộ Thiên Thanh kiên trì như thế, hơn nữa mình thật sự có việc gấp nên không miễn cưỡng nữa, "Ừ, được rồi....Anh đi trước nhé!"

Mộ Thiên Thanh nhìn chiếc Land Rover biến mất ở đầu ngã rẽ, mới chuyển tầm mắt, khóe miệng nở nụ cười tự giễu, hít một hơi thật sâu bước xuống lề đường đón xe taxi về nhà.

Khuôn viên nhà họ Lãnh nằm trên đỉnh núi Dược Long thành phố A, diện tích chiếm hơn mười ngàn mét vuông, chu vi giữa vườn hoa là một ngôi biệt thự được xây dựng theo phong cách Châu Âu, bóng đèn ban đêm phát ra ánh sáng mờ nhạt trên sân cỏ, như phủ lên cho bóng đêm một tầng ánh sáng mỏng manh.

Ngón tay sưng dài nổi rõ khớp xương của Lãnh Tĩnh Hàn đang kẹp một liều thuốc đứng lặng người trước cửa sổ sát đất, khói mờ bay bay lượn lờ, ánh mắt sâu thẳm nhìn xa xăm ra phía bên ngoài, trên người chỉ để lộ sự lạnh lùng và đơn độc.

"Lão đại!" Hình Thiên bước vào đi thẳng về phía Lãnh Tĩnh Hàn, đưa hộp gắm hình vuông in kiểu chữ mạ vàng Y-Crystail ở trong tay đưa cho Lãnh Tĩnh Hàn.

Lãnh Tĩnh Hàn dụi liều thuốc trong tay vào chiếc gạt tàn trên bàn nhỏ bên cạnh, thuận tay nhận lấy hộp gắm rồi mở ra... Chính là sợi dây chuyền có tên "Mặt Trời" đã trình diễn trong buổi đấu giá tối hôm nay.

Ánh mắt Hình Thiên rơi vào sợi dây chuyền, không sao hiểu được sao nữa chừng Lãnh Tĩnh Hàn lại đổi bộ vật phẩm thứ ba thành "Mặt Trời", sợi dây chuyền này không phải là hàng Y-Crystail không bán sao?

Lòng ngón tay Lãnh Tĩnh Hàn lướt nhẹ qua sợi dây chuyền, đôi con ngươi đen như mực bỗng trở nên u ám, trên đôi gò lên ý cười tinh quái, đóng lại cái

hộp đựng sợi dây chuyền, Lãnh Tinh Hàn nhìn Hình Thiên hồ hững nói: "Hành động về sau cậu không cần đi nữa!"

"Nhưng mà..." Hình Thiên định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, lão đại căn dặn như vậy đương nhiên là có tính toán của anh ấy.

"Ngoài ra, điều tra xem giữa Mộ Thiên Thanh và cái tên Vương Chí Huy của tập đoàn điện tử Tín Đức kia có quan hệ gì!" Lãnh Tinh Hàn vừa căn dặn vừa đi đến trước quầy bar nhỏ, bỏ hộp trang sức trong tay xuống, lấy ra một chai rượu đỏ rót vào hay ly cao.

Hình Thiên dạ một tiếng, tuy trong lòng có rất nhiều diễn nghị vẫn nhưng anh ta chỉ có thể khổ sở tự mình suy đoán.

Từ hôm qua yêu cầu cục trưởng Trương phái cảnh sát viên tới bảo vệ hiện trường, cho đến buổi bán đấu giá vật phẩm "Mặt Trời" tối hôm nay, cộng thêm bây giờ còn muốn điều tra về mối quan hệ của Mộ Thiên Thanh và Vương Chí Huy, mỗi một chuyện đều cho thấy có một ý nghĩa sâu xa này đó...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bóng lưng trên tạp chí

Từ lúc Mộ Thiên Thanh trở về thì Thẩm Duyệt Nhiên đã phát hiện cô bạn mình có điều bất thường, nếu như mọi hôm, khi thấy cô lười nấu cơm mà chỉ ăn mì tôm thì sẽ căn nhắc cứ như không thôi, hôm nay bị làm sao vậy kia, chỉ hơi hột liếc cô một cái rồi thôi.

Hình như, người thất tình là mình kia mà, có phải vậy đâu chứ?

Thẩm Duyệt Nhiên để ly mì xuống, đi tới bên cạnh Mộ Thiên Thanh hỏi, "Thiên Thanh à, cậu không khỏe sao?"

Mộ Thiên Thanh lắc lắc đầu.

"Vây... Nhiệm vụ trong ca trực tối nay không được thuận lợi à?"

Mộ Thiên Thanh lại lắc lắc đầu.

Thẩm Duyệt Nhiên nhũn mày, cảm thấy Mộ Thiên Thanh hôm nay rất là kỳ lạ, "Nè, cậu nửa chết nửa sống thế này, rốt cuộc là bị làm sao vậy hả?"

Mộ Thiên Thanh nghiêng mặt qua nhìn Thẩm Duyệt Nhiên mới hôm qua còn vì khóc om sòm mà hai mắt vẫn đang sưng chù vù, tiếp tục lắc lắc đầu, ngay lúc Thẩm Duyệt Nhiên tức giận muốn rống lên thì cô chậm rãi nói: "Ăn xong nhớ dọn dẹp rửa ráy sạch sẽ, nếu để mình nhìn thấy trong nhà bếp có gián thì mình sẽ đánh bẹp cậu thành con gián đấy!"

Nói xong, trong khi Thẩm Duyệt Nhiên còn đang phồng mang trợn má há miệng tính mắng cô là người không có lương tâm, thì cô đã đứng dậy đi về phòng của mình.

Mộ Thiên Thanh nằm trên giường, ánh mắt đờ đẫn ngược nhìn lên trần nhà, đôi mắt thỉnh thoảng chớp chớp, ánh mắt cũng dần mất tiêu cự...

Cô đã thoát khỏi cuộc sống trong quá khứ, vốn tưởng rằng quỹ đạo cuộc đời sẽ không lặp lại, nhưng hôm nay đã bị sợi dây chuyền "Mặt Trời" kia vui đập tan nát, biết rất rõ ràng là trùng hợp nhưng trong lòng vẫn không nhận được mà nghĩ về nó, nghĩ đến một số người, một số chuyện khác!

Nếu như ban đầu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó, thì hôm nay cô sẽ không chỉ là người đứng thi hành nhiệm vụ trong buổi triển lãm đấu giá, mà cô chính là người hô giá để đoạt nó về, mặc kệ có phải trùng hợp hay không, ít nhất... nếu đứng gần hơn một chút, cô đã có thể nhìn rõ hơn rốt cuộc sợi dây chuyền đó có đúng là sợi mà trước đây anh đã từng về hay không.

Đáng tiếc, đây chỉ là nếu như.

Hôm nay, chẳng những cô không có khả năng để mua sợi dây chuyền đó, dù cho có giống nhau đi chăng nữa, cô cũng không tài nào biến mình trở lại là cô như lúc ban đầu.

"Thiên Thanh, nếu quyết định buông tha thì nên dứt khoát thôi..." Mộ Thiên Thanh tự lẩm bầm, "Bao gồm cả anh!"

Cuộc sống ăn năn hối hận không thích hợp với Mộ Thiên Thanh, ra sức bắt trộm và phá được bằng đảng tội phạm mới là chuyện Mộ Thiên Thanh bây giờ nên làm. Buổi triển lãm châu báu lần đó chớp mắt một cái đã trôi qua nửa tháng, dường như cuộc sống của mọi người lại trở về quỹ đạo bình thường.

Một buổi sáng, cục cảnh sát Khu Nam vô cùng náo nhiệt, mấy người cầm tờ báo và tạp chí của ngày hôm đó bắt đầu buôn chuyện

"Mọi người nói xem.... Có phải tổng giám đốc tập đoàn Thiên Lâm xấu đến nỗi chỉ có thể dùng bóng lưng để gặp người hay không?" Hà Tuấn nhìn tờ bìa tạp chí trong tay, cả trang bìa chỉ có mỗi bóng lưng anh ta, cũng may, mình tình nào đó bên cạnh anh trông cũng nóng bóng phết.

Vừa nghe giọng nói khó chịu của Hà Tuấn, KiLi bộ phận dân sự phản bác, "Anh mới xấu đấy, cả gia phả anh cũng đều vô cùng xấu xí!"

Người của khu Nam gần như ai cũng biết, KiLi mê tổng giám đốc của Thiên lân như điên đảo, mê mẩn tới nỗi như sùng bái thần tượng vậy, về phần mê cái gì hả... Có lẽ là mê cái bóng lưng kia rồi, bởi vì, từ trước đến nay, chưa có tờ tạp chí nào chụp được ngay mặt anh, hoặc là bóng lưng, hoặc là từ xa không thấy rõ, tuy vậy nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được hàng triệu trái tim thiếu nữ.

Nằm trong top một tạp đoàn xuyên quốc gia toàn cầu, ngồi trên mấy chục tỷ tài sản, mà tổng giám đốc Lãnh Tinh Hàn chỉ mới ba mươi tuổi, vừa có tiền vừa có mã thủ hời sao không khiến bao nhiêu cô gái điên cuồng vì anh ta, huống chi, nhìn từ bóng lưng, với hình thể tam giác ngược (*) trời sinh đó, đáng người cao ráo như thế thì mặt mũi chắc sẽ không đến nỗi tệ. (mô tả dáng người vai nở eo thon)

"Nếu không phải quá xấu, thì sao phải sợ xuất hiện giữa công chúng?" Hà Tuấn cố ý tranh cãi.

"Đó là vẻ huyền bí đó, hiểu chưa... Anh thì biết cái gì?" KiLi đoạt lấy quyển tạp chí trong tay Hà Tuấn, chun mũi hừ một tiếng, "Lười phải nói với anh!"

"Còn huyền với chả bí nữa chứ... Biểu đầu chừng còn không đẹp trai bằng tôi cơ đấy!" Hà Tuấn nhìn dáng vẻ đó KiLi, ghen tỵ bĩu môi nhỏ giọng lầm bầm

Mọi người tùm lại một bên thấy cả hai như thế cũng không nhịn cười đều bắt đầu bật cười.

"Nghe nói sắp mới sắp tới rồi, mọi người còn tâm trạng ở đây thảo luận mấy thứ này!" Mộ Thiên Thanh vừa đi qua lấy nước, thấy mọi người vẫn còn đang thảo luận say sưa, chống tay lên bàn làm việc thuận tiện cầm quyển tạp chí KiLi để trên bàn lên xem.

Cô biết gần đây KiLi rất mê bóng lưng của một người đàn ông, thì ra chính là người này sao?

Mộ Thiên Thanh nhìn bóng lưng kiều ngạo kia, bất giác đọc lặp lại mấy chữ bên cạnh, "Lãnh Tinh Hàn?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sếp mới cục cảnh sát khu Nam

KiLi thấy Mộ Thiên Thanh xưa nay không phải người buồn chuyện mà lúc này dường như có vẻ có hứng thú, vội bước qua nói như thuộc lòng bàn tay: "Người này được gọi là Lãnh thiếu, anh ta là cô nhi, được tổng giám đốc tiền nhiệm Thiên Lân là Lãnh Kinh Thiên nhận nuôi dưỡng, lâu nay ở nước ngoài học lớp đào tạo nghiệp vụ để làm người thừa kế. Sáu năm trước mới về nước tiếp nhận Thiên Lân, trên chốn thương trường nổi tiếng với thủ đoạn máu lạnh vô tình, giết người lúc nào không ai hay...."

Cuối cùng, KiLi còn cố ý giả bộ làm ra dáng vẻ tàn bạo, "Kể từ khi anh ta tiếp nhận Thiên Lân, việc làm ăn kinh doanh mở rộng mỗi ngày cứ như thuận nước đẩy thuyền, một người đàn ông trẻ đẹp, lại có tài hoa còn lạnh lạnh như vậy.... Ôi trời ơi, nếu để cho tôi được nhìn thấy người ấy một lần thôi, dẫu có chết tôi cũng không hối tiếc!"

Mộ Thiên Thanh nhìn KiLi, môi giật giật, cuối cùng chỉ "Ừm" bằng giọng cổ, sau đó cẩn thận đặt lại quyển lên bàn cô ấy rồi bụng ily nước rồi đi.

"Người luôn lạnh nhạt bình tĩnh như Thiên Thanh mà còn không chịu nổi cô!" Hà Tuấn thấy bộ dạng mê trai của KiLi cười lạnh nói.

"Hà Tuấn, mắc mớ gì tới anh...."

"...."

Trong phòng làm việc lại bắt đầu diễn trận đấu võ mồm không biết đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, mọi người thấy mãi cũng quên nên coi như mất điếc tai ngơ, quay về với công việc của mình.

Mộ Thiên Thanh uống nước mà trong đầu cứ lớn vồn bóng lưng trên tạp chí kia.

Lãnh Tinh Hàn?

Lãnh thiếu....

Lẽ nào là người đàn ông đã 'giúp đỡ' cô hai lần kia?

Hình như.... Tổng Mạn Ni cũng gọi anh ta là Lãnh thiếu.

"Thiên Thanh, cô biết người nào được điều tới đây không?"

Mộ Thiên Thanh nhướn mắt nhìn đồng nghiệp Lâm Hải, người có tuổi nghề lâu nhất cũng lớn tuổi nhất khu Nam, lắc đầu nói, "Cháu cũng không biết ả, nhưng hôm qua lúc đến tổng cục làm việc có nghe nói là hôm nay sẽ đến nhậm chức."

Đối với những cảnh sát đã quen làm việc cùng nhau mà nói, nhiều lúc rất bái xích với việc có thêm lãnh đạo mới gia nhập, bởi vì mỗi lãnh đạo đều có cách làm việc riêng của mình, thời gian đầu chung đụng sẽ thấy không thoải mái.

"Chú Lâm, chú mà cũng lo lắng nữa à?" Mộ Thiên Thanh trêu ghẹo, "Chú đã trải qua không ít lãnh đạo mới rồi mà."

"Không tới mức lo lắng, nhưng mà...."

"Thông báo, mười phút sau tổ hành động đến phòng lớn họp!" KiLi đột nhiên cất tiếng cắt ngang lời của Lâm Hải, trong lòng mọi người đều hiểu, có lẽ sếp lớn đến rồi.

"Không nói nữa, chuẩn bị họp đi!"

Mọi người ríu rít đứng dậy đi tới phòng họp, lúc đám người Mộ Thiên Thanh đến thì bên trong phòng họp lớn đã có người của tổ khác đến, bầu không khí không giống như những lần họp trước, hôm nay có vẻ rất áp lực và ngột ngạt.

Trong lúc mọi người còn đang suy đoán xem ai tới nhậm chức, thì có mấy người đang bước vào phòng họp.

Mộ Thiên Thanh nhìn người dẫn đầu đi tới chốt sừng người, khi cô còn đang sững sờ thì người đàn ông có khuôn mặt đẹp trai với dáng người cao lớn đã đứng trước bàn.

Ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Mộc đầu tiên quét một vòng hết phòng họp, đôi môi hơi mím lại, vẻ mặt bình tĩnh nhìn không ra tâm trạng giờ phút này của anh, nhưng không khí trong phòng họp bởi vì sự im lặng của anh mà càng trở nên bức bí ngột ngạt.

Thượng Quan Mộc không ngồi xuống, chỉ từ tốn mở miệng nói: "Tôi là Thượng Quan Mộc, mọi người có thể gọi tôi là Thượng Quan hay sếp Mộc đều được, tôi rất vui được họp tác với mọi người!"

Thượng Quan Mộc dừng một chút, ánh mắt lướt nhẹ khắp phòng một lần nữa, sau đó nói tiếp: "Tôi mặc kệ mọi người đã quen với sách lược kế hoạch hành động trước đây như thế nào, nhưng chỉ cần tôi còn ở đây một ngày, thì mọi người phải làm việc theo quy tắc của tôi...."

Anh nói chuyện bằng giọng bình tĩnh hờ hững giống như đang nói một chuyện rất bình thường, nhưng lại khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng áp lực, cảm giác đó xuất phát từ đáy lòng rồi len lỏi thấm đến tận xương.

Cho đến khi tan họp, Thượng Quan Mộc rời khỏi phòng họp, áp lực nặng nề như đá đè lên mọi người lúc này mới từ từ giảm đi, sau đó cả phòng họp cũng lần lượt đi ra như ong vỡ tổ.

Mọi người đều không ngờ rằng, lần này Thượng Quan Mộc được điều tới khu Nam.

Dù sao, Thượng Quan Mộc là huyền thoại trong ngành cảnh sát có ai mà không biết, cha là bí thư tỉnh ủy, mẹ là CEO ngân hàng Trung Hoa, bối cảnh như thế lẽ ra sẽ kèm theo những tranh luận đàm tiếu, thế nhưng bản thân anh đúng là người có năng lực thực sự, từ trường cảnh sát đến cục cảnh sát, khiến cho những người từng cho rằng anh có được ngày hôm nay đều nhờ vào mối quan hệ đều phải ngậm miệng lại.

"Aiz... Quan mới nhậm chức luôn muốn thể hiện để lấy uy, xem ra, ba tháng sắp tới sẽ không được nghỉ ngơi rồi!" Hà Tuấn tựa vào thang máy ai oán nói.

Mộ Thiên Thanh ậm ừ không nói gì, cô chưa từng thấy Thượng Quan Mộc như vậy bao giờ, trong ấn tượng của cô, anh lúc nào cũng giống như một anh chàng lịch sự tao nhã, ít nhất.... Bây lâu nay cô đều thấy anh như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Càn quét toàn khu vực

Quả nhiên đúng như Hà Tuấn nói, từ lúc Thượng Quan Mộc bắt đầu nhậm chức, cả cục cảnh sát khu Nam bận rộn tới mắt tới mũi, mở các đợt kiểm tra buổi tối, sau đó làm đủ loại báo cáo hành động, ai nấy đều trong trạng thái khẩn trương cao độ.

Mật độ kiểm tra liên tục làm cho những tụ điểm ăn chơi ở khu Nam yên tĩnh không ít, thời điểm cả cục cảnh sát cùng những người trong cuộc không chịu nổi nữa mà oán than lẫn chửi bới, trận càn quét kéo dài đến một tháng cuối cùng cũng kết thúc.

Qua một tháng đó, càng làm cho người của cục cảnh sát và người trong xã hội đen thấy được thủ đoạn của Thượng Quan Mộc.

"Cả tháng nay mọi người vất vả rồi, tối nay đến Đế Hào tôi mời nhé!" Ánh mắt Thượng Quan Mộc mỉm cười quét mắt nhìn mọi người, lắc ngón tay, "Tất cả đều không được vắng mặt, ai không đi tôi sẽ tính sổ với người đó!"

Trong lòng mọi người vốn còn đang áp lực ừ ừ, nghe anh nói xong câu này nhất thời thấy thoải mái hơn không ít.

Thượng Quan Mộc tuyệt đối là một lãnh đạo đầy thủ đoạn, năng lực làm việc rất cao và nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ trong việc vạch ra chiến lược, trong một tháng cần quét thu lượm được hơn ngàn viên thuốc, người có năng lực hiển nhiên sẽ dễ dàng được mọi người tôn trọng, riêng cá nhân anh, anh biết làm thế nào để hòa đồng cùng cấp dưới, cách dùng người của anh rất khéo.

Thấy phong cách Thượng Quan Mộc lúc nào cũng đầy bản lĩnh tự tin, đáy mắt Mộ Thiên Thanh như có nét cười.

Lúc tan ca, trên mặt mọi người đều hân hoan vui vẻ cười nói mà đã lâu rồi không có, trận cần quét chấm dứt cũng đồng nghĩa với việc có thể được nghỉ ngơi, việc này đối với mỗi cá nhân nào cũng là chuyện đáng để vui mừng.

Nhà hàng khách sạn Đế Hào.

Thượng Quan Mộc bao một phòng tiệc sang trọng năm bàn kèm theo một câu nói "Hôm nay mọi người cứ mặc sức ăn uống thoải mái nhé". Sau khi hào phóng nói xong, thấy mọi người ai nấy đều đề lộ ra bản chất 'sói sắp được vỗ mông'.

"Thiên Thanh, cần em giúp một chuyện.... Em giúp được chứ?" Trong bữa tiệc, Thượng Quan Mộc như thuận miệng hỏi.

"Hử?" Mộ Thiên Thanh đang ăn mấy thứ linh tinh trong miệng, nghe Thượng Quan Mộc đột nhiên hỏi, âm ờ đáp một tiếng quay mặt sang nhìn anh ý hỏi giúp chuyện gì.

"Em đồng ý trước đi!"

Thấy trong đôi mắt hẹp dài của Thượng Quan Mộc thấp thoáng ý cười, Mộ Thiên Thanh hơi nhú mày hỏi, "Không phải anh muốn đem em đi bán đó chứ?"

"Nếu thế thì sao?" Thượng Quan Mộc vẫn ung dung cười hỏi.

Mộ Thiên Thanh cười, Thượng Quan Mộc lúc này nào có chút dằn vặt với khi ở cục cảnh sát?

"Nói xem, chuyện gì?"

"Tôi mai có một tiệc rượu không từ chối được, em có thể làm bạn gái đi cùng anh được không?"

Mộ Thiên Thanh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thượng Quan Mộc, không cảm lòng được mỉm cười, "Này, anh đừng nói giỡn nữa, anh mà không có bạn gái đi dự tiệc cùng sao?"

"Không muốn rước thêm phiền!" Thượng Quan Mộc giống như không còn cách nào khác, bất kể là thân phận hay điều kiện của bản thân anh, các cô gái tiếp cận anh đều có chung mục đích không đơn thuần.

Mộ Thiên Thanh biết là vậy nhưng vẫn hơi do dự, giúp anh cũng không sao nhưng tiếp xúc với giới xã hội thượng lưu cô thấy không thoải mái.

"Em không nói anh xem như em đã đồng ý rồi đó!" Thượng Quan Mộc thấy Mộ Thiên Thanh do dự nên nói thẳng luôn: "Chiều anh tới đón em nhé!"

Dứt lời không cho Mộ Thiên Thanh có cơ hội phản đối, Thượng Quan Mộc cầm ly rượu đứng lên nói, "Thời gian qua các anh em vất vả rồi..."

Thoáng chốc tiếng dô dô reo hò ầm ĩ, Thượng Quan Mộc cũng trạc tuổi với mọi người nên kết thân rất nhanh, không bao lâu đã quàng vai bá cổ uống tới xiền niêng, thậm chí chỉ uống thôi thì thấy chưa đã, mọi người lại la hét yêu cầu Thượng Quan Mộc sang hát karaoke, đảo mắt một cái, mọi người từ nhà hàng khách sạn sang trọng dời địa điểm thành phòng karaoke đèn mờ.

Mộ Thiên Thanh uống đã ngà say, làn da vốn trắng mịn giờ đã chuyển sang hồng hồng, cô loạng choạng bước ra khỏi nhà vệ sinh, vì có hơi men nên tầm mắt cứ thấy mờ lung chập chờn, cô lắc lắc đầu thuận tay đẩy cửa một căn phòng bao...

Trong nháy mắt cửa được mở ra, Mộ Thiên Thanh cũng giật mình đứng chết trân tại chỗ....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Lại tới bắt đàn ông?

Cũng theo động tác đó của Mộ Thiên Thanh, bao ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều ngược nhìn về phía cô....

Tay Mộ Thiên Thanh vẫn còn để trên nắm cửa, cũng không biết là do say hay vì phát hiện ra mình đã đi nhầm phòng nên nhất thời quên luôn phải phản ứng, cứ đứng cứng đờ ra đó.

Ánh mắt lạnh lẽo sâu hun hút không thấy đáy của Lãnh Tĩnh Hàn dừng trên người Mộ Thiên Thanh, trên môi còn thấp thoáng ý cười như có như không.

Hình Thiên cố nén cười, đẩy đẩy mắt kính nhìn Mộ Thiên Thanh nhưng nói với Lãnh Tĩnh Hàn: "Lão đại, anh nói xem.... Tại sao mỗi lần cảnh sát Mộ xuất hiện là đều trở thành tiêu điểm như vậy?"

Lãnh Tĩnh Hàn liếc nhìn Hình Thiên, không nói gì, anh để xuống hai chân đang bắt chéo, tiện tay dụi luôn đầu thuốc vào trong gạt tàn, sau đó đi về phía cửa nơi Mộ Thiên Thanh đứng.

Thấy Lãnh Tĩnh Hàn đang từng bước đi tới, Mộ Thiên Thanh ngay tức thì hoàn hồn, người cũng tỉnh táo không ít, lách người đang định nói xin lỗi bỗng nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng nhưng vang về chế nhạo...

"Thế nào? Lại tới bắt đàn ông?"

Lãnh Tĩnh Hàn không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến chuyện đó Mộ Thiên Thanh lập tức tỉnh táo lại ngay, cô lạnh lùng trừng mắt nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, môi run run cắn răng nói: "Chuyện không liên quan đến anh!"

Mộ Thiên Thanh vốn định xin lỗi vì vào nhầm phòng, nhưng lúc này Lãnh Tĩnh Hàn xuất hiện nên lời muốn nói cũng theo gió mà bay, cô lạnh lùng trừng mắt thêm lần nữa mới xoay người bỏ đi.

Lãnh Tĩnh Hàn cũng đi theo ra ngoài, thấy Mộ Thiên Thanh đi như bị ma đuổi, ánh mắt dần chuyển sang sâu lắng xa xôi, khóe môi nở nụ cười xấu xa khó dò, đáng về ấy... cứ như thú dữ trông thấy được con mồi, sau đó chờ đợi thời cơ và bằng tốc độ nhanh nhất, chính xác nhất vồ lấy con mồi.

Cho đến khi Mộ Thiên Thanh khuất bóng đi vào một căn phòng, Lãnh Tĩnh Hàn mới thu lại tầm mắt quay trở về phòng, Hình Thiên là người đầu tiên trong phòng nhìn thấy anh đi vào, vì vậy rất biểu điều mà ngậm miệng không hó hé nữa.

Hình Thiên có hơi bất ngờ khi thấy Lãnh Tĩnh Hàn mới đó đã quay lại nhanh như vậy.

Lãnh Tĩnh Hàn không nói gì, vẻ hờ hững lạnh nhạt trên mặt khiến người khác không nhìn ra được tâm trạng anh lúc này, ở anh luôn có vẻ lạnh lạnh xa cách, những khi không nói chuyện thì phần khí chất kiêu ngạo lạnh lùng ấy càng thêm bộc lộ rõ ràng, khiến người chung quanh phải dè dặt tránh xa ba thước không dám đến.

Nhưng thói đời xưa nay vốn có những kẻ không biết sợ chết là gì, ví dụ như Hình Thiên chẳng hạn.

"Lão đại, anh không ra tay à?" Về mặt Hình Thiên tò mò, "Mộ...."

Lãnh Tĩnh Hàn đột nhiên quay đầu, ánh mắt bắn ra hai luồng sáng bén nhọn, Hình Thiên theo phản ứng tự nhiên lập tức ngậm miệng, nghẹn ngào nuốt luôn lời định nói vào lòng.

Hình Thiên có vẻ mất hứng bủn rủn môi, thấy đáng về ghen cười của mấy người ngồi bên cạnh, bèn quay sang trừng mắt nhìn để xả giận.

Anh ta cảm thấy lão đại càng ngày càng kỳ quái. Lúc đầu, anh ta vốn tưởng rằng lão đại có hứng thú với Mộ Thiên Thanh, nhưng sau buổi triển lãm châu báu lần trước xong, đồng thời điều tra rõ về mối quan hệ giữa cô ta và Vương Chí Huy, lão đại cũng không có đề cập tới cô lần nào nữa, nếu như không phải hôm nay gặp lại anh ta cũng quên mất luôn người này....

Đang suy nghĩ thì cửa phòng lại bị đẩy ra, một người tầm khoảng hai bốn hai lăm tuổi bước vào, vừa đi vừa nói: "Thượng Quan Mộc dẫn theo cả đám người ở khu Nam tới đây, ăn uống hát hò ngắt ngưỡng ở bên kia kia." [đọc truyện nhanh nhất tại lê.quý.đôn.com]

"Xời..." Một người khác ngồi ở bên cạnh nhếch môi xì nói: "Quan mới nhậm chức nên muốn chinh đồn địa phương mình quản lý, người trong nội bộ e là cũng phải giữ...."

"Thượng Quan Mộc đến thì khu Nam không còn thái bình nữa...."

Hình Thiên nhìn hai người đối đáp, nháy nháy mắt, "Tiểu Tử, Tiểu Ngũ, có tin tôi ném các cậu sang cho Thượng Quan Mộc không?"

Tiểu Tử và Tiểu Ngũ vừa nghe lập tức cười gian hai tiếng 'hắc hắc' rồi chuyển đổi đề tài.

"Các cậu cứ tiếp tục, tôi đi trước!" Lãnh Tĩnh Hàn đứng dậy lạnh lùng thốt ra câu đó, thấy mọi người cũng muốn đứng dậy, ra hiệu một cái, "Làm gì cũng nên có chừng mực, đừng để A Thiên đi theo phía sau dọn dẹp cục diện rồi rắc rối cho các cậu!"

Nói xong Lãnh Tĩnh Hàn dứt một tay vào túi quần rồi khỏi phòng bao đi thẳng tới thang máy.

Vào thang máy, Lãnh Tĩnh Hàn ấn nút xuống thẳng bãi đậu xe B2 rồi dừng đứng một mình trong thang máy, khi cửa thang máy vừa khép lại thì chợt nghe phía bên ngoài có tiếng ấn nút, ngay sau đó, cửa thang máy bị mở ra lần nữa....

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn thoáng chốc đối diện với người ở cửa ra vào....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tôi và anh thân lắm sao?

Mộ Thiên Thanh thầm nghĩ, nếu như cho thêm cô một cơ hội, cô nhất định sẽ đồng ý với Hà Tuấn ở lại chơi thêm một lát rồi mới về, nếu không được nữa thì cô cũng mong khi này mình ấn chậm nút thang máy một chút...

"Không vào sao?" Lãnh Tinh Hàn nhìn thấy Mộ Thiên Thanh đứng không nhúc nhích ở cửa ra vào, lạnh nhạt hỏi.

Mộ Thiên Thanh không tình nguyện đi vào thang máy, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh, nhưng không gian ở trong thang máy chật hẹp như vậy, vốn đã khiến cho người ta có cảm giác bức bí, đã vậy còn có một nhân vật rất đẹp trai nhưng cũng đầy nguy hiểm đứng bên cạnh, đúng là hành hạ người ta quá mà.... Minh và anh ta đã gặp nhau ba lần, mà lần nào cũng đều trong hoàn cảnh không ai cảm "vui vẻ".

"Không bắt được ai hết à?" Giọng nói của Lãnh Tinh Hàn vẫn hết sức bình tĩnh, dù biết rõ là cô đi cùng Thượng Quan Mộc mà vẫn hỏi như thế.

Môi Mộ Thiên Thanh giật giật, quay đầu lại nhìn Lãnh Tinh Hàn, cười như không cười ung dung nói: "Đã có ai từng nói với anh là... Anh rất nhiều chuyện hay chưa?"

Lãnh Tinh Hàn như rất nghiêm túc suy nghĩ về câu hỏi đó, rồi lạnh nhạt mở miệng: "Cô là người đầu tiên!"

Mộ Thiên Thanh nghe xong muốn hộc máu ngay tại chỗ, có lẽ tình huống mỗi lần gặp nhau quá mức kỳ quái nên cô có chút bài xích với Lãnh Tinh Hàn, ở người đàn ông này luôn mang theo vẻ lạnh lùng xa cách, ánh mắt nhìn thứ gì cũng sâu xa vờ vờ rồi lại như hồ hững chẳng quan tâm đến điều gì, nhưng mà lần nào gặp cô ánh mắt ấy giống như có gì đó rất lạ.

Tâm trạng của Mộ Thiên Thanh bỗng thấy nặng nề, vào lúc này cô không muốn nói thêm lời nào, quay đầu đi không nhìn Lãnh Tinh Hàn nữa, lẳng lặng chờ thang máy.

Thang máy "Đinh" một tiếng rồi mở ra.

Mộ Thiên Thanh bước ra trước, nhưng vừa ra tới bên ngoài thì cô ồ dột phát hiện, ban này lúc vào thang máy cô không nhấn xuống tầng một, thế là cùng Lãnh Tinh Hàn đi thẳng luôn tới tầng hầm đỗ xe.

Tại sao suốt thời gian ấy cũng chẳng có ai đi lên thang máy?

Mộ Thiên Thanh thầm oán xong nghiêng răng xoay người tính quay lại vào thang máy, nhưng thang máy đã khép lại, mà không biết Lãnh Tinh Hàn vô tình hay cố ý lại đứng ngay nơi nút nhấn, Mộ Thiên Thanh chỉ có thể trở mắt nhìn thang máy đi ngược lên...

Lãnh Tinh Hàn như nhìn thấu tâm sự của cô, khẽ nhếch môi nói, "Vào giờ này ở khu này rất khó đón xe, để tôi đưa cô về!"

Không phải hỏi thăm, không phải cường chế quyết định mà chỉ đang trình bày sự thật!

"Tôi không quen anh!" Tâm trạng Mộ Thiên Thanh đang rất tệ.

"Ồ.... Đây, anh buông tay.... Buông tay ra...."

Lãnh Tinh Hàn tóm lấy cổ tay Mộ Thiên Thanh phăng phăng đi về trước, Mộ Thiên Thanh muốn hất ra nhưng bàn tay của Lãnh Tinh Hàn giống như gọng kìm thật chặt, mặc cho cô giãy giụa thế nào cũng không vung ra được.

Mộ Thiên Thanh tức điên người, cô cố nén kích động muốn đánh người, cắn răng nghiêng lợi kêu lên: "Anh buông tôi ra, nếu không buông tôi sẽ...."

"Kiện tôi tập kích cảnh sát?" Lãnh Tinh Hàn nhướn mắt, nhìn đáng vẻ tức giận mà không làm gì được của Mộ Thiên Thanh, khóe môi lại nở nụ cười mờ ám, sau đó mở cửa xe, nhét cô gái đang giương nanh múa vuốt vào trong xe.

Lãnh Tinh Hàn đi vòng qua đầu xe rồi ngồi vào ghế lái, sau đó thấy Mộ Thiên Thanh vừa mới nhét vào đã muốn xuống xe, anh thuận tay bấm chốt khóa, "Là con gái nên dịu dàng một chút đàn ông mới thích!"

"Đàn ông có thích tôi hay không mắc mớ gì tới anh? Bộ tôi - và - anh - quen - thân - lắm - sao?" Mộ Thiên Thanh gằn giọng rống lên với Lãnh Tinh Hàn, tâm trạng cô tối nay vốn rất tốt, nhưng đã bị phá hoại hoàn toàn bởi một câu "Lại tới bắt đàn ông nữa à" của người đàn ông này.

Lãnh Tinh Hàn chẳng để ý tới Mộ Thiên Thanh đang la làng ôm tôi, cho xe khởi động chạy ra khỏi bãi đậu xe, rất nhanh len lỏi vào dòng xe ban đêm..

Mộ Thiên Thanh vẫn đang cố giãy giụa lần cuối cùng, ý đồ muốn mở cửa xe.

"Cô là cảnh sát.... mà sợ tôi 'làm thịt' cô sao?" Giọng nói nhẹ nhàng nhưng lạnh nhạt hờ hững của riêng Lãnh Tinh Hàn, thật sự khiến người ta không thể nào nhận ra ẩn ý chân chính trong lời anh nói.

Mộ Thiên Thanh dè nén buồn bực, ngồi thẳng người không trả lời.

"Nhà ở đâu?"

Về mặt Mộ Thiên Thanh như đưa đám, lạnh lùng nói: "Anh thả tôi xuống ở trạm xe điện ngầm phía trước là được!"

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhàu mày liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó lạnh nhạt nói: "Bỏ phụ nữ một mình ở trạm xe điện ngầm... Loại chuyện như thế tôi không bao giờ làm."

Mộ Thiên Thanh nghe xong trề môi dè bĩu liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn đang lái xe hỏi: "Vây.... Xin hỏi bình thường anh đem phụ nữ ném nơi nào?"

Sắc mặt Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt không thay đổi nói: "Bình thường tôi lái xe thì sẽ không cho phụ nữ lên xe!"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thuê phòng

Mộ Thiên Thanh lại bị ghen hòng, cô không biết Lãnh Tinh Hàn nói lời này là có ngụ ý gì, nhưng cô có thể bảo đảm rằng mình và anh thật sự không quen, hơn nữa, mình chắc chắn cũng không phải mẫu người mà loại đàn ông có tiền như anh ta sẽ thích.

Vậy tại sao người đàn ông này lại vốn vã sẵn đón như thế chứ?

"Địa chỉ!" Hai chữ lạnh lùng thoát ra từ đôi môi của Lãnh Tinh Hàn, anh chỉ lạnh nhạt thoáng liếc qua Mộ Thiên Thanh rồi tập trung vào lái xe.

Cuối cùng Mộ Thiên Thanh vẫn nói tên chung cư mình đang ở, tuy rằng cô rất không muốn nhưng cô có cảm giác, đối mặt với người đàn ông lạnh lùng nhưng vô lý lớn lối này, dù cô có phản đối cũng vô dụng. Đừng nói trước đó cửa xe bị khóa, nếu không có khóa thì cô cũng sẽ không trình diễn tiết mục nhảy xe giữa đường giữa xá như thế.

Suốt quãng đường đi, bên trong xe hết sức yên lặng.

Mộ Thiên Thanh nghiêng đầu ra phía ngoài theo từng bóng đèn sáng choang của dãy xe vù vù vọt qua, vì có hơi men nên mặt môi nháy nháy mắt, ánh mắt cũng dần dần tan rã, dòng suy nghĩ cũng càng trôi xa....

Thành phố A là một thành phố lớn đẳng cấp quốc tế, trời về đêm đâu đâu cũng được bao phủ bởi những ánh đèn muôn màu. Theo dòng xe vùn vụt lao đi để lại những ánh đèn kéo dài ra từng vệt chiếu sáng. Sống ở cái thành phố này, chỉ cần một bước sa chân, nó sẽ khiến cho lực ý chí của bạn hoàn toàn tan rã.

Sắc mặt Mộ Thiên Thanh dần dần khôi phục lại bình tĩnh, bởi vì uống rượu nên đôi gò má như được phủ lên lớp phấn hồng, nét xinh đẹp ấy dưới ánh đèn đường càng thêm phần hoàn mỹ tinh khiết.

Lãnh Tinh Hàn hơi nghiêng đầu liếc nhìn Mộ Thiên Thanh ngồi lặng im không nói gì, ngay sau đó chuyển mắt nhìn về con đường phía trước, không khí trong buồng xe không còn cảnh đối chọi gắt gỏng như lúc vừa mới đi ra nữa, giữa sự yên tĩnh có chút gì đó nhẹ nhàng thư thái.

Lãnh Tinh Hàn cho xe chạy chậm lại, tùy ý nhường cho từng chiếc xe chạy vượt qua, giống như anh cũng muốn tận hưởng bầu không khí yên lành êm dịu hiếm khi có được như lúc này.

Nhưng đường xa đi mấy rồi cũng phải có lúc đến nơi, Lãnh Tinh Hàn từ từ cho xe đỗ lại trước khu chung cư của Mộ Thiên Thanh nhưng Mộ Thiên Thanh vẫn không có động tĩnh gì, Lãnh Tinh Hàn nghiêng mắt nhìn sang thì thấy Mộ Thiên Thanh đã ngủ thiếp đi....

"Một chút ý thức nguy hiểm cũng không có!" Lãnh Tinh Hàn khe khẽ nói xong với vẻ như có chút bất đắc dĩ, anh lẳng lặng nhìn dung nhan ngủ say của Mộ Thiên Thanh, đôi mắt lạnh lùng như đá vỏ chai bỗng chuyển sang sâu lắng xa xôi.

Mộ Thiên Thanh ngủ thấy có chút không thoải mái, khẽ cựa người nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại, còn chép chép miệng rồi ngủ tiếp.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhàu mày, nhìn Mộ Thiên Thanh rồi lại nhìn khu chung cư, sau đó khởi động xe chuyển phương hướng rồi đi..

Đủ loại người, đủ cách sống dần dần bị trôi qua bởi bóng đêm. Khi ông mặt trời mang theo tia sáng đầu tiên của buổi sớm mai, chiếu rọi vào căn phòng qua khung cửa sổ thủy tinh, thì nhân loại đang chuẩn bị đón chào ngày mới.

Mộ Thiên Thanh lười biếng trở người, chiếc giường mềm mại còn vương mang tia nắng ấm của bình minh khiến cô không kiềm được cong cong khoe môi, cảm giác thoải mái êm ái này cứ như đang ngao du trên chín tầng mây vậy.

Đội đã nào...!

Mộ Thiên Thanh đột nhiên mở to hai mắt, đập vào mắt là cảnh tượng hoàn toàn xa lạ, cô đột nhiên xoay người ngồi bật dậy, theo thói quen nhạy cảm của cảnh sát nhanh chóng quét mắt nhìn một vòng, sau đó phát hiện.... Cô đang ở khách sạn!

Cô đang ở khách sạn!

Tại sao cô lại đang ở khách sạn?

Mộ Thiên Thanh chỉ cảm thấy đầu óc mình hoàn toàn trống rỗng, bộ não không thể nào vận chuyển được trong giây lát...

Qua một lúc lâu, Mộ Thiên Thanh mới bình tĩnh lại, cô chợt nhớ ra lần cuối cùng là ngày hôm qua mình đi cùng với người đàn ông nguy hiểm kia, anh ta nói muốn đưa cô về nhà, nhưng... sao giờ cô lại ở đây?

Mộ Thiên Thanh cố gắng áp chế mạch suy nghĩ đang như sóng cuộn, xóc chấn lên bước xuống giường, khi đứng trên tấm thảm mềm mại Mộ Thiên Thanh mới phát hiện ra cô đang mặc áo ngủ!

Mộ Thiên Thanh nghiêng rặng cuộn tròn nắm tay, trong đôi mắt từ từ nổi lên tia lửa, cô nhìn quần áo trên ghế sa lon, từng bước từng bước đi tới, sau đó cầm chúng lên siết chặt trong tay, bởi vì quá dùng sức nên các đốt ngón tay phát ra tiếng vang rắc rắc...

Mộ Thiên Thanh cố gắng giữ một chút lý trí cuối cùng, sau đó cởi bộ đồ ngủ ra, bực tức hằm hằm mặc đồ lót vào, sắc mặt vốn đã không tốt lúc này càng như mây đen giăng phủ tối tăm

Mà đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra....

"Á...."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Anh đã làm gì tôi?

Tiếng thét chói tai như muốn oanh tạc nổ tung nóc nhà, Mộ Thiên Thanh vòng hai tay trước ngực theo phản ứng tự nhiên, hét toáng lên như mắc chứng cuồng loạn khi thấy Lãnh Tinh Hàn đang ung dung điềm tĩnh đứng ở ngưỡng cửa.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhũm mày, sau đó nhìn thoáng qua Mộ Thiên Thanh rồi nhàn nhả lui ra ngoài, còn không quên đóng luôn cửa lại.

Khi cánh cửa khép lại, Mộ Thiên Thanh dùng tốc độ lốc xoáy vội vàng mặc quần áo vào, sau đó dùng dùng nỗi giận lao ra khỏi phòng, trông thấy Lãnh Tinh Hàn đang thành thoi ngồi ăn sáng ở bên ngoài, mới biết thì ra đây là dạng ‘phòng tổng thống’.

Nhưng giờ phút này Mộ Thiên Thanh không còn tâm trí nào để quan tâm hay dò xét hoàn cảnh xa hoa tráng lệ đó nữa, cô nhìn Lãnh Tinh Hàn bằng đôi mắt tóe lửa, rống lên: "Tại sao tôi lại ở đây, anh đã làm gì tôi hả?"

"Cô ngủ quên, mà tôi thì không có thói quen mang phụ nữ về nhà mình." Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn vùng ngực bởi vì tức giận mà phập phồng lên xuống của Mộ Thiên Thanh, lạnh nhạt nói: "Ngoại trừ mới vừa rồi vô tình nhìn thấy ra, tôi hoàn toàn chưa làm gì cô cả!"

"Anh tính lừa quỷ à?" Mộ Thiên Thanh quát lên.

Lãnh Tinh Hàn để ly cà phê trong tay xuống, vẫn nhìn Mộ Thiên Thanh bằng dáng vẻ ung dung hỏi: "Cô là quỷ?"

"..."

"Hay cô hy vọng tôi làm gì đó với cô?"

"..."

Lãnh Tinh Hàn không để ý tới vẻ mặt lo lắng của Mộ Thiên Thanh, tiếp tục dùng bữa sáng, động tác của anh hết sức tao nhã, từng ngón tay thon dài linh hoạt cầm dao nĩa cắt bánh mì, chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng bình thường nhưng qua tay anh cứ như có cảm giác rằng anh đang ăn cao lương mỹ vị gì cao cấp ấy.

Mộ Thiên Thanh đứng đó nghiêng răng ken kết, trừng mắt nhìn bộ dạng bàng quan với mọi thứ chung quanh của Lãnh Tinh Hàn. Cơ thể cô không có gì khác thường, cũng không có để lại dấu vết nào, có lẽ đêm qua thật sự không có phát sinh chuyện gì, nhưng... quần áo cô đã được thay ra.

“Quần áo cô là phục vụ của khách sạn thay dùm!” Lãnh Tinh Hàn không cần nhìn Mộ Thiên Thanh, nhưng vẫn có thể đoán được mọi suy nghĩ trong lòng cô, “Phòng của cô, trừ khi lúc tôi đưa cô về thì chỉ có ban này...”

"Sao anh vào mà không gõ cửa, sao lại không có phép lịch sự tối thiểu như thế chứ?" Mộ Thiên Thanh nghe Lãnh Tinh Hàn nói quần áo là do phục vụ khách sạn thay dùm vốn định thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nghe anh nhắc đến chuyện khi này cô lập tức xù lông.

Lãnh Tinh Hàn bỏ dụng cụ ăn trong tay xuống, cầm lên khăn giấy tao nhã lau sơ miệng rồi nói: "Tôi không biết cô sẽ thay quần áo ở đó!"

Nói xong Lãnh Tinh Hàn liền đứng dậy đi tới trước mặt Mộ Thiên Thanh, rũ mắt nhìn về mặt âm u của người nào đó, từ tốn nói: "Tôi không có hứng thú với kiểu phụ nữ thô lỗ!"

Mộ Thiên Thanh còn chưa kịp phản ứng với câu nói đó thì Lãnh Tinh Hàn đã sải bước rời đi, bỏ lại một mình Mộ Thiên Thanh đứng chết trân tại chỗ, mặt thì lúc đỏ lúc xanh.

Mộ Thiên Thanh không biết cuối cùng cô rời khỏi khách sạn xa hoa lộng lẫy Vạn Tôn như thế nào. Đón xe quay về căn phòng thuê, sau đó cô ôm gối ngồi vui trên sofa, cõng lòng phiền muộn nặng nề như có tảng đá lớn đè lên vậy.

Cô cảm thấy, cứ hễ mỗi lần gặp phải tên đàn ông đó là hết như rằng đón nhận không ít chuyện xui xẻo, ví dụ như chuyện xảy ra không tốt đẹp gì khi này.

Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, lấy điện thoại trong túi xách ra thì phát hiện nó đã tắt máy từ đời nào!

Điện thoại di động vừa mở lên, âm thanh ‘tít tít’ của tin nhắn kêu liên hồi những mười mấy cái, cô mở ra xem tất cả đều là của Thẩm Duyệt Nhiên và Thượng Quan Mộc.

Thượng Quan Mộc nhắc nhở cô chuyện hôm nay phải đi dự tiệc với anh, còn tin nhắn của Thẩm Duyệt Nhiên thì đại khái là: "Mộ Thiên Thanh, cậu hãy thành thật khai báo mau, người đàn ông nhận điện thoại của cậu là ai?", "Không ngờ cậu dám đi lêu lổng với đàn ông suốt đêm không về?" Khoan đã...

Mộ Thiên Thanh mở nhật ký cuộc gọi ra xem, quả nhiên, có một cuộc gọi vào rạng sáng, mà khi đó, có lẽ do ngấm rượt nên cô đã ngủ quên, dám nhận điện thoại của mình nữa chứ?

Mộ Thiên Thanh cắn răng nghiêng lợi lằm bằm, điệu bộ như sắp ăn thịt người ta vậy, dùng sức siết chặt điện thoại tay. Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên khiến Mộ Thiên Thanh sực tỉnh, cô cúi đầu nhú mắt nhìn dãy số hiển thị trên màn hình...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bạn gái tôi

Mộ Thiên Thanh cúi đầu nhú mắt nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, cô vẫn không nhúc nhích mặc cho điện thoại reo vang inh ỏi, cho đến khi tiếng chuông tự động ngắt.

Mộ Thiên Thanh vứt điện thoại sang một bên, tâm trạng vô cùng tồi tệ, nhiều lúc cứ kỳ lạ như thế, khi một chuyện hay sự việc nào đó gọi lên ký ức của bạn, thì rất nhiều chuyện phát sinh sau đó sẽ càng khiến bạn chìm sâu vào dòng ký ức ấy, ví dụ như... Cú điện thoại này.

Mộ Thiên Thanh hít sâu một hơi, hiếm khi có được ngày nghỉ, cô không muốn bị những chuyện vặt vãnh không đâu làm ảnh hưởng tâm trạng. Cô đứng dậy tự làm cho mình chút đồ ăn, sau đó pha một tách cà phê, rồi cầm lấy cuốn ‘Tội phạm tâm lý học’ mở ra xem...

Mộ Thiên Thanh lặng lẽ xem sách, dần dần bị cuốn hút bởi tình tiết của những vụ án trong đó, mãi đến khi tiếng chuông điện thoại di động êm dịu vang lên cô mới giật mình.

Lấy điện thoại qua xem thì thấy là Thượng Quan Mộc, Mộ Thiên Thanh bắt giác nhoen miệng cười rồi nhận điện thoại...

"Anh đến dưới nhà em rồi!" Giọng nói của Thượng Quan Mộc truyền qua điện thoại có cảm giác dịu dàng rất khó nói nên lời.

Mộ Thiên Thanh nhìn đồng hồ, hơi nhú mắt hỏi, "Sớm vậy à?"

"Cô em Thiên Thanh à, phải chăng làm cảnh sát lâu quá rồi nên em đã quên mất phụ nữ là phải cần ăn diện chứ?"

Mộ Thiên Thanh ngẩn ra, nhất thời lúng túng, cô thật sự quên khuấy luôn chuyện đó, "Hi hi, anh chờ em chút nhé!"

Cúp điện thoại xong Mộ Thiên Thanh thay giày rồi đi xuống lầu...

Khi thấy xe của Thượng Quan Mộc dừng lại ở cửa hàng thời trang Vivian nổi tiếng nhất thành phố, Mộ Thiên Thanh thoáng cau mày.

Thượng Quan Mộc thấy biểu tình đó của Mộ Thiên Thanh, đáy mắt ẩn chứa ý cười nhẹ, "Tuy hôm nay em đóng giả làm bạn gái anh, nhưng phụ nữ đi bên cạnh Thượng Quan Mộc anh đây sao có thể để cho người ta đánh giá thấp được chứ!"

Mộ Thiên Thanh bĩu môi than thở: "Hoang phí quá, có tham những không đây..."

"Ồi trời!" Thượng Quan Mộc vừa nghe xong lập tức ngưng cười, hết sức nghiêm túc nói: "Anh cam đoan... Không lấy một phân tiền nào của người đóng thuê cả!"

Mộ Thiên Thanh phì cười, "Ừm ừm, em biết rồi, sếp Mộc tuyệt đối là người tuân thủ theo pháp luật."

Thượng Quan Mộc bắt đầu đi lắc đầu, "Đi thôi, cảnh sát Mộ!"

"Yes sir!"

Hai người vừa bước vào Vivian, thì có một cô gái ăn mặc vô cùng sành điệu đi tới, cô ta đánh mắt nhìn Mộ Thiên Thanh trước, rồi mới quay sang chào hỏi Thượng Quan Mộc, "Đích thân dẫn bạn gái đến làm đẹp?"

"Angel, bạn gái Mộ Thiên Thanh của tôi giao cho cô đây..." Thượng Quan Mộc nói hết sức tự nhiên, chỉ có Mộ Thiên Thanh đứng cạnh có phần kinh ngạc, cô không hiểu nhìn Thượng Quan Mộc, đang tính lên tiếng hỏi thì Thượng Quan Mộc đột nhiên ôm vai cô ngẩng ra ý dừng hỏi gì cả.

"Không thành vấn đề!" Angel quẹo rĩ cười, khẽ liếc nhìn sang Mộ Thiên Thanh đang như người mất hồn, sau đó quay đầu lại căn dặn trợ lý, "An An, đưa cô Mộ sang phòng thiết kế đi."

An An gật đầu, cười nói với Mộ Thiên Thanh: "Cô Mộ, mời đi theo tôi!"

"Đi đi, anh ở ngoài đợi em!" Giọng của Thượng Quan Mộc càng thêm dịu dàng ân cần.

Mộ Thiên Thanh theo An An rồi đi, đi lướt qua Angel mới quay đầu lại, ánh mắt long lên như thú con nổi giận nhìn về phía Thượng Quan Mộc, găm gù nhẹ rằng. [cập nhật nhanh tại lê-quý-đôn.com]

Thượng Quan Mộc thấy cô như thế không kiềm được nhoe miệng cười, ý cười lan đến tận đuôi mắt.

Mộ Thiên Thanh chun mũi khẽ hừ một tiếng, bĩu môi thu lại ánh mắt không nhìn anh nữa...

Đột nhiên, khước mắt Mộ Thiên Thanh thoáng thấy một bóng người, cô phản ứng theo bản năng vội quay sang nhìn tới phương hướng đó...

Trông thấy Lãnh Tĩnh Hàn ngồi bất chéo hai chân trên sofa ở khu chờ, cuốn tạp chí mở rộng đặt trên đùi, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía cô...

Lãnh Tĩnh Hàn hơi híp mắt, sóng mắt lạnh nhạt hờ hững như biển lặng, nhưng dưới vẻ ngoài gió êm biển lặng ấy đang ẩn giấu mạch nước ngầm mãnh liệt, anh mỉm nhẹ môi sau đó nhếch lên, nụ cười nhạt nhẽo đó còn mang theo chút giễu cợt.

Mộ Thiên Thanh vừa thấy Lãnh Tĩnh Hàn liền đen mặt, lập tức quay đi bước theo trợ lý vào phòng thiết kế...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cường hôn

Angel quay đầu nhìn theo bóng lưng Mộ Thiên Thanh, trêu chọc nói: "Xem ra... Người ta không nhận ra tình ý của anh rồi!"

"Cánh cửa ấy khép lại quá chặt, muốn mở ra... thật đúng là không dễ dàng." Trên gương mặt điển trai của Thượng Quan Mộc có chút bất đắc dĩ.

"Nếu để cho những cô nàng từng đeo bám anh thấy được dáng vẻ si tình lúc này, không biết có bao nhiêu trái tim thủy tinh sẽ tan nát nữa đây!" Angel cười quẹo rĩ sau đó hỏi: "Cô ấy chính là đàn em trong trường cảnh sát ấy đó à?"

Thượng Quan Mộc gật đầu, âm thầm thở dài. Trái tim Thiên Thanh khép quá kín, muốn tiến thêm một bước e là sẽ rất gian nan.

Mộ Thiên Thanh được đưa vào một căn phòng VIP, kế tiếp có tới mấy nhà thiết kế với kinh nghiệm dày dặn tiến lên vây quanh cô, vừa thương lượng tạo hình, vừa bình phẩm cô đủ điều. Cái gì mà bàn tay quá thô cứng, rồi da dẻ không biết bảo dưỡng chăm sóc gì cả... Tóm lại, đút kết lại một câu cuối ấy là cơ thể cô chỉ toàn là khuyết điểm, có được hai ưu điểm đó là: Sở hữu được làn da trắng trẻo và dáng người rất đầy đặn cân đối!

Mộ Thiên Thanh cười không nổi khóc không xong, cô là cảnh sát lại còn làm bên tổ hành động, ngày nào cũng gian nan dầm mưa, hỏi sao da dẻ có thể tốt cho được?

Nếu không phải nhờ da thịt cô trời sinh phơi nắng không đen, e là chỉ còn duy nhất một ưu điểm chính là dáng người có trước có sau này mà thôi.

Sau một trận chê bai xoi mói xong, Mộ Thiên Thanh lại được mấy nhà làm đẹp kéo đi, cô cũng mặc cho họ quay cô như chong chóng, muốn làm gì làm...

Trọn bộ làm đẹp, trang điểm này kia xong đã là hơn hai giờ sau.

Do lúc ở nhà uống cafe hơi nhiều, Mộ Thiên Thanh nóng lòng muốn đi giải quyết, thấy cả đám người đang bê mấy bộ lễ phục chuẩn bị để cô mặc thử, cô ngượng ngùng nói: "Cái đó... Tôi muốn đi toilet."

Một nhà thiết kế trong số đó cười nói: "Đi đi, chúng tôi đợi cô!"

Mộ Thiên Thanh hỏi toilet ở đâu xong vội vàng vàng xồng về phía ấy, sau khi được giải quyết, Mộ Thiên Thanh thở dài đầy sáng khoái, loại chuyện như đi nhà xí này quả thật là ai cũng như ai.

Mộ Thiên Thanh đi ra khỏi nhà vệ sinh định trở về phòng thiết kế, nhưng vừa mới đi qua cua quẹo thì sững sờ khi thấy một người đàn ông đang đi tới ở hướng đối diện, lòng thầm oán than: Đặc biệt thật, rất đúng với câu 'cuộc đời đâu ai biết được có thể gặp nhau ở nơi nào và lúc nào!' [le'quy'don.com]

Mộ Thiên Thanh quyết định coi như không nhìn thấy người đang đi tới, tiếp tục đi về phía trước, nhưng khi vừa lướt ngang qua Lãnh Tinh Hàn thì cánh tay cô bị giữ lại...

Bao nhiêu bức dọc tích tụ từ sáng tới giờ đều xồng hết lên não, Mộ Thiên Thanh không cần nghĩ ngợi dùng tay còn lại tung một quyền về phía Lãnh Tinh Hàn...

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn hơi tối đi, khẽ nghiêng người tránh khiến cho động tác của Mộ Thiên Thanh rơi vào hư không, cánh tay kia của Mộ Thiên Thanh được thả ra lập tức công kích đòn kế tiếp, nhưng vẫn bị Lãnh Tinh Hàn dễ dàng né được...

Lãnh Tinh Hàn thấy Mộ Thiên Thanh xù lông như sư tử con nổi giận, nhanh nhẹn bắt lấy bàn tay đang vung tới của cô, thuận thế xoay một vòng bắt luôn hai tay cô đan chéo ra phía sau, hàng loạt động tác nhẹ nhàng trôi chảy vô cùng nhanh gọn dứt khoát.

Mộ Thiên Thanh bị Lãnh Tinh Hàn giam chặt trong vòng tay, vì hai cơ thể dán khít vào nhau nên giờ phút này hai người đều có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

"Buông tôi ra, anh đúng là đồ háo sắc!" Mộ Thiên Thanh cắn răng nghiêng lợi, giãy giụa muốn rút tay về.

"Háo sắc?" Lãnh Tinh Hàn cau mày, ánh mắt thâm thúy nhìn Mộ Thiên Thanh đang không ngừng giãy giụa, đôi con ngươi sâu lắng nhìn không thấy đáy, "Thượng Quan Mộc là bạn trai cô?"

Mộ Thiên Thanh cố giãy dụa, nhưng có giãy cỡ nào cũng không tránh thoát được, cô điên tiết gầm lên: "Mắc mớ gì tới anh, anh là gì của tôi mà hỏi?"

Nghe cô nói vậy, Lãnh Tinh Hàn híp mắt, từ đáy mắt như phóng ra hai phong đao sáng loáng bén nhọn.

"Thả tôi ra..." Mộ Thiên Thanh nói xong cũng bất chấp mình đang mặc áo ngủ nhấc chân đá vào hạ bộ của Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn như sớm đoán được ý đồ của cô, túm tay đẩy Mộ Thiên Thanh ra, hành động của Mộ Thiên Thanh lại bị hụt thêm lần nữa, còn bản thân tiếp theo bị lấn đến mép tường. Cô vừa định đứng dậy thì Lãnh Tinh Hàn đã xấn tới, bộ mặt điển trai như tượng tạc cùng lúc đổ ập xuống, Mộ Thiên Thanh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đôi môi kia đã phủ lên môi cô...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Anh ta không thích hợp với cô

Cô vừa định đứng dậy thì Lãnh Tinh Hàn đã xấn tới, bộ mặt điển trai như tượng tạc cùng lúc đổ ập xuống, Mộ Thiên Thanh còn chưa hiểu chuyện gì xảy

ra thì đôi môi kia đã phủ lên môi cô...

"Ừm, ừm..."

Mộ Thiên Thanh trợn trừng hai mắt, nhìn khuôn mặt kẻ sát mình gần như không còn khe hở, cô không ngừng giãy giụa nhưng bản lĩnh ngày thường vẫn lấy làm kiêu ngạo nay ở trước mặt người đàn ông này đã trở nên vô dụng, anh ta luôn có thể nhìn ra mỗi ý định của cô, ngăn chặn trước mọi hành động của cô.

"Ừm..."

Lòng Mộ Thiên Thanh đột nhiên thấy rất uất ức, cắn chặt răng nhìn trừng trừng người đàn ông đang tàn sát đôi môi mình, bởi vì giãy giụa nên chớp mũi hai người thỉnh thoảng vô tình chạm vào nhau, đôi bên đều nghe rõ ràng hơi thở của đối phương.

Lãnh Tĩnh Hàn đột nhiên bất động nhưng vẫn không rời khỏi đôi môi Mộ Thiên Thanh, hai người cứ giằng co như vậy....

Mộ Thiên Thanh vì thế quá thành giận, đẩy Lãnh Tĩnh Hàn ra, không kịp suy nghĩ vùng tay định tát vào mặt Lãnh Tĩnh Hàn một cái.... Đáng tiếc, cổ tay lần nữa bị Lãnh Tĩnh Hàn tóm được.

Mộ Thiên Thanh nổi xung thiên ngực phập phồng lên xuống, cô nghiêng răng ken két nhìn đối phương không chớp mắt.

Lãnh Tĩnh Hàn thấy cô giận dữ như thế, nhếch môi mỉm cười mờ ám, bàn tay đang giữ tay Mộ Thiên Thanh cũng từ từ buông xuống theo cô, hồ hững nói: "Nhớ kỹ, tôi không thích cô gái quá thô lỗ, hơn nữa...."

Lãnh Tĩnh Hàn dừng một chút, rũ mắt xuống quét nhẹ qua đôi chân của Mộ Thiên Thanh, mới nói tiếp: "Tôi không thích bị con gái đá, có biết không?"

Nói xong Lãnh Tĩnh Hàn lại nhướn mắt lên, đôi mắt như hai luồng sáng lạnh sắc bén bắn về phía Mộ Thiên Thanh, trong nháy mắt Mộ Thiên Thanh cảm thấy lạnh từ dưới chân lạnh ngược lên, sự lạnh lẽo trong đôi mắt ấy như thể đến từ địa ngục.

"Vậy cũng xin anh nhớ cho rõ, không nên trêu chọc tôi, nếu không...." Mộ Thiên Thanh cắn răng nghiêng lợi nhả ra từng chữ: "Tôi tuyệt đối sẽ không khách sáo đâu!"

Lãnh Tĩnh Hàn buông tay Mộ Thiên Thanh ra, nhìn Mộ Thiên Thanh bằng nửa con mắt, nhướn mày hồ hững cười cười, thế nhưng trên gương mặt luôn có vẻ lạnh nhạt xa cách ấy lại bởi vì nụ cười này, trong nháy mắt đã khiến cho người ta có cảm giác nụ cười đó như ánh mặt trời buổi sáng....

"Anh cười cái gì?" Mộ Thiên Thanh cảm thấy cứ hề ở chung với người đàn ông này là y như rằng cô luôn dễ dàng mất đi sự tỉnh táo.

"Tôi cũng muốn nhìn xem.... Cô làm sao không khách sáo với tôi!" Lãnh Tĩnh Hàn ngưng cười, một tay đè Mộ Thiên Thanh lên tường, tiếp tục tấn công bằng đôi môi ướt át...

Không ngờ lần này Mộ Thiên Thanh không phản kháng nữa, cô chỉ cắn răng nhìn khuôn mặt đang mỗi lúc càng gần, hô hấp vì quá giận mà trở nên nặng nề.

Lúc môi mọng Lãnh Tĩnh Hàn sắp dán lên môi Mộ Thiên Thanh thì anh đột nhiên dừng lại, nếu không phải trông thấy hai hàng mày cô đang cau lại, anh đã cho rằng cô gái này đang chơi chiến thuật tâm lý với mình rồi...

Lãnh Tĩnh Hàn từ từ đứng thẳng người lên, đôi mắt sắc bén đã bỏ qua cho sự thoải mái như được trút đi gánh nặng thoáng qua trong mắt Mộ Thiên Thanh, "Đã từng giúp đỡ cô, từng năm nay, từng thuê phòng.... giờ lại còn hôn nữa, vậy chúng ta cũng xem như đã quen rồi...."

Sắc mặt của Mộ Thiên Thanh lúc trắng lúc xanh theo mỗi lời anh nói, "Ai nắm tay với anh, ai thuê phòng cùng anh, ai hôn...."

Lãnh Tĩnh Hàn ra dấu mời nói tiếp, Mộ Thiên Thanh cắn cắn môi, sau đó siết chặt hai bàn tay, không nói hai lời liền công kích Lãnh Tĩnh Hàn.... Động tác điêu luyện, thế đánh sắc bén, mỗi một động tác đều như vũ bão quét về phía Lãnh Tĩnh Hàn.

Đáng tiếc, từng chiêu cô xuất ra đều rơi vào khoảng hư không, thậm chí ngay cả góc áo của Lãnh Tĩnh Hàn cũng không chạm được.

Giờ phút này, ánh mắt của Mộ Thiên Thanh càng lúc càng lạnh lẽo, dùng cả tay lẫn chân hăng sai chiến đấu, hoàn toàn phát huy bản lĩnh của một cảnh sát tổ hành động nên có, giờ phút này cô đâu còn nhớ bộ áo ngủ đang mặc trên người đã bôi bầy cả đáng người bên trong không sót một món nào.

Lúc Mộ Thiên Thanh tung cước đá về phía Lãnh Tĩnh Hàn, Lãnh Tĩnh Hàn lập tức né người sang một bên, đôi chân thon thả kia lướt sát qua người anh, Lãnh Tĩnh Hàn xoay người, nhanh chóng đỡ một quyền Mộ Thiên Thanh vùng tới, sau đó gọn gàng đón lấy động tác kế tiếp của cô, ánh mắt sâu thẳm nói, "Mộ Thiên Thanh, nếu lần sau còn để tôi thấy cô ăn mặc kiểu này mà đánh nhau với người khác, đừng trách tôi ‘xoi tái’ cô ngay tại chỗ đây!""

Mộ Thiên Thanh nhìn xuống theo ánh mắt của Lãnh Tĩnh Hàn, toàn bộ phần chân của mình lộ lộ hết ra bên ngoài, vì động tác quá mạnh nên áo ngủ cũng trượt khỏi bờ vai, cảnh xuân trước ngực đã lộ hơn phân nửa....

Mộ Thiên Thanh nào còn tâm trí nghĩ thêm gì nữa, cuống quýt kéo lại quần áo của mình, hung hăng nhìn chằm chằm Lãnh Tĩnh Hàn, mà gương mặt cương nghị của Lãnh Tĩnh Hàn cũng bao phủ vẻ căng thẳng.

"Hân..."

Đang lúc hai người đang giằng co, bỗng giọng nữ mềm mại đáng yêu từ ngã rẽ hành lang khác vang lên. Một cô gái với dáng người uyển chuyển cao gầy, mặc dạ phục màu rượu vang đỏ, cô gái cực kỳ xinh đẹp đứng từ xa nhìn tới, còn thấy rõ trên môi cô ta đang mỉm cười chum chim nhìn Lãnh Tĩnh Hân.

Lãnh Tĩnh Hân liếc mắt nhìn cô gái ấy, sau đó nhìn sang sắc mặt đang ửng hồng của Mộ Thiên Thanh, giọng nói lạnh nhạt không mang cảm xúc, hờ hững nói: "Thượng Quan Mộc không thích hợp làm bạn trai cô!"

Quảng lại một câu xong Lãnh Tĩnh Hânập tức xoay người đi, sau lưng còn văng vẳng tiếng nghiêng răng gặm gù của Mộ Thiên Thanh, nhưng anh vẫn chẳng may may có phản ứng gì, bình thần dứt tay vào túi quần đi về phía cô gái kia, sau đó cùng cô gái kia cùng rời đi.

Cô gái nọ khoác cánh tay Lãnh Tĩnh Hân, lúc đi qua khúc quanh còn nghiêng mặt liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, trong đôi mắt hạnh quyền rũ thoáng sáng lên, khoe môi khê nhếch chế giễu.

Mộ Thiên Thanh khê cắn môi nhìn theo bóng lưng Lãnh Tĩnh Hân dần biến mất, cô không biết rốt cuộc mình đã chọc ghẹo gì tới anh, sao mỗi lần gặp anh đều nhất định sẽ có kết thúc không vui....

"Ai là bạn trai tôi thì có liên quan gì tới anh? Anh là gì của tôi mà trông nom chứ, bộ rảnh lắm sao.... Thượng Quan Mộc không thích hợp, chẳng lẽ anh thích hợp à...." Mộ Thiên Thanh tức giận cắn răng nghiêng lợi lầu bầu ở hành lang, cho đến khi trợ lý An An đến tìm cô.

"Cô Mộ, cô... Ở đây có chuyện gì sao?" An An nhìn xung quanh, chuyên gia trang điểm đợi mãi không thấy Mộ Thiên Thanh quay lại nên bảo cô đi xem thể nào, nào ngờ thấy Mộ Thiên Thanh đứng nói chuyện một mình ở đây.

Mộ Thiên Thanh lúng túng mấp máy môi, vội vàng nói: "Không có, không có gì!"

"À phải rồi, Thượng Quan thiếu gia vẫn đang chờ chúng ta.... Thời gian không còn sớm nữa!" An An chỉ là một trợ lý nhỏ, tuân theo nguyên tắc tuyệt đối không thể đắc tội khách hàng, nói hết sức nhẹ nhàng.

"Ngại quá, tôi xin lỗi...." Mộ Thiên Thanh áy náy vội vàng nói xin lỗi, sau đó theo An An quay lại phòng VIP, vừa đi vừa thăm mắng Lãnh Tĩnh Hân.

Thượng Quan Mộc ở phòng làm việc của Angel chờ Mộ Thiên Thanh, anh tùy ý lật qua tờ báo trên bàn, cả trang bìa đều bị buổi tiệc chúc mừng tập đoàn Thiên Lâm đã thành lập tròn 30 năm tới hôm nay chiếm hết, anh nhìn lướt qua, so với những chuyện bàn tán trong giới giải trí kia thì anh thật sự có chút tò mò về Lãnh Tĩnh Hân.

Một chàng trai trẻ mới hai mươi bốn tuổi đã dùng thân phận con nuôi tiếp nhận tập đoàn, dùng tốc độ cực nhanh và thủ đoạn không ai sánh bằng thu phục mấy lão già cổ đông trong tập đoàn đã từng phản đối anh ta, cũng cùng năm đó đã khiến cho lợi nhuận của tập đoàn tăng lên 10%, sáu năm qua, mọi việc tiến triển thuận lợi như bươm gặp gió, đối với giới kinh doanh mà nói, anh chính là một huyền thoại.

Thượng Quan Mộc nhếch môi cười lạnh, nhìn bóng lưng Lãnh Tĩnh Hân qua tờ báo ánh mắt trở nên thâm thúy, trên gương mặt đẹp trai cũng dần dần hiện lên vẻ sâu xa khó nắm bắt.

Đang lúc này, cửa phòng làm việc bị mở ra, Thượng Quan Mộc dời mắt khỏi tờ báo.... Thoáng nhìn sang anh đã sững sờ như người mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Làm bạn gái anh nhé!

Mộ Thiên Thanh vận bộ lễ phục dạ hội màu hồng phấn cúp ngang ngực, chân mang giày cao gót mười phân đứng ở cửa ra vào.

"Có hài lòng không?" Angel cười hỏi.

Thượng Quan Mộc đứng dậy đi tới trước mặt Mộ Thiên Thanh, ngó qua ngó lại quan sát....

Mái tóc cột kiểu đuôi ngựa vạn năm không thay đổi của Mộ Thiên Thanh nay được uốn lọn xoắn vắn lên cao và thả rơi vài sợi, chéch một bên tóc gắn thêm chiếc cài tóc màu hồng nhạt với những hạt kim cương li ti, cùng bộ trang sức khuyên tai và vòng cổ pha lê màu tím sẫm, màu màu hồng nhạt và màu tím sẫm đối lập nhau tôn lên làn da trắng trẻo mịn màng, cách trang điểm đơn giản thanh lịch càng khiến cô trông hoạt bát, trẻ trung nhưng không mất đi phần sang trọng.

"Sao hả?" Mộ Thiên Thanh thấy Thượng Quan Mộc này giờ vẫn không nói gì, nên thấy hơi lo lo hỏi.

Thượng Quan Mộc nhoeo miệng cười, đáy mắt lấp lánh tia sáng nóng bỏng, anh thật lòng nói: "Em như vậy.... Rất đẹp!"

Mộ Thiên Thanh bị ánh mắt đó của anh làm cho đỏ mặt, trừng mắt để che giấu đi nhịp tim đang điên cuồng rối loạn, "Dĩ nhiên rồi, người đẹp nhờ lụa mà!"

"Nhưng cũng phải có nền tảng tốt mới được!"

Mộ Thiên Thanh khẽ cười, không có cô gái nào không thích đàn ông khen mình đẹp cả, Mộ Thiên Thanh tự nhận mình là một cô gái thô tục, nên khi nghe Thượng Quan Mộc khen mình như thế, đương nhiên cô thấy rất vui sướng.

"Đi thôi!"

Thượng Quan Mộc quay sang chào Angel rồi dẫn theo Mộ Thiên Thanh rời đi.

Lễ chúc mừng tập đoàn Thiên Lâm tròn 30 năm được tổ chức tại vườn hoa ngoài trời khách sạn nhà hàng Vạn Tôn. Bên ngoài khách sạn Vạn Tôn đã sớm tụ tập rất nhiều ký giả, bất kể là kinh tế tài chính hay giới giải trí, ai ai cũng đang háo hức mong đợi hôm nay có thể được mời đến tham dự. Nếu không phải là tai to mắt lớn trong giới kinh doanh thì cũng là quan chức cao cấp giới chính trị, những cô nàng giàu có nổi tiếng, những ngôi sao minh tinh hét tiếng càng không thể thiếu. Bỏ qua những người đó, nội cái tên Thiên Lâm sáng chói kia thôi cũng đã đủ hấp dẫn đông đảo giới truyền thông rồi.

Mộ Thiên Thanh đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng, cô thật không ngờ Thượng Quan Mộc lại đưa cô đến tham dự tiệc chúc mừng tập đoàn Thiên Lâm tròn 30 năm, ở đây sẽ xuất hiện những người mà cô biết, cô chỉ là một nữ cảnh sát bé nhỏ, chắc chắn họ sẽ rất ngạc nhiên.

"Sao vậy? Đang lo lắng?" Thượng Quan Mộc khẽ liếc mắt nhìn đám ký giả phía ngoài, ánh đèn flash đã biến đêm đen trở nên sáng rực như ban ngày.

Ở trước mặt Thượng Quan Mộc Mộ Thiên Thanh cũng không cần giấu giếm, gật đầu năn lòng nói, "Sớm biết long trọng mức vậy, còn lâu em mới đi cùng anh!"

"Anh chỉ đến cho có mặt để mẹ anh không cần nhần thôi, sau khi trình diện xong chúng ta sẽ đi ngay!" Thượng Quan Mộc nói xong liền bước xuống xe, sau đó lịch sự đi vòng qua mở cửa xe cho Mộ Thiên Thanh, thấy cô vẫn còn bất an nên cầm luôn tay cô khoác vào cánh tay mình, "Yên tâm, có anh ở đây, không ai dám ăn thịt em đâu! Hơn nữa, khi ở Khu Nam lúc cảnh sát Mộ phá án thì.... có trường hợp nào mà chưa thấy qua, sao lại sợ một bữa tiệc còn con này chứ?"

Lời trêu chọc đó khiến tâm trạng lo lắng của Mộ Thiên Thanh vui đi không ít, Mộ Thiên Thanh cười cười cũng bắt chước giọng nói của Thượng Quan Mộc: "Đứng, đứng, đứng, nghĩ đến những khi em nằm vùng, có gì mà chưa từng trải qua?"

Thượng Quan Mộc gật đầu, sau đó cùng Mộ Thiên Thanh đi vào hội trường, ký giả nhìn thấy Thượng Quan Mộc lập tức xông lên như ong vỡ tổ....

"Sếp Mộc, hôm nay ngài dùng thân phận người của chính phủ hay thân phận cá nhân mà đến đây?"

"Sếp Mộc, xin hỏi ngài bố trí cần quét Khu Nam lần này...."

"...."

Bảo an ra sức ngăn cản đám ký giả dồn đẩy chen lấn lên phía trước, nhưng bọn họ rất có "tác phong chuyên nghiệp" liều chết xông lên moi móc thông tin, Thượng Quan Mộc hiển nhiên đã miễn dịch với những tình huống như thế này, không trả lời vấn đề gì, chỉ mang theo Mộ Thiên Thanh đi thẳng vào hội trường.

Những chuyện vừa xảy ra bên ngoài cửa đều lọt vào tầm mắt của Lãnh Tinh Hàn đang đứng trong một căn phòng nghỉ ngơi, một tay anh cầm ly rượu đỏ, một tay đút trong túi quần, đôi mắt sắc bén rũ xuống nhìn không rời cảnh Thượng Quan Mộc che chở cho Mộ Thiên Thanh đi vào, sâu trong đáy mắt hẳn lên sự lạnh lẽo.

"Ừa? Dường như cô gái bên cạnh Thượng Quan Mộc là Mộ Thiên Thanh..." Hình Thiên hoàn toàn không chú ý tới người bên cạnh lúc này nguy hiểm ra sao, còn không sợ chết reo lên.

Lãnh Tinh Hàn nghiêng mắt liếc anh ta một cái rồi thu hồi ánh mắt, đưa ly rượu đỏ trong tay sang một bên, sau khi Hình Thiên nhận lấy định há miệng muốn nói nhưng đột nhiên nuốt nghẹn xuống lại.

Lãnh Tinh Hàn xoay người, vẫn theo thói quen đút tay trong túi quần rồi khỏi phòng, Hình Thiên bĩu môi nhún vai tự lắm bầm, "Suy nghĩ của lão đại càng ngày càng khiến người ta không tài nào hiểu nổi, nếu nói có ý với Mộ Thiên Thanh kia.... vậy mà chẳng có hành động gì, còn nếu nói không có ý... nhưng lại biểu hiện cứ như người ta là vật sở hữu của mình vậy!"

"Aiz..." Hình Thiên còn giả vờ thờ dài thườn thượt, để xuống ly rượu cũng rời khỏi phòng.

Giờ phút này, trong vườn hoa ngoài trời trên tầng cao nhất của khách sạn Vạn Tôn, các cô gái con nhà quyền quý ai cũng xinh tươi như hoa, trên mặt mỗi người luôn mang ý cười tươi tắn hoàn mỹ, những người đàn ông ở trong sân lại càng lịch sự lễ độ, thể hiện rõ phong thái riêng biệt của giới xã hội thượng lưu.

Mộ Thiên Thanh đi theo Thượng Quan Mộc chào hỏi xã giao với vài người, dần dần cô cảm thấy lưng bị găm đầy mũi nhọn, ánh mắt của những cô gái kia như sắp sửa xuyên thủng cô.

"Ba mẹ anh đến rồi, sang đó chào hỏi!" Thượng Quan Mộc đột nhiên nói.

Mộ Thiên Thanh thoáng cau mày, cho dù trong lòng không muốn nhưng ngại vì lễ phép, chỉ đành cười gật đầu.

Trì Uyển Như cùng Thượng Quan Dịch vừa đi vào, Thượng Quan Dịch đã bị mấy người nọ kéo đi trò chuyện, Trì Uyển Như tùy ý chào hỏi những người xung quanh, ánh mắt đảo qua thấy Mộ Thiên Thanh đứng cạnh Thượng Quan Mộc, sắc mặt lập tức sa sầm, vừa định phát hỏa thì giọng nói êm ái khẽ gọi tiếng "Di" đã cắt ngang cơn giận của bà, bà quay đầu thì nhìn thấy cô con gái cưng của tập đoàn Lam thị, ngay sau đó trên mặt nở nụ cười hòa nhã, "Tiểu Nhu, đến một mình sao?"

Lam Nhu khẽ gật đầu, đúng lúc thấy Thượng Quan Mộc đi tới, đáy mắt thoáng qua nét cô đơn, cười đáp, "Ba đi Âu châu rồi ạ!"

"Nếu sớm biết cháu đến một mình như thế, đi đã bảo A Mộc đi tìm cháu rồi!" Trì Uyển Như thân thiện nắm lấy bàn tay Lam Nhu nói, như thể hoàn toàn không nhìn thấy Mộ Thiên Thanh vừa đi tới.

Thượng Quan Mộc và Lam Nhu nhẹ nhàng gật đầu chào nhau, sau đó nhoen môi cười nhìn về mặt âm u của Trì Uyển Như nói, "Mẹ, đây là Thiên Thanh!"

Mộ Thiên Thanh ngượng ngùng cười gật đầu chào hỏi, hình như Thượng Quan Mộc không có ý định muốn giới thiệu người đẹp dịu dàng còn lại là ai, thân phận của cô vốn chỉ là đi theo làm khách, tất nhiên không tiện hỏi han nhiều, chỉ nhìn Trì Uyển Như cất tiếng chào, "Chào đi!"

Trì Uyển Như quét mắt nhìn Mộ Thiên Thanh từ trên xuống, sự khinh bỉ hiện rõ trên mặt, "A Mộc, tại sao không giới thiệu vị tiểu thư này là thiên kim của nhà ai?"

"Mẹ, mẹ đừng dọa đồng nghiệp con sợ!" Thượng Quan Mộc cười nói, nhưng rõ ràng trong lời nói đã thể hiện sự cảnh cáo.

Trì Uyển Như vờ như không hề nghe thấy, vẫn vênh mặt hỏi: "Đồng nghiệp của A Mộc sao.... Ồ, vậy bây giờ đang giữ chức vụ gì rồi?"

"Thưa dì, hiện cháu chỉ là cảnh viên tổ hành động Khu Nam ạ!" Mộ Thiên Thanh không phải không nhìn ra sự khinh bỉ trong mắt Trì Uyển Như, nhưng cô nghĩ công việc của mình chẳng có điểm nào phải mất mặt cả.

Trì Uyển Như vừa nghe xong, đáy mắt càng thêm giễu cợt khinh thường, bà biết trong lòng con trai có người để ý nhưng không ngờ là một cô gái suốt ngày bôn ba bắt trộm ở phố lớn ngõ nhỏ, đây chính là bạn gái mà nó bảo hôm nay muốn dẫn tới cho bà xem?

Trì Uyển Như càng nghĩ càng giận trừng mắt nhìn Thượng Quan Mộc, Thượng Quan Mộc thì tỏ ra chẳng có gì to tát cả, "Trương Cục trưởng đến rồi, con và Thiên Thanh đi qua chào hỏi."

Dứt lời ung dung dẫn theo Mộ Thiên Thanh đi khỏi.

"Hình như mẹ anh rất giận thì phải, sao anh không giải thích với dì ấy?" Mộ Thiên Thanh không phải kẻ ngốc, nhìn sơ qua cũng biết là khi này Trì Uyển Như đã cho rằng cô là bạn gái Thượng Quan Mộc.

"Giải thích chuyện gì?" Thượng Quan Mộc hỏi.

"Chuyện bạn gái của anh đấy!" Mộ Thiên Thanh dừng bước, thấy trên môi Thượng Quan Mộc nở nụ cười mờ ám, khẽ cau mày nói, "Anh đừng nói với em... Mẹ anh sẽ không nghĩ em là bạn gái của anh!"

Thượng Quan Mộc tiếp tục cười, ánh mắt càng thêm thâm thúy.

Mộ Thiên Thanh bị anh nhìn như vậy, trong lòng cũng thấy nao nao.

"Hôm nay anh nói với bà, buổi tối sẽ đưa bạn gái tới đây...." Thượng Quan Mộc dừng lại, thấy Mộ Thiên Thanh đang từ từ tròn to hai mắt, nói tiếp: "Thiên Thanh, làm bạn gái anh nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Châm chọc khiêu khích

Nhịp tim Mộ Thiên Thanh đột nhiên chững lại, cô nhìn Thượng Quan Mộc, thấy vẻ mặt anh nghiêm túc không hề có chút ý đùa cợt nào, khiến cô ngỡ

ngàng đứng sững sờ ngay tại chỗ.

"A Mộc, ba con bảo sang bên ấy chút!"

Giọng nói của Trì Uyển Như chen ngang phá tan sự căng thẳng giữa hai người, Thượng Quan Mộc trầm thờ dài nãy nê, nhẩn nhẩn lâu như vậy mới tìm được cơ hội thích hợp để thổ lộ, không ngờ cuối cùng lại chọn thời điểm rất không thích hợp đến vậy.

Thượng Quan Mộc liếc nhìn về phía Thượng Quan Dịch, tất cả đều là quan chức cấp cao, dời ánh mắt sang nhìn Mộ Thiên Thanh nói: "Anh sang đó một chuyến, em đến khu nghỉ ngơi chờ anh... Ok?"

Mộ Thiên Thanh mỉm cười gật đầu, nhìn bóng lưng Thượng Quan Mộc đi mà âm thầm thờ phào nhẹ nhõm.

Cô thích Thượng Quan Mộc, nhưng mà....

Aiz!

Mộ Thiên Thanh âm thầm tự giấu chuyển tầm mắt thì nhìn thấy Trì Uyển Như vẫn còn đứng đó, ngượng ngùng tính bỏ đi.

"Cô qua lại với A Mộc từ bao giờ?" Trì Uyển Như lạnh giọng hỏi, trên mặt không hề che giấu sự khinh bỉ.

"Di hiểu lầm rồi, hôm nay cháu chỉ là bạn gái tạm thời của Thượng Quan!" Mộ Thiên Thanh nhỏ nhẹ trả lời, cô không muốn gây chuyện hiểu lầm.

Trì Uyển Như nghe vậy, cười nhạo nói, "Thân phận của A Mộc không phải một cảnh sát quèn như cô có thể mơ tới được, nếu cô nói ‘tạm thời’ vậy thì tốt rồi, tốt nhất là đừng nên ảo tưởng quá phận!"

Mộ Thiên Thanh cau mày, đối với lời nói của Trì Uyển Như cô có chút tức giận, nhưng dù sao đối phương cũng là mẹ của Thượng Quan Mộc, cô chỉ có thể nhẩn nhẩn, khinh miệt nhếch khóe miệng, Mộ Thiên Thanh ngoài mặt cười nhưng lòng không cười nói: "Cảm ơn di nhắc nhở! Xin lỗi không tiếp chuyện được!"

Mộ Thiên Thanh không đợi Trì Uyển Như nói gì, xoay người đi tới khu nghỉ ngơi, cô sợ mình dừng lại thêm một khắc nữa sẽ không nhận được mà làm ra chuyện mình không cách nào khống chế.

"Thật không có lễ phép gì cả!" Trì Uyển Như giận đến xanh mặt.

"Di!" Không biết Lam Nhu đến bên cạnh Trì Uyển Như từ lúc nào, giọng nói mềm mại nũng nịu, "Bị những thứ không có giáo dục đó chọc tức không đáng chút nào...."

"Cô nói ai không có giáo dục?" Mộ Thiên Thanh đột nhiên dừng bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lam Nhu.

"Người nào lên tiếng trả lời... thì tôi nói người đó!" Khóe mắt Lam Nhu xéch lên nhìn Mộ Thiên Thanh, đáy mắt đầy khiêu khích.

Mộ Thiên Thanh cười lạnh xì một tiếng, "Thế à, nhưng tôi lại nghe có tiếng chó sủa ở đây đấy!"

"Cô...." Sắc mặt của Lam Nhu lập tức thay đổi nhưng trong nháy mắt cô ta đã khôi phục lại dáng vẻ nhu nhược hiền lành.

Sắc mặt của Trì Uyển Như cũng không tốt, "Quả nhiên là chẳng có chút gia giáo nào, dù cho có khoác lên mình bộ đồ hàng hiệu đắt tiền bao nhiêu đi nữa cũng không che giấu được sự thô tục tăn tui ở bên trong!"

"Thiên Thanh...." Lãnh Tĩnh Hàn tay cầm ly rượu đỏ bất ngờ đi tới, ngay lúc Mộ Thiên Thanh đang muốn phát tác thì anh hết sức tự nhiên choàng tay qua vai cô, trước ánh mắt ngạc nhiên của cô nhìn mình, anh lại nhếch môi cười cười, "Tới đây lúc nào? Đến mà cũng không nói với anh...."

Trong lời nói êm ái không hề che giấu sự yêu thương cưng chiều, anh nhìn Mộ Thiên Thanh, trên môi vẫn nở nụ cười nhưng cánh tay ôm Mộ Thiên Thanh đang dùng sức rất mạnh, hai người âm thầm so tài.

Mộ Thiên Thanh muốn tránh né vòng tay của Lãnh Tĩnh Hàn, nhưng rõ ràng cánh tay nhìn như chỉ tùy ý khoác lên vai nhưng lại không thể nào tránh được, còn cô thì không tiện thể hiện quá mức, cuối cùng chỉ đành thỏa hiệp với Lãnh Tĩnh Hàn giả vờ cười nói: "Em vừa tới! Đúng gấp đi nên nói chuyện vài câu...."

Diễn trò sao! Ai mà không biết....

Lãnh Tĩnh Hàn âm thầm cười, hoàn toàn coi như không thấy lửa giận nơi đáy mắt của Mộ Thiên Thanh, lúc nhìn sang Trì Uyển Như thì nụ cười trên mặt biến mất thay vào đó là vẻ lạnh nhạt và xa cách, "Thiên Thanh không có quấy rầy đến Trì đồng chứ?"

"Dĩ nhiên không có!" Khác với vẻ lạnh lùng châm biếm ban nãy, Trì Uyển Như cười hết sức tự nhiên, giống như chuyện mới vừa rồi không có xảy ra, "Thiên Thanh và A Mộc làm chung cục cảnh sát, A Mộc bị ba nó gọi đi, tôi sợ Thiên Thanh buồn nên tôi đến nói chuyện với cô ấy một chút!"

Trì Uyển Như nhìn người đàn ông làm mưa làm gió trong giới kinh doanh đang đứng ở trước mặt, lúc nào cũng nhìn thấy dáng vẻ của cậu ta rất lạnh lùng có ai nhìn thấy cậu ta cười như vậy?

Mộ Thiên Thanh chỉ là một cảnh sát bé nhỏ, làm sao có quan hệ với sát thủ máu lạnh trên thương trường Lãnh Tinh Hàn....

Tri Uyển Như vội vã cười giả lả, giả bộ tò mò hỏi: "Không biết Thiên Thanh và cậu Lãnh đây là..."

"Thiên Thanh là..." Lãnh Tinh Hàn quay đầu sang nhìn Mộ Thiên Thanh vẫn còn đang âm thầm giãy giụa, môi mỏng không nhin được hơi cong lên, ánh mắt thâm thúy sâu thẳm như muốn hút lấy tất cả mọi thứ quanh mình, chỉ nghe anh trầm giọng từ tốn nói: "Là bạn gái của tôi!"

Mộ Thiên Thanh vốn còn đang giãy giụa lập tức dừng luôn động tác, vẻ mặt kinh ngạc nhìn gương mặt của Lãnh Tinh Hàn, toàn thân hoàn toàn hóa đá....

Rõ ràng Tri Uyển Như và Lam Nhu cũng bị lời nói này của Lãnh Tinh Hàn làm cho giật mình sửng sốt, nhưng Tri Uyển Như là ai, là một người phụ nữ có thể đứng đầu trong hàng vạn người đàn ông cũng không phải là kẻ hồ đồ, mặc dù biết rất rõ Lãnh Tinh Hàn nói dối nhưng vẫn cười nói: "Thì ra bạn gái mà cậu Lãnh luôn che giấu bấy lâu nay chính là Thiên Thanh!"

Lãnh Tinh Hàn chỉ lạnh nhạt đối đáp, không giải thích cũng không che giấu.

Lam Nhu thì bày tỏ khinh bỉ ra mặt, cố che đi sự giận dữ từ sâu trong đáy mắt, cô ta hơi kinh ngạc nói: "Khi này thấy cô Mộ và A Mộc khoác tay cùng đi vào, tôi còn tưởng rằng họ là..."

Câu nói này vô cùng có tính nghệ thuật, muốn nói lại thôi nhưng lại đâm trúng chỗ yếu.

"Cô Lam cho rằng thế nào?" Mộ Thiên Thanh sau một lúc kinh ngạc cũng nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, ánh mắt rét lạnh nhìn Lam Nhu, "Mặc kệ cô cho rằng hay nghĩ gì cũng được.... Có điều, chuyện của tôi không cần cô bận tâm! Em thấy hơi đối rồi..."

Câu cuối cùng là nói với Lãnh Tinh Hàn.

"Ừ, anh đi lấy đồ ăn cho em!" Lãnh Tinh Hàn dịu dàng đáp lời, không nhìn người bên cạnh cứ thế ôm lấy Mộ Thiên Thanh xoay người, vừa dậm bước anh đột nhiên dừng lại, khẽ nghiêng đầu lạnh lùng nói: "Điều cô Lam vừa mới cho rằng... Tôi hy vọng nó sẽ không xảy ra!"

Nói xong, anh liền ôm Mộ Thiên Thanh ung dung rời đi, trong lời nói cảnh cáo rõ ràng ẩn chứa tức giận, bá đạo tham muốn chiếm hữu.

Mộ Thiên Thanh vẫn bị Lãnh Tinh Hàn ôm đi đến khu nghỉ ngơi, suốt chặn đường đi xung quanh đều có đủ loại ánh mắt bắn tới cô, ghen tỵ có, tức giận có, giễu cợt hay khinh bỉ đều có đủ cả....

Mộ Thiên Thanh vừa đến khu nghỉ ngơi, liền vội vàng tránh khỏi vòng tay Lãnh Tinh Hàn, mặc dù trong lòng khó chịu nhưng vẫn nói tiếng cảm ơn.

"Trong xã hội này chính là như thế, cô cũng không cần phải tức giận!" Trong lời nói của Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng xa cách, không dịu dàng lấy lòng giống như mới vừa diễn trò.

Mộ Thiên Thanh không nghe ra ẩn ý trong lời nói của Lãnh Tinh Hàn, chỉ lạnh lùng lặng im không nói gì.

Đúng vậy, trong xã hội của giới thượng lưu chính là như vậy, từ nhỏ cô đã biết, cô vốn không nên tới dự bữa tiệc rượu này, chẳng qua chỉ vì không có cách nào từ chối lời mời của Thượng Quan.

"Cách xa Thượng Quan Mộc một chút!" Đôi mắt sắc bén của Lãnh Tinh Hàn rũ xuống ngao ngễ nhìn nhìn Mộ Thiên Thanh.

Bao nhiêu tức giận đè nén của Mộ Thiên Thanh hoàn toàn bộc phát hết vào ngay lúc này, cô đột nhiên ngược mắt nhìn chòng chọc vào gương mặt đẹp trai lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn, lạnh giọng nói: "Cuộc sống của tôi.... Không cần anh quan tâm! Chúng ta không thân đến mức đó đâu.... Đến ngay cả anh là ai mà tôi còn chẳng biết!"

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhíu mày, biết Mộ Thiên Thanh đã bắt đầu xù lông, trong lòng khẽ thở dài, hơi hột nói: "Cố ý lãng quên đi quá khứ.... Thật có thể quên mất đi tất cả mọi người luôn sao?"

Mộ Thiên Thanh cau mày, vốn rất tức giận nhưng bởi vì câu nói của Lãnh Tinh Hàn mà đột nhiên cứng đờ, "Anh có ý gì?"

"Nếu như em được bình yên, thì đó chính là Mặt trời!" Sau khi Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng thốt lên câu đó và thở hắt ra một hơi, mới xoay người đi cho lấy đồ ăn cho Mộ Thiên Thanh.

Toàn thân Mộ Thiên Thanh như bị ai nện cho một cú, chết trân tại chỗ, thậm chí bộ não của cô không thể nào vận hành được, giống như bột nhào vón lại thành cục, mới vừa rồi... anh ta nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Anh là ai?

Mộ Thiên Thanh bất động đứng im tại chỗ, trong mắt cô như có làn hơi nước mỏng manh lấp lánh, cô sững sờ nhìn theo bóng lưng di chuyển của Lãnh Tĩnh Hàn mà trong đầu hỗn loạn không suy nghĩ được gì.

Cho đến khi Lãnh Tĩnh Hàn bung đĩa thức ăn trong tay quay trở lại, cô vẫn còn kinh ngạc đứng ở đó.

"Không phải đói bụng sao?" Giọng nói khê khàng mang chút lạnh lẽo thâm trầm, nhưng cũng dễ nghe tựa tiếng đàn violon, trầm lắng khiến người ta say mê đắm chìm. Lãnh Tĩnh Hàn thấy hốc mắt Mộ Thiên Thanh ửng đỏ cũng không tỏ ra đồng cảm, ngược lại nói, "Không muốn trở thành tiêu điểm thì hãy thu bộ dạng khổ sở khiến người khác thương hại này của cô lại..."

Lời nói lạnh lẽo ấy khiến Mộ Thiên Thanh hoàn hồn, cô theo động tác của Lãnh Tĩnh Hàn ngược nhìn đĩa thức ăn trên bàn, tất cả đều là những món cô thích, sự kích động trong lòng càng làm cô không kiềm được run lên, "Anh là..."

"Tôi còn có việc, nếu không muốn đối mặt với những người đó thì ngoan ngoãn ngồi ở đây!" Lời còn chưa kịp thốt hết câu đã bị Lãnh Tĩnh Hàn cắt ngang, anh hờ hững liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, một tay dứt quần xoay người rời đi.

Mộ Thiên Thanh đứng nhìn theo bóng lưng cao ngạo, bộ tây trang cắt may theo số đo càng tôn lên thân hình hoàn mỹ của anh, giờ phút này cô nhìn theo bóng lưng mà trong lòng vô cùng rối loạn...

Người trong tiệc rượu vẫn giao lưu chạm ly chạm cốc, mọi người cười cười nói nói vui vẻ trò chuyện với nhau. Lãnh Tĩnh Hàn và Mộ Thiên Thanh cùng xuất hiện như thế khó tránh khỏi ánh mắt dòm ngó của mọi người, nhưng cũng có một số người lơ đãng coi như không nhìn thấy. Dù gì những người có mặt tại đây còn phải dựa vào tập đoàn Thiên Lâm, vì có nhiều người đã nghe nói và từng chứng kiến thủ đoạn của Lãnh Tĩnh Hàn, chẳng có ai dại gì vì một chuyện còn con đó mà đi đắc tội với Lãnh Tĩnh Hàn.

Mộ Thiên Thanh ngồi trên ghế sofa mềm mại, cô nhìn nhìn mọi thứ trước mặt mà trong lòng chua xót không chịu nổi.

Anh ta là anh ấy sao?

Anh ta thật sự là anh ấy sao...

Nổi ngời ngời mỗi lúc càng tăng cao, rất nhanh đã lấn át hết tất cả dây thần kinh trong đầu, ngay cả Thượng Quan Mộc đi tới trước mặt cô lúc nào cũng không hay.

"Không thoải mái sao?" Thượng Quan Mộc ngồi xuống bên cạnh Mộ Thiên Thanh, ban nãy anh bận tiếp chuyện cùng một số nhân vật quan trọng trong giới chính trị và người bên quân khu, nhưng không có nghĩa là anh không nhìn thấy những chuyện đã xảy ra.

Mộ Thiên Thanh quay đầu đi, chớp mắt cố nén những chua xót chảy ngược lại vào lòng, sau khi âm thầm hít sâu một hơi mới miễn cưỡng cười lắc lắc đầu, "Em không sao!"

"Thiên Thanh, em và Lãnh Tĩnh Hàn quen nhau à?" Thượng Quan Mộc nghi ngờ hỏi.

Mộ Thiên Thanh ngẩn người, mặc dù nghi ngờ anh ta chính là Lãnh Tĩnh Hàn, nhưng không nghĩ tới... Đúng thật là anh ta!

"Cũng không tính là quen..." Mộ Thiên Thanh trả lời lầy lè, thấy Thượng Quan Mộc nhìn cô chột dạ nói: "Lần trước ở buổi triển lãm châu báu để tiện phối hợp hành động nên có trao đổi qua một lần."

Thượng Quan Mộc cười cười, nụ cười ảm áp lại nở rộ trên gương mặt điển trai, luôn khiến người ta thấy dễ chịu, "Chào hỏi đã xong... Chúng ta rút chứ?"

Mộ Thiên Thanh thoáng sửng sốt, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thượng Quan Mộc định gạt đầu, nhưng vừa hé môi thì lại do dự...

Tầm mắt cô như lơ đãng quét qua Lãnh Tĩnh Hàn đang cảm ly rượu xã giao với khách, cô rất muốn hỏi xem anh có phải là anh ấy hay không!

Lòng thầm tự giễu, cuối cùng Mộ Thiên Thanh gạt đầu đồng ý cùng Thượng Quan Mộc rời đi...

Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh vốn cũng chẳng phải nhân vật quan trọng của bữa tiệc, vì vậy khi họ rời đi cũng chẳng ai để ý đến. Bởi vì những trường hợp như thế này, họ phải nhân cơ hội để bắt chuyện hợp tác hay tạo mối quan hệ tốt cho về sau, còn rất nhiều cơ hội trò chuyện hợp tác, sẽ không ai lại đi quan tâm những chuyện vớ vẩn chẳng có lợi ích cho bản thân mình cả.

Nhưng cho dù như thế, từ đầu tới cuối, mọi hành động của họ đều không thoát khỏi tầm mắt của Lãnh Tĩnh Hàn. Thấy Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh cùng nhau rời khỏi bữa tiệc, ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn dần dần trở nên sâu thẳm, sâu tựa cái đầm không đáy và có thể cắn nuốt toàn bộ thế giới bất cứ lúc nào...

Mãi đến khi bóng dáng của Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh biến mất tại cửa ra vào, Lãnh Tĩnh Hàn mới dời đi ánh mắt, trao đổi câu được câu không với người bên cạnh...

Lúc này, Hình Thiên đi tới, sau khi ôn hòa chào hỏi với người xung quanh rồi quay sang nhìn Lãnh Tinh Hàn nói: “Lãnh thiếu, ông cụ tìm!”

“Xin lỗi không tiếp chuyện được!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói lời khách sáo, ngay sau đó xoay người cùng Hình Thiên rời đi.

Khi anh đi rồi, bầu không khí ngột ngạt như được giải phóng, ngay sau đó mọi người bắt đầu rôm rả xôn xao chuyện trò...

“Ồi trời ơi! Lãnh thiếu vậy mà có bạn gái?”

“Không phải chứ... Tôi thấy cô gái vừa đi cùng sếp Mộc khi nãy cũng đi cùng...”

“Vừa nãy làm vậy chắc là có gì đó muốn che giấu rồi. Chẳng phải Lãnh thiếu và cái người tên Hình Thiên kia có gì gì đó sao?”

“Không chừng người ta nam nữ đều xoi đây...”

“Chuyện của Lãnh thiếu để các người mang ra bàn tán sao?” Giọng điệu chế nhạo còn để lộ sự tức giận nhẹ.

“...”

Trận xì xầm bàn tán lập tức im bật, mọi người lúng túng nhìn sang cô gái xinh đẹp ở bên cạnh, bộ lễ phục dạ hội màu rượu đỏ càng làm nổi bật làn da trắng ngần, nhưng cũng không kém phần mềm mại duyên dáng.

Đôi mắt hạnh của cô gái lạnh lùng nhìn đăm đăm mọi người, rồi ngạo nghễ như nữ vương xoay người rời đi, những người còn lại bắt đầu đoán già đoán non...

Mọi người nhìn theo bóng lưng cô gái, âm thầm thở dài một hơi.

Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên rời khỏi sảnh tiệc trực tiếp đi vào thang máy lên thẳng phòng tổng thống của khách sạn Vạn Tôn. Trong thang máy, Hình Thiên nhếch môi mỉm cười ôn hòa còn mang theo vài phần khiêu khích hỏi: “Lão đại, có phải anh đã ‘chạm trúng’ Mộ Thiên Thanh đó rồi không?”

Lãnh Tinh Hàn nghiêng mắt, cái liếc bén ngọt như hai lưỡi dao phóng về phía Hình Thiên, Hình Thiên ngẩn ra, cụt hứng đẩy đẩy gọng kính, ừ ừ bĩu môi...

Đúng lúc cửa thang máy “Đình” một tiếng mở ra, Lãnh Tinh Hàn dứt hai tay trong túi quần bước ra ngoài, Hình Thiên theo ở phía sau, trong lòng thầm nghĩ: Lão đại làm sao vậy ta?

Hình Thiên không cách nào hiểu thấu Lãnh Tinh Hàn, anh tựa như một con số bí ẩn mà không một ai có thể hiểu được anh, nếu buộc phải nói trên đời này người có thể hiểu anh, e là chỉ có bản thân anh ấy mà thôi!

Không hiểu sao tự nhiên Hình Thiên nghĩ đến người đó, tâm trạng bỗng trở nên rất nặng nề, có lẽ đời này lão đại cũng không tìm được một người nào có thể hiểu anh, biết rõ anh như vậy được nữa!

Đang còn miên man suy nghĩ thì Lãnh Tinh Hàn đã đi vào phòng tổng thống.

“Cha tìm con!”

“Ngồi đi!” Trong phòng, trên chiếc sofa mềm mại được làm bằng da thật, ông cụ tuổi đã hơn sáu mươi cầm trong tay cái tẩu ngọc, sự khôn khéo lão luyện trên gương mặt già nua của ông là được tích lũy từ năm tháng, Lãnh Tiểu Thiên nhìn Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng ngồi xuống, trầm giọng hỏi: “Nghe nói... Con đã bán tháo số cổ phiếu MT ở Mỹ?”

“Dạ!” Lãnh Tinh Hàn lơ đãng trả lời.

Lãnh Tiểu Thiên nhìn Lãnh Tinh Hàn bằng ánh mắt thâm sâu, hai người cứ thế không ai nói gì với ai, bầu không khí xung quanh dần dần như bị rút cạn... .

“Đó là công ty của bác Hàn con...” Lãnh Tiểu Thiên rất tức giận, “Con làm như vậy, chẳng phải muốn ép ông ấy vô đường cùng?”

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nhìn thẳng vào vẻ mặt bùng bùng tức giận của Lãnh Tiểu Thiên với thần thái bình tĩnh không hề lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, chỉ lạnh nhạt trả lời, “Con không phải nhà từ thiện, việc không có lợi ích... Con không có hứng thú!”

“...”

Lãnh Tinh Hàn đứng dậy, vẫn bình thản nói: “Nếu ba đến tìm con là để nói về chuyện này, vậy thì... Con cảm thấy không cần thiết phải nói tiếp nữa!”

Nói xong, Lãnh Tinh Hàn lập tức rời đi, Hình Thiên cũng vội vàng khom người chào Lãnh Tiểu Thiên rồi đi theo ra ngoài.

Lãnh Tiểu Thiên nhú mày, nhìn cánh cửa đóng lại, ông nghĩ mãi mà không thể hiểu, tại sao một đứa trẻ khi còn bé ngoan ngoãn thế kia mà nay lại trở nên lạnh lùng không có tình người đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Bỏ của chạy lấy người

Lãnh Tinh Hàn ra khỏi phòng tổng thống, không thèm liếc mắt nhìn tới Hình Thiên cũng đi theo ra ngoài, lạnh giọng nói: "Tôi không qua bên buổi tiệc nữa..."

"Lão đại, hôm nay là tiệc mừng kỷ niệm, anh vắng mặt có phải sẽ không hay lắm không?" Hình Thiên nhủ mảy, biết lão chủ tịch đã nhắc tới nhà họ Hàn khiến lão đại tức giận, "Vậy phía ông cụ nên giải thích làm sao ạ!"

Lãnh Tinh Hàn đột nhiên dừng bước, ánh mắt sâu thẳm nhìn Hình Thiên, "Tôi làm việc cần phải giải thích với người khác sao?"

Hình Thiên không nói nữa, len lén bĩu môi, miễn cưỡng ậm ừ nói: "Anh đầu gì cũng là tổng giám đốc của Thiên Lân, bữa tiệc quan trọng như vậy nếu anh vắng mặt thì..."

"Đường Lam sẽ xử lý!" Lãnh Tinh Hàn nói xong xoay người đi, bỏ lại mình Hình Thiên ở đó với bộ dạng uất nghẹn như nuốt phải ruồi.

"Anh làm lớn, anh nói sao thì là vậy..." Trong lòng Hình Thiên thầm kêu rên: Em ở lại sẽ trở thành tấm bia đỡ đạn mất thôi lão đại ơi!

Về phần cậu ta có trở thành vật hy sinh hay không thì Lãnh Tinh Hàn nào còn lòng dạ để quan tâm. Anh đi thẳng xuống bãi đậu xe, lên xe, thắt dây an toàn rồi đạp chân ga, nhả thắng... Tất cả động tác làm liền một mạch, chiếc xe đánh một vòng vô cùng đẹp mắt, bánh xe ma sát mặt đất phát ra âm thanh chói tai kèm theo trận gầm rú vọt ra khỏi bãi đậu xe.

Trên gương mặt với những đường nét tinh tế thấp thoáng lộ ra vẻ lo lắng, môi hơi mím, đôi mắt sắc bén khẽ nheo lại, anh đạp lút cần ga, kim đồng hồ nhanh chóng xoay tròn vọt lên tốc độ gần hai trăm km/h...

"Tin... tin... tin..."

Chiếc xe lao trên đường phố với hàng loạt tiếng còi ồ ồ inh ỏi, các dòng xe đều rới rít né tránh xe của Lãnh Tinh Hàn. Về mặt anh vẫn lạnh nhạt điềm nhiên, tuy tốc độ xe lao nhanh như thế, vậy mà anh vẫn thành thạo điều khiển xuyên qua giữa dòng xe xuôi ngược.

Chiếc xe cứ vậy lao vùn vụt giữa màn đêm, cuối cùng dừng lại ở ven bờ biển. Lãnh Tinh Hàn xuống xe, hai ta đút trong túi quần đứng trên một tảng đá ngầm, ánh mắt thăm thẳm dõi về phương xa.

Nước biển vỗ đập lên tảng đá ngầm tạo ra âm thanh ầm ầm rào rào, gió đêm mang theo vị mặn chát thổi tấp vào mặt. Dáng đứng của Lãnh Tinh Hàn giữa bóng đêm trông vô cùng cô độc và thê lương mà không có cách nào gạt đi được.

Lãnh Tinh Hàn cứ lẳng lặng đứng đó, mặc cho gió biển thổi phất lên từng sợi tóc của anh, dòng suy nghĩ của anh cũng dần bay xa trôi dạt về nơi nào...

... ..

"Dạ, tôi muốn đi tìm cô ấy!" Trên tảng đá ngầm ở bờ biển, Ứng chống hai tay lên mỏm đá ngầm ở phía sau, đặt câu hỏi nhưng trong mắt không mang sự hy vọng nào, "Không biết cô bé đó có còn nhớ tôi không?"

Lãnh Tinh Hàn nhìn Ứng, bộ mặt lạnh nhạt không biết đang nghĩ gì trên mặt lạnh nhạt không nhìn ra suy nghĩ, khẽ hỏi: "'Mặt Trời' gì đó của cậu ấy à?"

Môi Ứng nở nụ cười kiêu ngạo phóng túng, nét cười lan tận đến đuôi mắt, nhủ mảy thở than nói: "Haiz... Nhiều năm không gặp, chắc cô ấy đã quên tôi rồi!"

Lãnh Tinh Hàn nhướn môi cười cười, pha trò nói: "Nhớ hay không điều đó không quan trọng, thích thì cứ tóm về là được..."

"Dạ, cậu không hiểu..." Ánh mắt Ứng đột nhiên trở nên âm trầm, sắc mặt cũng chuyển sang nặng nề, "Khoảng cách giữa tôi và cô ấy... Càng ngày càng xa..."

Lãnh Tinh Hàn hiểu Ứng nói khoảng cách ở đây là gì, đó là khoảng cách giữa ánh sáng và bóng đêm, rõ ràng là có thể gần nhau nhưng không thể hòa cùng một nhịp.

...

Năm ấy, Lãnh Tinh Hàn hai mươi muốn tuổi còn Ứng hai mươi lăm!

Lãnh Tinh Hàn bồi hồi nhớ lại, rừ mi che giấu nỗi cô đơn cùng niềm đau nơi đáy mắt, "Ứng, cô ấy vẫn còn nhớ cậu..."

Lời thì thầm bị gió đêm thổi tan, Lãnh Tinh Hàn cô đơn đứng trên mỏm đá, người anh em đã từng kề vai sát cánh, nhưng nay chỉ còn lại mình anh...

Mãi đến tận bây giờ, anh vẫn không có cách nào quên được cái ngày hôm đó, ngày mà Ứng nằm xuống và mãi mãi không bao giờ đứng dậy nữa!

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn dần trở nên lạnh lẽo, toàn thân rét lạnh như đến từ âm tào địa phủ, anh như ác quỷ Satan cai trị bóng đêm, giữa màn đêm u ám giăng rộng đôi cánh màu đen như thể chuẩn bị đoạt lấy mọi thứ bất cứ lúc nào...

Những kẻ đã nợ Ứng, anh sẽ đòi lại từng người một!

Đêm mỗi lúc càng sâu, trên bầu trời mênh mông đầy rẫy những vì sao sáng, cho biết thời tiết ngày mai sẽ là một ngày trong xanh nắng ấm ..

Thượng Quan Mộc cùng Mộ Thiên Thanh rời khỏi Khách sạn Vạn Tôn nhưng anh không đưa cô về nhà, mà đến thẳng một nhà hàng ăn uống sang trọng và lịch sự khác. Tiếng đàn dương cầm bay bổng du dương mang theo sự thân thiện và ấm áp khiến lòng người như được xóa tan bao áp lực mệt mỏi. Trong hoàn cảnh lãng mạn êm dịu thế này, con người ta đương nhiên cũng buông bỏ những phiền hà toan tính.

Môi Thượng Quan Mộc nở nụ cười dịu dàng nhìn Mộ Thiên Thanh, anh nghiêng mắt nhìn sang chiếc đàn Piano màu trắng trong phòng ăn, sau đó nhấn chuông...

Người bồi bàn rất nhanh đi tới, khom người lễ phép hỏi thăm: "Xin hỏi quý khách cần gì?"

Thượng Quan Mộc ra dấu cho người bồi bàn cúi xuống, khi người bồi bàn cúi người, Thượng Quan Mộc kề tai anh ta nói nhỏ mấy câu, người bồi bàn đáp: "Vâng, xin ngài đợi một lát, tôi sẽ đi sắp xếp ngay ạ!"

Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Mộc, nhạy cảm phát hiện ra trong mắt anh có ý cười gì đó là lạ, cảnh giác hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Thượng Quan Mộc chỉ cười không nói, anh như vậy càng khiến cho Mộ Thiên Thanh thấy bối rối trong lòng, bởi vì cô vẫn còn nhớ rõ lời thổ lộ của anh trước đó trong bữa tiệc.

Tiếng đàn dương cầm ngân nga bay bổng mãi một lát sau mới dừng lại, người bồi bàn cũng đi tới, còn nở nụ cười tươi rói, "Thượng Quan tiên sinh, có thể rồi ạ!"

Thượng Quan Mộc đứng dậy, vươn tay về hướng Mộ Thiên Thanh dịu dàng hỏi: "Xin hỏi cô Mộ, có thể mời em cùng đàn một khúc không?"

Tầm mắt Mộ Thiên Thanh theo bàn năng nhìn bàn tay thon dài kia, do đặc thù công việc nên lòng bàn tay và trên ngón trỏ anh có nhiều vết chai dày cộm, nhưng cũng không mất đi vẻ thâm mỹ cho đôi tay của anh...

Hướng mắt lên phía trên, thấy Thượng Quan Mộc vẫn chỉ mỉm cười tủm tỉm, đáng vẻ lịch thiệp nho nhã hoàn toàn khác hẳn với anh ngày thường lúc ở cục cảnh sát. Khi còn học ở trường cảnh sát thì là nhân vật đỉnh đám không ai mà không biết, sau khi đến cục cảnh sát thì trở thành gai thoải trong giới cảnh sát. Bất kể là gia đình hay cá nhân, bản thân anh như được bao phủ bởi muôn vàn ánh hào quang, tất cả những điều đó dường như đang minh chứng rằng, Thượng Đế thật sự rất ưu ái anh!

Thượng Quan Mộc thấy Mộ Thiên Thanh lặng thinh không nhúc nhích, đành bước lên nắm lấy bàn tay dẫn cô đến bên chiếc Piano, sau đó hai người ngồi xuống, Thượng Quan Mộc cười dịu dàng nhìn Mộ Thiên Thanh, tiếng đàn từ từ cất lên...

Mộ Thiên Thanh vẫn kinh ngạc bất động, sau vài nốt nhạc dạo, hai tay Thượng Quan Mộc mới đặt lên phím đàn đen trắng xen kẽ. Khúc dương cầm 'Lời tình ảo mộng' được du dương cất lên bởi những đầu ngón tay của hai người...

Thời gian như đang quay ngược lại những năm tháng xa xưa, năm đó trong buổi liên hoan khiêu vũ của nhà trường tổ chức chào đón người mới. Hai người họ trên sân khấu cùng hợp tấu, bởi do lâu rồi không dùng đến đàn Piano nên tay cô hơi cứng, lỡ đánh sót một nhịp, và Thượng Quan Mộc đã âm thầm khéo léo xoay chuyển tình hình lúc ấy, sau đó anh khẽ mỉm cười nói, "Không cần khăn trương, đã có anh ở đây!"

Một câu nói bình thường thôi nhưng khiến cô cảm thấy vô cùng xúc động, và cũng từ sau lần đó, dường như bọn họ gặp nhau càng ngày càng nhiều hơn, nhưng chưa bao giờ có ai tiến lên một bước phá vỡ cánh cửa kia.

Theo dòng suy nghĩ trôi xa, đầu ngón tay đã dừng lại ở nốt nhạc cuối cùng, sau đó tiếng vỗ tay lên ầm ầm như sóng vỗ vang lên mới kéo dòng suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh quay trở lại...

"Bàn tay cảm xúc mấy năm qua nhưng xem ra vẫn không hề cứng chút nào!" Thượng Quan Mộc cười cười buông lời trêu chọc.

Mộ Thiên Thanh nhú mày, vừa định lên tiếng đáp lại thì thấy người bồi bàn nâng một cái khay bên trong có một bó hồng tươi ngát đi tới bên cạnh Thượng Quan Mộc.

Thượng Quan Mộc cầm lấy đưa đến trước mặt Mộ Thiên Thanh, dịu dàng nói: "Thiên Thanh, lời anh nói trong bữa tiệc là thật, anh không nói đùa... Từ lần đầu tiên hợp tấu với em thì anh đã thích em rồi... Anh biết trong lòng em còn vướng mắc một số chuyện chưa bỏ xuống được, nên bấy lâu nay anh vẫn không dám mở miệng. Năm ngoái lúc ra nước ngoài học huấn luyện, anh đã tự nhủ rằng, nếu như năm nay trở về, nếu cấp trên phân công công việc có điều kiện ở cạnh em, thì anh sẽ ngỏ lời với em!"

Mộ Thiên Thanh ngẩn người tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.

"Thiên Thanh... Anh rất thích em! Đã thích từ lâu lắm rồi... Anh..."

"Em chợt nhớ ra em còn có chuyện, em đi trước ă!" Mộ Thiên Thanh đột nhiên đứng dậy, quay lại chỗ ngồi cầm túi xách lên rồi vội vã rời khỏi phòng ăn, bỏ lại một mình Thượng Quan Mộc thần thờ ngơ ngẩn.

Nhìn bó hoa trên tay, Thượng Quan Mộc nhếch môi nở nụ cười khổ, tự lẩm bẩm: "Chuyện đã qua rồi... Thế mà em vẫn không thể buông xuống được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bị bỏ thuốc

Mộ Thiên Thanh rời khỏi nhà hàng với tâm trạng vô cùng hoảng loạn, trong một lúc cô không thể nào bình tĩnh lại được. Cô quay đầu nhìn về hướng nhà hàng thì thấy bóng dáng Thượng Quan Mộc thấp thoáng chạy đuổi theo, bên vội vàng nấp phía sau một cây cột, mà vừa hay lúc này điện thoại ở trong túi xách liên tục rung lên...

Mộ Thiên Thanh vội lấy điện thoại ra, thấy số của Thượng Quan Mộc, len lén liếc nhìn xem tình hình trước rồi mới nghe máy...

"Thiên Thanh, em đang ở đâu?" Giọng nói dịu dàng ấm áp của Thượng Quan Mộc vang lên.

Mộ Thiên Thanh mím môi đáp: "Dạ... Em đang trên taxi..."

"Thật không?"

"Thật!" Mộ Thiên Thanh chột dạ đáp lại.

Đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc, sau đó giọng điệu nhẹ nhàng của Thượng Quan Mộc lần nữa cất lên, "Thời gian không còn sớm, em về nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm!"

"Vâng, anh cũng thế nhé, bye bye!" Mộ Thiên Thanh cúp điện thoại xong quay đầu lại, thấy bóng dáng cao lớn vẫn đứng lặng tại chỗ một lát rồi mới đi về phía đầu xe.

Mộ Thiên Thanh chưa vội đi, cứ thế đứng tựa người vào thân cột, vẻ mặt có chút nặng nề...

Cô đã từng nghĩ tới có lẽ Thượng Quan Mộc có ý với mình, nhưng những năm qua quan hệ giữa hai người luôn rất tốt, cô cho rằng mình đã suy nghĩ nhiều.

Đối với Thượng Quan Mộc, không phải cô không có cảm động và yêu thích, dù là ở trường học hay đồn cảnh sát, những lúc cô cần giúp đỡ anh đều luôn có mặt ở bên cạnh cô...

Nếu như... hôm nay Lãnh Tinh Hàn không nói câu kia gọi lên ký ức xa xưa trong cô... thì không biết cô có hành động không cần nghỉ ngơi gì mà bỏ chạy như ban nãy không?

Mộ Thiên Thanh đứng thẳng dậy, lặng lẽ bước đi trên con phố dưới ánh đèn neon muôn màu nhấp nháy, trong lòng phảng phất như có thứ gì đó rất hỗn loạn khiến cô không thờ nổi... Không biết bởi lời tỏ tình của Thượng Quan Mộc hay do câu nói kia của Lãnh Tinh Hàn!

Mùi Mộ Thiên Thanh bỗng thấy ê ẩm cay cay, cô nhìn quán PUB trước mặt, chân không tự chủ bắt gặp trở bước đi vào...

"Uống gì nào?" Người pha chế vừa lau lau ly rượu vừa ngược mắt lên hỏi.

"Bia!"

Người pha chế nhún nhún vai nhìn Mộ Thiên Thanh, khui một chai bia đặt trước mặt Mộ Thiên Thanh, sau đó tiếp tục công việc trong tay mình.

Tiếng nhạc ầm ĩ cùng với âm thanh cười đùa của mọi người, những người trong quán bar hầu hết là đều hoạt động về đêm, nơi này xưa nay luôn là điểm để mọi người có thể tự do trút xả những cảm xúc.

Mộ Thiên Thanh uống một hơi hết đến cạn chai, nhưng vẫn không tài nào giải tỏa được nỗi bức bối trong lòng, ngực cô phập phồng lên xuống, đặt chai không lên quầy bar đánh 'Cộp' một tiếng, "Một chai nữa!"

Người pha chế không nói gì, khui thêm một chai cho cô...

Trên người vận bộ dạ hội cùng cách trang điểm khéo léo xinh đẹp, rất nhanh Mộ Thiên Thanh đã thu hút sự chú ý của người trong quán bar, cũng có một số thẳng thắn mang theo rượu đến bắt chuyện, nhưng từ đầu đến cuối đều bị Mộ Thiên Thanh dùng ánh mắt tức giận lạnh lùng đuổi đi.

"Ồ? Anh xem... Người đó có phải con sư tử họ Mộ kia không?" Trong góc tối, một người đàn ông dáng vẻ lưu manh nói với người bên cạnh.

"Con nhỏ tomboy đó à?" Người bên cạnh hừ lạnh một tiếng, chỉ hờ hững nghiêng mắt nhìn, "Cô ta sao có thể ăn mặc khiêu gọi như vậy?"

"Em nói thật, anh nhìn xem!"

Người nọ bị người bên cạnh làm phiền phát bực nên ngồi dậy xem thử, khi nhìn kỹ thì hai mắt tròn to nói: "Mẹ nó, đúng thật là con tomboy đó rồi!"

Nói xong không kiềm được xoa môi, "Con nhỏ tomboy đó hôm nay sao ấy nhỉ? Ăn mặc sexy thật!"

Gã đàn ông xoa cằm quan sát, mắt dần dần trở nên dâm dăng hèn mọn bỉ ổi.

"Chú mày nói xem... Hương vị của cảnh sát sẽ như thế nào?" Gã đàn ông hỏi.

"Hả, loại như cô ta mà anh cũng có thể nuốt được sao? Cần thận kéo cô ta dùng súng bắn nổ tung ‘thằng nhóc’ nhà anh..." Tên nọ nói xong còn cố ý nhìn xuống đũng quần của gã đàn ông.

"Ai nói tao muốn xoi nó?" Gã đàn ông càng cười dâm ô đều cẳng, nhìn Mộ Thiên Thanh cười hắc hắc hai tiếng, "Xương xẩu khó gặm đương nhiên phải để dành cho người khó đối phó gặm rồi..."

Mộ Thiên Thanh uống hết chai này đến chai khác, loáng một cái đã hết nửa kết bia, mặt cô đỏ bừng, dưới ánh đèn mờ mờ không mấy sáng của quầy rượu càng tôn lên dáng người xinh đẹp quyến rũ, hoàn toàn không còn dáng vẻ thô lỗ nam tính khi bắt cướp của ngày thường kia nữa.

Gã đàn ông ngồi trong góc càng cười khoái trá, anh ta tìm người phục vụ ghé tai nói nhỏ gì đó, sau đó bồi thêm một câu: "Làm xong chuyện này, khoản nợ của anh Hạo, tôi sẽ gánh vác thay cậu!"

Người phục vụ vừa nghe vậy, vội vàng cúi đầu khom lưng, "Cảm ơn anh Thủy, cảm ơn anh Thủy!"

"Đi đi!" A Thủy vỗ vỗ vào ngực người phục vụ, nhếch môi cười cợt nhìn người phục vụ rời đi.

"A Thủy, cậu đừng đùa quá lớn!"

A Thủy khẽ liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, nhếch môi lười biếng ngả người ra ghế sofa, trong mắt thấp thoáng ánh sáng âm u lạnh lẽo, "Từ lúc Thượng Quan Mộc bắt đầu đến Khu Nam thì chúng ta không có một ngày nào được yên, nghe nói... Quan hệ giữa con nhỏ tomboy này và Thượng Quan Mộc không hề bình thường đâu!"

Nói xong A Thủy nốc một hớp rượu, "A Hồ, cứ ngồi chờ xem kịch vui thôi..."

Người đàn ông được gọi là A Hồ quay đầu nhìn về phía quầy rượu, đúng lúc nhìn thấy người phục vụ khui thêm một chai bia nữa cho Mộ Thiên Thanh, chỉ hơi nhíu mày chứ không nói gì.

Ở khu này Mộ Thiên Thanh đắc tội cũng không ít người, người muốn chinh đón cô đương nhiên cũng không đếm xuể, huống chi... Nghe nói đợt giao dịch trước đó của Dạ Ưng suýt nữa đã bị cô triệt phá, chuyện đó không cần nói thì ai cũng biết là do ai làm rồi.

Nghĩ tới đây, A Hồ cũng không chú ý nữa, cùng với A Thủy nhàn nhã uống rượu.

Mộ Thiên Thanh lại ực một cái cạn sạch chai bia, nhưng nỗi buồn bực trong lòng cứ mãi không sao xóa tan được, thậm chí, trong đầu lúc nào cũng quanh quẩn mỗi câu nói kia của Lãnh Tinh Hàn.

Anh ta có phải là anh ấy không?

Lãnh Tinh Hàn rút cuộc có phải là anh ấy không?

Nếu đúng là anh, một khi đã nhận ra cô, vậy thì tại sao gặp nhau mấy lần anh đều đối xử lạnh lùng với cô như vậy?

Còn nếu không phải là anh ấy, thì tại sao công ty châu báu dưới danh nghĩa của anh lại có sợi giây chuyền "Mặt Trời" kia? Và tại sao anh lại biết câu nói đó?

Mộ Thiên Thanh đột nhiên gục đầu xuống, đầu óc xây xẩm choáng váng, thậm chí còn cảm giác được mùi rượu đang ào ào xộc lên, nhịp tim dường như cũng đang tăng nhanh theo tiếng nhạc ồn ào ầm ĩ kia!

Tầm mắt trở nên mờ lung, cô nhìn chai rượu trước mặt muốn cố gắng để cho mình tỉnh táo một chút... Nhưng cảm giác chéch choáng mỗi lúc càng nặng nề, cuối cùng bắt đầu cảm thấy cơ thể như bị rút đi hết hơi sức.

"Anh... Đã bỏ gì vào rượu của tôi?" Mộ Thiên Thanh cố sức nhìn chăm chăm người phục vụ hỏi.

Mặt người phục vụ ngệt ra, sau đó vô tội phì cười ra tiếng. "Thưa cô, có phải cô uống say quá rồi không? Bìa khai ra ngay trước mặt cô... Tôi bỏ vào cái gì? Bỏ vào Vong Tình Thủy để cho cô mau say và quên đi nỗi đau bị thất tình à?"

Người phục vụ lại cười cợt ra tiếng, không để ý tới Mộ Thiên Thanh nữa, bọn họ làm nghề này đã lâu, có hạng người nào mà chưa gặp qua.

Mộ Thiên Thanh đứng bật dậy, nhưng chân vừa chạm đất liền có cảm giác cảm giác chông chênh không điểm tựa, nếu như không phải nhờ cố gắng chống đỡ lên quầy rượu, e là cô đã ngã chổng vó xuống nền đất...

Mộ Thiên Thanh cố gắng giữ tỉnh táo nhưng có cố gắng cỡ nào cũng không thể dựa vào lý trí để kiểm soát được, cô cắn chặt hai hàm răng rồi lại phát hiện tất cả đều vô ích, cô cảm thấy cơ thể mình mỗi lúc một yếu đi, còn có một luồng hơi nóng đang dần dần cuộn trào sôi sục...

Người phục vụ cũng nhìn ra được Mộ Thiên Thanh có điểm bất thường, nhưng đoán là có lẽ do cô uống say mà thôi, tốt bụng hỏi: "Cô à, có muốn gọi một chiếc taxi dùm cô không?"

Hơi thở Mộ Thiên Thanh đã trở nên nặng nề, cô dựa vào chút lý trí cuối cùng để lấy điện thoại ra, đang tính bấm gọi đi nhưng vừa mới nhấn được dãy số cần gọi thì đã cảm thấy hoa mắt ù tai, chung quanh dần dần mờ hồ không rõ...

"Cô ơi, để tôi dìu cô ra xe!" Lúc này, bên tai lảng vảng vang lên một giọng nói, sau đó Mộ Thiên Thanh cảm giác được mình bị ai đó ôm vào lòng, muốn giãy ra nhưng nhưng không còn chút hơi sức nào.

Cả người Mộ Thiên Thanh mềm oặt dựa vào lòng người đàn ông, cô muốn xô đối phương ra nhưng toàn thân lại chẳng có chút sức lực nào, đầu thì đau nhức như búa bổ, không thể tập trung suy nghĩ, thậm chí đến tầm mắt cũng mờ hồ không nhìn rõ được gì.

Người phục vụ nửa ôm nửa dìu Mộ Thiên Thanh đi qua đám người rời khỏi quán bar, mọi diễn biến xảy ra giữa họ không hề gây sự chú ý đến những người đang chè chén say sưa bên trong quán. Người phục vụ dìu Mộ Thiên Thanh đến ven đường, sẵn tay ngoắc một chiếc taxi rồi nhét cô vào trong, sau khi dùng ánh mắt ra hiệu với tài xế xong thì quay trở lại quán bar.

Sau khi người phục vụ quay lại quán bar, điềm nhiên như chưa từng xảy ra chuyện gì mang theo bìa đi đến bàn của A Thủy, "Anh Thủy, đã làm xong rồi!"

A Thủy khề gật đầu, lúc trả tiền bìa thuận tiện bỏ thêm mấy tờ tiền mệnh giá lớn, người phục vụ vội vàng cúi đầu khom lưng cười nói cảm ơn, sau đó xoay người rời đi.

A Hồ khui một chai bia nhìn A Thủy hỏi: "Anh định tặng con sư tử đó cho ai?"

"Nghe nói..." Đáy mắt A Thủy thoáng qua chút độc ác, sâu xa nói: "Cố Thắng Đường của Dạ Ưng gần đây bao phòng ở dài hạn bên khách sạn Thế Kỷ..."

A Hồ nghe vậy cười nói, "Anh cũng quá ác rồi đấy!"

"Chơi gái chơi đến độ liều mạng như Cố Thắng Đường quả thật là rất hiếm... Có điều, không biết lần này hắn có sức để chơi hay không!" A Thủy cười nhạo rồi nốc một hớp bia.

"Nếu Cố Thắng Đường thực sự ăn con nhò họ Mộ đó, ngày tháng sau này của Dạ Ưng e là không thể yên lành được rồi!" A Hồ tựa vào thành ghế sofa, "Có điều, nói ngược trở lại, anh không sợ Dạ Ưng tìm anh tính sổ sao?"

"Dĩ nhiên sợ rồi!" A Thủy nói rất nghiêm túc, "Nhưng chuyện này đâu có liên quan gì đến tôi chứ? Cùng lắm thì tôi chỉ ngồi xem kịch vui mà thôi..."

A Hồ nghe xong hơi sùng sốt, ngay sau đó cười lên ha ha.

Trong căn phòng mờ tối không ánh sáng, tấm màn cửa sổ dày đặc che mất toàn bộ ánh đèn đêm ở phía bên ngoài...

"Ưm..."

Tiếng khê rên mang theo cảm giác không thoải mái vang lên giữa căn phòng yên tĩnh, âm thanh mềm mại duyên dáng len lỏi trong bóng đêm khiến người nghe không tránh khỏi suy nghĩ viển vông.

Mặt mũi Mộ Thiên Thanh đỏ bừng, miệng cứ chẹp chẹp không yên, cảm thấy cổ họng bỏng rát như đang bốc khói, cô nhúu mày khó khăn nuốt xuống, tay bắt đầu bứt rứt xé rách quần áo của mình.

Cửa phòng được mở ra, bước chân của người đi vào hơi lão đảo bật đèn lên, hai mắt mờ mờ màng màng dừng lại trên giường, nhếch môi cười ranh mãnh, Cố Thắng Đường đã ngã ngã say thả mình ngã lăn quay xuống giường...

Cố Thắng Đường neho mắt nhìn cô gái nằm trên giường đang cào bới xé rách quần áo của mình, bàn tay nhẹ lướt qua mặt Mộ Thiên Thanh, "Đám nhóc chết tiệt kia, hôm nay còn bày đặt chơi ba cái trò trẻ con này nữa... Nhưng nhìn cũng không tệ lắm!"

Cố Thắng Đường nói xong, đáy mắt lập tức nhóm lên ngọn lửa của dục vọng...

"Nóng..." Mộ Thiên Thanh cảm thấy toàn thân đau đớn như bị lửa thiêu, chỉ một chữ đơn giản nhưng cũng đủ khiến cổ họng và mắt cô đều muốn phun ra lửa, cô giãy dụa cơ thể nóng ran, trong người khó chịu như sắp nổ tung.

"Nóng?" Cố Thắng Đường nhìn Mộ Thiên Thanh lim dim mắt muốn xé rách quần áo, nhếch miệng cười đều, "Nào, để anh giúp em hạ hỏa nhé..."

Dứt lời liền nhào người tới, bàn tay không chút do dự nắm lấy phần đầy đặn nhô cao trước ngực Mộ Thiên Thanh, xúc cảm săn cứng trong tay khiến Cố Thắng Đường vốn đang ngà ngấy say lập tức trở nên khô nóng bức rức, anh ta không thể chờ đợi được nữa nóng lòng áp người lên tính s...

Sức nặng từ đầu đột nhiên đổ xuống khiến Mộ Thiên Thanh chột tỉnh táo lại đôi chút, ý thức cảnh giác được huấn luyện bao năm qua buộc cô phải cố gắng tìm cách để tránh thoát đôi mắt mê ly kia...

Lúc này mặt của Cố Thắng Đường đã hạ xuống, mắt thấy đôi môi dày kia sắp sửa áp lên, Mộ Thiên Thanh dùng sức lực cuối cùng để né tránh, nhưng bởi vì đã đuối sức cộng thêm sức khỏe mạnh của Cố Thắng Đường, cô chỉ có thể khó khăn xoay đầu sang một bên, khiến môi Cố Thắng Đường trượt lên chiếc gò nằm mềm mại...

"Ồi, còn xấu hổ nữa hả?" Cố Thắng Đường chẳng còn lòng dạ để quan tâm, nhìn gương mặt đỏ rực của Mộ Thiên Thanh, dục vọng trong mắt càng thêm sôi sục, "Có nóng không? Có muốn anh hạ hỏa giúp em không..."

Nói xong, bàn tay tà ác của Cố Thắng Đường bóp lên bầu ngực Mộ Thiên Thanh một cái.

Toàn thân Mộ Thiên Thanh giật mình run lên, cảm giác thoải mái đó này là vì tác dụng của thuốc đã lan rộng khắp cơ thể, nhưng chút ý thức còn sót lại cũng đủ khiến cô mắc ói, "Buông... Buông ra... Buông tôi ra..."

Cố Thắng Đường nào còn quan tâm đến, cho rằng cô đang rất muốn mà còn làm bộ làm tịch, anh ta nhếch môi cười hiểm, bắt đầu chuẩn bị công kích lần nữa...

"Tôi là... Tôi là cảnh... sát..." Mộ Thiên Thanh miệng đắng lưỡi khô nói, chữ cuối cùng đã bị nhấn chìm bởi hơi thở của mình.

Cô cảm nhận được bàn tay đang sờ loạn tự do trên người mình, trong lòng xấu hổ không thôi nhưng song song lại có cảm giác vô cùng thoải mái kỳ lạ. Do từng cần quét nhiều tụ điểm hộp đêm nên cô cũng hiểu được tình hình lúc này của mình, "Buông... buông tôi ra..."

Mộ Thiên Thanh kiệt sức muốn đẩy Cố Thắng Đường ra, tiếng thở dốc gấp gấp của cô càng lúc càng nặng nề, hốc mắt cũng mờ mịt hơi nước...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tôi sẽ kiện anh tội cường hiếp

"Reng... Reng..."

Ngay lúc Mộ Thiên Thanh không biết phải làm thế nào, thì tiếng chuông điện thoại di động vang lên dồn dập như muốn lấy mạng người, đáy mắt Mộ Thiên Thanh lóe lên tia sáng hy vọng.

Lúc đầu, Cố Thắng Đường vốn không định để ý nhưng điện thoại cứ reo vang inh ỏi không ngừng, hắn ta lâu bầu chủ tục một câu, có vẻ không cam lòng luyến tiếc liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó ngồi dậy với lấy điện thoại ra, không thèm nhìn xem là ai gọi đã mở miệng mắng: "Mẹ nó, ai đấy?"

Cố Thắng Đường bị rượu và sắc che mờ lý trí, chuyện tốt lúc này của hắn ta bị cắt ngang nên trong lòng vô cùng khó chịu.

"Tiểu Ngũ!" Giọng nói trong điện thoại có vẻ hơi du côn.

Cố Thắng Đường còn chưa nói hết đã bị nghẹn lại ở cổ họng, sau đó liếc nhìn số hiển thị trên màn hình, bảy phần say rượu đã tỉnh tức thì hai phần, vội vàng giả là nói: "Vừa nãy không để ý là anh Tiểu Ngũ..."

"Hừ!" Tiểu Ngũ hừ lạnh qua điện thoại, "Có phải cậu đang ở khách sạn Thế Kỷ không?"

Cái mặt mo của Cố Thắng Đường đỏ lựng ấp úng đáp lại một tiếng.

"Không muốn chết thì lăn trở về cho tôi!"

"Hà?" Cố Thắng Đường không hiểu mô tê gì hỏi: "Tại sao?"

"Fuck, cậu bây giờ đúng thật là già không bỏ nhỏ không tha nhì!" Tiểu Ngũ phát cáu, "Cậu có biết người trên giường cậu lúc này là ai không? Cô ta là cảnh sát khu Nam..."

Lần này Cố Thắng Đường đã hoàn toàn tỉnh hẳn, hần cảm điện thoại nhìn sang Mộ Thiên Thanh nằm trên giường vẫn chưa bị mình cời đồ, lưng lập tức rịn mồ hôi lạnh, thậm chí còn xoay người quàng quàng bỏ chạy ra ngoài mà không cần suy nghĩ, chân này xọ chân kia thiếu chút nữa ngã lún xuống đất.

Nhìn Cố Thắng Đường chạy khỏi khách sạn như thấy quỷ, Lãnh Tĩnh Hàn dứt hai tay trong túi quần, mắt ung hơi nhú lại che giấu sát khí trong mắt.

Tiểu Ngũ đứng sau lưng cảm nhận được sự tàn bạo trên người Lãnh Tĩnh Hàn càng lúc càng đậm, không kiềm được âm thầm nuốt nước miếng, miễn cưỡng hỏi: "Vậy... Lão đại, bây giờ làm sao?"

Về mặt Lãnh Tĩnh Hàn kín bưng, anh hờ hững xoay người, đi tới căn phòng Cố Thắng Đường vừa mới chạy ra.

Tiểu Ngũ đứng tại chỗ nhìn bóng lưng cao ngạo lạnh lẽo của Lãnh Tĩnh Hàn, rồi thẳm cau mày, anh ta nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lúc sau cùng bĩu môi xoay người rời đi. Lão đại đi vào trong đó, à cảnh sát họ Mộ kia đằng nào cũng vẫn bị 'chén'... Hắc hắc, chuyện ấy mình cũng không quan nổi.

Nghĩ lại chuyện khi nãy Tiểu Ngũ thẳm nằng một tiếng, sau đó xoay người sai bước đi. Mình nhất định phải xử lý xong xuôi chuyện ngày hôm nay trước khi lão đại nổi giận, bằng không mình cũng chỉ có nước nằm chờ chết!

Lãnh Tĩnh Hàn đi vào căn phòng được Cố Thắng Đường bao dài hạn, bộ mặt điển trai nhưng lạnh lùng khi thấy cô gái đang uốn éo nói mê trên giường thì càng lạnh thêm bội phần.

"Ừm..." Mộ Thiên Thanh không kiềm được bật ra tiếng rên khẽ, toàn thân rần rần khó chịu như đang có rất nhiều con kiến đang bò, cô khổ sở nhú mày, chút ý thức cảnh giác còn sót lại kia đã không ngăn nổi công dụng phát huy của thuốc.

Lãnh Tĩnh Hàn bước lên phía trước, rũ mắt nhìn toàn thân Mộ Thiên Thanh đã ửng đỏ đang giãy giụa cọ xát trên giường, miệng thì không ngừng phát ra tiếng 'ưm ưm' kheu gọi, giữa đêm khuya thanh vắng âm thanh đó nghe vào càng thêm quyến rũ vô cùng.

Thẳm thờ dài, Lãnh Tĩnh Hàn cúi người xuống luồn cánh tay qua dưới người bé cô lên rồi đi vào phòng tắm...

Mộ Thiên Thanh cảm nhận được hơi thở đàn ông, lập tức theo bản năng cọ cọ vào ngực của người đàn ông, khuôn mặt nóng rực ra sức dụi vào trước ngực Lãnh Tĩnh Hàn chờ mong có thể nhận được chút xoa dịu nào đó.

Cơ thể Lãnh Tĩnh Hàn chợt cứng ngắc, anh rũ mắt nhìn người trong ngực, bộ lễ phục cô mặc trên người lúc này đã mở toạc lộ cả vòng một ra ngoài, khe rãnh hấp dẫn phập phồng theo tiếng thở dốc của cô càng mê hoặc người vô cùng.

"Ừm..." Mộ Thiên Thanh cứ thế cọ mặt chà chà vào áo Lãnh Tĩnh Hàn, miệng lưỡi khô nóng khiến cô không thể phát ra được câu đầy đủ, chỉ muốn được gần gũi đàn ông theo phản ứng tự nhiên.

Về mặt Lãnh Tĩnh Hàn như có mây mù bao phủ, nghĩ đến vừa rồi bàn tay của Cố Thắng Đường có thể đã sờ soạng khắp người cô anh thật muốn chặt đứt đôi bàn tay kia!

Mặt Lãnh Tĩnh Hàn lạnh tanh thả Mộ Thiên Thanh vào bồn tắm, sau đó mở vòi nước, dòng nước mát lạnh ngay tức thì "ào ào" xối xuống...

Mộ Thiên Thanh rùng mình một cái, làn nước lạnh buốt bao phủ toàn thân cô, trăn khô nóng khi nãy đã tiêu bớt đi một chút, cô cố gắng mở mắt, lờ mờ nhìn thấy một người đàn ông đứng đó nhìn cô bằng đôi mắt thẳm sâu...

Mộ Thiên Thanh muốn bò ra khỏi bồn tắm, nhưng vừa mới nhóm người dậy đã bị ấn ngược trở lại, "Anh... Anh muốn làm gì..."

"Đã tỉnh chưa?" Lãnh Tĩnh Hàn ngó bộ dạng nhếch nhác của Mộ Thiên Thanh chỉ lạnh nhạt hỏi.

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện người trước mặt không ngờ là Lãnh Tĩnh Hàn, giờ phút này cô không thể suy nghĩ được gì, bèn thẹn quá hóa giận, "Anh... Anh bỏ thuốc tôi!"

Lãnh Tĩnh Hàn không phủ nhận, cảm vòi sen bên cạnh mở nước xối lên người Mộ Thiên Thanh...

Lần này Mộ Thiên Thanh bị tưới ướt từ đầu tới chân không sót một chỗ nào, cả người ướt sũng, chặt vật không chịu nổi!

"Lãnh Tĩnh Hàn... Anh làm gì đấy?" Mộ Thiên Thanh vung tay loạn xạ, dòng nước lạnh buốt cứ thế xối trút ào ào lên da thịt cô, cảm giác nóng rang trong người cũng giảm đi được không ít, ý thức vốn hỗn loạn đã dần trở nên rõ ràng hơn.

Lãnh Tĩnh Hàn tắt nước, nghiêng mắt nhìn lớp trang điểm lem luốc trên mặt Mộ Thiên Thanh, lạnh lùng hỏi: "Giờ tỉnh chưa?"

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu, cơ thể lạnh run cầm cập ngồi trong bồn tắm tức giận nhìn chằm chằm vào Lãnh Tĩnh Hàn, hai người cứ thế đầu mắt với nhau, một lát sau, mắt ung của Lãnh Tĩnh Hàn từ từ híp lại, anh phát hiện ánh mắt của Mộ Thiên Thanh lúc đầu còn giận dữ nhưng giờ đã dần chuyển

sang nóng bỏng nhu mì...

Con nóng trong người Mộ Thiên Thanh vừa được làn nước mát xoa dịu giờ lại rần rần dâng lên lần nữa, cô khổ sở liếm liếm bờ môi khô nứt, trong lòng cảm thấy vừa xấu hổ vừa khó chịu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lãnh... Lãnh Tĩnh Hàn..."

Lãnh Tĩnh Hàn nhú nhú mày, anh biết lúc Mộ Thiên Thanh ở quán bar đã bị người ta bỏ thuốc kích thích, hơn nữa liều lượng cũng không nhẹ.

Lãnh Tĩnh Hàn cúi người tính xả nước cũ trong bồn tắm đi và thay nước mới. Nhưng tay anh lần cái nút xả nước thì vô tình đụng vào chân Mộ Thiên Thanh, khiến cô thấy toàn thân như tê dại đi.

"Ừm..." Sự va chạm nhẹ đó khiến cho Mộ Thiên Thanh cảm thấy rất dễ chịu, cô biết rõ là vì mình bị trúng thuốc, cô muốn rút chân lại nhưng bàn chân chỉ nghe theo phản ứng tự nhiên của cơ thể cứ thế cọ cọ vào tay Lãnh Tĩnh Hàn.

Một phần nóng cộng thêm xấu hổ nên mặt Mộ Thiên Thanh mỗi lúc càng đỏ ửng, nhưng dù có như thế thì cũng vô phương ngăn nổi phản ứng của cơ thể cô.

Không giống lần đầu tiên, cơ thể cô lúc này đã thích ứng được với nhiệt độ lạnh của nước, hơi lạnh lan tỏa từ đầu xuống chân chỉ càng khiến cho tốc độ dòng nhiệt nóng rực trong cơ thể điên cuồng tuôn trào, cô bứt rứt uốn éo người trong bồn tắm, cắn chặt môi để bản thân không phải bật ra tiếng rên rỉ dâm dăng kia...

Lãnh Tĩnh Hàn nhú nhú mày nhìn dáng vẻ khổ sở của cô, đàn bà con gái đối với anh mà nói, tất cả đều dùng để giải quyết nhu cầu sinh lý, tiền trao cháo múc rồi thì đường ai nấy đi, anh chưa bao giờ để tâm đến suy nghĩ của bọn họ.

Nhưng đối với Mộ Thiên Thanh...

"Ừm... Ừm..." Mộ Thiên Thanh vô cùng khó chịu, cô không ngừng gãi giữa uốn éo trong bồn tắm, nhưng như thế vẫn không làm cho nhiệt độ nóng rực trong cơ thể cô giảm bớt đi, trái lại càng lúc càng nghiêm trọng hơn, "Lãnh... Lãnh Tĩnh Hàn... Ừm..."

Mộ Thiên Thanh bức rức thở dồn dập, nước mắt hòa cùng dòng nước mát lạnh, cô thấy mình không thể sống nổi nữa, nên chỉ biết gọi tên Lãnh Tĩnh Hàn theo bản năng, cô mong chờ điều gì?

Nhìn cơ thể càng lúc càng đỏ của Mộ Thiên Thanh, Lãnh Tĩnh Hàn biết lần này cô trúng thuốc không nhẹ, cách giải quyết này vốn chẳng có tác dụng.

Đang nghĩ thế thì thấy mũi Mộ Thiên Thanh bị chảy máu, sau đó trượt theo khoeo môi nhỏ vào trong bồn tắm, dần dần loãng ra...

Lãnh Tĩnh Hàn nhú mày, vẻ mặt lạnh lùng, anh cúi người vớt cô lên khỏi bồn tắm, một tay cời bỏ bộ đồ trên người cô xuống, rồi túm lấy chiếc khăn lông ở kệ bên bọc cô lại, bế cô đi ra khỏi phòng tắm...

"Ừm..." Hơi thở của đàn ông thoảng hương bạc hà thanh mát len lỏi vào mũi khiến Mộ Thiên Thanh, tiềm thức cô cảm thấy khao khát mong đợi thứ gì đó nhưng ý thức còn sót lại khiến cô muốn kháng cự.

Lãnh Tĩnh Hàn không nói gì, thẳng tay ném cô lên giường.

Máu mũi Mộ Thiên Thanh vẫn còn đang chảy, tác dụng của thuốc chẳng những không giảm mà còn mạnh hơn lúc đầu, cơ thể cô run lên, ánh mắt cũng ngân ngẩn lệ, khổ sở rên rỉ, "Ừm... Ừm..."

Mất Lãnh Tĩnh Hàn kê nhú lại, Mộ Thiên Thanh vận vẹo một lúc thì khăn tắm bung ra, anh nhìn cơ thể chỉ còn lại bộ đồ lót của cô phần bụng dưới chột cẳng lên, anh không phải người không biết kiềm chế, nhưng lúc này nhìn làn da trắng nõn mịn màng vì tác dụng của thuốc mà ửng hồng duyên dáng nên mới bị mất kiểm soát.

Lãnh Tĩnh Hàn cúi người hé môi phủ lên đôi môi cứ mãi khe khẽ rên rỉ kia, khác với nụ hôn trừng phạt lúc ban ngày, nụ hôn lúc này của anh mang theo chút dịu dàng...

Cơ thể vốn đang nóng ran của Mộ Thiên Thanh khi được tiếp xúc với Lãnh Tĩnh Hàn dường như đã giảm bớt đôi chút, cô xấu hổ và giận mình nên muốn kháng cự nhưng cứ như bị nghiện thuốc phiện vậy, không thể rời xa được.

Lãnh Tĩnh Hàn từ từ ngồi dậy, anh nhìn vào đôi mắt ngẩn lệ mông lung của Mộ Thiên Thanh, thật sự không đành lòng làm thế nhưng lúc này thật sự không còn cách nào khác, "Đều là người trưởng thành cả, tôi chỉ muốn giúp cô!"

"Tôi..." Mộ Thiên Thanh nhắm mắt, cố sức để nói: "Tôi muốn kiện... kiện anh tội cưỡng hiếp..."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Vậy thì tôi đi ngồi tù

"Tôi..." Mộ Thiên Thanh nhắm mắt, cố sức để nói: "Tôi muốn kiện... kiện anh tội cưỡng hiếp..."

Lãnh Tinh Hàn nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng dỗi hờn, không kiềm được khẽ nhếch môi, đôi tròng mắt đen bóng như tinh thể núi lửa càng trở nên thâm sâu...

"Thế tôi đành chỉ trông mắt nhìn cô bị dục vọng thiêu đốt vậy..." Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh nói.

Hơi thở của Mộ Thiên Thanh càng lúc càng nặng nề, cô khó khăn nuốt nước bọt, tác dụng của thuốc trong cơ thể càng lúc càng phát tác mạnh, thân thể cô dần dần bắt đầu run rẩy, khó chịu càng muốn phát tiết. Lắm vào tình huống thế này làm cho cô vừa giận vừa xấu hổ.

"Tôi... Ừm..." Mộ Thiên Thanh vừa muốn nói gì đó, nhưng cơ thể bủn rủn khiến cô không tự chủ khẽ rên ra tiếng. Cô ngượng ngịu, khóe mắt lại phấp phồng, mê ly mơ màng nhìn Lãnh Tinh Hàn.

Đáy mắt Lãnh Tinh Hàn đột nhiên chứa đựng nụ cười, trêu tức hỏi: "Nếu không thì... tôi tìm Thượng Quan Mộc tới đây?"

"Không..." Mộ Thiên Thanh nghe xong, sắc mặt đỏ thành nóng nẩy, giọt lệ lỏng lách nơi đáy mắt trở nên trong suốt dưới ánh đèn dịu nhẹ. Cô cắn môi chịu đựng cơn nóng rang cuộn cuộn trong cơ thể, vừa mâu thuẫn nhìn Lãnh Tinh Hàn, hoàn toàn quên mất bản thân mình lúc này gần như không mảnh vải phơi bày ở trước mặt anh.

Nhìn biểu hiện như thế của cô, nơi nào đó trong Lãnh Tinh Hàn bất chợt xao động. Anh vẫn nhớ lúc nhìn thấy tấm hình kia ở chỗ của Ứng, trên cánh tay và đùi của cô gái nhỏ chẳng chừa vết trầy xước, cổ cắn chặt môi, cổ nẩy nước mắt nơi hốc mắt, đáng về điếm đàng đáng yêu...

Cuối cùng, Lãnh Tinh Hàn không đành lòng để cô chật vật, từ từ cúi người, nhẹ nhàng bao phủ đôi môi Mộ Thiên Thanh. Nụ hôn này của anh thật dịu dàng, so với vừa nãy thì có thêm vài phần thương tiếc.

Mộ Thiên Thanh cảm nhận được hơi thở đàn ông, cơn nóng trong người giảm xuống một chút. Cơ thể cô theo bản năng muốn dán sát vào người Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn ngậm lấy đôi môi nóng bỏng kia liếm-cắn-mút dây dưa, bàn tay bắt đầu chạy loạn tự do trên da thịt trắng nõn. Tay anh như có một loại ma lực kì lạ, mỗi nơi đi qua đều khiến cơ thể nóng bỏng của Mộ Thiên Thanh thư thái lạ thường..

Dần dần, nụ hôn của Lãnh Tinh Hàn chuyển sang bá đạo. Miệng Mộ Thiên Thanh thoang thoang mùi bia bọt nhàn nhạt, mà anh vốn rất ghét thứ mùi thơm tho này, thế nhưng giờ phút này đây anh như đang mê say chìm đắm trong hơi thở kia. Anh dùng đầu lưỡi hùng hồn thăm dò, cạy mở hàm răng của cô, tiến quân thần tốc...

"Ừm..." Âm thanh mập mờ nhảy ra khỏi miệng Mộ Thiên Thanh, cô vừa ngượng ngùng, vừa muốn đòi thêm ngọt ngào từ Lãnh Tinh Hàn.

Lưỡi của Lãnh Tinh Hàn linh hoạt liếm mút trong miệng Mộ Thiên Thanh. Theo từng đợt hôn sâu, cơn nóng ở dưới bụng anh cũng dần dần lan ra. Cô gái này... chỉ một nụ hôn thôi mà đã gọi lên lửa dục của anh!

Bàn tay sờ soạng sau lưng Mộ Thiên Thanh, anh nhẹ nhàng đẩy móc cài áo lót của cô ra, lúc kéo xuống, môi của anh cũng đồng thời rời khỏi nụ hôn mềm mại không có cách nào hô hấp...

"Ừm..."

Thân thể Mộ Thiên Thanh bủn rủn, rung động thoải mái làm cho cô không có cách nào khống chế bật thốt ra âm thanh khoái cảm. Cô vừa chom chồm nước mắt, vừa khó khăn nói: "Lãnh Tinh Hàn... Tôi... Tôi muốn kiện anh... kiện anh tội cưỡng hiếp..."

Môi của Lãnh Tinh Hàn dọc theo gò má của Mộ Thiên Thanh trượt đến bên tai cô, anh hôn nhẹ lên vành tai của cô, ở bên tai cô dự hoặc trả lời: "Ừ, vậy tôi đi ngồi tù!"

Giọng nói trầm thấp khàn khàn mang theo vài phần ần ỉn. Lúc anh nói chuyện, hơi nóng tê tê đại đại phả lên da thịt Mộ Thiên Thanh, chọc cho thân thể cô lại một lần nữa run rẩy...

Mộ Thiên Thanh vừa khó chịu vừa khao khát chờ mong, tâm lý mâu thuẫn khiến cô không thể suy nghĩ được điều gì.

Môi hôn ướt át của Lãnh Tinh Hàn dừng trên cằm cổ trắng mịn của Mộ Thiên Thanh, ngón tay thon dài trêu chọc đỉnh núi tuyết mềm mại của cô, trong đôi mắt sâu thẳm thoáng qua chút thâm ý.

"Ừm..." Mộ Thiên Thanh khó kìm lòng nổi thốt ra tiếng rên rỉ mờ ám, cô nhắm hai mắt, cắn chặt răng, sợ âm thanh này sẽ nhảy ra lần nữa.

Lãnh Tinh Hàn khẽ chau mày, ánh mắt anh thâm thúy nhìn cô gái đang chịu đựng, giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc mang theo dụ ngọt: "Cô cứ nhịn như vậy sẽ đau đấy..."

Dưới cái vuốt ve âu yếm của anh, cơ thể Mộ Thiên Thanh càng kích động run dử dỗi hơn. Cơn khô nóng thoáng hạ nhiệt liền đưa tới sự khao khát tiềm

tàng. Tuy rằng cô biết rõ mình bị trúng thuốc, nhưng vẫn xấu hổ kinh khủng.

Lãnh Tinh Hàn càng hôn càng sâu, anh bá đạo cạy mở hàm răng ngoan cố kia, lưỡi linh hoạt liền xâm chiếm lãnh địa trong miệng Mộ Thiên Thanh, anh tham lam hút lấy ngọt ngào cho đến khi cô không thể thở và suyất ngất đến nơi...

Thân thể truyền đến cơn tê dại và rung động khiến Mộ Thiên Thanh dần dần không giữ được kiên trì, dục vọng nguyên thủy bắt giác càng lúc càng trở nên rõ ràng ở dưới thân Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn cảm nhận cô đã mất ý thức, nụ hôn bắt đầu trượt một đường đi xuống, chạy qua xương quai xanh mảnh khảnh, sau đó ngậm lấy một bên mềm mại...

Đỉnh núi tuyết còn lại bắt đầu săn cứng trong lòng bàn tay anh. Bàn tay kia nhẹ nhàng lướt vùng bụng bằng phẳng, lòng bàn tay có vết chai như cây quạt lông vũ, lướt đến chỗ nào là tê dại chỗ đó...

Lãnh Tinh Hàn quả là cao thủ, ý thức của Mộ Thiên Thanh rốt cuộc cũng sụp đổ. Khi tay anh lướt xuống mê thất, cô ngất đi vì... mất máu mũi quá nhiều.

Lãnh Tinh Hàn vùi đầu trong cổ Mộ Thiên Thanh, bên tai truyền đến tiếng cô hô hấp dần dần bình ổn, anh mới chậm rãi nhồm dậy, cúi xuống nửa người, ánh mắt thâm thúy nhìn sắc mặt ửng đỏ của cô gái, mày kiếm gắt gao nhíu lại.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên u ám, thái dương giật giật, môi mỏng khẽ mím, đáy mắt có cỗ nén lửa dục. Hóa ra anh vẫn lựa chọn không ăn cô...

Lãnh Tinh Hàn đứng dậy, thuận thế lấy chân trườn lên người Mộ Thiên Thanh, che đi cơ thể ửng đỏ của cô.

Anh ngồi trên giường, vừa quan sát tác dụng thuốc dần dần tan đi, cô gái mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần chìm vào mê man. Mắt ửng từ từ nheo lại, thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Cầm di động, Lãnh Tinh Hàn đạm mạc làm một cuộc gọi, suy nghĩ một lúc, đối phương mới tiếp máy, "Lão đại!"

"Ai làm?" Giọng Lãnh Tinh Hàn thờ ơ nghe không ra chút tình cảm nào.

"Tên bartender hạ thuốc, thuốc cũng là loại quán bar thường dùng 'Một đêm mê tình'. Người thì đã bị bắt, nhưng nhất quyết không chịu hé răng!" Trong điện thoại, truyền đến giọng lưu manh của Tiểu Ngũ.

Đáy mắt Lãnh Tinh Hàn càng thêm lạnh lẽo.

Tiểu Ngũ ở đầu dây bên kia cũng có thể cảm nhận được luồng khí lạnh trên người Lãnh Tinh Hàn, âm thầm nhếch mép, đá tên pha chế đã bị vả hai bên mặt đến độ bầm tím sưng chù vù qua một bên, rồi nói tiếp: "Là địa bàn Hồng môn, cũng không ngoại trừ trường hợp bọn họ nhìn cảnh sát Mộ không vừa mắt, dù sao..."

Tiểu Ngũ không đoán được tâm tư của Lãnh Tinh Hàn, ấp úng nói: "Dù sao, trong toàn khu vực, người cô ấy đắc tội cũng không ít, chỉ cần cô ấy có hành động, tất nhiên sẽ không bỏ qua, nhiều người bị cô ấy cho ăn thiệt mà..."

Nói xong lời cuối, giọng Tiểu Ngũ nhỏ dần đều. Không biết vì sao, tuy Lãnh Tinh Hàn cũng không nói tiếng nào, thế nhưng lại làm cho trong lòng cậu ta giật thót một cái.

Lãnh Tinh Hàn hơi liếc mắt, ánh mắt dừng trên người Mộ Thiên Thanh rơi vào trâm mặc, mới chậm rãi nói: "Chuyện này dừng ở đây, biết làm thế nào chứ..."

"Hi hi, lão đại đừng lo, tôi biết rồi!" Tiểu Ngũ âm thầm thở dài một hơi.

"Ừ!" Lãnh Tinh Hàn hờ hững đáp, rồi cúp máy.

Xã hội đen có nguyên tắc của xã hội đen, mà cô... là cảnh sát!

Lãnh Tinh Hàn đứng dậy, đến trước cửa sổ, thuận tay rút điều thuốc ra châm. Anh chậm rãi hít một hơi rồi nhả khói, làn khói trắng lượn lờ trước gương mặt điển trai dần dần tan ra...

"Dạ... Giúp tôi chăm sóc cô ấy!"

Đây là câu nói cuối cùng Ứng để lại cho anh. Thậm chí, Ứng không kịp nói cho anh biết cô là ai, anh chỉ biết cô... là mặt trời của Ứng!

Nếu như em bình yên, đó chính là mặt trời!

Nhưng Ứng lại vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời được nữa...

Lãnh Tinh Hàn nắm chặt đám trong túi quần, tay còn lại kẹp điều thuốc lấp lóe ánh đỏ nhàn nhạt. Anh lẳng lặng đứng ở nơi đó, thật lâu cũng không động đậy.

Đã từng một thời trẻ điên cuồng, để rồi người anh em kết nghĩa vĩnh viễn rời xa anh. Kể từ đó, anh dường như một lần nữa trở về với quá khứ.... Quá khứ cô độc của anh!

Đêm càng chìm trong bóng tối, toàn bộ không gian dường như đều rơi vào yên tĩnh, thẳng cho đến khi đằng đông hiện ra màu trắng bạc, tia nắng ban mai lười biếng nhô ra khỏi đường chân trời..

Mộ Thiên Thanh đầu đau như búa bổ từ từ mở mắt, đồng hồ sinh học của cô luôn reo vào thời gian cố định này mỗi ngày. Cô cau mày, mắt mờ mờ nhìn khung cảnh yên tĩnh xung quanh, rồi ý thức trong đầu dần dần rõ ràng hơn...

Mộ Thiên Thanh bật dậy, lướt mắt xuống dưới, những vết đỏ nhàn nhạt trên người nói cho cô biết, tất cả mọi chuyện tối hôm qua đều là thật!

Cô bị người ta bỏ thuốc, cô bị người ta đưa đến nơi này để bị lên đĩa....

"Lãnh, Tĩnh, Hàn!" Nặng từng chữ qua kẽ răng, cô tức giận đến mức toàn thân phát run. Mặc dù biết rất rõ người bỏ thuốc không phải là anh.... nhưng người xuất hiện cuối cùng lại là anh!

Mộ Thiên Thanh nhắm mắt, muốn đè nén cơn tức giận cuồng nộ, nhưng làm thế nào cũng không ép xuống được, thậm chí trong đầu hiện lên nụ hôn tối qua của anh, bàn tay anh chạy tự do trên người cô...

Lãnh Tĩnh Hàn dựa trước cửa sổ, lặng lẽ quan sát Mộ Thiên Thanh đang buồn bực ở trên giường, một hồi lâu mới thờ ơ nói: "Tự cô đi lập án... hay tôi đi với cô?"

Tiếng nói từ đâu đột nhiên vang lên bên tai khiến Mộ Thiên Thanh tròn to hai mắt kính hãi, theo phản xạ ôm chầm quay đầu nhìn, chỉ thấy Lãnh Tĩnh Hàn vẫn nhón nhờ tình tang chậm rãi đứng lên. Cô há hốc miệng, nhất thời quên mất phải phản ứng.

Hai người hai mắt nhìn nhau, một người tĩnh lặng không gợn sóng, một người con người dần dần mở to ra...

Mộ Thiên Thanh phản ứng trở lại, hét lớn: "Lãnh Tĩnh Hàn, tên khốn kiếp này!"

Nói xong, không thèm để ý đến cái gì, động tác lưu loát cầm khăn lông ở một bên quần lên mình, thuận thế lộn người qua, phang một cú đá chân nhanh như gió quét về phía Lãnh Tĩnh Hàn.

Lãnh Tĩnh Hàn hờ hững né. Mộ Thiên Thanh đã ra tới chiều thứ hai, nhưng bản lĩnh trước nay cô vẫn lấy làm kiêu ngạo ở trước mặt của Lãnh Tĩnh Hàn hoàn toàn giống tên côn đồ sơ cấp, căn bản không đến gần được thân thể của anh.

Mộ Thiên Thanh lúc này càng nổi điên hơn, có thể thấy được hai ngọn lửa giận hừng hực trong đáy mắt. Thế công của cô mỗi chiêu đều sắc bén, nhưng hoàn toàn quên mất động tác hiện giờ của bản thân đã phơi bày ra hết cảnh xuân.

Đôi mắt Lãnh Tĩnh Hàn trở nên hung ác, anh tóm lấy bàn tay đang bay tới tấn công của Mộ Thiên Thanh, lạnh lùng nói: "Lúc đánh nhau, cô thường quên mình đang mặc đồ thế nào à?"

Mộ Thiên Thanh lúc này hoàn toàn không có tâm tình để ý tới lời nói của anh, cô muốn rút tay về, nhưng bàn tay to của Lãnh Tĩnh Hàn như gọng kềm giam cầm cô thật chặt. Mắt cô đỏ lên, nghiến răng nghiến lợi quát: "Lãnh Tĩnh Hàn, anh là đồ mặt người dạ thú...."

"Chát" một tiếng, không hề báo trước. Trong khi Mộ Thiên Thanh đang gãy giữa, bàn tay còn lại hung hăng vung về phía Lãnh Tĩnh Hàn. Sau tiếng vang thanh thúy, toàn bộ không gian trong giây lát trở nên lạnh lẽo, giống như bị đóng băng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Cắm phẫn

Mộ Thiên Thanh dần bình phục tâm tình bị phẫn, cô nhìn cái túi Lãnh Tĩnh Hàn để lại, bên trong là một bộ quần áo cô hay mặc, và cả một bộ đồ lót.

Mộ Thiên Thanh chợt nóng bừng mặt như con tôm bị luộc chín.

Cô là cảnh sát, sau khi tức giận đã dỗi rồi, cô biết lúc ở quán bar cô bị bỏ thuốc, thậm chí gã đàn ông đến làm bậy với cô cũng không phải Lãnh Tĩnh Hàn. Về phần vì sao tối đó Lãnh Tĩnh Hàn xuất hiện thì cô không biết, chỉ có điều, cô còn nhớ rõ, anh ném cô vào trong nước lạnh. Nhưng ... cuối cùng không có hiệu quả, cho nên mới...

Mộ Thiên Thanh cắn môi, ngoại trừ mấy vết hôn trên người, cũng không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào. Cô biết, sau cùng Lãnh Tĩnh Hàn cũng không có thực sự làm gì với cô, chỉ là muốn giải trừ kích thích khó chịu trong cơ thể cô do tác dụng của thuốc....

Nhưng ngay cả như vậy vẫn làm cho cô xấu hổ và giận dữ!

Mặc kệ anh có phải là anh ấy hay không... Thế nhưng, để có thể tin tưởng một người mới gặp qua vài lần như anh, cô thừa nhận là cô không hào phóng đến độ không một chút tức giận.

Âm thầm lấy quần áo vào phòng tắm, Mộ Thiên Thanh mang theo tâm tình phức tạp rửa mặt. Sau khi ra khỏi khách sạn Thế Kỷ, liền đón taxi đi cục cảnh sát.

Cô ngồi im lặng ở ghế sau, nhìn ra đám đông đang vội vã đi làm bên ngoài, yên tĩnh đến mức tài xế quên mất sự có mặt của cô.

Cô ngẫm lại câu nói trước khi đi của Lãnh Tinh Hàn, không phải cô không nghe ra hàm ý, cô là một cảnh sát, diện'đan'le'quy'don'com bình thường cô bắt bớ đắc tội nhiều người, đương nhiên kẻ muốn xử cô cũng nhiều, đây là điều cảnh sát không thể tránh khỏi. Nhưng nếu muốn cô yên lặng nuốt cục tức này thì không thể nào!

Lần này là cô, lần sau.... sẽ có bao nhiêu cô gái bị thủ đoạn bẩn thỉu như vậy cướp đi trong sạch?

Như Lãnh Tinh Hàn nói, lần này là cô may mắn mà thôi....

*

Tập đoàn Thiên Lân nằm trong khu thương mại sầm uất nhất thành phố A, tòa cao ốc 70 tầng hình bán nguyệt vừa xây nghiệm nhiên trở thành địa danh thương mại của cả thành phố A, phúc lợi tốt, tiền lương cao... Tất cả những người có thể vào đây làm việc đều lấy làm kiêu ngạo, mà điểm hấp dẫn nhất là quyền tự chủ tuyệt đối trong công việc, chỉ cần anh có tài năng, ở chỗ này chắc chắn sẽ không bị mai một.

Tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Lân, toàn bộ tầng lầu này đều là khu vực riêng của Lãnh Tinh Hàn. Có thể lên tới đây, ngoại trừ các quản lý cấp cao của các bộ phận, cũng chỉ có Hình Thiên!

Lúc Hình Thiên báo cáo lịch trình hôm nay, anh ta phát hiện Lãnh Tinh Hàn ngồi đối diện đang phân tâm suy nghĩ gì đó. Anh ta nhẹ nhàng gỡ mắt kính không gọng xuống, hắng giọng một tiếng: "E hèm... Tổng Giám đốc?"

Lãnh Tinh Hàn thờ ơ lướt mắt qua Hình Thiên, môi mông khê mím, đáy mắt dần chứa tia sắc bén: "Hoãn lại lịch trình hôm nay, mặt khác, gọi Đường Lam tới cho tôi!"

Hình Thiên đáp một tiếng, xoay người rời khỏi văn phòng. Trước khi đóng cửa, anh ta len lén liếc nhìn người đàn ông lạnh lùng ngồi ở trên ghế....

Tiệc mừng tròn năm ngày hôm qua, từ đầu tới cuối lão đại thật sự không xuất hiện, khiến người ngoài nghị luận âm ỉ. Tuy không ai dám đi đưa tin đồn gì, chỉ là... sau đó lại nghe Tiểu Ngũ nói, Mộ Thiên Thanh bị người bỏ thuốc!

Khép cửa lại, Hình Thiên đi thẳng vào phòng thư ký, nhấn số gọi cho Đường Lam: "Tổng thanh tra Đường, tổng giám đốc cho mời!"

Anh ta cúp máy sau khi có được lời đáp ứng trong điện thoại, đang lúc định hủy hành trình ngày hôm nay, trong đầu lại tò mò rốt cục Lãnh Tinh Hàn có ý gì với Mộ Thiên Thanh?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên điện thoại trong túi rung lên. Hình Thiên móc ra, mở mục tin nhắn, nhìn thấy dãy số phía trên, lòng mày xoắn chặt lại với nhau. Anh ta vừa đứng dậy tính đi tìm Lãnh Tinh Hàn, lại thấy thang máy mở, Đường Lam cao ngạo bước ra...

Đường Lam mặc bộ đồng phục chuyên ngành trông lão luyện, tóc được buộc gọn, vốn là bộ đồng phục khiến người mặc trông già đi, lại được cô biến thành một đẳng cấp khác. Có lúc Hình Thiên nghĩ, dù có cho Đường Lam một miếng vải rách, chắc cô cũng có thể tạo ra một trào lưu thời trang quá....

"Giám đốc Đường, tổng giám đốc dặn cô trực tiếp vào tìm anh ấy!"

Hình Thiên làm thư ký của Lãnh Tinh Hàn, từ lúc anh ta bắt đầu nhậm chức vẫn luôn túc trực bên cạnh. Trong tập đoàn, chức vị của anh ta có thể không cao, nhưng địa vị thì không hề nhỏ. Ai mà không biết, vị thư ký Hình này và tổng giám đốc "như hình với bóng"

Đường Lam lạnh nhạt gật đầu, rồi cao ngạo như con chim công bước về phía văn phòng tổng giám đốc, nhẹ nhàng gõ cửa. Sau khi bên trong truyền đến âm thanh trầm thấp "Vào đi", cô mới xoay tay nắm đi vào.

"Tổng Giám đốc!" Giọng nói Đường Lam rất êm tai, quyến rũ nhưng không mất đi vẻ lạnh lùng. Thật khó tưởng tượng, một cô gái có thể hài hòa hai thái cực băng - lửa chung làm một.

Lãnh Tinh Hàn cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chuyển động cây bút ký tên lên xấp hồ sơ, rồi tùy ý thấy tới đằng trước, hơi hột nói: "Đem cổ phiếu MT đã tung ra bắt đầu thu về!"

Đường Lam khẽ nhăn đôi mày đẹp, hỏi: "Tổng Giám đốc định...."

Lãnh Tinh Hàn nhướng mắt ưng, trầm lặng nhìn Đường Lam. Đường Lam cũng thôi không đoán nữa.

"Vâng, tôi biết rồi!" Đường Lam rất đứng mực, quan trọng nhất là cô biết, người đàn ông lúc này trông bình tĩnh như gió yên biển lặng, nhưng thực ra là

mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt dưới đáy biển!

Lãnh Tinh Hàn hồ hững thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: "Tôi không hy vọng MT chết, nhưng Tôi muốn có quyền làm chủ tuyệt đối của MT!"

"Vâng!" Đường Lam lên tiếng trả lời, "Nếu tổng giám đốc không có căn dặn khác, vậy tôi đi ra ngoài trước."

Lãnh Tinh Hàn không nói gì. Sau khi Đường Lam khom người, cô vẫn cao ngạo như trước rời khỏi văn phòng. Chỉ là lúc đóng cửa đôi mắt hạnh của cô lơ đãng liếc nhìn người đàn ông châm điều thuốc lá....

Lãnh Tinh Hàn kẹp điều thuốc trong tay, đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất, siết chặt nắm đấm trong túi quần lạnh lẽo nhìn bên ngoài, con người đen như mực lạnh lùng, toàn thân căng gân máu ra bên nhọn làm cho không một ai có thể khinh thường.

"Cốc cốc"... Có tiếng gõ cửa, ngay sau đó, chốt cửa chuyển động, Hình Thiên đi vào. Từ đầu đến cuối Lãnh Tinh Hàn cũng không nhúc nhích, anh không cho gọi, nhưng có thể tự do ra vào văn phòng này chỉ có Hình Thiên!

"Lão đại, hàng bên Tam Giác Vàng xảy ra vấn đề!" đối với vai trò của mình, Hình Thiên tương đối thuận buồm xuôi gió, đôi khi anh ta nói đùa, đi theo một lão đại nhiều mặt, bản thân anh cũng không nhiều mặt mới không bình thường!

Lãnh Tinh Hàn chỉ khẽ liếc mắt nhìn Hình Thiên một cái, lạnh nhạt nói: "Năm nay bên Thái Lan có mưa nhiều, anh tức mất mùa, người nào mà không dầm ngó lơ hàng trong tay lão quý?!"

Hình Thiên im lặng, anh ta còn chưa nói chuyện gì, lão đại cũng đã biết, "Chúng ta chờ cho lô hàng giao cho Phong Hồ, nếu như bên kia xảy ra tình huống gì, ở bên này Phong Hồ không được bàn giao!"

Lãnh Tinh Hàn nhìn bên ngoài, môi mím vẫn khẽ nhếch, ẩn chứa lạnh lẽo khiến người ta rợn cả tóc gáy: "Lên giá tại chỗ.... Cũng muốn xem thử ông ta có thể ăn được tiền của chúng ta hay không!"

Trên khuôn mặt nho nhỏ của Hình Thiên cũng không thần nhiên được như Lãnh Tinh Hàn, anh ta nâng gọng kính, sau đó nói: "Nếu không... Tôi đi xem một chuyến!"

"Liên lạc với Long Cửu..." Lãnh Tinh Hàn xoay người, nhìn Hình Thiên rồi lạnh nhạt nói: "Không phải bọn họ thiếu vũ khí đạn dược sao?"

Hình Thiên khẽ há miệng, nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt, ngay lập tức hiểu ý của anh. Anh ta héch khöhe miệng, cười châm chọc: "Không biết lần này Lão quý có thể tự mình áp hàng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tôi qua em đi đâu?

KiLi nhìn Mộ Thiên Thanh, ánh mắt linh động khẽ hip lại, sau đó nói với Lý Dục ở một bên: "Ê! Anh có cảm thấy hôm nay Thiên Thanh rất lạ hay không?"

Đang lật xem tư liệu vụ án, Lý Dục tùy ý liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó kéo tầm mắt trở về, trả lời: "Không có, cô ấy không phải vẫn như vậy sao..."

KiLi tròn mắt với người đàn ông hời hợt, sau đó, cô sáp đến bên người anh, buồn dưa lê: "Anh biết đêm qua tôi đụng phải ai không?"

"Ai?" Lý Dục thờ ơ hỏi.

KiLi không bận tâm, nói: "Trên đường Hà Quang lúc chuyển đồ cho cha tôi, tôi thấy sếp Mộc..."

"Ừ, sau đó thì sao?" Đề thỏa mãn tính buồn chuyện nhất quận Nam của bà tám KiLi, Lý Dục vẫn hỏi qua loa lấy lệ.

"Hí hí... Anh biết sếp Mộc đi cùng với ai không?"

Lý Dục nâng tài liệu lên che tầm mắt, chê cười trề môi dưới, nói: "Đừng nói với tôi là Thiên Thanh nha?"

"Bingo!" KiLi hơi nâng cằm.

Lý Dục thoáng há miệng ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại, cảm thấy rất bình thường: "Cũng không có gì lạ, Thiên Thanh và sếp Mộc quen biết nhau từ hồi đi

học, mối quan hệ giữa họ có vẻ rất tốt..."

"Vớ vẩn, tất nhiên tôi biết!" Kili tròn mắt, "Vấn đề ở chỗ, hôm qua sếp Mộc ăn mặc rất đẹp trai, mà Thiên Thanh... diện một bộ lễ phục dạ hội, đẹp cực kỳ. Sau đó, hai người đi vào một nhà hàng Pháp rất sang trọng!"

Rốt cuộc, lời nói của Kili gợi lên sự tò mò của Lý Dược, "Cô nói Thiên Thanh mặc lễ phục dạ hội?"

"Ừ!" Kili gật đầu, "Thật kỳ lạ, đúng không? Trừ khi cần thiết cho nhiệm vụ, Thiên Thanh có mặc mấy bộ đó đâu? Ngay cả các buổi họp thường niên của tổng cục, cô ấy cũng mặc đồ thường tham dự. Thậm chí mấy ông lớn đã nói bóng gió cách ăn mặc của cô ấy, nhưng năm kế tiếp cũng vẫn thế..."

"Sếp Mộc và Thiên Thanh..." Lý Dược vẫn về cảm, sau đó gật đầu, nói: "Cũng rất tốt, đều là dạng người tham công tiếc việc, xứng!"

Kili rất cục không chịu nổi logic của Lý Dược, lười nói chuyện với anh, xoay người trở về chỗ ngồi của mình. Thực ra, cô còn chưa nói với Lý Dược lúc cô đưa tư liệu cho Thiên Thanh, vô tình nhìn thấy nơi xương quai xanh của cô ấy có vết đỏ huyền thoại ... Rất đáng để người ta suy nghĩ sâu xa nha.

Hơn nữa... Thiên Thanh hôm nay có chút ngơ ngẩn.

"Năm phút sau họp!"

Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng uy nghiêm bên tổ hành động đột nhiên vang lên. Chỉ thấy Thượng Quan Mộc đang quét mắt qua mọi người, sau đó xoay người rời đi.

Hiệu suất làm việc của quận Nam luôn rất cao, từ sau khi Thượng Quan Mộc đến, đã đưa năng suất của mọi người lên tới đỉnh điểm. Năm phút sau, toàn bộ người tổ hành động đều đã ngồi trước máy chiếu trong phòng họp.

Mộ Thiên Thanh ngồi ở hàng ghế đầu, ánh mắt cô nhìn Thượng Quan Mộc thoáng qua phức tạp. Trải qua vụ việc tố tình và bị bỏ thuốc tối hôm qua... Giờ phút này cô hoàn toàn không biết phải đối mặt anh như thế nào!

Thượng Quan Mộc đút hai tay trong túi quần, đứng ở đằng trước. Sau khi mí mắt hẹp dài hơi đảo qua mọi người, anh mới cầm lấy remote mở máy chiếu, trên màn hình hiện lên vài hình ảnh, "Quận Bắc gần đây xuất hiện một lượng lớn chlorine / amin / xeton, cấp trên yêu cầu chúng ta hỗ trợ. Tổ hành động từ hôm nay trở đi, hủy bỏ tất cả nghỉ phép, chia thành ba nhóm, mỗi nhóm liên tục thay phiên nhau đi càn quét, tôi không yêu cầu trong ổ điểm không có hàng, nhưng..."

Thượng Quan Mộc quét mắt một vòng, lạnh lùng nói tiếp: "... Tôi không muốn nhìn thấy hàng trong phạm vi tầm mắt! Understand?"

"Yes, sir!" Toàn bộ tổ hành động đồng thanh vang dội khắp phòng họp.

"Việc phân nhóm, lát nữa tôi sẽ báo cho mọi người, tan họp!" Thượng Quan Mộc nói xong, dẫn đầu ra khỏi phòng họp.

Mọi người lúc này mới hậm hực đứng dậy, có người oán trách, có người kêu than: ôi, thế là đi tong kỳ nghỉ rồi... Chỉ riêng Mộ Thiên Thanh là hùng hực lửa trong đáy mắt.

Nhóm rất nhanh được phân xong, bốn người một nhóm, ngay cả Thượng Quan Mộc cũng tự mình tham gia đợt càn quét lần này, có thể thấy cấp trên rất coi trọng chuyện này.

Sau khi dùng xong bữa tối, mọi người nháo nhít lên xe theo nhóm mình được phân, Mộ Thiên Thanh cũng chạy sang nhóm của mình, thì đột nhiên bị Thượng Quan Mộc gọi lại.

"Sếp Mộc..." Ở cục cảnh sát, đối thân phận của Thượng Quan Mộc, Mộ Thiên Thanh cũng không vượt quá quy định. Cô cho rằng, dù quan hệ riêng tư thật tốt, nhưng về công nên làm như thế nào thì làm như thế ấy.

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, đáy mắt ẩn chứa một chút bất đắc dĩ, anh hỏi: "Tối hôm qua... Em đã đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28-2: Tối qua em đi đâu? (2)

Mộ Thiên Thanh hơi ngạc nhiên, ngay sau đó ánh mắt hoảng hốt, sắc mặt trở nên ửng đỏ, ấp úng nói: "Em...em... Về nhà..."

"Thật sao?" Thượng Quan Mộc khẽ nói, đôi mắt hẹp dài sắc bén nhìn thấu lòng người.

"Phải Đúng vậy!"

Mộ Thiên Thanh thật muốn cắn đứt lưỡi mình. Suy nghĩ của Thượng Quan Mộc tương đối tinh tế, cộng thêm chuyến đi nước ngoài nâng cao Tâm Lý Học hình sự trình thám, lúc này cô lại mạnh miệng, hoàn toàn có thể tưởng tượng, lời nói dối của cô không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể nhìn ra!

Thượng Quan Mộc không nói gì, dứt hai tay vào túi quần, ánh mắt khẽ rơi lên người Mộ Thiên Thanh, sâu trong mắt là những tâm tình phức tạp.

"Sếp Mộc, các đồng nghiệp đều đang đợi..." Mộ Thiên Thanh rừ mi, cuối cùng cũng không giải thích điều gì, xoay người đi tới nhóm xe của mình.

Thượng Quan Mộc thấy Mộ Thiên Thanh như đang chạy trốn, nhếch miệng lên bất đắc dĩ, nói lầm bầm: "Anh chỉ là lo lắng cho em..."

Khẽ thở dài, Thượng Quan Mộc nâng đôi chân thon dài, bước lên chiếc xe Mộ Thiên Thanh. Sau khi lên xe, gương mặt anh nghiêm nghị quyết đoán, hoàn toàn không còn vẻ lo lắng như mới vừa rồi nói chuyện cùng với Mộ Thiên Thanh....

"Hôm nay tất cả sản phẩm, quầy rượu cùng với KTV ở phạm vi khu Bắc....tổ một đường Triều Dương, tổ hai đường Hòa Phong, tổ ba đường Bàn Long, tổ bốn đường Ngự Cảnh...." Thượng Quan Mộc bình tĩnh phân nhiệm vụ, trong tai nghe truyền đến tiếng đáp lại.

Hà Tuấn khởi động xe, chạy tới đường Hòa Phong, bởi vì đoạn đường Hòa Phong gần Triều Dương, chỗ ăn chơi cũng đặc biệt nhiều, tự nhiên, người trừ hàng cũng nhiều, cho nên Thượng Quan Mộc về đến tổ một của mình....

Bởi vì hành động lần này rất kiên quyết, cộng thêm có lực lượng lớn cảnh sát hỗ trợ, hơn nữa Thượng Quan Mộc tự mình đến nơi chỉ huy, từ tám giờ buổi chiều phim tới bắt đầu, vẫn cần quét đến rạng sáng, thu được một số lượng lớn thuốc viên và thuốc kích dục

Tiếng còi cảnh sát vang lên trên ngã tư đường, ánh đèn màu đỏ xen lẫn màu xanh xuất hiện ở trong màn đêm, Thượng Quan Mộc khẽ liếc mắt đã tịch thu được đồ, sắc mặt tối tăm đáng sợ.

"Cảnh quan, tôi bị người hăm hại" Một người đàn ông hô to, anh ta không ngừng giãy dụa thoát khỏi kiềm chế của cảnh sát, "Túi thuốc kia thật sự mới vừa bị người nhét vào trong túi tôi...."

Mộ Thiên Thanh hừ lạnh một tiếng, đi tới trước mặt người đàn ông, sau khi nhìn lên nhìn xuống đánh giá một vòng, d'đ l'q'đ bình tĩnh nói: "Người cần thuốc ít nhất ba năm rồi....Lại dám nói bị người hăm hại?"

Người đàn ông kinh ngạc há to miệng, mặt không thể tin nhìn Mộ Thiên Thanh, thầm nghĩ: anh ta và người cảnh sát này chưa từng gặp mặt chứ? Cô làm sao biết?

"Hừ!" Mang anh ta đi, cảnh sát khẽ cười một tiếng, không cho anh ta giải thích, Mộ Thiên Thanh có bản lĩnh rất lợi hại, chính là....Cô có thể nhìn ra số năm cần thuốc của người ta hết bảy phần, cũng bởi vì thế, cả Khu Nam đều nói, cô trời sinh có khiếu làm cảnh sát.

"Cảnh quan, tôi thật sự bị oan...." Người đàn ông không cam lòng kêu rên, nhưng cảnh sát đã mang anh ta đi tới xe, anh ta cố quay đầu lại, làm đánh cuộc cuối cùng, "Cảnh quan, tôi có thể lấy công chuộc tội không....Tôi có một tin tức...."

"Đợi đã...!" Mộ Thiên Thanh gọi lại, tiến lên, nhìn sắc mặt hơi vàng của người đàn ông nói: "Vậy tin tức của anh phải có giá trị!"

Người đàn ông như có thâm ý nhìn Mộ Thiên Thanh, khóe miệng đột nhiên nở nụ cười thô bỉ, anh ta nhìn viên cảnh sát bắt mình, sau đó nói với Mộ Thiên Thanh: "Tôi có một tin tức chỉ có thể nói cho một mình cô biết!"

Viên cảnh sát vừa nghe, liền muốn đập anh ta một đập, lại bị ánh mắt Mộ Thiên Thanh ngăn lại, sau đó ra hiệu một cái, viên cảnh sát hất người đàn ông, cũng không sợ anh ta chạy trốn, ở trong khu, bản lĩnh của Mộ Thiên Thanh cũng không thể đùa giỡn.

"Nói!" Mộ Thiên Thanh vẫn ung dung nhìn người đàn ông, ngược lại muốn nhìn một chút xem anh ta giờ trò gì.

Người đàn ông nhìn hai bên một chút, nhếch miệng lên, sau đó, lấy điện thoại di động, mở album đưa tới trước mặt của Mộ Thiên Thanh, sâu kín mở miệng, "Không biết....tin tức này, có đủ giá trị hay không?"

Sắc mặt của Mộ Thiên Thanh trong nháy mắt thay đổi, khẽ há miệng...

Người đàn ông nhìn sắc mặt Mộ Thiên Thanh trong nháy mắt thay đổi, có chút đắc ý nói: "Nếu không đủ giá trị....vậy tôi cũng chỉ có thể...."

Sắc mặt của Mộ Thiên Thanh đột nhiên trở nên trắng bệch, ở dưới ánh đèn xanh đỏ quét qua, có thể nhìn thấy đáy mắt cô khẽ cứng đờ....

Ảnh chụp ở quầy bar ngày hôm qua, cho dù không đủ ánh sáng, vẫn có thể nhìn thấy sắc mặt cô kêu gọi dựa sát vào người bartender....

"Sau đó còn đặc sắc hơn nữa!" Gã đàn ông cười thô bỉ, chuyển sang bức ảnh kế, đúng là từ quán bar đến khách sạn.

Trước đây bị bỏ thuốc trong quán bar không phải chuyện hiếm, mọi người chơi đến cao trào, cũng có khi thành vật trao đổi. Dĩ nhiên, trường hợp giống như Mộ Thiên Thanh cũng rất nhiều.

Gã này tối hôm qua trốn ở một góc cần thuốc, trong lúc vô tình bắt gặp cảnh Mộ Thiên Thanh bị bỏ thuốc. Vốn anh ta chụp hình chỉ muốn tống tiền cô, để có tiền đi mua hàng trắng thôi, lại không ngờ....Hôm nay lại gặp phải, hóa ra là một cảnh sát!

Gã cũng không biết cuối cùng cô có bị xoi hết hay không, nhưng thấy cô chột thay đổi sắc mặt thì có thể nghĩ rằng chuyện hôm qua không đơn giản....

"Cô cảnh sát, tin tức này của tôi đủ lấy công chuộc tội chưa?!" Gã đàn ông giương mặt đắc chí, đáy mắt mang ý cười thâm hiểm. Nắm thóp một cảnh sát, tuyệt đối là chuyện đáng mừng đối với những kẻ sống trong tối như bọn họ.

Mộ Thiên Thanh siết chặt tay, cô khẽ mím môi, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía viên cảnh sát đang đứng chờ trước xe, đại não nhanh chóng xoay chuyển suy tính về chuyện này!

Một, thỏa hiệp! Cô sẽ vi phạm lời hứa lúc ban đầu làm cảnh sát...

Hai, không bị uy hiếp! Thì những tấm ảnh này sẽ trở thành tiêu điểm, cô sẽ không còn lăn lộn trong ngành cảnh sát được nữa...

Mộ Thiên Thanh siết tay càng lúc càng chặt, hàm răng cắn chặt, âm thầm đè nén sự kích động của mình.

Đúng lúc này, đột nhiên người đàn ông giống như bị điện giật nhảy ra, Mộ Thiên Thanh chưa kịp suy nghĩ, liền nghe người đàn ông quát: "Này, trả tôi...."

Lời còn chưa dứt, người đàn ông giống như kinh ngạc, lời nói cầm ở cổ họng, không lên không xuống, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi.

Thượng Quan Mộc một tay cầm ở trong túi quần, một tay khác cầm điện thoại di động, ánh mắt khẽ rũ xuống, nhìn hình phía trên, từ đầu đến cuối, sắc mặt cũng không thay đổi.

Sắc mặt của Mộ Thiên Thanh từ âm trầm biến thành trắng bệch, đáng vẻ không chịu nổi, cho dù không có hình ảnh cuối cùng, nhưng rơi vào đáy mắt Thượng Quan Mộc vẫn làm cho cô cảm thấy không chịu nổi!

Thượng Quan Mộc xem xong hình, đang lúc người đàn ông chần chừ có nên tiến lên đoạt lại điện thoại di động hay không, còn có dưới ánh mắt của Mộ Thiên Thanh đã không cách nào suy nghĩ, ung dung xóa những tấm hình này, sau đó mở nắp điện thoại di động, lấy thẻ nhớ bên trong, bẻ gãy ném vào trong cống thoát nước đen thui thật lớn.

"Tại sao anh bẻ gãy thẻ nhớ của tôi?" Người đàn ông tròn to hai mắt, nhìn Thượng Quan Mộc khăn trương nuốt nước bọt, nói quanh co: "Tôi....Tôi muốn kiện anh....Kiện anh hủy hoại tài sản riêng tư...."

"Người nào nhìn thấy?" Âm thanh Thượng Quan Mộc rất nhẹ, nhưng lại lộ ra uy nghiêm không thể xem thường, ánh mắt của anh khẽ liếc về phía viên cảnh sát đang chờ đợi, hỏi: "Các người có nhìn thấy không?"

"No, sir! Chúng tôi không thấy gì cả...." Viên cảnh sát trả lời rất nhất trí, mặc dù bọn họ tò mò thứ gì trong điện thoại di động nhưng nếu Thượng Quan Mộc phá hủy, tất nhiên bọn họ không có bất kỳ ý kiến.

"Anh...." Người đàn ông vô cùng tức giận, vốn là tên côn đồ các kẻ không có bối cảnh, lúc này hoàn toàn không có chủ ý, "Tôi muốn tố cáo anh!"

"Tùy tiện!" Âm thanh Thượng Quan Mộc hơi lạnh lùng, "Mạng về!"

Viên cảnh sát lên tiếng trả lời, tiến lên muốn kéo người đàn ông, người đàn ông không cam lòng muốn chạy trốn, nhưng mới vừa có động tác, chỉ thấy một cái chân thon dài duỗi đến, thậm chí, người đàn ông còn chưa phản ứng kịp, một chân đạp mạnh về phía bụng của anh ta

"Ừm!" Truyền đến kêu đau một tiếng, viên cảnh sát thuận thế tiến lên xách anh ta, liền nghe Thượng Quan Mộc nói: "Người không nghe lời, tôi rất không thích!"

Ngụ ý, đám cảnh sát hiểu được.

Mọi người bị áp lên xe cảnh sát, Thượng Quan Mộc thu lại ánh mắt, khẽ liếc Mộ Thiên Thanh một cái, sau khi quăng xuống một câu "Lên xe", xoay người đi về phía xe Hà Tuấn.

"Thượng Quan...." Mộ Thiên Thanh nhìn theo bóng lưng Thượng Quan Mộc, lúc này tâm tình của cô cực kỳ phức tạp, thậm chí, ở trong công việc, không có gọi như thế!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Càn quét MG

"Thượng Quan...."

Sau lưng truyền đến tiếng của Mộ Thiên Thanh, Thượng Quan Mộc dừng bước chân, khẽ nghiêng đầu, trong giọng không nghe ra một chút cảm xúc nào: "Anh sẽ cho em cơ hội giải thích!"

Nói xong, Thượng Quan Mộc lại bước tiếp đi lên xe, đôi môi xinh đẹp hình kim cương nhấp nhệ, ánh mắt lạnh lùng, anh tức giận vì cô là một cảnh sát lại bị người bỏ thuốc, càng thêm giận vì anh thổ lộ mà cô đi mua say!

Mộ Thiên Thanh yên lặng lên xe. Hà Tuấn và Lý Dược đều cảm nhận được bầu không khí bên trong xe rất kì lạ. Một màn vừa rồi, bọn họ ở trong xe đều thấy, tuy không biết hai người nói cái gì.

"Sếp Mộc....bây giờ chúng ta đi đâu?" Hà Tuấn nuốt xuống, vốn muốn hỏi có thể kết thúc công việc được chưa, nhưng tâm trạng sếp lúc này không tốt.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc tĩnh mịch nhìn thẳng đằng trước, đèn neon nhấp nháy, trước mắt là đường Phong Hoa - phố đêm phồn hoa nhất thành phố A, "Sẵn tiện căn quét luôn phía trước."

Hà Tuấn lên tiếng trả lời, khởi động xe chạy tới trước. Thật ra tối nay hành động lớn như vậy, cho dù đường Phong Hoa có gì mờ ám cũng sẽ thu liễm, chẳng qua cấp trên ra lệnh, bọn họ cũng đành phải đi quét một lần.

MG Club tầng trên cùng, trong căn phòng tối, chỉ có một ánh lửa đỏ lấp lóe lên nơi ô cửa sổ, ánh đèn neon bên ngoài phản chiếu qua khung cửa kính rọi lên người Lãnh Tinh Hàn, bóng lưng cao ngạo lộ ra có vài nét trong trẻo mà lạnh lùng...

Lãnh Tinh Hàn từ tốn nâng tay, đặt điều thuốc lên môi rít vào một ngụm, rồi nhẹ nhàng phả ra vòng khói mù. Làn khói xám nhạt dưới ánh đèn neon dần dần tan ra trước mặt anh, lộ ra một cảm giác mập mờ tà mị.

Qua ô cửa sổ, ánh mắt anh thâm thúy quan sát chiếc xe dừng trước cửa MG, dù khoảng cách rất xa, nhưng anh biết đó là xe của Thượng Quan Mộc. Trước đó đã có người báo cho anh hành động của ngày hôm nay, chỉ là.... Thượng Quan Mộc anh ta vuron tay quá dài rồi.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên tĩnh mịch không thấy đáy, dường như muốn cắn nuốt bóng tối.

Lúc này, điện thoại di động vang lên phá vỡ không gian yên lặng, Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt móc điện thoại ra, cũng không thèm nhìn, ấn nút nghe đặt vào bên tai....

"Lão đại, Thượng Quan Mộc đến rồi!" Trong điện thoại, truyền đến âm thanh không ngờ của Tiểu Thất.

Từ khi MG khai trương tới nay, khu vực này chưa từng bị điều tra, hôm nay....có vẻ không tầm thường.

Khóe miệng Lãnh Tinh Hàn khẽ cong lên nụ cười lạnh lùng, lạnh nhạt nói: "Nói A Thiên đi xử lý!"

"Ừm!" Tiểu Thất cúp điện thoại.

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi để xuống điện thoại, lạnh nhạt xoay người đi tới trước bàn làm việc, đem tàn thuốc cầm trong tay nhấn vào trong gạt tàn thuốc, thuận tay cầm hộp điều khiển ti vi mở ra màn hình trên tường.

Trên màn hình, mấy bảo vệ đang ngăn đám người Thượng Quan Mộc, muốn anh đưa ra lệnh kiểm soát, hành động tối nay, phía trên chỉ phát xuống lệnh căn quét cả khu Bắc, không bao gồm phố Phong Hoa.

Hiển nhiên, Thượng Quan Mộc không phải dễ đuổi, hậu trường của anh rất cứng, trong cục cảnh sát cũng nổi tiếng là người không chịu bị sắp xếp, nịnh nọt, bởi vì bằng vào thủ đoạn của mình, anh phá được rất nhiều vụ án lớn, cuối cùng, đối với cách làm của anh phía trên cũng mất nhắm mắt mở.

Thượng Quan Mộc lạnh nhạt lấy điện thoại ra, định gọi về cục cảnh sát phát lệnh kiểm soát, cho tới nay, MG là một tồn tại khác thường, mấy lần anh tới đây đều rất bình thường, nhưng...Chỗ bình thường tuyệt đối sẽ buôn bán càng ngày càng hưng thịnh.

"Sếp Mộc...." Âm thanh nhẹ nhàng đột nhiên phá vỡ cục diện khàn trương, Hình Thiên không nhanh không chậm bước ra, nhìn điện thoại, còn chưa đi tới Thượng Quan Mộc, nói: "Hôm nay tổng giám đốc bao hết MG, mở tiệc chiêu đãi khách quý hôm qua chúc mừng tròn năm không chu đáo, sếp Mộc có thể cho chút mặt mũi hay không?"

Lời nói giống như lơ đãng, nhưng lại nói ra quan hệ lợi hại, ngày hôm qua Thiên Lân chúc mừng tròn năm, chính khách của thành phố A tham gia cũng không ít.

"Chúng tôi đi làm cũng không dễ dàng, sếp Mộc cho chút mặt mũi...." Hình Thiên khẽ nhủ mảy, đôi mắt trong kính không gợn chứa đựng cầu xin.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc trở nên âm trầm, sắc mặt Mộ Thiên Thanh càng lúc càng không tốt, cô len lén liếc xung quanh, lo lắng Lãnh Tinh Hàn đột nhiên đi ra ngoài.

Mà cô không biết từ đầu tới cuối, tất cả về mặt cô cũng rơi vào đáy mắt Lãnh Tinh Hàn, nhất là lúc giằng co, ánh mắt của cô thỉnh thoảng liếc về phía Thượng Quan Mộc....

Chương 29-2: Một chút tức giận?

Hiển nhiên, Thượng Quan Mộc không phải dễ đuổi, hậu trường của anh rất cứng, trong cục cảnh sát cũng nổi tiếng là người không chịu bị sắp xếp, nịnh nọt, bởi vì bằng vào thủ đoạn của mình, anh phá được rất nhiều vụ án lớn, cuối cùng, đối với cách làm của anh phía trên cũng mất nhấm nhát mở.

Thượng Quan Mộc lạnh nhạt lấy điện thoại ra, định gọi về cục cảnh sát phát lệnh kiểm soát, cho tới nay, MG là một tồn tại khác thường, mấy lần anh tới đây đều rất bình thường, nhưng...Chỗ bình thường tuyệt đối sẽ buồn chán ngày càng hưng thịnh.

"Sếp Mộc..." Âm thanh nhẹ nhàng đột nhiên phá vỡ cục diện khẩn trương, Hình Thiên không nhanh không chậm bước ra, nhìn điện thoại, còn chưa đi tới Thượng Quan Mộc, nói: "Hôm nay tổng giám đốc bao hết MG, mở tiệc chiêu đãi khách quý hôm qua chúc mừng tròn năm không chu đáo, sếp Mộc có thể cho chút mặt mũi hay không?"

Lời nói giống như lơ đãng, nhưng lại nói ra quan hệ lợi hại, ngày hôm qua Thiên Lâm chúc mừng tròn năm, chính khách của thành phố A tham gia cũng không ít.

"Chúng tôi đi làm cũng không dễ dàng, sếp Mộc cho chút mặt mũi..." Hình Thiên khẽ nhủ mảy, đôi mắt trong kính không gợn chứa đựng cầu xin.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc trở nên âm trầm, sắc mặt Mộ Thiên Thanh càng lúc càng không tốt, cô len lén liếc xung quanh, lo lắng Lãnh Tinh Hàn đột nhiên đi ra ngoài.

Mà cô không biết từ đầu tới cuối, tất cả về mặt cô cũng rơi vào đáy mắt Lãnh Tinh Hàn, nhất là lúc giằng co, ánh mắt của cô thỉnh thoảng liếc về phía Thượng Quan Mộc....

Mộ Thiên Thanh âm thầm nghiêng răng, tiến lên một bước, liếc nhìn Hình Thiên nói: "Sếp Mộc, hôm nay tới đây thôi, các đồng nghiệp đều rất mệt rồi..."

Hà Tuấn và Lý Dược có chút kinh ngạc về hành động của Mộ Thiên Thanh, mặc kệ người chống lưng phía sau là ai, một khi cô điều tra vụ án cũng có thể bắt chấp người nào, thế mà hôm nay lại lên tiếng bênh vực?

Nhìn thấy sự cầu xin trong đáy mắt Mộ Thiên Thanh, Thượng Quan Mộc hòa hoãn lại. Từ lúc bắt đầu càn quét phố Phong Hoa, cô cũng đã không tập trung, anh biết trong lòng cô vẫn còn để ý đến chuyện mấy tâm hình....

Thượng Quan Mộc khe khẽ thở dài trong lòng, cuối cùng không đành lòng, quay lại ánh mắt nhìn về phía Hình Thiên, lạnh nhạt nói: "Chẳng qua chỉ là hiểu lầm, nếu là tiệc đãi khách của Lãnh Thiếu, vậy cũng không có gì điều tra!"

Hình Thiên vội vàng lên tiếng cảm ơn, sau đó tiễn mọi người ra ngoài. Nụ cười ôn thuận vẫn luôn giữ trên mặt anh ta, mãi cho đến khi xe Thượng Quan Mộc lái qua góc đường mới dần dần thu lại, đáy mắt có chút thất vọng....

Vốn dĩ cho rằng hôm nay sẽ có cơ hội thưởng thức cuộc đối đầu trực diện giữa lão đại và Thượng Quan Mộc, nhưng rõ ràng anh ta đã đánh giá quá cao sự kiêu ngạo của Thượng Quan Mộc...

Hình Thiên quay người, vào đại sảnh, đi thẳng lên tầng trên cùng.

Lãnh Tinh Hàn khoanh tay trước ngực, nửa dựa vào bàn làm việc, nhìn đoạn hình ảnh được tạm dừng trên màn hình, mắt ung tĩnh lạnh như mặt biển, nhưng sóng ngầm bên dưới lại cuộn trào mãnh liệt.

Trên màn hình, Mộ Thiên Thanh khẽ mỉm môi nhìn Thượng Quan Mộc, ánh mắt Thượng Quan Mộc cũng mang theo thương xót....

Tiếng gõ cửa truyền đến, lúc Hình Thiên tiến vào, Lãnh Tinh Hàn thông thả tắt màn hình video, cầm lấy áo khoác, lạnh nhạt căn dặn: "Tôi đi trước, những chính khách bên kia cậu và Đường Lam xử lý!"

"Rõ!" Hình Thiên vừa lên tiếng trả lời, Lãnh Tinh Hàn đã ra khỏi văn phòng, anh ta chu miệng lầm bầm: "Vốn dĩ cả đêm đều do chúng tôi xử lý mà..."

Anh ta thật muốn nhìn bộ dạng của Thượng Quan Mộc khi thấy những chính khách này nha, làm sao lão đại biết hôm nay Thượng Quan Mộc sẽ đến MG?

Hình Thiên có chút không hiểu nổi.

Lãnh Tinh Hàn xuống thẳng tầng hầm bãi đỗ xe của MG, vừa leo lên chiếc Mercedes đen, liền phóng nhanh biến mất hút trên dòng xe cộ vào ban đêm, chỉ lưu lại hai đường ánh sáng như con sông đỏ ra biển...

Lãnh Tinh Hàn mím chặt môi mỏng, con ngươi sắc bén khẽ híp, gương mặt lạnh lùng như điêu khắc, lộ ra lo lắng.

Xe phóng như bay trên đường, đột nhiên, Lãnh Tinh Hàn hơi nhíu mày kiểm tra, con ngươi đen khẽ liếc một cái, hẳn là lo lắng lái xe đến chung cư Mộ Thiên Thanh ở....

Lãnh Tinh Hàn dừng xe ở bóng cây, ánh mắt của anh nhìn về phía trước cửa chung cư, ánh mắt trở nên thâm thúy.

Vô tình, trong đầu vẫn ẩn hiện hình ảnh cuối cùng, lời cảnh cáo của anh, Mộ Thiên Thanh hoàn toàn không để trong lòng, nên có chút tức giận.

Thượng Quan Mộc cũng không phải không tốt, mặc kệ là gia tộc, bồi cảnh hay là năng lực bản thân, Mộ Thiên Thanh đều với cao, nhưng...nhưng anh lại biết, Thượng Quan Mộc không thích hợp với cô!

Cũng không thể nói rõ vì sao lại cảm thấy như vậy, có lẽ chính là cấp bậc quá chênh lệch, một bậc thang vĩnh viễn không thể vượt qua, sau khi cố gắng, kết quả chỉ để lại cho mình vết thương chồng chất, chạy trốn chết....

Ứng trần trời với anh lời cuối cùng, anh nhất định phải hoàn thành cho Ứng!

Thời gian chậm chậm đi qua, điều thuốc trong tay Lãnh Tinh Hàn đã đốt xong, anh âm thầm cau mày, lo lắng đi đến cửa chung cư nhìn vào, đêm khuya yên tĩnh, khắp nơi đều lọt vào tĩnh mịch.

Lãnh Tinh Hàn bóp tắt tàn thuốc trong tay, đang định lái xe đi, một chiếc Land Rover vượt qua xe của anh, dừng lại ở cửa chung cư, xe dừng lại mấy phút, cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế bị mở ra, Mộ Thiên Thanh xuống xe, Thượng Quan Mộc cũng xuống xe....

Dưới đèn đường, bóng dáng của hai người kéo ra thật dài, có loại hơi thở mập mờ không nói ra được, ở trong đêm tối lan tràn trong đáy mắt Lãnh Tinh Hàn!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29-3: Cảnh cáo, cách xa anh ta một chút!

Mộ Thiên Thanh nhẹ cúi đầu, từ lúc bắt đầu kết thúc công việc, hai người vẫn giữ im lặng. Cô rất muốn giải thích nhưng cuối cùng cũng không nói được lời nào. Dù sau cùng Lãnh Tinh Hàn cũng chưa làm gì cô, nhưng mà....

Thượng Quan Mộc nhìn bộ dạng Mộ Thiên Thanh, âm thầm khẽ thở dài, anh không muốn ép buộc cô. Theo tính tình của Thiên Thanh, tối ngày hôm qua chắc hẳn không phát sinh chuyện gì không thể cứu vãn, nếu không thì cô sẽ không bỏ qua.

Anh chỉ muốn nghe cô giải thích chuyện cô đi mua say sau khi anh thổ lộ thôi!

"Thời gian không còn sớm, trở về nghỉ ngơi đi!" Giọng Thượng Quan Mộc dịu dàng mang theo tiếng thở dài.

Mộ Thiên Thanh từ từ ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt nhẹ nhàng của Thượng Quan Mộc, không giống cái lạnh lẽo trong đợt cơn quét vừa rồi. Anh giờ phút này hòa nhã như một thiên sứ, "Thượng Quan..."

Thượng Quan Mộc mỉm cười, nói: "Anh muốn nghe em giải thích nguyên nhân rõ ràng. Nếu em chưa chuẩn bị tinh thần... anh sẽ không ép em, nhưng em nợ anh một lời giải thích!"

Mộ Thiên Thanh khẽ mấp máy môi. Từ hồi đi học, Thượng Quan Mộc đã như thế, luôn xuất hiện bên cạnh lúc cô cần. Anh là tia ấm áp trong cuộc sống của cô!

"Về nhà đi!" Thượng Quan Mộc gõ nhẹ lên trán Mộ Thiên Thanh, nhìn cô che trán có chút tức giận, khóe miệng nở nụ cười xấu xa: "Nhanh đi, ngày mai báo cáo cũng đủ mệt chết em đó!"

Mộ Thiên Thanh ôm trán, vốn trong lòng lo lắng liền chuyển sang hung hăng trừng mắt nhìn Thượng Quan Mộc đang trêu tức, bĩu môi nói: "Ừm! Anh...anh đi đường cẩn thận!"

"Ừ!" Ý cười nơi khóe miệng Thượng Quan Mộc càng sâu hơn, xoay người lên xe.

Thượng Quan Mộc ra hiệu bảo Mộ Thiên Thanh mau trở về, đồng thời khởi động xe, trong tiếng rú ga của chân ga, xe dần dần biến mất vào trong đêm tối...

Mộ Thiên Thanh xoay người, rũ mi mắt, nhìn những ngón chân của mình di chuyển vào trong chung cư. Còn chưa đi được mấy bước, vừa khéo có người cũng tiến về phía khu chung cư. Cô khẽ nhíu mày, tính cảnh giác bén nhạy nói cho cô biết, có người ở sau lưng, hơn nữa....còn mang theo luồng khí lạnh

lẽo.

Nhanh chóng xoay người, trong lúc Mộ Thiên Thanh chưa kịp có bất kỳ suy nghĩ nào thì nhìn thấy Lãnh Tĩnh Hàn rút tay trong túi quần, đạp những bước trầm ổn chậm rãi tiến lên.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Mộ Thiên Thanh thay đổi theo bước chân Lãnh Tĩnh Hàn tiến tới gần, không tự chủ bước chân lui về phía sau

Bước chân Lãnh Tĩnh Hàn vẫn không nhanh không chậm đến gần, Mộ Thiên Thanh theo quán tính lui về phía sau.

Không phải anh đang ở MG chiều đãi chính khách sao? Tại sao lại ở chỗ này?

"A" Kêu khẽ một tiếng, chân Mộ Thiên Thanh giẫm lên một viên đá nhỏ, trọng tâm không vững, đột nhiên lao đảo.

Lãnh Tĩnh Hàn dừng bước, lạnh nhạt nhìn về mặt của Mộ Thiên Thanh, hơi nhíu lông mày, bình tĩnh hỏi: "Thế nào....Rất sợ gặp tôi?"

"Có quý mới sợ gặp anh!" Mộ Thiên Thanh vội vàng trả lời, để lộ tâm tư.

Lãnh Tĩnh Hàn xuy một tiếng, câu môi dưới, lạnh nhạt nói: "Dù sao trên thế giới này, quý cũng hơn nhiều người!"

Trong lời của anh chứa đựng giễu cợt, nghe không rõ ý gì.

"Không biết đã trễ thế này đại tổng giám đốc Lãnh.... xuất hiện tại nơi này làm gì?" Mộ Thiên Thanh nhìn chằm chằm Lãnh Tĩnh Hàn, lạnh lùng nói: "Đừng nói với tôi, anh đặc biệt tới tìm tôi!"

"Nếu như....Tôi nói đúng là vậy?" Lãnh Tĩnh Hàn hỏi.

Mộ Thiên Thanh cười lạnh, hừ nhẹ một tiếng, nói: "Nếu là chuyện riêng, thật xin lỗi, tôi và anh không quen! Nếu là chuyện công, như vậy....Ngày mai mời đi cục cảnh quận Nam tìm tôi!"

Nói xong, Mộ Thiên Thanh cũng không chút do dự xoay người, cô muốn cách xa người đàn ông này một chút, mỗi lần gặp anh đều không có chuyện tốt, nhất định anh là khắc tinh của cô!

"Mộ Thiên Thanh, cách xa Thượng Quan Mộc một chút" Giọng nói của Lãnh Tĩnh Hàn nhẹ nhàng vang lên trong màn đêm nhàn nhạt lại lộ ra nồng nặc cảnh cáo.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Là anh ấy, chính là anh ấy!

Mộ Thiên Thanh dừng bước, cô chậm rãi xoay người nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, cười nhạt: "Tôi ở cùng người nào có quan hệ gì tới anh sao? Tổng giám đốc Lãnh, có phải anh quá rảnh rồi không?"

Lãnh Tĩnh Hàn khẽ nhíu mày.

Mộ Thiên Thanh đột nhiên bình tĩnh lại, từ từ tiến lên, dừng ở trước mặt Lãnh Tĩnh Hàn. Cô khẽ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng như điêu khắc, tiếp tục hỏi: "Có phải anh thích tôi không?"

Lãnh Tĩnh Hàn nghe vậy, khẽ cong môi nói: "Thích cô?"

Tiếng hừ nhẹ vang lên cực kỳ rõ ràng trong đêm yên tĩnh, Mộ Thiên Thanh cũng không giận anh giễu cợt, chỉ cười lạnh nói: "Chẳng lẽ không đúng sao? Một người đường đường là tổng giám đốc, tại sao lại quá rảnh rồi đến mức thường xuyên lẻo đẻo theo tôi? Tôi và anh quen thân lắm sao? À! Đúng rồi! Đừng nói với tôi là hôn trên giường sẽ thành quen thân nhé. Vậy thì tôi quen thân với nhiều người lắm!"

Sắc mặt Lãnh Tĩnh Hàn đột nhiên trở nên u ám, con ngươi sắc bén híp lại, phóng hai vệt sáng lạnh lẽo, người quen biết anh đều nhận ra là anh đang tức giận....

Dường như Mộ Thiên Thanh không hề phát hiện, vẫn lạnh lùng nói: "Nếu như anh thích tôi thì anh có thể đằng hoàng theo đuổi. Không phải anh có tiền sao? Đãng một biển quảng cáo theo đuổi chừng mấy triệu gì đó, không chừng lòng hư vinh nổi lên tôi sẽ xem xét qua lại với anh...."

Lúc này dáng vẻ Mộ Thiên Thanh hoàn toàn giống một cô gái háms tiền, cô ghét bị người đàn ông này dắt mũi, giống như anh là đấng Cứu Thế của cô.

Cô căm ghét cảm giác như thế, cô không muốn cuộc sống của cô bị người khác kiểm chế như vậy, cô cũng không muốn có bất kỳ quan hệ nào với anh.

Khóe miệng Lãnh Tinh Hàn đột nhiên cong lên, ngoài dự đoán nói: "Hả? Nếu như... cô hy vọng như vậy, tôi cũng không ngại!"

Mộ Thiên Thanh hơi ngạc nhiên, sau đó cắn răng nói: "Lãnh Tinh Hàn, cuộc sống của chúng ta không giống nhau. Nếu anh muốn xem tôi như một món đồ chơi tiêu khiển trong cuộc sống của anh, thật xin lỗi... tôi rất bận, không rảnh! Cũng mời anh giờ cao đánh khề bỏ qua cho tôi..."

"Tôi có đối với cô như vậy sao?" Lãnh Tinh Hàn hờ hững hỏi, trong giọng nói có ý trêu chọc.

"...." Mộ Thiên Thanh mấp máy môi dưới, âm thầm hít một hơi, sau đó khó khăn mở miệng, vừa gật đầu vừa cười cứng ngắt nói: "Đúng là không có như thế... Anh chỉ đang giúp tôi... Vậy có thể xin tổng giám đốc Lãnh giúp tôi một lần... Cách tôi xa xa một chút... được không?"

"Thế nào? Sợ Thượng Quan Mộc hiểu lầm?"

"Đúng vậy!" Mộ Thiên Thanh cảm giác mình sắp nổ tung. Cô nắm tay thật chặt, cố hết sức đè nén tâm tình kích động muốn tung quyền. Cô đánh không lại anh, cô không muốn lãng phí thời gian trên người đàn ông này.

Đối với câu trả lời của cô, con người Lãnh Tinh Hàn tối sầm, dần dần trở nên đen không thấy đáy, dường như muốn cắn nuốt toàn bộ bóng tối. Về mặt anh lạnh lùng, ngay cả giọng nói cũng lạnh lùng, "Cô thích anh ta?"

"Mắc mớ gì tới anh!" Mộ Thiên Thanh lạnh lùng ném ra một câu, cô không muốn hơn nửa đêm còn phải tranh luận với anh về vấn đề này. Cô và anh thật không quen, không quen!

Mộ Thiên Thanh hung hăng tròn mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn, lạnh lùng xoay người muốn rời đi...

Đột nhiên cánh tay bị nắm chặt, theo phản xạ Mộ Thiên Thanh vùng tay quét trở về, Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng né tránh. Cùng lúc đó vang lên tiếng "leng keng" nhỏ, có vật gì đó rơi xuống đất...

Đang lúc Mộ Thiên Thanh chưa kịp phản ứng, Lãnh Tinh Hàn buông lỏng tay, khom người nhặt vật gì đó rơi trên mặt đất. Mà bởi vì anh đột nhiên buông tay lui hai bước, Mộ Thiên Thanh đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn theo vật anh nhặt lên...

Đèn đường chiếu rọi trên mặt đất, là một sợi dây chuyền hình mặt trời, rất nhỏ, nhưng hết sức tinh xảo!

Cả người Mộ Thiên Thanh giống như bị điện giật, đột nhiên quên mất phản ứng. Ánh mắt cô hướng theo động tác chậm rãi nhặt đồ lên của Lãnh Tinh Hàn, cuối cùng, dừng ở trên mặt Lãnh Tinh Hàn...

Lãnh Tinh Hàn cảm nhận được Mộ Thiên Thanh khác thường, anh khẽ nhướn hai mắt sắc bén về phía cô, ánh mắt trở nên thâm thúy.

Ánh mắt Mộ Thiên Thanh vô cùng mong đợi, thậm chí, trong nháy mắt, hốc mắt cô trở nên ửng đỏ, trong đôi mắt xuất hiện làn hơi nước thật mỏng.

Cô lẳng lặng nhìn chằm chằm Lãnh Tinh Hàn, run rẩy hỏi: "Là anh! Là anh... Có phải là anh không?!"

Lãnh Tinh Hàn rũ mắt khẽ nhìn vật trong tay, sau đó nhìn Mộ Thiên Thanh đã trở nên vô cùng kích động, tùy ý bỏ đồ vào trong túi, lạnh lùng hỏi: "Phải thì sao? Không phải... thì sao?"

Câu trả lời nước đôi khiến cho cả người Mộ Thiên Thanh càng thêm run rẩy. Cô mím chặt môi, hốc mắt dần đỏ lên. Cô cắn răng thật chặt, nhìn chằm chằm Lãnh Tinh Hàn, trong mắt hiện rõ sự tức giận và cảm xúc phức tạp. Một lúc lâu, cô run rẩy nói: "Tại sao? Tại sao anh trở lại mà không tìm em? Tại sao anh tìm được em mà không nói với em? Còn muốn trêu chọc em hết lần này đến lần khác...."

Lãnh Tinh Hàn cau mày nhìn Mộ Thiên Thanh như sắp sụp đổ, dường như mỗi lần đối mặt cho dù bị trúng thuốc cô cũng giống như con mèo hoang nhỏ. Lúc này cô làm cho anh có chút không thích nghi được.

Mộ Thiên Thanh khẽ quay mặt đi, lúc quay mặt nước mắt trào ra theo khóe mắt, chảy xuống tận môi, dường như đau đớn khổ sở chất chứa đầy lòng.

Mười mấy năm rồi, thì ra... chỉ có mình cô là ngây ngốc xem trò đùa khi còn bé là thật, cho dù thời gian đã trôi qua rất lâu cô vẫn chờ mặt trời nhỏ của mình.

Lòng bàn tay thô ráp của Lãnh Tinh Hàn đặt lên mặt Mộ Thiên Thanh, âm thầm nghĩ ngợi có nên nói cho cô biết rằng, Ưng đã ra đi rồi, cũng không về được nữa....

"Bốp", Mộ Thiên Thanh hung hăng đánh tay Lãnh Tinh Hàn, mắt rung rung tức giận nhìn anh, hét lớn: "Nếu như không muốn tìm em, cũng đừng tới trêu chọc em, em không phải là mặt trời của anh, anh cũng không phải là mặt trời nhỏ của em..."

Gào xong, Mộ Thiên Thanh cắn chặt môi, sau đó cứng ngắt xoay người, sai bước đi vào chung cư.

Lãnh Tinh Hàn nhìn bóng lưng bi thương của cô, lòng hơi hỗn loạn. Anh âm thầm cau mày, cũng không để ý quá nhiều.

"Tôi vốn cũng không phải là mặt trời nhỏ của cô, cô cũng không phải là mặt trời của tôi..." Lời lầm bầm vừa thoát ra, ngay cả chính anh cũng không biết còn ẩn chứa mất mát trong đó. Anh nhìn bóng dáng dần dần biến mất trong bóng tối, khẽ thở dài, sau đó xoay người rời đi.

Ngồi trên xe, khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn lộ ra vẻ đắm chiều suy nghĩ, hai mắt sắc bén nhìn cánh cửa ra vào chung cư, mắt dần híp lại.

Có phải....anh quan tâm cô quá mức hay không?

Ý nghĩ như vậy khiến Lãnh Tinh Hàn nhú mày, huyết thái dương khẽ động, hơi thở lạnh lẽo ngập khắp khoang xe.

"Reng....", điện thoại trên xe vang lên, Lãnh Tinh Hàn tiện tay nhấn nút trả lời....

"Lão Đại, Long Cửu và Lão Quỷ đánh nhau!" Trong điện thoại vang lên giọng nói hơi lười biếng của Hình Thiên, nghe ra được anh ta đang rất hả hê, "Em nghĩ... Lão Quỷ sẽ sớm liên lạc với chúng ta!"

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nói: "Tăng giá tiền gấp ba!"

"Hả?" Nhất thời Hình Thiên chưa kịp phản ứng.

Mắt Lãnh Tinh Hàn vẫn dõi theo cửa ra vào chung cư yên tĩnh tối đen không một bóng người, lạnh lùng nói: "Tôi không thích người có lòng tham quá lớn!"

Chỉ một câu nói Hình Thiên lập tức hiểu được, cười khà khà, sau đó hơi cười hỏi: "Lão Đại, anh... đang ở đâu?"

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: "Bảo bọn Tiểu Ngũ trông nom cấp dưới chặt một chút, tạm thời tôi không muốn đối đầu với Thượng Quan Mộc."

Nói xong, Lãnh Tinh Hàn liền cúp điện thoại. Đúng lúc này điện thoại di động lại reo, anh nhìn số điện thoại gọi tới khẽ cau mày, nhận điện thoại. Một lúc lâu không có người nói chuyện, anh cũng không nói gì lạnh lùng cúp điện thoại.

Điện thoại vừa ngắt lại vang lên, anh không nhìn tên người gọi mà bắt máy luôn.

"Hàn...." Trong điện thoại vang lên giọng nói quyến rũ mang theo hờn dỗi, còn có chút bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Trắng hay đen

Lãnh Tinh Hàn khẽ cau mày, lạnh lùng hỏi: "Cô ở đâu?"

"Hàn...." Một tiếng gọi khẽ dịu dàng, lần này có chút ghen ngào.

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng khẽ nheo hai mắt, giọng nói cũng rét lạnh theo, "Ở đâu?"

"Em đang ở NUNCOUNT...."

Lãnh Tinh Hàn cúp điện thoại, khởi động xe, buông lỏng thắng xe, tiếng bánh xe ma sát với mặt đất vang "két", âm thanh trong đêm tối yên tĩnh trở nên cực kỳ chói tai. Xe nhanh chóng xoay tròn, "vèo" một cái đã biến mất ở cuối ngã tư đường.

NUNCOUNT là nơi được khen là Thiên đường cực lạc, ở nơi này mọi người luôn có thể cảm thấy như được phóng thích.

Lúc Lãnh Tinh Hàn tới nơi đã hơn hai giờ sáng nhưng nơi này vẫn huyền ảo tiếng người, cảnh tượng hoàn toàn đối lập so với đêm tối yên tĩnh bên ngoài.

"Trai đẹp, có muốn mời người ta uống một ly không?" Giọng nói nũng nịu vang lên bên tai Lãnh Tinh Hàn, thuận thế, tay mềm yếu như không xương nhẹ nhàng hoạt động ở trên ngực anh.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn không lộ cảm xúc, ánh mắt anh nhẹ rơi trên người cô gái đầy son phấn, chỉ một cái liếc mắt, cô gái chợt cảm thấy không khí quanh mình như loãng đi.

Cô gái không có hứng thú thu tay lại, nhỏ giọng lầm bầm xoay người đi khỏi.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn giống như chim ưng lạnh lùng quét qua toàn cảnh, cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở một góc nhỏ tại quầy bar. Anh nhìn Đường Lam mặc váy chiffon cúp ngực màu đỏ, mái tóc xoắn xinh đẹp tùy ý xõa như tảo biển, nhắc chân đi về phía trước....

Hiện tại Đường Lam đã gần say, cô nhìn Lãnh Tinh Hàn đứng ở trước mặt mình, hai mắt mờ mịt chớp mắt một cái, sau đó cười quyến rũ, "Anh... tới

rồi..."

Lãnh Tinh Hàn lấy ví tiền từ trong ngực, đặt mấy tờ tiền lớn rồi đỡ Đường Lam đi ra ngoài. Anh không hề dịu dàng nhét cô vào trong xe, lạnh lùng lái xe đi...

Từ đầu tới cuối anh không nói một câu, Đường Lam cũng trở lại dáng vẻ cao ngạo thường ngày, mặc cho Lãnh Tinh Hàn quyết định.

Xe nhanh chóng xuyên qua đường phố yên tĩnh chạy về hướng nhà của Đường Lam. Đường Lam khẽ nghiêng đầu, đôi mắt đẹp chứa đựng tình cảm sâu đậm nhìn Lãnh Tinh Hàn vẫn đang lạnh lùng lái xe.

Người đàn ông này, cô yêu đã tròn mười năm, từ lần đầu tiên gặp anh cô đã yêu anh không thuốc nào có thể cứu được. Nhưng anh chẳng hề liếc nhìn cô một cái. Cô thể, cô nhất định phải đứng bên cạnh anh, không ngừng cố gắng sống vai cùng anh, nhưng tại sao anh vẫn rất xa xôi không thể tới gần?

Hốc mắt Đường Lam hơi đỏ, khuôn mặt xinh đẹp phảng phất vẻ ưu thương. Ánh đèn đường bên ngoài xoẹt qua cửa kính để lại vết thương không cách nào xóa nhòa.

Lãnh Tinh Hàn trực tiếp đưa Đường Lam về nhà, vẫn không một câu dư thừa định xoay người đi. Nhưng lúc xoay người, cánh tay bị kéo lại...

"Đừng đi!" Lời cầu xin thốt ra từ đôi môi khô gọi của Đường Lam, giọng điệu như vậy không một người đàn ông nào có thể chối từ.

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi xoay người, nhìn dáng vẻ làm nũng vô cùng quyến rũ của Đường Lam, gương mặt góc cạnh không biểu lộ cảm xúc, "Sau đó thì sao?"

Đường Lam giật mình, có chút không rõ ý tứ của anh.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn càng lạnh lẽo nghiêng người tới trước, Đường Lam cảm giác trái tim mình như sắp ngừng đập khi cơ thể anh dần tiến lại gần.

Lúc anh sắp đến gần mặt thì đột nhiên môi mỏng nhẹ lướt qua mặt, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, "Sau đó.... lên giường sao?"

Lúc nói chuyện, hơi thở nóng hổi khiến tai Đường Lam trở nên tê dại, nhưng cô lại cảm thấy lạnh run người, cơ thể trở nên bất động.

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng khẽ liếc về mặt có chút cứng ngắc của Đường Lam, chậm rãi đứng thẳng. Anh rút tay về, đôi tay tùy ý để trong túi quần, ánh mắt rũ xuống nhìn cô, chậm rãi nói: "Muốn ở lại bên cạnh tôi thì cô nên biết... ranh giới cuối cùng của tôi là gì?"

Đường Lam chậm rãi ngược mắt, tổn thương nhìn khuôn mặt đẹp trai của Lãnh Tinh Hàn, cười tự giễu, nói: "Em yêu anh đã nhiều năm.... Chẳng lẽ, anh nhất định không nhìn thấy sao?"

"Nhìn thấy thì thế nào?" Lãnh Tinh Hàn khẽ hỏi.

Nhất thời Đường Lam không phản bác được, đúng vậy, nhìn thấy thì thế nào?

Anh không có tim, trái tim anh lạnh lẽo. Ngoại trừ sự nghiệp, phụ nữ.... đối với anh mà nói chỉ để phát tiết nhu cầu sinh lý. Đối với phụ nữ, anh không hề thương tiếc!

Nhưng cho dù biết rất rõ ràng, tại sao mình càng ngày càng lún sâu?

Âm thầm cười tự giễu, hốc mắt Đường Lam ửng đỏ, "Hàn, anh thật sự không có tim sao?"

"Đúng vậy!" Lãnh Tinh Hàn trả lời không đắn đo, dưới đáy mắt thâm thúy có thể mơ hồ nhìn thấy hận ý. Chỉ là, hận ý chợt lóe lên ngay cả chính anh cũng không thể nắm bắt, "Đường Lam, nếu cô không cách nào diễn tốt vai diễn của mình ở bên cạnh tôi thì tôi...!"

Dừng lại, ánh mắt Lãnh Tinh Hàn rét lạnh nói: "Không cần cô!"

Lúc này Đường Lam cảm giác như rơi vào hầm băng, cô say rượu nhưng dường như chỉ thoáng cái đã tỉnh táo rất nhiều, nhìn Lãnh Tinh Hàn xoay người đi khỏi, cô cười "ha ha", sau đó ngã ngồi ở trên ghế sofa, thất thanh khóc rống lên.

"A!!!!!!!"

Khóc thật lâu, Đường Lam giống như phát điên, nắm nệm ghế salon trong tay ném loạn khắp nơi, đập bình hoa lớn trên tủ TV, chỉ nghe "xoảng", tiếng mảnh sứ vỡ tan chói tai.

"Lãnh Tinh Hàn, tốt nhất là anh không có tim!" Đường Lam vừa khóc vừa hung hăng rống to, "Nếu không, em nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!"

Đường Lam nhắm mắt, vui mặt trên salon khẽ thút thít. Cô hận mình yêu hèn mọn, cho dù anh nói lời xúc phạm cô... cô vẫn không cách nào rời khỏi anh!

Cho dù... chỉ có thể ở bên cạnh anh nhìn anh, cô cũng thỏa mãn!

Đêm, cảm xúc bị thương càng ngày càng sâu, mọi sự vật cũng rơi vào tĩnh mịch.

Mộ Thiên Thanh đang cầm một cái hộp trong tay, ngơ ngác ngồi ở đầu giường, nhìn tấm thẻ nhỏ ở bên trong, mím chặt môi.

Ước hẹn ban đầu....Hôm nay xem ra, chỉ là một trò cười!

Mộ Thiên Thanh cắn chặt răng, hung hăng lấy tấm thẻ bên trong ra muốn xé nát, nhưng tay vừa mới cử động, cuối cùng không đành lòng....

"Cái gì mà 'nếu em mạnh khỏe, chính là mặt trời'?" Mộ Thiên Thanh nghiêng răng nghiêng lợi ném lại vào trong hộp, sau đó nhét vào dưới gầm giường, nhưng không buồn ngủ chút nào.

Hai ngày nay chuyện đã xảy ra quá nhiều, thậm chí nhiều đến nỗi làm cho cô không kịp suy nghĩ.

Thượng Quan Mộc tỏ tình, còn cả Lãnh Tinh Hàn.

"Nếu đã nhận ra em, tại sao làm như không quen biết nhau?" Mộ Thiên Thanh tự mình lẩm bẩm, ánh trăng xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi trên mặt cô, phảng phất chút mất mát.

Nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn giữ cái gì?

Mặc kệ trong nhà xảy ra chuyện lớn, cô vẫn bắt đầu lại từ đầu, chỉ là vì tin rằng anh sẽ trở lại tìm cô, nhưng hiện tại thế nào?

Anh trở thành người ngồi tít trên cao, mà cô lại trở thành người ở tầng chót của xã hội.... Cũng bởi vì như vậy, anh mới không muốn nhận cô sao?

Cảm xúc bi thương không phải là điều quan trọng, khi mặt trời mọc lên từ phía đông, Mộ Thiên Thanh mang cặp mắt thâm quầng đến đồn cảnh sát. Điều này lập tức khiến cho một số người phải vắt óc suy đoán.

"Sao... trông Thiên Thanh có vẻ mệt mỏi thế nhỉ?" KiLi bưng trà ngon mới vừa pha hỏi Hà Tuấn.

Hà Tuấn đang xem báo cáo hành động tối qua, khẽ liếc mắt nhìn Mộ Thiên Thanh, bực bội nói: "Có lẽ tối hôm qua rất mệt mỏi!"

Tối qua sau khi cả tổ càn quét xong phố Phong Hoa sếp Mộc liền đưa Thiên Thanh đi, chuyện bát quái của sếp, anh ta cũng không dám nói cho KiLi, không chừng trở về còn bị gây khó dễ.

Mộ Thiên Thanh cảm lý đi ra phòng nước pha coffee, đi qua bàn của KiLi, trên bàn trưng hợp đang bày một quyển tạp chí mới nhất, tựa đề bắt mắt, bóng lưng cao ngạo chiếm cứ cả trang bìa tạp chí.

Không nhìn được, Mộ Thiên Thanh dừng bước, cảm lý kinh ngạc đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Lãnh Tinh Hàn trong lòng thoáng chút chua xót.

Thì ra, cũng cố tâm tình trong một đêm, vào lúc này nhìn thấy lại không chịu nổi.

Âm thầm cười cười tự giễu, ngay cả KiLi gọi Mộ Thiên Thanh cũng không nghe thấy, chỉ im lặng xoay người đi tới phòng nước, để lại bóng dáng bi thương cho mọi người. Mọi người quay mặt nhìn nhau.

Mộ Thiên Thanh mới vừa đến phòng nước đã thấy Thượng Quan Mộc đang pha trà, cô nặn ra nụ cười không tính là khó coi, chào hỏi, "Chào buổi sáng sếp Mộc!"

Khuôn mặt nghiêm nghị của Thượng Quan Mộc chứa đựng lo lắng, hỏi: "Tối qua ngủ không ngon?"

Mộ Thiên Thanh gật đầu một cái.

Thượng Quan Mộc cau mày, cho là cô còn đang nghĩ đến chuyện mấy tấm hình, "Thân là một cảnh sát, phải có dũng khí đối mặt với mấy chuyện như thế, không ít người ngày nào cũng chờ bêu xấu chúng ta."

"Em biết rồi!" Mộ Thiên Thanh mím môi, khẽ hạ mắt, "Thượng Quan, thật xin lỗi!"

Thượng Quan Mộc giương môi cười yếu ớt, nhìn Mộ Thiên Thanh giống như một đứa bé làm sai chuyện, tâm trạng tốt hơn rất nhiều, "Mấy ngày nữa kỷ niệm ngày thành lập trường, có muốn cùng nhau trở về xem một chút hay không?"

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu, hơi trầm ngâm, cười gật đầu nói: "Được!"

Thượng Quan Mộc vốn tưởng rằng cô sẽ từ chối, không ngờ cô lại trả lời sáng khoái như vậy, nụ cười trên khóe miệng dần lan đến tận đáy mắt, "Anh đi làm việc trước!"

"Ừm!" Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc đi khỏi mới đi pha coffee. Cô nhìn chất lỏng màu đục, trong lòng nặng nề không nói nên lời.

Có lẽ.... thật sự nên hoàn toàn buông tha tất cả, bắt đầu lại.

Hành động càn quét chính đồn Khu Bắc làm cho cả Khu Nam cũng rơi vào tình trạng bận rộn, nhất là tổ hành động, liên tục mấy ngày không ngừng mở

đốt cần quét khiến người dựa vào bóng tối để sinh tồn đều kêu rên khắp nơi, càng làm cho kẻ nghiện không chỗ mua hàng, ai ai cũng mang vẻ mặt ủ oải.

Trong hộp đêm MG, đám người Tiểu Ngũ uống rượu, mắng tổ tông mười tám đời Thượng Quan Mộc, đang mắng tung bùng, cửa phòng bị đẩy ra, mấy người lập tức cảm như hén, nhìn người tới cung kính chào hỏi, "Lão Đại! Anh Thiên!"

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng ngồi xuống, thuận tay rút điều thuốc, bật lửa bằng thép phát ra tiếng "keng", ngọn lửa yếu ớt đốt cháy điều thuốc. Tất cả động tác như nước chảy mây trôi, vừa tao nhã mà cũng vừa cuồng dã. Rất khó tưởng tượng một người có thể dung hòa hai loại tính cách đối nghịch nhau nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy kì lạ.

Tiểu Ngũ vội vàng rót rượu cho Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên, sau đó liền bắt đầu oán trách, "Lão Đại, tiếp tục như vậy cũng không được..., thủ đoạn Thượng Quan Mộc quá mức mạnh mẽ, Mộ Thiên Thanh đó lại để mắt tới địa bàn của Dạ Ưng...."

Nói xong, Tiểu Ngũ len lén liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn, chuyện của Lão Đại và Mộ Thiên Thanh anh ta không phải không biết, nhưng phía dưới còn rất nhiều người chờ miếng cơm ăn.

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng hít một hơi, phun ra vòng khói, khi làn khói mù màu xám trắng lan ra trước gương mặt góc cạnh rõ ràng, lộ ra vẻ thần bí, chỉ nghe anh lạnh lùng nói: "Không ai có thể ngăn cản bước chân tôi!"

Hình Thiên đẩy gọng kính trên mũi, lười nhác dựa vào salon, nghiêng đầu nhìn lãnh tinh hàn, ung dung nói: "Mấy ngày này Lão Quý sẽ hành động, nếu Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ tên kia cũng không dám ra mặt, đến lúc đó.... hàng bên Hà Lan sẽ rất khó giao!"

Lãnh Tinh Hàn cầm ly rượu lắc nhẹ, chất lỏng màu vàng nhạt đọng đưa theo viên đá, dưới ánh đèn phát ra màu sắc hấp dẫn, "Lão Quý lăn lộn đến ngày hôm nay cũng không phải là vô ích...."

"Có muốn em đi gặp không?" Hình Thiên hỏi.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nheo hai mắt sắc bén, lạnh lùng nói: "Tiểu Lục đi là được, cậu không cần ra mặt!"

Hiện tại anh không muốn đụng độ Thượng Quan Mộc, cộng thêm... Mộ Thiên Thanh, tạm thời anh không muốn xung đột trực diện với bọn họ. Vật mà Ưng để lại anh phải bảo vệ, người Ưng muốn bảo vệ, anh cũng sẽ không để cho Ưng thất vọng.

Hình Thiên khẽ cau mày, dù sao lần này mua bán rất lớn, không phải anh ta không tin năng lực của Tiểu Lục, chỉ là....

Hình Thiên liếc nhìn ba người ngồi yên lặng bên kia, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Tiểu Lục. Tiểu Lục là người trầm ổn, nhưng lại thiếu đi cơ trí của Tiểu Ngũ, cũng không hung ác Tiểu Thất, đối phó với Lão Quý.... thật có thể không?

"Anh Thiên, em có thể!" Tiểu Lục biết Hình Thiên lo lắng, gương mặt kiên định.

Hình Thiên gật đầu, ánh mắt khích lệ, cũng không nói thêm điều gì, Lão Đại quyết định như vậy tất nhiên có đạo lý của anh. Đối với Lão Đại, anh ta tin tưởng vô điều kiện.

"Lão Đại, bên kia...." Tiểu Ngũ có chút chần chừ hỏi.

Lãnh Tinh Hàn gờ ly lên, Whisky lạnh tràn ngập vị giác, chỉ nghe anh lạnh nhạt nói: "Để cho bọn họ đi thăm dò, bình thường đứng ở bờ sông khi nào mà không ướt giày?"

Tiểu Ngũ đáp lời hiểu ý Lãnh Tinh Hàn, không cho Mộ Thiên Thanh chút lợi ích, sợ rằng cô vẫn cứ cắn không nhả.

Lãnh Tinh Hàn ngửa đầu đổ toàn bộ rượu trong ly vào trong miệng, để ly xuống đồng thời đứng dậy, lạnh lùng nói: "Có thể quyết định, thì tự các cậu quyết định, không cần cái gì cũng hỏi tôi... Tôi không thể chăm sóc các cậu cả đời!"

Tất cả mọi người đứng lên, sắc mặt nặng nề nhìn Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên đi khỏi.

Thật ra bọn người Tiểu Ngũ đều biết, thân phận Lão Đại không cần tham dự vào chuyện như thế này, nhưng cũng bởi một câu cam kết ban đầu, hôm nay anh vẫn đứng giữa ranh giới hai màu trắng đen.

Hình Thiên đi theo Lãnh Tinh Hàn kể từ khi mới bắt đầu, ánh nắng ở khắp nơi nhưng không cách nào xua tan nỗi cô đơn trên người Lãnh Tinh Hàn. Anh ta âm thầm than: "Bọn người Tiểu Ngũ cũng không phải là không thể một mình đảm đương, chỉ là...."

"Tôi hiểu!" Lãnh Tinh Hàn cắt đứt lời Hình Thiên. Bọn người Tiểu Ngũ đều là những người Ưng đã từng cứu, đối với Dạ Ưng tồn tại một phần tình cảm đặc biệt. Hôm nay Ưng không có ở đây, nếu như anh cũng không ở lại... có lẽ bọn họ sẽ mất đi phương hướng.

Nhưng anh thật có thể tự do đứng giữa trắng và đen sao?

Khuôn mặt lạnh lùng hiện ra cảm xúc phức tạp, hai mắt sắc bén càng làm cho người ta không thể đoán ra suy nghĩ. Lãnh Tinh Hàn cũng không ngồi xe mà đi bộ trên phố Phong Hoa phồn hoa. Hình Thiên lặng lẽ đi theo.

Hình Thiên nhìn bóng lưng cao ngạo của Lãnh Tinh Hàn, âm thầm thở: kiếp này, tính mạng của anh ta là của Lão Đại, sự hiện hữu của anh ta, chỉ tồn tại vì Lão Đại!

Không ai có thể hiểu tình cảm của Lão Đại, không trải qua lần sống chết đó, ai có thể thể nghiệm tình cảm của bọn họ? Ai có thể hiểu, Lão Đại đối với Dạ Ứng là không bỏ?

Đang suy nghĩ, Lãnh Tinh Hàn đột nhiên dừng bước, Hình Thiên cũng theo bản năng đứng lại, ánh mắt nhìn về phía trước....

Thượng Quan Mộc đút tay trong túi quần đứng bên cạnh xe, đèn xanh đỏ xe cảnh sát đang nhấp nháy liên tục, không biết nói gì đó với Mộ Thiên Thanh, Mộ Thiên Thanh hé miệng cười....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tâm trạng phức tạp

Lãnh Tinh Hàn bỏ hai tay trong túi quần, nhìn Mộ Thiên Thanh đang đứng cười phía trước, không khỏi cảm thấy bức bối trong lòng. Hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, con ngươi trở nên sâu không thấy đáy.

Mộ Thiên Thanh cũng không phát hiện Lãnh Tinh Hàn trên phố, lúc đó Thượng Quan Mộc cảm nhận được ánh mắt sắc bén, anh không biến sắc liếc mắt qua, sau đó không hề chú ý nghiêng mình hoàn toàn chặn hết tầm mắt Mộ Thiên Thanh.

"Mỗi việc quấy rối Dạ Ứng, em đã vui vẻ như vậy sao?" Thượng Quan Mộc khẽ nhếch môi, khuôn mặt đẹp lộ vẻ không còn cách nào.

"Tất nhiên là vui rồi, nhưng cũng chỉ là bề nổi, không bắt được bản chất bên trong!" Mộ Thiên Thanh bĩu môi, khẽ cau mày nói: "Em không tin ngày nào em cũng giương mắt trông chừng lại không bắt được nhược điểm nào của bọn họ!"

Ánh mắt Thượng Quan Mộc trở nên sắc sảo, nhìn cảnh viên đang xử lý hiện trường phía trước, nói: "Không có người nào có thể một tay che trời!"

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc tự tin, khoe miệng nâng lên nụ cười, anh vĩnh viễn đều tự tin như thế!

"Sếp Mộc, xử lý xong toàn bộ!" Một cảnh viên tiến lên báo cáo.

"Thu đội đi!" Thượng Quan Mộc khẽ vuốt cằm đáp.

Nụ cười thoáng qua đáy mắt cảnh viên, hành lễ sau đó xoay người rời đi. Không lâu sau đèn báo hiệu phát ra, đường phố khôi phục yên tĩnh hàng ngày.

"Tôi với Hà Tuấn đi ăn khuya, sếp Mộc với Thiên Thanh có muốn đi cùng không?" Lý Dục hỏi.

"Cùng nhau đi!" Thượng Quan Mộc liếc nhìn Mộ Thiên Thanh đang muốn lên tiếng, nói: "Thiên Thanh đi xe anh, thuận tiện có việc giao phó cho em..."

Nói xong, Thượng Quan Mộc liền đi về phía chiếc Land Rover ven đường. Mộ Thiên Thanh khẽ nhún vai, bỏ qua vẻ mặt cười gian của Lý Dục và Hà Tuấn, đi theo Thượng Quan Mộc. Từ đầu tới cuối, cô đều không phát hiện ánh mắt sắc bén đang dõi theo cô cho đến khi Land Rover biến mất cuối phố.

"Nhìn mà xem, quan hệ giữa Mộ Thiên Thanh và Thượng Quan Mộc rất mập mờ!" Hình Thiên đẩy mắt kính, cá gan nói.

Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn Hình Thiên, nhắc chân tiếp tục đi. Vốn dĩ là khu phố phồn hoa, bởi vì những đợt càn quét gần đây mà trở nên khá vắng vẻ, "Đường Lam tiếp nhận một tài trợ?"

Câu hỏi không đầu không đuôi khiến Hình Thiên khẽ sững người, ngay sau đó phản ứng kịp, "Vâng, trường cảnh sát muốn xây khuôn viên rộng hơn, cục trưởng Trương tự mình gọi điện đến, Đường Lam phê chuẩn 20 triệu học phí tài trợ!"

Lãnh Tinh Hàn dừng bước, trong tập đoàn Thiên Lân, từ 50 triệu trở xuống Đường Lam có thể quyết toán không thông qua anh, nhưng điều đó cũng không đại biểu là anh không biết những khoản này đi về đâu.

"Nếu tôi không nhớ lầm..." Lãnh Tinh Hàn dừng một chút, ánh mắt xa xăm nhìn nơi xe Thượng Quan Mộc vừa biến mất, từ từ nói: "Cuối tuần là kỷ niệm ngày thành lập trường!"

Hình Thiên nhú mày, không rõ lắm: "Hình như là vậy...."

Nói xong, Hình Thiên nhìn về phía Lãnh Tinh Hàn, thầm nghĩ: lão đại sẽ không làm mấy chuyện nhằm chán vì Mộ Thiên Thanh chứ?

Lãnh Tinh Hàn nhẹ cong môi bạc, khoe miệng ẩn hiện nụ cười lạnh lùng, nói: "Nói với Tiểu Lục, dời ngày chạm mặt Lão Quỷ đến ngày kia!"

Hình Thiên bất ngờ, ngay sau đó nở nụ cười kín đáo, lão đại vẫn là lão đại, sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà quên chính sự, "Vâng, em biết rồi!"

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nghiêng đầu liếc nhìn Hình Thiên, thu hết mọi suy nghĩ của Hình Thiên vào mắt. Anh cũng không nói gì, thờ ơ nói: "Đi lái xe, tôi chờ cậu phía trước!"

"Vâng!" Hình Thiên đáp lời, xoay người đi về phía MG.

Lãnh Tinh Hàn vững vàng bước đi, ánh mắt anh sụp xuống, trong đầu lơ đãng thoáng qua dáng vẻ cười vui vẻ của Mộ Thiên Thanh với Thượng Quan Mộc không khỏi nhủ thầm...

Đột nhiên, "A", Lãnh Tinh Hàn ngẩng đầu lên, chỉ thấy một phụ nữ nhào về phía anh. Theo bản năng anh nhanh nhẹn vươn tay tiếp nhận người đang ngã xuống...

Thẩm Duyệt Nhiên không để ý người nào tiếp được cô, cô ổn định người liền chỉ về người đàn ông đang trước: "Vương Chí Huy, cái đồ cặn bã, trước là lão nương tôi mất mùa mới có thể yêu anh!"

Thẩm Duyệt Nhiên nổi trận lôi đình cũng không phát hiện sắc mặt Vương Chí Huy khác thường, khoe miệng co quắp, có thể cho rằng gương mặt tuần tú đang dần trở nên méo mó.

Lãnh Tinh Hàn nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, chỉ một cái liếc mắt anh liền nhận ra cô gái này có trong tài liệu, là bạn cùng phòng của Mộ Thiên Thanh.

Lúc này, Tống Mạn Ni đi ra từ sau lưng Vương Chí Huy, vẻ mặt kiêu ngạo.

"Thật là quá mất mặt, bị vứt chết còn đồ thừa, tôi còn nghĩ cô không có mặt mũi nào mà đi ra ngoài!" Lời trào phúng lộ vẻ khinh bỉ, Tống Mạn Ni chỉ khi ngẩng cao, từ từ lướt qua Vương Chí Huy. Đúng lúc này cô ta nhìn thấy Thẩm Duyệt Nhiên đứng bên cạnh Lãnh Tinh Hàn, vẻ mặt cứng đờ, "Lãnh.... Lãnh thiếu...."

Thẩm Duyệt Nhiên tức giận đến mức sắp nội thương giờ mới phát hiện Vương Chí Huy cùng Tống Mạn Ni không thích hợp. Cô đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía người đàn ông mình vịn vào rất "đúng dịp". Còn chưa kịp thưởng thức trai đẹp, đang lúc mọi người cũng không phản ứng kịp tình huống hiện tại, cô khoắc lên cánh tay Lãnh Tinh Hàn, ngẩng cao đầu nói: "Vương Chí Huy, chỉ mình anh.... cũng muốn tôi bám lấy? Đúng rồi, quên giới thiệu cho anh, người này chính là người tôi vừa nhắc tới với anh... bạn, trai, mới!"

Thẩm Duyệt Nhiên hơi căng thẳng lời áo Lãnh Tinh Hàn, xoay mặt nhìn anh, đáy mắt chứa đựng cầu xin.

"A!" Tống Mạn Ni cũng không phải là đèn đã cạn dầu, cô ta tiến lên hai bước, đạo đức giả cười lạnh: "Thật không nghĩ tới... cô lại là bạn gái Lãnh Thiếu?"

Ai mà không biết, Lãnh Tinh Hàn là người lạnh lùng tàn nhẫn?

Thẩm Duyệt Nhiên muốn diễn tuồng vui này.... Cô ta thật sự muốn xem, Thẩm Duyệt Nhiên diễn như thế nào!

Lãnh Tinh Hàn cảm thấy đôi tay níu áo tay mình vì căng thẳng mà siết chặt thêm, anh liếc mắt nhìn Vương Chí Huy, mắt lạnh nhìn Tống Mạn Ni, "Thế nào... bạn gái tôi là ai, tôi cần phải khai báo với cô sao?"

Giọng điệu nhẹ nhàng nhưng như không chút hơi ấm, Tống Mạn Ni chợt thấy lạnh cả người, nụ cười giả dối cứng đờ. Cô thật không ngờ Lãnh Tinh Hàn lại giúp đỡ Thẩm Duyệt Nhiên.

"Đĩ... dĩ nhiên không cần...." Tống Mạn Ni lập tức mất hết khí thế, hiện tại mặc kệ Thẩm Duyệt Nhiên và Lãnh Tinh Hàn rốt cuộc có quan hệ gì, cô chỉ biết, người đàn ông trước mắt này không thể đắc tội.

Sắc mặt Vương Chí Huy biến đổi mấy lần, anh vội vàng tiến lên muốn giải thích gì đó, đúng lúc này Hình Thiên lái xe dừng lại ven đường. Anh ta xuống xe mở cửa chờ Lãnh Tinh Hàn.

"Ta đưa cô về nhà!" Lãnh Tinh Hàn kéo Thẩm Duyệt Nhiên đang lo lắng xoay người đi, lên xe cũng không thèm để ý hai người đang đứng bất động đằng sau.

Khi xe chậm rãi đi vào bóng đêm thì Thẩm Duyệt Nhiên mới phản ứng lại. Cô từ từ quay đầu nhìn Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng ngồi bên cạnh, mấp máy môi: "Cái đó... vừa rồi cảm ơn anh!"

Lãnh Tinh Hàn khẽ mấp môi bạc, lạnh nhạt nói: "Chỉ là tiện tay!"

Trán Thẩm Duyệt Nhiên xuất hiện mấy vạch đen. Cô lén đánh giá Lãnh Tinh Hàn, vừa rồi được chiếu cố nên cũng không chú ý, giờ này mới phát hiện, người đàn ông này thật sự quá đẹp trai. Chỉ là... khí lạnh trên người anh ta tỉ lệ thuận với độ đẹp trai!

Vừa nãy nhìn sắc mặt của Tống Mạn Ni, người đàn ông này chắc là một nhân vật lớn. Nếu như người có mặt mũi như vậy, tại sao lúc này lại giúp cô?

Trong lúc Thẩm Duyệt Nhiên đang tập trung suy nghĩ thì xe từ từ dừng lại. Cô theo phản xạ nhìn ra ngoài, phát hiện xe đã đến trước chung cư nhà mình.

Cố gắng suy nghĩ thêm, xác định vừa rồi vẫn chưa nói địa chỉ nhà mình, Thẩm Duyệt Nhiên kinh ngạc hỏi: "Làm sao anh biết tôi ở đây?"

Sẽ không nói với tôi là trùng hợp chứ?

Dĩ nhiên, những lời này Thẩm Duyệt Nhiên cũng không hỏi thành lời.

Hình Thiên nhìn về mặt phong phú của Thẩm Duyệt Nhiên, khóe miệng ẩn chứa nụ cười. Anh ta đẩy mắt kính, tốt bụng quay đầu lại giải thích, "Hôm cảnh sát Mộ giúp cô dạy dỗ tên Vương Chí Huy bắt cả hai tay, trùng hợp chúng tôi cũng có mặt!"

Miệng Thẩm Duyệt Nhiên "O", cô nháy nháy mắt nhìn khóe miệng khẽ nhếch của Hình Thiên, lúng túng chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

"Cái đó... cảm ơn các anh, tôi đi trước!"

Thẩm Duyệt Nhiên không chờ Lãnh Tĩnh Hàn cùng Hình Thiên đáp lại, vội vàng mở cửa xe xuống xe. Đúng lúc này, một ánh mắt hung hãn bắn tới, cô theo bản năng lấy tay che, một chiếc Land Rover lướt qua, ngay sau đó là tiếng thắng xe "kết" chói tai.

Mộ Thiên Thanh ngồi trong xe Thượng Quan Mộc, vừa hay nhìn thấy Thẩm Duyệt Nhiên bước ra từ xe Lãnh Tĩnh Hàn, vội vàng kêu "dừng xe". Thượng Quan Mộc kịp thời phanh xe.

Mộ Thiên Thanh mở cửa xe xuống xe ngay khi xe vừa dừng lại, vội vàng chạy đến bên cạnh Thẩm Duyệt Nhiên, đúng lúc Thượng Quan Mộc cũng xuống xe.

"Tiểu Nhiên, sao cậu lại ở cùng anh ta?" Mộ Thiên Thanh cảnh giác nhìn vào trong xe, chỉ nhìn thấy đôi chân mặc tây trang thon dài.

"Anh ta?" Thẩm Duyệt Nhiên cau mày, tay còn đặt ở cửa xe đang mở, liếc vào bên trong xe, sau đó nhìn Mộ Thiên Thanh hỏi: "Cậu... biết anh ta?!"

Mộ Thiên Thanh không nói gì, chỉ là ánh mắt vụt sáng, cô kéo Thẩm Duyệt Nhiên đi đồng thời thuận thế đóng cửa xe lại.

Hình Thiên cong miệng, nhìn Lãnh Tĩnh Hàn đang ngồi ở ghế sau, chỉ thấy mắt anh nheo lại, ánh mắt sắc bén.

Lãnh Tĩnh Hàn nghiêng đầu, nhìn Mộ Thiên Thanh đang lôi kéo Thẩm Duyệt Nhiên phía trước, vẻ lạnh lùng thờ ơ cố hữu trên khuôn mặt.

Thượng Quan Mộc liếc nhìn chiếc xe Benz màu đen, trên mặt cũng không thể hiện điều gì, chỉ thờ ơ hỏi: "Tiểu Nhiên gặp phải phiền toái gì sao?"

"Không có việc gì!" Mộ Thiên Thanh vượt lên trước trả lời, quay đầu nhìn xe Benz rồi mới nói: "Bọn em vào trước, anh đi đường cẩn thận!"

Thượng Quan Mộc gật đầu, đưa mắt nhìn Mộ Thiên Thanh cùng Thẩm Duyệt Nhiên đi vào chung cư rồi mới chuẩn bị lên xe.

Lúc này, Hình Thiên lái xe lướt qua. Lúc đi ngang qua Thượng Quan Mộc, Lãnh Tĩnh Hàn ghé mắt, đúng lúc nhìn thấy Thượng Quan Mộc xoay người nhìn về phía sườn xe. Anh dương môi mỏng, vẻ mặt lạnh lùng.

Thượng Quan Mộc khẽ nâng khóe miệng, mở cửa xe, nhìn xe Benz đi xa, đáy mắt biểu lộ vẻ chế giễu, nhướn hai lông mày rậm, khởi động xe rồi đi...

Thẩm Duyệt Nhiên vẫn bị Mộ Thiên Thanh lôi kéo vào phòng, vừa hát ra Mộ Thiên Thanh, cô nghi ngờ hỏi: "Thiên Thanh, có phải cậu cần phải giải thích với mình hay không?"

Mộ Thiên Thanh nhìn cô ấy, rót cho mình chén nước, "Giải thích cái gì?"

"Giải thích cái gì?" Thẩm Duyệt Nhiên lên giọng ở cuối câu, ngồi xuống đối diện Mộ Thiên Thanh, "Ví dụ như.... Thượng Quan Mộc! Còn người đàn ông đưa mình về nữa... Nghe nói lúc cậu đi tìm Vương Chí Huy anh ta cũng ở đó?"

"Anh ta nói gì với cậu?" Mộ Thiên Thanh lo lắng nhìn Thẩm Duyệt Nhiên.

Thẩm Duyệt Nhiên càng cảm thấy Mộ Thiên Thanh trong lòng có quỷ, đáy mắt thoáng qua giao hoạt, cố ý nói: "Điều nên nói hay không nên nói cũng đã nói cả rồi. Thằng thán được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị?"

"Lãnh, Tĩnh, Hàn!" Mộ Thiên Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay gắt gao siết chặt cái ly, dường như cái ly chính là Lãnh Tĩnh Hàn vậy.

Lãnh Tĩnh Hàn?

Thẩm Duyệt Nhiên đột nhiên tròn to hai mắt, nhìn chằm chằm Mộ Thiên Thanh, hỏi: "Anh ta là Lãnh Tĩnh Hàn - chủ tịch tập đoàn Thiên Lâm sao?"

Mộ Thiên Thanh không trả lời cô, vẫn đắm chiêu suy nghĩ Lãnh Tĩnh Hàn rốt cuộc đã nói gì cho Thẩm Duyệt Nhiên, ánh mắt phẫn nộ, dần dần cả người đều run rẩy.

"Thiên Thanh.... Cậu bị sao vậy?" Thẩm Duyệt Nhiên cảm thấy Mộ Thiên Thanh không thoải mái, quan tâm hỏi.

"Minh không sao!" Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, nghiến răng hỏi: "Anh ta... Lãnh Tinh Hàn nói với cậu chuyện gì?"

"Cũng không nói gì ..." trái tim Thẩm Duyệt Nhiên vốn bị Mộ Thiên Thanh dọa sợ, "Đã nói... Lúc cậu đi tìm Vương Chí Huy bọn họ cũng có mặt!"

Dừng một chút, Thẩm Duyệt Nhiên hỏi: "Sao cậu quen Lãnh Tinh Hàn?"

Mộ Thiên Thanh không trả lời cô, chỉ là mặt lạnh hỏi: "Sao anh ta lại đưa cậu về?"

Thẩm Duyệt Nhiên kể lại chuyện tối nay, cô cảm thấy nhàm chán nên đi quẩy bar chơi, lại gặp phải Vương Chí Huy cùng Tống Mạn Ni ở đó. Trùng hợp lúc đó lại bị đôi câu nam nữ kia nói rằng cô quán chặt lấy. Cuối cùng Vương Chí Huy thậm chí còn ra tay đẩy cô mới xảy ra tình huống Lãnh Tinh Hàn “đỡ” cô.

"Minh còn đang thấy lạ tại sao Lãnh Tinh Hàn lại giúp đỡ mình chứ..." Thẩm Duyệt Nhiên nhìn Mộ Thiên Thanh đang có vẻ tức giận, cẩn thận hỏi: "Không phải có quan hệ gì với cậu chứ?!"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tại sao không nghe lời?

"Minh với anh ta không có quan hệ gì cả!"

Mộ Thiên Thanh nóng nảy phui sạch quan hệ, Thẩm Duyệt Nhiên nhăn mũi, bĩu môi lầm bầm: "Có quỷ mới tin!"

"Tin hay không tùy cậu! Minh đi tắm..." Mộ Thiên Thanh quăng lại một câu liền đứng dậy đi tới phòng tắm, để lại một mình Thẩm Duyệt Nhiên đang còn hùng hù hổ hổ.

Chỉ trong chốc lát, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, Thẩm Duyệt Nhiên chống cằm, nhìn cửa phòng tắm, nhẹ nhàng thờ dài, tự lầm bầm: "Vẫn luôn cự tuyệt đàn ông như vậy.... Mặt trời kia có lẽ cũng trở thành trắng sáng rồi, chuyện lúc còn trẻ con mà cũng cho là thật!"

Nói xong, Thẩm Duyệt Nhiên bĩu môi, đang muốn đứng dậy đi kiếm một bữa ăn khuya, chuông điện thoại di động vang lên. Cô nhìn điện thoại của Mộ Thiên Thanh trên bàn, thuận tay bắt máy: "Alo?"

Trong điện thoại đầu tiên là im lặng, sau đó mới truyền đến giọng nói trầm thấp giống như đàn vi-ô-lông nhẹ nhàng, "Tôi tìm Mộ Thiên Thanh!"

Thẩm Duyệt Nhiên không cho phép lòng run rẩy, rõ ràng là giọng nói vô cùng dễ nghe lại khiến cô cảm thấy thấy lạnh cả người, "Cái đó.... Thiên Thanh đang tắm. Xin hỏi anh là...."

Mặc dù Thẩm Duyệt Nhiên đã lờ mờ đoán ra, nhưng vẫn hỏi.

"Tôi đợi cô ấy gọi lại!"

Nói xong lập tức nghe thấy tiếng ‘tút tut’, Thẩm Duyệt Nhiên nhìn điện thoại di động, bĩu môi oán trách: "Có cần phải lạnh lùng như vậy không?"

Chuông điện thoại vang lên lần nữa, Thẩm Duyệt Nhiên tròn mắt, cho là Lãnh Tinh Hàn gọi lại, bắt máy định nói chuyện thì nghe thấy giọng nói ấm áp, "Thiên Thanh!"

Thẩm Duyệt Nhiên nhìn lại tên hiển thị trên màn hình, sau đó mới để điện thoại lên tai: "Cảnh sát Thượng Quan, Thiên Thanh đang tắm!"

Người gọi đến không nói gì, không biết là bị lời nói của Thẩm Duyệt Nhiên kinh động hay là đang suy tư, mấy giây sau mới lên tiếng, "Tôi đợi cô ấy gọi lại!"

Trán Thẩm Duyệt Nhiên xuất hiện vạch đen, đáp lời rồi cúp điện thoại, nhìn về phía phòng tắm lầm bầm: "Hai người đàn ông này thật ần ý! Nhưng đáng tiếc... đáng tiếc.... Hai người đều rất ưu tú nhưng đều không phải là mặt trời của Thiên Thanh!"

Đặt điện thoại lên bàn, Thẩm Duyệt Nhiên vào phòng bếp làm bữa khuya cho Mộ Thiên Thanh.

Trên bàn ăn hai người phụ nữ tán gẫu, cũng không kiểm tra lại điện thoại di động trên bàn, Thẩm Duyệt Nhiên nghĩ thầm, không phải hai người đàn ông này từ bỏ rồi chứ?

"Thiên Thanh, cậu không cần gọi lại cho họ sao?" Thẩm Duyệt Nhiên thử dò xét.

Mộ Thiên Thanh cũng không ngần đầu lên nói: "Muộn rồi, ngủ sớm một chút!"

Nói xong, cô ăn nốt miếng cuối cùng rồi buông bát về phòng.

Thẩm Duyệt Nhiên cảm thấy Mộ Thiên Thanh rất khác thường, là bạn thân cô khẳng định hôm nay như vậy là không đúng... Chắc chắn là có quan hệ với Lãnh Tĩnh Hàn!

*

Bóng đêm yên tĩnh, ánh trăng mờ mờ trải dài trên mặt biển, sóng gợn lăn tăn đập bờ cát.

Lãnh Tĩnh Hàn dựa vào xe, hai chân thon dài nhẹ duỗi, giữa ngón tay lấp lóe đốm sáng đỏ.

Anh chậm rãi giơ tay lên, thuốc lá đặt trên môi mỏng, khẽ hít một hơi, sau đó phun ra làn khói mù. Cả đêm như vậy, nghe tiếng sóng vỗ vào bờ cát, một người một xe, cảm giác cô đơn hiu quạnh.

Lãnh Tĩnh Hàn ngừng nhìn vào mặt biển, trong tay xuất hiện thêm một sợi dây hình mặt trời treo lủng lẳng, đón ánh trăng, tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

"Tại sao lại không nghe lời?" Lời nói nhẹ nhàng như bị bóng đêm cắn nuốt, ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn nhìn sợi dây dần thay đổi.

*

Dưới màn đêm biển rộng tối om, sóng biển khiến người ta phải kìm nén cảm giác cô đơn bên bờ cát.

Lãnh Tĩnh Hàn lẳng lặng nhìn mặt biển, đến khi tàn thuốc cháy nóng bỏng tay mới kéo được thần trí anh về. Anh lạnh lùng vứt tàn thuốc xuống rồi ra bên ngoài xe, khởi động xe rời khỏi bờ biển.

Bugatti Veyron màu đen lướt đi cực nhanh trên đường trong bóng tối giống như con báo đang đi săn mồi. "Két"! Xe đột nhiên dừng lại, Lãnh Tĩnh Hàn nhìn qua gương chiếu hậu thấy có vào một công viên nhỏ, một lát sau, tắt động cơ xuống xe.

Hai tay Lãnh Tĩnh Hàn bỏ trong túi quần, từ tốn bước về phía công viên. Giờ này trong công viên cực kỳ yên ắng, thậm chí không có cả tiếng côn trùng kêu, chỉ có ánh đèn đường lơ mờ đang chiếu sáng.

Lãnh Tĩnh Hàn cứ đi như vậy, bóng đêm bao phủ đáng người cao ngạo, có vẻ cô đơn khác thường. Lúc này anh không cần nguy trang, từ trong ra ngoài đều toát lên vẻ cô đơn khiến đêm nay trở nên cực kỳ bi thương.

Lãnh Tĩnh Hàn bỗng dừng bước, mắt nhìn hồ nước nhỏ phía trước, ánh trăng nhà nhật trải dài trên hồ, trên ghế dài bên cạnh Mộ Thiên Thanh an tĩnh ngồi ở đó.

Lãnh Tĩnh Hàn hơi nhú mồm, không nghĩ tới lại gặp cô ở đây!

Nhờ ban đêm yên tĩnh, ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn lại quá mức sắc bén, Mộ Thiên Thanh cảnh giác quay đầu lại, thấy là anh, rõ ràng cũng giật mình, tức giận hỏi: "Sao anh ở đây?"

Lãnh Tĩnh Hàn không trả lời, chỉ nhắc chân đi về phía trước, sau đó ngồi xuống bên cạnh Mộ Thiên Thanh, băng quơ hỏi: "Ngày mai không đi làm sao? Trễ như vậy rồi còn chưa ngủ?"

"Ngày mai được nghỉ..."

Vừa nói xong, Mộ Thiên Thanh lên nhếch miệng, cô thề, trả lời vấn đề của anh chỉ là phản ứng theo bản năng.

Lãnh Tĩnh Hàn quay đầu nhìn Mộ Thiên Thanh đang ngấm ngấm cố chấp, môi mỏng giương lên đường cong nhẹ.

Mộ Thiên Thanh nhìn gương mặt đẹp như khắc họa kia, không nói ra được tư vị trong lòng. Cô vốn nên tức giận, giây phút nhìn thấy anh lập tức đi ngay, nhưng cô lại không có cách nào rời đi.

Lãnh Tĩnh Hàn phóng tầm mắt nhìn về mặt hồ lăn tăn phía trước, cũng không nói chuyện. Hai người cứ ngồi lẳng lặng như vậy, cũng không có ai mở miệng.

Không khí đêm hè an tĩnh khiến con người ta cảm giác như bị đè nén, Mộ Thiên Thanh cảm giác chỉ cần có Lãnh Tĩnh Hàn ở nơi nào dường như không khí cũng trở nên rất mỏng manh.

"Cái đó...."

"Anh...."

Mộ Thiên Thanh cùng Lãnh Tĩnh Hàn đồng thời mở miệng, sau đó quay đầu nhìn về phía đối phương, đều thôi không nói nữa. Lãnh Tĩnh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh bộ, trong mắt thoáng suy nghĩ, chỉ nghe anh chậm rãi nói: "Thế nào?"

Mộ Thiên Thanh nhẩn nhện, sau đó cúi đầu hỏi: "Tại sao trở lại không tìm em!"

Anh trở về thành phố A đã sáu năm rồi, nhưng sáu năm qua anh chưa bao giờ đi tìm cô. Nếu như anh không nhớ rõ cô, vậy tại sao mấy lần vừa rồi anh lại giúp cô như vậy?

Lãnh Tĩnh Hàn im lặng, cuối cùng cũng không có nói cho Mộ Thiên Thanh biết chuyện Ứng đã chết, "Nếu như có thể gặp nhau, cần gì phải đi tìm?"

"Vậy nếu như chúng ta không gặp được nhau thì sao?" Mộ Thiên Thanh có chút tức giận nhìn chằm chằm Lãnh Tĩnh Hàn, "Có phải anh định cả đời sẽ không đi tìm em không?"

Lãnh Tĩnh Hàn nhẹcau mày kiểm, nhìn Mộ Thiên Thanh đang cắn môi, ánh mắt cô nói rõ cô đang rất căng thẳng, "Anh đã nói... anh tin tưởng ngã rẽ hạnh phúc!"

Lãnh Tĩnh Hàn biết câu này, câu này có trong câu chuyện xưa của Ứng.

Hốc mắt Mộ Thiên Thanh đỏ hồng, mắt kính mờ hơi nước. Cô ngậm cắn răng đè nén cảm xúc của mình, đến bản thân cô cũng không biết cảm xúc bây giờ của mình là gì. Cô tức giận anh không tìm đến cô, rồi lại vui vẻ khi anh nhớ câu nói lúc còn bé.

Không để ý nước mắt đã tràn ra khỏi hốc mắt, giọt nước mắt nóng hổi lướt nhanh qua gò má, miệng còn cảm giác được vị mặn mặn của nó.

Lãnh Tĩnh Hàn vốn ghét nước mắt phụ nữ nhưng thấy Mộ Thiên Thanh trừng mắt nhìn anh, cố nén không cho nước mắt chảy xuống thì trái tim như bị cái gì đó bóp lấy, anh gờ tay muốn lau đi giọt nước mắt trên mặt cô

Lúc tay anh sắp đến gần mặt Mộ Thiên Thanh thì đột nhiên dừng lại, ánh mắt rét lạnh, bỗng nghiêng đầu nhìn về phía rừng cây tối đen. Anh nhẹ nhúu mày, ánh mắt sắc bén...

Mà cùng lúc đó, một bóng dáng màu đen thoáng qua rừng cây, biến mất trong bóng tối!

Lãnh Tĩnh Hàn không biến sắc quay mặt lại, ngón tay hơi thô thản nhiên lau nước mắt trên mặt Mộ Thiên Thanh, chút nhạc đệm vừa rồi cô cũng không phát hiện.

Mộ Thiên Thanh cảm giác mình kiên cường nhiều năm như vậy đột nhiên trở nên yếu ớt, nước mắt không ngừng rơi. Ngón tay Lãnh Tĩnh Hàn âm áp lướt qua da thịt núu lấy trái tim cô.

Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, hất mặt lấy tay lau nước mắt, nuốt con nấc vào, bình ổn cảm xúc, hơi ghen ngào tự giễu nói: "Là em quá mức quái đản, nhiều năm như vậy... Chúng ta sớm đã không còn là mặt trời lúc bé nữa rồi!"

17 năm không gặp nhau, bọn họ cũng thay đổi!

Cô không phải là cô công chúa không buồn không lo thuở nhỏ, anh cũng không phải là tên nhóc còn đồ lại giống như kỳ sĩ lúc xưa. Anh hôm nay toát lên vẻ lạnh lùng làm cho người ta không dám đến gần.

Rõ ràng là cam kết của anh với cô khi còn bé, nhưng tại sao lại cảm thấy bây giờ anh ở trước mặt cô lại không thành thật như vậy?

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn sắc mặt đầy bi thương của Mộ Thiên Thanh, trong lòng thoáng qua cảm xúc khác thường, chỉ là anh cũng không phát hiện ra cảm xúc bản thân, "Ngày mai đi theo tôi đến một nơi!"

"Đi đâu?" Mộ Thiên Thanh cau mày hỏi, hàng mi còn ướt át, dưới ánh trăng phản xạ trên mặt hồ phản xạ, vô cùng trong suốt.

"Ngày mai tôi tới đón cô!" Lãnh Tĩnh Hàn không trả lời vấn đề của cô, đứng lên, rũ mắt nhìn cô nói: "Muộn quá rồi, để tôi đưa cô về."

Mộ Thiên Thanh nhúu mày chặt hơn, anh trong trí nhớ không bá đạo như vậy. Những năm này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại được Kinh Thiên nhận nuôi?

Mang theo mối nghi ngờ, Mộ Thiên Thanh đi theo Lãnh Tĩnh Hàn ra khỏi công viên nhỏ, lên xe.

Tiếng động cơ Bugatti Veyron gầm gừ phá vỡ đêm yên tĩnh, đèn xe bật lên, xoay một vòng thật đẹp, xe đi về phía chung cư Mộ Thiên Thanh ở....

Khi xe qua khúc cua thì một người cao lớn đi ra từ góc tối, nhìn hướng xe biến mất thật lâu vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng thẳng tại chỗ, trên người toát ra khí thế không bình thường.

Người đàn ông chậm rãi xoay người, liếc nhìn qua cánh cổng nhỏ của công viên nhỏ, khóe miệng lấp ló nụ cười nhạt, trong mắt không có ý cười như vậy làm lòng người run sợ.

Người đàn ông thu hồi tầm mắt, nhắc chân đi hướng ngược lại so với chiếc xe...

Sau khi Lãnh Tĩnh Hàn đưa Mộ Thiên Thanh đến chung cư liền lái xe về biệt thự trên đỉnh núi. Thật ra anh cũng không thích những nơi nhiều người, cả

biệt thự trừ quân gia là di Lý cùng chồng đang xử lý vườn hoa, không còn người khác.

Lãnh Tinh Hàn vào biệt thự, thuận tay bật đèn lên, vừa đi vừa cởi áo khoác, tháo cà vạt, cởi hai cúc trên của áo sơ mi phía trên, lộ ra lồng ngực màu lúa mì rộng rãi.

Anh vén tay áo đến cùi chỏ, đi tới quầy bar nhỏ trong phòng khách, rót cho mình một ly rượu, ánh mắt đắm chiêu, cả người toát lên khí thế cuồng dã.

Lãnh Tinh Hàn đổ cả ly rượu vào miệng, vị cay nồng kích thích vị giác anh. Anh chậm rãi nuốt xuống, con người trở nên tỉnh mạch.

Nhớ lại bóng dáng trong công viên tối nay, anh không thể xác định là cố ý hay là vô ý, nhưng có thể xác định... người này nhất định không đơn giản.

Lãnh Tinh Hàn nở nụ cười lạnh ngạo mạn, anh đặt ly rượu xuống, đi về phòng ngủ trên lầu...

Vừa vào phòng, còn chưa bật đèn Lãnh Tinh Hàn cũng cảm thấy hơi thở khác thường. Anh thân nhiên đèn, sau đó nhìn về phía cô gái đang ngủ trên giường, môi mỏng khẽ giương lên, mắt dần dần nheo lại...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đổi giường!

Cô gái trên giường khẽ chép chép miệng, vì bỗng xuất hiện ánh sáng chói mắt mới khiến cô ngủ không yên, lật qua lật lại, miệng phát ra tiếng ừm ừm.

Lãnh Tinh Hàn nhìn cái chăn mỏng rơi vì lật người lộ ra đôi chân trắng nõn, mắt trở nên u ám, khuôn mặt cũng trở nên lạnh lẽo. Anh bước đến, nhìn từ cao xuống. Cô gái trên giường hoàn toàn không phát hiện hơi thở nguy hiểm. Không khí trong phòng dần loãng đi, làm cho người ta hít thở không thông.

Cô gái nằm trên giường dù đang ngủ cũng cảm thấy không khí đè nén, cô cau mày mở mắt, vốn dĩ mắt đang lơ mơ vì miễn cưỡng tỉnh lại, khi tiếp xúc với ánh mắt nguy hiểm của Lãnh Tinh Hàn thì lập tức tỉnh táo.

"Sao cô lại ở đây?" Giọng Lãnh Tinh Hàn còn lạnh hơn cả mấy điều hòa.

Nhưng người trên giường giống như không cảm giác được điều đó, chỉ hơi chu mỏ, hờn dỗi: "Anh trai, chúng ta đã không gặp nhau tròn một năm, em quay về mà anh còn làm mặt lạnh với em!"

Nói xong, còn vô tội chớp mắt, vẻ mặt uất ức.

Mắt Lãnh Tinh Hàn trở lại bình thường, hờ hững lướt qua đôi chân trần, lạnh lùng nói: "Là cô tự mình về, hay tôi gọi người tới đưa đi?"

Lãnh Dao vừa nghe, nắm lấy chăn không buông, bờ vai trắng nõn lộ ra nhưng cô không để ý, "Anh, em..."

Lãnh Tinh Hàn xoay người, căn bản không định nghe điều Lãnh Dao muốn nói, chỉ lấy điện thoại di động ra bấm mã số. Sau khi điện thoại thông anh lạnh lùng phản phó: "Cho một giường lớn với đồ dùng trên giường đến biệt thự!"

Hình Thiên đang ngủ mơ màng: "Lão đại, ai dùng à?"

"Tôi!" Một chữ lạnh lùng thoát ra khỏi môi mỏng, Lãnh Tinh Hàn trực tiếp cúp điện thoại, quyết tuyệt bước rời khỏi phòng.

Lãnh Dao tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt xinh đẹp dần trở nên vặn vẹo vì tức giận, thuận tay cầm lấy gối ném về phía cửa, rống to: "Lãnh Tinh Hàn, anh là đồ khốn kiếp!"

Lãnh Tinh Hàn đi xuống lầu, ngồi trên ghế ở quầy bar đốt một điếu thuốc, cánh tay nhẹ nhàng chống đỡ trên quầy bar, ánh mắt xa xăm nhìn xuyên thấu qua cửa sổ sát đất hướng ra phía ngoài.

Trong đêm tối, mặt trăng bị mây che giấu, chỉ có vài chiếc đèn trên sân cỏ phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Nửa tiếng sau, Lãnh Dao mới vừa mặc quần áo tử tế đi xuống lầu, T-shirt họa tiết trái tim bó sát người, quần short jean, 1 đôi dép, cả người toát lên vẻ trẻ trung năng động mà cũng không kém phần trong sáng.

Lãnh Dao đứng ở cầu thang nhìn Lãnh Tinh Hàn đang không thèm quay đầu nhìn một chút, thờ phỉ phò trừng mắt liếc anh rồi cầm túi xách đi ra ngoài...

"Nếu có lần sau tôi sẽ trực tiếp quăng cô ra khỏi cửa!"

Lãnh Dao vừa bước chân tới cửa, liền nghe thấy giọng nói lạnh như băng không chút tình cảm của Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Dao xoay người nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Em là em gái anh, anh có cần phải đối xử lạnh lùng với em như vậy không? Anh đối xử với tên Hình Thiên còn tốt hơn với em!"

"Em gái... Cô sao?" Lãnh Tĩnh Hàn quay mặt sang, ánh mắt cợt nhả, thản nhiên hỏi: "Cô thật sự coi tôi là anh trai sao?"

"Là anh không xem em là em gái!" Lãnh Dao bị nói trúng chuyện, vội vàng giải thích, tỏ cáo: "Em ngủ trên giường anh, anh lại cho người đổi giường..."

Mặt Lãnh Tĩnh Hàn như không biến sắc, vẫn vô cùng bình tĩnh, phong ba bão táp đang ngăm trời dậy, chỉ nghe anh lạnh lùng nói: "Phụ nữ... đều không được phép vào phòng của tôi!"

"Phụ nữ... đều không được phép vào phòng của tôi!"

Giọng điệu lạnh đến mức Lãnh Dao không khỏi rùng mình, cô ta rất muốn đáp lại mấy câu, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn thì lời nói đến cổ họng bị kinh phải cố gắng nuốt xuống trở về.

Lúc này, đèn xe chiếu vào, ánh sáng chói mắt xuyên qua thủy tinh, ngay sau đó Hình Thiên đi vào, anh ta hòa nhã chào hỏi Lãnh Dao, "Đại tiểu thư!"

"Hừ!" Lãnh Dao tức không nói nên lời, hừ hừ, đi lướt qua Hình Thiên, lúc đi ngang qua còn cố tình va chạm mạnh.

Hình Thiên ngậm ngậm bĩu môi, lão đại chọc người, sao anh ta lại bị liên lụy?

Lãnh Dao ra cửa, quay đầu lại nhìn Hình Thiên, vẻ mặt nghi ngờ. Cô ta đảo mắt đến cái giường mới, vừa đi vừa thầm nghĩ: bên ngoài có người truyền Lãnh Tĩnh Hàn là GAY, lúc nào cũng như hình với bóng với Hình Thiên... Chẳng lẽ là thật? Nếu không, sao anh lại ghét phụ nữ vào phòng anh như vậy? Hơn nữa, thể mà anh không hề có chút hứng thú nào với cô...

Trong biệt thự, Hình Thiên chỉ huy người đổi giường cho Lãnh Tĩnh Hàn, sau đó rót cho mình một ly rượu, uống một hớp rồi mới nói: "Cái đó... Hàng năm đại tiểu thư trở lại đều muốn thử một lần... Thật là cố chấp!"

Lãnh Tĩnh Hàn không nói gì, chỉ là nhàn nhạt nói: "Tra một chút gần đây Mộ Thiên Thanh chọc tới người nào!"

"Hả?" Hình Thiên nuốt ngụm rượu trong miệng, đẩy mắt kính hỏi: "Những ngày qua động tác bọn họ quá lớn, lại chọc tới phiền toái?"

"Chưa chắc chắn!" Lãnh Tĩnh Hàn nhớ tới bóng người lúc tối, anh cũng không chắc chắn rốt cuộc là hướng về anh hay là Mộ Thiên Thanh. Nhưng trực giác nói cho anh biết, người kia nhắm tới cô.

"Lão đại..." Hình Thiên thu hồi bóng đùa ngày thường, chăm chú nhìn Lãnh Tĩnh Hàn hỏi: "Anh là đang nghiêm túc với Mộ Thiên Thanh sao?"

Phụ nữ của lão đại không nhiều lắm, căn bản cũng chỉ vì nhu cầu phát tiết. Nếu như lão đại thực sự động lòng với một người phụ nữ nào đó bọn họ cũng vui vẻ. Nhưng nếu như là Mộ Thiên Thanh... Dù sao cô ấy cũng là một cảnh sát.

Lãnh Tĩnh Hàn trầm mặc không nói, bộ mặt lạnh lùng ngàn năm, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Cô ấy là người phụ nữ của Ứng!"

"Hả? !" Hình Thiên đột nhiên tròn to hai mắt, có chút không tin nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, "Cô ấy là cô bé trong bức ảnh của anh Thần sao?"

"Ừm!" Lãnh Tĩnh Hàn đáp.

Hình Thiên há miệng, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ yên lặng uống rượu.

Người khác không biết tình cảm của Lão đại và Ứng nhưng anh ta biết, nếu như có loại quan hệ này....

Hình Thiên cụp mắt, âm thầm cau mày, tâm trạng trở nên nặng nề. Không biết vì sao anh ta luôn có loại cảm giác xấu, có lẽ bọn họ là "Tặc", trời sinh đã có bài xích đối với cảnh sát!

"Nếu như là vậy..." giọng Hình Thiên khá trầm trọng: "Sau này thật sự sẽ gặp phiền toái!"

Mộ Thiên Thanh rất cố chấp muốn bắt được chuỗi của Dạ Ứng, mà người kiacăn bản cũng không có cách nào giải quyết được chuyện tình cảm, bây giờ còn cộng thêm một Thượng Quan Mộc... Mặc kệ lão đại chăm sóc cô ấy vì tình cảm gì, tóm lại cũng không hề tốt.

Lãnh Tĩnh Hàn nghe Hình Thiên nói, neho mắt, khoe môi bạc cong lên, vô cùng ngạo nghễ nói: "Chỉ cần tôi không muốn... Ai có thể gây khó dễ được tôi?"

Hình Thiên nhếch môi nở nụ cười, khẽ nhún vai, cảm giác mình thật sự suy nghĩ nhiều, "Mặc kệ như thế nào, quyết định của lão đại là quyết định của em!"

Lãnh Tĩnh Hàn liếc mắt nhìn Hình Thiên, cũng không nói gì, chỉ thản nhiên nhét tàn thuốc vào trong gạt tàn thuốc. Chỉ là đột nhiên, trong đầu thoáng qua hình ảnh Mộ Thiên Thanh nước mắt đầy mặt tối nay, anh nhẹ cau mày, hơi bực mình vì loại cảm xúc này....

Sáng sớm Mộ Thiên Thanh đã thức dậy, cô lục tung tủ tìm quần áo, bỗng cô phát hiện, trong nhà không có bộ quần áo nào có thể mặc ra ngoài. Bởi vì bình thường ra ngoài quần áo của cô chủ yếu là đồ dễ dàng vận động, mà cái duy nhất được xem là một. ...

Mộ Thiên Thanh cảm áo ngực chiffon với cái quần short, nhớ tới lần đầu gặp Lãnh Tinh Hàn mặt bỗng đỏ lên.

"Thiên Thanh, mình muốn đi..." Thẩm Duyệt Nhiên mở cửa phòng Mộ Thiên Thanh, còn chưa dứt lời, kinh ngạc nhìn đồng hồ "bữa bãi" trên giường đến mức quên mất lời tiếp theo. Cô quét một vòng, cuối cùng tầm mắt hướng về trên người Mộ Thiên Thanh, nghi ngờ hỏi: "Cậu... đi hẹn hò?!"

"Ai nói mình đi hẹn hò?" Mộ Thiên Thanh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra dọn dẹp đồng quần áo bữa bãi trên giường.

"Là cùng Lãnh Tinh Hàn hay Thượng Quan Mộc vậy?" Thẩm Duyệt Nhiên còn nhớ rõ hai cú điện thoại tối qua. Hơn nữa, hơn nữa đêm cô ấy đột nhiên đi ra ngoài, không phải là cô không biết.

Mộ Thiên Thanh nhếch khóe miệng giả cười, sau đó nghiêm túc nói: "Nếu cậu có hứng thú thì cứ từ từ mà đoán!"

Hai tay Thẩm Duyệt Nhiên ôm ngực tựa vào tủ treo quần áo bên cạnh, nhìn qua mắt kính đang phát ra tia sáng khác thường của Mộ Thiên Thanh, âm thầm nghĩ, tò mò hỏi: "Là Lãnh Tinh Hàn hả?"

"Không phải!" Mộ Thiên Thanh gấp gấp quay đầu.

"Vậy là Thượng Quan Mộc à?" Hai mắt Thẩm Duyệt Nhiên bỗng sáng rực, "Chẳng lẽ cậu đã tiếp nhận lời tỏ tình của anh ấy?"

Mộ Thiên Thanh âm thầm đảo mắt, đổi đề tài, "Hôm nay cậu không cần đến tiệm hoa sao?"

"À!" Thẩm Duyệt Nhiên đột nhiên đứng lên, cau mày: "Là mình muốn tới nói cho cậu biết hôm nay phải đi trang trí cho một hội trường lớn, tối nay sẽ về khá muộn..."

Nói xong, Thẩm Duyệt Nhiên liền đi ra ngoài, đi tới cửa lại quay đầu lại nói: "Đúng rồi, nếu buổi tối cậu không về cũng không cần báo với mình, cậu phải lấy sắc đẹp vốn có của người cảnh sát áp đảo người đàn ông mà cậu hẹn hò..."

"Àm!" Tiếng cửa đập vào tường, vốn Thẩm Duyệt Nhiên đang ở cửa ra vào đã mang theo tiếng cười sang sảng rời đi. Chẳng qua trong phòng khách truyền đến tiếng cô ấy, "Nhớ phải ăn sạch sành sanh rồi mới về nhé!"

Mộ Thiên Thanh đen mặt, nghe tiếng cửa đóng lại, bất đắc dĩ thở dài nhìn mấy bộ quần áo trên giường, vẫn còn đang do dự không biết mặc gì thì điện thoại đi động reo.

Mộ Thiên Thanh hơi căng thẳng cầm điện thoại lên, nhấn nút trả lời đồng thời bỏ bên tai luôn, "Alo?"

"Anh hẹn mấy người đi đánh dã chiến, em có muốn đi cùng không?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói êm ái mà ấm áp của Thượng Quan Mộc.

Mộ Thiên Thanh thoáng cảm thấy mất mát, "Em... Hôm nay em có chút việc, mọi người cứ đi đi!"

Trong điện thoại, đầu tiên là im lặng, lúc sau Thượng Quan Mộc mới nói: "Ừm! Vậy ngày mai gặp!"

"Ừ, bái bai!"

Mộ Thiên Thanh đặt điện thoại xuống, ngay sau đó điện thoại lại vang lên. Cô nhìn màn hình chỉ hiển thị số điện thoại, vội vàng bắt máy, "Alo?"

"Tôi đang ở trước cửa chung cư!" Trong điện thoại truyền đến giọng nói lạnh nhạt không chút cảm xúc của Lãnh Tinh Hàn.

"Ừm!" Sau khi Mộ Thiên Thanh trả lời điện thoại lập tức bị ngắt. Cô nhìn điện thoại đang phát ra tiếng "tút tut", nhúu mày, cảm giác mất mát lại tràn ngập trong lòng.

Cô cũng không muốn phải như thế nào đó, chỉ là.... gặp nhau sau hơn mười năm, thật sự nhạt nhẽo như vậy sao?

Mộ Thiên Thanh khẽ mấp mí, tùy tiện mặc một áo sơ mi ngắn tay cùng quần jean rồi đi xuống tầng đi về phía cửa chung cư. Trong suy nghĩ của cô, cô không muốn anh phải chờ!

Trong khu rừng nhỏ của khu chung cư, một người cao lớn đặt tay trong túi quần nhìn bóng dáng vội vã của Mộ Thiên Thanh, ánh mắt dần trở nên yên tĩnh mà heo hút...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Cô ta và Lãnh Tinh Hàn đi rồi!

Mộ Thiên thanh đi tới cửa chung cư thì bỗng dừng bước, đầu tiên cô bình ổn cảm xúc rồi mới đi ra ngoài. Sau đó cô đi thẳng tới bên chiếc xe Benz đang đậu ven đường.

Sau khi cô lên xe, xe liền khởi động rồi đi. Từ đầu đến cuối bọn họ đều không phát hiện bóng dáng cao lớn đang ẩn nấp ở chỗ bí mật.

Người đàn ông nhìn cho đến khi chiếc xe đi mất hút mới lấy điện thoại ra gọi một dãy số quen thuộc. Sau khi đợi điện thoại nổi máy, giọng điệu hơi trầm mà từ tốn: "Cô ta và lth đi rồi!"

Không biết người ở đầu dây nói gì, ngay sau đó người đàn ông lên tiếng: "Được!"

Người đàn ông cúp điện thoại rồi xoay người rồi đi, giống như từ trước tới giờ không hề xuất hiện ở đây.

Chiến trường đã chiến ngoại ô phía Nam thành phố A.

Thượng Quan Mộc một mặc trang phục rắn rì bó sát, trên mặt có mấy nét vẽ xanh đỏ làm cho khuôn mặt trở nên vô cùng quý quái. Anh đang cúi nhìn điện thoại di động cầm trong tay.

Buổi đã chiến hôm nay Cục trưởng Trương cũng có mặt, vốn dĩ anh muốn gọi Thiên Thanh cùng đi, nhân cơ hội để cấp trên nhận ra năng lực của cô. Nhưng cô...

"Thượng Quan, chuẩn bị..." Tiếng gọi từ nơi xa truyền đến cắt đứt dòng suy nghĩ của Thượng Quan Mộc, mặt cũng vẽ mấy nét xanh đỏ, "Cậu đã gọi điện thoại xong chưa?"

Thượng Quan Mộc ngược nhìn, cắt điện thoại di động vào trong túi, cầm một túi màu bắn súng dùng cho dã chiến, nhướn đầu mày, khoe miệng cong lên. Lúc một đội đứng lại trước mình, ra vẻ kiêu ngạo đối với đội đối phương: "Sếp Lý, đội các anh phí sức rồi!"

Sếp Lý cười "ha ha", giả bộ tức giận nói: "Tên tiểu tử thời này, ra ngoài một chuyến lại càng ngông cuồng hơn rồi. Đội các cậu thiếu một người, để xem bọn tôi ngược các cậu như thế nào!"

Thượng Quan Mộc cười khể, mặt vô cùng tự tin, ché giễu: "Miệng lưỡi trơn tru cũng không phải là tác phong của sếp Lý!"

Thượng quan mộc vừa dứt lời mấy cảnh quan cấp bậc cao đã chú ý. Kỹ thuật bắn súng với bản lĩnh của thượng quan mộc không chỉ đứng đầu thành phố A, mà còn vô địch cuộc thi đội cảnh sát châu Á. Muốn vượt trội hơn anh quả thật không dễ dàng.

"Bớt nói nhảm đi..." Cục trưởng Trương cười mắng, "Nhanh bắt đầu!"

Thượng Quan Mộc cùng Sếp Lý nhìn nhau cười, sau đó mang theo đội mình đi vào trận doanh.

Bên này trần ngập không khí vui vẻ mà căng thẳng, mà trên xe Lãnh Tinh Hàn, trong không gian nhỏ hẹp, bầu không khí làm người ta cảm thấy ngột ngạt.

Mộ Thiên thanh yên lặng ngồi trên xe, sau khi chào hỏi lên xe cũng đã nửa tiếng trôi qua, nhưng Lãnh Tinh Hàn không nói một câu, cô cũng không biết nói gì.

Kể từ khi cô biết anh chính là mặt trời đó, cộng thêm một số chuyện xảy ra trước đó cô luôn không thể dùng tâm trạng bình tĩnh đối mặt với anh.

"Ừc ừc ừc..."

Lúc này, trong xe hoàn toàn yên tĩnh, tiếng réo trở nên hoàn toàn rõ ràng.

Mộ Thiên thanh vội ôm lấy bụng, trong nháy mắt gương mặt đỏ bừng. Cô trộm ghé mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn, thấy anh vẫn yên lặng lái xe như cũ, mặt vẫn lạnh lùng như cũ cô mới ổn định tâm tình.

Lãnh Tinh Hàn chăm chú lái xe, mấy phút sau đỗ xe ven đường, nhìn quán ăn phía sau rồi mới nói: "Nếu không ngại có thể đi theo tôi?"

Nói xong, Mộ Thiên thanh còn chưa kịp phản ứng thì người đã xuống xe.

Mộ Thiên thanh miệng khể mỉm cười, sau đó cô ra khỏi xe đi theo sau Lãnh Tinh Hàn, nhìn bóng lưng anh lạnh lùng cao ngạo cô cảm thấy chút tình cảm áp áp...

Quán ăn khá đẹp mắt, bởi vì vừa qua giờ ăn sáng nên người đến ăn cơm cũng không quá nhiều.

Nhân viên phục vụ dẫn Lãnh Tinh Hàn với Mộ Thiên thanh đến vị trí cao cấp rồi mới đưa thực đơn đưa cho hai người, sau đó hỏi: "Xin hỏi hai vị muốn gọi gì?"

"Một ly sữa tươi, một bánh sừng bò (Croissant – bánh mỳ nổi tiếng ở Pháp)!" Lãnh Tinh Hàn hồ hững nói: "Thêm một ly Blue Moutain!"

"Vâng, xin chờ một chút!" Nhân viên phục vụ cười mỉm, cất thực đơn rồi xoay người đi.

"Anh còn nhớ rõ thói quen của em à?" Mộ Thiên thanh cười hỏi, lòng càng ấm áp. Cho dù bây giờ anh trở nên lạnh lùng như một khối băng nhưng anh vẫn luôn là mặt trời như khi còn bé."

"Sao không ăn sáng?" Lãnh Tĩnh Hàn không trả lời vấn đề của cô mà chỉ hờ hững hỏi.

"Ngày nào cũng ăn, chẳng qua..." Mộ Thiên thanh bỗng nghĩ đến sáng sớm hôm nay lúc mình thức dậy, vì quá căng thẳng nên không ăn gì, mặt đỏ lên, chột dạ nói lảng sang chuyện khác: "Uống cà phê đen vào buổi sáng không tốt cho dạ dày."

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn sắc mặt Mộ Thiên thanh biến hóa liên tục, khóe miệng như có như không mỉm cười, vòng vo đổi đề tài: "Làm cảnh sát mệt không?"

"Em ở tổ hành động, nói không mệt là nói dối!"

"Không nghĩ đến chuyện đổi nghề khác, hoặc là chuyển tới văn phòng sao?" Lãnh Tĩnh Hàn tiếp tục hỏi.

Nhắc tới công việc, mắt Mộ Thiên thanh sáng lên, chỉ nghe cô hưng phấn nói: "Em không cần. Mặc dù mệt nhưng cảm giác lúc tận tay bắt được những tên bại hoại kia, loại công việc khác hay làm ở văn phòng không thể nào có được..."

"Trước đây ước mơ của cô là trở thành nhà thiết kế trang sức, tại sao lại làm cảnh sát?" Lãnh Tĩnh Hàn hỏi với vẻ không hề để ý, tài liệu Hình Thiên điều tra được chỉ có một chiều. Ưng đã từng nói qua, cô rất có thiên phú trong phương diện này.

Nói đến đây, Mộ Thiên thanh rớt rầm, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn, giống như có người mạnh mẽ xé rách vết thương trong trí nhớ. Cô âm thầm nuốt xuống, che giấu nỗi đau đớn trong lòng, kéo kéo khóe miệng, nhún nhún vai ra vẻ không sao cả nói: "Chỉ là đột nhiên muốn làm cảnh sát... Hơn nữa, tất cả mọi người đều cảm thấy trời sinh em là cảnh sát."

"Thật sao?" Giọng nhẹ bằng, rõ ràng rất nhẹ lại làm cho Mộ Thiên thanh chột dạ. Lãnh Tĩnh Hàn hỏi ngược lại: "Chính cô cũng cảm thấy như vậy sao?"

"Mặc kệ ban đầu là vì nguyên nhân gì..." Ánh mắt Mộ Thiên thanh sáng quắc nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, nghiêm túc nói: "Nhưng hiện tại em thật thích công việc này, bắt những người phạm tội là động lực trong công việc và cuộc sống của em bây giờ."

"Nếu như người phạm tội là tôi?" Lãnh Tĩnh Hàn không biết vì sao lại hỏi như vậy, chẳng qua khi Mộ Thiên thanh nói xong anh chưa suy nghĩ đã bật thốt lên.

"..." Mộ Thiên thanh đột nhiên mơ hồ không biết muốn nói gì, một lúc lâu mới nhìn Lãnh Tĩnh Hàn với ánh mắt kiên định: "Chỉ cần là tội phạm, em đều sẽ bắt!"

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn Mộ Thiên thanh chăm chú, khóe miệng nhẹ nâng lên, hai mắt sâu hoắm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mộ Thiên thanh hơi nhếch môi, nhàn nhã hỏi: "Nhưng anh như vậy sao?"

"Cô cảm thấy sao?" Lãnh Tĩnh Hàn lơ đãng hỏi, sắc mặt anh vẫn thản nhiên như cũ.

Mộ Thiên thanh nở nụ cười, không hề suy nghĩ nói: "Anh nhất định sẽ không! Trước tiên không nói đến địa vị anh bây giờ không có cần thiết, hơn nữa, mặt trời là sáng ngời, sao có thể ở trong bóng tối?"

Bàn năng lời nói thốt ra trong tiềm thức.

Bởi vì là "Mặt trời", cho nên mới không phạm tội sao?

Mắt Lãnh Tĩnh Hàn dần trở nên sâu hút, nhưng giờ phút này tâm trạng trở nên tốt hơn, Mộ Thiên thanh cũng không phát hiện.

Sau khi ăn sáng xong, Lãnh Tĩnh Hàn với Mộ Thiên thanh lên xe. So sánh không khí trong xe trước và sau khi ăn sáng, giờ phút này có vẻ nhẹ nhõm hơn.

"Hôm nay... rốt cuộc chúng ta đi đâu?" Mộ Thiên thanh quay đầu hỏi.

Lãnh Tĩnh Hàn nghiêng đầu nhìn cô, khẽ mở miệng nói: "Đến rồi cô sẽ biết!"

"Có cần thiết phải thần bí như vậy không?" Mộ Thiên thanh bĩu môi, có chút hờn dỗi ngồi thẳng người, nhìn ra Lãnh Tĩnh Hàn cũng không muốn nói nên cũng không hỏi.

Lãnh Tĩnh Hàn liếc thấy dáng vẻ Mộ Thiên thanh, khóe miệng cong lên. Đột nhiên sắc mặt khẽ biến thành vẻ lạnh lùng không thể nhận, mắt nhìn gương chiếu hậu...

Mộ Thiên thanh làm cảnh sát có độ bén nhạy nên cũng cảm thấy điều bất thường. Cô nhìn gương chiếu hậu, thấy chiếc xe đi sau nghi ngờ hỏi: "Chiếc xe này... hình như là đang hướng về phía chúng ta?"

Nói xong, nhìn Lãnh Tĩnh Hàn.

Lãnh Tĩnh Hàn sắc mặt bình tĩnh, anh vẫn thản nhiên lái xe, chỉ là ánh mắt dần u ám. Anh chậm rãi nói: "Không phải đi theo chúng ta!"

Mộ Thiên thanh cau mày, quay người nhìn về phía sau. Lúc xe bọn họ đến đường giao nhau thì chiếc xe kia rẽ phải...

"Sao anh lại chắc chắn như vậy?" Mộ Thiên thanh nhìn lướt qua chiếc xe kia, vừa nhìn về phía bên trái xe, chần chờ nói: "Thủ pháp đổi xe ở giao lộ như vậy rất giống thủ pháp của cảnh sát!"

"Thật sao?" Lãnh Tĩnh Hàn khẽ lên tiếng, đáy mắt ẩn hiện nét cười.

Mộ Thiên thanh nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, gật đầu "Ừ" nhỏ.

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn gương chiếu hậu, chiếc xe sau lưng là theo chân anh nhưng chỉ là một chiêu thức che mắt nhỏ. Nếu như mục đích của đối phương thật sự là Mộ Thiên thanh... như vậy cũng nên biết năng lực của cô, không thể nào nhanh bị lộ dấu vết vậy được.

Nếu như mục đích của đối phương là anh...

Mắt Lãnh Tĩnh Hàn dần trở nên lạnh, ngay cả khóe miệng cũng trở nên tàn bạo.

Coi như trong lòng đã âm thầm tính toán, Lãnh Tĩnh Hàn vẫn bình tĩnh vô cùng, dường như không hề suy nghĩ gì. Anh thản nhiên lái xe, rẽ trái ở ngã tư...

"Bọn họ không đi theo!" Mộ Thiên thanh nhìn xe phía sau.

"Phía trước con đường này chỉ có một nơi!" Lãnh Tĩnh Hàn nói xong nhìn gương chiếu hậu,

"Hà?" Mộ Thiên nhẹ thốt lên, xe đã dừng lại. Cô nhìn bảng hiệu trước mặt, nghi ngờ hỏi: "Đồng hoa?"

"Ừm!" Lãnh Tĩnh Hàn đáp rồi xuống xe.

Mộ Thiên thanh xuống xe, gió nhẹ phất, đưa hương hoa tới, làm cho người ta nhanh thấy thoải mái rất nhiều. Cô nhìn lãnh tĩnh hàn hỏi: "Tại sao dẫn em tới nơi này?"

Lúc hỏi những điều này cô ấp ủ niềm mong đợi nho nhỏ, giống như thời gian đang lùi lại, cảnh tượng đã từng thoáng qua trước mắt...

Lãnh tĩnh hàn nhìn Mộ Thiên thanh, nhìn ánh mắt trong suốt đang chờ mong của cô, không hiểu sao bản thân mình cũng có chút chờ mong. Nhưng nghĩ lại, chút chờ mong chỉ là vì đây là những việc xảy ra giữa cô và Ứng, trong lòng hơi chút mất mát. Thế nhưng suy nghĩ thoáng quangay cả chính anh cũng không phát hiện.

"Đã từng đồng ý với cô!" Lãnh Tĩnh Hàn chỉ nói ngắn gọn rồi đi trước dẫn đầu về phía vườn hoa.

Mộ Thiên thanh cười vui, khi đi theo bước chân Lãnh Tĩnh Hàn thấy hàng rào hoa tường vi bao quanh hoa hướng dương thì cô đã không cách nào hình dung cảm xúc của mình.

Nếu như lúc này là phỏng đoán, như vậy, cảm xúc của giờ khắc này chính là phức tạp, có vui vẻ, có buồn thương, có kỷ niệm, có đắng cay... Hơn nữa, khiến cô không thể nào mở miệng.

Có lẽ, bây giờ khoảng cách giữa anh và cô khá xa, giống như khoảng cách trước đây của cô và anh...

Mộ Thiên thanh cay cay mũi, hốc mắt đỏ dần. Cô nhìn Lãnh Tĩnh Hàn đang thờ ơ đứng bên, có chút ghen ngào nói: "Nếu như không có ý muốn thu hẹp khoảng cách giữa anh và em, cũng đừng dẫn em tới đây để nhớ lại quá khứ..."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Trở nên yếu ớt

"Nếu như không muốn thu hẹp khoảng cách giữa em và anh, không cần phải làm em nhớ lại những ký ức này."

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn nước mắt đang đảo quanh mắt Mộ Thiên Thanh, lòng khẽ co thắt. Anh âm thầm cau mày, sau đó dời mắt nhìn về vườn hoa hướng dương phía trước, giọng điệu khó khăn: "Tôi từng nghĩ tới muốn cô nhớ lại quá khứ, những điều này... chỉ là thực hiện ước định ban đầu!"

Thay Ứng thực hiện ước định giữa cô và anh ấy, nhưng tôi lại không thể nói cho cô biết, Ứng đã rời khỏi cô, hoàn toàn rời khỏi cô...

Lãnh Tinh Hàn không nói những lời này, chỉ là trong lòng càng thêm nặng nề.

Mặc dù đã sáu năm, nhưng cho đến hôm nay, dù anh nhớ lại cũng không dám tin Ứng đã chết rồi. Một người cuồng ngao không kềm chế được sẽ dùng phương thức như vậy hoàn toàn rời xa tất cả những người quan tâm anh. Thậm chí... bởi vì không thể nhìn Mộ Thiên Thanh dù chỉ một lần, không thể tự mình đặt tay cô đi hoàn thành ước định mà để lại tiếc nuối mãi mãi.

Mộ Thiên Thanh không thể kìm nén nước mắt, từng giọt nước nặng trĩu lướt trên mặt rồi lan đến miệng, trong lòng chất chứa cảm xúc đau đớn, khổ sở.

Mộ Thiên Thanh cắn môi dưới, mắt nhẹ nhàng chớp, nhìn Lãnh Tinh Hàn nghẹn ngào: "Chỉ là vì thực hiện cam kết?"

Lãnh Tinh Hàn không trả lời, mắt nhìn Mộ Thiên Thanh, nhìn nước mắt cô không ngừng rơi, đáy mắt hiện lên nỗi đau lòng.

Cô là một người kiên cường, như trong tài liệu điều tra cho dù bị thương trong nhiệm vụ cô cũng không rơi một giọt nước mắt. Nhưng ở trước mặt anh, cũng có thể là ở trước mặt "Ứng" cô... trở nên rất yếu đuối.

Mộ Thiên Thanh tự cười giễu, nháy mắt, cố ép nước mắt không rơi thêm nữa, hít một hơi thật sâu, âm thầm cắn răng, nở nụ cười khó coi: "Nếu như chỉ là như vậy, như vậy... em không cần!"

Nói xong, Mộ Thiên Thanh xoay người định rời đi. Cô vẫn luôn ảo tưởng cảnh gặp lại sau nhiều năm. Nhưng cô cũng không nghĩ tới sẽ thành ra thế này. Rõ ràng ở ngay bên cạnh nhưng không thể nào biết khoảng cách xa chừng nào...

Đã từng là mặt trời rực rỡ, đã biến thành đêm lạnh lẽo. Cô ở trước mặt anh không phải là ngày nắng!

"A", Mộ Thiên Thanh sợ hãi kêu, vẫn đang trong mạch cảm xúc đau thương, cả người đã nghiêng về trước...

Mộ Thiên Thanh nhìn rãnh công trước mặt, trợn to hai mắt, ngay lúc sắp úp mặt trên đất thì cô vung loạn tay, bỗng cánh tay bị một bàn tay mạnh mẽ cầm lấy, thuận thế lúi về phía sau, cả người rơi vào trong lồng ngực to lớn của Lãnh Tinh Hàn...

Mùi thuốc lá nhàn nhạt xen lẫn hơi thở phái nam trong nháy mắt chui vào trong mũi Mộ Thiên Thanh. Mộ Thiên Thanh chưa hoàn hồn thở hổn hển, cả người đông cứng trong ngực Lãnh Tinh Hàn...

Lãnh Tinh Hàn không buông Mộ Thiên Thanh ra, cứ lẳng lặng ôm như vậy. Người trong ngực nhỏ yếu như không hề có chút thịt nào. Anh rất khó tưởng tượng người gầy yếu như vậy làm thế nào chống đỡ... gia đình sau nhiều năm vụn vỡ?

Nghĩ tới đây ánh mắt Lãnh Tinh Hàn lơ đãng hướng về khúc quanh phía trước, đôi mắt sâu bắn ra hai đường sáng sắc bén về phía góc áo không rõ.

Anh khẽ mở miệng, mặt không biến sắc nói: "Quá khứ tươi đẹp đến đâu cũng đã là quá khứ, trí nhớ cũng chỉ là trí nhớ!"

Mộ Thiên Thanh bừng tỉnh khi nghe giọng nói trầm trầm, đột nhiên đẩy tay rời khỏi lồng ngực Lãnh Tinh Hàn mấp môi hỏi: "Có ý gì?"

"Bắt đầu lại lần nữa!"

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh nói xong, ánh mắt không hề để ý nhìn về phía trước, hành động nhỏ đến mức không thể nhận ra, ánh mắt dần thay đổi.

Trong góc, người đàn ông cao lớn cảm nhận được một luồng khí lạnh đang xua tan dòng khí nóng xung quanh, một loại cảm giác lạnh từ lòng bàn chân khiến anh ta không khỏi rung mình. Anh ta khẽ liếc Lãnh Tinh Hàn cùng Mộ Thiên Thanh đang ở rãnh công, lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn rồi nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Mà bên cạnh rãnh công, Mộ Thiên Thanh nhẹ nhấp mi, không hiểu nhìn Lãnh Tinh Hàn hỏi: "Bắt đầu lại lần nữa?"

Lãnh Tinh Hàn thân nhiên trả lời: "Em xác định tình cảm của em bây giờ không có tư tưởng của thời thơ ấu sao? Bây giờ em hiểu người đang đứng trước mặt em được bao nhiêu?"

Hai câu hỏi ngắn gọn giản khiến Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên. Cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này, giống như nhiều năm qua cô chưa từng nghĩ tới lần gặp mặt tiếp theo sẽ xuất hiện tình huống như ngày hôm nay.

"Giấc mơ luôn luôn đẹp, đáng tiếc... thực tế không không đẹp như mơ!"

Lời nói thân nhiên nhưng ẩn chứa nhiều ý tứ, Lãnh Tinh Hàn âm thầm thở dài, có lẽ... để cô tự mình khám phá mặt trời của cô đã rời đi là phương pháp tốt nhất.

Có lẽ, khi cô nhớ lại cũng sẽ phát hiện, điều cô kiên trì cũng chỉ là ám áp trong trí nhớ!

Mộ Thiên Thanh cảm giác đầu óc mình ở trước mặt Lãnh Tinh Hàn sẽ trở nên loạn ngầu, lời anh nói luôn làm cho cô như rơi vào trong sương mù, mỗi một câu nói cũng cất giấu những dụng ý khác...

Thầm cười tự giễu, Mộ Thiên Thanh đột nhiên cảm thấy là mình quá coi trọng chính mình rồi, khoe miệng cô giật giật, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh nói: "Đừng vậy, thực tế luôn tàn khốc... Có lẽ, chỉ là do em quá cô chấp!"

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn dáng vẻ cô, nhẹ than thầm, trong lòng biết cô cũng không để ý gì tới ý tứ của anh nhưng cũng không muốn nói thêm điều gì, hôm nay mang cô tới nơi này cũng chỉ muốn xác thực nghi ngờ đêm qua mà thôi...

Lúc này, một người làm vườn vội vã đi về phía bọn họ, thấy Lãnh Tĩnh Hàn, trước tiên cung kính nói: "Tổng giám đốc, có mấy cảnh sát ở bên ngoài, nói có nghi phạm ở nông trường!"

Lãnh Tĩnh Hàn nhíu mày, trong đầu thoáng qua người vừa ở góc tường, thầm nghĩ: chẳng lẽ là anh đoán sai?

"Là cảnh sát khu nào?" Mắt Mộ Thiên Thanh còn hơi đỏ nhưng nghe nói trong vườn hoa có nghi phạm, mắt ánh lên tia sáng.

Người làm vườn ngạc nhiên, sau đó lắc đầu.

Lãnh Tĩnh Hàn đi trước về cổng vườn, Mộ Thiên Thanh cũng đi theo...

Ở trước cổng vườn hoa, Thượng Quan Mộc còn đang mặc đồng phục dã chiến, mấy người bên cạnh cũng như vậy. Trong lúc bọn họ đang đánh dã chiến thì vô tình phát hiện một nghi phạm mất tích năm năm. Trên đường đuổi theo lúc đến gần vườn hoa thì biến mất không thấy đâu nữa.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc hơi lạnh đứng đó chờ đợi, vì vườn hoa là của tư nhân, trong tay bọn họ không có lệnh kiểm soát nên không có cách nào cưỡng chế lục soát, chỉ có thể trong lúc chờ lệnh kiểm soát cũng chờ chủ vườn hoa.

"Ba phút sau sẽ có lệnh kiểm soát!" Một vị cảnh quan cúp điện thoại báo cáo với Thượng Quan Mộc.

Nhưng Thượng Quan Mộc không đáp, chỉ nheo nheo mắt, nhìn hai người đang đi tới... Sau khi anh nhìn qua Lãnh Tĩnh Hàn, rồi lại nhìn Mộ Thiên Thanh, cho đến khi hai người đứng lại ở trước mặt anh, anh vẫn chưa thu hồi ánh mắt.

Mộ Thiên Thanh cũng không nghĩ đến lại gặp Thượng Quan Mộc ở đây, cô nhấp môi dưới, che giấu cảm xúc hốt hoảng, nhưng cũng không dám nhìn thẳng ánh mắt bị thương của anh.

Mấy cảnh sát ở đây, ngoài Thượng Quan Mộc cũng chưa từng gặp Lãnh Tĩnh Hàn, mấy người khi thấy người này thân nhiên đứng trước mặt bọn họ thì bị ánh mắt sắc bén cùng khí thế cao ngạo của anh kinh động.

Thượng Quan Mộc thôi nhìn Mộ Thiên, nhìn Lãnh Tĩnh Hàn nói: "Không nghĩ tới, nơi này lại là của Lãnh thiếu..."

Lãnh Tĩnh Hàn cũng không xem nhẹ ánh mắt vừa rồi của Thượng Quan Mộc, ánh mắt sâu hun hút nói: "Nghe người làm vườn nói có nghi phạm lẩn vào vườn hoa?"

"Đúng!" Thượng Quan Mộc tỏ vẻ chuyện công, "Chúng tôi vốn đang ở chiến trường dã chiến đằng trước, trong lúc vô tình phát hiện một nghi phạm đang lẩn trốn, trên đường đuổi theo đến đây thì mất dấu..."

Thượng Quan Mộc không nói tiếp, những người xung quanh vừa nghe đã hiểu, ngoài vườn hoa này căn bản không còn chỗ nào ẩn nấp.

Lãnh Tĩnh Hàn khẽ nhếch miệng, vẻ mặt lạnh lùng, chậm rãi nói: "Phối hợp với cảnh sát vốn cũng là việc chúng tôi nên làm..."

Nói xong, Lãnh Tĩnh Hàn nhẹ liếc người làm vườn, lạnh lùng phân phó: "Phối hợp với cảnh sát Mộc!"

"Vâng!" Người làm vườn đáp.

"Vậy thì cảm ơn Lãnh thiếu đã tạo điều kiện!" Thượng Quan Mộc bình tĩnh nói.

"Cảnh sát Mộc xin cứ tự nhiên!" Lãnh Tĩnh Hàn nói xong, như không có chuyện gì xảy ra kéo tay Mộ Thiên Thanh đang bối rối nhìn Thượng Quan Mộc, khẽ ra hiệu với mọi người, đưa Mộ Thiên Thanh còn đang bần thần lên xe.

Mặt Thượng Quan Mộc tối sầm, cảm giác vô cùng khác thường.

"Thượng Quan?" Người bên cạnh nhắc nhở.

Bởi vì cũng chưa từng gặp mặt Lãnh Tĩnh Hàn, còn thêm khác khu, cho nên mặc dù đã từng nghe nói đến chuyện Mộ Thiên Thanh nhưng mấy người cũng không biết, cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Thượng Quan Mộc thu hồi ánh mắt, sau đó nhanh chóng đi vào vườn hoa, bắt đầu tìm kiếm theo phương án ban đầu, chỉ để lại ba người đứng trông ở cổng xem có người trốn ra hay không.

Lên xe Mộ Thiên Thanh vẫn không nói gì, lòng hơi nhấp nhón nhìn đoàn người nhanh chóng đi vào vườn hoa, khẽ nhếch môi.

"Thế nào? Không giải thích với anh ta sao?" Lãnh Tĩnh Hàn hỏi.

Mộ Thiên Thanh thu hồi ánh mắt, lúng túng giật giật khóe miệng lầm bầm: "Em với anh ấy không có quan hệ gì... sao phải giải thích?"

"Hà?" Lãnh Tĩnh Hàn hỏi lại.

"Không có gì!" Mộ Thiên Thanh nhanh đáp.

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn cô cúi đầu, gương mặt lạnh trở nên cứng ngắt. Anh thôi nhìn cô, khởi động xe lui lên trên đường. Chỉ là lúc rời khỏi vườn hoa, anh nhìn công viên ở gương chiếu hậu, suy nghĩ trở nên mờ mịt.

Chẳng lẽ... mục tiêu của anh sai rồi?

"Reng", điện thoại trên xe đúng lúc vang lên, Lãnh Tĩnh Hàn ấn nút trả lời.

"Tổng giám đốc, buổi chiều có cuộc họp đại hội cổ đông, thời gian là hai giờ!" Trong điện thoại vang lên giọng nói ôn hòa của Hình Thiên, cung kính nhưng không có cảm giác xa cách.

"Ừm!" Lãnh Tĩnh Hàn chỉ là lạnh lùng đáp, sau đó liền cúp điện thoại.

"Nếu anh có việc thì đi trước đi..." Mộ Thiên Thanh nhìn Lãnh Tĩnh Hàn nói: "Anh thả em ở trạm xe lửa là được rồi, em đến cửa hàng hoa của Tiểu Nhiên!"

"Đi ăn trưa trước!" Trong lời nói của Lãnh Tĩnh Hàn không cho phép cự tuyệt.

Trải qua mấy lần ở cùng, Mộ Thiên Thanh đã quen với thói bá đạo của Lãnh Tĩnh Hàn, yên lặng ngồi ở trên xe.

Trên đường không ai mở miệng, khi Lãnh Tĩnh Hàn đậu xe trước một nhà hàng cao cấp đạt tiêu chuẩn thì Mộ Thiên Thanh có chút mất tự nhiên liếc nhìn quần áo của mình, yên lặng theo sau anh.

"Lãnh thiếu!" Nhân viên phục vụ cung kính hành lễ, không hề liếc mắt tới Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh thầm tự giễu, đúng vậy, cái gì mà quy tắc ăn com, trước mặt kẻ có tiền và có quyền... chỉ sợ đều không đáng kể.

Nhân viên phục vụ dẫn hai người Lãnh Tĩnh Hàn tới vị trí gần cửa sổ rồi đưa thực đơn cho cả hai, sau đó đứng chờ ở bên cạnh...

Mà từ lúc bọn họ đi vào, có mấy ánh mắt vẫn theo sát bọn họ. Lãnh Tĩnh Hàn cũng không để ý tới, Mộ Thiên Thanh lại như ngồi trên đồng kim, hon nữa, tính mẫn cảm nói cho cô biết, ánh mắt kia hết sức không tốt!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Nguồn bị nhảy

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38: Nếu như, em thích!

Thượng Quan Mộc nhìn về si ngốc sững sờ của Mộ Thiên Thanh, nụ cười trở nên nhu hòa, ánh mắt sâu xa nhìn sợi tóc cô bị gió thổi loạn, anh giơ tay lên, tùy ý cầm lấy nhưng vừa đụng phải làn da ấm áp, anh rõ ràng cảm thấy người cô cứng ngắt.

Thiên Thanh, nếu như... em thích, anh cũng sẽ vì em trồng một vườn hoa hướng dương, chỉ là... em cho anh cơ hội như vậy sao?

Mộ Thiên Thanh hơi sợ quay mặt, ánh mắt nóng bỏng của Thượng Quan Mộc khiến cô không biết làm sao. Trong chuyện tình cảm cô là người cố chấp, cũng rất hèn nhát, cô chấp nhất lời hứa sẽ không đổi trong quá khứ, cũng sợ thực tế phải đối mặt ở hiện tại!

Lúc Mộ Thiên Thanh nghĩ tới việc chạy trốn, điện thoại Thượng Quan Mộc reo lên, anh nhìn ánh mắt né tránh của Mộ Thiên Thanh, thầm thở dài nhận điện thoại, nghe người đầu dây bên kia hỏi, chỉ nói: "Tôi đang ở trên sân thượng, cậu lên đi!"

Nghe lời Thượng Quan Mộc, Mộ Thiên Thanh như tìm được cứu tinh, vội vàng nói: "Anh có chuyện thì em đi về trước đây..."

Thượng Quan Mộc bỗng chau mày, giây phút Mộ Thiên Thanh xoay người, giữ cánh tay cô lại, "Đợi chút, anh có đồ cho em!"

"..." Mộ Thiên Thanh cắn môi dưới, Thượng Quan Mộc nói như vậy, cô thực sự muốn trốn cũng không được rồi, chỉ có thể nhắm mắt hỏi: "Cái ... Cái gì?"

Mắt Thượng Quan Mộc thoáng nụ cười, biết cô sẽ không đi liền buông lỏng cánh tay ra, "Lập tức liền đưa tới!"

Trán Mộ Thiên Thanh xuất hiện vạch đen, cảm giác... điện thoại lúc này là đưa đồ cho cô!

Đang suy nghĩ, tiếng bước chân vội vã truyền tới, Mộ Thiên Thanh nhìn, chỉ thấy một người mặc đồng phục của cửa hàng hoa Đại Nam Hải, trong tay đang cầm một bó hoa hướng dương bọc lá xanh ngất...

"Sếp Mộc, hoa của anh!" Lúc anh chàng cười để ra hai lúm đồng tiền, có chút xấu hổ, anh ta lấy sổ sách ra cho Quan Mộc ký, đợi ký xong, cười chào hỏi rồi rời đi.

"Cho em..." Thượng Quan Mộc đưa bó hoa tới trước mặt Mộ Thiên Thanh, sâu kín nói: "... Hy vọng hoa này có thể giúp em nở nụ cười rực rỡ trong thế giới của anh!"

"Em... em còn có chuyện, em đi trước!"

Sau khi Mộ Thiên Thanh nói xong, xoay người rời bước về phía cửa, chỉ còn lại một mình Thượng Quan Mộc với bó hoa trên tay, ánh mắt bi thương buộc phải chuyển về phía bó hoa hướng dương tươi sáng!

Thượng Quan Mộc nở nụ cười tự giễu khoe miệng, anh hơi nghiêng mặt, mắt hơi hé nhìn bóng người đang vội vã chạy trốn khỏi đồn cảnh sát, trái tim trống trải.

"Thiên Thanh... Anh trong mắt em, không bằng Lãnh Tinh Hàn chỉ mới gặp vài lần sao?" Trong lời nói Thượng Quan Mộc mang chút không tự tin, nhìn bóng dáng biến mất, anh bỏ bó hoa hướng dương vào tách cà phê bên cạnh, xoay người thong thả mà bi thương rời khỏi sân thượng.

Ánh mặt trời chiếu lên sân thượng trống trải, chỉ để lại bóng một tách cà phê cùng bó hoa hướng dương...

*

Tập đoàn Thiên Lâm.

Trong phòng họp, Hình Thiên đại biểu lên tiếng báo cáo tình hình tài chính năm ngoái và sáu tháng tiếp theo, liên quan đến lợi ích của các cổ đông, mọi người đều chăm chú lắng nghe, nghe đến đoạn lợi tăng trưởng thêm 2% ánh mắt mỗi người đều lộ vẻ vui sướng.

Sau khi Hình Thiên báo cáo xong, đẩy kính mắt, sau đó nhìn lướt qua tất cả mọi người, cuối cùng dừng lại ở chỗ Lãnh Tiểu Thiên, cung kính hỏi: "Chủ tịch Lãnh, ngài... còn cần bổ sung gì nữa không?"

Giờ phút này, ánh mắt của mọi người đều nhìn về Lãnh Tiểu Thiên, duy chỉ có Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ, mắt hơi rũ, cả người toát lên vẻ thờ ơ...

Ánh mắt Lãnh Tiểu Thiên tinh nhuệ dừng ở trên người Lãnh Tinh Hàn, ông thầm tức giận, tiểu tử này biết rất rõ mục đích ông đến đây hôm nay, nhưng đáng vẻ như không liên quan đến mình, là không quan tâm đến địa vị bây giờ của mình, hay hiện tại đã không coi ông ra gì đây?

Không khí trong phòng họp vô cùng căng thẳng, mọi người đều cảm nhận được luồng áp lực vô hình, mà những người chờ xem kịch vui giờ này cũng đang âm thầm suy đoán thể cục hai cha con này hôm nay.

Dù sao Lãnh Tiểu Thiên cũng là người trải qua nhiều sóng gió cuộc đời, mặc dù ông rất tức giận, nhưng trên mặt cũng không biểu lộ chút nào. Ông đang muốn đứng dậy thì điện thoại di động khẽ rung, ngăn trở động tác của ông.

Ông khẽ cau mày lấy điện thoại di động ra, sau khi nhìn thấy tên người gọi liền nói câu "Xin lỗi", đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ánh mắt trao đổi...

Bây giờ ở đây chủ yếu là cự thần của Thiên Lâm, căn bản cũng coi như người cùng làm việc với Lãnh Tiểu Thiên, cho nên trong thời khắc quyết liệt như vậy nếu như cú điện thoại kia không phải cực kỳ quan trọng ông tuyệt đối không để ý tới!

"Tan họp!"

Trong lúc mọi người vẫn đang còn mờ mịt, một giọng nói trầm thấp đầy từ tính mà cũng không kém phần lạnh nhạt vang lên. Trong lúc mọi người đang

còn mơ hồ Lãnh Tinh Hàn đã đứng dậy ra khỏi phòng họp, Hình Thiên cũng vội vàng dọn dẹp tài liệu rồi đi theo.

Nhất thời, cổ đông trong phòng họp bắt đầu nghị luận ầm ĩ, mọi người phỏng đoán tình hình trước mặt.

Lãnh Tinh Hàn ra khỏi phòng họp liền đi về phía thang máy, Hình Thiên đi nhanh mấy bước nhấn thang máy, sau đó lẳng lặng đứng một bên.

“Đình!”, thang máy nhanh chóng mở cửa, Lãnh Tiểu Thiên đi ra từ một bên khúc quanh, trong nháy mắt đến gần Lãnh Tinh Hàn, bốn mắt nhìn nhau!

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt trước rồi bước vào thang máy, Hình Thiên không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, vẻ mặt chuyên nghiệp nhìn Lãnh Tiểu Thiên hỏi: "Chủ tịch, ngài cùng đi lên chứ?"

Lãnh Tiểu Thiên cả người u ám đi vào thang máy.

Trong không gian chật hẹp, Hình Thiên thăm nuốt nước bọt, có loại cảm giác đặt mình trong ở trong nước sôi lửa bỏng...

Đến tầng trên cùng, Lãnh Tinh Hàn cùng Lãnh Tiểu Thiên đi vào phòng làm việc, Hình Thiên bằng tốc độ nhanh nhất rút hai tách cà phê sau đó rút lui khỏi phòng làm việc lạnh lẽo.

"Con thôn tính MT dưới danh nghĩa Thiên Lâm?" Lãnh Tiểu Thiên mất đi tỉnh táo, như không thể át chế cơn giận của mình.

"Ngược lại tin tức của ba rất linh hoạt!" Lãnh Tinh Hàn thờ ơ đáp.

Lãnh Tiểu Thiên giận không kềm chế được, nhìn đáng vẻ bất cần của Lãnh Tinh Hàn, đột nhiên có cảm giác muốn kích động xé rách biểu tình bình tĩnh kia. Để cho ông xem thử một chút, bây giờ trong đó rốt cuộc chứa những thứ gì?

"Tinh Hàn..." Lãnh Tiểu Thiên nhìn chằm chằm Lãnh Tinh Hàn, khắc chế hạ lửa giận của mình rồi mới nói: "Con nhất định phải bức chết ông Hàn sao?"

"Thế giới này... Cá lớn nuốt cá bé!" Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn vừa âm u vừa tàn bạo, "Nếu như ba nhìn con không thuận mắt, tùy thời điểm có thể cùng Hội đồng quản trị bãi nhiệm con!"

Lãnh Tiểu Thiên nổi giận, tiểu tử này rõ ràng nắm được nhược điểm của ông, ông nhẫn nhịn, cuối cùng thỏa hiệp hỏi: "Có thể để lại cho ông Hàn một con đường sống?"

Lãnh Tinh Hàn nhìn chằm chằm Lãnh Tiểu Thiên, một lát sau mới vừa thu hồi ánh mắt sắc bén, chậm rãi nói: "Lần sau không thể làm như thế này nữa! Con còn có chuyện, bản thân mình..."

Nói xong, Lãnh Tinh Hàn không để ý Lãnh Tiểu Thiên, đi thẳng khỏi phòng làm việc. Anh không bảo Hình Thiên đi theo mà trực tiếp xuống bãi đậu xe dưới lòng đất...

Ngồi trên xe, Lãnh Tinh Hàn lấy điện thoại di động ra bấm danh bạ, đợi điện thoại kết nối rồi lạnh lùng phân phó: "Dùng thu mua MT, thông báo họp hội đồng cổ đông tạm thời, cậu đi chủ trì!"

Dứt lời, không đợi đối phương trả lời, Lãnh Tinh Hàn đã cúp điện thoại, mặt lộ vẻ mệt mỏi, anh nhìn di động, do dự chốc lát rồi bấm số điện thoại của Mộ Thiên Thanh.

Lãnh Tinh Hàn một hồi chờ tiếng ‘tút tut’ hồi lâu mà vẫn không có người nghe!

Lãnh Tinh Hàn khẽ nheo mắt, ánh mắt chưa từng nóng, cặp mắt nhìn điện thoại di động, bấm gọi lần hai nhưng vẫn không có người nghe máy...

Mây nhíu lại, môi khẽ nhấp, dần ngưng đọng không khí trong không gian chật hẹp trong xe.

Mà lúc này Mộ Thiên Thanh đang đứng trong một công viên nhỏ cách đồn cảnh sát không xa, cô cúi thấp đầu, đá mấy chiếc lá cây rơi trên đất, vẻ mặt im lặng có chút trống rỗng.

"Hu hu hu... Sao anh lại tìm đến đây... em nghĩ là anh không muốn chơi cùng em... Hu hu hu..."

Tiếng khóc thút thít đi kèm giọng non nớt hồn dỗi truyền tới, cắt đứt dòng suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh. Cô dừng bước, bản năng nhìn về phía âm thanh truyền tới, một cậu bé khoảng mười tuổi đang cõng cô bé đang khóc nức nở, vừa an ủi, vừa cười đùa, cô bé lên án không tha...

Hình ảnh như vậy khiến Mộ Thiên Thanh đứng đờ ra, cho đến khi bóng dáng hai người cùng tiếng khóc của cô bé đi xa cô mới tỉnh lại.

"Thực tế không giống trong mơ!" Mộ Thiên Thanh tự lẩm bẩm, Lãnh Tinh Hàn cũng từng nói với cô những lời này!

Có lẽ, anh đúng...

Tất cả suy nghĩ của cô đều chìm đắm trong kí ức lúc nhỏ, người duy nhất nguyện ý chơi cùng cô, người duy nhất có thể chịu đựng tính khí tùy hứng của cô, cô bị coi thường sẽ đánh nhau với người ta đầu tiên...

Cô đã từng hỏi anh, tại sao anh không giống với người khác, không ghét cô, hoàn toàn nguyện ý theo cô, anh chỉ nói một câu —— bởi vì em cô đơn!

Cô đơn?

Hai mắt Mộ Thiên Thanh ửng đỏ nhưng khóe miệng cô lại nâng lên...

Tất cả mọi người đều cho rằng cô là công chúa hạnh phúc, nhưng chỉ có anh nhìn thấy cô cô đơn!

"Bây giờ anh cảm thấy em không còn cô độc nên không cần làm bạn nữa sao?"

Lời nói nhẹ nhàng như gió, văng vào công viên vắng lặng. Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, giấu đáy mắt bi thương, sau đó tặng cho mình một nụ cười kiên cường, nặng nề nói: "Em không cô đơn, mỗi ngày đều có mặt trời đi cùng em!"

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu nhìn mặt trời đang lặn về phía tây, khóe miệng vẫn nâng lên như cũ, cô yên lặng nói: nếu như... trí nhớ bị chôn sâu từ giây phút này, tất cả đều là khởi đầu mới, như vậy, mặt trời nhỏ, em sẽ đừng cảm đối mặt mỗi ngày!

"Cũng không phải mỗi ngày đều có mặt trời!"

Thình lình có tiếng nói phát ra làm Mộ Thiên Thanh giật mình, cô đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông đội mũ hai cánh tay ôm ngực dựa vào trên cây khô, hai chân thon dài lười biếng bắt chéo nhau. Anh ta cúi đầu, nhìn không rõ mặt mũi anh ta, nhưng lại có thể thấy rất rõ là một khuôn mặt đẹp.

Mộ Thiên Thanh nhìn lên nhìn xuống đánh giá người đàn ông một cách nhanh nhất, có chút tức giận với anh ta vừa nói, thầm oán anh ta nhưng cũng không có ý định đáp lời, xoay người tức giận bước về phía trước...

Người đàn ông khẽ ngẩng đầu nhìn bóng lưng Mộ Thiên Thanh bóng lưng, nhếch miệng cười, ánh mắt sâu thẳm dần lộ nét ưu thương, chỉ nghe anh ta lầm bầm: "Hoa hướng dương không có mặt trời cuối cùng cũng sẽ héo tàn! Thiên Thanh... Cho dù hán thay đổi em vẫn bị hán hấp dẫn sao? Còn nữa, em có chấp chỉ vì trí nhớ khi còn bé sao?"

"Hán sẽ yêu em sao?" Người đàn ông thôi nhìn theo, giống như tự hỏi, đáy mắt bi thương bị thay thế bởi sự tàn bạo, ngay cả nụ cười nơi khóe miệng cũng vô cùng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Không khỏi tức giận

Lãnh Tĩnh Hàn lái xe chạy nhanh trên đường, gọi điện thoại cho Mộ Thiên Thanh mấy lần không được, gương mặt lạnh lùng tỏ rõ sự tức giận mà anh không hề hay biết.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, Lãnh Tĩnh Hàn nhấn phím kết nối...

"Lão Đại, Lão Quý đột nhiên mất tích!" Trong điện thoại vang lên giọng nói nặng nề của Tiểu Lục.

Lãnh Tĩnh Hàn nheo mắt, lạnh nhạt hỏi: "Chuyện khi nào?"

"Buổi trưa lúc đàn em báo cáo, nói là mất dấu!"

"Cậu đang ở đâu?" Lãnh Tĩnh Hàn hờ hững hỏi.

"Em đang ở MG!"

"Ừ!" Lãnh Tĩnh Hàn đáp, cúp điện thoại, khẽ nhắm chiêu, đột ngột bẻ tay lái sau đó phóng xe về phía MG...

Đến MG, bảo vệ vừa thấy anh vội vàng kính cẩn mà nịnh nọt nghênh đón, "Lãnh thiếu!"

Lãnh Tĩnh Hàn cũng không thèm nhìn mặt bọn họ, một tay bỏ trong túi quần, bước chậm rãi vào MG, đi thẳng đến phòng bao của bọn Tiểu Lục.

Vào phòng, đám người Tiểu Lục vội vàng đứng dậy, "Lão Đại!"

Lãnh Tĩnh Hàn ngồi xuống trên ghế sofa, giương mắt lên nhìn, ánh mắt thâm thúy nhìn Tiểu Lục, "Cậu có ý kiến gì đối với chuyện này không?"

Tiểu Lục ngẩn ra, ngay sau đó liền hiểu ý Lãnh Tĩnh Hàn. Anh ta ngồi xuống một bên sofa, nghĩ một chút rồi mới nói: "Có hai khả năng, một là, Lão Quý

không tin tưởng chúng ta, hiện tại tình hình bên Tam Giác Vàng rất căng thẳng, súng ống đạn dược bên kia chủ yếu là do chúng ta cung cấp; hai là..."

Tiểu Lục liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn đang ưu nhã châm thuốc, nuốt xuống, nói tiếp: "Muốn bắt được điểm yếu của Dạ Ưng!"

Lãnh Tinh Hàn nhếch môi cao ngạo, nhẹ nhàng hỏi ngược lại: "Dạ Ưng có điểm yếu gì?"

Lời nói thản nhiên nhưng tràn ngập khí thế cao cao tại thượng, vô cùng lạnh lẽo, cả người tràn ngập hơi thở nguy hiểm

Tiểu Lục không nói gì, Dạ Ưng chuẩn bị cực kỳ kỹ càng, trong thế giới này, không phải chỉ cần anh có quyền, có tiền... là sẽ có nhiều chuyện để cho anh chơi mãi!

Nhưng Dạ Ưng là nơi khiến người ta không thể tìm được nhược điểm, đó là do...

Tiểu Lục nhìn Lãnh Tinh Hàn, anh vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng thờ ơ, lúc nào cũng có thể cảm nhận được loại ánh sáng nóng bỏng từ anh, giống như chỉ cần có anh bên cạnh không có bất cứ chuyện gì có thể ngăn trở bước chân bọn họ.

"Truyền lời, nếu như hần ta không xuất hiện trước thời gian đã hẹn..." Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn u ám mà gian xảo, "... Vậy thì vĩnh viễn cũng không cần xuất hiện!"

Tiểu Lục nhú chặt mày đáp lời, lên quan sát Lãnh Tinh Hàn đang im lặng hút thuốc, cảm thấy hôm nay tâm trạng anh hình như không tốt, lòng thầm nghĩ, không biết là ai bảo Lão Đại không bao giờ để lộ cảm xúc.

*

Lúc Mộ Thiên Thanh về nhà mặt trời đã lặn hẳn, cô vừa mở cửa tiếng chuông điện thoại vang lên như búa đòi mạng, cô vội vàng đóng cửa đi nhận điện thoại...

"Mộ Thiên Thanh, cậu chết đuối ở đâu vậy hả, làm gì mà không nhận điện thoại!"

Mộ Thiên Thanh chỉ cảm thấy lỗ tai "Ong ong", cô xoa nhẹ chân mày nghe Thẩm Duyệt Nhiên thao thao bất tuyệt trong điện thoại hồi lâu, vừa nghe cô nằng nặc bấm có gọi điện thoại bên móc di động mới phát hiện điện thoại di động không có trên người.

Cô nhìn bàn ăn, điện thoại di động đang nằm ngay trên bàn mới hậm hực nói: "Mình quên điện thoại ở nhà... Cái người này sao vội tìm mình như vậy làm gì?"

"Tiêu rồi, hôm nay lúc mình bố trí hội trường đụng phải cha mình!" Trong điện thoại vang lên tiếng kêu rên của Thẩm Duyệt Nhiên.

Mộ Thiên Thanh tròn to hai mắt, kinh ngạc hỏi: "Sao cha cậu lại đến thành phố A?"

"Trọng điểm không phải cái này..." Thẩm Duyệt Nhiên cắn răng, sau đó dừng lại, nhỏ giọng nói: "Trọng điểm là cậu mau tìm người tới cứu mình!"

Mộ Thiên Thanh đột nhiên nhú mày, trong đầu hiện lên khuôn mặt Thẩm Trạch Hải khiến người ta có thể liên tưởng ngay đến bốn chữ tiểu lý tàng đao (miệng nam mô bụng bò đao găm – bề ngoài biểu hiện rất tử tế nhưng trong thâm tâm rất độc ác).

"Thiên Thanh?" Thẩm Duyệt Nhiên thật lâu không nghe thấy tiếng Mộ Thiên Thanh, vội vàng gọi.

"Cha cậu thông minh nhanh trí như vậy, tạm thời tìm một người cũng không qua được?" Mộ Thiên Thanh nhú mày càng chặt.

"Bây giờ đã không lo được nhiều như vậy..." Thẩm Duyệt Nhiên nói rất nhỏ, giọng điệu nóng nảy: "Là chị em thì phải giúp mình nghĩ cách, tốc độ phải nhanh, mình chờ điện thoại của cậu!"

"Tút TUT TUT..."

Mộ Thiên Thanh còn chưa kịp nói xong trong điện thoại đã vang lên tiếng ngắt điện thoại.

Cô nhú mày cúp điện thoại, trong đầu suy nghĩ tìm ai giúp một tay mới có thể lờ gát vượt qua kiểm tra?

Lúc này, tiếng chuông điện thoại dễ nghe đột nhiên vang lên, Mộ Thiên Thanh liếc nhìn bàn ăn, sau đó đứng dậy đến nhận điện thoại, thấy là Lãnh Tinh Hàn gọi, không khỏi vui vẻ vội vàng nhận điện thoại...

Đầu dây điện thoại kia của Lãnh Tinh Hàn đã được kết nối, nhưng không lên tiếng.

"Alo?" Mộ Thiên Thanh nghi ngờ dò thử.

"Ở đâu?" Giọng nói lạnh lẽo mang theo hơi thở bá đạo

"Ở nhà!"

"Vẫn ở nhà?"

Mộ Thiên Thanh hơi nhíu mày, Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lùng như vậy giống lúc cô đang thẩm vấn phạm nhân.

Điện thoại trở nên im lặng, cuối cùng Mộ Thiên Thanh vẫn quyết định nói dối, "Ừ", sau khi về cũng chưa có đi ra ngoài."

Cô không biết Lãnh Tĩnh Hàn gọi điện thoại tới, mà cô cũng không nghĩ đến anh sẽ vô duyên vô cớ gọi cho cô.

Lãnh Tĩnh Hàn cầm điện thoại nhẹ nhàng tựa vào ghế salon, đôi mắt sâu hướng về hình ảnh trên màn hình phía trước, gương mặt cứng ngắc.

"Buổi tối cùng nhau ăn cơm?" Lãnh Tĩnh Hàn hơi nhíu mày, cảm thấy hơi chán nản đối với lời nói không có suy nghĩ này.

"Em.. buổi tối có việc!"

"Ừm!"

Lãnh Tĩnh Hàn thờ ơ đáp, cúp điện thoại. Anh tùy ý ném điện thoại lên trên bàn, rút một điếu thuốc ngâm trong miệng. Bật lửa phát ra tiếng 'keng', khói bay lên, đứng dậy đi tới cửa sổ quan sát con phố vàng son khiến người ta choáng ngợp...

Ánh nắng chiều nhu hòa tinh khiết hắt lên cửa sổ, quanh người Lãnh Tĩnh Hàn như phát ra vàng sáng, nhưng lại không nhận thấy chút ấm áp nào, ngược lại giống như Satan muốn lao ra bóng tối, bất cứ khi nào cũng có thể cắn nuốt ánh sáng..

"Cốc cốc cốc!"

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, Lãnh Tĩnh Hàn cũng không quay đầu lại nói một câu "Đi vào", cửa được mở ra, Hình Thiên đi vào.

Lãnh Tĩnh Hàn cúi đầu, vờ điếu thuốc trong cái gạt tàn thuốc, lạnh nhạt hỏi: "Ông cụ như thế nào?"

"Tức giận không nhẹ!" Hình Thiên bĩu môi, nói: "Thật ra thì em vẫn không hiểu, tại sao lão Tổng lại cho anh làm Tổng giám đốc? Cho dù anh buộc ông ấy đến mức đấy ông ấy cũng không bãi nhiệm anh!"

Lãnh Tĩnh Hàn lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trời chiều hoàn toàn biến mất. Vấn đề Hình Thiên nói anh cũng từng nghĩ tới nhưng lại không có đáp án. Nếu như nói Lãnh Tiểu Thiên là bởi vì không có con trai... Lý do này không đúng, dù sao chuyện ông có một người con riêng cũng không phải là bí mật lớn gì.

"Tra nghi phạm đó sao rồi?" Lãnh Tĩnh Hàn chuyển đề tài.

"Tra rồi. Ngoại trừ thân phận nghi phạm cũng không có gì khả nghi. Mấy năm nay lúc đang lẩn trốn rất nghèo túng, lần này trở về vốn là nghĩ bí quá hoá liều một lần, nhưng không nghĩ tới lại gặp phải Thượng Quan Mộc..."

"À!!!" Lãnh Tĩnh Hàn kinh ngạc tiết lộ ý tứ sâu xa.

Lãnh Tĩnh Hàn nhẹ nhếch miêng, hơi thở lạnh lẽo, trong đầu anh xâu chuỗi chuyện của hai ngày nay, ánh mắt tối lại.

Có vài người... giống như đang chơi trò chơi cùng anh?

Chỉ là, mục đích của người này là gì?

"Nghe Tiểu Lục nói không thấy Lão Quý?" Hình Thiên lấy chai rượu, rót cho mình và Lãnh Tĩnh Hàn một ly, "Ngày mai chính là ngày kỷ niệm ngày thành lập trường cảnh sát, hẳn không xuất hiện có cần phải sửa lại kế hoạch của chúng ta không?"

"Hắn sẽ xuất hiện!"

Chỉ bốn chữ, rất nhẹ, lại làm cho người ta tin phục. Hình Thiên cười cười, giơ ly rượu lên, đổ toàn bộ rượu vào trong miệng.

*

Sắc trời dần dần tối, lúc vừa lên đèn vốn là lúc cả nhà ngồi chung một chỗ ăn cơm nói chuyện, trên đá ngầm bên bờ biển lại xuất hiện một bóng người cô độc...

Ban đêm gió nhẹ nhàng thổi mang theo mùi mặn chát của nước biển, người đàn ông ngồi trên đá phóng tầm mắt vào mặt biển nơi xa, ánh mắt bình tĩnh lộ vẻ ưu thương nhân nhật, vẻ ưu thương này nhìn lâu sẽ khiến cho lòng người cũng trở nên nặng nề.

Người đàn ông ngồi lẳng lặng, giống như hòa cùng với trời đất thành một chỉnh thể, cho đến khi điện thoại di động vang lên phá vỡ không khí im lặng..

Người đàn ông không mở miệng nói chuyện, chỉ nghe người ở đầu dây bên kia báo cáo, một lúc lâu sau mới cười tà nói: "Tôi đến ngay!"

Người đàn ông cúp điện thoại, đứng dậy, sau đó nhảy khỏi đá ngầm... Tất cả động tác làm liền một mạch, toát lên vẻ khỏe mạnh làm cho người ta có cảm giác hương thụ.

Người đàn ông lái xe đến khu biệt thự trên núi rồi dừng lại trước một căn nhà, xe anh ta vừa đậu ở bãi đã có người vội vàng tiến lên mở cửa.

"Anh Tiêu!" Người mở cửa cung kính gọi.

Người đàn ông không để ý đến, trực tiếp đi vào biệt thự. Khi anh ta bước vào, mấy người vốn đang ngồi bên trong đều đứng lên, cung kính gọi: "Anh Tiêu!"

Nhưng chỉ có một người còn ngồi ở chỗ đó, nhìn chằm chằm không chớp mắt. Hắn tức giận nhìn người đàn ông, "Anh là ai? Tại sao dẫn tôi tới nơi này?"

"Anh không phải cần phải biết tôi là ai, về phần tại sao bắt anh..." Người đàn ông giương khóe miệng, đôi mắt xé nhỏ dài lộ ra hơi thở lạnh lùng, khuôn mặt không phải làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy đẹp nhưng không ai có thể làm ngơ, "Lão Quý, chúng ta bàn chuyện giao dịch một chút?"

Đối với người đàn ông biết thân phận của hắn, Lão Quý khá kinh ngạc. Hắn ta căn bản không rời khỏi Tam Giác Vàng, cho dù có giao dịch cũng rất ít khi tự mình đi. Người ngoài biết đến hắn rất nhiều, nhưng người có thể nhận ra hắn thì không nhiều.

Nhưng nghi ngờ cũng là nghi ngờ, dù sao Lão Quý đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, hắn giấu kín sự nghi ngờ, lạnh lùng hỏi: "Giao dịch gì?"

Người đàn ông ngồi xuống trước Lão Quý, cười nhạt nhìn Lão Quý, chậm rãi nói: "Tôi muốn biết thời gian và địa điểm Dạ Ưng giao dịch với anh!"

"Không thể nào!" Lão Quý bác bỏ không hề suy nghĩ.

Nụ cười trên khóe miệng người đàn ông sâu hơn, giống như quyết định nhanh như vậy đối với anh ta là có chút tiếc hận.

Lão Quý run lên, thầm cau mày. Ánh mắt lạnh lùng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lăng trì hắn đòi hắn chỉ từng gặp qua một người như vậy... Người đàn ông này là ai?

"Không cần vội vàng cự tuyệt..." Người đàn ông bình tĩnh nói, "Tôi sẽ không can thiệp đến giao dịch của anh và Dạ Ưng. Thậm chí tôi có thể bảo đảm ngày đó các anh sẽ không chịu bất cứ quấy nhiễu nào..."

"Hừ!" Lão Quý hừ lạnh, "Sao tôi có thể tin anh?"

"Chỉ bằng tôi..." Người đàn ông khẽ cười lạnh, "... có thể khiến anh vĩnh viễn không thể trở về Tam Giác Vàng!"

Mặt Lão Quý lúc trắng lúc xanh, hắn đã lảo nhuyển nửa đời tất nhiên hiểu điều người đàn ông này nói không phải là phô trương thanh thế, "Mục đích của anh là gì?"

"Điều này anh không cần biết!" Người đàn ông nói xong, đứng lên, nhìn Lão Quý từ trên cao, lạnh lùng nói: "Cho anh thời gian suy nghĩ... Chỉ là, anh cũng không nên bỏ lỡ thời cơ, nếu như không cẩn thận bỏ qua thời gian hẹn với Dạ Ưng sợ rằng không cần tôi ra tay, anh cũng vĩnh viễn không thể quay về Tam Giác Vàng!"

Người đàn ông sau khi lạnh lùng liếc nhìn Lão Quý, xoay người đi lên lầu, theo sau chân anh ta là một người đàn ông dáng dấp khôi ngô.

"Phái người bắt Mộ Thiên Thanh..." Người đàn ông vừa vào thư phòng đã nói.

"Anh Tiêu, nữ cảnh sát kia có quan trọng đối với Lãnh Tinh Hàn không?"

Ánh mắt người đàn ông trở nên tỉnh mạch, chậm rãi nói: "Có quan trọng hay không... lần này sẽ biết!"

Mặc kệ là bởi vì phần tình cảm trong tiềm thức về Ưng hay Mộ Thiên Thanh... nhất định đều là nhược điểm của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Mượn đàn ông dùng!

Tại nhà hàng trên tầng cao nhất của khách sạn Sofia (tên một thành phố ở Bulgari), đèn treo cách điệu chiếu xuống làm cho người ta cảm thấy thư thái, tiếng dương cầm êm ái vang lên trong phòng làm cho mọi người đều cảm thấy thoải mái.

Nhưng Thẩm Duyệt Nhiên lại như ngồi trên bàn kim, hình tượng thay đổi so với thường ngày. Cô mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, chân đi đôi giày cao búp bê, mặt trang điểm nhẹ, cả người nhìn qua có vẻ rất đẹp.

"Cha... con vào nhà vệ sinh một lát!" Thẩm Duyệt Nhiên nói xong, vội vàng cầm túi xách rồi đi.

Thẩm Trạch Hải mặt không biến sắc, ngoài mặt luôn là nụ cười thường trực nhưng lòng không cười. Ông chậm rãi tựa vào trên ghế ngồi, trầm giọng nói: "Cậu nói tiểu tử đá Nhiên Nhiên là ai?"

"Thưa Tổng giám đốc, là Vương Chí Huy, là giám đốc phòng kinh doanh Công ty điện tử Đức Tín!" Trợ lý Vương Hiên đứng sau cung kính trả lời.

Thẩm Trạch Hải sắc mặt không thay đổi, vẫn cười như cũ, gật đầu nói: "Ừ, ngày mai hẹn Tổng giám đốc điện tử Đức Tín ăn một bữa cơm!"

"Vâng, Tổng giám đốc!" Vương Hiên đáp lời, lại vụng trộm nhìn Thẩm Trạch Hải, có chút không rõ, rõ ràng Tổng giám đốc rõ ràng rất yêu mến cô con gái này, nhưng tại sao lại không nhận cô vào gia tộc?

Ở nơi này đang yên lặng chờ, mà Thẩm Duyệt Nhiên đang trốn trong nhà vệ sinh vội vàng lấy điện thoại di động ra, gọi cho Mộ Thiên Thanh...

Lúc này Thẩm Duyệt Nhiên vô cùng lo lắng, điện thoại vừa kết nối liền vội vàng hỏi: "Thiên Thanh, tìm được người chưa?"

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc một bên đang lái xe đến Sofia, nói: "Tìm rồi..."

"Nhanh nhanh, các cậu đang ở đâu?" Thẩm Duyệt Nhiên nghe, hai mắt sáng lên, vội vàng nói, "Mình còn đang ở trong nhà vệ sinh, cậu cũng biết tính khí cha mình rồi đấy, nhớ phải nói rõ sự tình cho anh ta, không được để cho cha mình lập tức nhận ra..."

"Mình nghĩ..." Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc đang quay đầu nhìn cô, có chút xấu hổ nói: "... chỉ anh ấy mới có thể phối hợp với cậu!"

"Thật sao?" Thẩm Duyệt Nhiên hỏi, "Đúng rồi, anh ta tên là gì?"

"Thượng Quan Mộc..."

Thẩm Duyệt Nhiên ngẩng ngẩng cả người, lau lớp son bóng trên miệng, nháy nháy mắt linh động mới vừa phản ứng kịp, nhất thời hưng phấn nói: "Ai nha, buổi chiều lo lắng đến mức quên cả anh ấy. Ha ha... Thiên Thanh, thật sự là mình yêu cậu chết mất, không hổ là chị em. Trước hết cứ cho mình mượn dùng người đàn ông của cậu!"

"Này, cái gì..."

"Tốt lắm tốt lắm, mình muốn ra ngoài trước, ở lâu trong nhà vệ sinh cha mình nhất định hoài nghi!" Thẩm Duyệt Nhiên ngắt lời Mộ Thiên Thanh, nói xong liền cúp điện thoại.

Mộ Thiên Thanh cup mắt, từ từ bỏ tay đang cầm điện thoại xuống nhìn Thượng Quan Mộc, không biết lúc này anh có nghe được lời của Thẩm Duyệt Nhiên trong điện thoại hay không.

Thượng Quan Mộc nhìn cô, khoe miệng giương lên, gương mặt đẹp lộ nụ cười nói: "Dựa vào câu 'người đàn ông của cậu' của cô ấy, hôm nay anh nhất định sẽ giúp việc này thật tốt!"

Thượng Quan Mộc cố ý nhấn mạnh "Người đàn ông của cậu" khiến Mộ Thiên Thanh lúng túng. Trong lòng có chút buồn nhưng cô không biết rằng... anh không có biện pháp cự tuyệt thỉnh cầu của cô cho dù bây giờ cô hy vọng anh đi đóng giả bạn trai của người phụ nữ khác!

Thượng Quan Mộc thầm tự giễu. Anh thích Thiên Thanh đã nhiều năm như vậy, từ lúc quyết định sẽ thăng tiến với cô, anh cũng đã lập ra kế hoạch chiến đấu lâu dài. Dĩ nhiên anh cũng không lùi bước vì cô trốn tránh một lần được, càng không vì sợ cự tuyệt mà ngừng chân đi vào trong lòng cô.

"..." Mộ Thiên Thanh mấp máy môi, vì che giấu hốt hoảng trong lòng vội vàng vòng vo đề tài, "Tình huống của Tiểu Nhiên đại khái anh cũng biết rồi. Anh... cố gắng đừng để lộ."

"Thế nào... không tin anh?" Thượng Quan Mộc cười khê, đúng lúc ngoặt tay lái rẽ vào bãi đậu xe khách sạn Sofia.

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc lúc nào cũng vô cùng tự tin, cười nói: "Không tin anh thì đã không tìm anh rồi!"

Thượng Quan Mộc đỗ xe xong, ánh mắt tình cảm nhìn mắt Mộ Thiên Thanh, sự tin tưởng của cô giúp anh cảm thấy vui hơn nhiều, "Đi thôi!"

Hai người xuống xe, đi về phía khách sạn...

"Đội đã nào...!"

Đột nhiên, Thượng Quan Mộc khẽ gọi. Mộ Thiên Thanh dừng bước, nghi hoặc nhìn Thượng Quan Mộc, chỉ thấy anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, ngón tay thon dài thắt dây giày...

Đèn xe chiếu tới, một chiếc Benz đi sát qua bên cạnh hai người, Lãnh Tĩnh Hàn hơi nghiêng đầu, khẽ nheo mắt...

Xe sát qua bên người Mộ Thiên Thanh cô cũng không có chú ý. Lãnh Tĩnh Hàn nhìn bóng Thượng Quan Mộc cùng Mộ Thiên Thanh dần lui về phía sau qua gương chiếu hậu cho đến khi Hình Thiên đưa xe vào bãi đậu, không nhìn thấy nữa mới thôi.

Hình Thiên cảm nhận được không khí bên trong xe đột ngột sệt giảm, cẩn thận hỏi: "Lão Đại..."

Lãnh Tinh Hàn mở cửa xe bước xuống, hai tay để trong túi quần, mắt rơi trên người Mộ Thiên Thanh đang cười phía trước. Giờ phút này nụ cười của cô đập vào mắt anh, anh hơi chói mắt.

Nếu nói có việc... chính là cùng Thượng Quan Mộc?

Hình Thiên đẩy đẩy kính, thăm than, sớm biết có thể gặp được bọn họ ở chỗ này anh ta tuyệt đối sẽ không đề nghị Lão Đại tới nơi này ăn cơm..

Sau này nếu có ai thuốc hối hận, hãy cho anh ta một liều!

Hình Thiên kêu thăm trong lòng, vẫn phải nhắm mắt tiến lên hỏi thăm: "Nếu không... Chúng ta sang nơi khác?"

Lãnh Tinh Hàn thờ ơ nhìn anh ta, Hình Thiên chỉ cảm thấy cả người tê dại. Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn giống như bình tĩnh không chút gợn sóng, nhưng Hình Thiên biết, ẩn chứa trong đôi mắt ấy là sóng ngầm vô cùng mãnh liệt.

Lãnh Tinh Hàn thôi không nhìn nữa, đi thang máy lên tầng cao nhất...

"Đỉnh!" thang máy cửa mở ra, khúc dương cầm êm ái lọt vào bên tai.

Nhân viên phục vụ dẫn Lãnh Tinh Hàn cùng Hình Thiên đi về phía chỗ ngồi. Vẫn chưa đi được mấy bước Lãnh Tinh Hàn liền thấy một bàn mấy người phía trước đang cười nói với nhau.

Hình Thiên nhũn mảy, mặt tựa như quả mướp đáng héo, hoàn toàn không giống tới hưởng thụ thức ăn ngon.

Lãnh Tinh Hàn cau mày, đi về phía bàn có Mộ Thiên Thanh. Bởi vì Mộ Thiên Thanh cùng Thượng Quan Mộc và Thẩm Duyệt Nhiên đưa lưng về phía anh cho nên không phát hiện, mà Vương Hiên đang bận quan sát Thượng Quan Mộc vội vàng nhắc nhở Thẩm Trạch Hải.

"Lãnh thiếu..."

Đúng lúc, Lãnh Tinh Hàn bước đến trước mặt, Thẩm Trạch Hải đứng dậy chào hỏi.

"Tổng giám đốc Thẩm, đã lâu không gặp!" Lãnh Tinh Hàn nói, giọng điệu đều đều: "Tổng giám đốc Thẩm tới thành phố A bao giờ vậy?"

"Hôm nay mới vừa đến..." Thẩm Trạch Hải hơi cười, hỏi: "Nếu như Lãnh thiếu không đề ý, cùng ngồi xuống đây có được không?"

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nhìn lướt qua Mộ Thiên Thanh đang còn sững sờ, nói: "Không cần, Tổng giám đốc Thẩm nếu như không rời đi gấp, ngày mai tôi làm chủ, Tổng giám đốc Thẩm phải nể mặt!"

"Điều đây là tất nhiên..."

"Vậy không quấy rầy..." Lãnh Tinh Hàn khẽ mở miệng, nhìn lướt qua tất cả mọi người, "... Các vị dùng cơm!"

Dứt lời, ánh mắt anh chuyển từ mặt Thượng Quan Mộc sang người Mộ Thiên Thanh, ánh mắt chứa đầy lửa giận đến anh cũng không hề hay biết. Anh và Thẩm Trạch Hải gật đầu với nhau, xoay người rời đi.

Mộ Thiên Thanh mím môi nhìn bóng lưng rời đi của Lãnh Tinh Hàn, trái tim như có vật gì ngăn cản, không biết vì sao cô có cảm giác giống như bị "bắt gian".

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, cảm xúc phức tạp trong mắt cô không tránh được mắt anh, anh theo bản năng gạt bỏ sự xuất hiện mang đến cảm xúc không yên của Lãnh Tinh Hàn.

Một bữa cơm, tất cả mọi người ăn không yên lòng. Trên mặt Thẩm Trạch Hải vẫn là nụ cười như cũ, cũng không vạch trần thủ đoạn nhỏ của Thẩm Duyệt Nhiên. Nếu như Thượng Quan Mộc với Tiểu Nhiên thật sự có phát triển, ông sẽ không để ý đến cùng bọn họ.

Sau khi ăn xong, Mộ Thiên Thanh lễ phép nói mình có chuyện, đứng dậy rời đi. Sau khi cô và Thượng Quan Mộc thăm ra hiệu với nhau, cười cười nhìn Thẩm Duyệt Nhiên đang lên nháy mắt, xoay người rời đi.

Mộ Thiên Thanh đứng ở cửa khách sạn chờ xe, nhưng đợi thật lâu cũng không thấy có chiếc taxi nào. Cô ngẩng đầu nhìn những đóm nhỏ đầy trời trong chốc lát, cuối cùng quyết định thông thả bước về phía trước....

"Lão Đại, Mộ Thiên Thanh ở phía trước!" Hình Thiên nhìn Mộ Thiên Thanh dứt hai tay trong túi, khẽ cúi thấp đầu đi bộ phía trước mặt, sau đó nhìn Lãnh Tinh Hàn trong gương chiếu hậu.

Lãnh Tinh Hàn nhìn ra khoảng không xa xăm, ánh mắt thâm thúy, đồng thời không nhìn theo cô đang đi song song với xe nữa.

Hình Thiên thấy Lãnh Tinh Hàn cũng không tỏ thái độ gì, cong khóe miệng, lái xe hòa vào dòng xe chạy cực nhanh trên đường.

Mộ Thiên Thanh mím môi thật chặt đi về phía chung cư, trong đầu vẫn suy nghĩ về ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn lúc trong phòng ăn, dọc theo đường đi cô cũng không có phát hiện có người đang đi theo.

Người đàn ông dọc theo đường đi mặt không biến sắc đi theo Mộ Thiên Thanh. Ánh mắt hắn ta lạnh lẽo nhìn bóng lưng cô, vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra nhấn một dãy số. Sau khi điện thoại kết nối, giọng điệu lạnh lùng: "Ồ chung cư trước mặt có con hẻm, hành động ở đó."

Nói xong người đàn ông cúp điện thoại, tiếp tục đi theo Mộ Thiên Thanh. Từ đầu đến cuối, Mộ Thiên Thanh cũng không phát hiện, cho đến khi cô đến gần con hẻm nhỏ...

Cửa ra đối diện con hẻm là chung cư chỗ cô ở, bởi vì là khu chung cư cũ nên không có đèn đêm chiếu sáng. Dưới ánh trăng nơi này vô cùng lạnh lẽo mà im lặng.

Mộ Thiên Thanh không dừng bước, chỉ là thân là cảnh sát cô đã có cảnh giác...

Đột nhiên, Mộ Thiên Thanh dừng bước, nhìn đầu hẻm phía trước có bốn người đàn ông cao lớn đang đứng, đồng thời lấy ra trong túi tay, ánh mắt ngoan độc.

Tiếng bước chân truyền đến từ sau lưng, Mộ Thiên Thanh khẽ nghiêng người, quan sát tình thế trước mắt.

"Cảnh sát Mộ, tự cô đi theo chúng tôi hay là...?" Người đàn ông phía sau đi thẳng vào vấn đề, lạnh lùng hỏi.

Mộ Thiên Thanh tỉnh táo nói: "Vậy phải xem bản lĩnh của các người..."

Chưa nói xong Mộ Thiên Thanh đã đá một cước về phía người đàn ông, người đàn ông rất thoải mái tránh thoát. Đúng lúc này bốn tên chặn ở đầu hẻm tiến lên, cả bốn người đồng loạt tấn công Mộ Thiên Thanh, mỗi một chiêu đều dùng sức lực cực lớn.

Mộ Thiên Thanh cố gắng bình tĩnh, nhưng cô là phụ nữ, cho dù có giỏi đến mấy căn bản cũng không cách nào đối phó được với năm người. Cô nhanh chóng suy nghĩ, vừa ứng phó với bốn tên cao to vừa nghĩ cách đến đầu hẻm...

Người đàn ông đi theo lúc trước mặt không biểu cảm nhanh chóng nhận ra ý định của Mộ Thiên Thanh, chỉ thấy khóe miệng hắn nhếch lên, nhắc chân, trong lúc Mộ Thiên Thanh ném qua vai một tên đàn ông, hắn đá mạnh lên vai cô.

"A!" Mộ Thiên Thanh bị đau nghiêng người, một quả đấm khác rơi xuống trên người cô...

Mộ Thiên Thanh chỉ cảm thấy trong miệng có vị ngai ngái, cả người liền ngã sấp dưới đất.

Đang bước mạnh chân tiến về phía trước, dẫm lên trên người Mộ Thiên Thanh vừa chống người, ánh mắt lạnh lẽo khinh thường, "Mang đi!"

Một tên vạm vỡ bắt chéo hai tay Mộ Thiên Thanh ra sau lưng rồi trói lại, nhét vải vào trong miệng cô rồi kéo về phía chiếc xe đang đậu đầu hẻm...

Mộ Thiên Thanh giùng giàng, nhưng tay bị trói căn bản không còn chút sức lực nào. Cô bị tên đó ném vào trong xe, nhếch nhác ngã ở trên ghế ngồi.

"Quay về!" Đẳng lạnh lùng ra lệnh, tài xế gật đầu, khởi động xe quẹo ở ngã rẽ.

Lúc quẹo xe, Lãnh Tinh Hàn lái xe sát qua chiếc Business.

Đúng lúc vang lên tiếng masat với đường, trong giây lát đi lướt qua xe, Lãnh Tinh Hàn nheo mắt, lấy điện thoại ra gọi nhưng không có ai nghe. Ngay trong lúc gọi, bên trong vang lên tiếng nhắc nhở "Số điện thoại vừa gọi hiện giờ đã tắt máy".

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, mấp môi, không hề suy nghĩ khởi động xe, quay một vòng mượt mà, đi theo chiếc xe Business kia. Lúc này anh gọi một dãy số khác, đợi điện thoại kết nối rồi lạnh lùng nói: "Tra biển số xe XXX và vị trí của Mộ Thiên Thanh!"

"Vâng!" Hình Thiên không biết Lão Đại bỏ rơi anh ta giữa đường một mình lái xe rồi đi sao đột nhiên lại tra vị trí của Mộ Thiên Thanh. Nhưng anh ta hiểu Lãnh Tinh Hàn, nghe giọng điệu anh ta biết Mộ Thiên Thanh có lẽ đã xảy ra chuyện.

Lãnh Tinh Hàn lái xe như bay trong màn đêm, gương mặt đẹp như khắc lộ ra vẻ lạnh lẽo. Anh như vậy giống như Satan tới từ địa ngục, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nuốt bóng đêm...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nguy hiểm

Edit: Socfsk

Mộ Thiên Thanh bị tên cao lớn vây quanh ngồi trên xe, xe lao vùn vụt lướt qua đèn đường. Bởi vì trong miệng cô có nhét vải nên chỉ có thể phát ra âm thanh "Ô ô", thân là cảnh sát dĩ nhiên cô rất rõ ràng tình hình giờ phút này.

Đằng nhìn Mộ Thiên Thanh đầu tóc rối bời trong gương chiếu hậu, sau đó lạnh lùng thu hồi tầm mắt.

Xe vẫn lao nhanh như cũ, Mộ Thiên Thanh thôi giãy giụa chỉ để cho mình tỉnh táo lại. Cô yên lặng nhớ kỹ tuyến đường nhưng lại phát hiện chiếc xe này rõ ràng đang đi vòng quanh các tuyến phố...

Trong lúc Mộ Thiên Thanh hoài nghi bọn họ đang dùng thủ đoạn thoát khỏi theo dõi thì xe rời phố xá sầm uất, cho đến khi đến một vùng có nhiều lau sậy mới dừng lại.

Cửa xe bị mở ra, sau khi một tên cao to xuống xe cũng lôi Mộ Thiên Thanh ra ngoài, sau đó kéo cô đến một nhà kho bỏ trống ở phía trước.

"Đi vào!" Tên đó hét lên, vung tay đẩy Mộ Thiên Thanh vào trong một phòng nhỏ, sau đó khóa cửa lại.

Mộ Thiên Thanh quan sát tình hình chung quanh, cô không biết những người này có ý đồ gì, chỉ là cổ cắn miếng vải trong miệng như đang nhẫn nại chờ điều gì đó.

*

Tổng bộ Dạ Ứng

Lãnh Tinh Hàn nheo mắt, sâu không thấy đáy.

"Lão Đại, đã nghe ngóng khắp nơi, hẳn không phải do người trên địa bàn làm..." Hình Thiên cau mày hỏi: "Có phải là Lão Quỷ ra tay?"

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhướn mắt lên, ánh mắt lạnh như băng, "Không phải hẳn!"

Chân mày Hình Thiên càng nhíu sâu hơn, không hiểu tại sao Lãnh Tinh Hàn khẳng định như thế.

"Hắn không biết cho đi xe vòng bỏ theo dõi..." Giọng điệu Lãnh Tinh Hàn hết sức bình tĩnh, nhưng cả người toát lên hơi thở lạnh lẽo.

Mấy người Tiểu Tứ liếc mắt nhìn nhau, thật lâu rồi Lãnh Tinh Hàn không đến tổng bộ Dạ Ứng, thế mà hôm nay lại đến vì Mộ Thiên Thanh, trong lòng mấy người có chút lo lắng. Không phải bọn họ quan tâm đến sự sống còn của Mộ Thiên Thanh mà là Lão Đại có thể làm một số chuyện không có lí trí hay gây hại cho mình vì cô hay không.

Mặt Lãnh Tinh Hàn y hệt như khắc lộ ra hơi thở sát phạt, đôi mắt chim ưng dần dần nheo lại, im lặng suy nghĩ...

*

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai theo màn diễn hình, đôi mắt xé rách sụp xuống, khẽ nhấp môi.

Mục Sâm nhận được tin của Đảng bước lên báo cáo, liếc nhìn Mộ Thiên Thanh trên màn hình camera, nói: "Anh Tiêu, đã chuẩn bị xong!"

"Ừm!" Người đàn ông đáp, ánh mắt vẫn không rời màn hình camera, ánh mắt phức tạp nhìn Mộ Thiên Thanh, mấy môi tự lẩm bẩm: "Lãnh Tinh Hàn, anh sẽ làm tôi thất vọng..."

Giọng người đàn ông có chút gì đấy chua xót, giấu cợt. Anh ta cảm điều khiển tắt màn hình, không muốn nhìn chuyện xảy ra tiếp theo.

Đêm, yên lặng đến mức đáng sợ.

Mộ Thiên Thanh nghĩ hết biện pháp cũng không cách nào cởi được dây trói, hai tay bị trói đến mức không còn cảm giác, nhưng cô không từ bỏ, cô không thể ngồi chờ chết.

"Loảng xoảng", cửa đột nhiên bị mở ra, đèn nhanh chóng được bật lên, Mộ Thiên Thanh chỉ cảm thấy choáng váng, quay mặt đi.

Còn chưa đợi đến lúc cô thích ứng, cô bị hai người xách lên, sau đó lấy sợi dây cột chặt vào một bên trên cây cột...

"Ô ô... Ô ô..." Mộ Thiên Thanh giùng giàng, nhưng cô giống như con dê con đang đợi làm thịt.

Đằng nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó xoay người mở cái hộp trên tay người đàn ông, lấy ra một ống kim tiêm...

"Cái này độ tinh khiết đạt mức 0.95, hiện không còn trên thị trường, vẫn nên để cảnh sát Mộ thử nghiệm trước..." Đằng khẽ nhếch miệng, lạnh lùng nói: "Cảnh sát Mộ giúp nhiều người như vậy... Không biết có thể giúp đỡ chính mình hay không?"

Mộ Thiên Thanh nhìn ống kim tiêm đó, con người đột nhiên mở rộng. Cô nhìn Đằng chậm rãi đến gần mình, đáy mắt lộ ra cảm giác sợ hãi mãnh liệt...

Đằng giờ ông kim, mặt không biểu cảm tiến lại gần Mộ Thiên Thanh, ánh mắt lạnh lẽo khiến con người ta cảm thấy rét run. Hắn ta bước rất chậm, giống như đang hưởng thụ biểu cảm sợ hãi trong mắt Mộ Thiên Thanh.

Theo bước tiến tới gần của hắn ta, Mộ Thiên Thanh càng tròng mắt lớn hơn. Cô không quy luật lắc đầu theo bản năng, trong miệng phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào. Cô dùng hết sức lực uốn éo người, nhưng căn bản trốn không thoát khỏi dây trói...

Đằng dừng lại trước Mộ Thiên Thanh hai bước, khoe miệng chậm rãi nâng lên, nhìn dáng vẻ của Mộ Thiên Thanh, nói: "Rất sợ sao?"

Mộ Thiên Thanh thầm cắn răng, con người hung hăng nhìn chằm chằm Đằng.

Khoe miệng Đằng càng cong hơn, tiến lại nâng cằm Mộ Thiên Thanh lên, lấy vải trong miệng Mộ Thiên Thanh ra.

"Hừ", miếng vải trong miệng đã được lấy ra, Mộ Thiên Thanh xốt miệng nhất thời không thích ứng nổi. Mấy giây sau cô hung hăng nhìn chằm chằm Đằng, nghiến răng hỏi: "Các anh là ai?"

Đằng cau đôi mày rậm, cười lạnh nói: "Mặc kệ là ai... Tuyệt đối không phải là bạn bè của cô?"

Mộ Thiên Thanh không nói lời nào, nhanh suy nghĩ. Cô đã từng nằm vùng, đã bắt nhóm ma túy, gần đây còn cả hành động lớn ở khu Nam, người muốn chinh cô cũng rất nhiều, nhưng dám biến thành hành động thật sự lại không nhiều.

Mộ Thiên Thanh nhìn người đàn ông trước mặt, nói năng thận trọng, trên người lộ ra hơi thở khắc nghiệt... Ánh mắt cô lơ đãng liếc về ống tiêm trong tay hắn ta, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, cô cúi đầu nhìn mặt Đằng, hỏi: "Các anh là người của Dạ Ưng?"

Hàng của Dạ Ưng không nhiều lắm, nhưng lại hết sức bán chạy. Bởi vì hàng trên tay bọn họ có độ tinh khiết cực cao, mà cô vẫn nín lấy Dạ Ưng không buông...

Dáng vẻ Đằng vẫn lạnh lùng, nhìn mặt Mộ Thiên Thanh hơi lăm lăm, tại một nơi không sáng lắm như nơi này dù rơi vào hoàn cảnh căng thẳng, hai mắt vẫn mở to trong sáng, vẫn kiên cường. Người phụ nữ này... đáng giá cho anh Tiêu tốn nhiều tâm tư như vậy?

"Phải... hay là không phải..." Đằng nhếch miệng khinh thường, chậm rãi nói: "... Thì thế nào?"

Dứt lời, Đằng cất bước chậm rãi tiến tới gần Mộ Thiên Thanh đồng thời giơ tay lên dạm ống tiêm, nhìn ánh mắt sợ hãi vẫn giả bộ bình tĩnh của Mộ Thiên Thanh, lòng thầm cười lạnh, "Muốn giúp người khác cai nghiện như vậy... có lẽ tự giúp bản thân cũng không phải là vấn đề..."

"Anh tiến lên một bước... Ừm... Ừm Ừm... Ừm..."

Mộ Thiên Thanh bản năng muốn đàm phán, nhưng còn chưa dứt lời, một người khác đã nhét vải vào miệng cô.

Mộ Thiên Thanh không ngừng phát ra tiếng "Ừm Ừm", cô dùng hết sức giãy dụa thân thể, con người sâu hoắm, nhìn khuôn mặt cười lạnh của Đằng.

Đằng hết sức hưởng thụ vẻ mặt giờ phút này của Mộ Thiên Thanh, cô càng sợ nụ cười trên mặt hắn ta càng rõ ràng. Nụ cười làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Trong lúc hai mắt Mộ Thiên Thanh đang tròng lớn, Đằng giờ ống tiêm lên về phía người cô. Đúng lúc này vang lên tiếng 'Phanh', cửa vốn đang đóng chặt bị người ta một cước đá văng.

Mọi người đều kinh ngạc từ hành động bất ngờ này, tất cả mọi người cùng nhìn về phía cửa...

Chỉ thấy Lãnh Tinh Hàn hai mắt rét lạnh đứng ở cửa, áo sơ mi màu đen, quần đen, tây trang đen, cả người giống như Satan chốn địa ngục đang nhìn người thường bằng nửa con mắt, chỉ có khuy áo trên ống tay áo sơ mi phát ra ánh sáng nhàn nhạt...

Mắt Mộ Thiên Thanh toát lên vẻ vui sướng, sau giây phút kinh ngạc đột nhiên cảm thấy lỗ mũi chua xót, hốc mắt phút chốc đỏ lên, trong mắt cũng là một tầng hơi nước mờ nhạt, dưới ánh đèn pha trở nên yêu kiều.

Mấy người canh gác ngỡ ngàng không hiểu sao người đàn ông này có thể tiến vào không tiếng động, bên ngoài không chút động tĩnh người của bọn họ cũng không bị đánh ngã.

Đằng chậm rãi xoay người, nhìn Lãnh Tinh Hàn, hắn đã nghe qua không ít về người đàn ông ở trước mặt, nhưng gặp mặt vẫn là lần đầu tiên.

Đằng nhếch miệng cười lạnh, lạnh nhạt quan sát Lãnh Tinh Hàn. Dừng góc độ của một người đàn ông, một đối thủ... Lãnh Tinh Hàn tuyệt đối là một người làm cho người ta sôi máu.

"Thả cô ấy..." Lãnh Tinh Hàn khẽ mở môi mỏng, giọng nhẹ vô cùng nhưng người nơi này cũng có thể cảm nhận được sự kiên quyết trong ba chữ đơn giản, tựa như một tảng đá lớn bình thường chuẩn bị đè chết người.

"Ha ha ha ha" tiếng cười nhạo vang lên, Đằng ung dung ném ống tiêm trong tay cho đàn em bên cạnh, "Có bản lĩnh... anh hãy tự mình đến mang đi?"

Vừa dứt lời Đăng đã vọt tiến lên, giơ chân đá về phía Lãnh Tinh Hàn...

"Uhm... Uhm..." Mộ Thiên Thanh nức nở, mắt long lanh lo lắng nhìn Lãnh Tinh Hàn. Cô biết bản lĩnh Lãnh Tinh Hàn không tệ nhưng ở đây có năm người, riêng người đàn ông kia chính là một nhân vật hung ác.

Trong lúc Mộ Thiên Thanh đang lo lắng căng thẳng, Lãnh Tinh Hàn hơi nghiêng người tránh cú đá chân của Đăng, môi mỏng khẽ nhấp, lộ ra hơi thở rét lạnh.

Đăng thấy một chiêu thất bại, không suy nghĩ nhiều tiếp tục tiến lên công kích lần nữa. Mỗi một chiêu thức của hắn ta đều vô cùng bén nhọn mà ngoan tuyệt, mỗi lần công kích đều dùng sức lực cực mạnh.

Lãnh Tinh Hàn mặt không biến sắc, chỉ né tránh chứ không phản kích.

Đăng đột nhiên dừng động tác lại, hừ lạnh nhìn Lãnh Tinh Hàn nói: "Thế nào? Muốn cứu người... mà chỉ có như vậy?"

Lãnh Tinh Hàn cười lạnh, chỉ là nụ cười làm cho người ta lập tức có loại khí tức khát máu tràn quanh thân, không khỏi làm cho người ta thầm rùng mình.

"Thả cô ấy... chuyện ngày hôm nay tôi sẽ không truy cứu?" Lời Lãnh Tinh Hàn vô cùng bá đạo giống như chỉ cần anh muốn truy cứu, như vậy... những người này nhất định không trốn được.

Đăng vốn không lộ vẻ gì, dờ mắt nhìn sự việc xảy ra, khóe miệng hần khẽ co quắp, lạnh lùng nói: "Vẫn là câu nói kia, có bản lĩnh... anh tự mình đưa cô ta đi..."

Vừa dứt lời Đăng đã công kích tiếp. Lần này, Lãnh Tinh Hàn không tránh né, mà tiến lên đón đòn đá chân của hắn, chỉ nghe thấy tiếng hai chân va chạm vào nhau trên không trung, đồng thời hai người cùng rơi xuống đất...

Cùng rơi xuống đất cùng lúc, Đăng tiến lên không muốn mất đi cơ hội tấn công trước, nhưng Lãnh Tinh Hàn sớm có phòng bị, hắn tiếp tục thất bại, hai người ngơ ngác tới tột độ. Mấy người trong phòng nhìn theo mỗi chiêu cước của bọn họ, tròng mắt kinh ngạc...

Bản lĩnh của Đăng, ngoài anh Tiêu căn bản không hề có địch thủ. Nhưng người đàn ông này là ai? Thế nhưng có thể so tài cùng Đăng không chút suy sụp...

Mộ Thiên Thanh chăm chú nhìn chăm chăm hai người đang tranh đấu, giờ phút này cô đã hốt hoảng không thể nào phân tích tình hình, cô chỉ lo lắng cho Lãnh Tinh Hàn.

Mấy người đàn ông trong phòng nhìn trận đấu kéo dài, tay nắm chặt nắm đấm, lòng cũng rất háo hức muốn thử. Nhưng không có sự phân phó của Đăng, bọn họ không một người nào dám tự mình tiến lên.

Bản lĩnh của Lãnh Tinh Hàn hoàn toàn khơi dậy niềm say mê trong cơ thể Đăng, ánh mắt hắn ta dần nhuộm đầy hơi thở tàn bạo, chiêu thức ra cũng càng nhanh, càng hung ác hơn. Nhưng cho dù như vậy hắn ta cũng không chiếm được thế thượng phong.

Từ đầu đến cuối Lãnh Tinh Hàn không biểu lộ chút cảm xúc nào, ngoại trừ lạnh, cũng chỉ có lạnh, chỉ là sâu nơi đáy mắt, nhiệt huyết càng dâng trào.

"Hú hú... Hú hú..."

Tiếng còi cảnh sát vang lên không đúng lúc khiến không khí lập tức trở nên căng thẳng...

"Anh Đăng, có cảnh sát?" Một người rống lên.

Đăng đá một cước về phía Lãnh Tinh Hàn đồng thời giữ khoảng cách với anh. Hắn nhìn anh nghiêng rống hỏi: "Bảo cảnh sát?"

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nháy mắt, ưu nhã chỉnh sửa quần áo của mình một chút, nhướn mắt lên, lạnh nhạt nói: "Tôi là công dân tốt, gặp phải chuyện như vậy chẳng lẽ không phải là báo cảnh sát sao?"

"..." Đăng nhúm mày thật chặt, miệng co quắp bởi vì lời nói của Lãnh Tinh Hàn.

"Anh Đăng..." Giọng người nọ càng gấp gáp, "Anh đi trước đi?"

Cùng với giọng nói của người kia là tiếng còi cảnh sát đã gần trong gang tấc, Đăng lạnh lùng nhìn Lãnh Tinh Hàn, dừng chốc lát rồi mới nói: "Trận hôm nay... tôi sẽ ghi nhớ?"

Nói xong hắn ta ngoài cười nhưng trong không cười khẽ nhếch khóe miệng, ánh mắt có chút khiêu khích.

Lãnh Tinh Hàn thờ ơ nhìn, hai tay bỏ trong túi quần, lạnh lùng nói: "Không đi... cậu sẽ không đi được nữa."

Mộ Thiên Thanh tròn to hai mắt, không hiểu tại sao Lãnh Tinh Hàn lại thả bọn họ đi?

Đăng hừ lạnh, khẽ ra hiệu cho mấy đàn em, thân người cường tráng nhảy lên một đồng phệ thái bên cạnh, ý đồ trốn thoát...

"Tất cả đều không được nhúc nhích?" Giọng nói già gặn vang lên cùng lúc mấy người đứng vào hàng, đồng thời, tiếng súng vang lên chạm vào sắt thép phát ra tia lửa chói mắt.

Cảnh sát đuổi theo nơi đám người trốn chạy, Lãnh Tinh Hàn đi tới bên người Mộ Thiên Thanh...

"Ưm ưm..." Mộ Thiên Thanh nức nở.

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng lấy mảnh vải nhét trong miệng cô, nhìn vết máu nơi khóe miệng, trong mắt thoáng qua tia đau lòng không hề biết.

"Sao anh lại thả bọn họ đi?" Mộ Thiên Thanh vừa thoát khỏi nguy hiểm giống như quên mất những khăn trương và lo lắng vừa rồi, chỉ không hiểu hỏi.

"Không thả bọn họ đi, em sẽ trở thành con tin?" Lãnh Tinh Hàn cúi đầu cho Mộ Thiên Thanh, lạnh nhạt trả lời: "Bất phạm nhân là chuyện của cảnh sát, tôi chỉ tới cứu em!"

Tôi chỉ tới cứu em...

Mộ Thiên Thanh bị mấy chữ này làm cho đầu óc không thể nào suy tư, giống như ngay cả nhịp tim trong nháy mắt dừng lại. Cô khẽ quay đầu nhìn đôi tay đang cúi đầu cho cô, bàn tay thon dài mà trắng nõn như một mặt hàng mỹ nghệ, ngay cả động tác đơn giản cũng lộ ra sự tao nhã.

Mộ Thiên Thanh dời tầm mắt lên trên một góc 45 độ, thấy gò má Lãnh Tinh Hàn, khuôn mặt rõ ràng, lông mày rậm mê người, sống mũi thẳng, môi mỏng... Mỗi một chỗ đều như tác phẩm nghệ thuật mà thượng đế tạo ra.

Cô chưa từng quan sát anh ở khoảng cách gần như vậy, mỗi lần ở cùng anh dường như chuyện gì cũng xảy ra bất kể lớn hay nhỏ, khiến cô căn bản không có thời gian rảnh cảm nhận.

Trên người anh có mùi thuốc lá nhàn nhạt, mùi vị rất nhẹ rất nhạt, xen lẫn với hơi thở của biển cả trên người, hẳn là làm cho người ta chú ý...

=====

P/s: vài hôm nữa mình bận có việc nên khi nào thấy hơi lâu lâu mà chưa có truyện, các bạn sang web <http://tieuthuyetedit.com> đọc đỡ dùm mình nha. vì bên đó có hẹn lịch up tự động, mình cài đặt tr cho những ngày nghỉ luôn rồi.

41.2

Mộ Thiên Thanh khẽ nhếch môi, ánh mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn dần thay đổi, thậm chí sợi dây bị nói lỏng cũng không biết, vẫn kinh ngạc nhìn...

Ánh mắt lạnh của Lãnh Tinh Hàn thoáng qua một tia đùa giỡn, anh thản nhiên hỏi: "Nhìn đủ chưa?"

Cúi đầu, mặt Mộ Thiên Thanh lập tức đỏ lên, vòng vo nói: "Ai... ai nhìn anh?"

"Tôi nói em nhìn tôi sao?" Lãnh Tinh Hàn ngồi thẳng lên, mặt bình tĩnh không nhận ra là đang suy nghĩ điều gì.

Mộ Thiên Thanh lập tức cứng họng, khẽ nhếch miệng, mắt mở to đảo đi đảo lại...

"Em đi xem tình huống bên ngoài một chút..." Mộ Thiên Thanh vội vàng nói, định đi ra ngoài, nhưng vừa sai bước, bắp chân đột nhiên rút gân, cả người cô mềm nhũn ngã ra sau...

Lãnh Tinh Hàn vội đưa tay ra, vòng chặc quanh hông Mộ Thiên Thanh, cũng thuận thế kéo người cô lại, giọng điệu anh chứa đựng lo lắng hỏi: "Bị thương ở đâu?"

"Em... em không sao?" Mùi nước biển xen lẫn mùi thuốc lá trên người Lãnh Tinh Hàn lần nữa chui vào trong mũi Mộ Thiên Thanh. Mặt cô càng thêm đỏ, nếu như không phải là do hoàn cảnh không hợp, cô đã tìm một cái lỗ chui xuống rồi.

"Thiên Thanh?"

Giọng nói lo lắng vang lên, bóng Thượng Quan Mộc đã xuất hiện trước mặt hai người.

Bước chân Thượng Quan Mộc đột nhiên dừng lại, mặt hơi kinh ngạc, ngay sau đó khôi phục bình tĩnh tiến lên, "Có bị thương ở đâu không?"

Mộ Thiên Thanh không nghĩ tới Thượng Quan Mộc cũng tới, cô đẩy Lãnh Tinh Hàn ra theo bản năng. Bởi vì động tác quá mạnh suýt chút nữa cô đã đứng không vững.

Thượng Quan Mộc đưa tay đỡ cô, lo lắng hỏi: "Bị thương?"

Mộ Thiên Thanh hé miệng lắc đầu, cô cảm nhận được khí lạnh từ người Lãnh Tinh Hàn, không khỏi nuốt nuốt xuống.

Thượng Quan Mộc mượn ánh sáng yếu ớt đánh giá Mộ Thiên Thanh, xác định cô thật sự không có đáng ngại mới thôi lo lắng.

Lãnh Tinh Hàn nhẹ híp đôi mắt sắc, đối với cử động vừa rồi của Mộ Thiên Thanh, trong lòng thầm sinh tức giận. Mà giờ khắc này không khí giữa Thượng Quan Mộc và cô mập mờ càng làm cho lòng anh không khỏi phiền não.

Thượng Quan Mộc cảm nhận được bất mãn trên người Lãnh Tinh Hàn, lòng thầm cười lạnh, ung dung nói: "Lần này phiền tới Lãnh thiếu rồi... Cảnh dân hợp tác, tất cả mọi người đều phải học theo Lãnh thiếu."

"Phải?" Lãnh Tinh Hàn thờ ơ lên tiếng, đang lúc Thượng Quan Mộc cho là anh chỉ qua loa lại nghe Lãnh Tinh Hàn nói tiếp: "Dù sao... Thiên Thanh cũng là người phụ nữ của tôi?"

Lời của anh rất nhỏ nhưng lại như quả đạn oanh tạc trong không gian yên tĩnh, chấn động đầu óc Mộ Thiên Thanh.

Hai mắt Thượng Quan Mộc ngây dại, sắc mặt cũng trở nên khó coi, "Người phụ nữ của anh?"

"Đã làm phiền sếp Mộc tới trợ cứu 'người phụ nữ của tôi', có lẽ... tôi nên tặng một cò thưởng cho khu Nam mới phải?" Trong lúc nói chuyện Lãnh Tinh Hàn đã tự nhiên ôm bả vai Mộ Thiên Thanh, anh cảm nhận được người trong ngực trở nên cứng ngắc, lòng dần dần trầm xuống.

Thượng Quan Mộc mấp môi, ánh mắt sắc bén nhìn Lãnh Tinh Hàn.

Mộ Thiên Thanh đột nhiên hồi hồn, cô nhìn Lãnh Tinh Hàn, rồi nhìn Thượng Quan Mộc, hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt lạnh lùng. Nhưng mà không khí quỷ dị trong phòng giờ phút này khiến cô ghẹt thở.

"Báo cáo sếp Mộc, bắt được hai tên bỏ trốn, đánh gục hai người, có một người chạy trốn vẫn đang đuổi theo?" Giọng nói vang lên phá vỡ cục diện bế tắc giờ phút này, cảnh viên mặc cảnh phục ở cửa ra vào cung kính hồi báo.

Thượng Quan Mộc vẫn đang còn giằng co mắt với Lãnh Tinh Hàn, lạnh nhạt nói: "Chuyện tối nay còn phải nhờ Thiên Thanh hỗ trợ điều tra, xem ra... làm phiền người phụ nữ của Lãnh thiếu..."

Thượng Quan Mộc chuyển mắt về Mộ Thiên Thanh đang trong ngực Lãnh Tinh Hàn, nói tiếp: "... phải cùng tôi về đồn cảnh sát một chuyến."

Lời nói bình tĩnh như vậy, ánh mắt bi thương như vậy khiến cơ thể Mộ Thiên Thanh càng thêm cứng ngắc. Cô nín thở thật chặt, đà điều cúi mắt.

Về mặt Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh như mặt biển nhưng bên trong cũng đã sóng lớn mãnh liệt, anh lạnh nhạt nói: "Thế nào? Không cần tôi đi cùng hỗ trợ điều tra sao?"

Thượng Quan Mộc hơi gھếu cọt, giọng nói lại hòa nhã: "Hỗ trợ điều tra là loại chuyện như thế nào sao đồn cảnh sát có thể mời Lãnh thiếu ra mặt chứ? Có đoàn luật sư của anh là được, không cần phiền tới Lãnh thiếu?"

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhếch miệng, ý tứ trong lời nói của Thượng Quan Mộc là cho Mộ Thiên Thanh nghe, sao anh lại nghe không hiểu?

Lãnh Tinh Hàn ôm lấy tay Mộ Thiên Thanh chặt thêm mấy phần, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn góc nhỏ trên mái nhà, đáy mắt thoáng suy nghĩ sâu xa. Anh thối lui, thần nhiên nói: "Chuyện của Thiên Thanh... sao tôi có thể cảm thấy phiền tới?"

Dứt lời, tay Lãnh Tinh Hàn khẽ tăng thêm lực, ôm lấy thân thể cứng ngắc của Mộ Thiên Thanh lướt qua Thượng Quan Mộc đi ra ngoài..

Thượng Quan Mộc còn đứng tại chỗ, khuôn mặt đẹp để lộ tức giận. Anh hít một hơi thật sâu rồi mới xoay người đi theo ra ngoài.

Bên ngoài kho hàng bỏ hoang là mấy xe cảnh sát, ánh đèn đỏ gần đám lau sậy ở ngoại ô cũng không khí căng thẳng, nhân viên cảnh sát bắt hai tên đẩy vào bên trong xe, sau khi đóng cửa đi về đồn cảnh sát.

Hình Thiên thấy Lãnh Tinh Hàn ra ngoài mới thả lỏng tinh thần, vội vàng tiến lên đón, nhìn thoáng qua Mộ Thiên Thanh đang được ôm trong ngực Lãnh Tinh Hàn, lại nhìn về phía Lãnh Tinh Hàn, "Tổng giám đốc?"

Lãnh Tinh Hàn chỉ gật đầu một cái, mắt khẽ nheo nhìn dáng vẻ chật vật của Mộ Thiên Thanh.

Đúng lúc này người của Thượng Quan Mộc cũng đi ra ngoài, sắc mặt bình tĩnh nhìn Lãnh Tinh Hàn cùng Mộ Thiên Thanh, sau đó nhìn tổ trưởng tổ hành động lần này ra lệnh, "Thu đội?"

"Yes sir?" Tổ trưởng đáp, gọi mọi người nhanh chóng thu đội.

"Thiên Thanh, đi xe anh?" Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, giọng nói có vẻ không cho phép cự tuyệt, ánh mắt anh dò về phía Lãnh Tinh Hàn, hỏi thăm cho có lệ: "Tôi nghĩ... Lãnh thiếu không có ý kiến về việc này chứ??"

Mặt Lãnh Tinh Hàn thờ ơ, Mộ Thiên Thanh nhìn anh một cái, theo Thượng Quan Mộc lên Land Rover đang đỗ phía kia.

"Hú hú hú hú..." Âm thanh dần dần đi xa, vốn là một nơi huyên náo đầy đèn đỏ của xe cảnh sát giờ trở nên vô cùng yên tĩnh.

"Lão Đại?" Hình Thiên nhú mày nhìn Lãnh Tinh Hàn, anh ta có chút không đồng tình với lần hành động này của anh nhưng lại không dám nói gì.

"Đến đồn cảnh sát."

"Hả?" Hình Thiên lập tức chưa kịp phản ứng, nhìn Lãnh Tĩnh Hàn lên xe cũng vội vàng đi theo. Sau khi ngồi vào ghế lái, khởi động xe, mới hỏi: "Lão Đại, sao anh biết Mộ Thiên Thanh sẽ bị đưa đến nơi này?"

Lúc ấy, Lãnh Tĩnh Hàn đang ngồi chờ tin ở tổng bộ Dạ Ưng nhưng thời gian trôi qua cũng không chút đầu mối nào. Lãnh Tĩnh Hàn yên lặng suy nghĩ, nhớ lại chuyện xảy ra hai ngày qua, có lẽ... từ lúc bắt đầu, phương hướng của anh đã sai.

Mục đích của đối phương không phải Mộ Thiên Thanh, mà là anh?

Lãnh Tĩnh Hàn phóng tầm mắt về phía trước, lạnh lùng nói: "Đoán!"

Ặc...

Câu trả lời khiến Hình Thiên khá bất ngờ, Lão Đại luôn luôn làm chuyện to lớn lần này lại dựa vào đoán?

Hình Thiên hết sức hoài nghi lời nói của Lãnh Tĩnh Hàn nhưng không có lá gan đi hỏi.

Không khí trong xe trở nên yên tĩnh, Hình Thiên lái xe đuổi theo xe cảnh sát về phía khu Nam, cảm nhận ra tâm trạng Lãnh Tĩnh Hàn không được tốt, cũng không nói thêm câu nào nữa.

Lãnh Tĩnh Hàn nghiêng mặt, nhìn cảnh đêm đang lướt bên ngoài cửa kính, đèn đường chiếu sáng trải dài suốt con đường, cách anh càng ngày càng xa....

Chuyện tối hôm nay, nếu như thật là người đó... anh nên vui vẻ, cần phải...

Lãnh Tĩnh Hàn dần thay đổi ánh mắt, sâu như một đầm lầy tối tăm, tự cảm thấy suy đoán của mình khá buồn cười, tại sao có thể là người đó?

Lãnh Tĩnh Hàn lơ đãng nhìn tay của mình, dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nơi nắm tay Mộ Thiên Thanh, người gầy yếu như vậy, rõ ràng trong lòng sợ hãi, lo lắng nhưng vẫn giả bộ kiên cường không quan tâm, đối đầu với hoàn cảnh.

Nghĩ đến Mộ Thiên Thanh, nghĩ đến ánh mắt muốn chiếm giữ của Thượng Quan Mộc, Lãnh Tĩnh Hàn từ từ nheo mắt, cười nhạo nhưng cũng không biết suy nghĩ của mình bắt nguồn từ đâu.

*

Mộ Thiên Thanh yên lặng ngồi trong xe Thượng Quan Mộc. Thượng Quan Mộc lái xe, dọc đường đi hai người chẳng hề nói một câu, trong không gian thu hẹp dần xuất hiện không khí quý dị đè nén tâm trạng hai người.

Hai người cứ như vậy, mãi cho đến khi đến đồn cảnh sát.

Lúc Hà Tuấn đang trực ban nhìn thấy Mộ Thiên Thanh, kinh ngạc nhìn cô, quần áo cô rồi mấy vết máu đã khô trên mặt, đầu tóc bù xù, "Thiên Thanh, cô... người phải đi bắt là..."

Hà Tuấn nhìn mấy người đang đi vào, mới chần chờ nói tiếp: "... Bị bắt?"

Anh cũng biết chuyện báo án tối hôm nay, chỉ là nghe nói một cảnh sát bị người ta bắt đi, nhưng không nghĩ đến là Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh cắn môi dưới, gương mặt ửng đỏ, tâm tình hết sức không ổn, mặc kệ là bởi vì chuyện chính mình bị bắt, hay bởi vì Lãnh Tĩnh Hàn và Thượng Quan Mộc.

Cô cảm thấy, gần đây cô thật sự là...

"Sur ty, chị thay bộ quần áo sạch này trước đi." Đúng lúc một nữ cảnh sát viên thực tập cầm một bộ cảnh phục sạch sẽ đưa cho Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh nhận lấy, sau khi liếc nhìn Thượng Quan Mộc không biết có phải đang tức giận hay không, xoay người đi vào phòng thay đồ.

Đèn điện ban đêm trong đồn cảnh sát sáng rực, bởi vì là đánh lén cảnh sát cộng thêm việc tìm thấy ma túy có độ tinh khiết cực cao tại hiện trường, cấp trên cực kỳ coi trọng chuyện hôm nay.

Hai đào phạm bị chia ra nhốt trong phòng tạm giam để thẩm tra, nhưng miệng hai người giống như bị dính keo, mặc cho cảnh sát dùng hết mọi biện pháp cũng không thể lấy được một chữ từ trong miệng bọn họ.

Mộ Thiên Thanh rửa sạch đất bẩn trên người, rửa mặt thay quần áo, cô nhìn mình trong kính, cắn cắn môi, tự lẩm bẩm: "Mộ Thiên Thanh, đời này lúc này mắt mắt đều là ở trước mặt anh?"

Mộ Thiên Thanh ai oán xoay người ra khỏi phòng thay đồ, ở khúc quanh, Thượng Quan Mộc đang đứng khoanh tay trước ngực, lười biếng mà quẩy rũ dựa vào trên tường chờ cô, thấy cô ra ngoài trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp.

"Đến phòng làm việc của anh!" Sau khi Thượng Quan Mộc quăng mấy lời này, đứng lên, dẫn đầu đi trước.

Phòng làm việc cũng giống con người Thượng Quan Mộc, tao nhã mà tinh khiết, không thể tìm ra một chút cảm giác xốc xếch nào. Thường ngày ở đồn cảnh sát Mộ Thiên Thanh vào phòng làm việc của anh căn bản đều là bởi vì công việc.

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh ngồi trên ghế, rót cho cô một ly trà hoa hồng. Mùi thơm nhàn nhạt của hoa hồng tràn ngập trong phòng làm việc khiến tâm trạng căng thẳng từ từ được giải tỏa.

"Anh cũng thích trà ướp hoa à?" Mộ Thiên Thanh tìm một đề tài nói.

"Chuẩn bị cho em?" Thượng Quan Mộc trả lời, không nói ra thì cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên cho cô vào cũng là tình cảnh như thế này.

Mộ Thiên Thanh cắn môi dưới, cố ý hiểu sai ý Thượng Quan Mộc: "Anh để trong phòng làm việc, em nào có cơ hội uống!!? Nếu bình thường không có việc gì em đến phòng anh uống trà còn không không trong đồn sẽ truyền ra những gì."

"Em sợ có quan hệ gì với anh sao?" Thượng Quan Mộc tức giận, khuôn mặt đẹp trở nên tối tăm vài phần.

Mộ Thiên Thanh sững sờ, vốn đang cố cười chột trở nên lúng túng, "Thượng Quan, anh biết... em không có ý đó."

"Vậy là ý gì?" Thượng Quan Mộc chăm chú nhìn Mộ Thiên Thanh, ánh mắt nóng bỏng hàm chứa lửa giận, "Anh đã dặn em, bảo em chờ ở tiệm cà phê dưới khách sạn, nhưng em đã làm gì hả?"

41.3

Mộ Thiên Thanh im lặng. Trước khi đến phòng ăn, Thượng Quan Mộc có nói nếu như lúc nào anh không phân thân ra được sẽ để cô chờ anh. Nhưng bởi vì Lãnh Tinh Hàn đột nhiên xuất hiện nên cô quên mất chuyện này.

Thượng Quan Mộc thấy cô không trả lời, cho là cô và Lãnh Tinh Hàn ở chung một chỗ nên quên mất lời anh, lửa giận trong lòng dần dần ảm đạm, "Thiên Thanh, em có biết không, lúc anh đi tìm em em không có ở đó, điện thoại tắt máy. Lúc anh đang lo lắng cho em lại nghe nói có người báo cảnh sát, có một cảnh sát bị người của hắc đạo bắt đi, em có biết tâm trạng của anh lúc ấy là gì không?"

"Em..."

"Em có từng nghĩ đến cảm nhận của anh không?" Trong lời Thượng Quan Mộc lộ rõ ưu thương, anh tự giễu hỏi: "Tâm ý nhiều năm của anh em lại làm như không thấy, anh tỏ rõ tình cảm của mình với anh chính là không muốn em tiếp tục trốn tránh, nhưng... em lại trốn nhanh hơn..."

Mộ Thiên Thanh cúi thấp đầu, cô không biết sao Thượng Quan Mộc lại nói thẳng tình cảm của mình. Nhiều năm qua những việc anh làm cho cô cô đều biết, nhưng trong lòng cô có một nút thắt, nếu nút thắt này không được tháo gỡ, cô không có cách nào qua được cánh cửa của chính mình.

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt ưu thương của Thượng Quan Mộc, nhấp môi dưới nói: "Thượng Quan, anh biết trong lòng em còn có một số việc, hiện tại tự em cũng không rõ, em không biết lúc nào em mới có thể làm rõ, em không muốn làm trễ nãi anh..."

"Anh có thể chờ em làm rõ." Thượng Quan Mộc cắt đứt lời Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh nhìn ánh mắt kiên định của Thượng Quan Mộc đột nhiên tim thất lại, "Ngộ nhờ em vẫn không thể sắp xếp được?"

"Anh vẫn chờ!" Thượng Quan Mộc dịu dàng nhìn Mộ Thiên Thanh, anh khó tưởng tượng mình sẽ thích một phụ nữ đến mức này, "Anh đã chờ em bốn năm rồi... Không phải sao?"

"..." Mộ Thiên Thanh bị lời này kích thích, cô im lặng, rõ ràng nên lo lắng chuyện bị bắt cóc tối nay, tại sao lúc này suy nghĩ của cô lại rối rắm về chuyện tình cảm của Quan Mộc cùng với lời nói của Lãnh Tinh Hàn?

"Thượng Quan, em không đáng." Mộ Thiên Thanh nói nhỏ, hai ngày nay cô vẫn nói với mình sẽ buông tha quá khứ, nhưng cô căn bản không thể quên, đoạn trí nhớ lúc nhỏ kia là kỷ niệm duy nhất giúp cô sống qua những năm này.

Cô không có cách nào đáp lại tình yêu của Thượng Quan Mộc, cũng không có biện pháp phân rõ cô mê luyến Lãnh Tinh Hàn là bởi vì lúc nhỏ, hay là vì hiện tại...

"Có đáng hay không... là do anh quyết định." Lời Thượng Quan Mộc có chút tự giễu, Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh nhu hòa, lại lộ ra vẻ không tự tin hiếm thấy: "Thiên Thanh, thứ anh ta có thể cho em, anh cũng có thể."

Nhưng... anh ấy có thể cho em trí nhớ lúc nhỏ, anh lại không thể?

Mộ Thiên Thanh suy nghĩ, trong đầu thoáng qua những lời này, bởi vì những lời trong đầu cô ngẩn ngơ tại chỗ...

Chẳng lẽ cô thật sự chỉ vì nút thắt không gỡ được lúc nhỏ, vì những lời cậu bé nói lúc cô đang còn cô đơn "Nếu như em mạnh khỏe, trời sẽ nắng" sao?

"Cốc cốc!"

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, đẩy mắt Thượng Quan Mộc thoáng qua mắt mát, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt liền biến mất không còn tăm hơi. Anh yêu người trước mắt luôn tích cực hướng lên trong cuộc sống, cũng đang vướng trong tình yêu nhu nhược, yêu không có mục đích, nguyện ý yêu từ từ thâm nhập vào cuộc sống của cô, nguyện ý chờ cô tiếp nhận...

Thượng Quan Mộc đứng dậy đi tới sau bàn sau đó nói "Mời vào".

Một cảnh viên đi vào, kính lễ rồi nói: "Sếp Mộc, tôi là tới mời chị Mộ đi làm biên bản."

"Ừm" Thượng Quan Mộc đáp, nhìn Mộ Thiên Thanh khẽ thở dài, anh khẽ bảo, Mộ Thiên Thanh im lặng đứng dậy đi ra ngoài cùng cảnh viên.

Cho đến khi cửa khép lại Thượng Quan Mộc mới thu hồi mắt, anh nhắm mắt lại dựa vào ghế, trong đầu hiện ra hình ảnh trong nhà kho bỏ trống... sau đó mây kiếm nhú lại thành hàng.

Một lát sau, Thượng Quan Mộc mở mắt, anh ngồi dậy gọi đường dây nội bộ, đợi sau khi điện thoại được kết nối, đơn giản khai báo mấy câu rồi cúp điện thoại.

Lãnh Tinh Hàn ngồi thoải mái trong một gian phòng ở đồn cảnh sát khu Nam, hai chân thon dài bắt chéo, trước mặt là cảnh viên thực tập mới vừa pha một cốc cà phê hòa tan.

Hà Tuấn đang lập biên bản cũng không biết thân phận của Lãnh Tinh Hàn, nhưng vừa vào phòng là anh ta có thể cảm nhận được khí thế người đàn ông này không giống bình thường, cho dù chỉ lẳng lặng ngồi đầu đó cả người cũng sẽ tản ra một cỗ khí thế oai phong lẫm liệt.

Sau khi Hà Tuấn nói một vài lời theo thông lệ, bắt đầu ghi chép. Từ đầu đến cuối Lãnh Tinh Hàn cũng không trả lời mấy vấn đề của anh ta, may có Hình Thiên ngồi bên phụ diễn mấy câu.

Bởi vì Thượng Quan Mộc có giao phó, Hà Tuấn cũng không ôm quá nhiều hi vọng về việc hợp tác của Lãnh Tinh Hàn, chẳng qua cũng chỉ là một số vấn đề nhỏ, "Cái đó... Cảm ơn anh phối hợp, anh có thể đi được rồi."

Hà Tuấn thầm giễu mình dối trá, từ đầu tới giờ người ta cũng chưa phối hợp lần nào, đâu có làm biên bản, ai mà không biết!

"Thiên Thanh làm xong biên bản chưa?" Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt mở miệng, giọng điệu trầm thấp đè nén cảm xúc người khác.

Hà Tuấn hơi ngạc nhiên, tò mò người đàn ông khí phách trước mặt có quan hệ gì với Mộ Thiên Thanh, "Biên bản của Thiên Thanh còn đang làm, sau đó cũng sẽ hỗ trợ điều tra, nên... tạm thời chưa đi được."

Cô là người trong cuộc, cộng thêm mình vừa cảnh sát, chuyện lần này để cho cô mất mặt, dựa vào tính cách liều mạng bình thường của cô, lần này sao có thể chịu đựng, không xù lông đã coi như không tệ, sao có thể làm xong biên bản đã rồi đi?

"Bây giờ là giờ làm việc của cô ấy sao?" Lãnh Tinh Hàn nhướn mày, sắc bén nhìn Hà Tuấn hỏi ngược lại.

Hà Tuấn bị ánh mắt chăm chăm của anh hơi dọa, lắc đầu theo bản năng nói: "Hôm nay cô ấy đổi ngày làm việc thành ngày nghỉ."

Lãnh Tinh Hàn để chân xuống đứng lên, hai tay đút trong túi quần đi ra ngoài. Đám cửa anh hướng Hình Thiên ra hiệu, Hình Thiên sáng tỏ gật đầu rồi đi.

Hình Thiên hỏi thẩm nhân viên trực ban của đồn cảnh sát đi tìm Mộ Thiên Thanh. Người vừa mới đến chỗ quẹo hành lang đã thấy Mộ Thiên Thanh vừa làm xong biên bản đi ra, "Cảnh sát Mộ?"

Mộ Thiên Thanh bước đến, thấy chỉ có mỗi Hình Thiên khẽ mỉm môi hỏi: "Cái đó... anh ấy làm xong biên bản chưa?"

Hình Thiên cười nhẹ nói: "Tổng giám đốc đã làm xong rồi, đang đợi cô cùng về."

"Tôi còn có chuyện phải làm..."

"Tổng giám đốc đã hỏi qua, cô vẫn đang trong thời gian nghỉ ngơi." Hình Thiên vẫn cười nói.

"..." Mộ Thiên Thanh khước miệng co quắp, "Tôi muốn ở lại hỗ trợ điều tra."

Hình Thiên hơi nhíu mày, trong lòng lại thầm cười trộm, "Nhưng Tổng giám đốc vẫn đang chờ cô ở bên ngoài."

"Tôi đi nói với anh ấy." Mộ Thiên Thanh cũng biết làm cấp dưới rất khó, đi theo Hình Thiên tới đại sảnh.

Lãnh Tinh Hàn đứng ở cửa phòng khách, hai tay bỏ trong túi quần, giống như bất cứ ao nhìn anh cũng có thể nhận ra khí thế cao ngạo mà lạnh tuyết làm cho người ta không khỏi đau lòng, nhưng lại không dám đến gần.

Nghe được tiếng bước chân truyền đến, Lãnh Tinh Hàn xoay người, nhìn Mộ Thiên Thanh mặc cảnh phục mùa hè đi tới cùng Hình Thiên, ánh mắt dần thay đổi....

Anh từng nhìn thấy dáng vẻ Mộ Thiên Thanh mặc cảnh phục nhưng cũng chỉ trong ảnh, hơn nữa cũng là lúc cô đang trong trường học. Vừa ra trường dựa vào thành tích cô bị phân đến tổ hành động, cũng không mặc cảnh phục nữa.

Lãnh Tinh Hàn không nghĩ tới dáng vẻ Mộ Thiên Thanh mặc cảnh phục lại xinh đẹp như vậy, giống như, trời sinh... cô sống vì bộ cảnh phục này vậy.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ, Mộ Thiên Thanh đã đến trước mặt. Cô cắn cắn miệng, tay có chút lo lắng nắm vào nhau, nói: "Tối nay... Cảm ơn anh."

"Thói quen." Lãnh Tinh Hàn trả lời lạnh nhạt.

Mộ Thiên Thanh hơi ngượng ngùng, Lãnh Tinh Hàn nói là thói quen... Có lẽ mỗi lần đều là vì cứu cô.

"Cái đó... em còn muốn đi hỗ trợ điều tra..." Mộ Thiên Thanh nhìn khuôn mặt lạnh của Lãnh Tinh Hàn, giống như lúc này đều không thể nhìn ra chút cảm xúc chân thật nào.

"Cho nên..."

Mộ Thiên Thanh chỉ cảm thấy từ lời của Lãnh Tinh Hàn, không khí quanh mình dần trở nên loãng hơn, "Anh... không cần chờ em..."

Nói xong, Mộ Thiên Thanh không dám nhìn Lãnh Tinh Hàn, cúi thấp đầu.

Lòng cô rối loạn, cô đột nhiên thật sợ hãi mình không chỉ là vì lời hứa lúc nhỏ mà thật sự bị vui lấp trong quá khứ không tìm thấy lối ra.

Lãnh Tinh Hàn nhìn dáng vẻ của Mộ Thiên Thanh, khẽ mấp mí, ánh mắt thay đổi, ngay sau đó cũng không nói lời nào xoay người rời đi...

Hình Thiên thăm thẳm môi, than nhẹ hướng Mộ Thiên Thanh nói: "Tổng giám đốc chưa từng quan tâm tới người khác như vậy, thậm chí... quên đi sự an nguy của mình một mình đi cứu cô!"

Nói xong, Hình Thiên không hề làm gì nữa xoay người rời đi, chỉ còn mỗi Mộ Thiên Thanh đứng im tại chỗ...

Hình Thiên mới vừa ra khỏi cửa chính, liền bị một bóng dáng thật nhanh va vào, người còn chưa kịp đứng vững đã vang lên tiếng 'xì xì'.

Hình Thiên nhìn theo hướng giọng nói, thấy là Thẩm Duyệt Nhiên, không khỏi cười cười.

"Là anh!"

Hình Thiên nhún nhún vai, coi như là trả lời.

"Sao anh lại ở đây?" Thẩm Duyệt Nhiên kỳ quái hỏi.

"Đưa Tổng giám đốc đi làm biên bản."

"Làm biên bản?" Thẩm Duyệt Nhiên kinh ngạc hỏi: "Lãnh Tinh Hàn thế nào?"

Trán Hình Thiên xuất hiện vạch đen, "Cái này cô có thể hỏi bạn cùng phòng cô..."

"Thiên Thanh? A!" Thẩm Duyệt Nhiên đột nhiên nhớ tới mục đích mình vội vã chạy tới, vội vàng xoay người chạy về phía đồn cảnh sát, thậm chí quên mất cô vẫn còn đang nói chuyện cùng Hình Thiên.

Hình Thiên có chút dở khóc dở cười, đột nhiên cảm thấy cái gì gọi là vật hợp theo loài. Hai người Mộ Thiên Thanh cùng Thẩm Duyệt Nhiên tuyệt đối đều là người thiếu thần kinh.

Hình Thiên lái xe đưa Lãnh Tinh Hàn trở về biệt thự, dọc theo đường đi, không khí bên trong xe đè nén gấp bội. Anh ta liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn qua kính chiếu hậu, vẻ mặt ôn hòa lộ ra tia bất đắc dĩ.

Anh ta hiểu Lão Đại, rồi lại không hiểu. Nhưng giờ phút này, anh ta thật hy vọng mình không hiểu Lão Đại, như vậy trước khi đi anh ta đã không nói thêm một câu.

*

Đêm dần trở nên tối tăm, ánh trăng mờ đang bị mây đen che kín, vạn vật cũng bị bao phủ trong bóng tối...

"Anh Tiêu, Đẳng trở lại?" Mục Mộc cung kính hướng về phía cửa sổ, bóng người đàn ông ẩn trong bóng tối.

Người đàn ông không trả lời, Mục Mộc đến cửa mở cửa cho Đẳng đi vào.

"Anh Tiêu?" Trên người Đẳng vẫn toát ra con lạnh như cũ, chỉ là giọng nói khá cung kính.

"Đã giao thủ?" Người đàn ông vừa nói vừa chậm rãi xoay người, ánh sáng mờ chiếu lên người anh ta, lộ ra hơi thở ngoan tuyệt.

"Vâng!" Đằng đáp lời.

Người đàn ông có đôi mắt hình thoi đẹp mắt nhếch miệng khẽ hỏi: "Không phục?"

Đằng không trả lời, chỉ là cúi đầu.

Người đàn ông đi tới một bên, cầm lấy chai rượu khui nắp, chậm rãi rót rượu. Trong không gian rộng mà yên tĩnh vang lên tiếng 'lọc tọc' giống như chọt đánh gỗ vào thân kinh mọi người.

"Hôm nay anh ta chỉ muốn kéo dài thời gian thôi..." Người đàn ông cười xảo quyết, uống một hớp rượu mới chậm rãi nói: "Cho dù đã qua nhiều năm anh ta vẫn luôn mưu tính cực kỳ tinh chuẩn..."

"Sẽ không có lần sau?" Đằng cao ngạo nghiêng răng nói.

Người đàn ông cười cười, cười không thật lòng, "Cho dù hôm nay tất cả các cậu cùng tiến lên cũng không phải là đối thủ của anh ta!"

Đằng vừa nghe, sắc mặt đột biến. Nếu như lời này hẳn ta nghe được từ trong miệng người khác nói, hẳn ta nhất định không tin, nhưng lời này là từ miệng anh Tiêu, hẳn ta không thể không tin.

Ánh mắt thâm thúy rơi vào khoảng không phía trước, giờ ly lên, đổ hết rượu vào trong miệng, ánh mắt thích ứng với không gian tĩnh mịch.

Nhất định anh cho rằng mục tiêu hôm nay của tôi là anh...

Người đàn ông nghĩ tới, nụ cười càng sâu hơn.

Lãnh Tinh Hàn, anh và Ứng của Dạ Ứng, hay Ứng của "Mặt Trời", ngược lại tôi muốn nhìn anh có thể bảo vệ được cái nào?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tâm trạng của ba người đàn ông

"Anh Tiêu, Lão Quỷ bên kia ngâm miệng quá chặt, có cần phải dùng chút thủ đoạn không?" Mục Mộc đột nhiên hỏi.

Người đàn ông di chuyển cái ly, chất lỏng trong ly sóng sánh bờ mép theo chuyển động của anh ta, chỉ nghe anh ta lười biếng nói: "Hắn là một người sợ chết, người sợ chết... nhất định không muốn chết?"

"Đã hiểu." Mục Mộc khẽ cúi đầu đáp.

"Tất cả các cậu đi xuống cả đi."

Người đàn ông đặt ly xuống bàn, lẳng lặng nằm tựa vào ghế salon mềm mại, mặc cho cắn nuốt bản thân. Có lẽ từ khoảnh khắc biết được chân tướng sự việc anh ta nhất định sống trong bóng tối, mặc kệ anh ta tự nguyện... hay là không muốn.

Ngoài kia bầu trời ngày càng đen kịt, không khí vô cùng ẩm ướt, phảng phất chút mưa bụi nhẹ bay dưới bầu trời đêm.

Cũng là ban đêm đen kịt hòa lẫn cảm giác đau lòng, Lãnh Tinh Hàn đứng trên đá ngầm ngoài bờ biển, mặc cho gió biển quất vào mặt, mưa bụi rơi trên người.

Sóng biển vỗ đá ngầm kêu "tách tách", bầu trời đêm tối đen như mực, mặt biển mênh mông cũng tối om om.

Cả người Lãnh Tinh Hàn là một màu đen đứng ở dưới màn đêm, dung hợp lại cùng đêm tối, khát máu mà lạnh tuyệt.

Một lúc sau Lãnh Tinh Hàn thò tay vào trong túi quần lấy ra một sợi dây có hình mặt trời nhỏ màu vàng, ánh mắt trở nên phức tạp.

Bóng đêm hoàn toàn ngự trang toàn thân anh, giờ phút này anh chỉ có cô độc.

Kể từ khi Ứng rời đi, anh chỉ còn lại sự cô đơn tịch mịch làm bạn, lời của người anh em trước lúc lâm chung anh có thể dùng sinh mạng đổi lấy, nhưng nó cũng trở thành gông xiềng đời này anh không cách nào né tránh.

Lãnh Tinh Hàn thầm than nhẹ, cắt sợi dây vào trong túi, xoay người nhảy xuống đá ngầm, giờ này quần áo anh đã bị mưa phùn thấm ướt, áo sơ mi dính

chặt trên người có chút khó chịu.

Lãnh Tinh Hàn không để ý, bước chân nặng trĩu, để lại dấu chân lặng lẽ trên đường. . .

Trở lại biệt thự, Lãnh Tinh Hàn cởi áo sơ mi trên người, vào phòng tắm trút hết tất cả trói buộc trên người. Làn da màu lúa mạch cùng vóc người cân đối lập tức hiện rõ dưới ánh đèn. Anh mở vòi hoa sen, làn nước ấm áp xuôi từ đầu đến chân, nóng lạnh hài hòa khiến trái tim lạnh lùng trở nên ấm nóng.

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, từ lúc rời khỏi đồn cảnh sát anh vẫn không cách nào yên tâm, thậm chí còn cảm thấy hơi tức giận...

"Tĩnh tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh tĩnh..."

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng điện thoại, Lãnh Tinh Hàn tắt vòi hoa sen, lấy một chiếc khăn tắm bọc lấy người rồi ra khỏi phòng tắm mới bắt máy...

"Lão Đại, đồn cảnh sát bên kia gọi điện đến nói thuốc trong ống tiêm kia có độ tinh khiết trên mức 0.95..." Hình Thiên nặng nề nói, bây giờ đã đêm khuya, vốn dĩ anh ta đưa Lãnh Tinh Hàn trở về biệt thự rồi sẽ về nhà ngủ, nhưng vừa nhận được tin tức anh ta không dám trễ nãi, liền vội vàng gọi điện thoại cho Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn cau mày không để nhận ra, trên 0.95... hàng có độ tinh khiết cao như vậy chỉ có ở Dạ Ứng nhưng hàng của Dạ Ứng cũng không tiêu thụ trong nước.

Đây không phải là vấn đề, vấn đề là... hàng này đi ra bằng cách nào.

"Có cần phải tiến hành giao hàng sớm hay không?" Hình Thiên thấy Lãnh Tinh Hàn không nói lời nào, giọng điệu càng nặng nề hơn.

Hai mắt Lãnh Tinh Hàn dần tối lại, mím môi, hơi thở lạnh lùng. "Bảo Tiểu Tứ đi xử lý, chuyện này cậu không cần nhúng tay, xảy ra bất kỳ chuyện gì cậu cũng không cần ra mặt."

"Nhưng..." Hình Thiên không tiếp tục nói, bởi vì trong lòng thực sự lo lắng.

Cho đến lúc này sau tất cả mọi việc rõ ràng đối phương nhắm tới Dạ Ứng, hơn nữa, rất có thể 80% là đối phương đã biết quan hệ giữa Lão Đại và Dạ Ứng.

Mấy ngày qua thật ra vẫn là cái bẫy dẫn bọn họ chui vào trong, Hình Thiên càng nghĩ càng thấy có gì đó là lạ, lo lắng sự việc sẽ lớn nên nói: "Chuyện buổi tối, Mộ Thiên Thanh chắc chắn sẽ không dừng tay, Thượng Quan Mộc cũng không cần nói. Hai người... một người không sợ chết, một người là Quý Kiên Sáu. Hơn thế nữa, hôm nay Lão Quý vẫn chưa liên lạc, bên Italy đang chờ giao hàng..."

Hình Thiên nói qua mấy vấn đề tương đối khó giải quyết trước mắt, anh ta biết những gì anh ta nói Lãnh Tinh Hàn cũng biết, nhưng hiện tại anh ta rất muốn biết ý của Lão Đại thế nào.

Lãnh Tinh Hàn đôi mắt sắc bén khẽ cúi, sâu không thấy đáy, chỉ nghe anh hồ hững nói: "Trò chơi nhanh kết thúc như vậy... chẳng phải đã uống phí tâm tư của đối phương sao?"

"À!!." Hình Thiên mờ mịt, không hiểu ý tứ trong lời nói của Lãnh Tinh Hàn.

"Mấy ngày này hãy theo dõi Thượng Quan Mộc cùng Mộ Thiên Thanh, giao dịch với Lão Quý cùng Mafia Italy tiến hành như thường." Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng phân phó, Hình Thiên đáp vâng rồi mới cúp điện thoại.

Lãnh Tinh Hàn đi tới trước cửa sổ, từ bàn bên cạnh lấy một điều thuốc, đóm lửa nhỏ bập bùng trước cửa sổ. Anh nhìn mưa dần lớn bên ngoài, nghe tiếng mưa đập vào cửa sổ, một lúc lâu, khóe miệng nở nụ cười giễu, từ tốn nói: "Người tôi muốn bảo vệ, ngoại trừ tôi ra... không ai có quyền phá hoại!"

Giọng nói khát máu mà bá đạo vang vọng trong không gian yên tĩnh, Lãnh Tinh Hàn vẽ điều thuốc trong gạt tàn thuốc, ánh mắt lạnh lùng nhìn làn khói mỏng không cam tất.

Sáng sớm, sương mù giăng đầy trời, mưa cả đêm đến khi trời gần sáng đã dần ngừng lại, vạn vật đều ẩm ướt, sau thử thách của nước mưa hoa cỏ càng trở nên tươi mát.

Lão Quý ngủ không yên khi rơi vào tình cảnh hiện giờ. Mà người như hắn cũng không thể có giấc ngủ ngon, bởi vì hắn đã gây thù chuốc oán nhiều đến mức lúc cũng phải cảnh giác, huống chi đang trên địa bàn của người khác.

Hắn nóng nảy lật người xuống giường, nhìn đồng hồ lắc lư trên tường vốn không an tĩnh tâm tình càng thêm nóng nảy.

Đúng lúc này cửa được mở ra, Mục Mộc đi vào, dáng người khôi ngô anh tuấn, anh ta đang đứng ở trước cửa, cao lớn giống như tinh tinh đầu đàn.

"Anh Tiêu bảo tôi đến hỏi anh, anh đã suy nghĩ thế nào?" Giọng điệu cũng giống con người Mục Mộc, khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

"Tôi muốn thêm một điều kiện." Lão Quý suy nghĩ cả đêm, ý đồ phải tranh thủ phần tốt nhất cho mình.

Mục Mộc khẽ cong khóe miệng, lạnh nhạt nói: "Sau khi kết thúc giao dịch với Dạ Ứng, chúng tôi có thể bảo đảm anh an toàn trở lại Tam Giác Vàng."

Lão Quỷ hơi kinh ngạc vì đối phương biết tâm ý của hắn, trong lòng càng thêm phòng bị đối với người được gọi là anh Tiêu, "Tôi muốn nói chuyện với Lão Đại các anh."

Mục Mộc cười lạnh, cũng không nói lời nào xoay người ra khỏi phòng. Lão Quỷ đơ mấy giây cũng vội vàng đi theo ra ngoài...

*

Mộ Thiên Thanh tinh thần khá kém xoa xoa trán, nhìn bản khẩu cung lấy cả đêm trên bàn một lúc rồi lại nhìn thời tiết sương mù bên ngoài, lười biếng đuổi lưng một cái.

Một tách cà phê nóng hổi đặt trước mặt, Mộ Thiên Thanh còn chưa kịp thu hồi tư thế đuổi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một tách cà phê chống đỡ công tác trong tay Thượng Quan Mộc, nhàn nhã uống.

Mộ Thiên Thanh lại không hiểu, đều là một đêm không ngủ, làm sao anh giống như len lén ngủ một đêm.

"Chào buổi sáng." Mộ Thiên Thanh cong khóe miệng, chào hỏi.

"Nghiên cứu thế nào?" Thượng Quan Mộc hé mắt nhìn tài liệu trên bàn hỏi.

Mộ Thiên Thanh dùng cả hai tay cầm tách cà phê, lúc nói tới công việc cô lập nghiêm túc, nói: "Đầu mỗi rất mơ hồ, nhưng có mấy điểm phương hướng đều chỉ hướng Dạ Ứng..."

"À!" Thượng Quan Mộc nhẹ than, "Thế nào?"

"Hàng của Dạ Ứng rất tinh khiết, cái này cũng không phải là bí mật đối với hai bên hắc bạch, cộng thêm một chuyện bất thành văn..." Mộ Thiên Thanh hiển nhiên có chút nghiêng răng nghiêng lợi đối với chuyện lần này nhưng không thể không thừa nhận, "... Giao dịch với Dạ Ứng, không thể có chuyện nhầm lẫn? Vì vậy, bên mua nước ngoài tất nhiên hết sức ưa thích, mà cũng là chuyện đau đầu nhất của cảnh sát. Hơn nữa hành động càn quét của chúng ta gần đây lớn như vậy, truyền thông cũng hết sức chú ý đối với lần này..."

"Lần trước em cũng càn quét địa bàn bọn họ." Thượng Quan Mộc nhắc nhở, ngụ ý, có khích lệ cùng tán thưởng.

"Điều này chẳng qua chỉ là hành động nhét kê răng cảnh sát của Dạ Ứng." Mộ Thiên Thanh không phải người ngu, chỗ đẩy thu vào đâu có bao nhiêu. Trong địa bàn có người bán thuốc viên, không những không bắt được hành động ban đêm mà cùng lắm cũng chỉ là chinh đồn bên ngoài. Còn về tiền phạt, có lẽ trong mắt Dạ Ứng cũng không là gì.

Thượng Quan Mộc tán thưởng, không liên quan tình yêu, chỉ là đứng trên lập trường cấp trên tán thưởng đối với cấp dưới, "Vậy em cảm thấy... tại sao lần hành động này của bọn họ lại lớn như vậy?"

Một câu nói nhắc nhở Mộ Thiên Thanh, rồi rầm một đêm giống như lập tức được soi sáng.

"Mặc dù Dạ Ứng làm cảnh sát rất nhưc đầu..." Mộ Thiên Thanh hơi nhíu mày, như có điều suy nghĩ chậm rãi nói: "... nhưng vẫn hành động rất lạng lẹ, ở thành phố A mà nói thế lực cũng không lớn. Lần này... không có đạo lý bởi vì em càn quét địa bàn bọn họ mà làm ra hành động lớn như vậy mới phải? Một tổ chức hành động kín đáo sao có thể để lại chứng cứ cho chúng ta?"

Thượng Quan Mộc nở nụ cười rạng rỡ, anh không cắt đứt suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh, chỉ là lẳng lẳng uống cà phê, chờ đợi cô nói tiếp.

Mộ Thiên Thanh đột nhiên nhìn Thượng Quan Mộc, vừa đứng khoanh khắc nụ cười trên gương mặt anh chưa biến mất, hơi sững sờ sau đó mới nói: "Là có người cố ý hãm hại Dạ Ứng, lợi dụng cảnh sát chúng ta thanh trừ đối thủ mạnh mẽ này."

Dạ Ứng làm việc khiêm tốn, nhưng có tin đồn Dạ Ứng cơ hồ lũng đoạn đường dây tiêu dụng cấp cao này, lợi nhuận vô cùng to lớn, ai ai cũng cảm thấy đỏ mắt.

Chỉ là, mấy người khiêu khích Dạ Ứng thường không có mấy người có kết quả tốt, không chỉ bởi vì thực lực của Dạ Ứng mà cũng vì sự đoàn kết của Dạ Ứng.

Thượng Quan Mộc hừ lạnh, tay cầm đáy tách cà phê, vô tình chuyển động cái ly, ánh mắt thật giống như lười biếng lại lộ vẻ lãnh tuyệt nói: "Mặc kệ mục đích của đối phương là gì... Dạ Ứng, đúng là cái gai trong lòng cảnh sát."

Nói xong, Thượng Quan Mộc khẽ cong môi, khí tức biến hóa kì lạ.

Mộ Thiên Thanh im lặng, cũng không phản đối lời của Thượng Quan Mộc.

Thượng Quan Mộc nhìn xuống nói: "Nhân lúc còn sớm, đi ăn sáng trước đã."

Mộ Thiên Thanh vốn muốn từ chối, trong đồn cảnh sát cô không muốn làm cho mọi người hiểu lầm cái gì, cũng không muốn để vài người có cơ hội nói cô có quan hệ với cấp trên. Nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt Thượng Quan Mộc lại nghĩ tới lời tối hôm qua anh nói với cô, cứng rắn nuốt lời cự tuyệt xuống, gật đầu một cái.

"Gọi Hà Tuấn cùng đi." Thượng Quan Mộc nói, đặt ly cà phê xuống. "Anh đi lấy xe trước."

Khoảnh khắc xoay người, Thượng Quan Mộc có chút tự giễu, trong lòng thầm thở dài. Thấy ánh mắt do dự của cô, rốt cuộc... anh không muốn miễn cưỡng cô, không muốn gây tranh luận cho cô trong đồn cảnh sát.

Mộ Thiên Thanh thầm thở phào một hơi, đến phòng giám sát và điều khiển gọi Hà Tuấn cùng đi ăn sáng. Hà Tuấn khá vui vẻ, la hét lúc có sếp Mộc ở đây bọn họ làm hạ thuộc thường thường có phúc lợi.

Thượng Quan Mộc cảm thấy đúng lúc dư dả, vừa lái xe vừa đề nghị: "Sáng sớm bên kia đường có tiệm cháo, mùi vị không tệ, nếu như không đề ý thì qua đó xem thế nào."

"Ha ha, sếp Mộc đề nghị nhất định không sai." Hà Tuấn nhếch miệng cười nói, hoàn toàn không phát hiện không khí trong xe khá khác thường.

Mộ Thiên Thanh không muốn không khí lúng túng, nhún vai cười nói: "Đối với ăn uống em không sao cả."

Thượng Quan Mộc liếc nhìn Mộ Thiên Thanh qua gương chiếu hậu, thấy sắc mặt cô nhẹ nhõm, khoe miệng không khỏi lộ nụ cười thân nhiên, quẹo tay lái hướng sang đường khác.

Phở cháo Minh Ký rất nổi tiếng so với trên thị trường, cái người ta có anh cũng có, cái người ta không nghĩ đến anh cũng có.

Mặc dù Thượng Quan Mộc sinh ra trong xã hội thượng lưu, nhưng cả người cũng không có tư thế công tử nhà giàu ngạo mạn, anh có thể ở trong xã hội thượng lưu cũng có thể cùng hòa mình cùng người dân bình thường. Ở đồn cảnh sát, anh có năng lực, cũng có quyền lực.

"Sếp Mộc... Anh không ngại chỗ này chứ?" Hà Tuấn mặt cười đùa chỉ vào một tiệm cháo hải sản, về mặt lấy lòng.

"Không ngại." Thượng Quan Mộc nói rất tự nhiên, lúc hai mắt Hà Tuấn tỏa sáng lại rất nhân nhã nhìn thực đơn chậm rãi nói: "Dù sao cũng là AA." (AA ở đây theo mình hiểu là mạnh ai nấy trả thì phải)

"Phụt..." Hà Tuấn vừa nghe, lập tức bị sặc, mặt như ăn mướp đắng nhìn Thượng Quan Mộc.

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc mặt mày bình tĩnh, giống như không phải đang nói đùa, nhìn dáng vẻ kim nén của Hà Tuấn, cười nói: "Sếp Mộc sẽ không hẹp hòi như vậy chứ... Sếp Mộc không ngại phần cháo sữa này của tôi đâu."

Thượng Quan Mộc cũng cười, lúc này Hà Tuấn mới biết mình bị vị BOSS phúc hắc trước mặt đùa giỡn...

Ba người vừa nói vừa cười chọn thức ăn, phục vụ cũng rất nhanh đưa đồ ăn của họ lên. Lúc ba người đang ăn rất vui vẻ, Hình Thiên đi vào.

Ba người Mộ Thiên Thanh ngồi ở vị trí gần cửa sổ, cộng thêm cô lại đối mặt với cửa ra vào cho nên Hình Thiên vừa đến liền thấy bọn họ...

Sau khi Hình Thiên nhìn Thượng Quan Mộc, khẽ gật đầu coi như chào hỏi, sau đó lấy cháo rồi quay về công ty. Đứng trong thang máy lên tầng cao nhất, Hình Thiên có vẻ không vui.

"Đình!", thang máy mở, Hình Thiên đi ra, trực tiếp để cháo vào nồi hấp trong phòng nước để giữ ấm, sau đó sửa sang lại tập tài liệu chờ Lãnh Tinh Hàn đến...

Nhưng Lãnh Tinh Hàn còn chưa đến lại đợi đón một vị "khách không mời mà đến".

"Đại tiểu thư, chào buổi sáng." Hình Thiên cảm giác mình cười vô cùng thành kính.

Lãnh Dao nhìn cửa văn phòng làm việc của Lãnh Tinh Hàn, hỏi: "Anh trai tôi còn chưa tới sao?"

"Tổng giám đốc còn chưa tới."

Lãnh Dao khẽ bĩu môi, bất mãn nói: "Tôi vừa gọi điện thoại cho anh ấy tìm anh ấy đi ăn sáng, anh ấy nói anh ấy đang đến công ty..."

Hai mắt Hình Thiên ẩn phía sau kính mắt đột nhiên sáng, sau đó nhả nhận nói: "Bữa ăn sáng... Tổng giám đốc đã chuẩn bị xong đại tiểu thư."

"Thật sao?" Lãnh Dao vừa nghe, mắt cũng sáng lên.

Hình Thiên vẫn cười thành kính, gật đầu một cái, sau đó nói: "Mời đại tiểu thư đi theo tôi."

Lãnh Dao đi theo Hình Thiên đến phòng nước, vô cùng vui vẻ, quên mất chuyện anh ta vừa nói Lãnh Tinh Hàn còn chưa tới công ty. Khi thấy Hình Thiên lấy phần cháo từ trong nồi hấp, lập tức sững sờ...

"Cái này chính là bữa sáng anh ấy chuẩn bị cho tôi?" Lãnh Dao quát Hình Thiên.

Hình Thiên tốt bụng gật đầu, "Đúng rồi đại tiểu thư, cái này là tổng giám đốc vừa mới phân phó tôi đi mua giúp đại tiểu thư."

"Anh ta đang ở đâu?" Lãnh Dao nghiêng răng hỏi.

"Tổng giám đốc còn chưa tới..." Hình Thiên tốt bụng nhắc nhở lần nữa, nhưng trong lòng đã vui không tả. Anh ta còn đang cảm thấy kỳ quái, sao hôm nay Lão Đại đột nhiên nhớ tới bảo anh ta đi mua đồ ăn sáng, thì ra là chuẩn bị cho vị đại tiểu thư cùng họ này.

"..." Lãnh Dao phập phồng tức giận, gương mặt thanh xuân không hề che giấu lửa giận. Cô ta đứng vọt từ trên ghế lên, hừ một cái thật to với Hình Thiên, cầm túi xách liền quay đầu sai bước rời đi...

"Đại tiểu thư đi thông thả..." Từ đầu đến cuối Hình Thiên vẫn duy trì hình tượng thư ký kiêm trợ lý riêng của tổng giám đốc, cho đến khi Lãnh Dao biến mất ở thang máy mới lộ vẻ mặt đồng tình lắc đầu, "Nếu Lão Đại sẽ thích một người như đại tiểu thư... Như thế Lão Đại không phải là Lão Đại."

Hình Thiên trở lại bàn làm việc tiếp tục sắp xếp những chuyện Lãnh Tinh Hàn cần xử lý trong hôm nay, lúc sương mù dần tan chuông điện thoại dễ nghe vang lên phá vỡ không khí yên tĩnh của cả tầng.

Hình Thiên liếc nhìn rồi nhận điện thoại, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Anh Thiên, Lão Quý truyền tin, lúc nên xuất hiện hẳn ta sẽ xuất hiện." Trong điện thoại là giọng Tiểu Lục.

"Ừm." Hình Thiên khề ừ rồi giao phó, "Cẩn thận một chút, không nên làm hỏng chuyện."

"Em hiểu rõ." Tiểu Lục đáp, ngừng một lúc rồi nói tiếp: "Anh Thiên, đây là lần đầu Lão Đại giao chuyện lớn như vậy cho một mình em xử lý, nhất định em sẽ không để cho Lão Đại thất vọng."

Hình Thiên nở nụ cười, nói: "Không cần tạo áp lực quá lớn, ý của Lão Đại... cậu hiểu được không?"

"Hả?"

"Được rồi, có chuyện gì phải liên lạc ngay với tôi." Sau khi Hình Thiên dặn dò, cúp điện thoại.

Anh ta nhìn số liệu hiển thị trên máy tính, đột nhiên cảm thấy không có tâm trạng làm việc, lo lắng tối qua lại hiện lên trong đầu, nếu như theo suy đoán của anh ta lần này người phía sau chắc chắn đã biết thân phận Lão Đại. Nhưng đối phương không lộ mặt, cũng không kiêu ngạo ra ngoài ánh sáng... Là vì cái gì.

Lão Đại nói trò chơi... là chỉ cái gì.

Anh ta... không muốn Lão Đại đặt mình vào nguy hiểm vì bọn họ.

Tâm trạng Hình Thiên dồn nén, lúc này vang lên tiếng thang máy, Hình Thiên ngược mắt nhìn chỉ thấy Lãnh Tinh Hàn đi ra, sau lưng còn có Đường Lam.

"Tổng giám đốc, giám đốc Đường." Hình Thiên chào hỏi.

"Lấy cà phê." Lãnh Tinh Hàn vừa phân phó người đã vào phòng làm việc. Anh tùy ý cời nút tây trang một cách tao nhã, ngồi xuống ghế sau bàn làm việc.

Đường Lam đưa tài liệu trong tay cho Lãnh Tinh Hàn, Lãnh Tinh Hàn mở ra nhìn lướt qua, lấy bút ký tên...

"Hội Đồng Quản Trị MT tổ chức vào thứ hai, ngày mai tôi tham gia xong lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cảnh sát rồi sẽ qua." Đường Lam nói lúc Lãnh Tinh Hàn ký giấy tờ.

"Ừ." Lãnh Tinh Hàn hờ hững đáp, gương mặt lạnh như khác, không thể nhìn ra cảm xúc của anh, "Có thể cho một người đi cùng chủ trì, cô không cần ở lại đó lâu."

Đường Lam giương mắt lên, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ hưng phấn không che giấu được. Vốn dĩ cô cho rằng anh để cô đi chủ trì MT là bởi vì chuyện đêm đó, thì ra... là cô suy nghĩ nhiều.

"Mặt khác, đặt lịch hẹn với Tổng giám đốc Thẩm tới nay ăn một bữa cơm?" Lãnh Tinh Hàn cũng không ngần ngại đầu lên ký tập tài liệu tiếp, tập trung xem nói: "Nhỏ mà thanh nhã."

"Vâng." Đường Lam đáp lời, sau đó hỏi thăm, "Cần tôi đi cùng anh không?"

Tay Lãnh Tinh Hàn ngừng lật giấy, nói: "Không cần."

Đường Lam thoáng mất mát. Lúc Lãnh Tinh Hàn ký nốt mấy tài liệu rồi đưa cho cô, sau khi nhận lấy cô nói: "Không có chuyện gì, tôi ra ngoài trước."

"Ừ."

Đường Lam lại nhìn Lãnh Tinh Hàn lấy một điều thuốc lá trong hộp thuốc bằng bạc, không muốn rời đi, tâm trạng mất mát. Cô còn cho rằng anh không để Hình Thiên đặt lịch là vì anh muốn cô đi cùng anh... Thì ra là cô tự mình đa tình.

Đúng lúc cửa mở, Hình Thiên đang bê cà phê đang muốn mở cửa. Anh ta hơi ngạc nhiên, nhận ra tia mắt không tự hiềm thấy ở Đường Lam. Anh ta lùi sang một bên nhường đường cho Đường Lam, nhìn bóng lưng cao ngạo của người phụ nữ, lại không hề có chút sứt sùi...

Lại thêm một người phụ nữ vừa bị Lão Đại vô tình tổn thương.

Hình Thiên đặt cà phê trước mặt Lãnh Tinh Hàn, sau đó báo cáo lịch trình rồi mới nói: "Tiểu Lục gọi điện thoại tới, Lão Quỷ xuất hiện."

"Ừm." Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh đáp, anh bưng cà phê lên nhấp một ngụm rồi nói: "Thông báo tất cả những người phụ trách khu vực Đông Nam Á, nửa giờ sau họp."

"Vâng." Hình Thiên đáp rồi ra khỏi phòng làm việc, anh biết, thời gian nửa giờ là thời gian Lãnh Tinh Hàn phải xử lý công việc của tập đoàn.

28 phút sau Hình Thiên nhắc nhở Lãnh Tinh Hàn đi họp. Lãnh Tinh Hàn vuốt vuốt cái trán mệt mỏi, mở màn hình nội bộ. Lúc màn hình được kết nối, một môi trên mặt anh đã biến mất không thấy tăm hơi.

Hội nghị video kéo dài đến thời gian cơm trưa vẫn chưa kết thúc, Hình Thiên nhìn đồng hồ treo tường đã sắp chuyển thời khắc, anh ta lại nhìn thức ăn bên cạnh đã nguội lạnh, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng làm việc đang đóng chặt, trong mắt hoàn toàn là đau lòng.

Lão Đại mạnh, dù sao anh cũng là con người, tập đoàn lớn như vậy đã khiến anh không thể phân thân, vẫn còn phải xử lý chuyện của Dạ Ứng, qua lại với người của người đó...

Đang suy nghĩ, cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, Hình Thiên vội vàng đứng dậy, cầm hộp cơm nói: "Em đi hâm nóng thức ăn cho anh..."

"Không cần, tôi đi ra ngoài một chuyến." Lãnh Tinh Hàn không dừng chân đi về phía thang máy. Hình Thiên ôm hộp cơm đứng tại chỗ, nhìn cửa thang máy đóng lại, lẩm bẩm nói: "Muốn đi ra ngoài... Cũng phải ăn cơm trước chứ."

Hình Thiên nhìn hộp cơm trong tay, thăm thờ dài, ném hộp cơm vào thùng rác.

Lãnh Tinh Hàn đi thang máy trực tiếp xuống bãi đậu xe dưới lòng đất, lái chiếc xe Benz rời tập đoàn Thiên Lâm đi thẳng đến đồn cảnh sát khu Nam.

Lãnh Tinh Hàn vừa bước vào đồn cảnh sát liền thu hút vô số ánh mắt, nhất là nữ cảnh sát, trong mắt lóe ra hình trái tim sáng ngời. Một nữ cảnh sát thực tập phía trước cửa kính ngạc, bàn luận xôn xao.

"Rất đẹp trai..."

"Đúng vậy, tại sao có thể có người đàn ông đẹp trai như vậy."

"Đâu chỉ có vậy. Cô nhìn mà xem, khí phách trên người anh ấy... Oa, đúng là người đàn ông thú vị."

"Này này, các cô không đi ăn cơm còn đứng đây làm gì đấy." Kili vừa ra ngoài, thấy thực tập sinh vây ở nơi đó, vừa đặt câu hỏi đồng thời vừa nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn theo hướng của các cô, lập tức, luôn luôn ngưỡng mộ trai đẹp Kili cũng bước vào hàng ngũ thực tập sinh yêu cái đẹp.

"Ha ha, tôi đi hỏi anh ấy có cần giúp gì không?" Một thực tập sinh can đảm nói xong liền tiến lên, sau đó đỏ mặt lễ phép hỏi: "Xin hỏi tiền sinh có cần giúp gì không?"

Lãnh Tinh Hàn nheo mắt nhìn đáng vẻ thẹn thùng của thực tập sinh, hờ hững nói: "Tôi tìm Mộ Thiên Thanh."

Thực tập sinh còn chưa phản ứng kịp, Kili lỗ mũi nhạy bén như đánh hơi được hơi thở mập mờ, cô vội vàng tiến lên nói: "Thiên Thanh vừa đến căn-tin với sếp Mộc rồi..."

Lãnh Tinh Hàn nghe, nhẹ chau mày, ngay sau đó lấy điện thoại di động ra đi ra ngoài.

Mộ Thiên Thanh và Thượng Quan Mộc cùng với người của cả tổ hành động vừa mới ngồi xuống ghế ở căn-tin đồn cảnh sát thì điện thoại di động vang lên. Cô đang cùng mọi người nghiên cứu bữa trưa ăn gì nên cũng không thèm nhìn nhận điện thoại luôn, "Alo."

"Tôi đang ở đồn cảnh sát." Mấy chữ đơn giản nhưng lộ ra khí thế không tầm thường.

Mộ Thiên Thanh nghe giọng trong điện thoại, lập tức trở nên căng thẳng, nhất thời không cách nào phản ứng.

Đám người Hà Tuấn vẫn đang hưng phấn trò chuyện, Thượng Quan Mộc ngồi ở đối diện lại nhìn đáng vẻ Mộ Thiên Thanh, thăm thính mày.

"Thiên Thanh, cô ăn gì?" Lúc này, Hà Tuấn cầm thực đơn nói, "Sếp Mộc nói rồi, chúng tôi ngàn vạn lần không được tiết kiệm tiền cho anh ấy."

"Tôi... thế nào cũng được, các anh xem..." Đầu óc Mộ Thiên Thanh rồi bời.

"Com cà ri thật bò đi, không phải em thích ăn món này sao?!" Giọng Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng vang lên, lập tức kéo tới vô số tiếng cười đùa giòn.

Lãnh Tinh Hàn vẫn không nói gì, chỉ là, vẻ lạnh nhạt trên mặt dần bao phủ vẻ lo lắng, sâu trong đáy mắt có lửa giận lan tràn không tự biết...

Cho dù không biết khoảng cách sóng điện là bao nhiêu, Mộ Thiên Thanh cũng có thể cảm nhận được khí lạnh từ trong điện thoại. Cô đang muốn nói gì, trong điện thoại đã truyền đến tiếng "Tút tut tut.." cắt đứt...

Lãnh Tinh Hàn dứt khoát cắt điện thoại, nhìn Kili đang đứng bên cạnh, lạnh lùng hỏi: "Căn-tin đồn cảnh sát nằm ở đâu?"

"Đúng lúc chúng tôi cũng đi ăn cơm, dẫn anh cùng đi?" Kili vẫn không nói gì, thực tập sinh đã hưng phấn nhận lời.

Kili nhìn thực tập sinh đang hưng phấn cùng Lãnh Tinh Hàn định đi tới căn-tin, cúi mắt âm thầm suy đoán quan hệ của người đàn ông này với Thiên Thanh. Cô giương mắt nhìn, vừa đứng bắt gặp bóng lưng cao ngạo của Lãnh Tinh Hàn, không khỏi tự lẩm bầm: "Người đàn ông này rốt cuộc là ai? Sao cứ có cảm giác quen mắt..."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Giăng co ăn cơm

"Thiên Thanh, cô táo bón à?" Lý Dục nhìn Mộ Thiên Thanh, mặt kinh ngạc đùa giỡn hỏi.

Dù sao Lâm Hải cũng là người lớn tuổi, dĩ nhiên cũng sáng suốt hơn, thấy Mộ Thiên Thanh tiếp điện thoại xong trên mặt cũng có gì đó không thích hợp, quan tâm hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Không có... Không có việc gì?" Mộ Thiên Thanh cười cười miễn cưỡng. Lúc cô ngẩng đầu vừa đứng bắt gặp ánh mắt dò xét của Thượng Quan Mộc lập tức xoắn xuýt suy nghĩ không muốn đi trong lòng vậy.

"Sếp Mộc gọi cơm cà ri thịt bò cho cô, cô uống nước gì?" Hà Tuấn là người trẻ tuổi, cũng không suy nghĩ nhiều, cười đùa.

"Nước chanh là được..." Mộ Thiên Thanh có chút không yên lòng, cô nhìn điện thoại trong tay, sau đó yên lặng cất vào.

Mặc dù Thượng Quan Mộc đang cùng cười nói với mọi người, nhưng ánh mắt của anh vẫn không hề rời Mộ Thiên Thanh. Từ lúc cô nhận điện thoại, sắc mặt cứng đờ, anh cũng đã đoán được, điện thoại... là của Lãnh Tinh Hàn.

"Này, người đàn ông các sư muội dẫn vào là ai vậy?" Đột nhiên, Lý Dục nghi hoặc nhìn một nhóm người đang ở cửa ra vào căn tin hỏi.

Tất cả mọi người nhìn về phía cửa, chỉ thấy Lãnh Tinh Hàn mặc áo sơ mi trắng, tây trang thủ công tinh tế màu đen, một tay bỏ trong túi quần theo thực tập sinh đi vào căn-tin...

Lập tức, cả người Mộ Thiên Thanh như hóa đá ngồi ở chỗ đó.

Thượng Quan Mộc khề cau mày, lo lắng hiện rõ trên mặt, nhìn vẻ mặt cứng ngắc của Mộ Thiên Thanh, ngọt ngào trong lòng không thể nói rõ tư vị.

"Ah, là anh ta?!" Hà Tuấn ngây người nói.

"Anh biết à? Anh ta là ai vậy?" Lý Dục hỏi "Nhìn khí thế... có vẻ không đơn giản."

Vừa dứt lời, Lãnh Tinh Hàn không đếm xỉa đến những người trong căn-tin đang nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng, cuối cùng rơi vào vị trí Mộ Thiên Thanh, sải bước chân thon dài, khác với suy nghĩ đi về bàn Mộ Thiên Thanh.

Hà Tuấn nhìn Mộ Thiên Thanh, mà Kili vội vàng đi theo tới, nhìn Lãnh Tinh Hàn khí phách vương giả dừng lại trước mặt Mộ Thiên Thanh, lại lén nhìn về phía Thượng Quan Mộc sắc mặt tối tăm, thầm mấp máy môi. Theo ánh mắt có thể phát hiện mọi tình hình của cô ấy có thể suy đoán, nét mặt của ba người này có gì đó quái lạ!

"Đi ăn cơm cùng tôi!" Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt mở miệng, không phải hỏi thăm mà là quyết định.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trạng thái như không tồn tại.

"Nửa giờ sau chúng tôi còn có cuộc họp." Lời nói lạnh lùng là từ trong miệng Thượng Quan Mộc phát ra.

Người trên bàn tiếp tục tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, càng ngày càng có cảm giác không tồn tại.... Thật giống như đang nghi ngờ, nửa giờ sau có cuộc họp sao?

Lãnh Tinh Hàn cũng không nhìn Thượng Quan Mộc, căn bản không thấy sự có mặt của anh, chỉ là nhìn xuống, có chút ngạo nghễ nhìn Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh cảm giác mình đã quên mất nhịp tim, thậm chí, không có cách nào hô hấp, sắc mặt cô ngày càng lúng túng, lén nhìn trái phải, có thể nhận ra tất cả mọi người đang ngồi trong căn-tin đều đang nhìn chăm chăm cô.

"Cái đó... Bọn em sắp có cuộc họp..." Mộ Thiên Thanh nói theo lời Thượng Quan Mộc nhưng áp lực càng ngày càng lớn khiến cô hít thở không thông. Cô hỏi thăm, "Nếu anh còn chưa ăn, không thì... cũng ăn ở đây? Đầu bếp chỗ bọn em làm cơm khá ngon..."

Thượng Quan Mộc nghe Mộ Thiên Thanh nói, khiêu khích nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, cười nhẹ nói: "Nếu như Lãnh thiếu không ngại, tôi mời."

Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lùng nhướn mắt nhìn Quan Mộc, môi hiện nụ cười gần như không có, lạnh nhạt nói: "Sếp Mộc có ý tốt... sao có thể không nhận."

Nói xong, trước mặt mọi người anh kéo tay Mộ Thiên Thanh, tư thế cực kỳ mập mờ chậm rãi cúi người. Cử động bất ngờ sát qua gò má của Lãnh Tĩnh Hàn khiến Mộ Thiên Thanh không cách nào phản ứng, ở bên tai cô dùng giọng nói trầm thấp chỉ cô mới có thể nghe được: "Nếu như em muốn tiếp tục trở thành tiêu điểm, tôi không ngại ở chỗ này với em..."

Giọng nói giàu từ tính cùng khí nóng thoảng bên tai Mộ Thiên Thanh, truyền đến cảm giác tê tê đại đại, hơi thở của nước biển cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt càng làm cho đầu cô không thể nào suy nghĩ, "trở thành tiêu điểm" coi như đã giúp cô quay về hiện thực.

Lãnh Tĩnh Hàn cong miệng cười, lúc đứng dậy, trên mặt đã khôi phục vẻ lạnh nhạt, sau đó dưới con mắt đồ xô của mọi người kéo tay Mộ Thiên Thanh ra khỏi căn-tin.

Bọn họ vừa rời đi không khí như nổ tung, tất cả mọi người đang bàn luận, dĩ nhiên Hà Tuấn nổi tiếng bát quái trong tổ hành động cũng bắt đầu thảo luận cùng các sự vụ.

"Sếp Mộc, người đàn ông kia là ai vậy?" Hà Tuấn hỏi, vừa thấy sếp Mộc chào hỏi người đàn ông kia, hôm qua cũng là sếp Mộc tự mình giao phó anh ta đi làm biên bản. Sếp Mộc phải biết người đàn ông kia chứ?

Thượng Quan Mộc về mặt tối sầm, chỉ nhàn nhạt lướt nhìn Hà Tuấn, lập tức, một cỗ áp suất thấp tràn vào cả bàn.

"Chưa từng gặp người đàn ông nào nhiều chuyện như anh..." Kili vô cùng giận Hà Tuấn, nháy mắt với anh ta.

"Tôi nhiều chuyện cũng không bằng cô..." Hà Tuấn kêu la, hoàn toàn không ý thức được áp suất thấp xung quanh lúc này.

Kili nghiêng răng, ngậm ngậm muốn một cước đạp bay Hà Tuấn kích động, nghiêng răng nghiêng lợi nặn mấy chữ từ giữa kẽ răng, "Nói chuyện với heo... thật là một mối."

"Cô nói ai là heo..."

"Anh!" Kili ra sức nháy mắt, ánh mắt vẫn liếc qua Thượng Quan Mộc, hận hận cắn răng nhỏ giọng nói: "Làm phiền anh nhìn xung quanh đi..."

Hà Tuấn ngẩn người, lúc này mới phát giác vị cấp trên chỉ lúc làm việc mới không cười đùa kia, giờ này sắc mặt hết sức...xấu.

Thượng Quan Mộc khẽ thở dài trong lòng, loại cảm xúc "tự giễu" lần nữa dấy lên trong lòng, cô sợ gây phiền toái trong đồn cảnh sát là không cần thiết, anh nguyện ý giúp cô tránh nghi ngờ ở đồn cảnh sát, như vậy... hành động của Lãnh Tĩnh Hàn hôm nay là ý gì?

Là tôi không đủ bá đạo, hay là tôi quá mức nhượng bộ với anh...

Mọi người yên lặng ăn cơm, bởi vì chuyện vừa nảy cộng thêm giờ phút này trên bàn không khí kỳ lạ, có vài người ăn cũng không thấy ngon.

Lâm Hải lướt ánh mắt lão luyện qua đám người trẻ tuổi, bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục ăn cơm của mình.

*

Sau khi Mộ Thiên Thanh bị Lãnh Tĩnh Hàn kéo ra khỏi căn-tin, cô bỏ tay anh ra tức giận hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Lãnh Tĩnh Hàn ánh mắt sâu xa nhìn cô, thần nhiên nói: "Tìm em ăn cơm."

Mộ Thiên Thanh nhú mày, đối với Lãnh Tĩnh Hàn, bây giờ cô cảm thấy rất mờ mịt. Tối hôm qua lúc nói chuyện với Thượng Quan Mộc trong đầu đột nhiên xuất hiện suy nghĩ cô chấp lúc nhỏ. Cô không thể xác định cô có suy nghĩ với người trước mặt có phải bởi vì lúc nhỏ hay không. Nếu như là... như vậy là không công bằng với anh, không công bằng với Thượng Quan, cũng không công bằng với Mặt trời nhỏ trước kia của cô.

"Bọn em sắp có cuộc họp..." Mộ Thiên Thanh trở nên bình tĩnh, cô nhất định phải làm rõ suy nghĩ của mình.

Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn tĩnh mịch, sâu không thấy đáy, anh vẫn thờ ơ nói: "Có này cũng không khá lắm."

Ặc...

Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên nhìn Lãnh Tĩnh Hàn. Cô cảm thấy trước mặt anh cô luôn không thể suy nghĩ và ứng đối vấn đề.

Trong lúc hai người đang giằng co, mấy người vừa ăn cơm xong ra khỏi căn-tin, mặc dù mọi người không dừng bước chân nhưng ánh mắt cũng rất tự nhiên rơi trên người bọn họ....

Lãnh Tinh Hàn vô cùng tự nhiên, anh căn bản không đếm xỉa đến ánh mắt của mọi người. Nhưng Mộ Thiên Thanh lại cảm thấy cả người khó chịu.

"Chúng tôi đi ăn cơm." Mộ Thiên Thanh sắc mặt tối tăm, dẫn đầu bước ra khỏi đồn cảnh sát.

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, sau đó xoay người cũng đi theo ra ngoài, nhìn Mộ Thiên Thanh phía trước đang tức giận bước đi, không khỏi thấy nóng nảy trong lòng.

"Muốn ăn gì?" Ngồi trên xe, Lãnh Tinh Hàn hồ hởi hỏi.

"Cơm cà ri thịt bò?" Mộ Thiên Thanh không chút nghĩ ngợi bật thốt lên.

Lãnh Tinh Hàn thầm cau mày, gương mặt đẹp như khắc hơi cứng nhắc. Anh khẽ mím môi, lạnh lùng nói: "Tôi không thích!"

"Vậy anh hỏi em làm gì?" Mộ Thiên Thanh cũng tức giận, trong lòng ngọt ngào không cách nào thư giãn.

Đúng, cổ chấp của cô chính là mặt trời nhỏ lúc nhỏ, người sẽ lãng lãng ở cùng cô lúc cô cô đơn, khi cô bị bắt nạt sẽ bảo vệ cô, mặc tính tình cô khó chịu anh sẽ bắt đầu dĩ nhân nhượng cô, không phải người trước mặt chỉ biết bá đạo, người đàn ông lạnh lùng không để ý tới suy nghĩ của cô.

Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn Mộ Thiên Thanh sau đó khởi động xe rời đồn cảnh sát...

Khi xe dừng trước cửa một nhà hàng của một cặp vợ chồng Ấn Độ không thu hút, cũng không quá lớn, Mộ Thiên Thanh nhìn cửa hàng, không khỏi nghi ngờ hơi nhàu đôi mày thanh tú, trong đôi mắt to cũng chứa đựng nghi ngờ, không tự chủ nói: "Smile?"

Lãnh Tinh Hàn nhìn cô một cái, xuống xe.

Mộ Thiên Thanh tức giận bĩu môi, cũng xuống xe. Sau khi hai người đi vào, khi Mộ Thiên Thanh thấy người phụ nữ Ấn Độ vội vàng ra đón khách, hai mắt lập tức sáng rực lên, "Nimo La?"

"Chào mừng quý khách!" Người phụ nữ Nimo La thấy có người đi vào, mỉm cười đón tiếp, "Hai vị sao?"

Mộ Thiên Thanh hưng phấn kéo tay Nimo La vội vàng nói: "Nimo La, không ngờ mấy người lại mở tiệm ở đây! Tôi còn tưởng rằng mấy người đã trở về Ấn Độ rồi..."

Nimo La bị Mộ Thiên Thanh kéo làm cho không hiểu ra sao, nhưng cô vẫn cười, không phải nụ cười chuyên nghiệp hóa mà là từ tận đáy lòng, giống tên nhà hàng khiến lòng người thoải mái.

"Cô nhất định là người đã từng ăn cơm ở quầy hàng tôi bày ở khu Đông?" Nimo La hỏi.

Lúc này Mộ Thiên Thanh mới hiểu, lúc đó mình mới mấy tuổi, đã gần hai mươi năm trôi qua, nhất định là Nimo La không biết mình rồi, "Nimo La, cháu là Bầu trời nhỏ?" (nguyên văn là Tinh Thiên – ngày nắng, hoặc bầu trời nhỏ có nắng nhưng biệt danh của Úng là Mặt trời nhỏ nên dịch biệt danh của Thiên Thanh ra tiếng Việt luôn.)

Nimo La vừa nghe, mắt sáng lên, "Bầu trời nhỏ?"

"Vâng!"

"Thật sự là cháu, đều lớn như vậy..." Nimo La cười, sau đó nhìn Lãnh Tinh Hàn bên cạnh nói: "Cậu này... Chính là Mặt trời nhỏ hả?"

Sắc mặt Mộ Thiên Thanh cứng đờ, không gật đầu cũng không có lắc đầu, chỉ là bĩu môi.

Nimo La thật sự vui, không phát hiện biểu tình Mộ Thiên Thanh có gì không thích hợp, nói luôn: "Đúng là giống lúc nhỏ, không thích nói chuyện... Nhanh ngồi xuống, để tôi bảo Singh làm mấy món Ấn Độ ngon nhất cho hai người, còn cháu vẫn cơm cà ri thịt bò chứ?"

Câu cuối là nói với Mộ Thiên Thanh, cô nhiệt tình dẫn hai người đến chỗ ngồi, sau đó vội vàng đến phòng bếp...

"Sao anh tìm được nơi này?" Mộ Thiên Thanh quên mất tâm trạng không vui lúc này, trong mắt đều là hưng phấn hỏi Lãnh Tinh Hàn, nụ cười trên khóe miệng cũng có thể hòa tan người khác.

‘Lúc hoa hướng dương hướng về phía mặt trời mới có thể hòa tan về mặt nóng này nhất...’

Lãnh Tinh Hàn không khỏi rung động, nhưng suy nghĩ phút chốc rồi lại khôi phục yên tĩnh.

Anh không phải là Mặt trời của cô, cô cũng không phải là Hoa hướng dương.

"Vô tình thấy..." Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt nói.

Mộ Thiên Thanh không phát hiện cảm xúc bất chợt hiện trong mắt Lãnh Tĩnh Hàn, bây giờ tâm trạng cô rất tốt. Nimo La và Singh là một đôi vợ chồng Ấn Độ rất hiền lành, trước kia cuộc sống hai người rất gian khổ nhưng mỗi ngày đều nở nụ cười đối diện với nó. Cô thích gian hàng của bọn họ. Mặc dù lúc nhỏ cô không thích món cơm cà ri thịt bò nhưng càng ngày cô càng thích bởi vì lúc ở bên họ cô cảm thấy rất nhẹ nhõm...

Dĩ nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là cô và anh, Mặt trời nhỏ quen biết nhau ở đó...

Mộ Thiên Thanh nghĩ tới, mím môi cười nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, đột nhiên nhớ tới lời của Nimo La nói, nghi ngờ hỏi: "Lúc còn nhỏ anh không thích nói chuyện sao?"

Cô nhớ không phải không thích nói chuyện... Ít nhất, lúc bên cạnh cô không phải.

Lãnh Tĩnh Hàn không nói gì, nhìn Mộ Thiên Thanh nhàu lông mày, cũng không có trả lời. Lúc hai người mới chơi với nhau Ứng rất trầm lặng, nhưng lúc cậu ấy đi chung với cô... có lẽ là vì tình yêu.

"Trước hết hãy ném thử bánh pút-đing Singh làm..." Nimo La nhiệt tình nói rồi đặt bánh pút-đing xuống, sau đó vội vã rời đi.

"Ừ, thật mềm..." Mộ Thiên Thanh ném bánh, lập tức tán thưởng, gương mặt hưởng thụ, "Anh không ăn sao?"

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn đáng vẻ Mộ Thiên Thanh, khóe miệng không hề để ý nở nụ cười, lạnh nhạt nói: "Tôi không ăn đồ ngọt."

"Thật đáng tiếc!" Mộ Thiên Thanh như có vẻ rất tiếc, tự mình một người ngồi ăn.

"Buổi tối đi ăn cơm với tôi." Lãnh Tĩnh Hàn đột nhiên nói.

Mộ Thiên Thanh dừng tay lấy bánh pút-đing, lập tức nhàu mày, "Em không biết bận đến mấy giờ."

"Tôi có thể chờ em." Lời Lãnh Tĩnh Hàn không cho cự tuyệt, dĩ nhiên, cũng bởi vì anh nhận ra Mộ Thiên Thanh ăn uống rất qua loa.

Mộ Thiên Thanh có hơi tức giận hỏi: "Anh... không bận gì sao?"

Tổng giám đốc của tập đoàn lớn, sao có cảm giác rảnh rỗi như vậy?

"Có."

"..."

Chân mày Mộ Thiên Thanh nhíu chặt hơn, không khí quanh mình dần trở nên kì lạ.

Đúng lúc này chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, phá vỡ không khí kì lạ giữa hai người. Mộ Thiên Thanh lấy điện thoại ra, thấy là Thẩm Duyệt Nhiên đánh tới, sau khi nói 'xin lỗi' với Lãnh Tĩnh Hàn, nhận điện thoại...

"Thiên Thanh, cứu mạng..."

Điện thoại vừa kết nối, bên trong liền truyền đến tiếng kêu rên của Thẩm Duyệt Nhiên.

Mộ Thiên Thanh run môi hỏi: "Làm sao?"

"Buổi tối cha mình bảo mình đi ăn cơm với ông ấy, còn muốn mình dẫn 'bạn trai', cũng chính là người đàn ông của cậu theo."

Mộ Thiên Thanh không tự chủ liếc nhìn Lãnh Tĩnh Hàn ngồi đối diện, sau đó có chút chột dạ nói: "Cậu tự gọi điện đi."

"Aigu, không phải cậu đang ở đồn cảnh sát sao? Nói với anh ấy cậu sẽ chết sao..." Thẩm Duyệt Nhiên tùy tiện la hét, "Tốt lắm, cứ quyết định vậy đi, mình cúp đây."

Mộ Thiên Thanh phát hiện, hôm nay tất cả mọi người đều thích cúp điện thoại của cô.

Cô bấu môi, ai oán cất điện thoại vào trong túi, đón nhận ánh mắt sâu xa của Lãnh Tĩnh Hàn...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Trò chơi chính thức bắt đầu

Mộ Thiên Thanh bấu môi, ai oán cắt điện thoại vào trong túi, đón nhận ánh mắt sâu xa của Lãnh Tinh Hàn...

"Người đàn ông của cậu!" Chỉ năm chữ đơn giản cũng làm cho không khí trở nên lạnh lẽo. Lãnh Tinh Hàn nhìn chăm chăm Mộ Thiên Thanh, không ai có thể nhận ra là anh không vui.

Mộ Thiên Thanh thăm căn môi, trong lòng oán thầm Thẩm Duyệt Nhiên mấy trăm lần. Giọng nói lớn như vậy, như thể hận không cho toàn thể giới nghe được tiếng cô ấy...

"Cái gì đàn ông của cậu!" Mộ Thiên Thanh phủ nhận theo bản năng. Trong tiềm thức cô không muốn Lãnh Tinh Hàn hiểu lầm cái gì, sau đó nhỏ giọng làm bầm, "Là đàn ông... Tiểu Nhiên đều nói là đàn ông của em."

Giọng rất nhỏ nhưng Lãnh Tinh Hàn vẫn nghe được. Cho dù anh cũng tức giận với quan hệ mập mờ giữa cô và Thượng Quan Mộc nhưng tức giận đến mức như vậy anh chỉ cho là bởi vì cô không nghe lời?

"Thượng Quan Mộc không thích hợp với em."

Lại nhắc nhở một lần nữa, lần trước lộ rõ sự xa cách, lần này... anh cũng không biết tâm trạng phức tạp pha lẫn bên trong.

Mộ Thiên Thanh nhú mày, cô nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Lãnh Tinh Hàn, không khỏi hỏi: "Vậy ai thích hợp với em?"

Hỏi những lời này, Mộ Thiên Thanh có chút mong đợi, về phần... cô đang chờ mong cái gì cô không dám suy nghĩ nhiều. Cô sợ... cô thật sự chỉ vì suy nghĩ hồi nhỏ.

"Trừ tôi ra!" Lãnh Tinh Hàn hờ hững nói xong, che giấu cảm xúc phức tạp trong lòng, anh từ chối bản thân có tình cảm khác thường với người phụ nữ của Ung.

"À" thật nhẹ, Mộ Thiên Thanh nhướng môi tự giễu, cô lại đang hy vọng xa vời cái gì.

Nhất thời hai người đều cùng im lặng, Lãnh Tinh Hàn hơi nghiêng đầu, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Thời gian cơm trưa ở các công ty sắp hết, những người ra ngoài ăn cơm đều vội vàng quay về, bước chân vội vã.

Anh không muốn thừa nhận mất mát trong mắt Mộ Thiên Thanh giống như một cây châm đâm vào trong lòng anh. Anh sẽ không có... suy nghĩ như vậy.

Anh không thể nói cho cô biết tại sao Thượng Quan Mộc không thích hợp cô, hoặc là nói... chính anh cũng không biết tại sao. Chỉ là, lúc nhìn cô và Thượng Quan Mộc ở chung một chỗ trong lòng tự động cự tuyệt xảy ra chuyện như vậy.

Mộ Thiên Thanh yên lặng ăn bánh pút-đing, hương vị ngọt ngào của bánh pút-đing trôi vào trong miệng, không có hương vị ngọt ngào mềm dẻo như lúc nãy mà chỉ còn mùi vị khô sở.

Cô lén ngược mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn, gò má của anh cực kỳ đẹp mắt, như một tác phẩm hoàn mỹ chứng minh tài năng của Thượng đế... Nhưng khuôn mặt hoàn mỹ như vậy lại lộ vẻ lạnh lùng xa cách làm cho người ta không thể nhìn thấu, cũng không thể đoán biết.

Mộ Thiên Thanh thu hồi tầm mắt, nhìn bánh pút-đing cũng không muốn ăn nữa. Rốt cuộc cô rối rắm chuyện gì, có phải muốn dòn bản thân đến chân tường mới cam tâm?

Mặt trời nhỏ lúc nhỏ... Lãnh Tinh Hàn sau khi lớn, thật ra thì... bọn họ đã sớm không cùng trên một đường thẳng. Giống như lời anh nói với cô lúc nhỏ, Hoa hướng dương xoay quanh Mặt trời, Mặt trời tắm cho nó, nhưng... thật sự không thể nào kéo gần khoảng cách chạm vào nó!

Bây giờ bọn họ là như vậy.

"Ném thử com cà ri thịt bò Singh tự mình làm đi."

Đúng lúc này Nimo La bung khay com ra, vui vẻ đặt phần com cà ri thịt bò trước mặt Lãnh Tinh Hàn và Mộ Thiên Thanh, sau đó cười nói: "Nhanh ăn đi, tôi còn có việc đi trước."

"Vâng." Mộ Thiên Thanh cười gật đầu, "Cám ơn cô, Nimo La."

Nimo La cười cười, lúc xoay người còn nhướng mày với Lãnh Tinh Hàn, cười thật tươi.

Lãnh Tinh Hàn nhú mày thật khế, vẻ mặt như thể không khỏi có loại cảm giác quen thuộc...

Nimo La rời đi, hai người tiếp tục yên lặng. Mộ Thiên Thanh cúi đầu ăn com, cái muỗng va chạm với cái đĩa phát ra tiếng 'leng keng', tương ăn so với Lãnh Tinh Hàn đối diện quả thật một trời một vực.

Lãnh Tinh Hàn khác Thượng Quan Mộc. Mặc dù Thượng Quan Mộc sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng trong cơ thể chứa bản tính du côn, có

thẻ giả trang ở nhà hàng cao cấp, cũng có thể háng giọng ở quán bán hàng, cầm chai uống rượu...

Mà Lãnh Tinh Hàn, dường như anh là bầu trời sinh ra đã cho người ta khí thế vương giả, cho dù là trong hoàn cảnh nào, một động tác lơ đãng cũng lộ ra khí thế cao ngạo mà ưu nhã. Đó là khí thế toát từ trong ra ngoài.

Mộ Thiên Thanh ăn từng thìa, mãi cho đến khi ăn xong hai người cũng không nói thêm một câu.

Nimo La nhiệt tình tiễn hai người đi ra ngoài, dặn dò hai người thường xuyên ghé ăn. Sau đó hai người lên xe đi về phía đồn cảnh sát khu Nam..

Không khí càng ngày càng đè nén, hai người tựa như hai đứa bé tức giận, không ai mở miệng nói chuyện. Đến khi Lãnh Tinh Hàn đưa Mộ Thiên Thanh đến đồn cảnh sát mới không nhịn không nhịn nói: "Sau khi tan việc tôi tới đón em."

Tay Mộ Thiên Thanh vừa đặt lên cửa xe hơi khựng lại sau đó mở cửa xuống xe, lẳng lặng rời đi...

Lãnh Tinh Hàn nhìn bóng dáng gầy yếu của cô, cúi mắt, lái xe rời đồn cảnh sát khu Nam..

Thượng Quan Mộc đứng trên sân thượng, một tay cầm ly cà phê, một tay để trong túi quần, nhìn chiếc xe rời đi, khuôn mặt đẹp không hề có chút biểu cảm. Chỉ là sâu trong đáy mắt toát lên sự thù địch không thể nhận ra.

Anh chậm rãi xoay người, thong thả bước xuống sân thượng, nhìn đồng hồ một lúc, thông báo tổ hành động cả khu Nam đi họp.

Không khí trong phòng họp rộng lớn khác thường, Thượng Quan Mộc đứng ở trên bục, hai tay đặt trong túi quần, khẽ quét mắt qua cánh viên đang ngồi bên dưới mới chậm rãi mở miệng nói: "Tôi nay họp tác với ba khu khác, tiến hành căn quét toàn diện. Không yêu cầu mọi người có thể bắt bao nhiêu người cho tôi nhưng... tôi muốn khiến những kẻ đang cố gắng khiêu khích cảnh sát biết, nhờ rằng trong miệng lão hồ... sẽ phải có lá gan gánh chịu hậu quả!"

Thượng Quan Mộc dứt lời, lần nữa quét mắt qua tất cả mọi người, khí thế nghiêm nghị khiến mọi người không dám thờ ơ, "Hôm nay phạm vi khu Nam chủ yếu là nhằm vào địa bàn của Dạ Ứng. Hiểu chưa?"

"Yes sir!"

Trong phòng họp vang lên tiếng đáp lại đồng đều. Đêm qua khi Mộ Thiên Thanh bị bắt, cấp trên ý bảo Quan Mộc phong tỏa tin tức, mọi người chỉ biết là đêm qua có cảnh sát bị tập kích, tình huống cụ thể có rất ít người biết. Nhưng chỉ mỗi điều này cũng đủ để cho mọi người tức giận.

"Bố trí hành động tối nay do Mộ Thiên Thanh dẫn đầu. Tôi hy vọng trước mặt tất cả các khu có thể giao ra một báo cáo hành động đẹp mắt..." Thượng Quan Mộc dùng mắt trước Mộ Thiên Thanh, chỉ một cái liếc mắt, trái tim anh không lý do đập mạnh, "... Có vấn đề gì sao?"

Mộ Thiên Thanh đứng lên, hành lễ nói: "Không có vấn đề gì!"

Thượng Quan Mộc gật đầu, sau khi nói 'tan họp', nhìn Mộ Thiên Thanh nói: "Em đến phòng làm việc của anh."

"Vâng." Mộ Thiên Thanh đáp, sau đó cùng Thượng Quan Mộc dẫn đầu ra khỏi phòng họp.

"Haiz... Hoặc là không có hoa đào, hoặc... là hai đóa, đều là hạt giống tốt đẹp, thật là khó khăn..." Hà Tuấn giả vờ giả vịt.

Lâm Hải lắc đầu một cái, khuyến cáo: "Cậu nhóc, cẩn thận bị Thiên Thanh nghe được, sẽ vứt cậu không tha."

Hà Tuấn nhìn Lâm Hải cười 'ha ha', trêu ghẹo nói: "Chú Hải, không phải tôi cũng là vì Thiên Thanh sao?"

"Tôi thấy cậu là để ý nhiều chuyện..."

Lý Dục nói xong, dùng tài liệu trong tay đánh Hà Tuấn. Hà Tuấn bản lĩnh nhanh nhẹn tránh thoát, tức giận trừng mắt Lý Dục, nói: "Chẳng lẽ cậu không quan tâm?"

Lý Dục trầm thờ dài, sau khi Thiên Thanh tốt nghiệp trường cảnh sát liền được phân đến khu Nam luôn cùng một tổ với anh, bình thường anh em cũng có tình cảm với nhau, cũng có thể cười đùa với nhau. Chuyện tình xảy ra trưa hôm nay ở căn-tin kì quái như vậy, trong lòng mỗi người không khỏi lo lắng.

Mấy người Hà Tuấn đi về phòng làm việc của mình, vừa vào cửa, chỉ thấy Kili phòng mồm phồng má nhìn thứ gì đó, chân mày nhíu thật chặt, gương mặt trầm tư.

Hà Tuấn dùng ngón tay ra hiệu cho Lâm Hải và Lý Dục, sau đó len lén đi tới trước mặt Kili, đột nhiên rút cuốn tạp chí trước mặt cô, dọa Kili giật mình.

"Hà Tuấn, anh phải hù chết người à?" Kili phồng má, trừng mắt mắng to .

Hà Tuấn cũng không để ý, mấy người Lâm Hải đã quen với tiết mục đang diễn từ lâu, đây là oan gia hoạn hỉ, bọn họ cũng không nói thẳng, xem bọn họ lúc nào mới đến với nhau.

"Ah... Sao nhìn bóng lưng người này quen quen thế nhỉ?" Hà Tuấn tựa vào trên bàn làm việc, nhìn hình ảnh bóng lưng Lãnh Tĩnh Hàn trên tạp chí trong tay, giống như tự lằm bằm.

"Anh cũng cảm thấy quen à?" Kili vừa nghe, vội vàng bước tới, sau đó thần thần bí bí hỏi, "Anh có cảm thấy... bóng lưng này với người đàn ông trưa hôm nay dẫn Thiên Thanh đi hơi giống nhau không?"

Hà Tuấn cau mày, tay về cầm nhớ lại, "Hình như là có chút..."

"Cái gì có chút?" Kili đoạt lấy tạp chí trong tay Hà Tuấn, nhìn bìa tạp chí bữu môi nói: "Khí thế vương giả, con mắt lạnh lùng, cùng với bóng lưng cao ngạo..."

Nói xong, Kili ngẩng đầu nhìn Hà Tuấn, nói tiếp: "Còn có... Sếp Mộc gọi anh ấy là Lãnh thiếu!"

"Không thể nào!" Hà Tuấn kinh ngạc, "Người đàn ông kia là Lãnh Tĩnh Hàn? Sao Thiên Thanh có thể quen?"

"Chuyện này... không quan trọng!" Kili lắc lắc ngón tay, nói: "Quan trọng là... tôi dùng giác quan thứ sáu mãnh liệt của phụ nữ chứng thực, trong mắt anh ấy hoàn toàn là ham muốn chiếm giữ Thiên Thanh!"

Hà Tuấn nghe, khinh thường nhìn Kili, xuy một tiếng rồi dội nước lạnh nói: "Người đàn ông như Lãnh Tĩnh Hàn sẽ có cảm giác ham muốn chiếm giữ Thiên Thanh?"

Cũng không phải anh ta có thái độ gì với Thiên Thanh, mặc dù có lúc anh ta đánh đá nhưng chuyện của Thiên Thanh anh ta tuyệt đối đứng về phía cô. Nhưng cũng tùy việc mà xét, người đàn ông như Lãnh Tĩnh Hàn muốn loại phụ nữ nào mà không có. Sao có thể có "ham muốn chiếm giữ Thiên Thanh."

Nếu như anh ta cảm thấy Thiên Thanh là người phụ nữ mới mẻ, như vậy... dù thế nào anh ta cũng không thể để Thiên Thanh sa chân vào vũng bùn!

Kili quệt miệng, nhìn bóng lưng trên tạp chí, tâm trạng nặng nề. Thật ra điều Hà Tuấn lo lắng... cũng là điều cô lo lắng. Trong đời sống Thiên Thanh giống như một học sinh chưa từng đi vào xã hội, nếu như Lãnh Tĩnh Hàn thật sự chỉ vui đùa, người bị thương sẽ là Thiên Thanh. Dù sao, không có một người nào phụ nữ có thể chống cự được khí phách đàn ông mà lạnh lùng của Lãnh Tĩnh Hàn!

*

Mộ Thiên Thanh theo Thượng Quan Mộc đi vào phòng làm việc, là người phụ trách hành động lần này, Thượng Quan Mộc cần phải đặt ra một số yêu cầu và bố trí.

Trong công việc Thượng Quan Mộc không hề để lẫn việc tư, đều nói người đàn ông chăm chỉ là người quyền rũ nhất, huống chi Thượng Quan Mộc là một người đàn ông ưu tú mà khôi ngô như vậy.

Sau khi bàn giao toàn bộ hạng mục công việc, Thượng Quan Mộc đứng dậy trà ướp hoa giải tỏa căng thẳng. Anh đặt một ly trước mặt Mộ Thiên Thanh, hỏi: "Trong lòng có áp lực không?"

"Chưa!" Mộ Thiên Thanh lắc đầu, trong mắt đều là kiên quyết, "Nếu như quả thật là Dạ Ứng nhắm vào em, như vậy... cần để em dẫn đầu. Nếu như không phải em cũng không ngại khiến bọn họ 'chó cùng rút gấu'."

Thượng Quan Mộc vô cùng tán thưởng, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ, "Không nên quá liều mạng..."

Mộ Thiên Thanh nhất thời không kịp phản ứng, ngó người mấy giây rồi mới nói: "Làm cấp trên, nói như anh có vẻ... không đúng!"

"Là anh quan tâm bạn bè mới nói." Thượng Quan Mộc nói rất thân thiện, anh nháp một hộp Hoa Trà, mùi hoa nhàn nhạt lập tức ngập cả khoang miệng, "Ừ, khó trách em thích uống, cũng không tệ lắm!"

Mộ Thiên Thanh cười cười, đang uống trà đột nhiên nhớ ra chuyện của Thẩm Duyệt Nhiên. Cô nhìn Thượng Quan Mộc đang phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nhần nhịn, chần chờ nói: "Cái đó..."

"Ừ?" Thượng Quan Mộc nhìn cô chờ cô nói tiếp.

Mộ Thiên Thanh thăm căn răng rồi mới nói: "Cha Tiểu Nhiên hẹn cô ấy ăn tối... Sau đó... Cô... Cô ấy làm phiền anh ở đây..."

Hai mắt Thượng Quan Mộc tối lại, anh nhìn Mộ Thiên Thanh, chậm rãi hỏi: "Đẩy anh về phía cô ấy... Tâm trạng của em là gì?"

"Ha ha... Tâm trạng gì chứ?" Mộ Thiên Thanh cười ha hả, "Nhưng cũng chỉ để lừa bác trai thôi, coi như giúp em."

"Haiz!" Thượng Quan Mộc than nhẹ, anh buông tách trà trong tay, khẽ dựa trên ghế ngồi, ánh mắt bình tĩnh mà thâm thúy nhìn Mộ Thiên Thanh, hỏi: "Em cho rằng Tổng giám đốc Thẩm tin anh là bạn trai của Tiểu Nhiên sao?"

"..."

"Truyền thông Hoa Quang có thể vững vàng ở nội địa thì địa vị không thể xem thường, em cho là... người giống như Thẩm Trạch Hải có thể dễ dàng bị

chúng ta lừa gạt như vậy sao?" Câu hỏi nhưng lại như một câu khẳng định, Thượng Quan Mộc chậm rãi nói: "Hành động của ông ta chủ yếu dựa trên thương trường, dù sao nhiều bạn bè vẫn hơn thêm một kẻ thù!"

"Vâng..." Mộ Thiên Thanh mở miệng, không biết phải hỏi thế nào.

"Chỉ cần em yêu cầu... anh sẽ đi." Thượng Quan Mộc nói cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt thêm sáng nhìn Mộ Thiên Thanh, "Em cũng biết... mỗi lần em yêu cầu anh, anh đều không có cách nào cự tuyệt. Cho dù... em rõ ràng biết tâm ý của anh còn bảo anh đi đóng giả bạn trai người khác!"

Giọng Thượng Quan Mộc buồn buồn, trong đồn cảnh sát anh rất ít khi nói chuyện riêng với Mộ Thiên Thanh. Nhưng từ hôm qua tới hôm nay, Lãnh Tĩnh Hàn khiến anh giật mình, anh không thể nào bắt mình đứng tại chỗ chờ Thiên Thanh xoay người. Anh sợ, anh sợ mình thân thiết với cô lại khiến cô ngày càng xa!

Mộ Thiên Thanh khẽ cắn môi dưới, nói: "Thượng Quan, cho em thời gian một tháng..."

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, không nói gì tiếp.

"Em muốn làm rõ trái tim mình rồi mới có thể cho anh một đáp án rõ ràng!" Mộ Thiên Thanh không muốn trốn tránh, mặc kệ là với Thượng Quan Mộc hay với Lãnh Tĩnh Hàn, hay là Mặt trời nhỏ lúc nhỏ của cô.

Hai ngày qua cô cảm giác rất đè nén, luôn cho rằng mình rất kiên cường nhưng cô cảm thấy ... nếu như không cho mình một con đường ra cô nhất định sẽ chết trong ngõ hẻm ngoằn ngoèo.

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, hiếm khi cô không trốn tránh ánh mắt anh, "...Được!"

Chỉ một chữ, Thượng Quan Mộc lại nói rất khó khăn. Không ai có thể hiểu lúc anh đang nói chữ "được", trong lòng cảm thấy thật khó chịu.

Một tháng, có rất nhiều chuyện có thể xảy ra, nhiều đến mức... có lẽ quan hệ giữa anh và Thiên Thanh sẽ phải trải qua rất nhiều thử thách.

Mộ Thiên Thanh rời khỏi phòng làm việc của Thượng Quan Mộc, nhìn bóng lưng cô, đáy mắt Thượng Quan Mộc chỉ còn sự bất đắc dĩ.

Sau khi Mộ Thiên Thanh ra khỏi phòng làm việc, đầu tiên cô gọi cho Thẩm Duyệt Nhiên, nói cho cô ấy biết Thượng Quan Mộc sẽ giúp rồi chuẩn bị gọi cho Lãnh Tĩnh Hàn nhưng ngón tay dừng thật lâu vẫn không nhấn nút được...

Cuối cùng, cô soạn một tin nhắn gửi đi, sau đó tắt máy, chuẩn bị đợt hành động tối nay.

Lúc Lãnh Tĩnh Hàn nhận được tin nhắn của Mộ Thiên Thanh anh đang họp qua video, anh nhìn mẫu tin ngắn gọn, sắc mặt bình tĩnh nhưng ánh mắt dần tối lại...

'Buổi tối có đợt hành động, thật xin lỗi, thất hẹn rồi!'

Chỉ qua một tin nhắn Lãnh Tĩnh Hàn có thể hiểu được ý muốn kéo dài khoảng cách, cũng nhận ra sự nhẹ nhõm của Mộ Thiên Thanh khi nói lời từ chối.

Mấy người trên màn hình đang đợi anh đưa ra chỉ thị cũng cảm thấy không khí bất thường, không ai dám quấy rầy Lãnh Tĩnh Hàn. Thời gian trôi qua trong lòng mấy người đều như có một khối đá lớn đè nặng, cảm giác đè nén không thở hít thở đều đặn truyền từ Lãnh Tĩnh Hàn qua màn hình rồi đến bọn họ.

Lãnh Tĩnh Hàn gạt tin nhắn, vứt điện thoại lên bàn, sau đó lạnh lùng nói: "Tiếp tục!"

"Vâng!" Một người đàn ông mặc tây trang đáp, cũng thầm thở phào một hơi, nói tiếp: "Bên châu Âu, bắt động sản và điện tử đều tăng trưởng đều..."

Nghe giọng người báo cáo, sắc mặt Lãnh Tĩnh Hàn bình tĩnh mà có vẻ lạnh lùng, anh chống tay lên ghế, hai chân bắt chéo, vừa nhìn màn hình vừa nghe báo cáo. Cho đến khi bọn họ báo cáo xong tất cả anh vẫn giữ nguyên tư thế. Đến lúc hội nghị kết thúc, anh tắt màn hình, từ từ đứng dậy...

Anh bước tới bên cửa sổ, nhìn bầu trời âm u bên ngoài, mây đen như muốn kéo xuống cùng một lúc, cho dù đang ở trong phòng cũng có thể ngửi được hơi ẩm ẩm ướt.

Vốn là bữa tối đầy mong đợi... giờ phút này, ngược lại cảm thấy không còn hào hứng.

Lãnh Tĩnh Hàn xoay người đi tới trước bàn làm việc cầm áo khoác, vừa đi vừa mặc đi ra ngoài. Đi qua phòng làm việc của Hình Thiên, chỉ lạnh lùng vứt lại một câu "Thông báo cho Đường Lam, tối cùng tôi đi ăn với Tổng giám đốc Thẩm."

"Vâng." Hình Thiên vừa trả lời Lãnh Tĩnh Hàn đã đến cửa thang máy. Sau khi nhìn bóng anh bước vào thang máy, bất đắc dĩ lắc đầu, gọi cho Đường Lam...

Lãnh Tĩnh Hàn lái xe dưới bầu trời âm u, tốc độ xe không tính là rất nhanh, như chẳng có mục đích... Cho đến khi trong tầm mắt anh xuất hiện một tiệm bán hoa không lớn lắm. Anh đột nhiên phanh xe lại, nhìn vòng hoa khô làm bằng hoa hướng dương treo trước cửa, không khỏi nheo mắt.

Anh mở cửa xe, sau đó đi về phía tiệm hoa, trước cửa treo một cái chuông gió, mỗi lần gió thổi lại phát tiếng 'leng keng' giòn tan.

"Hoan nghênh quý khách..."

Thẩm Duyệt Nhiên đang bận gói hoa cho vị khách mới, nghe tiếng bước chân theo bản năng nói, buột nốt dây thắt, không ngờ người tới lại là Lãnh Tinh Hàn, "Là anh!"

Lãnh Tinh Hàn nhẹ gật đầu coi như chào hỏi.

Thẩm Duyệt nhiên không ngại, cô không phải Mộ Thiên Thanh, vẫn hỏi hiểu một người nổi tiếng trong giới kinh doanh, "Anh tới... mua hoa, hay là...?"

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nhìn hoa hướng dương, Thẩm Duyệt Nhiên nhìn như vô ý lại cười hết sức cố ý nói: "Thiên Thanh rất thích hoa hướng dương!"

"Ừm." Lãnh Tinh Hàn khẽ ừ.

Thẩm Duyệt Nhiên thấy Lãnh Tinh Hàn như có hứng thú, tinh thần lập tức tỉnh táo, "Bởi vì có người từng nói qua, Thiên Thanh bền bỉ giống như hoa hướng dương, trong cuộc sống luôn như hoa hướng dương hướng về phía mặt trời. Cho nên từ đó... Thiên Thanh vô cùng thích hoa hướng dương."

Thẩm Duyệt Nhiên quan sát nét mặt Lãnh Tinh Hàn, ý cô là, Thiên Thanh nhà chúng tôi bán rất chạy, nếu như anh có suy nghĩ gì cần phải nhanh lên, đến lúc đó đừng trách tôi không nhắc nhở anh...

Nhưng Thẩm Duyệt Nhiên cũng không thể đọc được suy nghĩ của Lãnh Tinh Hàn từ gương mặt lạnh tanh đó.

Thăm bấu môi, trong lúc Thẩm Duyệt Nhiên đang còn ảo não, giọng Lãnh Tinh Hàn vẫn bình thản như cũ: "Vậy thì một bó đưa đến đồn cảnh sát hết bao nhiêu?"

Nói xong, Lãnh Tinh Hàn lấy một tờ mệnh giá lớn đặt lên bàn rồi xoay người rời đi.

Cho đến khi anh rời đi, Thẩm Duyệt Nhiên vẫn còn đứng tại chỗ, trước khi Lãnh Tinh Hàn bước qua cánh cửa đã để lại cho cô ảo giác cô độc.

Ngồi vào xe, Lãnh Tinh Hàn nghiêng đầu, nhìn hoa hướng dương trên cửa tiệm hoa qua cửa kính...

Lời Thẩm Duyệt Nhiên nhắc nhở anh, những gì anh làm chỉ vì giúp Ứng bảo vệ người muốn bảo vệ... Mà anh, không có quyền can thiệp cuộc sống Mộ Thiên Thanh!

Thu hồi tầm mắt, Lãnh Tinh Hàn khởi động xe rồi đi...

Sau khi xe anh vừa rời đi, một chiếc BMW màu đen dừng lại trước cửa tiệm hoa.

"Một bó hoa hướng dương giá bao nhiêu?" Người đàn ông ngồi phía sau liếc nhìn cửa tiệm hoa hỏi.

Mục Mộc xuống xe mua hoa, chỉ một lúc trong tay anh ta là một bó hoa hướng dương tuyệt đẹp.

Sau khi Mục Mộc lên xe, giao bó hoa cho người ngồi đằng sau, sau đó hỏi thăm: "Anh Tiêu, đi đâu?"

"Công viên nhỏ trước chung cư trước mặt." Người đàn ông nhìn bó hoa trong tay nói.

Mục Mộc khởi động xe, chạy về phía công viên nhỏ.

Đến công viên, người đàn ông cầm hoa một mình xuống xe. Anh ta bước chậm trên con đường mòn trong công viên, cho đến khi bước đến bên hồ nước thì dừng lại.

Anh ta ngồi trên ghế dài bên hồ, đặt hoa hướng dương sang một bên, lẳng lặng ngồi như bên cạnh bó hoa là một linh hồn đang tồn tại, yên lặng và cô độc cùng với anh ta!

Ngồi thật lâu, người đàn ông nhìn từng gợn sóng nổi trên hồ, nói: "Trò chơi chính thức bắt đầu... Lãnh Tinh Hàn, đừng làm tôi thất vọng!"

Lãnh Tinh Hàn PK "anh Tiêu" + Thượng Quan Mộc. Chà hãy cần nha một đấu hai.

"Anh Tiêu" này không phải cũng quen biết Ứng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cường hôn, lửa giận lan tràn

Đến gần tối, bầu trời âm u đen kịt giống như muốn sụp xuống, chỉ nghe thấy một tiếng sấm rền vang, ngay sau đó mưa đổ xuống xối xả như trút nước làm cho người đi đường trở tay không kịp.

Trong cục cảnh sát khu Nam, người của tổ hành động đều đang bận rộn, bọn họ chỉ giải quyết bữa tối qua loa rồi ngay sau đó tiến vào trạng thái chuẩn bị hành động.

Mộ Thiên Thanh kiểm tra súng lục và đạn, sắc mặt nặng nề, lúc thi hành nhiệm vụ trong đầu cô không hề tạp niệm, thậm chí... Ngay cả tình cảm rối rắm đây đưa trong lòng cũng bị cô ném ra sau đầu.

"Sếp Mộc?"

Một cảnh sát cung kính gọi khiến Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu, cô nhìn thấy Thượng Quan Mộc đang đi thẳng về phía mình: "Sếp Mộc?"

"Tất cả mọi người đã chuẩn bị xong chưa?" Thượng Quan Mộc hỏi thăm.

"Chuẩn bị xong rồi sếp."

Thượng Quan Mộc khẽ vuốt cằm, sau khi nói với mọi người mấy câu khích lệ mới quay sang nói với Mộ Thiên Thanh: "Buổi tối hành động cẩn thận một chút ..."

Giọng điệu giống như cấp trên dặn dò cấp dưới nhưng mà lúc nhìn thấy Mộ Thiên Thanh, ánh mắt của anh có hơi lo lắng, vốn nhiệm vụ tối nay có thể không cần cô đi, nhưng... vì anh có lòng riêng...

"Cảm ơn sếp." Mộ Thiên Thanh cung kính trả lời.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc thâm thúy nhìn Mộ Thiên Thanh, khẽ gạt đầu một cái, xoay người rời đi, chỉ là lúc đi tới cửa anh quay đầu lại nhìn Mộ Thiên Thanh đang tiếp tục kiểm tra vật phẩm một cái, ánh mắt dừng lại ở bó hoa hướng dương chói mắt trên bàn cô, trong ngày mưa dầm dề như vậy mà màu vàng của nó vẫn chói mắt giống như ánh mặt trời, làm cho anh không cách nào bỏ qua được...

. Thiên Thanh, thật xin lỗi. Hình như anh ... Đã không còn cách nào công tư phân minh được nữa rồi.

Trong màn mưa to, chiếc Land Rover khí phách chạy ra khỏi đồn cảnh sát khu Nam, giọt mưa đánh "lộp bộp" vào trên thân xe, giống như là đang ám toán khiến tâm tình của anh càng tăng thêm vài phần nặng nề.

Trên khuôn mặt tuần dật của Thượng Quan Mộc tản ra hơi thở ôn hòa, ánh mắt của anh bình tĩnh lái xe đi đón Thẩm Duyệt Nhiên, cái loại tâm tình khó có thể dùng lời diễn tả đó trong tiết trời này lại càng thêm lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

*

Thanh Nhã tiểu trúc, tên cũng là nghĩa, là một chỗ cực kỳ tao nhã thanh tĩnh, cầu nhỏ bắc qua con suối nhân tạo, lầu gác đình đài, núi giả hoa cỏ càng làm cho chỗ này có vẻ thanh nhàn và yên lặng.

Bức rèm che trên lầu là tranh thủy mặc, mặc dù không phải là tác phẩm nổi tiếng nhưng cũng có phong cách đặc biệt, trong một ngày mưa, nghe tiếng đàn thanh u, thưởng thức sơn hào hải vị. Sau một thời gian dài áp lực bởi nhiều thứ, đây cũng được xem như là có một phong vị khác.

Thẩm Trạch Hải là người rất thích những thứ thuộc về Trung Quốc cổ xưa, từ danh họa lỗi lạc cho đến ẩm thực mỹ vị.

Lãnh Tĩnh Hàn chỉ nói chọn một nơi yên tĩnh nhưng mà Đường Lam lại chọn địa điểm tổ chức bữa tiệc tối nay cực kỳ thanh nhã, có thể nói Thanh Nhã tiểu trúc là một chỗ có phong cách đặc trưng riêng của mình nhất.

"Không ngờ trong thành phố A tất đất tất vàng vẫn còn chỗ tao nhã như vậy." Lúc nào trên mặt Thẩm Trạch Hải cũng treo một nụ cười không hề thay đổi, mới nhìn thì cảm thấy hiền lành, nhưng mà nhìn lâu lại khiến cả người không thoải mái.

"Thẩm tổng thích là tốt rồi." Hôm nay Đường Lam mặc một cái váy tơ tằm màu đỏ, da cô ta vốn đã rất trắng cộng thêm đáng dấp diễm lệ lại được màu đỏ tôn lên càng lộ vẻ quyền rũ mê người, ánh mắt chuyển động làm cho không một người đàn ông nào có thể từ chối được vẻ đẹp của cô.

Lãnh Tĩnh Hàn và Thẩm Trạch Hải khiêm nhường mời nhau ngồi, Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt hỏi: "Sao lại không thấy con gái của Thẩm tổng?"

"Nó sẽ đến ngay thôi." Nụ cười của Thẩm Trạch Hải sâu thêm mấy phần, nhưng mà lần này lại là thật lòng.

Lúc này phục vụ khẽ gõ cửa sau đó đẩy cửa vào, theo sau là Thẩm Duyệt Nhiên mặc áo đầm hoa nhí đang lôi kéo Thượng Quan Mộc, ánh mắt vừa mới nhìn thấy Lãnh Tĩnh Hàn thì lập tức nụ cười trên mặt bởi vì sững sờ mà cứng lại, kinh ngạc kêu một tiếng: "Lãnh Tĩnh Hàn?"

Mà lúc Thượng Quan Mộc thấy Lãnh Tĩnh Hàn thì nụ cười nhạt ảm áp trên khuôn mặt vẫn không hề biến mất, chỉ là đáy mắt dần dần thay thế bởi nụ cười trào phúng.

"Không biết lớn nhỏ..." Thẩm Trạch Hải cười mắng, sau đó nói với Lãnh Tinh Hàn: "Đây là con gái của tôi, chắc ngày hôm qua cậu đã gặp rồi?"

"Hôm nay bọn con cũng có gặp nhau đấy..." Thẩm Duyệt Nhiên không có tâm cơ nói, sau đó rất "tùy ý" lôi kéo Thượng Quan Mộc đang đứng ở bên cạnh ngồi xuống, chỉ là đồng thời mắt cô cũng nhìn Đường Lam Lãnh bên cạnh Tinh Hàn, trong lòng dấy lên nghi ngờ.

Môi mông của Lãnh Tinh Hàn nâng lên thành một đường cong nhàn nhạt, về thân phận của Thẩm Duyệt Nhiên, anh cũng không kinh ngạc do lần trước lúc điều tra Mộ Thiên Thanh, Hình Thiên tiện thể điều tra luôn những người thường xuất hiện bên cạnh cô nên tất nhiên việc Thẩm Duyệt Nhiên là con gái riêng Thẩm Trạch Hải anh cũng biết.

"Con gái của Thẩm tổng vẫn còn đang học đại học chứ?" Mắt hạnh của Đường Lam hơi hơi nheo lại nói.

"Tôi chưa từng học đại học." Thẩm Duyệt Nhiên bình tĩnh mở miệng, trên khuôn mặt trang điểm hơi nhạt nở nụ cười thản nhiên, cô là một người rất chú trọng đến cảm giác đầu tiên khi gặp người khác, lúc nhìn thấy Đường Lam cô cảm giác mình không thích người phụ nữ này, không phải là bởi vì ghen tỵ với vẻ đẹp của cô ta, mà là Đường Lam không khỏi làm cho cô nghĩ đến Tống Mạn Ni, cảm giác bọn họ là cùng một loại người.

Đường Lam có chút xấu hổ, nhưng mà cũng chỉ là trong thoáng chốc: "Thẩm tiểu thư thật sự thích nói đùa."

"Tôi không có nói đùa." Thẩm Duyệt Nhiên bày ra vẻ mặt vô tội: "Tôi thật sự không có học đại học... sau khi tốt nghiệp trung học xong thì tôi liền ra ngoài làm việc."

"Ha ha, xem ra là ham muốn gây dựng sự nghiệp của Thẩm tiểu thư được di truyền từ Thẩm tổng..." Đường Lam âm thầm cau mày, rõ ràng cô cảm thấy Thẩm Duyệt Nhiên không thích cô nhưng Lãnh Tinh Hàn và Thẩm Trạch Hải đều đang ở đây cho nên cô vẫn tươi cười đối trả như cũ.

Thẩm Trạch Hải từng mắt nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, cười cười nói: "Đó là do bản thân nó học không giỏi."

Mặc dù nói là nói như vậy nhưng ý trong lời nói... thể hiện rất rõ sự cưng chiều của người cha đối với con gái của mình.

Trên bàn, ngoại trừ Thẩm Duyệt Nhiên thì những người còn lại đều là những người ở trên tầng cao xã hội, đối trả và vòng vèo đều được biểu hiện một cách hết sức tự nhiên, cũng không có ai bởi vì một khúc nhạc đệm này mà có quá nhiều phản ứng, chỉ là lần gặp mặt này, việc Đường Lam và Thẩm Duyệt Nhiên không hợp nhau cũng chính thức được thể hiện ra ngoài, sau đó tai họa cũng càng ngày càng nhiều...

Trên bàn ăn, Thượng Quan Mộc luôn lấy thân phận tiểu bối trò chuyện với Thẩm Trạch Hải, trong lời nói không có quá nhiều cung kính khiêm nhường nhưng cũng không quá mức xa cách, mọi người đều là người sáng suốt, đều ở đây vì người mình quan tâm diễn một vở kịch không mục đích, cũng không hề có lợi ích cho nên tất nhiên là nói chuyện với nhau cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Thượng Quan Mộc và Lãnh Tinh Hàn luôn dùng ánh mắt của mình để trao đổi, lộ ra hơi thở giương cung bạt kiếm, chỉ là hai người che giấu cực tốt nên mọi người không có phát hiện ra

Trong tay Thượng Quan Mộc cầm một ly rượu, ánh mắt lạnh nhạt vừa tìm tòi điều tra vừa lơ đãng chống lại ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn, trong thoáng chốc giữa hai người đều là sấm chớp đùng đùng, dấy mắt đều hiện ra ánh sáng ngạo nghễ sắc bén.

Giữa bữa ăn, điện thoại của Lãnh Tinh Hàn vang lên, anh nói một câu "xin lỗi" sau đó ra khỏi gian phòng mới nhận điện thoại...

"Lão đại, tối hôm nay khi càn quét thành phố A, không biết tại sao mấy người trong cục cảnh sát khu Nam đều nhìn chăm chăm địa bàn của Dạ Ứng, cũng không hỏi nguyên do, không ít người phía dưới đã bị bắt đi..." Trong điện thoại truyền đến giọng nói nặng nề của Tiểu Thất, anh ta tạm ngừng thật lâu sau đó nói tiếp: "Hôm nay chỉ huy của khu Nam bên kia... Là Mộ Thiên Thanh."

Lãnh Tinh Hàn không nhận ra là mình đang cau mày, buổi chiều cô luôn đùn đẩy từ chối, thì ra là phải đi thi hành nhiệm vụ: "Tùy cô ấy đi."

"..." Miệng Tiểu Thất há rộng, nhất thời cứng họng, không biết phải nói gì.

"Chuyện tình tối mai không thể chậm trễ, hai ngày này cứ tùy bọn họ." Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói một câu sau đó cúp điện thoại.

Anh nhìn mưa bên ngoài đang dần dần nhỏ đi qua bức rèm che, môi mông lộ ra khinh thường trào phúng.

Các chứng cứ đều rất rõ ràng, nếu như là một là cảnh sát khác thì việc bị lừa dối, bị rối loạn phương hướng rất có khả năng xảy ra, đáng tiếc... Đối phương lại là Thượng Quan Mộc.

Đôi mắt chim ưng của Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng nheo lại, con ngươi đen nháy bắn ra ánh sáng sắc bén, sau một lúc lâu anh mới khôi phục lại trạng thái lạnh nhạt bình thường, khuôn mặt như điêu khắc không thể hiện bất cứ cảm xúc nào.

Bữa cơm kết thúc thì mưa bên ngoài cũng dần ngừng lại, chỉ còn mưa phùn lác rác, dưới ánh đèn có chút sương mù.

Nụ cười trên mặt Thẩm Trạch Hải rất sâu, nhìn anh và Thượng Quan Mộc cố giả bộ thân cận Thẩm Duyệt Nhiên, âm thầm lắc đầu một cái, hỏi thăm: "Bạn không muốn theo ba trở về?"

"Ba, ba biết rồi sao?" Thẩm Duyệt Nhiên nũng nịu nói xong, nếu như muốn cùng ba trở về thì cô cần gì phải tìm người tới giả bộ làm bạn trai cô? Không

phải chỉ là vì nguyên nhân này sao??

Ánh mắt Thẩm Trạch Hải nhìn về phía Thượng Quan Mộc, khóe miệng nâng lên, cũng không có nói thêm gì, nói với Thẩm Duyệt Nhiên: "Tùy con... Các con là người trẻ tuổi, cũng thích vui đùa, ba theo không kịp"

"Ba, bye bye." Thẩm Duyệt Nhiên âm thầm thở dài một hơi.

"Cảm ơn Lãnh thiếu hôm nay đã chiêu đãi, lần sau nếu Lãnh thiếu đến thành phố S thì nhất định phải đến chỗ của tôi ngồi một chút, tôi sẽ pha cho anh một bình trà." Thẩm Trạch Hải cười nói.

Lãnh Tinh Hàn khẽ gật đầu: "Nhất định rồi."

Thẩm Trạch Hải và Vương Hiến lên xe rời đi trước.

"Ai... Rốt cuộc cũng xong rồi." Thẩm Duyệt Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Lãnh Tinh Hàn khẽ chau mày, giống như không hề để ý hỏi Thẩm Duyệt Nhiên: "Thiên Thanh thích bó hoa kia không?"

Thẩm Duyệt Nhiên vừa nghe xong, khóe miệng liền gợn lên, muốn nói cái gì đó nhưng lại ý thức được Thượng Quan Mộc đang ở bên cạnh, xét thấy anh ta cực kì hào phóng giúp đỡ cô hai lần nên cũng không tiện rắc muối lên tim người ta: "Ha ha, chỉ cần là hoa hương dương thì... Thiên Thanh đều thích."

Đáp án lập lòe nước đôi, vốn là muốn cười ha ha cho qua nhưng lại làm cho con người của hai người đàn ông này lập tức trầm xuống.

Thẩm Duyệt Nhiên âm thầm nhếch miệng, vội vàng nói: "Cái đó... Không có việc gì thì... Chúng tôi đi trước đây."

Cô vội vàng liếc Thượng Quan Mộc một cái sau đó lúi anh lên xe.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn thâm thúy nhìn chiếc Land Rover rời đi, trên khuôn mặt bình tĩnh lộ ra ý lạnh nhàn nhạt.

"Muốn đi uống một ly hay không?" Đường Lam thu hết biểu hiện của anh vào trong mắt, trong lòng lửa ghen lan tràn, nhưng mà trên mặt lại không biểu hiện ra chút nào.

Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt liếc cô một cái, không có từ chối.

Quán bar Lam Điều cũng ở trên đường Phong Hoa, ngược lại với vẻ chói ngợp vàng son của khu này chính là Lam Điều làm cho người ta cảm thấy cô độc, âm nhạc nhẹ nhàng mang theo ưu thương, mặc kệ là đang yêu hay là thất tình hoặc đang tìm kiếm người tình một đêm đều thích tới nơi này tiêu khiển, chỉ là giá cả khá đắt khiến cho một số người phải dừng bước.

Lãnh Tinh Hàn và Đường Lam xuất hiện đưa tới không ít sự chú ý, tuần nam mỹ nữ luôn luôn là tiêu điểm hot, lúc này đáng về Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ còn Đường Lam lại mừng thầm trong lòng, dù chỉ là ánh mắt giả dối như vậy cũng đủ để làm cho cô tham luyện trong chốc lát, giống như... Cô và anh đang thật sự yêu nhau.

Lãnh Tinh Hàn rất ít khi tới những nơi này, anh đã từng có một khoảng thời gian ngày ngày trầm mê ở bên trong, anh phóng túng, anh chán chường, anh cũng buông thả mình...

Mùi vị Whisky cay nồng kích thích vị giác của Lãnh Tinh Hàn, đôi mắt chìm đắm trong ánh sáng mờ ảo dần dần thay đổi, ánh mắt của anh rơi vào ban nhạc trong quán bar, hát chính đang ôm đàn hát một bài hát thâm tình da diết, trong phút chốc suy nghĩ của Lãnh Tinh Hàn quay trở lại năm tháng thanh xuân niên thiếu điên cuồng kia.

"Hàn?" Đường Lam gọi Lãnh Tinh Hàn mấy lần, thấy anh không có phản ứng thì không khỏi nhìn về phía ban nhạc...

Lãnh Tinh Hàn kéo suy nghĩ về, lạnh nhạt rót toàn bộ rượu bên trong ly vào miệng, động tác lộ ra cuồng dã cùng ngạo mạn không kềm chế được, chỉ một cái giờ tay nhắc chân cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đường Lam lại càng mê luyện người đàn ông bên cạnh, anh giống như một giấc mộng, khi thì lạnh lùng, khi thì liêu lỉnh, khi thì không kềm chế được giống như là ngựa hoang mất cương...

Đột nhiên đôi mắt Lãnh Tinh Hàn phát ra ánh sáng lạnh lẽo, đáy mắt thoáng qua một bóng dáng, môi mím thành đường thẳng, cả người lộ ra hơi thở nguy hiểm.

"Sao vậy?" Đường Lam phát giác được bất thường của Lãnh Tinh Hàn, mắt hạnh chăm chú nhìn anh, đáy mắt chứa đầy quan tâm lo lắng.

Một tiếng "cạch" nhỏ vang lên, Lãnh Tinh Hàn để cái ly lên trên mặt kính quầy bar sau đó bỏ lại mấy tờ tiền rồi nhắc chân đi theo bóng dáng kia ra ngoài.

Đường Lam không biết có chuyện gì xảy ra, vội vàng đứng dậy đi theo, ánh mắt của cô mang theo một chút u oán nhìn bóng dáng phía trước, bước chân của anh có chút nhanh nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy vội vã.

"Mở đèn lên, lục soát." Đột nhiên, cửa bị cảnh sát chặn lại, chỉ nghe thấy một người quát lên.

Tiếng hát, tiếng nhạc ngừng lại, mọi người trong quán bar bắt đầu bàn luận xôn xao, ngọn đèn nhỏ mờ tối ngay lập tức bị thay thế bằng ánh đèn mãnh liệt.

Lãnh Tinh Hàn âm thầm cau mày, trên khuôn mặt lạnh lẽo hiện lên một tầng sương mù, anh dừng bước lại, nhìn đám người Mộ Thiên Thanh vừa mới tiến vào, môi mỏng khẽ nhếch lên.

Mộ Thiên Thanh không nghĩ tới lại gặp Lãnh Tinh Hàn ở chỗ này, sau khi kinh ngạc thì lập tức kéo suy nghĩ của mình trở về, cô không nhìn anh mà quét mắt qua toàn quán bar, bình tĩnh nói: "Lục soát, hy vọng mọi người phối hợp."

Bởi vì giá cả của quán bar Lam Điều khá cao nên hầu hết người ở đây đều thuộc giới thượng lưu của xã hội, cũng không có thiếu Phú Nhị Đại, Quan Nhị Đại ở chỗ này, một đám đều không coi ai ra gì, mắt cao hơn đầu, nghe nói có cảnh sát tới kiểm tra, phá hỏng hứng thú của bản thân, lập tức bắt đầu kêu la.

"Chỉ cần cô bảo ông đây phối hợp thì ông đây phải phối hợp hả, cô nghĩ cô là ai chứ..." Một người đã uống tới ánh mắt tan rã, nhìn qua chừng hơn hai mươi tuổi, đầu tóc dựng thẳng thành hình con nhím, đáng vẻ lưu manh chỉ vào mũi Mộ Thiên Thanh mắng.

Trong nháy mắt Lãnh Tinh Hàn lạnh mặt, khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc lộ ra khí lạnh, ánh mắt của anh âm u nhìn người đàn ông kia, đôi mắt chìm ửng lộ ra biểu hiện kì lạ.

Ánh mắt Mộ Thiên Thanh lạnh lẽo, giọng lên bắt được tay của người đàn ông kia sau đó thuận thể ném anh ta qua một bên, cả chuỗi động tác làm liền một mạch, không dài dòng dây dưa.

"Ừm, con mẹ nó, cô ...A..." Người đàn ông đột nhiên bị ném đập mạnh vào tường, rên lên một tiếng sau đó bắt đầu mắng to, nhưng mà lời còn chưa có năng ra đã bị Mộ Thiên Thanh đập một cái lên lưng, anh ta nằm úp sấp xuống sàn một lần nữa, đồng thời trong túi cũng rơi ra một bọc đồ.

Mộ Thiên Thanh bước tới nhặt lên, nhìn trong túi nhựa chứa đầy thuốc viên màu trắng, cười lạnh một tiếng, ra hiệu cho một cảnh sát đang đợi lệnh bên cạnh, cảnh sát đó lập tức tiến lên bắt lấy người đàn ông đang cố gắng gậy dựa kia.

Mộ Thiên Thanh giơ túi trong tay lên, lạnh lùng nói: "Anh có quyền giữ im lặng nhưng mà những lời anh nói hôm nay có thể là bằng chứng chống lại anh trước tòa."

Lúc này quản lý quán bar đi ra, nhìn Thiên Thanh trước mặt một chút, lại nhìn người đàn ông kia, trong lòng lập tức rên lên một tiếng, sau đó bày ra mặt mày vui vẻ nói với Mộ Thiên Thanh: "Cảnh sát, đây là..."

"Chúng tôi hoài nghi trong quán bar của anh có người chào hàng cấm nên tiến hành lục soát theo thường lệ." Giọng nói của Mộ Thiên Thanh vang vang có lực.

"Chuyện này... Chuyện này... Đang lúc chúng tôi làm ăn buôn bán..." Quản lý hết sức khó xử, có thể nói là trên đường Phong Hoa, Lam Điều là chỗ tự xưng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn: "Chúng tôi không bao giờ làm chuyện phạm pháp."

Mộ Thiên Thanh đưa gói thuốc trong tay lên trước mặt anh ta, lạnh lùng hỏi: "Vậy cái này là cái gì?"

Quản lý nhìn thấy lập tức cứng họng, quán bar của bọn họ không cho mua bán hàng thì không có nghĩa là những Phú Nhị Đại, Quan Nhị Đại này sẽ không tự mang đến để tìm cảm giác high...

Mộ Thiên Thanh lạnh lùng thu hồi ánh mắt, mày nhíu lại, lạnh lùng ra lệnh: "Lục soát."

Theo lệnh của cô, các cảnh sát bắt đầu tìm kiếm, nhất thời tiếng la ó bắt đầu vang lên liên tiếp, thậm chí còn có người cạy vào bối cảnh gia đình của mình chống đối với cảnh sát.

Lãnh Tinh Hàn dứt tay vào trong túi quần, đôi mắt chìm ửng giống như lơ đãng nhìn Mộ Thiên Thanh, cô bình tĩnh sắc bén hạ mệnh lệnh, tuy chỉ là chỉ huy tạm thời nhưng cô hoàn toàn không có bất kỳ lo lắng nào.

Đường Lam đứng đối diện Lãnh Tinh Hàn, nhìn thấy cảnh sát lục soát, khuôn mặt xinh đẹp của cô có chút vặn vẹo, mặc kệ là thân phận của cô trước đây hay là địa vị của cô bây giờ, bị điều tra công khai trước mặt mọi người như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Hành động hôm nay của Mộ Thiên Thanh là dẫn đội từ người của tổng cục cho tới thực tập sinh hành động, không người nào không biết tính tình của cô, không cần biết người ta có thân phận gì, trước mặt luật pháp, cô hoàn toàn không cần quan tâm, nếu không dựa vào năng lực của cô cũng sẽ không vào đồn cảnh sát nhiều năm như vậy, phá nhiều vụ án như vậy mà vẫn chỉ là một cảnh sát bình thường.

"Nơi này thuộc sở hữu cá nhân, tôi từ chối kiểm tra." Rốt cuộc Đường Lam cũng không kiên nhẫn được nữa, cắn răng nói.

Cảnh sát có chút khó xử, hôm nay phải cần quét hết địa bàn của Dạ Ưng, bắt đầu dọn dẹp từ con đường thối nát nhất của thành phố A - đường Phong Hoa, con đường này có tiếng là đốn tiền, dĩ nhiên cũng có tiếng là không biết tiết chế, là địa phương không có điểm dừng, ở đây hầu hết là người giàu có và người trong chốn quan trường, không thể đắc tội, dù đây chỉ là công việc nhưng nhất định sau này sẽ bị gây khó dễ.

Nhưng hôm nay lại là Mộ Thiên Thanh dẫn đội, dựa vào tính tình của cô thì chỉ có thể bắt đắc dĩ hoặc là cắn răng nuốt vào...

Cục diện hỗn loạn đã không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, những người bị lục soát đều là những người trẻ tuổi vì muốn tìm kiếm chất kích thích trên người bọn họ, những người ban đầu tỏ ra ngạo mạn đều dần dần im lặng.

Mộ Thiên Thanh đi tới trước mặt Đường Lam, lúc vừa mới vào cửa cô đã thấy cô ta ở bên cạnh Lãnh Tĩnh Hàn, một phụ nữ chói mắt như vậy đứng ở bên cạnh anh cực kỳ xứng đôi.

Đối với sự thất thần của mình, Mộ Thiên Thanh âm thầm tự giễu, chính đốn lại suy nghĩ, bình tĩnh yên lặng dò xét: "Thật xin lỗi, xin phối hợp kiểm tra."

Đường Lam tức giận, mắt hạnh kiều mỹ nhìn chăm chăm Mộ Thiên Thanh, cô thầm cắn răng, ánh mắt nhìn Mộ Thiên Thanh tăng thêm vài phần lạnh lẽo, trong lòng vô cùng giận dữ.

Cùng lúc đó, Hà Tuấn hết sức khó xử nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, nếu người đàn ông này quả thật như Kili suy đoán, vậy tuyệt đối không phải là người bọn họ có thể đắc tội nổi, những Phú Nhị Đại, Quan Nhị Đại ở nơi này, nhiều lắm là quay đầu lại tố cáo bọn họ thôi, nhưng người đàn ông trước mắt này chỉ cần nhẹ nhàng nâng ngón tay, nhẹ thì không có công việc, nặng thì... Thật sự sẽ bị chính tới chết.

Lãnh Tĩnh Hàn vẫn nghiêm nghị đứng nơi đó như cũ, chỉ là ánh mắt lảng lảng chuyển động theo động tác của Mộ Thiên Thanh, cô cố ý bỏ qua ánh mắt của anh lần nữa không khỏi khiến anh nổi lên lửa giận.

Hà Tuấn nhắm mắt đi tới chỗ Lãnh Tĩnh Hàn, nhìn người đàn ông kiêu ngạo giống như vương giả này, không khỏi âm thầm nuốt nước miếng, nói năng quanh co: "Việc này..."

Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lẽo, kéo ánh mắt từ trên người Mộ Thiên Thanh về, bèn nhón nhìn về phía Hà Tuấn, lập tức lời kế tiếp bị Hà Tuấn cứng rần nuốt xuống, nhất thời tình cảnh thay đổi có chút xấu hổ.

"Tại sao chỉ lục soát chúng tôi mà không lục soát anh ta?"

Một thanh niên trẻ tuổi có chút côn đồ, đầu tóc màu xanh dương chỉ vào Lãnh Tĩnh Hàn không phục kêu la, lập tức mấy người khác cũng bắt đầu ồn ào.

Mộ Thiên Thanh liếc nhìn mấy người đang kêu la, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Lãnh Tĩnh Hàn, khẽ mấp máy môi, chính nghĩa nói: "Xin phối hợp kiểm tra."

"Nếu như tôi không phối hợp thì sao đây?" Lãnh Tĩnh Hàn nhàn nhạt nói, đôi mắt chim Ưng nhẹ nhàng rơi vào trên người Mộ Thiên Thanh, ánh mắt đen láy ẩn chứa vài phần thâm trầm.

Mộ Thiên Thanh nhìn Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lùng như vậy, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm, cũng không biết là bởi vì anh không phối hợp hay là anh vì cố ý khiêu khích mà trong lòng cô nổi lên một ngọn lửa: "Vậy thì cũng chỉ có thể mời anh đến đồn cảnh sát... Từ từ nói cho anh biết cái gì gọi là phối hợp?"

Môi mỏng của Lãnh Tĩnh Hàn nâng lên thành một đường cong lạnh, anh chậm rãi đi tới chỗ Mộ Thiên Thanh, mỗi một bước đều đi thật chậm, ánh mắt của mọi người lơ đãng nhìn thoáng qua người anh đều bị vẻ bèn nhón cùng với hơi thở lạnh lẽo này làm cho ngơ ngẩn, quên mất động tác của mình, ánh mắt chuyển động đi theo anh... Cho đến khi anh dừng lại trước mặt của Mộ Thiên Thanh.

Rất nhiều người của tổ hành động cũng đang nhìn, sự việc ở căn tin của đồn cảnh sát ngày hôm nay đều có rất nhiều người thấy, nếu không nhìn thấy thì cũng đã nghe nói qua, bọn họ vừa bước vào thì đã có rất nhiều người nhận ra Lãnh Tĩnh Hàn là ai.

Hà Tuấn và Lý Dược liếc nhìn nhau, âm thầm lo lắng, nhất là Hà Tuấn, chỉ sợ người đàn ông khát máu trước mắt này sẽ làm ra chuyện gì đó với Thiên Thanh...

"Vậy... tôi đi với cô tới đồn cảnh sát ngồi một chút cũng tốt."

Lời nói nhẹ nhàng rơi xuống, không ngờ Lãnh Tĩnh Hàn hết sức phối hợp, thậm chí Mộ Thiên Thanh còn có thể nhận ra một nụ cười chột lóc lên từ đáy mắt sâu thẳm của anh, cười như vậy... Có lạnh lẽo, có hấp dẫn, cũng có một chút xiu thỏa hiệp.

Mộ Thiên Thanh lảng lảng nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, sắc mặt không thay đổi, tầm mắt cũng không di động chậm rãi nói: "Hà Tuấn, dẫn anh ta về đồn."

Hà Tuấn nhếch miệng, âm thầm thở dài, nhắm mắt tiến lên...

Môi mỏng của Lãnh Tĩnh Hàn lộ ra một nụ cười quỷ quyệt, nhìn Mộ Thiên Thanh, lấy âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được nói một câu "Anh chờ em" sau đó xoay người lạnh nhạt rời đi, từ đầu tới đuôi anh đều không có nhìn Đường Lam một cái.

"Hàn..." Đường Lam lên tiếng khẽ gọi, đôi mắt đẹp lưu chuyển nhìn Lãnh Tĩnh Hàn.

Lãnh Tĩnh Hàn ngừng bước chân, chậm rãi xoay người, lạnh nhạt nói: "Xong rồi thì về sớm nghỉ ngơi đi."

Dứt lời, đôi mắt chim Ưng nhìn cô ta một cái thật sâu rồi bước ra khỏi cửa không hề dừng lại.

Đột nhiên Mộ Thiên Thanh cảm giác mình có chút rầu rĩ, cô không muốn thừa nhận Lãnh Tĩnh Hàn quan tâm tới người phụ nữ xinh đẹp kia... Cũng không muốn thừa nhận trước khi đi anh nhìn người phụ nữ đó một cách thâm tình.

Mộ Thiên Thanh thầm cảm dưới môi, hít một hơi thật sâu, nói với quản lý của Lam Điều: "Phát hiện hàng cấm ở trong quán của anh, đây là lệnh kiểm tra, trong lúc chúng tôi điều tra sẽ phải thu hồi giấy phép của quán..."

Quản lý vừa nghe xong, mặt nhăn nhó giống như ăn khổ qua, sàu khổ gặt đầu một cái, cũng không có nói thêm cái gì, mọi việc cũng chỉ có thể chờ chủ quán ra mặt giải quyết thôi.

Mộ Thiên Thanh tiếp tục dẫn đội kiểm tra hết con đường.

Lãnh Tinh Hàn được Hà Tuấn sắp xếp vào trong một xe cảnh sát, anh lẳng lặng rút một điều thuốc ra đốt, nhìn bóng dáng bận rộn của Mộ Thiên Thanh trong màn mưa phùn lâm râm, trong đôi mắt đen như mực có chút trầm tư.

Không biết vì sao trong khoảng khoảnh đó, đột nhiên anh có một suy nghĩ nếu như anh là mặt trời nhỏ của cô, thì cô... có bắt anh hay không??

Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng hít một hơi thuốc, sau đó phun ra làn khói thật mỏng, một lần nữa tâm tình phiền não tràn ngập trái tim, suy nghĩ như vậy khiến cho anh theo bản năng muốn từ chối nó.

Một tiếng "Tin" vang lên, Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt ném điều thuốc trong tay ra khỏi xe cảnh sát, sau đó lấy điện thoại di động ra, mở tin nhắn...

[Không biết lấy thân phận của của anh mà ngồi ở trong xe cảnh sát là cảm giác như thế nào?]

Đôi mắt chim ưng của Lãnh Tinh Hàn trong giây lát trở nên rét lạnh, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén quét qua cửa sổ xe cho đến khi rơi vào một bóng dáng vừa mới xoay người biến mất trong đám đông, là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai..

Lãnh Tinh Hàn lập tức mở cửa xe, tình huống này làm cho cảnh sát đang ở phía bên ngoài chưa kịp phản ứng thì người đã nhanh chóng đuổi theo phương hướng người đàn ông kia biến mất...

Mặc dù mấy cảnh sát này không biết tại sao nghi phạm này lại ở một mình trong xe cảnh sát, cũng không bị còng tay nhưng mà khi thấy người chạy mất thì lập tức quát to một tiếng sau đó vội vàng đuổi theo...

45.3

Edit: Mèo

Vừa đúng lúc lục soát kết thúc, Mộ Thiên Thanh cảm hai ly cà phê hòa tan đi tới, thấy Lãnh Tinh Hàn chạy trốn, khước miệng co quắp, tùy tiện đưa cả phê trong tay cho người qua đường, sau đó một tay chống rào chắn nhảy qua, đuổi theo Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn chạy cực nhanh, ánh mắt bén nhọn của anh tập trung vào bóng dáng người đàn ông đội mũ lưỡi trai, thân thể nhanh chóng xuyên qua đám người đuổi theo, hoàn toàn coi nhẹ Mộ Thiên Thanh đang đuổi theo phía sau và viên cảnh sát đã bị bỏ rất xa.

Dần dần có một đám người đi tới chắn trước mặt anh, Lãnh Tinh Hàn đột nhiên dừng bước, nhưng không còn thấy bóng dáng của người đàn ông kia nữa, ánh mắt của anh sắc bén giống như chim ưng săn mồi, trong giây lát ánh mắt quét qua một ngõ hẻm thì chợt thấy bóng lưng của một người đàn ông.

Lãnh Tinh Hàn nhắc chân định đuổi theo, nhưng cánh tay lại đột nhiên bị người ta níu lại, anh không thềm nghĩ ngợi quay đầu lại tung ra một cú đấm, động tác sắc bén nhanh chóng, Mộ Thiên Thanh mất thấy quả đấm sắp rơi vào mặt mình thì nghiêng người, vừa khéo tránh thoát được một đòn của anh.

"Buông tay..." Giọng nói của Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo giống như tới từ địa ngục.

Mộ Thiên Thanh không tự chủ được buông tay anh ra, Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo nhìn cô một cái, cất bước đuổi theo phương hướng cũ...

Lúc này Mộ Thiên Thanh cũng hồi hồn, lập tức nhiệt tình của cảnh sát trong cơ thể bắt đầu cháy rùng rục, cô liền hét lớn một tiếng với Lãnh Tinh Hàn: "Đứng lại!"

Nhưng Lãnh Tinh Hàn nào có để ý tới cô, nhanh chóng chạy vào ngõ hẻm phía trước, Mộ Thiên Thanh tức giận, cũng nhắc chân đuổi theo.

Ngõ hẻm tối như vậy mà thời tiết lại âm u mưa phùn lâm râm khiến ngõ hẻm tối tăm tản ra một mùi hôi thúi khó ngửi.

Lãnh Tinh Hàn giống như chim ưng tìm mồi, dựa vào trực giác sắc bén nhạy cảm luyện được từ nhiều năm trước khi bôn tẩu trong các hẻm nhỏ thế nhưng anh lại dấu bóng dáng người đàn ông kia.

Lãnh Tinh Hàn dừng bước, môi mím lại, ngay cả chân mày cũng nhíu lại một chỗ, đôi mắt đen như mực ngày thường cho dù gặp phải bất cứ chuyện gì thì cũng sóng nước chẳng xao thì vào giờ phút này bị bao phủ bởi sát khí nồng đậm, ánh mắt thay đổi liên tục lại càng làm cho người khác cảm thấy khiếp sợ.

Tiếng bước chân truyền đến càng ngày càng gần cho đến khi dừng lại ở phía sau anh.

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi xoay người, đôi mắt đã thích ứng trong bóng tối có thể mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt của Mộ Thiên Thanh, ánh mắt anh lạnh lẽo nhìn cô, trên người tràn ngập sát khí so với cái ngõ hẻm u ám này còn đáng sợ hơn mấy phần.

Mộ Thiên Thanh không tự chủ lùi về phía sau một bước, trong tay cô còn cầm súng giống như lần trước cô phá cuộc giao dịch của Dạ Ưng, vội vàng đuổi theo Hình Thiên chạy vào ngõ hẻm tối tăm cũng trên đường Phong Hoa này...

Chỉ là mục tiêu lần này của cô là người đàn ông trước mắt này.

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi tiến tới gần Mộ Thiên Thanh, Mộ Thiên Thanh không tự chủ lùi về phía sau, trong nháy mắt giống như hai người đang đổi vị trí.

"Cho là anh sẽ chạy trốn... Há?" Câu hỏi nhẹ nhàng thể hiện anh đang áp chế lửa giận, đôi mắt chim Ưng của Lãnh Tinh Hàn khẽ híp lại, ánh mắt đen như mực sắc bén nhìn Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh cảm giác mình sắp hít thở không thông, cô âm thầm nuốt nước bọt, cổ gãi bộ trấn định nói: "Không phải đó là sự thật sao?"

Cô vừa nói xong thì trên mặt Lãnh Tinh Hàn lập tức bị bao phủ bởi sát khí: "Em nghĩ anh là người như vậy ... Há?"

"Em... Ừm..."

Mộ Thiên Thanh còn chưa kịp nói chuyện thì cánh tay đã bị Lãnh Tinh Hàn bắt được đề lên trên tường, tay anh bất chợt đánh vào vai cô khiến cô bị đau rên lên một tiếng.

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh bị đau, đôi mắt chim Ưng không có một chút đau lòng nào, bởi vì vừa rồi bị cô cản trở cho nên anh mới không có biện pháp chứng thật thân phận của người đàn ông bí ẩn kia, mà cô... Thật không ngờ là cô không tin tưởng anh?

"Anh... Ừm... Ừm..."

Mộ Thiên Thanh mới vừa mở miệng thì lại bị một đôi môi mỏng che lại, trong nháy mắt hơi thở quen thuộc mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt xen lẫn mùi vị của biển xâm nhập vào trong mũi cô, cô theo bản năng muốn đẩy Lãnh Tinh Hàn ra, nhưng một tay đang bị anh nắm chặt, tay còn lại cầm súng, càng thêm không biết bị Lãnh Tinh Hàn dùng biện pháp gì mà đã dễ dàng cướp súng trong tay cô, khóa chốt an toàn.

"Ừm..." Mộ Thiên Thanh giãy dụa, ánh mắt của cô mờ to nhìn chăm chăm Lãnh Tinh Hàn, trên người của anh tỏa ra hơi thở nguy hiểm mà cô chưa từng cảm nhận được khiến cho trái tim không khỏi run sợ.

Lãnh Tinh Hàn gắt gao giam cầm Mộ Thiên Thanh, anh hung hăng hôn cô gái đã chọc giận mình, anh cắn xé, mút thỏa thích cánh môi của Mộ Thiên Thanh, vốn là dùng tâm tình giận dữ để hôn cô, nhưng dần dần... anh không buông ra được, thậm chí tham lam hít vào mùi thơm của cô.

Phản kháng của Mộ Thiên Thanh cũng dần dần dừng lại, vốn thân thể còn hơi mệt khi đuổi theo anh một quãng đường dài nhưng mùi trên người Lãnh Tinh Hàn dần dần làm cho cô trầm mê, anh bá đạo hôn hít càng làm cho đầu của cô không cách nào suy nghĩ nữa, thậm chí... Bản năng cô cũng không còn muốn suy nghĩ.

Lãnh Tinh Hàn buông tay Mộ Thiên Thanh ra, lòng bàn tay có vết chai mỏng nâng cằm cô lên, nụ hôn của anh từ lúc bắt đầu bá đạo sắc bén dần dần thay đổi thành êm ái, dịu dàng ...

Gặm cắn, liếm mút đã không còn cách nào thỏa mãn dục vọng của anh vào giờ phút này, anh muốn nhiều hơn, dùng lưỡi của mình cạy mở hàm răng của Mộ Thiên Thanh, lập tức tiến quân thần tốc, điên cuồng hấp thu mùi vị trong miệng cô, liếm từng tấc da thịt, sau đó mang theo vài phần bá đạo khiến cho lưỡi của cô cùng anh dây dưa...

Một tiếng "ừm" tràn ra khỏi đôi môi cô, Mộ Thiên Thanh cảm thấy mình sắp không có cách nào hít thở được nữa, toàn thân mình cũng không còn hơi sức, mà Lãnh Tinh Hàn vừa bá đạo vừa dịu dàng khiến cho cô dần dần đánh mất mình, thậm chí... một khắc kia cô hy vọng nụ hôn dịu dàng này sẽ tiếp tục mãi.

Thời điểm Mộ Thiên Thanh hồ hấp nặng nề thì Lãnh Tinh Hàn mới chậm rãi buông môi của cô ra, nhưng mặt của anh thì không hề rời đi, hai người gần sát nhau đến mức có thể rõ ràng nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Suy nghĩ Mộ Thiên Thanh dần dần quay về, đột nhiên cô đẩy ra Lãnh Tinh Hàn, sau đó căm tức nhìn anh... Không hiểu tại sao dưới tình huống như vậy, anh và cô thể nhưng... Lại ở trong cái ngõ hẻm nhỏ này hôn môi??

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh đang cắn răng nghiêng lợi, thu hồi ánh mắt lạnh nhạt, liếc nhìn súng lục vừa mới lấy được từ trên tay Mộ Thiên Thanh, giống như nụ hôn mới vừa rồi đối với anh mà nói là không hề tồn tại.

"Nếu như mà anh thật sự muốn chạy trốn..." Lãnh Tinh Hàn giương mắt lên, nhìn Mộ Thiên Thanh vẫn đang tức giận như cũ, hỏi: "... Có phải là em định một phát bắn chết anh hay không?"

"Mặc kệ anh là ai, chỉ cần phạm pháp thì em sẽ không chút do dự anh trời lại." Mộ Thiên Thanh tức giận nói.

Đôi mắt đen láy của Lãnh Tinh Hàn Mặc tĩnh mịch, anh ném súng trong tay cho Mộ Thiên Thanh, lạnh lùng nói: "Anh không phải là phạm nhân của em."

Dứt lời, anh nhìn Mộ Thiên Thanh một cái thật sâu, sau đó xoay người đi về chỗ cũ... Chỉ là, trong khoảnh khắc xoay người kia anh không biết đáy mắt của mình hiện lên sự bất đắc dĩ.

Mộ Thiên Thanh cắn cắn môi, hậm hực hờn dỗi bỏ súng vào trong túi rồi đi theo Lãnh Tinh Hàn ra khỏi ngõ hẻm.

Trong cục cảnh sát, ánh đèn sáng rờ, âm thanh càng thêm huyền ảo, tiếng kêu gào, tiếng luật sư đàm phán liên tiếp vang lên.

Lãnh Tinh Hàn âm thầm đỡ trán, Mộ Thiên Thanh nhìn anh một cái, trong lòng cũng biết rõ chuyện này không hề liên quan đến anh, nhưng mà bởi vì tình huống lúc đó, cô chỉ có thể dẫn anh về đồn.

"Anh đi theo em." Mộ Thiên Thanh có chút không được tự nhiên nói một câu rồi dẫn Lãnh Tinh Hàn đến khu làm việc của cô: "Anh muốn uống gì?"

"Tùy em." Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói, ánh mắt rơi vào cánh hoa hướng dương đã có chút héo mà quăn lại trên bàn công tác của Mộ Thiên Thanh, anh bước tới, ngón tay thon dài có các khớp xương rõ ràng lơ đãng lướt qua đóa hoa, nhìn về phía Mộ Thiên Thanh đang pha trà hỏi: "Thích không?"

Mộ Thiên Thanh liếc nhìn hoa trên bàn, bởi vì buổi chiều vẫn bận thi hành nhiệm vụ cho nên cô cũng không có để ý tới bó hoa này, chỉ mặc cho nó nằm ở nơi đó, bởi vì mất đường khí mà hoa quăn lá xoắn: "Anh đã biết rồi thì cần gì hỏi nữa."

Đối với chuyện tình mới vừa xảy ra trong ngõ hẻm, Mộ Thiên Thanh vẫn còn có chút buồn bực, mặc dù...sau đó cô cũng có chút luyến tiếc và hy vọng anh tiếp tục.

Lãnh Tinh Hàn thâm thúy nhìn cô một cái, không nói gì, chỉ là lạnh nhạt hỏi: "Lúc nào có thể đi được?"

Anh không hỏi lúc nào mình có thể đi mà là đang hỏi Mộ Thiên Thanh.

Đầu tiên Mộ Thiên Thanh ngẩn ra, ngay sau đó hiểu ra Lãnh Tinh Hàn đang hỏi mình: "Em còn phải viết báo cáo hành động..."

Lãnh Tinh Hàn nhú lông mày lại: "Tôi hôm qua em cũng ở đồn cảnh sát, không cần nghỉ ngơi sao?"

"Ngày mai nghỉ phép." Mộ Thiên Thanh trả lời, nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn không được tự nhiên nhưng vẫn quan tâm mình, trong lòng chợt có một chút ấm áp không biết tên lan tràn.

Lãnh Tinh Hàn không nói chuyện nữa, trên khuôn mặt như điêu khắc lộ ra vẻ không vui.

"Cốc...cốc"

Đang lúc hai người đều im lặng thì Lý Dược cầm một kẹp tư liệu gỗ cửa đi vào, thấy vậy hai người cũng hoàn hồn, Lý Dược vừa mới đi vào liền nói: "Cái đó... Thiên Thanh, anh ta..."

Đột nhiên Lý Dược không biết nói như thế nào, tất cả mọi người đều hiểu tình huống lúc ấy cũng không tiện để cho Lãnh Tinh Hàn đi, nhưng mà nếu dẫn về đồn thì sẽ phải theo trình tự thông thường, nhưng... sợ rằng thân phận của đối phương không đơn giản, có nên bảo anh ta tìm luật sư tới để xử lý chuyện này không. Mộ Thiên Thanh là người phụ trách hành động lần này cho nên muốn thả người cũng phải do cô quyết định.

"Luật sư của tôi sẽ đến ngay." Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói.

Lý Dược vừa nghe, lập tức thở phào một cái, cười nói: "Tôi còn phải ra ngoài lấy lời khai, tôi..."

Lý Dược muốn nói lại thôi, nhìn hai người một chút, sau đó gật đầu đi ra ngoài, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người Lãnh Tinh Hàn lạnh đến buồn nôn và Mộ Thiên Thanh.

"Cô gái đi cùng với anh vào quán bar kia, lúc chúng ta đi..." Mộ Thiên Thanh cảm thấy không khí giờ phút này có chút xấu hổ, muốn tìm đề tài nhưng vừa mở miệng lại không kịp suy nghĩ mà hỏi vấn đề này, lập tức cô có loại kích động muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

"Hả?" Về mặt Lãnh Tinh Hàn không thay đổi nhìn Mộ Thiên Thanh, nhàn nhạt đáp một tiếng.

Mộ Thiên Thanh ngược mắt nhìn anh, khẽ bĩu môi, không nói chuyện.

"Cô ấy là tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Lâm, tôi nay em sai hẹn, nên anh tìm cô ấy làm bạn gái của mình." Giọng điệu của Lãnh Tinh Hàn vẫn rất nhạt như cũ, anh không biết tại sao mình lại muốn giải thích với cô.

"Hả?"

Mộ Thiên Thanh mềm nhũn đáp một tiếng, hiển nhiên lại trầm mặc một lần nữa.

Không khí chung quanh thay đổi càng ngày càng quỷ dị, thời điểm Mộ Thiên Thanh có chút khó chịu thì thật may là luật sư của Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên cùng đi vào đồn cảnh sát.

Luật sư rất chuyên nghiệp, thủ tục cũng được làm xong hết sức nhanh chóng, Lãnh Tinh Hàn nhanh chóng rời đi.

Trước khi đi, Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt liếc nhìn Mộ Thiên Thanh một cái, khuôn mặt vẫn không có biểu tình như cũ, chỉ có Hình Thiên là như có thâm ý

liếc nhìn Mộ Thiên Thanh...

Tâm tình Mộ Thiên Thanh cực kỳ phức tạp, vốn cô muốn cho mình một khoảng thời gian để suy nghĩ nhưng lại phát hiện cứ có chuyện tình linh xảy ra ngoài ý muốn khiến tâm tình của cô càng ngày càng loạn.

Mà cô không biết là ban đêm lúc cô đang an tĩnh ngồi viết báo cáo hành động thì đồng thời trên internet cũng đang lan truyền tin tức về "Một nữ cảnh sát hẹn hò với một người đàn ông thần bí ở trong ngõ hẻm khi đang thi hành nhiệm vụ", mà chính tin tức này cũng hoàn toàn phá vỡ cuộc sống đơn giản và yên tĩnh của Mộ Thiên Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Ra ánh sáng, giao dịch thân thể?

Editor: Mèo

Thượng Quan Mộc ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt vẫn nhàn nhạt nhìn bốn phía, khóe miệng lơ đãng nâng lên thành một đường cong nhẹ, mặc kệ là lúc nào thì trong căn hộ không lớn này đều là chính chính tề tề.

Thẩm Duyệt Nhiên rót trà cho Thượng Quan Mộc, cô nhìn bộ dáng của anh, bữu môi nói: "Coi như là anh đã giúp tôi một việc lớn như vậy... Có gì muốn hỏi thì hỏi đi?"

Nói xong, Thẩm Duyệt Nhiên tùy tiện ngồi xuống một cái salon hình bàn tay, chờ đợi Thượng Quan Mộc "hỏi".

"Cô khẳng định là tôi có việc muốn hỏi?" Thượng Quan Mộc cười yếu ớt, giọng nói giống như tiếng đàn Violin ưu nhã.

Thẩm Duyệt Nhiên vung tay, "Cắt" một tiếng, nhú mày nói: "Anh đưa tôi về đây... không phải chỉ là vì muốn lên nhà chơi đấy chứ? Hay là anh quá nhập vai bạn trai tôi rồi?"

Thượng Quan Mộc là người rất hiểu bản thân mình đang đứng ở đâu, ít nhất là ở bên trong suy nghĩ của Thẩm Duyệt Nhiên, anh cho là vậy, anh hào phóng lại không cầu nệ tiểu tiết, tâm tư đối với Thiên Thanh rất rõ ràng, người quen của bọn họ cũng biết, đáng tiếc cô lại là một con đà điểu luôn bơi vì chuyện tình lúc nhỏ mà trốn tránh, mà anh lại không muốn cô khó xử cho nên cứ yên lặng đợi chờ...

Vậy mà hôm nay lại có một đối thủ mạnh mẽ xuất hiện, anh yên lặng bảo vệ cô nhiều năm như vậy, đột nhiên nửa đường bị người khác đoạt đi, tất nhiên là anh không cam lòng.

Thượng Quan Mộc nhếch môi, để ly trà trong tay xuống sau đó thả lỏng người tựa vào ghế sa lon, nói: "Tôi muốn biết rốt cuộc Thiên Thanh đang trốn tránh cái gì?"

Một tháng... Anh chờ không được, có một số việc anh có thể nắm trong tay nhưng trái tim của Thiên Thanh thì anh không có biện pháp nào cả, ngay cả một khắc sau nếu lòng của cô xảy ra biến hóa gì đó anh đều không thể xác định, huống chi là một tháng?

Anh không phải là một người ngồi chờ chết, anh mặc kệ Lãnh Tinh Hàn ôm thái độ gì đối với Thiên Thanh, anh không thể khiến mình mất đi tiền cơ được.

"Chuyện này..." Thẩm Duyệt Nhiên nhú mày, thật khó khăn nói ra: "Đó là nút thắt trong lòng Thiên Thanh, tôi cũng không biết phải nói như thế nào?"

Suy nghĩ trong chốc lát, Thẩm Duyệt Nhiên nhìn Thượng Quan Mộc hỏi: "Tập đoàn Mộ thị xảy ra chuyện vào mười năm trước chắc anh cũng biết chứ?"

Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng gật đầu, lúc đó tin tức này cũng được coi như là một tin tức hết sức oanh động ở thành phố A, chủ tịch tập đoàn Mộ thị Mộ Viễn Hàng cùng phu nhân Khương Thục Cẩm đi tới thị sát một nhà xưởng thì trên đường xảy ra chuyện không may, cả hai người bị tai nạn giao thông, đều chết tại chỗ.

Lúc đó cảnh sát cũng có điều tra qua, sau đó nhận định vì lái xe quá nhanh cho nên đây là việc ngoài ý muốn.

Tang sự còn chưa kịp chuẩn bị thì tài chính của tập đoàn có vấn đề lại bị lộ ra ngoài, có thể nói chuyện xảy ra trong nháy mắt, mặc kệ là người hay là công ty đều biến mất trong nháy mắt...

Tất cả quá nhanh chóng làm cho người ta chắc lưỡi hít hà, thời điểm tất cả mọi người còn đang tiếc hận thì người con gái luôn bất hòa với cha, đang trọ nội trú ở trường là Mộ Thiên Thanh đứng ra nói Mộ Viễn Hàng không thể nào lái xe quá tốc độ được, tai nạn lần này tuyệt đối là có dự mưu, vì vậy không để cho cảnh sát kết án.

Nhưng mà một học sinh trung học thì có khả năng quyết định được cái gì?

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Mộ Thiên Thanh thương tâm... Bỏ qua ngành thiết kế mà mình thích nhất để đi thi trường cảnh sát.

"Trước kia tính cách của Thiên Thanh không phải như thế..." Thẩm Duyệt Nhiên nhẹ nhàng thờ dài một tiếng: "Lúc nhỏ cậu ấy rất trầm mặc, cậu ấy dùng sự trầm mặc đó để che giấu sự cô độc và sợ hãi của mình nhưng cậu ấy không biết là cậu ấy càng như vậy... thì người chơi với cậu ấy càng ít, đến cuối cùng một người bạn cậu ấy cũng không có, cậu ấy thay đổi, càng ngày càng cô độc, càng ngày càng trầm mặc, cứ như một vòng tuần hoàn ác tính..."

Thượng Quan Mộc nhủ mảy, hoàn toàn không có cách nào dung hòa được một Thiên Thanh hiện tại đối với cuộc sống tràn đầy tích cực, đối với người bên cạnh cũng cực kỳ tốt, coi như thỉnh thoảng có lật xem lại vụ án của Mộ Viễn Hằng với một Thiên Thanh tiêu cực không có lối thoát mà Thẩm Duyệt Nhiên nói được.

"Thẳng đến có một ngày, có một bé trai lớn hơn cậu ấy xuất hiện bên cạnh Thiên Thanh, anh và người khác không giống nhau, chỉ cần liếc nhìn một cái anh đã nhận ra được Thiên Thanh cô đơn..." Thẩm Duyệt Nhiên nói vô cùng bình tĩnh, cô không có cách nào hiểu được cảm giác trong lòng của Thiên Thanh lúc đó cho nên tất nhiên là cũng không có cách nào hiểu được phần tâm tình phức tạp này, cảm giác đó giống như một đứa bé chết chìm chộp được một bè gỗ cứu mạng: "Anh đi theo Thiên Thanh nhưng cũng không đi vào cuộc sống của Thiên Thanh, bé trai đó tựa như một người lớn, biểu hiện có lúc không phù hợp với lứa tuổi của mình, anh khích lệ Thiên Thanh đổi lại phương thức tiếp xúc với những người bạn nhỏ, anh nhìn những bản vẽ đồ trang sức không biết là cái gì của Thiên Thanh mà nhàn nhạt cười, tóm lại vào thời điểm đó, anh chính là tất cả của Thiên Thanh..."

Thượng Quan Mộc lẳng lặng nghe, khóe môi dần dần nhếch lên.

"Thiên Thanh dần dần thay đổi, cậu ấy trở nên cứng cỏi hơn, vui vẻ hơn, mỗi ngày đều có thể thấy nụ cười ở trên mặt của cậu ấy... Cậu ấy có rất nhiều bạn bè nhưng mà lòng của cậu ấy lại càng ngày càng lệ thuộc vào bé trai kia. Mỗi lần gặp anh cậu ấy đều cực kỳ vui vẻ." Thẩm Duyệt Nhiên nói tiếp: "Có một lần, bé trai nói với Thiên Thanh, bây giờ em... xinh đẹp tựa như một đóa hoa hướng dương, tản ra ánh sáng thuần phác mà chói mắt. Thiên Thanh vô cùng vui vẻ, ngày hôm sau, cậu ấy đưa cho bé trai một món trang sức nhỏ có khắc hình mặt trời, vui vẻ nói anh là mặt trời nhỏ của cậu ấy, bởi vì có mặt trời nhỏ nên hoa hướng dương mới càng ngày càng xinh đẹp..."

Chân mày Thượng Quan Mộc nhíu chặt, tâm tình lo lắng bỗng nhiên lan tràn...

"Đáng tiếc, ngày ấy mặt trời nhỏ tới nói lời từ biệt với Thiên Thanh..." Thẩm Duyệt Nhiên rũ bả vai, có chút thương cảm nói: "Lúc đó Thiên Thanh khóc rất dữ dội, cô ấy túm lấy mặt trời nhỏ khóc suốt suốt..."

"Sau đó thì sao?" Thượng Quan Mộc có chút gấp gáp muốn biết chuyện xảy ra sau đó.

Thẩm Duyệt Nhiên nhún vai, hậm hực nói: "Đi rồi, chỉ là đưa cho Thiên Thanh một tờ giấy vẽ phác thảo một sợi dây chuyền rất đẹp rồi nói một câu: Nếu như em mạnh khỏe sẽ có một ngày anh cầm mặt trời tới tìm em rồi biến mất, thậm chí... ngay cả tên thật của anh là gì Thiên Thanh cũng không biết."

Thẩm Duyệt Nhiên nhìn Thượng Quan Mộc nói: "Cái này là chính nút thắt khó bỏ trong lòng Thiên Thanh, cậu ấy đang đợi, rất cố chấp, coi như có khuyên thì cậu ấy cũng không nghe, chuyện tình lúc nhỏ ai sẽ cho là thật đây... Nhưng mà cậu ấy vẫn không có cách nào quên được, thậm chí mỗi ngày cậu ấy đều mong đợi mặt trời nhỏ cầm mặt trời đến tìm mình, dù... Chỉ là vì thực hiện cam kết, dù sau khi thực hiện xong bọn họ chỉ còn là người qua đường cũng được."

Thượng Quan Mộc rù rù mắt, anh im lặng suy tư một lát, đột nhiên ngược mắt hỏi: "Nút thắt này của cô ấy có liên quan đến Lãnh Tĩnh Hàn sao?" Dựa vào cảm giác nhạy bén nhiều năm làm cảnh sát của mình, tâm tư của Thiên Thanh đối với Lãnh Tĩnh Hàn không đơn giản.

Thẩm Duyệt Nhiên ngẩng đầu, nghe Thượng Quan Mộc hỏi như vậy, cô giật mình hỏi ngược lại: "Có quan hệ sao?"

Thượng Quan Mộc cau mày kiểm, hiển nhiên... Có quan hệ hay không, Thẩm Duyệt đứng là không biết.

"Hẳn không có..." Thẩm Duyệt Nhiên nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tĩnh Hàn cộng thêm khí thế bức người, chậm rãi nói: "Thiên Thanh nói lúc cậu ấy đứng bên cạnh mặt trời nhỏ, cậu ấy luôn có thể cảm thấy được sự dịu dàng, hơi thở ấm áp của anh... Còn Lãnh Tĩnh Hàn giống như đi ngược lại với mây từ dịu dàng, ấm áp này thì đúng hơn."

Vừa nói Thẩm Duyệt Nhiên vừa gật đầu, giống như càng nghĩ càng đồng ý với phán đoán của mình.

Thượng Quan Mộc không có nói tiếp, bản tính của con người là trời sinh, nhưng ngộ nhờ ngày mai xảy ra biến cố gì đó thì cũng khó để bảo đảm sẽ không có thay đổi, theo như hiểu biết của anh đối với Thiên Thanh thì nếu không có gì cô sẽ không nhìn Lãnh Tĩnh Hàn bằng ánh mắt chứa nhiều cảm xúc phức tạp như vậy... Nếu như là anh suy nghĩ quá nhiều thì chính là nhất định giữa Thiên Thanh và Lãnh Tĩnh Hàn đã có xảy ra chuyện gì đó.

"Được rồi, chuyện tình của Thiên Thanh tôi cũng biết đại khái, còn dư lại... Phải nhờ vào chính anh rồi." Thẩm Duyệt Nhiên cong khóe miệng.

"Cám ơn." Thượng Quan Mộc giấu suy đoán trong lòng, đứng lên nói: "Cũng không còn sớm nữa, cô nghỉ ngơi sớm một chút đi, đoán chừng tối nay Thiên Thanh không về được đâu."

"Quen rồi..." Thẩm Duyệt Nhiên cười cười, từ khi Thiên Thanh bắt đầu vào đồn cảnh sát khu Nam làm việc, ngày đêm điên đảo ở trong đó, ngày nghỉ thì không ổn định, sự việc thì đột ngột phát sinh cho nên cô đã vô cảm với những chuyện như thế này rồi.

Tiền Thượng Quan Mộc rời đi, Thẩm Duyệt Nhiên nhìn bóng lưng cao to bước xuống lầu, tự lẩm bầm nói: "Thượng Quan Mộc đã không cam lòng yên

lặng bảo vệ cậu nữa, Thiên Thanh... có phải hay cậu cũng nên buông tha rồi không?"

Than nhẹ một tiếng, Thẩm Duyệt Nhiên đóng lại cửa, đi tới phòng tắm...

Rốt cuộc cam kết giữa hai đứa trẻ có bao nhiêu nặng nề thì cô không biết, cô chỉ biết mặt trời nhỏ đã rời đi rất lâu rồi, một chút tin tức cũng không có, có lẽ... Người đó đã sớm kết hôn sinh con hoặc quẳng Thiên Thanh ra sau đầu mà cậu ấy vẫn ở nơi này chờ đợi, hoàn toàn không có phương hướng, không có mục đích.

Hơn nữa đây không phải là điều quan trọng, quan trọng là... Tình yêu không phải xe buýt, bỏ qua chuyến này còn có chuyến tiếp theo.

Qua những việc Thượng Quan Mộc yên lặng làm cho Thiên Thanh, cô có thể cảm nhận được rõ ràng anh có tâm tư đối với Thiên Thanh, cô cũng không tin một ít cảm giác Thiên Thanh cũng không có.

Ngày hôm sau, thời tiết vẫn âm u như cũ, mây đen ở chân trời dần dần tụ lại một chỗ khiến cho tâm trạng của mọi người cũng rầu rĩ theo...

Trong cục cảnh sát khu Nam, bởi vì mọi người đêm qua bận rộn đến rất khuya nên bây giờ ngã trái ngã phải ngủ bù, trong không gian yên tĩnh cũng chỉ có đồng hồ treo tường phát ra âm thanh "Tích tắc tích tắc" theo quy luật.

Tiếng bước chân vội vàng từ xa truyền đến, Kili cầm một tờ báo trong tay, vội vã đi vào, người còn chưa kịp thở dốc đã quát lên: "Không xong, không xong..."

Giọng không nhỏ. Lập tức tất cả mọi người đang ngủ bù đều bị tiếng hô của cô đánh thức, Hà Tuấn mơ màng nhìn Kili, cắn răng mắng: "Muốn chết hả? Nếu tôi có bệnh tim thì đoán chừng giờ này sẽ phải gọi xe cứu thương rồi."

"Loại người giống heo như anh chỉ sợ Diêm Vương ghét bỏ anh ngu xuẩn, không có rãnh thu nhận." Kili trợn mắt nhìn Hà Tuấn một cái, không để ý tới anh nữa, trực tiếp đi tới chỗ Mộ Thiên Thanh đang còn mơ màng, thả tờ báo trong tay mình xuống trước mặt Mộ Thiên Thanh: "Thiên Thanh, cậu xem đi."

"Cái gì..." Giọng Mộ Thiên Thanh có chút khàn khàn, ánh mắt liếc qua về tờ báo, nhìn bức ảnh gần như chiếm hết cả trang đầu, lập tức tất cả buồn ngủ đều bay hết, cô trừng mắt, cầm tờ báo lên gất gao nhìn chăm chăm bức ảnh đó, mắt gần như trợn trừng đến mức muốn lòi ra.

Hà Tuấn và Lý Dục liếc nhìn nhau, nghi ngờ hỏi: "Gì vậy? Có chỗ nào phát hiện thì thể mục nát hay bị cắt xẻ sao..."

Trong mắt hai người bọn anh, có thể làm cho Mộ Thiên Thanh phản ứng lớn như vậy nhất định là án tử cực kì bí hiểm.

Mộ Thiên Thanh không có nghe được câu hỏi của bọn họ, cô vẫn cứ nhìn chăm chăm bức ảnh, sắc mặt dần dần thay đổi trắng bệch, thậm chí bàn tay nắm tờ báo cũng dần dần run lên, môi của cô khẽ run rẩy, đầu óc trống rỗng.

Kili nhìn sắc mặt của Thiên Thanh, mặt cũng nhăn nhúm đến nơi, ban đầu trong lòng cô còn cảm thấy có chút may mắn, dù sao bối cảnh của bức hình là ở trong một cái ngõ hẻm tối tăm, Thiên Thanh cũng chỉ bị chụp một nửa mặt, nhưng người quen thuộc với Thiên Thanh vẫn có thể nhận ra được, mà giờ khắc này nhìn cô ấy như vậy, Kili đã hoàn toàn xác định người trong hình chính là Mộ Thiên Thanh, mà bóng lưng của người đàn ông kia chính là Lãnh Tinh Hàn.

Hà Tuấn và Lý Dục nghi hoặc nhìn sắc mặt của Mộ Thiên Thanh và Kili không tốt, mang theo nghi ngờ đi tới bên cạnh Mộ Thiên Thanh, lúc ánh mắt rơi vào tờ báo, lập tức mắt của hai người trừng lớn giống như chuông đồng.

"Thiên Thanh... Không phải ngày hôm qua cô luôn ở cùng với chúng tôi sao?" Hà Tuấn cau mày, sau đó hỏi: "Cái này không phải là PS chứ?"

"Nữ cảnh sát trong phiên trực và một người đàn ông hôn nhau mãnh liệt trong ngõ hẻm, giao dịch thân thể mờ ám?" Lý Dục kinh hãi nhìn tựa đề, đọc đến đoạn cuối giọng nói không tự chủ cao lên, mang theo kinh ngạc không thể tin.

Tay Mộ Thiên Thanh gất gao nắm chặt tờ báo, cô nhìn chăm chăm cái tựa đề đó giống như muốn nhìn xuyên qua nó, càng ngày thân thể của cô càng run rẩy kịch liệt, cái loại ngột ngạt không lối thoát này giống như đang đè ép trái tim cô.

"Thiên Thanh..." Kili nhìn bộ dạng Mộ Thiên Thanh, lo lắng cau mày, không biết làm thế nào để an ủi cô cả, mặc dù trong bài báo không có nói tên của Thiên Thanh và người đàn ông kia nhưng những tên phóng viên chó săn kia rất nhanh sẽ liên hệ tới bóng lưng của đàn ông này và bóng lưng của Lãnh Tinh Hàn trên tạp chí, mà Thiên Thanh cũng sẽ bị người ta xẻ thịt tìm tòi.

Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, cô gắng khiến cho chính mình có thể bình tĩnh lại, nhưng mà những lo lắng cảm rĩ trong lòng cô khiến cho cô không có cách nào tỉnh táo, cô liều chết nuốt xuống, đôi môi run rẩy nói: "Tôi...tôi... Không có... Không có việc gì..."

Ba người xung quanh nhìn thấy dáng vẻ của cô đều cực kì lo lắng, Thiên Thanh là hạng người gì bọn họ đều biết, mà tối ngày hôm qua chuyện đã xảy ra ở Lam Điều, dĩ nhiên Hà Tuấn cũng rõ ràng, vốn đây cũng không phải là chuyện gì ghê gớm nhưng nếu bị truyền thông lấy ra vắn vẹo, mặc kệ Lãnh Tinh Hàn có bị ảnh hưởng hay không thì Thiên Thanh nhất định sẽ phải chịu xử phạt.

"Thiên Thanh, cô xem có nên đi tìm anh ta... Xem thử có biện pháp gì giải quyết hay không?" Vào lúc này Hà Tuấn coi như tỉnh táo, có lẽ là anh đã có thể xác định được thân phận của Lãnh Tinh Hàn rồi, một người như anh ta, khẳng định không cần phải đối mặt với truyền thông nhưng sẽ có nhiều cách để xử lý chuyện như vậy.

Mộ Thiên Thanh gất gao cắn răng, bởi vì tức giận, ngực của cô phập phồng lên xuống, giờ phút này đầu óc của cô bị tin tức này làm cho hồ đồ, không có cách nào suy nghĩ được.

"Đúng vậy, Thiên Thanh..." Kili lo lắng nhìn Mộ Thiên Thanh, nói: "Cô sẽ đi tìm anh ta chứ?"

Mộ Thiên Thanh nhắm mắt lại, hít thở thật sâu mới dần dần bình tĩnh lại một ít, cô mở mắt, tay siết chặt tờ báo chậm rãi buông ra...

Lúc này, Thượng Quan Mộc lạnh lẽo đi vào, toàn thân lộ ra sát khí, ánh mắt của anh phức tạp nhìn Mộ Thiên Thanh, ra lệnh: "Mộ Thiên Thanh, đến phòng làm việc của anh."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Thay đổi đột ngột, mền nhau năm năm!

Editor: Mèo mồm mỉm

Thượng Quan Mộc lạnh lẽo đi vào, toàn thân lộ ra sát khí, ánh mắt của anh phức tạp nhìn Mộ Thiên Thanh, ra lệnh: "Mộ Thiên Thanh, đến phòng làm việc của anh."

Nói xong, anh liền xoay người dẫn đầu đi về phía trước.

Mộ Thiên Thanh nắm chặt tay, sau đó âm thầm cắn răng bước theo Thượng Quan Mộc đi về phía trước...

Kili, Hà Tuấn và Lý Dược đưa mắt nhìn bóng dáng một trước một sau của hai người biến mất ở khúc cua, sau đó ba người nhìn nhau, trên mặt của mỗi người đều là đáng vẻ cực kỳ lo lắng.

Hiện tại mọi người không có ý định đi suy đoán suy nghĩ của Thượng Quan Mộc, mà là lo lắng chuyện này sẽ giống như ôn dịch lan tràn, đến lúc đó cả thành phố A đều sẽ thảo luận chuyện này, căn bản mọi người sẽ không đi quản rôt cuộc chân tướng của sự việc là cái gì, bọn họ chỉ biết đi theo những bài báo này bắt đầu chỉ trích, thậm chí... Cuối cùng càng ngày càng vụn vỡ chân tướng sự việc.

Thượng Quan Mộc vừa bước vào phòng liền đi tới bàn làm việc của mình, nghe được tiếng bước chân sau lưng, anh nhìn ngược mắt lẳng lẳng chờ Mộ Thiên Thanh đóng cửa phòng làm việc lại, sau đó sắc mặt trắng nhợt đi về phía mình...

"Sếp Mộc..." Ánh mắt Mộ Thiên Thanh rơi vào quyển tạp chí trên tay Thượng Quan Mộc, yên lặng nói: "... Chuyện này em có thể giải thích."

Thượng Quan Mộc nhìn đáng vẻ của cô, vừa tức giận lại vừa đau lòng, tức giận cô không biết cách bảo vệ mình, tức giận tới ngày hôm qua mình có lòng riêng khiến Thiên Thanh dẫn đội đi cản quét, muốn cô tránh xa Lãnh Tinh Hàn nhưng cuối cùng lại khiến cho bọn họ gặp gỡ nhau...

Anh đau lòng... Đau lòng lúc nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô.

Từ khi biết cô, cô chưa bao giờ hoảng sợ như thế, giống như bỗng chốc biến thành mờ mịt không phương hướng...

Trái tim của Thượng Quan Mộc giống bị một sợi dây thừng trói chặt làm cho anh hít thở không thông, không cách nào hô hấp, anh nhìn bộ dạng Mộ Thiên Thanh thừa dạ, che giấu cảm xúc phức tạp trong lòng, lấy góc độ một cấp trên lạnh lùng nói: "Giải thích cho anh cũng không có ý nghĩa gì. Bây giờ thứ em cần chính là giải thích cho hội đồng kỷ luật, giải thích cho truyền thông, giải thích cho công chúng... Mà giải thích của em ở trước mặt mọi người cũng sẽ chỉ biến thành che giấu mà thôi"

Nói xong, Thượng Quan Mộc cầm tạp chí ném tới trên bàn làm việc, một âm thanh vang lên khiến cho không khí đang bị đè nén trong phòng càng nặng nề thêm mấy phần.

Vốn Mộ Thiên Thanh đang cúi đầu xuống bỗng ngẩng lên, cô nhìn trên tuần san ở trên bàn, bình thường tuần san này chuyên lấy các loại tin đồn của mình tâng bốc để đẩy mạnh tiêu thụ, mà mọi người đang bị áp lực cuộc sống thì cần nó để giải tỏa, chỉ cần bị đăng lên đây nhất định sẽ bị mọi người coi như cá mà xẻ thịt, cuối cùng khổ không thể tả.

"Em chỉ cần sếp Mộc và hội đồng kỷ luật tin tưởng là được." Mộ Thiên Thanh kiên định nói xong, ánh mắt sáng quắc nhìn Thượng Quan Mộc, vẻ lo lắng mới vừa rồi vào thời khắc này biết tình thế sẽ phát triển không thể kiểm soát được thì ngược lại thay đổi thành tinh táo: "Em... Chỉ cần các sếp tin tưởng là được?"

Thượng Quan Mộc nhìn người trước mắt, trong nháy mắt anh có suy nghĩ muốn hung hăng ôm cô vào trong ngực, nói cho cô biết chỉ cần cô nói thì anh sẽ tin tưởng, thậm chí... Cô nói cho anh biết tâm hình này chỉ là ngoài ý muốn, nụ hôn chỉ là đơn phương từ phía Lãnh Tinh Hàn thì anh cũng sẽ tin tưởng cô.

Nhưng anh không thể.

Không phải bởi vì giờ khắc này hai người đang ở đồn cảnh sát, không phải vì anh cần phải thể hiện công tư rõ ràng trước mặt cô mà bởi vì là... Thiên Thanh không phải muốn "Thượng Quan" tin tưởng, cái cô cần chính là "sếp Mộc" tin tưởng, tin tưởng của một cấp trên đối với nhân cách của một cấp dưới.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc thâm thúy nhìn Mộ Thiên Thanh, môi anh nhẹ nhàng mím lại, khuôn mặt lộ ra lo lắng nhàn nhạt đồng thời cũng lộ ra tất cả uy nghiêm của một cấp trên nói: "Viết một phần báo cáo nhanh cho anh... Sợ rằng hôm nay em sẽ rất bận rộn."

"Vâng, sếp." Giọng nói của Mộ Thiên Thanh vang dội, từ khi cô bắt đầu làm cảnh sát, từ lần đầu tiên bắt đầu nắm vững thì đối với các sự việc phát sinh ngoài ý muốn cô cũng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng thứ duy nhất cô không có chuẩn bị đó chính là sẽ bị cách chức tạm thời và tệ hơn nữa là bị cách chức thật sự.

Chuyện ngày hôm nay, mặc kệ là thật hay giả thì trong lòng cô cũng hiểu một khi người ngoài nín lặng không thả, như vậy... Tổng cục sẽ bị áp lực, nhất định sẽ ra xử phạt đối với cô, hiện tại thứ duy nhất cô có thể tranh thủ đó chính là lấy được sự tin tưởng của các sếp trong hội đồng kỷ luật.

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh xoay người đi ra khỏi phòng làm việc, nhìn hai tay đã nắm chặt tới mức trắng bệch của cô, cô phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể làm cho mình tỉnh táo lại, mới có thể làm cho mình không thể hiện ra mặt yếu ớt ở trước mặt anh?

Thượng Quan Mộc cứ như vậy nhìn Mộ Thiên Thanh rời khỏi phòng làm việc, cho đến cửa bị nhẹ nhàng khép lại, anh lại nhìn xuyên qua cửa sổ dõi theo bóng dáng cứng còng của cô máy móc đi về phía trước, cho đến khi bóng dáng biến mất, anh mới thu hồi ánh mắt của mình...

Anh nhìn tạp chí trên bàn, sắc mặt càng ngày càng nặng nề, anh thở dài, sau đó cầm điện thoại lên nhanh chóng bấm một dãy số...

Có một số việc, cho dù anh hiểu rất rõ làm như vậy là không đúng, nhưng anh không còn cách nào khác cả.

*

Biệt thự trên đỉnh núi.

Anh Tiêu đành chop mắt trên ghế trúc, sắc mặt bình tĩnh, đôi môi hình thoi đẹp mắt hơi hé mở, cả người lộ ra hơi thở tà mị mà cuồng vọng.

Tiếng bước chân nhẹ truyền đến, Mục Sâm đi tới chỗ anh Tiêu, cho đến khi tới gần mới dừng bước lại, khẽ nói: "Anh Tiêu, bên kia đang đợi anh..."

Anh Tiêu từ từ mở mắt, sâu trong con ngươi có mấy phần lười biếng và hơi thở nguy hiểm, khẽ môi anh ta nhếch lên thành một đường cong lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: "Thiếu kiên nhẫn như vậy?"

"Phản ứng bên ngoài rất lớn." Mục Sâm cung kính nói.

Anh Tiêu chậm rãi ngồi dậy, trông mắt sâu... Bởi vì lời nói của Mục Sâm mà lộ ra một chút nhàn nhạt bất đắc dĩ cùng đau lòng không thôi.

Anh ta đứng dậy, cũng không có đi ra ngoài mà là lên thư phòng lầu hai, anh ta tiến vào mở màn hình lên, nhìn người đàn ông qua màn hình kia, sắc mặt lộ ra một tầng sát khí.

"Nếu như tôi nhớ không lầm..." Anh Tiêu chậm rãi nói xong, thấy người đàn ông qua màn hình đột nhiên nghe giọng của anh nhưng vẫn không có cảm giác kinh hoàng thì không để ý nhiều, chỉ sâu kín nói: "... Tôi đã cảnh cáo anh không được tùy tiện liên lạc với tôi?"

"Nếu như tôi nhớ không lầm thì tôi cũng có nói qua là anh không được tổn thương Thiên Thanh?" Giọng người đàn ông trầm trầm, tâm tình bất mãn không chút nào che giấu.

Anh Tiêu nhếch môi, cười như không cười nói: "Anh sai lầm rồi, tôi không có làm hại cô ấy.."

Người đàn ông trong màn hình im lặng, ý tứ trong lời nói của anh Tiêu tất nhiên là anh cũng hiểu, chỉ là một lát sau anh mới lạnh lùng nói: "Không nên cùng tôi chơi chữ. Mọi người đều là người thông minh, tôi không thích bị người khác đùa bỡn."

"Đáng tiếc... trò chơi của tôi như thế nào đều là do tôi định đoạt." Giọng nói của Anh Tiêu vẫn không nhanh không chậm như cũ, anh nhìn sắc mặt khẽ thay đổi của người đàn ông trong màn hình, nói tiếp: "Từ khi anh quyết định hợp tác với tôi... Anh nên hiểu anh đã mất đi quyền chủ động."

"Tôi chưa từng can thiệp vào việc anh muốn chơi trò chơi phát triển như thế nào nhưng anh nên biết giới hạn của tôi là gì." Giọng nói của người đàn ông trong màn hình trầm xuống vài phần, hiển nhiên là đang khắc chế lửa giận cực lớn trong nội tâm của chính mình.

Mặt mày Anh Tiêu vui vẻ, ngay cả nụ cười đẹp mắt bên môi cũng trở nên chân thật thêm mấy phần, chỉ là khí tức cuồng ngạo trên người anh ta cũng dần dần tràn ngập, "Yên tâm... Trò chơi giờ mới bắt đầu, làm sao tôi lại chịu game-over ngay từ đầu đây? Vậy... Chẳng phải là khiến tôi uống phí tâm tư nhiều năm như vậy sao?"

"Hừ". Một tiếng hừ nhẹ, ánh mắt người đàn ông trong màn hình vẫn lộ ra ánh sáng lạnh lẽo mà hung ác như sói: "Tốt nhất là nên như thế."

Anh Tiêu nhìn người đang nói chuyện với mình từ từ xoay người rồi đi, hồi lâu ánh mắt cũng không có dứt ra khỏi màn ảnh, nụ cười nơi khóe miệng dần dần lan tràn đến đáy mắt, ánh mắt thay đổi lạnh lẽo ...

Anh Tiêu chậm rãi đứng dậy ra khỏi thư phòng, bước xuống lầu, Mục Sâm thấy anh xuống, khẽ khom người.

"Bên kia có phản ứng gì không?" Anh Tiêu hỏi có chút mơ hồ.

Mục Sâm lại biết anh đang hỏi cái gì, cung kính nói: "Không có bất kỳ phản ứng nào."

Bước chân của anh Tiêu dừng lại ở trước cửa sổ sát đất, ánh mắt của anh sâu thẳm nhìn thời tiết âm u bên ngoài, sắc mặt bình tĩnh, Mục Sâm đang đợi chỉ thị nhưng một lúc lâu cũng không có nghe thấy, len lén nhìn về bóng lưng của người đàn ông phía trước, lúc này anh Tiêu mới chậm rãi nói: "Ồ trong lòng của người đó... Xem ra giao dịch tối hôm nay rất quan trọng."

Mục Sâm thu hồi ánh mắt, vẫn khẽ cúi thấp đầu như cũ, nói: "Đối với Dạ Ứng, người đó có rất nhiều hoài niệm và chấp nhất, mà..." dừng một chút, Mục Sâm nhìn bóng lưng anh Tiêu nói tiếp: "... Mà dù sao Mộ Thiên Thanh cũng chỉ là chăm sóc thay mà thôi."

"Chăm sóc thay?" Anh Tiêu khẽ nói giống như đang lẩm bẩm, anh rũ tầm mắt, che giấu đau đớn tức thì trôi qua nơi đáy mắt, lẩm bẩm tự hỏi: "Chỉ là chăm sóc thay thôi sao?"

Mục Sâm không trả lời, cũng không dám trả lời, đối với chuyện này, từ đầu đến cuối anh đều không có hiểu được ý định chân chính của anh Tiêu...

"Lãnh Tĩnh Hàn... Nếu cậu vẫn không vượt qua được bản thân, đối với một việc vẫn vô cùng chấp nhất thì người bị thương... Chỉ có cậu thôi." Anh Tiêu im lặng, tầm mắt nâng lên, đáy mắt chứa đựng ánh sáng hung ác bắn về phía ngoài cửa sổ.

Lúc này một trận gió mạnh thổi qua, cuốn theo lá cây đã hoàn toàn không còn lưu luyến với cành nữa....

Ngón tay thon dài của Lãnh Tĩnh Hàn đang kẹp điều thuốc, anh đứng ở trước cửa sổ phòng làm việc trên tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Lân, đôi mắt chìm Ứng bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, anh tựa như một vị vương giả cao cao tại thượng đang quan sát con đường phồn hoa qua ánh sáng mờ mờ, nhìn những bóng dáng nhỏ nhoi đang vội vã ở dưới chân, đôi mắt đen như mực trở nên thâm thúy.

"Cốc.. cốc..." tiếng gõ cửa truyền đến, ngay sau đó, là âm thanh chuyển động tay cầm cánh cửa, cửa bị đẩy ra, Hình Thiên đi vào, theo bản năng nhìn về phía bàn làm việc, thấy không có người liền nhìn về phía cửa sổ

"Đã nói chuyện xong với đối phương rồi." Hình Thiên nhìn bóng lưng cao ngạo kia, tâm tình trở nên nặng trĩu, có một khắc kia đột nhiên anh cảm thấy người đàn ông luôn đứng ở trên đỉnh này vẫn luôn một mình.

Hình Thiên bị ý tưởng của chính mình dọa sợ hết hồn, thời điểm nhìn lại bóng lưng của Lãnh Tĩnh Hàn lần nữa thì loại cảm giác đó đã không còn tồn tại.

"Bảo Tiểu Lục tối hôm nay cẩn thận một chút." Lãnh Tĩnh Hàn cũng không quay đầu lại, giống như anh hoàn toàn không quan tâm đến lời nói vừa rồi với Hình Thiên.

"Dạ, em rõ rồi." Hình Thiên trả lời, hai ngày nay liên tiếp xảy ra chuyện, quả thật quá mức đúng lúc.

"Buổi trưa hẹn Trương cục trưởng ăn cơm một bữa." Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn vẫn chăm chú nhìn người ở phía dưới nhỏ như hạt đậu, bóng người qua lại vội vã, lời nói trước sau lạnh nhạt như một.

Hình Thiên đáp một tiếng, im lặng chờ đợi, thấy Lãnh Tĩnh Hàn không nói thêm gì nữa, ăn ý không có ở đây quấy rầy anh, xoay người đi ra khỏi phòng làm việc, chỉ là trước khi đóng cửa lại, trên khuôn mặt phong độ trí thức của anh có chút lo lắng.

Sau tiếng khép cửa, Hình Thiên đi về phòng làm việc của mình, anh ngồi ở trên ghế, trên bàn là đồng hồ tài liệu đang chờ anh duyệt sơ sau đó đưa cho Lãnh Tĩnh Hàn và các tài liệu đã được duyệt rồi cần phải làm chất cao như núi.

Anh nhìn một đồng hồ tài liệu trước mặt, không làm việc, ngược lại nhẹ nhàng tựa vào trên ghế ngồi, ánh mắt dưới mắt kính mất đi sự bất cần đòi bình thường, lộ ra một chút hung ác...

Nếu như cô ảnh hưởng đến đại ca như vậy... thì để cho anh đảm đương vai người xấu đi, coi như về sau đại ca có trách anh thì anh cũng chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Tin tưởng vô điều kiện

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc, Thượng Quan Mộc cũng nhìn cô, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong bất chợt hình như thế giới bên ngoài

không còn liên quan đến bọn họ nữa .

Trên khuôn mặt tuấn dật của Thượng Quan Mộc lộ ra một chút nhẹ nhõm, như có như không, trải qua nhiều năm như vậy anh không có nghĩ tới mình sẽ thích một người đến mức này nhưng mà yêu chính là yêu, vì yêu nên không có cách nào giải thích được những việc mà mình đã làm...

Thiên Thanh, thật xin lỗi, tha thứ cho sự ích kỷ của anh, tha thứ cho anh không cách nào chờ em một tháng được. Trong tình huống như thế này, anh có lòng riêng muốn bảo vệ em, lòng riêng muốn kéo em đến gần anh hơn... Xin tha thứ cho anh đã lấy phương thức này để bức bách em, bởi vì... Tự tin của anh dao động, anh không cách nào kiềm chế được sự gấp gáp của bản thân, nên chỉ có làm như vậy mới có thể khóa chặt em ở bên cạnh anh.

Sau chốc lát sững sờ, ký giả lại lao xao lẫn nữa, đối với bọn họ mà nói, không gì có thể quan trọng hơn so sánh với tin tức bát quái, huống chi đối phương còn là nữ nhân vật chính của sự kiện tối hôm qua cùng với Thượng Quan Mộc, không chỉ là Phú Nhị Đại, Quan Nhị Đại còn là truyền kì trong giới cảnh sát.

"Sếp Mộc, anh mới vừa nói Cảnh sát Mộ là bạn gái của anh, chuyện này là thật sao?"

"Cảnh sát Mộ là bạn gái của sếp Mộc, như vậy anh có ý kiến gì đối với cuộc sống riêng phóng túng không biết kiềm chế của cô ấy không?"

"Sếp Mộc, Cảnh sát Mộ là bạn gái của anh, nhưng tại sao cô ấy lại thuê phòng khách sạn cùng với một người khác?"

"... "

"... "

Tiếng người náo loạn xôn xao liên tiếp vang lên ở đồn cảnh sát, tiếng máy ảnh "tách tách" càng làm cho mọi việc thêm hỗn loạn, ký giả không ngừng đưa micro ra phía trước, các nhân viên cảnh sát các bị tình huống như vậy làm cho khổ không thể tả.

Mặt Thượng Quan Mộc trầm xuống, xoay người kéo tay Mộ Thiên Thanh, bởi vì hàng năm cầm súng cho nên lòng bàn tay của anh có một vết chai mỏng nhưng lại lộ ra ấm áp bao quanh tay Mộ Thiên Thanh, sau khi cho cô một ánh mắt kiên định, ánh mắt anh quét qua những người đang điên cuồng kia, lạnh lùng nói: "Đứng ở góc độ cấp trên, tôi hoàn toàn tin tưởng năng lực của cảnh sát Mộ còn đứng ở lập trường bạn trai... tôi càng thêm tin tưởng Thiên Thanh không chút nghi ngờ, bởi vì tôi hiểu cô ấy hơn bất cứ người nào, đối với nghề nghiệp cảnh sát này cô ấy rất nhiệt tình và chân thành, đây cũng là lí do làm cho tôi càng làm cho càng ngày càng thích cô ấy... Tin tức mà hôm qua báo chí đã đăng, người trong hình có phải Thiên Thanh hay không còn đang đợi chứng thật, mà người phóng viên vừa mới cầm tấm hình kia..."

Ánh mắt Thượng Quan Mộc sắc bén nhìn người đàn ông đó, lạnh lùng nói: "Đêm đó bởi vì có nhiệm vụ quan trọng cho nên Thiên Thanh chỉ là đang thi hành nhiệm vụ mà thôi... Nếu như mọi người có quan tâm thì sẽ phát hiện sau ngày tập đoàn Thiên Lâm kỉ niệm thành lập một ngày thì khu Nam và khu Bắc đã hợp tác với nhau làm một trận càn quét rất lớn."

Thượng Quan Mộc dứt lời, các ký giả bắt đầu bàn luận xôn xao, tập đoàn Thiên Lâm kỉ niệm thành lập là sự kiện lớn được đăng tải trên rất nhiều báo chí ở thành phố A báo nên trận càn quét ngày hôm sau cũng theo đó mà lên trang đầu của rất nhiều tờ báo, là người của giới truyền thông, tất nhiên bọn họ sẽ không lạ lẫm với việc này.

Dần dần, rất nhiều ký giả bắt đầu sinh ra nghi hoặc đối với tin tức đăng trên internet...

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc, đáy mắt dần dần trở nên mê mang, cô không biết giờ phút này tâm tình của mình là như thế nào, đối với cô mà nói, những lời đồn đãi này không phải là trọng tâm trong cuộc sống của cô, sau khi ba mẹ bị tai nạn xe cộ, Mộ thị lại xảy ra rất nhiều việc thì cô cũng đã tập làm quen với những thứ này.

Giờ phút này cô không có cách nào hiểu được người đang nắm chặt tay cô, không để cho cô có cơ hội hút ra, anh nói năng có khí phách, lập luận không chê vào đâu được, sự bén nhọn trong lời nói của anh cũng là một cách để giải quyết sự việc lúc này, không sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của mình để lừa dối truyền thông.

Mộ Thiên Thanh khẽ nhếch môi, nói không cảm động... Cũng là gạt người.

Từ lúc còn ở trường cảnh sát đến bây giờ, anh luôn khuôn mặt đến tận tôn của đàn ông để bảo vệ cô, anh là một cảnh sát cực kì nghiêm túc, cho dù có đặt tất cả mọi cảm dỗ ở trước mặt thì anh cũng không bao giờ nẩy mảy động đến tà niệm vậy mà ... Giờ phút này, anh lại đang vì cô mà nói láo sao?

"Cảnh sát Mộ, lời sếp Mộc vừa nói có thật không?" Có ký giả phát hiện Mộ Thiên Thanh không thích hợp, sắc bén hỏi: "Đêm đó thật sự là cô đang thi hành nhiệm vụ sao? Nếu như cô đang thi hành nhiệm vụ thì xin hỏi nhiệm vụ của cô là gì?"

"Tôi..."

Mộ Thiên Thanh mới vừa mở miệng, Thượng Quan Mộc đã nắm chặt lấy bàn tay cô, lời nói chưa ra khỏi miệng đã bị cô cứng rắn nuốt vào.

Thượng Quan Mộc nhìn người phóng viên kia, bộc phát uy nghiêm của cảnh sát: "Thật xin lỗi, cảnh sát có quyền không trả lời về nhiệm vụ của mình. Bởi vì chuyện này liên quan đến một nhiệm vụ mà đồn cảnh sát đang bí mật hành động gần đây g... Đợi sau khi nhiệm vụ kết thúc, cảnh sát sẽ mở họp báo công khai cho kí giả biết."

"Sếp Mộc vừa nói chuyện tối ngày hôm qua còn chờ chứng thật, nhưng theo người đã chứng kiến từng nói, cộng thêm trong hình có tám phần tương tự,

có thể nói đã xác nhận người ở bên trong chính là Cảnh sát Mộ, đối với việc này, cảnh sát chọn lựa che chở hay là ra nghiêm trị đây?" Một ký giả hỏi.

"Anh cũng chỉ nói... có tám phần tương tự?" Thượng Quan Mộ lạnh lùng nói: "Cho dù là phạm nhân ở trong cục cảnh sát thì cảnh sát đều phải có chứng cứ, nếu như nghi ngờ có thể định tội, chẳng phải là thế giới này sẽ hỗn loạn hay sao?"

Giọng nói lộ ra lạnh lùng không cho phép cự tuyệt, mọi người dần dần an tĩnh lại.

"Cái gì? Nữ chính trong sự kiện ở Đê Hào mở hộp báo?" Đột nhiên, một ký giả đang nhận điện thoại kinh ngạc kêu lên: "Ý của cậu là người trong hình không phải Mộ Thiên Thanh?"

Đang lúc mọi người phải chịu đựng áp lực từ Thượng Quan Mộ thì trong đám người truyền đến giọng nghi ngờ của một ký giả... Ngay sau đó, liền nghe được người phóng viên kia vội vàng nói với đám người quay phim chụp ảnh: "Nhanh lên, đi đến Đê Hào."

Tình huống đột ngột phát sinh khiến mọi người đầu tiên là luống cuống, ngay sau đó rồi rít vội vã rời đi đồn cảnh sát khu Nam, chạy như bay đến Đê Hào.

Nhưng còn có một bộ phận ký giả không hề rời đi, bọn họ phần nhiều là người ở các tạp chí giải trí, ý đồ muốn đào chút tin tức tình cảm ái muội của Thượng Quan Mộ và Mộ Thiên Thanh.

Thượng Quan Mộ hoàn toàn không để ý đến đám ký giả đó, lôi kéo Mộ Thiên Thanh đi tới xe của mình, khởi động xe, đám ký giả bị cảnh sát ngăn cản không cam lòng từ từ rời khỏi đồn cảnh sát khu Nam.

Đám ký giả huyền não rời đi bỏ lại cho đồn cảnh sát khu Nam một đề tài cực kì nóng hổi, đối với lời nói của Thượng Quan Mộ mọi người đều kinh ngạc, không thể nào tin nổi.

Xe chạy thẳng về tổng cục cảnh sát, không gian bên trong xe như bị thu hẹp lại bởi vì hai người đều không nói chuyện, cũng dần dần trở nên nặng nề.

"Tại sao phải làm như vậy?" Cuối cùng Mộ Thiên Thanh đánh vỡ trầm mặc, cô cau mày nhìn Thượng Quan Mộ đang lái xe, có chút tức giận nói, "Anh không phải không biết anh làm như vậy sẽ gây ra hậu quả gì? Anh vừa mới thẳng chứng đến khu Nam nhưng lại bởi vì một chuyện chẳng liên quan mà vốn tự lấy mình ra làm bia đỡ đạn, anh không biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của anh sao?"

"Két —————"

Xe bị phanh lại đột ngột khiến thân thể Mộ Thiên Thanh lao về phía trước, cô cố gắng ổn định lại trọng tâm rồi nhìn về phía Thượng Quan Mộ.

Thượng Quan Mộ chậm rãi quay đầu nhìn cô, đáy mắt có một chút bi thương xẹt qua, giọng nói của anh lộ ra bất đắc dĩ cùng ưu thương: "Đối với việc em bị mọi người nghi ngờ... làm sao anh có thể làm như không thấy?"

Mộ Thiên Thanh khẽ hé miệng, trong mắt cô lúc nào Thượng Quan Mộ cũng tự tin tràn đầy, anh có khả năng đề kiêu ngạo, có vốn liếng để tự tin mà giờ khắc này... thể lương trong đáy mắt của anh làm lòng cô đau đơn.

"Một cảnh sát công tư bất phân... Không phải một cảnh sát tốt." Mộ Thiên Thanh che giấu đau đớn trong lòng, cố gắng làm cho giọng nói của mình thật bình tĩnh.

"À?" Thượng Quan Mộ khẽ cười một tiếng, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười tự giễu, ánh mắt của anh nhìn Mộ Thiên Thanh chăm chú, hỏi: "Em dùng thân phận gì để nói chuyện với anh? Cấp dưới? Bạn bè?"

"..."

"Nếu như là cấp dưới, em chỉ có thể phục tùng vô điều kiện đối với cấp trên." Thượng Quan Mộ âm thầm cắn răng: "Nếu như là bạn bè... vậy xin mời lấy thân phận bạn gái, nếu không thì không cần quan tâm đến việc này, làm vậy sẽ khiến anh hiểu lầm."

"Em cảm thấy anh lừa gạt truyền thông... phải không?" Thượng Quan Mộ nhìn Mộ Thiên Thanh, ánh mắt càng ngày càng sâu thẳm, anh hung hăng nói: "Anh nói anh đã thích em năm năm... anh có lừa gạt bọn họ sao? Chỉ là năm năm này, là anh đơn phương yêu em, mà em... thì vẫn luôn luôn trốn tránh"

"Thượng Quan..." Mộ Thiên Thanh đau thương nhìn Thượng Quan Mộ.

Trái tim Thượng Quan Mộ khẽ co lại, anh nhìn ánh mắt Mộ Thiên Thanh không tự chủ trốn tránh, chua xót trong lòng lần nữa lan tràn, nếu như việc này cần phải cứng rắn vậy thì anh sẽ không để cho cô có cơ hội tránh né.

"Anh sẽ chờ em hóa giải nút thắt trong lòng" Giọng nói của Thượng Quan trở nên bình tĩnh: "Chỉ là em không thể ngăn cản anh tự nguyện làm tất cả."

Nói xong, Thượng Quan Mộ nhìn Mộ Thiên Thanh một cái thật sự rồi thu hồi tầm mắt, khởi động xe lần nữa đi tới tổng cục...

*

Khách sạn Đê Hào.

Mình tình diện ảnh hạng ba Tô San San trang điểm nhẹ nhàng ngồi ở trên sân khấu, bên cạnh cô ta là người đại diện và phụ tá, khuôn mặt kiêu mị nhìn thấy ký giả phía dưới thì khoé miệng nở nụ cười hàm chứa vài phần hài lòng.

Rất nhiều ký giả từ đồn cảnh sát khu Nam chạy tới thấy là Tô San San thì đồng loạt nhủ mày, có một số ký giả càng đang cầm tạp chí thì bắt đầu so sánh, thế nhưng gò má của Tô San San thật sự có bảy tám phần giống với người trong hình.

"Chào mọi người." Tô San San nhìn thấy mọi người đã đến đông đủ, nở nụ cười có lúm đồng tiền như hoa chào hỏi sau đó mới nói tiếp: "Hôm nay tôi mở cuộc họp báo chính là muốn nói đến chuyện tấm hình được đăng lên Internet ngày hôm qua... Vốn là tôi rất muốn làm người khiêm tốn, khuôn muốn chọc phải phiền toái không cần thiết nhưng khi thấy việc này liên lụy đến một cảnh sát thì lương tâm tôi không khỏi cảm thấy rất là cắn rứt, cho nên tôi mới mở cuộc họp báo này để nói cho rõ... tôi không hy vọng bởi vì tôi mà lại làm tổn thương đến một người khác."

Tô San San nói xong, trên mặt có chút khổ sở, ký giả ở phía dưới đều lộ ra dáng vẻ im lặng, đối với việc cô ta nói mình "muốn làm người khiêm tốn, không muốn chọc phiền toái" thì đều ăn ý lộ ra khinh thường.

Trong giới diễn xuất, vì muốn nổi tiếng thì thủ đoạn gì cũng có thể làm ra được, thậm chí có người luôn khoác lác vô sỉ mà còn dám nói mình khiêm tốn thì cũng chẳng có gì lạ.

Nếu nói khiêm tốn... Chẳng qua là thiếu mỗi lửa thôi.

"Tô tiểu thư, trước tiên cô có thể nói một chút về người đàn ông này là ai chẳng?" Ký giả A cầm tạp chí hỏi, bọn họ đối với việc Tô San San là người trong tấm ảnh thì không có hứng thú lắm, ngược lại vô cùng hứng thú đối với người đàn ông bí ẩn trong tấm hình.

"Thật xin lỗi, tôi không tiện nói ra." Tô San San mấp má môi, đáy mắt càng thêm có chút ưu thương nhận nhận: "Thật ra thì, anh ấy là ai, chắc mọi người cũng đã đoán được nhưng mà tôi không thể nói..."

Tuy câu trả lời nước đôi như vậy nhưng cũng đã đủ khiến mọi người dưới đài xôn xao, dù sao bóng lưng này đối với những người trà trộn trong giới truyền thông nhiều năm đúng là quá mức quen thuộc, cả thành phố A, người liên tiếp xuất hiện trên tạp chí nhưng cũng chỉ có bóng lưng thì chỉ có một người, đó chính là giám đốc khát máu tổng của tập đoàn Thiên Lâm —— Lãnh Tinh Hàn?

Mà việc này hiển nhiên phù hợp với tác phong lãnh khốc trước sau như một của Lãnh Tinh Hàn, nguyên cái hình bởi vì góc độ chụp không tốt vì nên không nhìn rõ được mặt mũi của Lãnh Tinh Hàn, tuy rằng gương mặt của người phụ nữ có chút mơ hồ nhưng vẫn đoán được cho nên bây giờ mới có những lời đồn đại không căn cứ truyền ra.

"Tô tiểu thư, cô nói trong hình người là cô, nhưng nhìn trang phục của cô gái trong đó hình như không phải là phong cách của cô?" Ký giả B sắc bén hỏi.

Mặc dù hình rất tối, cộng thêm có bóng dáng của người đàn ông che khuất, cũng nhìn không rõ lắm rốt cuộc cô gái đó mặc cái gì nhưng có thể phân biệt ra được đó là một bộ quần áo cực kì bình thường, mặc dù Tô San San là Tiểu Minh Tinh hạng ba nhưng mọi người đều biết rõ về phong cách ăn mặc quần áo của cô ta.

"Lúc đó San San đang mặc đồ diễn." Người đại diện của Tô San San là Joy giải thích: "Ngày hôm qua San San diễn tới rất khuya, lúc đó đang cũng là đang diễn cho nên mới có thể xảy ra hiểu lầm lớn như vậy?"

"Nhìn bóng lưng... giống nhau y hệt Lãnh thiếu..." Ký giả C nghi ngờ hỏi: "Xin hỏi Tô tiểu thư, người đàn ông trong hình này không phải là Lãnh Tinh Hàn?"

Anh ta vừa mới dứt lời thì mấy ký giả kì cựu lập tức hít vào một hơi, cũng âm thầm bội phục ký giả C không sợ chết hỏi ra vấn đề mà bọn họ thập phần muốn biết.

Các ký giả ở đó cũng ngừng thở nhìn Tô San San, chờ đợi câu trả lời của cô.

Tô San San giống như lơ đãng nhìn qua Joy, thấy anh ta khẽ gật đầu mới giả bộ hết sức khổ sở nói: "Tôi không muốn gây nên rắc rối cho anh ấy, nhưng nếu hôm nay không nói rõ chỉ sợ mọi người sẽ vì tôi mà đi quấy rầy người khác... Cho nên, xin mọi người đừng hỏi nữa..."

Mặc dù cô không trả lời thẳng nhưng là cũng đã trả lời nghi ngờ của mọi người, lập tức đèn flash nổi lên bốn phía, các ký giả càng thêm quên mất trật tự đặt câu hỏi.

Lãnh Tinh Hàn rất ít khi lộ diện trong giới truyền thông, cho dù có... Cũng chỉ là một bóng lưng lạnh lùng, lại chưa từng có tin đồn tình cảm truyền ra, thậm chí rất nhiều người suy đoán anh là gay, có quan hệ mờ ám đối với thư ký Hình Thiên cả ngày đi theo mình, hôm nay lại bị người khác chụp được cảnh mình hẹn hò với mình tình hạng ba trong ngõ tối, tin tức như vậy đủ khiến cho doanh thu của các tạp chí tăng lên vèo vèo.

Hình Thiên nhìn toàn cảnh họp báo đang được truyền về qua camera, nhìn Tô San San bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng, cảm thấy cô ta bị người đại diện của mình lừa cho làm vật hy sinh.

Hình Thiên cầm điều khiển tv tắt TV, sau đó đi tới phòng làm việc của Lãnh Tinh Hàn...

Đại ca vì Mộ Thiên Thanh mà không tiếc lộ ra trước giới truyền thông, để cho người ta xì xào bàn luận chỉ vì không để cho cô bị cục cảnh sát trừng phạt...

Đột nhiên Hình Thiên ngừng bước chân, nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt, thầm nghĩ: Đại ca, anh có thật sự hiểu rõ lòng của mình không? Thật sự... Chỉ là vì anh Thần thôi sao?

"Ai..."

Thần nhẹ một tiếng, Hình Thiên bước lên, khẽ gõ cửa phòng làm việc sau đó đi vào, mới vừa tiến vào thì khí lạnh áp suất thấp đập tới trước mặt làm cho anh không tự chủ được khẽ run run.

Hình Thiên nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, chỉ thấy môi mỏng của Lãnh Hàn khẽ mím lại, trên mặt bị một tầng sương mù bao phủ, đôi mắt chim Ưng càng thêm tối tăm khát máu nhìn màn hình phía trước mặt...

Hình Thiên quay đầu nhìn về phía màn hình, chỉ thấy phía trên đó là một mẫu tin tức báo cáo, phát thanh viên đang nói gì đó, bên cạnh là hình ảnh Thượng Quan Mộc lôi kéo tay Mộ Thiên Thanh xoay người lên xe, bên cạnh còn có một cái tựa đề nổi bật: Thượng Quan Mộc khí phách bảo vệ bạn gái đã yêu nhau năm năm, tuyên bố về công về tư đều tin tưởng Mộ Thiên Thanh vô điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chỉ là muốn làm cảnh sát

Thượng Quan Mộc khí phách bảo vệ bạn gái đã yêu nhau năm năm, tuyên bố về công về tư đều tin tưởng Mộ Thiên Thanh vô điều kiện.

Hình Thiên nhìn tựa đề này, khinh thường cong khóe miệng, anh thu hồi tầm mắt nhìn về phía Lãnh Tĩnh Hàn nói: "Joy nói mọi việc ở bên kia đã ổn định...".

Dù sao, việc mà các ký giả chân chính để ý không phải nữ chính trong hìn, mà là nam chính trong đó có phải là Lãnh Tĩnh Hàn hay không?

Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, tắt video đồng thời người anh cũng đã khôi phục đáng về lạnh lùng thường ngày, khuôn mặt như điêu khắc bình tĩnh không có bất kỳ cảm xúc, nhưng Hình Thiên hiểu rõ anh lại biết đại ca gặp chuyện càng bình tĩnh thì đại biểu lửa giận trong lòng anh càng lớn.

"Chuyện sau đó bảo Đường Lam giải quyết đi. Thông báo Tiểu Tứ, tối nay hành động nhớ quan sát kỹ...". Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt nói xong, tiện tay mở một xấp tài liệu ra, cầm lấy viết ký tên lên trên. Ở phía trên thêm viết mấy chữ không đồng ý sau đó đóng tài liệu lại giao cho Hình Thiên: "Về sau trực tiếp xử từ ngân hàng Trung Hoa đi..."

Hình Thiên nhận lấy tài liệu gạt đầu một cái, bĩu môi đồng thời âm thầm thở dài nhìn tài liệu trong tay, oán thầm: đại ca, anh thật không phúc hậu.

"Em đi ra ngoài trước..." Hình Thiên nhướn mày đi ra ngoài, hôm nay còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, cảm giác như... mọi việc đang ở đầu gió, xảy ra quá nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Hình Thiên trở lại phòng làm việc của chính mình, cầm điện thoại lên gọi cho Đường Lam sau khi điện thoại thông, giọng nói của anh liền thay đổi thành uyển chuyển khéo léo: "Đường tổng, tin tức vừa rồi cô có thấy không?"

Đường Lam đứng ở trong phòng làm việc, một cái tay vòng quanh người, một tay cầm điện thoại, ánh mắt nhìn Tô San San trên ti vi đang nói chuyện với các ký giả, nói: "Đang xem".

"Tổng giám đốc đối với việc lần này bất mãn vô cùng, về phần phải làm sao thì... tôi nghĩ là Đường tổng đã hiểu rồi". Lời nói Hình Thiên luôn là cái kiểu đậm bạc không khiến người ta cảm thấy xa cách nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy thân thiện.

Đường Lam trầm mặc, cô nhìn tựa đề trên ti vi cùng tấm hình chụp ngõ hẻm tối tăm ở một bên, cái bóng lưng kia cô rất quen thuộc, mà người phụ nữ đó... Tuyệt đối không phải là Tô San San.

Hôm nay đây là tin tức khiến cả thành phố A đều phải chú ý, liên quan đến hai nhân vật lớn truyền kỳ trong thương giới và giới cảnh sát của thành phố A, mà nữ chính tựa như Cô bé lọ lem, dưới sự hướng dẫn của xe bí đỏ thể hiện "vẻ đẹp điểm lệ trước mặt mọi người".

Nữ chính của xì căng đan đột nhiên thay đổi người... Hơn nữa còn gần như giống hoàn toàn với người trong tấm hình...

Đường Lam là một người phụ nữ có năng lực rất mạnh nhưng giờ phút này cô cũng phải hết sức bội phục Hình Thiên, có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, dưới tình huống này mà tìm được một phụ nữ như Tô San San tới diễn xuất, đồng thời cùng dụ cho cô ta tự chui đầu vào rọ

"Tôi sẽ xử lý tốt." Đường Lam cúp điện thoại, mắt hạnh hơi thay đổi nhìn Tô San San trong tivi, bàn tay đột nhiên nắm chặt, móng tay sơn màu đỏ tươi đâm vào trong lòng bàn tay, đau đớn như vậy mới có thể làm cho cô tỉnh táo lại một ít.

Mộ Thiên Thanh??

Đường Lam hip mắt xinh đẹp, đáy mắt thoáng qua ánh sáng âm độc.

*

Mộ Thiên Thanh ngồi ở trong phòng điều tra của tổng cục, chỉ một mình cô lẳng lặng chờ đợi..

Thời gian lặng lẽ trôi qua khiến Mộ Thiên Thanh có chút đứng ngồi không yên, cô cúi thấp đầu, ngón tay bắt đầu động đậy muốn cho mình bình tĩnh một chút, nhưng làm thế nào cũng không bình tĩnh lại được.

Điện thoại trong túi rung lên, đôi mắt Mộ Thiên Thanh đột nhiên sáng lên, vội vàng lấy điện thoại di động ra, khi nhìn trên màn hình hiện lên 【 Tiểu Nhiên 】, đáy mắt thoáng qua một nét mừng rỡ nhưng cô không phát hiện.

Cô nhận điện thoại, không còn hơi sức trả lời.

"Thiên Thanh, bây giờ tình huống thế nào?" Giọng nói của Thẩm Duyệt Nhiên vẫn âm âm ỉ ỉ như cũ: "Thượng Quan Mộc và cậu yêu nhau năm năm?"

"Cái này... nhất thời mình cũng không thể giải thích rõ ràng cho cậu được." Mộ Thiên Thanh không biết nên giải thích chuyện mình và Thượng Quan Mộc miễn nhau năm năm như thế nào.

"Vậy tại sao nữ chính đột nhiên biến thành Tô San San rồi hả?"

Mộ Thiên Thanh nhíu mày, lúc rời khỏi khu Nam đúng là cô có mơ hồ nghe được ký giả nói nữ chính không phải là cô ..., nhưng cũng không có nghe được rõ ràng sau khi đến tổng cục thì trực tiếp bị mời đến phòng điều tra cho nên đối với việc Tô San San mở hộp báo cô hoàn toàn không biết.

"Ai là Tô San San?"

Thẩm Duyệt Nhiên ở bên kia điện thoại bắt đầu dĩ trợn mắt một cái: "Thiên Thanh thân ái, giờ phút này... Không phải là lúc hỏi Tô San San là ai mà là lúc hỏi tại sao người phụ nữ này lại đột nhiên nhảy ra nói cô gái trong tấm hình đó là mình."

"... ." Chân mày Mộ Thiên Thanh nhíu chặt hơn, đầu óc giống như bị sét đánh không có cách nào suy nghĩ được.

"Thiên Thanh? Thiên Thanh... Thiên Thanh?"

Trong điện thoại truyền đến tiếng gọi liên tục của Thẩm Duyệt Nhiên, Mộ Thiên Thanh lấy lại tinh thần, đang muốn nói thì nghe được tiếng bước chân truyền đến, cô vội vàng nói: "Chờ mình về nhà rồi nói..., mình đang chờ chờ điều tra, hiện tại cũng không suy nghĩ gì cả, thứ duy nhất muốn nghĩ đến chính là làm sao được ở lại đồn cảnh sát."

Lời cuối cùng của cô có nặng nề thương cảm, Thẩm Duyệt Nhiên đau lòng, giờ phút này đột nhiên cô muốn làm mặt trời nhỏ của Mộ Thiên Thanh: "Thiên Thanh, cậu vẫn luôn là một cảnh sát tốt."

Mộ Thiên Thanh cười cười, đúng lúc đó truyền đến tiếng mở cửa, cô vội vàng cúp điện thoại, sau đó đứng dậy chào...

Hội đồng điều tra có bốn người, trừ Thượng Quan Mộc, ba người còn lại đều là người của tổ kỷ luật, sau khi bốn người ngồi xuống, sếp Lý bảo Mộ Thiên Thanh ngồi, đợi cô sau khi ngồi xuống, mới chậm rãi nói: "Cảnh sát Mộ, cuộc điều tra này được thành lập dựa trên sự lên án và tố cáo cô bởi nhưng tin tức được đăng lên trên Internet ngày hôm qua, đối với chuyện này làm cô có giải thích gì không?"

Ánh mắt Mộ Thiên Thanh lơ đãng nhìn về phía Thượng Quan Mộc đang ngồi ngoài cùng bên tay trái một cái, sau khi nhận được cái gật đầu nhẹ đến mức không thể nhận ra của anh thì cô bắt đầu giải thích cặn kẽ theo báo cáo đã nộp buổi sáng, lúc cô giải thích mọi người đều rất nghiêm túc lắng nghe, cho đến khi cô nói xong.

"Sếp, tôi đã giải thích xong." Mộ Thiên Thanh nói xong, âm thầm cắn răng.

"Đối với chuyện ngày hôm nay, chúng tôi sẽ kết hợp với giải thích của cô và việc điều tra cụ thể để đưa ra quyết định, trong lúc này chúng quyết định tạm thời cách chức Cảnh sát Mộ." Sếp Lý bình tĩnh nói: "Trong lúc tạm thời cách chức, cảnh sát Mộ không thể tham gia vào bất kỳ vụ án nào... ."

Lòng của Mộ Thiên Thanh, kết quả đúng như dự tính, nhưng lúc nghe lại là một chuyện khác, cô cắn cắn môi, trả lời: "Vâng thưa sếp."

Người của tổ điều tra gật đầu một cái, ý bảo cô đi ra ngoài trước chờ đợi.

Đợi đến sau khi Mộ Thiên Thanh rời khỏi, Thượng Quan Mộc mới mở miệng: "Đại khái cần điều tra bao lâu?"

"Thằng nhóc cậu, đưa bạn gái tới tổng cục... ." Sếp Lý vẫn luôn nghiêm mặt trên ghẹo nói: "Tình huống hôm nay coi như lạc quan, nếu như lời Tô San San nói là thật, vậy thì có thể khẳng định người trong tấm ảnh không phải là Mộ Thiên Thanh rồi. Chỉ là... ."

Sếp Lý nhìn Thượng Quan Mộc, có chút lo lắng nói: "Cậu ở trước mặt ký giả nói lời quá mức lớn mật rồi... ."

"Tình huống như vậy, tôi cũng vậy không có biện pháp..." Bộ dạng Thượng Quan Mộc có vài phần lười biếng lên tiếng.

Nhìn bộ dáng này của anh, sếp Lý và hai người còn lại bắt đầu nhìn nhau, lắc đầu một cái nói: "Chờ Trương cục trưởng tìm cậu nói chuyện thôi."

Thượng Quan Mộc nhún nhún vai, không thèm để ý, anh không thích dựa vào thế lực phía sau mình để nói chuyện, nhưng xã hội hiện nay đối với một người có bối cảnh thì mọi chuyện đều suôn sẻ dễ dàng hơn rất nhiều

"Vây cũng chỉ có thể chờ... tôi còn có chuyện, tôi đi trước đây." Thượng Quan Mộc đứng dậy, khoe miệng khẽ nhếch nhìn sếp Lý nói: "Chuyện của Thiên Thanh nhờ anh quan tâm một chút."

Sếp Lý gật đầu một cái, thật ra thì trong lòng mọi người đều hiểu, chuyện lần này của Thiên Thanh làm cho dư luận xôn xao, cho dù có Tô San San nhảy ra thì kết quả cuối cùng tất nhiên vẫn là cách chức đối với Mộ Thiên Thanh, trong đồn cảnh sát không được phép có xì căng đan như vậy.

Nhưng... Hôm nay Thượng Quan Mộc công bố quan hệ của bọn họ, lại tự mình cùng đi tới tổng cục, bọn họ không chỉ có cân nhắc áp lực từ bên ngoài mà còn phải suy tính đến Thượng Quan Dịch.

Thượng Quan Mộc rời khỏi phòng điều tra thì thấy Mộ Thiên Thanh đang nghỉ ngơi trên ghế dài, anh đứng ở khúc quanh của hành lang, nhìn cô lẳng lặng cúi đầu ngồi ở chỗ đó, ngón tay động đậy một cách máy móc, đáy mắt lướt qua đau lòng nhàn nhạt.

Mộ Thiên Thanh cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình, cô ngẩng đầu nhìn lại... Che giấu ưu thương trong đôi mắt: "Có thể đi được chưa?"

Khóe môi Thượng Quan Mộc khẽ nhếch lên, đi tới trước lôi kéo tay Mộ Thiên Thanh đi ra ngoài, có một số việc lần đầu tiên sẽ rất khó khăn, nhưng nếu có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, sau đó, dần dần trở thành thói quen, ví dụ như giờ phút này Thượng Quan Mộc nắm tay Mộ Thiên cũng đã bớt đi vài phần lúng túng ở đồn cảnh sát khu Nam trước đó.

"Thượng Quan... em còn có thể làm cảnh sát sao?" Ngồi trên xe, Mộ Thiên Thanh lo lắng hỏi.

Thượng Quan Mộc nhìn thấy cô lo lắng, nhàn nhạt cười một tiếng, ôn nhã nói: "Anh sẽ không để cho em rời khỏi đồn cảnh sát."

Mộ Thiên Thanh nghe Thượng Quan Mộc nói, nhìn anh lạnh nhạt nở máy xe, đột nhiên cô cảm thấy khinh bản thân, cô không muốn dựa vào những thứ có được từ quan hệ, mỗi ngày cô đều rất cố gắng, nhưng vào thời khắc này thế nhưng cô không có hỏi anh tại sao anh lại chắc chắn như vậy??

Thu hồi ánh mắt, Mộ Thiên Thanh lẳng lặng ngồi ở trong xe, tâm dần dần trầm xuống...

Cô đang thỏa hiệp sao? Đối với xã hội hiện nay... cô đang hòa hiệp sao?

Chỉ vì ham muốn của cô, mặc dù sai lầm không phải cô tạo thành, mặc dù biết rất rõ ràng... Cô bắt quá chỉ là một vật hy sinh, cô không nên gánh chịu hậu quả, nhưng tại sao thời điểm biết Thượng Quan vận dụng thế lực của anh, cô lại biến thành đũa điều không dám đối mặt?

Lời người ngoài đồn đãi cô có thể không để ý tới, thậm chí... Bọn họ có mặt sát cô, cô đều cảm thấy không sao cả, cô chỉ là muốn làm cảnh sát, muốn làm một cảnh sát có thể bắt người phạm tội, chuyện này... Cũng có lỗi sao?

"Rầm" Một tiếng vang thật lớn truyền đến, rồi cuộc thời tiết âm u từ sáng cho đến giờ đã kết thúc sau một tiếng sấm rền. Mưa rơi xuống, hạt mưa điên cuồng đánh vào thân xe, âm thanh này khiến lòng của Mộ Thiên Thanh nặng nề thêm, đột nhiên cô cảm thấy quá mệt mỏi, cô không biết qua nhiều năm như vậy cô kiên trì tới cùng là vì cái gì?

Chân tướng của ba cái chết? Hay là... tin tưởng của mặt trời nhỏ?

Khi Thượng Quan Mộc đưa Mộ Thiên Thanh về nhà, anh hơi nghiêng đầu liếc nhìn về bắt đầu dĩ tự giấu cùng bi thương trên mặt Mộ Thiên Thanh.

Đã công tư bắt phân rồi... Vì cô, anh chấp nhận để cho mình trầm luân

Thượng Quan Mộc buồn bã thu hồi ánh mắt, lúc xe chạy qua một khúc quanh của con phố đông đúc, một chiếc xe lướt qua xe của anh, người ngồi bên trong xe khẽ nghiêng đầu nhìn chiếc Land Rover xuyên qua màn mưa, khoe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười tàn bạo mà quý quyết...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Ba trăm vạn!

Thượng Quan Mộc buồn bã thu hồi ánh mắt, lúc xe chạy qua một khúc quanh của con phố đông đúc, một chiếc xe lướt qua xe của anh, người ngồi bên trong xe khẽ nghiêng đầu nhìn chiếc Land Rover xuyên qua màn mưa, khoe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười tàn bạo mà quý quyết...

"Anh Tiêu, anh em... Người giúp đỡ Mộ Thiên Thanh không chỉ có một mình Lãnh Tinh Hàn." Mục Sâm lái xe, lúc nói chuyện đồng thời liếc qua kính chiếu hậu nhìn người đàn ông ngồi ở phía sau, người này luôn đội mũ lưỡi trai, vành mũ che đi con ngươi sắc bén mà thâm trầm, lúc hơi cúi đầu để lộ ra một nụ cười nhạt.

Anh Tiêu không nói gì, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn kính chắn gió phía trước, hạt mưa rơi xuống trong nháy mắt bị cần gạt nước quét đi, chỉ để dấu vết lằn nữa bị hạt mưa bao trùm giống như một tuần hoàn máy móc, chỉ có vậy mà anh ta lại nhìn đến xuất thần.

Sau một lúc lâu, Anh Tiêu mới nhàn nhạt nói: "Trò chơi... phải có nhiều người chơi mới thú vị."

Thời điểm anh Tiêu nói ra những lời này thì biểu tình rất khát máu, nhưng chỗ sâu trong đáy mắt của anh ta lại mơ hồ hiện ra đau đớn kịch liệt và kiềm nén.

Mục Sâm lại liếc nhìn anh Tiêu qua kính chiếu hậu, trên khuôn mặt cứng rắn lộ ra hơi thở sát phạt nói: "Một Lãnh Tinh Hàn, một Thượng Quan Mộc, thế nhưng lại vì một phụ nữ mà làm ra những chuyện thường ngày không hề làm, thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn."

Đôi môi hình thoi đẹp mắt của anh Tiêu nâng lên thành một đường cong quý quyết, ánh mắt của anh ta vẫn nhẹ nhàng rơi vào kính chắn gió như cũ, nhìn cần gạt nước không ngừng gạt những giọt mưa rơi xuống, đột nhiên... Trái tim giống như bị lưỡi dao sắc bén lẳng trì, đau đến mức khiến cho anh ta hít thở không thông.

Thật cũng chỉ có hai người bọn họ vì cô sao?

Tự giễu lạn tràn chung quanh trái tim đang hít thở không thông, chỗ sâu trong đáy mắt anh Tiêu lộ ra thê lương.

Bọn họ... Ít nhất còn có thể trắng trợn làm chuyện ngoài ý muốn còn anh thì sao??

"Xem chừng Lão Quỷ chặt một chút." Anh Tiêu lấy lại tinh thần nhàn nhạt phân phó: "Đừng để giữa chừng lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn."

"Vâng." Mục Sâm đáp, dừng một chút sau đó hỏi: "Xây ra nhiều chuyện như vậy... Mộ Thiên Thanh vẫn sẽ cùng Thượng Quan Mộc đến tham gia buổi kỷ niệm thành lập trường cảnh sát sao?"

Anh Tiêu im lặng, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa xe, phong cảnh dọc theo con phố bị nước mưa nhuộm thành một tầng mờ mờ giống như ảo ảnh, anh giống như lâm bầm tự trả lời: "Cô ấy sẽ đi."

Lời của anh chính là khẳng định, khẳng định khiến Mục Sâm nhú mày.

Anh Tiêu vẫn nhìn cảnh trí lướt qua ngoài cửa xe, trong lòng khẽ than thở...

Cô đã từng nói qua... Chỉ cần không phải thiên tai nhân họa thì những chuyện cô đã hứa cô đều sẽ tận lực làm, đơn giản là vì mỗi lần mặt trời nhỏ hứa với cô điều gì thì đều làm được...

Có phải vì điều này mà từ trước đến nay cô đều đang chờ đợi, chờ lời hứa mặt trời nhỏ đã từng hứa với cô? Bởi vì anh chưa bao giờ thất hứa?

Cô quan tâm mặt trời nhỏ của mình như vậy, nếu như cô biết mặt trời nhỏ của mình chẳng những không có tuân thủ lời hứa mà còn là người đứng đầu của Dạ Ưng mà cô luôn luôn muốn bắt, vậy cô... Còn có thể kiên trì với chấp nhất trong lòng được hay không?.

*

Trong phòng bao của Đế Hào Chí Tôn.

Trên bàn tròn to như vậy chỉ hai người ngồi, một lạnh lẽo, một trong nụ cười lộ ra uy nghiêm, hai người chỉ ngồi cách nhau rất gần, trên bàn toàn là mỹ thực đầy đủ sắc hương vị.

Mưa bên ngoài rất lớn, gõ vào cửa sổ thủy tinh phát ra âm thanh làm cho người ta cảm thấy bị đè nén, không ngừng tích lũy theo thời gian làm cho không người nào có thể hít thở được.

Trương Mộ Dương nhìn Lãnh Tinh Hàn, nụ cười trên khóe miệng dần dần lan tràn đến đáy mắt, ông thích người trẻ tuổi trước mặt này, có năng lực, đủ kiên quyết nhưng quan trọng nhất vẫn là cực kì ngoan độc.

Ông thích người có năng lực, mặc kệ anh ở lĩnh vực nào, thậm chí coi như là người phạm tội thì ở trong mắt của ông, ông sẽ không nhìn người đó chỉ theo một mặt phiến diện, đối với những người có thể tránh thoát được truy xét của cảnh sát, còn có thể bình yên vô sự xử lý chuyện nội bộ buồn bán ma túy, vũ khí, thứ ông luôn luôn bội phục, đó là năng lực, một loại năng lực vượt xa người bình thường, tỷ như... lão đại vẫn luôn ẩn ở trong bóng tối của Dạ Ưng.

Suy nghĩ sâu xa, Trương Mộ Dương lại càng thích Lãnh Tinh Hàn, mỗi lần gặp mặt, Lãnh Tinh Hàn đều tạo cho ông cảm giác không giống nhau, rõ ràng luôn là đáng vẻ lạnh lùng, nhưng trên người anh tản mát ra một thứ gì đó, mỗi lần đều không giống nhau, mà lần này... Trên người của anh ít hơn một chút máu lạnh so với người ngày, chắc hẳn là phải có một việc gì đó.

"Không biết hôm nay Lãnh thiếu tìm tôi có chuyện gì?" Trương Mộ Dương không nặng không nhạt hỏi, giữa ông và Lãnh Tinh Hàn có dính dấp rất nhiều,

nhưng vẫn luôn không thân thiện, cũng bởi vì như thế nên ông càng thêm thích người tên Lãnh Tĩnh Hàn này, anh là một người tuyệt đối không bạc đãi đối với người người đối xử “tốt” với mình

Anh hung ác nhưng mà cũng rất có nghĩa khí.

Ngón tay thon dài của Lãnh Tĩnh Hàn vuốt ve ly rượu, đôi mắt đen như mực nhân nhật rơi vào chất lỏng bên trong, môi mỏng khẽ mở chậm rãi nói: "Tôi không hy vọng Mộ Thiên Thanh rời khỏi đồn cảnh sát."

Không phải hỏi thăm, không phải thỉnh cầu, mà là... Lời nói của anh chính là kết cục đã định.

"Rất khó." Trương Mộ Dương uống một hớp rượu, nói ra mầu chốt của sự tình: "Tôi mặc kệ nữ chính trong sự kiện đó rốt cuộc là Mộ Thiên Thanh hay là Tô San San, thứ công chúng luôn là một lời giải thích, dù sao... Ánh mắt của quần chúng cũng không hoàn toàn là mù quáng."

Có người dám tố cáo, hơn nữa còn có thể ở dưới tình huống Lãnh Tĩnh Hàn không biết trộm chụp ảnh chứng tỏ đối phương đã sớm có dự mưu, cái này... ông biết, tất nhiên Lãnh Tĩnh Hàn cũng biết.

Nếu đã như vậy, làm sao đối phương có thể dễ dàng bỏ qua cho?

Dựa trên lập trường của cảnh sát, cuối cùng vẫn là hy sinh Mộ Thiên Thanh, ngăn chặn những thứ có thể bôi đen cảnh sát.

Sau một lúc lạnh lẽo . "Dựa vào hiểu biết của tôi đối với Lãnh thiếu... thì cậu sẽ không vì một cảnh sát nhỏ bé mà hao tổn tinh thần." Trương Mộ Dương nói tiếp.

Đôi mắt chim ưng của Lãnh Tĩnh Hàn khẽ nhấp nháy, nhân nhật nói: "Nhưng mà... Cô ấy lại khiến tôi hao tổn tinh thần rồi."

Trương Mộ Dương không nghĩ tới Lãnh Tĩnh Hàn cứ như vậy mà thừa nhận, mặc dù biết anh hôm nay hẹn ông ăn cơm thì chắc chắn đó là một việc không có đường sống: "Nếu cậu đã lên tiếng...thì tôi sẽ cố gắng hết sức."

Môi mỏng của Lãnh Tĩnh Hàn nâng lên thành một đường cong như có như không, anh chậm rãi quay đầu nhìn về phía Trương Mộ Dương, sâu kín nói: "Một trăm vạn?"

Trương Mộ Dương hơi nhíu lông mày, ông là cục trưởng của tổng cục cảnh sát thành phố A, ở trong đồn cảnh sát tất cả mọi việc đều do ông định đoạt, nhưng vì một cảnh sát quèn tâng thấp nhất làm quá nhiều việc thì nhất định trong nội bộ và bên ngoài đều sẽ nghi ngờ.

"Hai trăm vạn?" Lãnh Tĩnh Hàn thu hồi ánh mắt, ngón tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve ly rượu như cũ, động tác của anh êm ái giống như đang vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật thật sự.

"Việc này..."

"Ba trăm vạn?" Lãnh Tĩnh Hàn cắt đứt lời nói của Trương Mộ Dương, chậm rãi bung ly rượu lên đặt trên môi, mùi rượu cay nồng xộc vào kích thích vị giác.

Tâm tình Trương Mộ Dương nặng nề, rốt cuộc đối với Mộ Thiên Thanh ý định của Lãnh Tĩnh Hàn là gì thì giờ phút này ông vẫn không hiểu rõ, theo lý thuyết... cho dù hai người bọn họ có cùng xuất hiện thì cũng không có quen nhau mới phải?

Lãnh Tĩnh Hàn uống một hớp rượu, động tác ưu nhã đặt ly rượu xuống trên bàn, anh không có thúc giục, chỉ lẳng lặng chờ, sự kiên nhẫn của anh rất tốt.

Ba trăm vạn?

Đối với Trương Mộ Dương mà nói, đây tuyệt đối không phải là một nhỏ con số, ông cũng chỉ là đang giả vờ giả vịt duy trì một chút mặt mũi mà thôi, vừa có mặt mũi vừa có danh lợi.

Những thứ như vậy đối với bọn ông, những người đã từng trải trong chính giới* , chiến trường không có khói súng mà nói đã sớm vô cùng thuần thực.

*giới chính trị

Mà nếu như ở trước mặt Lãnh Tĩnh Hàn đùa giỡn quá mức... Lấy thủ đoạn của anh ta, không những Mộ Thiên Thanh không bị đuổi mà có thể cục trưởng của thành phố A sẽ phải thay đổi người, thậm chí thiên tai nhân họa là không cách nào tránh khỏi.

Mọi người đều là người hiểu chuyện, lợi ích liên quan đến nhau, ai cũng sẽ vì lợi ích của bản thân mình mà thôi.

"Nếu Lãnh thiếu đã tự mình lên tiếng... Khó hơn nữa thì tôi vẫn có thể giúp đỡ được." Trương Mộ Dương nói lời xã giao.

Đôi mắt đen như mực của Lãnh Tĩnh Hàn trở nên tỉnh mạch, anh nâng ly lên ý bảo cùng Trương Mộ Dương cạn ly, ly rượu phát ra một tiếng vang nhỏ thanh thúy, hai người ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

"Tôi còn có chuyện, xin đi trước."

Lãnh Tinh Hàn để ly rượu xuống đi ra ngoài, một lời kia cao ngạo khí phách, cho dù là Trương Mộ Dương đã thấy nhiều nhân vật tai to búa lớn cũng không khỏi cảm thán.

Lúc Lãnh Tinh Hàn mới vừa đi tới cửa, đột nhiên dừng bước, anh chậm rãi xoay người, lạnh nhạt nhìn Trương Mộ Dương, chậm rãi nói: "Nếu Trương cục trưởng không ngại thì đợi đến ngày mai xem xét lại tình huống một chút, có lẽ... Sẽ có người thay Trương cục trưởng tiết kiệm được rất nhiều hơi sức?"

Nói xong, đôi mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên thâm thúy, trong con ngươi đen như mực hoàn toàn là bề ngỗ tự tin, anh nhìn Trương Mộ Dương hơi nhàu chân mày, lạnh nhạt xoay người rời đi.

Lãnh Tinh Hàn đứng ở trước cửa khách sạn Sophia, đôi tay đút ở trong túi quần, tây trang cắt may thủ công vừa khít với thân hình thon dài làm cho anh càng cao lớn, anh cứ đứng như vậy, khuôn mặt giống như điêu khắc lạnh lùng, đôi mắt chìm Ứng nhẹ nhàng nhìn ra bên ngoài, nhìn những giọt mưa giống như chuỗi trân châu nối tiếp nhau rơi xuống, trong lòng không khỏi nổi lên ưu thương...

Khuôn mặt của Mộ Thiên Thanh lơ đãng chui vào trong suy nghĩ của anh, là cô đuổi theo A Thiên mười mấy cây số, là cô vì bạn bè mà có thể ăn mặc mát mẻ đi dạy dỗ tên bạn trai bắt cả hai tay, là cô bởi vì tức giận mà cùng anh so quyền cước, là cô xinh đẹp ưu nhã xuất hiện tại buổi lễ kỉ niệm thành lập tập đoàn,... Còn có đêm hôm đó, cô kiều mỵ, quyến rũ...

Còn có mặt trời nhỏ của cô... Là Ứng của Thiên Thanh.

Con ngươi đen như mực của Lãnh Tinh Hàn trở nên tĩnh mịch sâu không thấy đáy, môi mỏng nhấp nhẹ, trái tim có chút mất mát nhàn nhạt lướt qua...

Ứng là mặt trời còn anh cũng chỉ là sắc màu xám tro đứng giữa ánh sáng và bóng tối, giống như thời tiết hôm nay, âm u làm cho người ta không thể hít thở.

Một chiếc Benz màu đen chậm rãi dừng ở trước cửa khách sạn, Lãnh Tinh Hàn thu hồi tầm mắt, khôi phục bình tĩnh của ngày thường, anh lạnh nhạt bước lên xe, trong khoảnh khắc cửa đóng lại anh lạnh lùng ra lệnh: "Trở về biệt thự."

Hình Thiên đáp một tiếng, khởi động xe rời khỏi khách sạn Sophia, ánh mắt của anh ta qua kính chiếu hậu nhìn thấy trên người Lãnh Tinh Hàn lộ ra nhàn nhạt thể lương, trên khuôn mặt phong độ trí thức có chút lo lắng.

Bây giờ mọi chuyện đã trở nên quá phức tạp, lại còn liên quan đến mười mấy cuộc giao dịch, dưới tình huống như thế, mà đại ca nhưng tổn hơn phân nửa tâm sức đi giải quyết một chuyện bé nhỏ không đáng kể?

Hình Thiên cầu nguyện giao dịch tối nay sẽ không xuất hiện vấn đề, âm thầm khẽ thở dài một tiếng, nghiêm túc lái xe đi đến biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Con ác mộng, vực sâu vạn trượng

Thượng Quan Mộc đưa Mộ Thiên Thanh trở về chung cư, lấy ra trong xe đồ dự bị cái ô tặng cô đến dưới lầu, giọt mưa vỗ cây dù, âm thanh như vậy không cảm thấy bất kỳ lãng mạn, lại làm cho người tôi tâm phiền ý loạn?

"Em nghỉ ngơi một chút đi, buổi chiều anh tới đón em..." Thượng Quan Mộc dịu dàng nhìn Mộ Thiên Thanh, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cô, cảm thấy cực kì đau lòng?

"Em đi... Thích hợp sao?" Đáy mắt Mộ Thiên Thanh có chút tự giễu, dưới tình huống như thế này, việc cô tham dự buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cảnh sát thật sự thích hợp sao?

"Bởi vì em không sai, cho nên em phải đi."

Mộ Thiên Thanh lẳng lặng nhìn Thượng Quan Mộc, cô hiểu rất rõ ý tứ của anh, trên đường đi anh đã kể cho cô nghe về chuyện của Tô San San, tuy rằng cô không biết tại sao cô gái này lại nhảy ra thừa nhận người phụ nữ trong tấm hình chính là mình.

"Nhưng rõ ràng người trong tấm hình đó chính là em"

Giọng nói của Mộ Thiên Thanh bình tĩnh lại mang theo thương cảm, sự việc này đã kéo dài suốt nửa ngày rồi mà... Từ đầu đến cuối anh đều không có nói gì cả, ngay cả một người không có nhiều quan hệ cũng tới hỏi han thế nhưng anh ngay cả một lời hỏi thăm cũng không có, chẳng lẽ anh thật sự cho rằng cô rất kiên cường nên không cần anh sao?

Thượng Quan Mộc nhìn bộ dáng bị thương của Mộ Thiên Thanh, tim của anh dần dần co rút lại, có đau lòng cũng có chua xót, đột nhiên anh vươn tay ra kéo qua thân thể Mộ Thiên Thanh tới, hung hăng ôm cô vào trong ngực, cắn răng hỏi: "Nhất định phải tự làm khổ mình như vậy sao? Em đặt anh ở chỗ

nào?"

Một câu nói mà lại khiến Thượng Quan Mộc giống như là đang dùng hơi sức toàn thân đang để nói ra..., mỗi một chữ... Đều là nặn ra từ trong kẽ răng.

Mộ Thiên Thanh muốn đẩy Thượng Quan Mộc ra, nhưng mà anh lại càng ôm chặt hơn, thậm chí vút bỏ cái ô trong tay, hai cánh tay vòng thật chặt quanh eo Mộ Thiên Thanh.

"Đừng đẩy anh ra..." Thượng Quan Mộc nhắm hai mắt lại, che giấu bi thương nơi đáy mắt, anh đau đớn kịch liệt nói: "Thiên Thanh, thời điểm em bị thương anh sẽ ở cùng với em, không cần ác độc xé rách vết thương của chính mình ở trước mặt người khác rồi sau đó một mình trốn tránh liếm láp vết thương có được hay không?"

Động tác tránh né của Mộ Thiên Thanh dừng lại, cô cảm giác trái tim mình bị kéo căng ra, người đàn ông này... là Thượng Quan Mộc luôn luôn hăng hái, mặc kệ trong trường học hay là trong đồn cảnh sát đều oai phong một cõi đó sao?

"Thượng Quan..." Mộ Thiên Thanh đột nhiên không biết mình nên nói gì, bây giờ cô cảm thấy rất cảm động, anh vì cô mà buông tha nguyên tắc, vì cô thay đổi bản thuận rồi lại bị cô vô tình tổn thương?

Bên ngoài vẫn mưa tầm tã, hoàn toàn không có khuynh hướng dừng lại, giọt mưa lăn theo mái che từ từ rơi xuống đất, cực kỳ có quy luật.

Thượng Quan Mộc cứ như vậy ôm Mộ Thiên Thanh, thậm chí anh tham lam hy vọng vào giờ phút này thời gian dừng trôi nữa, dù là... Anh đang lừa gạt bản thân mình cũng được.

Qua hồi lâu, Thượng Quan Mộc mới không nỡ mà buông Mộ Thiên Thanh ra, nhẹ nhàng vén tóc rối bời trên trán cô, nói: "Trở về ngủ một giấc thật ngon, đừng suy nghĩ gì cả, chuyện còn lại... cứ giao cho anh."

Nghênh đón anh mắt thâm thúy mà dịu dàng của Thượng Quan Mộc, Mộ Thiên Thanh không có cách nào từ chối cả, cô gật đầu theo bản năng sau đó nhìn anh cầm ô xoay người rồi đi... Thẳng đi khi bóng dáng anh biến mất.

Mộ Thiên Thanh im lặng xoay người đi lên lầu, cô nằm ở trên giường, lòng của cô rối loạn, cô cảm thấy hơn hai tháng này, từ lúc Thượng Quan Mộc trở lại, bắt đầu quen biết với Lãnh Tĩnh Hàn thì cuộc đời của cô bắt đầu thay đổi thành một cục diện rồi rầm.

Mộ Thiên Thanh máy móc tính từng mắt nhìn rèm che, sau đó ánh mắt rơi vào điện thoại di động trên tủ ở đầu giường, đã bao lâu rồi... Cô không có mong đợi và mất mát như thế?

Nhắm mắt lại, Mộ Thiên Thanh cảm thấy rất mệt. Hai buổi tối... đã đủ để thay đổi quy đạo cuộc sống của cô rồi.

Thượng Quan Mộc, Lãnh Tĩnh Hàn, hai người này là hai người đàn ông không thể thiếu trong cuộc đời của cô, là người người cùng cô vượt qua những lúc khó khăn và cô độc...

Mộ Thiên Thanh ngủ có chút bất an, chân mày dần dần cau chặt lại, cuối cùng thân thể theo bản năng co rúc thành một cục... Cả người lọt vào trong bóng tối mênh mông vô tận.

Không gian chung quanh không có bất kỳ một tia sáng nào, đưa tay cũng không thấy được năm ngón, Mộ Thiên Thanh khẽ nhếch môi, tâm tình lo lắng dần dần lan tràn ra...

Cô cứ như đang lọt vào trong mê cung, cho dù thế nào cũng không thể tìm thấy được lối ra, giống như đang vào bị nhốt vào trong một căn phòng tường đồng vách sắt không có cửa ra.

"Có người hay không?" Mộ Thiên Thanh thử dò xét kêu lên một tiếng, ngay sau đó chung quanh liền truyền đến tiếng vọng lại "Có người hay không, có người hay không", âm thanh này vang lên trong căn phòng tối thui làm cho nó cực kì kinh khủng.

Mộ Thiên Thanh không tự chủ được rung mình một cái, run run, phòng bị nhìn chung quanh nhưng mặc cho cô làm như thế nào đi nữa thì ngoại trừ cô ra không có phát hiện bất kỳ sự sống nào khác, thậm chí... Cô còn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo dần dần thấm vào lòng bàn chân, lan tràn cả người...

Mộ Thiên Thanh không nhịn được, nuốt nước miếng một cái, bình tĩnh lại hỏi tiếp: "Có người hay không?"

Tiếng vọng lại truyền đến lần nữa, theo đó cô còn nghe thấy một tiếng động khác, cánh cửa bị mở ra, trong giây lát ánh sáng khiến Mộ Thiên Thanh cảm thấy chói mắt, đợi đến sau khi cô thích ứng được thì... thấy bóng dáng của một đàn ông cao to đứng thẳng ở tại cửa ra vào, ánh sáng ở phía sau giống như bị cắt xẻ làm hai, bao phủ trên người anh ta khiến người khác cảm thấy nhức mắt cũng làm cho cô không thấy rõ khuôn mặt của anh ta nhưng cô lại có thể cảm thấy được hơi thở âm u tàn bạo trên người đàn ông này, giống như một vị vua đến từ địa ngục đen tối.

"Anh là ai? Tại sao nhốt tôi ở chỗ này?" Mộ Thiên Thanh cũng không có xúc động tiến lên, chỉ mặt lạnh hỏi.

Người đàn ông không nói gì cả, giống như Satan đứng ở nơi đó.

Mộ Thiên Thanh cố gắng nhìn nhưng vẫn không thấy rõ được gương mặt của người đàn ông này, theo bản năng đặt ra nghi vấn: "Lãnh Tĩnh Hàn?"

Người đàn ông vẫn không nói gì như trước.

"Lãnh Tinh Hàn... Có phải là anh hay không?" Giọng Mộ Thiên Thanh lớn thêm mấy phần, cô chăm chú nhìn chăm chăm người đàn ông phía trước mặt, trái tim dấy lên lửa giận: "Tại sao anh lại nhốt em ở chỗ này? Mau thả em ra ngoài..."

Người đàn ông nọ vẫn không có nói chuyện, chỉ chậm rãi xoay người, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt của anh làm hiện ra một hình dáng mơ hồ.

"Anh đứng lại?" Mộ Thiên Thanh hét lớn một tiếng, nhưng đàn ông lại bước đi ra ngoài, trong lòng cô lập tức bối rối, vội vàng chạy về phía ánh sáng.

Mất thấy đàn ông trước mặt sẽ biến mất, Mộ Thiên Thanh bước nhanh hơn, đưa tay ra bắt lấy anh nhưng tay lại rơi vào trong khoảng không.

Cô nghi ngờ tại sao người đàn ông này lại đột nhiên biến mất như thế, chần chờ bước về phía trước, cô nhìn chung quanh, khắp nơi đều là sương mù, tầm mắt không tới một mét.

Đột nhiên, Mộ Thiên Thanh nhìn thấy bóng dáng cao ngạo phía trước mặt, ánh mắt sáng lên, vội vàng chạy đến, nhưng mới vừa chạy được hai bước thì cô chỉ cảm thấy dưới chân bị hẫng... Người còn chưa kịp phản ứng thì đã bắt đầu rơi xuống ... Giống như rơi vào vực sâu vạn trượng.

Mà ngay tại thời điểm cô hoảng sợ thì có một giọng nói từ rất xa truyền đến: Em phản bội lời hứa đối với anh, em phải bị xuống địa ngục...

"A —————"

Một tiếng thét chói tai bật ra, Mộ Thiên Thanh đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, đôi mắt hoảng sợ nhìn chăm chăm, không hề có tiêu điểm, thờ dốt từng hồi, không cách nào lấy lại tinh thần từ giấc mộng quỷ dị lúc này.

"Em tìm thật lâu, rốt cuộc cũng đợi đến khi anh xuất hiện, bình thường khi còn sống cũng là một giấc mộng, dù là đêm bao sâu, chẳng sợ người yêu dễ dàng tịch mịch, có thể ôm anh là điều vui sướng nhất trên đời..."

Tiếng chuông điện thoại di động mang theo ưu thương nhàn nhạt truyền đến, Mộ Thiên Thanh đột nhiên cả kinh, cô không tự chủ được nuốt nước miếng, ánh mắt có chút đần độn liếc nhìn về điện thoại di động trên tủ ở đầu giường, điện thoại rung động kèm theo ánh sáng chọt tắt chọt lóe kèm theo âm nhạc truyền đến mãi cho đến nó tắt tiếng, màn hình tối thui.

Tiếng chuông điện thoại vang lên lần nữa, Mộ Thiên Thanh đột nhiên hồi hồn, cô cầm điện thoại di động lên bắt máy, có chút thở dài mà nói: "Thượng Quan..."

Trong điện thoại đầu tiên là im lặng, sau đó mới truyền đến giọng nói êm ái của Thượng Quan Mộc: "Sao vậy? Không thoải mái sao?"

"Không có... Chỉ là vừa mới tỉnh dậy." Mộ Thiên Thanh bình ổn tâm trạng trả lời, ánh mắt không chú ý rơi vào màn mưa bên ngoài cửa sổ.

"Chờ mưa ngừng rồi anh sẽ đến đón em."

"Dạ." Mộ Thiên Thanh đáp một tiếng rồi cúp điện thoại. Cô nhìn màn hình điện thoại dần dần tối đi mới chợt giật mình nhận ra cả người mình đều là mồ hôi lạnh.

Mộ Thiên Thanh giật mình nhìn di động, cô cũng không hiểu tại sao mình lại mơ như vậy, tự giễu nhếch khóe miệng, hít một hơi thật sâu sau đó xuống giường đi vào phòng tắm. Một lát sau tiếng nước chảy truyền đến, cô đứng ở dưới vòi hoa sen để cho nước ấm cọ rửa thân thể.

.....

Nhà họ Lãnh.

Lãnh Tiểu Thiên đứng trong thư phòng tràn đầy hương sắc cổ đại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trong tay cầm cái tẩu Lưu Ly, chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng hít một hơi sau đó khạc ra vài vòng khói, tâm tình hình như hết sức nặng nề.

"Ai" Một tiếng thở dài nặng nề, đối với chuyện đã xảy ra hôm nay Lãnh Tiểu Thiên có chút bất đắc dĩ, đối với xi căng đàn của Lãnh Tinh Hàn truyền ra ngoài quả thật ông có một chút mừng rỡ, nhưng đối phương lại là một Tiểu Minh Tinh hạng ba cũng làm ông hết sức phiền muộn.

"Cốc..cốc..cốc" tiếng gõ cửa truyền đến, Lãnh Tiểu Thiên thu hồi ánh mắt, trầm trầm đáp một tiếng "Đi vào đi" sau đó cửa bị đẩy ra, quản gia Phúc của nhà họ Lãnh đi vào.

"Lão gia, Đường tiểu thư tới."

Đường Lam mặc một đồ công sở màu bạc, tóc dài cuộn sóng rong biển tùy ý xỏa tung, trong lão luyện lại không mất kiêu ngạo lẳng lẳng đứng chờ ở dưới lầu, thấy Lãnh Tiểu Thiên đi xuống lầu, đứng mực chào hỏi: "Chủ tịch."

"Ngồi đi, đứng làm gì?" Khóe miệng Lãnh Tiểu Thiên chứa đựng cười, ý bảo Đường Lam ngồi xuống đồng thời bảo thím Trương pha trà ngon cho hai người.

"Không biết chủ tịch tìm cháu có chuyện gì không?" Khóe miệng Đường Lam nâng lên thành một nụ cười lễ phép hỏi...

Lãnh Tiểu Thiên uống một hớp trà, chậm rãi hỏi: "Đối với tin tức hôm nay cháu có ý kiến gì không?"

"Chẳng qua cũng chỉ là một minh tinh hạng ba muốn mượn tay tổng giám đốc để lăng xê mình lên thôi." Đường Lam bình tĩnh nói, trong tập đoàn cô cũng được coi như là một người tiếp xúc với Lãnh Tiểu Thiên tương đối lâu, không chỉ có bởi vì địa vị của cô mà còn có quan hệ sâu xa giữa hai nhà.

"Hà?" Lãnh Tiểu Thiên khẽ ờ một tiếng, trên mặt chứa đựng nụ cười cười nhạt, ánh mắt sắc bén lão luyện nhìn Đường Lam: "Cháu cho là như vậy?"

"Sự thật đúng là như thế." Đường Lam cười nhạt kiên định trả lời, cái này ý của Lãnh Tiểu Hàn, ý của anh cũng chính là chân tướng của sự tình.

"Cháu cảm thấy Mộ Thiên Thanh là người như thế nào?" Lãnh Tiểu Thiên đột nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lãnh Tiểu Hàn có ý định đối với cô ta hay không?

"Cháu cảm thấy Mộ Thiên Thanh là người như thế nào?" Lãnh Tiểu Thiên đột nhiên hỏi.

Đồng thời ông cũng đặt ly trà trong tay vào trong khay trà, ly trà đụng vào mặt bàn đá Lưu Ly phát ra âm thanh làm chấn động trái tim của Đường Lam.

"Cháu chưa từng tiếp xúc với cô ta." Đường Lam nhin xuống sóng lớn mãnh liệt trong nội tâm, nhàn nhạt nói: "Nghe nói cô ta là một cảnh sát rất có lòng cầu tiến, lại vô duyên vô cớ bị cuốn vào chuyện ngày hôm nay, chắc hẳn... chuyện này cũng sẽ gây cho cô ta vài rắc rối không nhỏ."

Nụ cười của Lãnh Tiểu Thiên rất mơ hồ, ánh mắt của ông rất tinh khôn nhìn Đường Lam, chậm rãi hỏi: "Cháu cảm thấy Tiểu Hàn có ý định đối với cô ta hay không?"

Đường Lam cứng đờ nhưng trong nháy mắt đã khôi phục lại bình tĩnh: "Vấn đề này... Chủ tịch nên hỏi tổng giám đốc mới phải?"

"Ha ha ha..." Lãnh Tiểu Thiên cười cười, như có thâm ý nhìn Đường Lam, chậm rãi nói: "Bác vẫn cho rằng... Cháu là người hiểu Tiểu Hàn nhất, cũng là trợ thủ tốt nhất của Tiểu Hàn, hỏi cháu... Hẳn là sẽ tốt hơn."

Dưới sự khích lệ của Lãnh Tiểu Thiên, Đường Lam là vui vẻ, chỉ là cô không có biểu hiện ra mà bình tĩnh tiếp: "Cảm ơn chủ tịch đã khen ngợi, nhưng mà việc này dính đến chuyện riêng tư của tổng giám đốc, cháu không có quyền can thiệp."

Lãnh Tiểu Thiên cầm điều thuốc đặt ở trên khóe khóe miệng, hút một hơi rồi mới nói: "Đường Lam, hình như bác và cha cháu đã quen nhau mấy chục năm rồi nhỉ?"

Đường Lam cười cười, mặt hạnh phúc lên ánh sáng nói: "Đã hơn ba mươi năm rồi, cha cháu cũng thường xuyên nhắc đến chủ tịch, cháu còn nghe cha nói ngày hôm qua ông mới cùng chủ tịch đi đánh golf đấy."

Lãnh Tiểu Thiên gật đầu một cái, mặt nở nụ cười, ai cũng từng có tuổi trẻ ngông cuồng, cũng từng có những thứ mà mình si mê không dứt, ông là người từng trải, tất nhiên là ông hiểu rõ tâm tư của Đường Lam, chỉ là Tiểu Hàn không phải là người mà bất luận kẻ nào cũng có thể giam cầm được, cũng không phải là người mà ai cũng có thể khống chế, muốn có trái tim ấm áp của nó... quá thật là không dễ dàng đâu.

"Cha cháu vừa nhìn thấy bác đã oán trách, nói cháu sau khi về nước cũng không quản chuyện trong nhà mà giống như là gả cho Thiên Lâm..." Lãnh Tiểu Thiên cười nói, không nhìn ra là ông đang thật lòng hay là đang nói đùa." Nếu tiếp tục giữ cháu ở lại Thiên Lâm, bác thật sự sợ rằng cha cháu sẽ đuổi tới cửa đấy."

Cuối cùng sắc mặt của Đường Lam cũng thấy đổi, người trên toàn thế giới đều nhìn ra cô đến Thiên Lâm là có mục đích, nhưng mà duy nhất chỉ có Lãnh Tiểu Hàn là không nhìn ra... hoặc có thể nói, anh biết rõ ràng, nhưng lại chưa từng quan tâm, thậm chí... anh còn dùng chuyện rời đi để uy hiếp cô?

Nếu như người yêu trước nhất định là người phải bỏ ra nhiều hơn thì cô cũng không quan tâm.

Cười lạnh một cái. Thứ cô muốn chỉ là một kết quả, một kết quả để có thể đứng bên cạnh anh.

"Cháu tới Thiên Lâm để học việc, cha cháu vui mừng còn không còn kịp nữa là, làm sao lại oán trách được chứ?" Đường Lam cũng giống như nói đùa tiếp tục đề tài: "Hay là... Chủ tịch sợ cháu học quá nhiều thứ nên không cần cháu nữa?"

"Ha ha ha..." Lãnh Tiểu Thiên vui vẻ cười lớn: "Bác thật sự không hy vọng cháu rời đi, có cháu ở đây, việc của Tiểu Hàn nhẹ nhàng hơn rất nhiều."

Đường Lam cười một tiếng, trái tim dần dần đập chậm lại, Lãnh Tiểu Thiên từ từ thu nụ cười lại, chậm rãi nói: "Chỉ là... Đứng ở lập trường của trưởng bối, bác hy vọng cháu có thể giúp cho cha mình nhiều hơn một chút."

Nụ cười trên khóe miệng Đường Lam cứng ngắc, cô chăm chú nhìn Lãnh Tiểu Thiên, khẽ nhấp môi dưới, ẩn nhẫn trong lòng đột nhiên sôi trào, nói: “Lời nói của Chủ tịch, cháu sẽ ghi nhớ ở trong lòng.”

“Ừ.” Lãnh Tiểu Thiên gật đầu một cái, ông biết Đường Lam là một người thông minh, không cần quá lộ liễu thì cô cũng hiểu được rõ ràng: “Không phải buổi tối cháu còn phải đi tham gia lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cảnh sát sao? Đi làm việc đi...”

Đường Lam đứng lên, chào hỏi: “Chủ tịch, vậy cháu đi trước.”

Lãnh Tiểu Thiên nhìn bóng lưng Đường Lam cao ngạo giống như khổng tước, cho đến khi cô ra khỏi cửa, mới vừa mở miệng tự lẩm bầm: “Năng lực của Tỉnh Hân đã quá mạnh, địa bàn của Thiên Lân cũng đã khá lớn, loại buôn bán hôn nhân cùng cường ép này... Không thích hợp với nó.”

“Lão gia, chẳng lẽ... Người nhìn trúng con bé cảnh sát quên đó?” Quàn gia Phúc nghi vấn.

Lãnh Tiểu Thiên hít một hơi thuốc, ánh mắt tinh tế nhìn quàn gia Phúc, sau đó chậm rãi nói: “Cuộc sống của Tỉnh Hân do nó làm chủ, nó muốn cái gì... Cũng chỉ có chính nó mới rõ ràng.”

Lời nói mặc dù có vẻ thế nào cũng được nhưng Phúc bá lại gật đầu đồng ý, mặc dù sau khi đón thiếu gia trở về không bao lâu đã đưa ra nước ngoài, mấy năm trở lại đây số lần về nhà lại càng ít nhưng đối với tính tình của thiếu gia tỳ, ông vẫn hiểu rất rõ.

Lãnh Tiểu Thiên đứng dậy đi lên lầu, ông dừng một chút ở cầu thang lầu hai, sau đó đi về phía căn phòng ở bên trái...

Mở cửa, không khí lạnh lẽo cô đơn do đã lâu không có người ở đập vào mặt, ánh mắt Lãnh Tiểu Thiên nhìn chung quanh bốn phía một lần, đồ đạc trong phòng được bài biện đơn giản đến mức lộ ra vẻ xa cách người ngăn dậm, gian phòng này... đã bao lâu ông chưa trở về rồi?

Lãnh Tiểu Thiên nặng nề thở dài một tiếng, đóng cửa lại, xoay người đi tới thư phòng, bóng lưng trên hành lang mang theo một chút tiêu điều áy náy.

Đường Lam ra khỏi cửa, vừa mới bước đến xe của mình thì thấy một chiếc xe Maserati màu vàng chanh phóng thật nhanh tới bãi đậu xe, xoay một vòng thật đẹp rồi dừng đúng vị trí...

Bởi vì trời đổ mưa cho nên mặt đất bị đọng nước, xe đột nhiên tăng tốc độ xoay tròn nên không thể tránh khỏi làm văng bọt nước, Đường Lam còn chưa kịp tránh né thì nước đã bắn tung tóe lên người cô.

Mặt Đường Lam giống như bị che kín bởi sương mù, cô nhìn vết nước ở trên quần áo của mình, trong mắt mắt hạnh tất cả đều là lửa giận.

Lãnh Dao mở cửa xuống xe, cô bung một cái dù hoa nhỏ, trên khuôn mặt thanh thuần tràn đầy khí tức thanh xuân, nhìn khuôn mặt âm u Đường Lam một chút rồi mới chào hỏi: “Chào chị Đường.”

Đường Lam nhìn về mặt hạ hê của Lãnh Dao, không thèm che giấu khinh bỉ trong đáy mắt, Lãnh Dao là hạng người gì cô rất rõ ràng, chỉ dựa vào khuôn mặt vô hại mà không biết đã lừa gạt bao nhiêu người.

“Tiểu Dao trở về nước lúc nào vậy?” Đường Lam bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hỏi.

Về mặt Lãnh Dao nghi hoặc nhìn Đường Lam, tò mò hỏi: “Không phải chị Đường rất để ý đến anh trai tôi sao? Tại sao... Ngay cả việc tôi trở về lúc nào cũng không biết??”

Khóe miệng Đường Lam nâng lên thành một nụ cười khinh thường, cả vú lấp miệng em nói: “Cô cũng nói là tôi rất để ý đến anh trai cô mà không phải cô...”

Sắc mặt Lãnh Dao thay đổi, nhìn bộ dạng Đường Lam, hừ một tiếng: “Còn ra về cái gì, đi theo bên cạnh anh tôi nhiều năm như vậy mà vẫn không tiến thêm được một bước nào cả? Còn không biết xấu hổ mà lấy ra khoe khoang... Hiện tại, ngay cả một tiểu minh tinh hạng ba cũng có thể tạo ra xì căng đan với anh trai tôi, còn chị thì sao? Để ý... Hừ?”

Lời nói của Lãnh Dao hoàn toàn chọc giận Đường Lam, cô lạnh mặt, nhìn bộ dạng của Lãnh Dao, lạnh lùng nói: “Ít nhất tôi còn có thể để ý, mà cô... Cũng chỉ là “em gái” của Hân, ngay đến cả để ý... Hân cũng khinh thường.”

“Chị...” Lãnh Dao bị Đường Lam nói trúng chỗ đau, tức giận cắn răng nghiến lợi.

Bình thường, mặc kệ đi tới nơi nào, bởi vì thân phận của Lãnh Dao nên ai cũng khúm núm đối với cô ta, nhưng đây lại là Đường Lam trước giờ chưa biết cúi đầu, cộng thêm hai người đều có tâm tư với Lãnh Tỉnh Hân cho nên từ trước đến giờ khóí thuốc súng chưa bao giờ nhạt bớt.

Đường Lam khẽ hừ một tiếng, giễu cợt nói: “Hiện tại cô còn rảnh rỗi đứng ở chỗ này tranh cãi với tôi? Hừ... Quả nhiên là một đứa con nít, đợi đến lúc Mộ Thiên Thanh trở thành chị dâu của cô, ngược lại tôi muốn nhìn cô còn có thể ở trước mặt tôi kêu gào hay không?”

Nói xong, Đường Lam không để ý Lãnh Dao, mở cửa định lên xe.

“Chị có ý gì? Người phụ nữ trên tạp chí không phải là Tô San San sao?”

Sau lưng truyền đến tiếng gọi lớn của Lãnh Dao, động tác của Đường Lam dừng lại một chút, quay đầu lại ngạo nghễ nhìn người sau lưng, khóe miệng

nâng lên thành nụ cười nhạt chậm chạp sau đó lên xe...

"Này, chị nói rõ ràng đã." Lãnh Dao nhắc chân định đi ngăn xe Đường Lam lại, nhưng cô lại bị chiếc xe chạy ngang hất nước lên cả người.

Lãnh Dao cực kỳ tức giận, ác độc nhìn chiếc xe nghiêng ngang rồi đi, cắn răng nghiến lợi tức giận mắng một tiếng rồi đi về phía biệt thự chỉ lảo đảo theo đường đi, trong đầu của cô luôn suy nghĩ về lời nói cuối cùng của Đường Lam.

*

Trường cảnh sát thành phố A là trường cảnh sát nổi danh nhất cả nước, ngày kỷ niệm thành lập trường quan trọng như vậy, rất nhiều nhân vật phong vân đã từng học trong trường đều trở về chúc mừng, vì vậy hiển nhiên trong dạ tiệc buổi tối tụ tập rất nhiều tinh anh trong giới cảnh sát, mỗi một người đều có thể trở thành tiêu điểm.

Mà lúc Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh đến, không thể nghĩ ngờ là tiêu điểm trong tiêu điểm của hôm nay, không chỉ bởi vì Thượng Quan Mộc là truyền kì lúc ở trường học cũng như trong giới cảnh sát mà còn vì thái độ cùng với lời nói của anh đối với Mộ Thiên Thanh ở trước truyền thông sáng nay.

"Thằng nhóc này, lúc còn ở trường học ngày nào cũng ở trước mặt tôi kêu rên... Nói theo đuổi Mộ đại mỹ nữ rất khó khăn, lại thì ra là hai người đã sớm Âm Độ Trần Thương*?" Sau khi Lý Thần chế nhạo Thượng Quan Mộc xong thì mới cười nói với Mộ Thiên Thanh ở bên cạnh: "Hai người giữ bí mật cũng quá tốt rồi đó?"

*Một trong 36 kế. Có thể lên gg để xem cho rõ bởi vì bạn Mèo mồm mồm quá lười.

Sắc mặt Mộ Thiên Thanh trở nên hồng hồng, cô đang muốn giải thích thì lại bị Thượng Quan Mộc cướp lời: "Nếu như bị mấy người biết, thì không phải Thiên Thanh sẽ bị mấy con sói đói hù chết hay sao?"

"So với con sói đói lột cừu này thì chúng tôi cam bái hạ phong?" Bạn học Bành Vũ có hàm ý nói xong thì sắc mặt Mộ Thiên Thanh lại càng ửng đỏ, không khỏi được nước làm tới nói: "Ai da... Tiểu học muội xấu hổ hả?"

"Em đâu có." Mộ Thiên Thanh bị mấy đàn ông vây quanh, những người này cô đều rất quen thuộc, phải nói thời điểm còn ở trong trường học, những người bạn của Thượng Quan Mộc cô đều rất quen thân, vì vậy lúc vào trong sân trường, thì trong một khắc đó đột nhiên cô cảm thấy hoảng hốt, cảm giác như mình thật sự đã cùng Thượng Quan Mộc mến nhau năm năm.

Mấy người Lý Thần nhìn nhau nở nụ cười, lại càng trêu đùa dữ dội hơn, cho đến lúc Thượng Quan Mộc ra mặt giải vây, mà lúc anh giải vây cũng bị mấy người cười mắng là chẳng sợ vợ.

"Người sợ vợ mới có thể thăng chức,." Thượng Quan Mộc trả lời hết sức lạnh nhạt, cho mấy người ghen tị chết thôi.

"Tình cảm này... Vài năm nay cậu thăng chức nhanh như vậy, tất cả đều là công lao của Thiên Thanh sao??"

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh ở bên cạnh đang cười có chút xấu hổ, nắm tay của cô, nhướn mi mắt nói: "Đó là chuyện đương nhiên?"

"tách" một tiếng vang nhỏ truyền đến, có một ký giả này dùng máy ảnh ghi lại khoảnh khắc này...

Thượng Quan Mộc thâm tình nắm tay Mộ Thiên Thanh, Mộ Thiên Thanh hơi đỏ mặt thẹn thùng không kềm chế được, nhìn qua... Giống như là một đôi tình nhân khổ tấn cam lai, rốt cuộc cũng được mọi người chúc phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Vợ chưa cưới?

Mưa tí tách, bầu trời âm u.

Lãnh Tinh Hàn đứng tay trong túi quần, đứng ở cửa sổ sát đất trong biệt thự, ánh mắt sâu thẳm nhìn ra bên ngoài, đèn đêm trên sân cỏ bị nước mưa làm nhòe, phát ra ánh sáng mờ mờ.

"Reng... reng..." Tiếng chuông có quy luật vang lên trong không gian im lặng, kim chỉ giây của đồng hồ treo tường chuyển động phát ra tiếng tích tắc tích tắc, mỗi lần âm thanh vang lên thì không khí trong nhà liền nặng nề thêm một phần.

Cửa lớn bị mở ra, Hình Thiên đi vào, trực tiếp đi về phía Lãnh Tinh Hàn, toàn thân cao thấp tràn ngập hơi thở bén nhọn, ít đi phong độ chín chắn của người trí thức thường thấy, giờ phút này trên người lộ ra sát khí ngoan độc: "Lão Quỷ xuất hiện rất đúng giờ."

Lãnh Tinh Hàn vẫn không nhúc nhích ngay cả mắt cũng không có chớp lấy một cái, tầm nhìn lảng lảng rơi vào trên đèn đêm bên ngoài trên sân cỏ.

Hình Thiên không nói chuyện, chỉ lẳng lặng chờ, hôm nay quá mức an tĩnh, an tĩnh đến có chút quỷ dị.

Qua một lúc lâu, Lãnh Tinh Hàn mới thu ánh mắt trở về, sau đó chậm rãi xoay người đi tới quầy bar nhỏ trong góc phòng khách, anh bình tĩnh mà lạnh nhạt lấy ra một bình rượu, sau đó lấy hai cái ly, đưa cho Hình Thiên một cái đồng thời lạnh nhạt hỏi: "Bên Tiểu Tử nói thế nào?"

Hình Thiên hơi nhíu mày, nói: "Tất cả đều bình thường, cũng không có phát hiện có bất kỳ khác thường nào."

Mối mong của Lãnh Tinh Hàn nâng lên độ cong kỳ lạ, rất nhẹ, rất nhạt, đôi mắt chim Ưng của anh khẽ nâng lên, lúc này khí thế bề ngoài thiên hạ được bộc lộ như giồng như báo săn phát ra hơi thở ngoan độc, anh không đầu không đuôi nói: "Nếu như là cậu... thì việc này phải làm thế nào đây?"

Chân mày Hình Thiên nhíu chặt hơn, mặc dù trong phòng cũng chỉ có anh và lão đại, mặc dù lão đại đang ở trước mặt của anh, nhưng... Tại sao anh lại cảm thấy lão đại không phải đang hỏi anh?

Đang lúc Hình Thiên hết sức nghi hoặc thì Lãnh Tinh Hàn đã khôi phục lạnh nhạt như bình thường, tĩnh lặng đến mức nhìn không ra bất kỳ suy nghĩ nào, đôi mắt đen như mực cuộn sóng càng thêm không có ánh sáng.

Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt lấy điện thoại di động ra, ngón tay thon dài hoàn thành tin nhắn đang còn dang dở, tin nhắn được gửi đi thành công, đôi mắt đen như mực trở nên sâu thẳm.

Anh tùy ý ném điện thoại di động sang một bên, cầm ly rượu lên ngồi ở trên ghế chân cao, ánh mắt nhìn ra bên ngoài lần nữa, trầm tĩnh mà lạnh nhạt, giống như là cực kì thích mưa.

Một lần nữa bóng dáng của Mộ Thiên Thanh lại lơ đãng chui vào trong đầu anh, nụ hôn ở trong ngõ hẻm đêm qua không thể phai nhạt được, đến bây giờ anh vẫn còn có thể cảm nhận được hương vị ngọt ngào cùng mềm mại trong miệng cô.

Trong giây lát, Lãnh Tinh Hàn cảm thấy bụng dưới căng thẳng, một luồng nhiệt đột nhiên chui lên trái tim...

Anh âm thầm cau mày, chẳng qua chỉ là hồi tưởng lại nụ hôn kia mà đã dễ dàng khơi lên ham muốn của anh sao?

Mối mong của Lãnh Tinh Hàn khẽ hé mở, ánh mắt càng sâu thẳm, sâu không thấy đáy, thật sự giống như vực sâu muốn cắn nuốt người khác. Anh nghĩ tới bài báo buổi sáng, hình ảnh Thượng Quan Mộc nắm tay của cô thật là chói mắt...

Hình Thiên theo thói quen đẩy gọng kính ở trên sống mũi một cái, anh nhìn gò má như được điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn, khẽ cau mày, mặc dù anh không biết lão đại đang suy nghĩ gì mà trên người lại lộ ra lạnh lẽo như vậy, nhưng anh có thể cảm thấy chuyện này hoàn toàn không liên quan đến nhiệm vụ tối nay.

*

Trường cảnh sát.

Buổi lễ kỷ niệm 100 năm ngày thành lập trường được tổ chức rất náo nhiệt, rất nhiều chính khách cùng với doanh nhân nổi tiếng của thành phố A đều đến, trường hợp như vậy, tất nhiên là thiếu các mỹ nữ yếu điệu làm bạn gái rồi.

Mộ Thiên Thanh là bạn nhảy của Thượng Quan Mộc, cộng thêm tin tức ban ngày làm cho vừa mới bắt đầu mà hai người đã trở thành tiêu điểm của mọi người, nhưng những người ở đây ngại Thượng Quan Mộc cho nên không có nhiều người làm khó anh, dù sao... Thượng Quan Dịch còn chưa có mở miệng nói chuyện thì tất nhiên là bọn họ cũng sẽ không tự mình đi tìm phiền toái.

"Mệt không?" Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, dịu dàng hỏi han.

Mộ Thiên Thanh giật giật khóe miệng, lắc đầu một cái, mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nói không mệt mỗi đều là gạt người, nhưng cô không muốn làm khó Thượng Quan Mộc.

"Nhưng ... anh mệt rồi." Thượng Quan Mộc ôn nhã cười cười, gương mặt anh tuần lộc ra một chút bất đắc dĩ: "Xã giao với những người này còn không bằng trực tiếp trở về đồn xem hồ sơ vụ án."

Nói xong, Thượng Quan Mộc kéo tay Mộ Thiên Thanh đi về phía khu nghỉ ngơi...

"Em ngồi xuống đi, anh đi lấy nước cùng với một ít thức ăn cho em." Giọng nói của Thượng Quan Mộc ôn nhã tựa như tiếng đàn Violin làm cho người ta cảm thấy thoải mái, anh cười khẽ nhìn Mộ Thiên Thanh, cho cô một ánh mắt yên tâm rồi đi về phía khu ăn uống.

Mộ Thiên Thanh nhẹ nhàng hoạt động cổ chân, đối với sự thân thiết của Thượng Quan Mộc càng ngày cô càng cảm bản thân mình quá mức tích cực đối với quá khứ rồi...

Một ngày...suốt cả một ngày, Lãnh Tinh Hàn cũng không có một chữ một câu quan tâm... Anh, đã sớm không còn là mặt trời nhỏ của cô nữa rồi.

Nhìn bóng dáng Thượng Quan Mộc bận rộn ở khu ăn uống, Mộ Thiên Thanh nhìn anh cực kỳ nghiêm túc, tại sao cô cứ phải chấp nhất với thời gian một tháng đây? Cô đang hy vọng xa vời cái gì? Rõ ràng bên cạnh có một kỳ sĩ bảo vệ cô nhiều năm như vậy thì tại sao nhất định cô phải đi chấp nhất với một

vuơng giả khoảng cách quá xa?

"Cảnh sát Mộ thật đúng là không thể coi thường mà."

Đột nhiên, giọng nói giễu cợt từ đỉnh đầu truyền đến, Mộ Thiên Thanh đưa mắt nhìn, chỉ thấy một phụ nữ xinh đẹp quyến rũ, cả người tản ra khí chất cao quý đứng ở trước mặt.

Mộ Thiên Thanh biết người này, chính là người phụ nữ ở trong cửa hàng Vivian kêu Lãnh Tinh Hàn là Hàn.

Suy nghĩ nhanh chóng quay ngược lại khoảng thời gian đó, Mộ Thiên Thanh cũng không tính để ý tới hai người kia, hôm nay tin tức về cô đã quá nhiều rồi, còn phải đợi đến ngày mai để biết được kết quả của tổ kỹ thuật, cô không muốn bởi vì một chút chuyện không đáng mà khiến cho mình trở thành tiêu điểm lần nữa.

Tiết Đình Đình thấy Mộ Thiên Thanh hoàn toàn không để ý đến mình, sắc mặt lập tức thay đổi, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Còn tưởng rằng mình rất thanh cao sao, nhưng mà cũng chỉ là loại đàn bà dựa vào Lãnh thiếu để nổi tiếng thôi."

Nghe được lời này, Mộ Thiên Thanh lập tức nổi trận lôi đình, nhưng cô vẫn chịu đựng như cũ, hôm nay có rất nhiều người trong bữa tiệc là người của giới chính trị, coi như cô không để ý tới mặt mũi mình thì cũng phải bận tâm cho mặt mũi của Thượng Quan Mộc.

"Xin chào, tôi là Đường Lam." Đường Lam đột nhiên vươn tay ra thăm dò, trong giọng nói lộ ra quyến rũ không hợp với bề ngoài lão luyện, nhưng mà cũng không làm cho người khác cảm thấy cô ta là loại nữ cường nhân kia..., hai mặt khác biệt của cô ta nhu hòa lại với nhau, làm cho không người nào có thể rời mắt khỏi cô ta được.

Cho dù trong lòng Mộ Thiên Thanh có không muốn thế nào đi nữa, nhưng mà vẫn lễ phép đứng lên bắt tay Đường Lam: "Mộ Thiên Thanh."

Đường Lam cười cười, chỉ là, trong lúc cười có mấy phần khổ sở: "Tôi biết cô..."

Mộ Thiên Thanh khẽ nhấp máy môi dưới, dù sao, ngày đó ở Vivian, có khả năng là cô ta đã nhìn thấy cảnh ngoài ý muốn của cô và Lãnh Tinh Hàn...

"Chúng ta đã từng gặp nhau một lần... Ở trên hành lang nối giữ toilet và phòng thay quần áo ở Vivian". Thời điểm nói ra những lời này Đường Lam rất bình tĩnh, chỉ là ánh mắt rất nghiêm túc, đáy mắt cũng có chút thương cảm.

Mộ Thiên Thanh có một chút lúng túng, cô không biết quan hệ của Đường Lam và Lãnh Tinh Hàn là như thế nào, nhưng người có thể gọi anh thân mật như vậy chắc cũng không nhiều lắm.

Mộ Thiên Thanh quần bách giặt giặt khỏe miệng, không biết nên nói cái gì.

"Tôi là vợ chưa cưới của Hàn..." Lông mi thật dài của Đường Lam khẽ rung động động, che giấu bi thương trong đáy mắt, giống như tự giễu mà nói: "Hàn có rất nhiều phụ nữ ở bên ngoài... tôi cũng quen rồi, cô không cần phải cảm thấy lúng túng."

Giọng nói nhàn nhạt mang theo lực xuyên thấu cực lớn hung hăng chui vào lòng của Mộ Thiên Thanh, con người của cô trừng lớn nhìn Đường Lam, tìm... Tại sao lại đau như vậy?

Đau giống như không có cách nào hô hấp được.

"Hừ, ở trong mắt của Lãnh thiếu... Cô chỉ là rau dại mới mẻ mà thôi, Lam Lam, cậu không cần nhiều lời với người phụ nữ này." Tiết Đình Đình ở bên cạnh lạnh lùng nói, hoàn toàn không phù hợp với dáng vẻ hiền thực của cô ta, cô ta khắc nghiệt nói: "Một người dựa vào giao dịch thân thể để leo lên thì quả thật chính là sỉ nhục trong giới cảnh sát."

Câu nói "Vợ chưa cưới của Hàn chiếm cứ đầu óc của Mộ Thiên Thanh khiến cô hoàn toàn không có nghe được lời nói của Tiết Đình Đình, trong lúc này đầu óc của cô bất chợt trống rỗng.

Đường Lam nhìn bộ dạng Mộ Thiên Thanh, trong lòng khẽ hừ lạnh, cô còn tưởng rằng cô ta rất lợi hại, chẳng qua cũng chỉ như thế, chỉ nói có mấy câu mà đã bị đánh bại rồi.

"Lam Lam, hay là chúng ta đi thôi... Nói nhiều với loại người này chính là hạ thấp chính mình." Tiết Đình Đình cười lạnh một tiếng, lôi kéo Đường Lam xoay người rời đi, lúc đi vẫn không quên khinh thường trào phúng liếc nhìn Mộ Thiên Thanh một cái.

Mộ Thiên Thanh khẽ nhếch môi, đối với lời nói của Tiết Đình Đình cô cũng không có để ở trong lòng, nhưng... lời nói của Đường Lam lại quanh quẩn trong trái tim của cô.

Cô im lặng ngồi ở trên ghế sa lon, tầm mắt rũ xuống, trong lòng từng đợt co rút đau đớn, anh có vợ chưa cưới... anh có vợ chưa cưới rồi tại sao lại còn tới trêu chọc cô, tại sao còn phải thừa nhận?

Nếu anh không muốn xuất hiện trước mặt cô, tại sao còn phải xuất hiện?

Giờ phút này Mộ Thiên Thanh hoàn toàn không có cách nào tỉnh táo để suy nghĩ được, trong đầu của cô bởi vì ba chữ "vợ chưa cưới" này mà hoàn toàn rối rắm lại với nhau, tựa như một đồng bột nhào... Hoàn toàn quên mất là do chính cô vô tình xông vào cuộc sống của Lãnh Tinh Hàn.

"Mệt lắm không?" Thời điểm Thượng Quan Mộc trở về, thấy sắc mặt Mộ Thiên Thanh không tốt, khẽ cau mày quan tâm hỏi: "Nếu như quá mệt mỏi thì anh đưa em trở về nhé?"

Mộ Thiên Thanh nhìn ánh mắt sáng quắc của Thượng Quan Mộc, nghe được giọng nói quan tâm mà ảm áp của anh, trong giây lát lỗ mũi đau xót, hốc mắt mờ mịt, giăng kín một tầng hơi nước thật mỏng.

Thấy Mộ Thiên Thanh yếu ớt như vậy, nhất thời Thượng Quan Mộc không biết làm sao, trong mắt anh chứa đựng lo lắng, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy? Em đừng làm anh sợ..."

Mộ Thiên Thanh lắc đầu một cái, gất gao cắn cắn môi, khóe miệng nâng lên thành một nụ cười khó coi, cứng rắn nuốt xuống nước mắt ở hốc mắt xuống, nói: "Nơi này quá ngọt ngào, em muốn đi ra ngoài hít thở một chút."

"Anh đi cùng em."

Mộ Thiên Thanh vốn muốn cự tuyệt, nhưng ánh mắt nhu hòa mà kiên trì của Quan Mộc này khiến cô khẽ gật đầu, giờ phút này cô không muốn suy nghĩ gì cả, chỉ muốn có người ở bên cạnh mình...

Mưa ở bên ngoài đã nhỏ lại, biến thành mưa phùn lâm râm rất lãng mạn, nhưng Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh đều không có tâm tình để thưởng thức.

Hai người đi qua hành lang, xuyên qua cánh cửa quen thuộc trong sân trường, cuối cùng ngồi xuống ghế mỹ nhân ở trong đình nhỏ, im lặng, chỉ có im lặng.

Thượng Quan Mộc nhìn thấy thương cảm của Mộ Thiên Thanh không biết từ đâu tới, cực kỳ đau lòng, cô một mình thừa nhận vết thương trong lòng như vậy khiến anh vô cùng bất lực.

Cánh tay thon dài có lực của anh nhẹ nhàng kéo thân thể Mộ Thiên Thanh qua, ôm đầu cô vào trong ngực mình, nhẹ nhàng nói: "Nếu em không muốn nói thì anh sẽ không hỏi, nhưng... Thiên Thanh, em nên biết cả vai của anh vĩnh viễn chỉ thuộc về em mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chúng ta thử một lần đi!

Thượng Quan Mộc kéo thân thể Mộ Thiên Thanh qua, nhẹ nhàng nói: "Nếu em không muốn nói thì anh sẽ không hỏi, nhưng... Thiên Thanh, em nên biết cả vai của anh vĩnh viễn chỉ thuộc về em mà thôi."

Dịu dàng như vậy, lời nói ôn nhu lộ ra tình yêu không che giấu chút nào, Mộ Thiên Thanh không có giấy giữa, cô cứ như vậy mặc cho Thượng Quan Mộc ôm lấy thân thể của mình, phía ngoài mưa phùn lâm râm khiến cho không khí có một chút lạnh lạnh tựa như lòng của cô, chỉ riêng cả vai này, bàn tay này lại mang lại ảm áp làm cho cô không có cảm thấy mình hoàn toàn lạnh lẽo.

Gò má của Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng đặt trên tóc Mộ Thiên Thanh, mùi dầu gội mát mẽ chui vào trong mũi, anh tham lam nhắm hai mắt lại, mặc dù không biết tại sao giờ phút này cô lại yếu đuối như thế, nhưng anh lại có lòng tham muốn cho thời khắc này dừng lại.

Gió đêm khẽ thổi quét qua, giọt mưa trên mái hiên khẽ rơi xuống phát ra âm thanh tí tách tạo thành một vùng nước nhỏ trên mặt đất, lá cây lay động theo gió, buổi tối như thế này, âm thanh như vậy có hai trái tim gắn bó kề cận bên nhau...

"Rắc rắc". Một tiếng động nhỏ vang lên, ở trong màn đêm yên tĩnh cực kì gây sự chú ý, Thượng Quan Mộc mở mắt, ánh mắt lợi hại đột nhiên bắn về phía nơi xa, trên khuôn mặt lạnh lùng chứa đựng phức tạp, anh không có động đậy, chỉ hơi cup mắt xuống nhìn Mộ Thiên Thanh, thấy cô không có phản ứng, ánh mắt của anh chăm chú nhìn cô, cũng không có để ý tới nguồn gốc của tiếng vang đó nữa...

Suy nghĩ Mộ Thiên Thanh hỗn loạn, lòng của cô đau, đau giống như bị người ta dùng sức đâm cho một cái... Rõ ràng là rất cố chấp với mặt trời nhỏ trong quá khứ, rõ ràng là bản thân luôn muốn đối mặt với nhau một lần nữa, nhưng... Tại sao tim của cô lại đau như vậy."

Anh nói hiện thực không thể chứa được mộng ảo?

Mộ Thiên Thanh nhẹ nhàng cup mi mắt, trong nháy mắt, hốc mắt chua xót không chịu được nữa, nước mắt nóng hổi tràn ra, theo gương mặt chảy xuống đến miệng, mùi vị mặn chát lan tràn trên bờ môi của cô, mang theo vui mừng sau bị thương, đau lòng cùng với mê mang...

Nếu như em mạnh khỏe thì sẽ có một ngày anh mang mặt trời nhỏ tới tìm em.

Anh không phải là mặt trời nhỏ của cô, cho nên... Anh không cần cô mạnh khỏe mà anh cũng vĩnh viễn không cần cô nữa rồi.

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng từ từ hiện ra rõ ràng trước đôi mắt đắm lệ của Mộ Thiên Thanh, cô nín thở, mặc cho này hình ảnh này từ từ mờ đi trong nước mắt...

Cảm thấy Mộ Thiên Thanh không thích hợp, Thượng Quan Mộc cúi đầu nhìn, nước mắt trên mặt Mộ Thiên Thanh làm tim của anh đau đớn, muốn hỏi, nhưng lại... Cuối cùng vẫn là nhịn xuống, tay lại ôm lấy Mộ Thiên Thanh siết chặt thêm mấy phần.

Cô chưa bao giờ yếu ớt trước mặt người khác như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cô khổ sở đến đường này.

Thời điểm anh đi lấy đồ ăn đã xảy ra chuyện gì?"

"Thượng Quan..." Mộ Thiên Thanh hít mũi một cái, mạnh mẽ nhịn xuống bi ai trong lòng.

"Ừ" "Thượng Quan Mộc khẽ đáp, trong giọng nói toàn là nhu tình.

Mộ Thiên Thanh gạt gao cắn môi dưới, vào giây phút đó nước mắt đầy tràn trong hốc mắt lại chảy xuống lần nữa, trong giọng nói của cô mang theo nghẹn ngào, lại giống như dùng rất nhiều sức lực để mà nói: "Chúng ta... Thử một lần đi?"

Chúng ta thử một lần đi?

Trong phút chốc Thượng Quan Mộc nghe được câu này, nhất thời chưa kịp phản ứng thì đã nghe Mộ Thiên Thanh tự lẩm bẩm: "Từ đầu tới cuối... Đều là do một mình em chấp nhất mà thôi... Làm tổn thương mình còn làm tổn thương đến người bên cạnh..."

Lời của cô rất nhỏ, hình như là nói cho mình nghe.

Thượng Quan Mộc khẽ cau mày, Mộ Thiên Thanh nói cái gì anh không có nghe rõ ràng, anh kéo Mộ Thiên Thanh qua, nhìn cô hỏi: "Ý của em là..."

Anh cần xác định, anh không chịu được cảm giác một giây trước còn ở trên tận trời xanh thì giây sau lại bị ngã xuống mặt đất.

Ánh mắt Mộ Thiên Thanh rung rung gương mặt tuấn tú của Thượng Quan Mộc đang gần trong gang tấc, khóe miệng hiện ra tươi cười đắng chát, chậm rãi nói: "Chúng ta thử một lần đi... Nhưng em không thể bảo đảm em có thể hoàn toàn buông xuống nút thắt ở trong..."

"Anh không ngại." Giọng nói của Thượng Quan Mộc mang theo gấp gáp, anh vui vẻ nâng khóe môi, hôn một cái thật nhẹ trên trán Mộ Thiên Thanh sau đó ôm thân thể của cô vào trong ngực lần nữa, hai cánh tay gạt gao vòng quanh, giống như làm như vậy thì người trong ngực mới không phải là hư ảo, sẽ không trong lúc bất chợt biến mất không thấy gì nữa.

"Anh có thể ở bên em, cùng em hóa giải nút thắt, để cho trong lòng em chỉ còn có sự tồn tại của anh mà thôi." Thượng Quan Mộc bá đạo nói xong, trong lời nói khó nên được kích động cùng vui vẻ, chuyện này tới quá đột ngột, mặc dù anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô nguyện ý thử một lần vậy thì đại biểu cho việc hai người đã tiến một bước dài.

Mộ Thiên Thanh dán sát mặt vào lồng ngực ấm áp, to lớn của Thượng Quan Mộc, tay vốn đang buông xuôi ở bên người cũng chậm rãi trên vòng qua hông của Thượng Quan Mộc...

Nếu như hết thấy bắt đầu lại từ đầu thì cô sẽ hoàn toàn quên được mặt trời nhỏ chứ?

Cuộc sống của mình không nên bắt buộc người khác phải chịu trách nhiệm, cô... Tại sao chỉ vì một câu nói mà giam giữ chính mình, còn hy vọng xa vời đối phương vĩnh viễn không thay đổi?

*

Thành phố A, bến tàu số bảy.

Tiểu Lục đang đứng ở trên boong thuyền, đi theo phía sau còn có bốn người, mỗi người đều tản ra sát khí lạnh lẽo, chỉ riêng Tiểu Lục thì có chút khác biệt, diện mạo của anh cũng không phải là quá mức xuất sắc nhưng mà trên người lại tản ra một loại khí chất đặc biệt chỉ có ở những người sống nhiều năm trong bóng tối.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Tiểu Lục xoay người, cùng lúc đó một người đàn ông trẻ tuổi chạy tới trước mặt anh, nói: "Anh Tiểu Lục, Lão Quý đến."

Ánh mắt Tiểu Lục nghiêm túc, nâng bước chân đi về phía trước, mưa phùn đập vào người anh, bởi vì thân thể có chút gầy yếu nên nhìn qua hết sức tiêu điều.

Đột nhiên chỗ khúc quanh có ánh đèn xe lóe lên, ở trong mưa phát ra ánh sáng chói mắt, tốc độ xe cũng không nhanh, lúc Tiểu Lục dừng bước thì đồng thời chiếc xe cũng dừng lại cách đó không xa.

Tiểu Lục đứng yên tại chỗ, sắc mặt bình tĩnh nhìn cửa xe bị mở ra, Lão Quý bước xuống xe...

"Ha ha ha ha..." Đầu tiên Lão Quý ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, sau đó tiến lên tỏ ra thân thuộc ôm lấy Tiểu Lục: "Mới hai năm không thấy mà chú em đã lão luyện lên không ít nhỉ?"

Vừa nói chuyện đồng thời Lão Quý vừa chia tay ra với Tiểu Lục, Tiểu Lục nhìn Lão Quý, nhàn nhạt cong môi lên, nói: "Ở trước mặt Lão Quý... chẳng qua tôi cũng chỉ là một cây cỏ non vừa mới nảy mầm mà thôi."

"Ha ha ha..." Lão Quý cười to một lúc lâu, lời khen tặng không có ai không thích nghe: "Người mang số hiệu của Dạ Ứng, ai dám nghĩ là cỏ non. Ha ha ha ha?"

Tiểu Lục cười nhạt, không có quá nhiều cảm xúc, Lão Quý cũng không để ý, thu lại nụ cười, thay đổi thành nghiêm túc hỏi: "Hôm qua sao rồi?"

"Lão Quý, chắc ông cũng hiểu rõ quy định cũ rồi chứ?" Tiểu Lục nói rất bình tĩnh, anh cũng không có bởi vì lời vừa ra khỏi miệng, trên người Lão Quý liền xuất hiện sát khí mà thay đổi cảm xúc, "Muốn gặp Đại ca... thì phải hủy hai mắt, Lão Quý... ông còn muốn gặp sao?"

Khóe miệng Lão Quý không tự chủ co quắp lại, chuyện này ông cũng đã từng nghe qua, lúc đó có một tên Mafia Ý muốn gặp Dạ, cuối cùng cũng gặp được, chỉ là... Là ở dưới tình huống ánh mắt đã bị mù.

"Nói đùa một chút thôi mà... Làm gì nghiêm túc như vậy, không đáng yêu chút nào." Lão Quý thay đổi rất nhanh, ông tới để nói chuyện giao dịch, không phải tới để tìm khó khăn, hiện tại bên Tam Giác Vàng quá lợi hại, thật sự nếu không giải quyết được với Dạ Ứng thì chỉ riêng súng ống đạn dược bọn họ cung cấp cho Long Cửu cũng đã đủ để làm ông ăn không tiêu rồi.

Tiểu Lục bình thản cười cười, sâu kín nói: "Tôi cũng chỉ đùa giỡn thôi mà."

Lão Quý kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lập tức phá lên cười "Ha ha", dòi dề tài nói: "Hay là kiếm hàng trước đi?"

"Được."

Về mặt Tiểu Lục rất lạnh nhạt, nhưng lại có một khí thế nghiêm nghị làm cho người khác cảm phục từ đáy lòng, anh nhẹ nhàng liếc người phía sau một cái, người nọ liền tiến lên đi theo người của Lão Quý tới chiếc xe, sau một khoảng thời gian liền trở lại bên cạnh Tiểu Lục nói: "Hàng tốt."

Tiểu Lục gật đầu một cái, lạnh nhạt hỏi: "Lúc nào hàng đến?"

"Tùy bên cậu, bên tôi lúc nào cũng có thể giao hàng được." So với Dạ Ứng thì Lão Quý còn gấp gấp hơn rất nhiều, ban đầu vốn là nghĩ tới có thể kiếm được một khoản từ vụ anh túc (thuốc phiện) bên Thailand, cuối cùng không kiếm được mà hàng ổ của mình còn bị lật tung lên.

"Không vội..." Tiểu Lục lạnh nhạt nói một câu.

Lão Quý lập tức nhủ mảy, theo ông được biết thì Dạ Ứng đang chờ Phong Hồ giao hàng, nếu như không phải là bên Long Cửu kia không chịu được thì làm thế nào ông cũng muốn kéo dài thêm một chút.

"Khó có được Lão Quý đến đây một chuyến, đừng nên nóng nảy?" Tiểu Lục bình tĩnh nói: "Anh Tiểu Tứ đang muốn gặp ông đấy..."

Lão Quý âm thầm nhếch miệng, người mang số hiệu mà ông tiếp xúc nhiều nhất trong Dạ Ứng chính là Tiểu Tứ, có thể nói ở trong Dạ Ứng người này hoàn toàn là một tay che trời, nghe nói... gần như kế thừa được phẩm chất của Dạ và Ứng, chọc tới cậu ta nhất định không có kết quả tốt.

"Cái này thì không cần đâu..." Tâm tư Lão Quý nhanh chóng thay đổi, nhưng mà trên mặt lại không có biểu lộ ra, nếu như lúc trước không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn thì không sao cả, nhưng bây giờ chỗ này là đất thị phi, ông cũng không muốn lợi xuống vùng nước đục này.

"Thế nào, Lão Quý..." Giọng của Tiểu Lục có chút trầm xuống: "Chẳng lẽ ông không nể mặt anh Tiểu Tứ sao?"

"Lời này tôi không thích nghe..." Sắc mặt Lão Quý cũng tối lại, "Hiện tại tình huống bên Tam Giác Vàng thế nào cũng không cần tôi nhiều lời nữa... Nếu như Tiểu Tứ không vui, lần sau tôi sẽ tự tìm tới nhận lỗi."

Một bên khóe miệng của Tiểu Lục hơi nâng lên, nhướng mắt, lạnh lẽo và giễu cợt trong đáy mắt của anh được bóng tối giấu đi, "Lão Quý đã nói như vậy... tất nhiên là tôi cũng không làm khó nữa."

Sắc mặt Lão Quý càng thêm không tốt, đối với ngạo mạn cùng cố nói móc của Tiểu Lục thì trong lòng càng thêm khó chịu: "Thời gian giao hàng?"

"Lão Quý cần gì gấp gáp như vậy... Vậy thì cứ theo như kế hoạch ban đầu đi." Tiểu Lục thu hết sắc mặt của Lão Quý vào mắt, nhìn ông ta xoay người đi về phía chiếc xe, đáy mắt thoáng qua lạnh lẽo và trào phúng, sau đó dặn dò người bên cạnh: "Đi lấy hoá đơn nhận hàng đi."

"Dạ, anh Lục."

Đoàn người được huấn luyện nghiêm chỉnh bước lên xe, người đàn ông che dù cho Tiểu Lục cung kính mở cửa xe cho anh, Tiểu Lục cũng không có lên xe ngay mà là ánh mắt thâm thúy nhìn về phía xe của Lão Quý.

Ngồi trong xe, Tiểu Lục lấy điện thoại ra, bấm một dãy số sau đó đặt điện thoại di động vào bên tai...

"Đại ca, đã gặp Lão Quý rồi." Điện thoại vừa thông thì Tiểu Lục liền báo cáo, anh nhìn chiếc xe của Lão Quý đã biến mất tại khúc quanh qua cửa kính xe, nói tiếp: "Lúc này em đang đi lấy hoá đơn nhận hàng."

"Ừ." Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng đáp một tiếng, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ phút này, bên ngoài đã tối đen như mực.

òàĐại ca..." Trong điện thoại, giọng nói của Tiểu Lục có chút chần chờ, ngừng một chút rồi mới hỏi tiếp: "Thật có thể dụ đối phương ra sao?"

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên thâm thúy, đôi môi mỏng lạnh nhạt cong lên như có như không đường, lạnh nhạt nói: "Chúng ta không có tổn thất gì chứ?"

Tiểu Lục đáp một tiếng, anh hiểu được ý tứ của đại ca, nhưng... Nhưng mà trong nội tâm lại có chút lo lắng.

"Chuyện còn lại thì bàn bạc cùng với Tiểu Tứ đi." Lãnh Tinh Hàn dặn dò, sau khi nghe Tiểu Lục trả lời liền cúp máy, trước khi cúp máy còn dặn thêm lần nữa: "Nhớ lấy, tôi muốn người, hàng không quan trọng."

Lòng Tiểu Lục bị một cảm xúc không rõ lấp đầy, lỗ mũi càng thêm chua xót, anh đột nhiên thu hồi tầm mắt về, rũ mắt xuống, che giấu xúc động nơi đáy mắt, trả lời: "Em hiểu rồi."

Lãnh Tinh Hàn cúp điện thoại, cúp mắt xuống nhìn hộp trang sức đang đặt trên đùi...

Trong hộp trang sức bằng nhung có đặt một sợi dây chuyền, sợi dây chuyền đó giống như ánh sáng mặt trời vương vãi, cũng giống như những tinh linh nghịch ngợm trên bông hoa hướng dương đang nhảy múa dưới ánh mặt trời...

Một sợi dây chuyền đẹp như vậy cũng có một cái tên rất xinh đẹp —— Mặt trời.

Ngón tay thon dài của Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng lướt qua "Mặt trời", ban đầu Ứng chỉ nói qua loa cho anh nghe về thiết kế của "Mặt trời", thế nhưng anh lại giống như tận mắt thấy qua thiết kế này ở ngoài đời thật vậy.

Ứng nói: Anh rất muốn cảm sợi dây chuyền này trở về tìm cô... Cái này chính là mặt trời của hoa hướng dương.

Đôi mắt đen như mực của Lãnh Tinh Hàn lộ ra tư giảo mà anh không phát hiện, nhìn cánh hoa nho nhỏ ở trong bàn tay, ánh mắt liền trở nên thâm thúy, hình như anh... quá mức để ý đến người phụ nữ của Ứng rồi thì phải?

Ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn bỗng trở nên rét lạnh, động tác của ngón tay cũng ngừng lại, trái tim tràn ngập sát khí, đôi mắt chìm Ứng khẽ khép lại, môi mỏng hé mở, lâm bâm nghi vấn: "Có phải là cậu hay không?"

Trong không gian rộng lớn mà yên tĩnh, một câu nói nhỏ như vậy lại lộ ra nặng nề, môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn mím lại, ngón tay nhẹ nhàng cử động, hộp trang sức bị đóng lại, anh nâng ánh mắt lên, khuôn mặt như điêu khắc lộ ra một chút lo lắng.

Đêm đen như vậy, thời tiết âm u như thế làm cho tâm tình của mỗi người cũng trở nên ảm đạm.

Biệt thự trên đỉnh núi.

Trong vườn hoa, có vài con thiêu thân đang bay lượn chung quanh đèn chân không*, gió thổi qua làm cho chiếc ô nhẹ nhàng lay động...

*Trong mấy cái biệt thự lớn có sân cỏ hay vườn hoa gì đó người ta có đặt mấy cái đèn, tối thì bật lên cho nó đẹp á.

Anh Tiêu ngồi ở dưới ô, vẫn đội một cái mũ lưỡi trai màu đen, mặc quần jean, toàn thân cao thấp lộ ra hơi thờ thẩn bí.

Anh ta khẽ cúi thấp đầu nhìn điện thoại di động trong tay, đôi môi đẹp hình thoi nâng lên thành một nụ cười quý dị, theo thời gian, nụ cười này càng ngày càng sâu hơn mà hơi thờ thẩn bí cũng dần dần lan tràn quanh thân của anh ta.

Đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, anh ta chậm rãi ngẩng đầu lên thì thấy Mục Sâm từ xa xa đi tới...

"Tình huống như thế nào rồi?" Giọng nói của anh Tiêu có mấy phần lười biếng.

Mục Sâm khẽ cung kính cúi người, trả lời: "Tất cả đều giống như anh Tiêu đã đoán trước."

Anh Tiêu khẽ cười, nhàn nhạt nói: "Không biết hôm nay người đó có làm cho tôi thất vọng hay không?"

Mục Sâm nhíu mày, không hiểu nhìn người đàn ông trước mắt: "Chúng ta ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng... Anh Tiêu cho rằng Lãnh Tinh Hàn sẽ đoán được kế hoạch của chúng ta sao?"

"Không nên quá xem thường anh ta." Trong lời nói của anh Tiêu lộ ra cảm xúc phức tạp, có kính nể, có hận ý, cũng có một cái gì đó phức tạp hơn ẩn núp ở bên trong, ánh mắt giấu ở dưới vành nón lộ ra ánh sáng sắc bén, sâu kín thờ dài một tiếng: "Thật là mong đợi nha... Dạ."

Dứt lời, ánh mắt anh Tiêu sụp xuống, mở điện thoại di động lên, nhấn nút gửi tin nhắn đã soạn xong, mà người nhận tin chính là... Mộ Thiên Thanh??

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Từng bước cam bẫy (Một)

Trong sảnh lớn của trường cảnh sát, mọi người nâng rượu tâm sự.

Khỏe miệng Đường Lam chứa đựng nụ cười quyến rũ mà thanh nhả ứng trả lời những người chào hỏi, mặc dù là ngày kỷ niệm thành lập trường của trường cảnh sát nhưng cá nước luôn không thể chia lìa, người trong giới kinh doanh cũng tới không ít, là Tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Lân, tất nhiên là cô cũng bận rộn đến mỗi một.

"Chúng ta đi qua bên kia ngồi đi?" Tiết Đình Đình cảm thấy cổ chân của mình sắp gãy rồi.

Đường Lam đáp một tiếng rồi cùng Tiết Đình Đình đi tới khu đồ uống, hai người cầm đồ uống của mình ngồi ở trên ghế chân cao nghỉ ngơi, ánh mắt lười biếng quét qua hội trường.

"Ah, không thấy Mộ Thiên Thanh đâu xá?" Tiết Đình Đình kinh ngạc kêu lên một tiếng, ngay sau đó giữu cọt nói: "Chẳng qua chỉ là một cảnh sát tôm tép nhãi nhép mà lại dám mưu toan leo lên cành cây cao Lân thiếu này sao?? Hừ..."

Đôi mắt quyến rũ của Đường Lam khẽ xoay tròn, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ người muốn bay lên ngọn cây làm Phụng Hoàng còn thiếu sao?"

Tiết Đình Đình nghe xong, quay đầu nhìn Đường Lam, trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng âm độc, nhỏ giọng nói: "Không phải bây giờ cô ta đang dính vào một vụ bê bối, truyền thông còn công kích đồn cảnh sát khu Nam đó sao? Tại sao cậu không tiện tay hóng gió một chút ... Hà?"

Tiết Đình Đình không có nói hết, Đường Lam là người thông minh, dĩ nhiên hiểu ý của cô ta, chỉ thấy trên gương mặt được tô vẽ kĩ càng của Đường Lam lộ ra nụ cười giữu cọt, lông mày hơn nhướn lên, chậm rãi nói: "Đại khái mình đã nói với cục phó quản lí khu Nam..."

Tiết Đình Đình vừa nghe xong, khỏe miệng lập tức nở nụ cười, mặt mày cao ngạo, chế nhạo nói: "Mình đã nói rồi, cậu làm sao nuốt trôi được... Chỉ là, nói đi nói lại... Cậu nói mình là vợ chưa cưới của Lân thiếu mà không sợ cô ta nói lại cho Lân thiếu nghe sao?"

"Cô ta sẽ làm như vậy sao?" Đường Lam khinh thường, xì khẽ một tiếng, cô ta đã gặp đủ loại hạng người, Mộ Thiên Thanh là hạng người gì cô ta hiểu rất rõ.

Nụ cười nơi khỏe miệng Tiết Đình Đình càng sâu hơn, ánh mắt cô hơi dời đi chỗ khác, đột nhiên nhìn thấy Mộ Thiên Thanh kéo Thượng Quan Mộc đi vào từ cửa hông: "Ai? Cô ta đã trở lại..."

Đường Lam nhìn theo động tác tay của Tiết Đình Đình, thấy tươi cười của Mộ Thiên Thanh có chút gượng gạo, đáy mắt càng thêm khinh thường.

Mộ Thiên Thanh kéo Thượng Quan Mộc đi tới một góc trong hội trường, đột nhiên, điện thoại di động rung nhẹ, cô dừng bước lấy điện thoại di động ra, nhìn tin nhắn mới, tim không tự chủ được đập lỏ một nhịp.

Thượng Quan Mộc hết sức lịch sự chờ đợi, trên khuôn mặt tuấn tú toàn là nhu tình, từ giây phút Thiên Thanh nguyện ý cùng anh thử một lần kia, anh cảm thấy năm năm chạy cự li dài rồi cuộc cũng đã có tiến triển mới.

Mộ Thiên Thanh do dự mấy giây, cuối cùng vẫn mở tin nhắn ra...

>

Mộ Thiên Thanh âm thầm cau mày, sau đó xem xét người gửi lại phát hiện số điện thoại đã bị che dấu.

"Sao vậy?" Thượng Quan Mộc phát hiện sắc mặt Mộ Thiên Thanh có chút gì không đúng, quan tâm hỏi.

Mộ Thiên Thanh đưa điện thoại di động cho Thượng Quan Mộc, sau khi Thượng Quan Mộc đọc xong, ánh mắt không khỏi rét lạnh, anh hơi nghi ngờ, lấy điện thoại di động ra, mở bản đồ dò tìm vị trí, ánh mắt liền bén nhọn, trầm giọng nói: "Hải Nguyên cách nơi này khoảng ba cây số."

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc, nhìn Thượng Quan Mộc nhỏ giọng hỏi: "Anh cảm thấy tin tức này có thể tin được không?"

"Có thể tin." Dựa vào kinh nghiệm phân tích, phân bác nhiều năm của mình cũng với hiểu biết trong tâm lý học Thượng Quan Mộc nhạy bén quả quyết đưa ra phán đoán: "Không nên quá nhiều nơi này, chúng ta rời đi trước."

"Hà?" Mộ Thiên Thanh trả lời, trong đôi mắt cũng không còn vẻ bàng hoàng luống cuống thương cảm lúc này, giờ phút này, trong mắt chỉ có ánh lửa hùng hực cùng với tinh thần không chịu thua.

Thượng Quan Mộc kéo một người qua dận dò, sau đó dẫn Mộ Thiên Thanh rời khỏi hội trường, hai người chạy thẳng tới bãi đỗ xe, vừa đi anh vừa dặn

dò: "Trước tiên không nên bứt dây động rừng, Dạ Ứng làm việc rất có trật tự và kỷ luật, đầu não phía sau màn càng không thể khinh thường, danh tiếng nhiều năm như vậy cũng không phải là giả."

"Em hiểu mà." Mộ Thiên Thanh trả lời đồng thời leo lên xe.

Sau khi Thượng Quan Mộc lên xe lập tức đeo tai nghe bluetooth, ngón tay thon dài nhanh chóng nhận một dãy số, sau đó khởi động xe...

"Thông báo cho tổ hành động..." Điện thoại thông, Thượng Quan Mộc sắc bén phân công, "Nửa giờ sau đến đường số 4 khu Bàn Long đợi lệnh."

Sau khi phân công xong, Thượng Quan Mộc cúp điện thoại, ánh mắt hơi rét lạnh, khí phách lái chiếc Land Rover ra khỏi trường cảnh sát, chạy thật nhanh đến công ty hải sản Hải Nguyên...

*

Gần tầng 1 của công ty hải sản Hải Nguyên.

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Tiểu Lục nhìn một đàn em của Lão Quỷ vớt ra một con cá, lưu loát mổ bụng cá, những viên tròn tròn màu trắng giống viên bi được giấy dầu bao lại nhanh chóng rút ra ngoài.

"Ồ đây tổng cộng có 250 kg." Lão Quỷ đắc ý, hả hê nói.

Tiểu Lục cười nhạt, ngón tay trượt qua thân một con cá, mùi cá gay mũi cũng không làm cho anh có qua nhiều cảm xúc, anh nhàn nhạt nói: "Đưa hàng tới như vậy... Ông đúng là càng ngày càng không dụng tâm rồi."

"Ha ha ha ha?" Lão Quỷ phá lên cười: "Ai mà không biết giao dịch với Dạ Ứng tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề."

Tiểu Lục cười nhạt, vô cảm đối với lời khen tặng.

Lúc này điện thoại di động vang lên, Tiểu Lục lạnh nhạt lấy ra nhìn, ánh mắt thay đổi thành sâu thẳm mà sắc bén, anh đột nhiên xoay người, nói với Lão Quỷ: "Có cảnh sát."

"A... Hà? Có cảnh sát?" Nhất thời Lão Quỷ chưa kịp phản ứng, chờ đến lúc có phản ứng thì kinh ngạc hỏi: "Cảnh sát ở đâu ra?"

Sắc mặt Tiểu Lục bình tĩnh, chỉ khẽ nháy mắt với người của Dạ Ứng, mọi người liền ngấm hiểu trong lòng, nhanh chóng rút lui về bên hầm lạnh xuất khẩu...

"Còn không đi?" Tiểu Lục nhìn lão quỷ, lạnh lùng nói: "Ngồi chờ cảnh sát sao?"

"MD*? Cậu mới ngồi chờ cảnh sát ấy..." Lão Quỷ tức giận thóa mạ, sau đó bảo người của bên mình rút lui theo người của Tiểu Lục, ông ta nhìn những con cá ở xung quanh, âm thầm cắn răng nghiêng lợi, "Thật sự là quá lãng phí..."

*Một câu chửi.

"Hừ?" Tiểu Lục cười lạnh một tiếng, sau đó cùng Lão Quỷ lui vào hầm chứa đá.

Đồng thời lúc này xe của Thượng Quan Mộc đã đến bên ngoài Hải Nguyên, anh lấy súng dưới chỗ ngồi a, giao cho Mộ Thiên Thanh một cây đồng thời nhìn cô chăm chăm, giọng nói không cho phép cự tuyệt: "Không được kích động."

Giờ phút này Mộ Thiên Thanh đã tiến trạng thái làm việc Thượng Quan Mộc, trả lời theo bản năng, "Yes, sir."

Trong mắt Thượng Quan Mộc lóe lên bất đắc dĩ, mở cửa xe đồng thời hơi chế nhạo nói: "Nếu như em có thể lấy thân phận của một người bạn gái cảm ơn quan tâm sự quan tâm của anh, nhất định anh sẽ rất vui về..."

Vừa dứt lời anh đã xuống xe, mà Mộ Thiên Thanh đang muốn bắt người của Dạ Ứng bởi vì suy nghĩ đã tiến vào trong trạng thái một người cảnh sát nên không có nghe được anh nói cái gì.

Đầu tiên là Thượng Quan Mộc dẫn Mộ Thiên Thanh quan sát hoàn cảnh bốn phía một chút, anh không khỏi cười lạnh một tiếng, nói: "Trong lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cảnh sát, giao dịch trong phạm vi ba cây số quanh trường cảnh sát... Dạ Ứng thật đúng là khinh thường cảnh sát quá mức rồi."

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc một cái, sau khi ra hiệu xong thì chia ra nhanh chóng nhảy qua tường rào đi vào, thân thủ của hai người rất nhanh nhẹn, động tác hoàn toàn không dài dòng dây dưa, sau khi đáp đất, nhảy bẻ chia ra quan sát hoàn cảnh, cùng tình huống có thể xuất hiện.

Thượng Quan Mộc giơ ngón tay cái lên, sau đó chỉ chỉ phía dưới, Mộ Thiên Thanh sáng tỏ gật đầu một cái, hai người chia ra hai hướng, chạy nhanh đến gần tầng 1...

Đang lúc Mộ Thiên Thanh sắp lại gần tầng 1 thì đột nhiên trong bóng tối có một bóng đen xẹt qua, ánh mắt cô hơi rét lạnh, nhanh chóng đuổi theo bóng đen kia vào tầng 1, nhưng sau khi vào bên trong thì không thấy ai cả, chỉ có ánh đèn mờ ảo chớp sáng chớp tối, khắp nơi tràn ngập mùi tanh của hải sản.

Mộ Thiên Thanh hạ thấp tay cầm súng, ánh mắt sắc bén, chậm rãi tiến lên, ánh mắt quét qua mọi nơi, khắp nơi đều yên lặng, làm gì có dáng vẻ là có người đang giao dịch?

Mộ Thiên Thanh chậm rãi dừng bước, đang chuẩn bị liên lạc với Quan Mộc thì đột nhiên sau lưng có tiếng động nhỏ, cô lập tức xoay người, đồng thời giờ súng... Nhưng rồi lại một lần khôi phục yên tĩnh.

Mộ Thiên Thanh khẽ mím môi, giờ súng chậm chậm xoay người, lúc xoay được 18° thì phía trước xuất hiện một bóng dáng, cô định nổ súng thì lúc gần bóp cò súng liền nhận ra đó Thượng Quan Mộc, vội vàng thu tay về.

"Không có ai hả??" Mộ Thiên Thanh nghi ngờ hỏi: "Không phải là chúng ta bị người ta lừa đây chứ?"

"Không phải." Thượng Quan Mộc vẫn hết sức bình tĩnh như cũ, anh lạnh lùng nói: "Mới vừa quạt ngã được một tên, còn một tên khác trốn được."

"Em cũng phát hiện một bóng dáng..." Mộ Thiên Thanh cau mày: "Nhưng không có bắt được."

"Có phải giao dịch hay không thì không biết... Nhưng bây giờ có thể khẳng định là có người muốn gây khó dễ cho Dạ Ứng." Ánh mắt Thượng Quan Mộc hơi rét lạnh quét qua đồng cá bị đóng băng ở bốn phía, ẩn điện thoại...

"Xin chào, trung tâm cảnh sát?"

"Tôi là Thượng Quan Mộc ở khu Nam... Phái người đến công ty hải sản Hải Nguyên." Thượng Quan Mộc bình tĩnh.

"Vâng, sếp Mộc."

Thượng Quan Mộc bỏ điện thoại xuống, đôi chân thon dài bước đến một cái rương cá bên cạnh, anh tùy tiện cầm một con cá lên nhìn chung quanh một chút, khẽ cười mà nói: "Cách thức như vậy... Tuyệt đối không phải là Dạ Ứng, xem ra... Hình như hai bên chỉ vừa mới bắt đầu."

"Là sao?" Mộ Thiên Thanh không hiểu lời nói của Thượng Quan Mộc, cũng tiến lên nhìn những con cá kia, cảm giác có chỗ không thích hợp nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được chỗ nào.

"Nghe nói hàng có độ tinh khiết cao trên thị trường hiện này đều là từ Dạ Ứng ra, mà muốn có hàng chất lượng cao thì làm sao có thể thiếu nguồn cung cấp?" Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, "Năm nay Thái Lan mưa nhiều, thất thu, mà bây giờ bên trong Tam Giác Vàng lại đang đấu đá rất ác liệt nên muốn nhanh chóng kiếm tiền để cân bằng lại tình thế hơn nữa nếu không muốn mạo hiểm thì nhất định ai cũng sẽ chọn Dạ Ứng luôn giao dịch không có sơ sẩy."

. Mộ Thiên Thanh đột nhiên rõ ràng: "Nếu từ Tam Giác Vàng thì không thể nào có cá biển được."

Khóe môi Thượng Quan Mộc nâng lên, nhàn nhạt cười cười, trong đôi mắt tràn đầy tán thưởng.

Trong góc tối, một đôi ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai người nói chuyện với nhau, người đó chậm rãi giờ súng trong tay lên nhắm ngay Mộ Thiên Thanh, trong đôi mắt toàn là âm độc tàn nhẫn.

Khóe miệng người đó khẽ nhếch lên thành một độ cong khát máu, nhẹ nhàng bóp cò súng, chỉ nghe thấy một tiếng động nhỏ, thông qua ống hãm thanh đạn súng lục được bắn ra nhanh chóng bay về phía Mộ Thiên Thanh...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Từng bước cam bẫy (Hai)

Một tiếng động vang nhỏ, thông qua ống hãm thanh đạn súng lục được bắn ra nhanh chóng bay về phía Mộ Thiên Thanh... Tốc độ nhanh tới mức làm người ta chắc lưỡi hít hà.

Đang ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Thượng Quan Mộc đột nhiên ôm lấy hông của Mộ Thiên Thanh, một nhanh chóng xoay tròn, chỉ nghe thấy tiếng kim loại ma sát vang lên trong không gian trống rỗng...

Người trong bóng tối thấy mình thất thủ thì không tiếp tục nữa, vội vàng rút lui, nhưng mà Thượng Quan Mộc lại không cho cơ hội như vậy, chỉ nghe thấy một tiếng súng vang lên phá vỡ không gian trống trải, viên đạn bay tới chỗ khúc quanh mà người nọ đang muốn rút lui, tiếng viên đạn cắm vào da thịt vang lên sau đó là tiếng rên rĩ, người nọ quỳ một gối xuống trên mặt đất.

Nói thì chậm nhưng mọi chuyện lại xảy ra ở trong nháy mắt, sắc mặt Mộ Thiên Thanh không hề thay đổi, trao đổi ánh mắt với Thượng Quan Mộc, mới vừa rồi... Bọn họ cũng chỉ muốn dụ người này ra ngoài mà thôi.

Hai người đi về phía người đàn ông bị thương ở xương bánh chè, động tác của Mộ Thiên Thanh lưu loát xé áo khoác của người đó ra, sau đó bắt chéo hai tay người đó ra sau lưng..

"Anh là ai? Dám đánh lén cảnh sát..." Giọng nói Mộ Thiên Thanh vang vang có lực, thuận tiện lúc vận tay người đàn ông đó còn tăng thêm vài phần lực.

Người đàn ông nọ cắn răng thật chặt, không nói tiếng nào, chỉ là ánh mắt oán hận nhìn chăm chăm Thượng Quan Mộc, giống như anh phá hỏng chuyện tốt của y.

"Tin nhắn kia... Là anh gửi?" Thượng Quan Mộc hỏi.

"Hừ" một tiếng, đàn ông quay mặt qua, hoàn toàn không để ý tới Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh.

Mà lúc này ở bên ngoài truyền đến tiếng còi cảnh sát, người của tổ chống ma túy mang theo chó cảnh sát nhanh chóng tiến vào, người dẫn đầu nhìn thấy Thượng Quan Mộc, đầu tiên là chào hỏi sau đó mới hỏi thăm: "Sếp Mộc... Có phát hiện tình huống gì sao?"

"Tôi hoài nghi nơi này đã từng xuất hiện tung tích của ma túy." Sau khi Thượng Quan Mộc lãnh đạm nói xong, người của tổ chống ma túy hiểu rõ bắt đầu kiểm tra.

Hơn thế người phụ trách của Hải Nguyên cũng đến hiện trường, nghe nói ở trong công ty của mình xuất hiện chuyện như vậy, lập tức sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

"Dẫn người này về đồn." Thượng Quan Mộc lãnh đạm phân phó cảnh sát bên cạnh, đối với việc người đàn ông này sẽ không mở miệng thì trong lòng anh cũng hiểu rõ.

Thượng Quan Mộc nhìn nhân viên cảnh sát nọ dẫn người đàn ông kia rời đi, ánh mắt sâu thẳm, trong đầu không tự chủ nghĩ đến một chuyện, nhìn thấy vẻ mặt đưa đám của ông chủ Hải Nguyên, hỏi: "Số cá biển này của anh muốn đưa tới chỗ nào?"

"Là A-magic đặt mua, hôm nay hàng mới vừa đến, ngày mai phải đóng hàng..." Mặt của ông chủ cũng buồn đến xoắn lại một chỗ, "Các anh làm cá thành như vậy, ngày mai tôi làm thế nào giao hàng đây? Hơn nữa... Nơi này làm sao có thể có hàng cấm được, tôi là người làm ăn..."

Thượng Quan Mộc không để ý đến việc anh ta kêu rên, suy nghĩ nhanh chóng thay đổi..

Lần trước nghi phạm đó chạy trốn tới quán bar dưới danh nghĩa Lãnh Tinh Hàn, mà lần này... Người này lại dẫn bọn họ đến đây ... Việc này có liên quan gì đến nhau không?

"Thượng Quan..." Mộ Thiên Thanh đột nhiên kêu lên, sau đó đưa điện thoại di động qua, sắc mặt bình tĩnh mang theo nghi ngờ.

Thượng Quan Mộc cầm di động liếc nhìn, cũng khẽ cau mày, sâu kín nói: "Nếu như mà anh không có nhớ lầm thì... bến tàu Hoàng Gia là bến tàu thuộc sở hữu của Thiên Lâm."

Nhắc tới Thiên Lâm, trong đầu Mộ Thiên Thanh theo bản năng hiện ra gương mặt lạnh lùng như điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn, mà giây phút nghĩ đến anh, trái tim... Không khỏi co rút đau đớn.

Cô gạt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu, hỏi: "Có cần tới đó hay không?"

"Đi? Tại sao không đi?"

Thượng Quan Mộc nói xong, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng âm u lạnh lẽo, anh quay đầu dặn dò tổ chống ma túy mấy câu rồi dẫn Mộ Thiên Thanh rời khỏi Hải Nguyên, sau khi lên xe lại phân công cho đám người Lý Dược rời nhanh chóng lái xe chạy nhanh về phía bến tàu Hoàng Gia...

*

Lãnh Tinh Hàn Đồng giữ nguyên một tư thế ngồi ở trên ghế sa lon đã lâu, lúc này đã là rạng sáng, như vậy trò chơi này đối với anh mà nói là cực kì kiên nhẫn.

Tiếng cửa mở phá vỡ không gian yên lặng, Lãnh Tinh Hàn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Hình Thiên đi vào...

"Quả nhiên có người thọc dao găm sau lưng." Lời nói của Hình Thiên có mấy phần châm chọc khinh thường: "Bảo cho Thượng Quan Mộc và..."

Hình Thiên dừng một chút, nhìn thấy mặt Lãnh Tinh Hàn lãnh đạm, nói tiếp: "Và Mộ Thiên Thanh."

Lãnh Tinh Hàn nghe được cái này tên, đôi môi mỏng hơi nâng lên thành một đường cong khó có thể nhận ra, chỗ sâu trong đôi mắt đen như mực có ưu thương nhàn nhạt xẹt qua, anh bình tĩnh nói: "Không biết... nếu cô ấy biết tôi là đại ca của Dạ Ưng ... thì sẽ có phản ứng gì nhỉ?"

"Cô ta?" Hình Thiên đang tự rót rượu cho mình bỗng nhiên ngừng lại, nghi hoặc nhìn Lãnh Tinh Hàn hỏi, "Mộ Thiên Thanh sao?"

Lãnh Tinh Hàn không trả lời, chỉ uống một hớp rượu, đôi mắt chìm Ưng bình tĩnh giống như mặt biển không sóng không gió, kì thực phía dưới lại đang có sóng lớn mãnh liệt...

Hình Thiên để chai rượu xuống, sắc mặt có chút nặng nề hỏi: "Đại ca... Rốt cuộc mục đích của đối phương là gì?"

Anh nghĩ mãi cũng không hiểu, nếu như đối phương đã biết đại ca của Dạ Ưng chính là Tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Lâm thì tại sao không trực tiếp chọc phá? Nếu như là vì hàng thì tại sao lại muốn chơi trò chơi như vậy, giống như, đối phương hiểu đại ca rất rõ, mà đại ca... Cũng không xa lạ gì với đối phương cả.

Hình Thiên nghĩ tới đây, trên khuôn mặt phong độ trí thức bao phủ vẻ lo lắng, anh nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, con người dưới mắt kính có chút nặng nề.

"Mục đích..." Lãnh Tĩnh Hàn âm u nói hai chữ, ở thời điểm Hình Thiên chờ đợi thì lại không có nói tiếp.

Lãnh Tĩnh Hàn âm thầm suy nghĩ: mục đích của người kia không phải hàng, cũng không phải là tổn thương Tiểu Tứ và Tiểu Lục, mục đích của người kia rất đơn giản, chỉ có hai thứ... Một là muốn làm cho Thiên Thanh bị thương, hai là muốn nói cho anh biết người kia đã trở lại?

Dĩ nhiên, nếu như là người kia... Thật sự là người kia?

Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lẽo âm trầm, mặc kệ là loại nào, anh đều không có cách nào giải thích được.

Nghĩ tới đây, Lãnh Tĩnh Hàn để cái ly trong tay xuống, một tay rút ở trong túi quần định đi ra ngoài..

Hình Thiên cũng vội vàng đi theo, hỏi: "Đại ca, đi đâu vậy?"

"Một mình người kia nhất định sẽ rất cô đơn nhàm chán." Lãnh Tĩnh Hàn lãnh đạm nói xong, bước chân không ngừng lại nữa.

Hình Thiên đột nhiên cảm thấy, gần đây những lời Đại ca nói đều tràn đầy thâm ý... anh muốn hỏi nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

Mưa bên ngoài đã dừng lại, mặt đất ẩm ướt mang theo hương cỏ xanh nhàn nhạt sau cơn mưa phủ vào mặt, đã gần đến mùa hè nhưng sau cơn mưa đêm lại lộ ra lạnh lẽo.

Lãnh Tĩnh Hàn đi tới chiếc Bugatti Veyron, Hình Thiên thấy vậy muốn đi theo anh nhưng lại bị câu nói "Không cần đi theo tôi" ngăn lại, sau đó Lãnh Tĩnh Hàn mở cửa lên xe, ở dưới con mắt khổ não của Hình Thiên, động cơ gầm thét phóng vào trong bóng tối...

Hình Thiên bất đắc dĩ chỉ có thể lái xe rời khỏi biệt thự, xe mới vừa ra khỏi biệt thự thì điện thoại vừa lúc vang lên, anh hỏi thẳng: "Tình huống như thế nào?"

"Thượng Quan Mộc đang đi đến bến tàu Hoàng Gia..." Trong điện thoại truyền đến giọng của Tiểu Tứ, không có kinh ngạc, không có bàng hoàng nếu có chỉ là trong dự đoán.

Hình Thiên lại nhíu mày, hình như đối phương hiểu rất rõ cách làm việc của Dạ Ưng thủ, mà Đại ca sắp xếp địa điểm giao dịch lần này khiến cho anh suy nghĩ sâu xa, nếu quả thật có người... Chẳng phải là sẽ dẫn lừa tới Thiên Lâm hay sao?

"Anh Thiên?" Tiểu Tứ thấy trong điện thoại không có ai trả lời, nhỏ giọng gọi.

"Đang nghe đây." Hình Thiên trả lời: "Nói cho Tiểu Lục, hàng không quan trọng, tôi không hy vọng nhìn thấy mọi người gặp chuyện không may."

Mặc dù mục đích của đối phương có phải là hàng trên tay Lão Quỷ hay không thì anh cũng không thể không phòng những việc phát sinh ngoài ý muốn.

"Đại ca đã thông báo rồi hả?" Trong giọng nói của Tiểu Tứ âm lộ ra ám áp nhàn nhạt.

"Ừ." Hình Thiên đáp một tiếng, lại nói mấy câu sau đó cúp điện thoại, lái xe chẳng có mục đích, anh không thể ra mặt, nhưng cũng không cách nào chờ đợi, thứ anh lo lắng không phải là hàng, không có vài thứ đó, Dạ Ưng không quan tâm, thứ anh để ý chỉ có Đại ca. (Có mùi JQ, đừng trách Mèo vì Mèo là hủ :3)

Không có thì bọn họ có thể bắt đầu lại từ đầu, nhưng trong cuộc đời của bọn họ không thể lại mất đi một Đại ca nữa...

Đêm đen tăm tối như vậy giống như được xây dựng nên tâm tình từ ừ đột hơi thở lạnh lẽo, ẩm ướt.

Lãnh Tĩnh Hàn lái xe rất nhanh trên đường, thành phố A là một thành phố không có màn đêm, dù đã rạng sáng nhưng trên đường vẫn có rất nhiều xe như cũ, bởi vì tốc độ xe của Lãnh Tĩnh Hàn quá nhanh, rước lấy một đồng xe rồi rít né tránh, mà tiếng coi chói tai trong đêm đen vốn nên yên tĩnh lại càng thêm về cực kỳ đột ngột.

Đôi mắt chim Ưng của Lãnh Tĩnh Hàn hơi run sợ, tốc độ không ngừng tăng lên, kim chỉ tốc độ đã vượt qua con số 200 (km/h nha) nhưng hình như anh hoàn toàn không cảm giác được, chân vẫn đè ép chân ga như cũ...

Tốc độ xe rất nhanh tựa như Du Long xuyên qua dòng xe cộ, Lãnh Tĩnh Hàn trước sau vẫn lạnh nhạt như cũ, hoàn toàn không có bởi vì tốc độ xe cùng dòng xe chạy mà có bất kỳ biến hóa về cảm xúc nào.

Dần dần xe rời khỏi khu náo nhiệt, chạy như bay đến bến tàu Hoàng Gia, vùng ngoại ô trống vắng và rộng lớn, tiếng rít động cơ của chiếc Bugatti Veyron

cực kỳ rõ ràng, giống như sấm sét từ trời giáng xuống.

Lúc này một chiếc xe thể thao màu bạc ở hướng ngược lại cũng chạy nhanh như bay tới, tốc độ xe cũng khiến người ta chắc lưỡi hít hà...

Sắc mặt Lãnh Tinh Hàn đột nhiên run lên, trong đôi mắt chim Ưng lộ ra sát khí rất nạt, chẳng những không có ý tứ né tránh, thậm chí anh còn tăng thêm tốc độ nhanh chóng tiến lên.

Đối phương giống như hiểu suy nghĩ của anh, cũng không tránh chiếc xe của Lãnh Tinh Hàn đang chạy như bay tới, hai chiếc xe thể thao trong đêm tối tựa như cầu hôn, lấy tốc độ báo sấm xông về đối phương...

Mất thấy tốc độ của hai chiếc xe thể thao càng lúc càng nhanh, khoảng cách càng ngày càng gần, ở lúc chạm vào nhau... Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, cửa xe ở vị trí ghé lái của hai chiếc xe thể thao gần như đồng thời bị mở ra, hai bóng dáng khỏe mạnh nhảy ra khỏi xe, bởi vì quán tính nên lăn về hai hướng khác nhau...

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng thật lớn, hai chiếc xe thể thao bởi vì va chạm vào nhau phát ra kịch liệt, hơn nữa bởi vì tốc độ hai chiếc xe va chạm vào quá nhanh nên cả hai chiếc xe đều văng lên cao sau đó nặng nề rơi xuống mặt đất...

Giờ phút này hai chiếc xe thể thao không nở nhìn, bình xăng bởi vì va chạm vào nhau mà vỡ tan, xăng nhanh chóng tràn ra khỏi bình xăng, "Két, két, xì, Xì..." Âm thanh như vậy tại địa phương an tĩnh cực kỳ chói tai, lúc hai bóng người mới vừa ổn định thân thể thì đồng thời truyền đến một tiếng nổ mạnh, ngọn lửa và khói đen dày đặc tạo thành hình một cây nấm không lồ, chiếu sáng cả chân trời, bầu trời đen xi giống như bị nhiễm một loại máu đỏ...

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi bò dậy, lãnh đạm sửa sang lại quần áo, ánh mắt thâm thúy nhìn người ở phía sau ngọn lửa và cột khói đen không lồ...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Từng bước cạm bẫy (Ba)

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi bò dậy, lãnh đạm sửa sang lại quần áo, ánh mắt thâm thúy nhìn người ở phía sau ngọn lửa và cột khói đen không lồ...

Đối phương cũng đã đứng lên, khóe miệng chứa đựng nụ cười thần nhiên, nghênh đón tầm mắt của Lãnh Tinh Hàn từ sau ngọn lửa... Lộ ra hơi thở quý quýet mà lạnh lẽo.

Người đàn ông đó nhìn Lãnh Tinh Hàn, ở dưới ánh lửa, thân hình to lớn có chút hư ảo, nhưng cho dù như thế thì vẫn không cách nào che giấu được khí phách bẩm sinh như cũ.

Gần như cùng lúc, hai người né tránh ngọn lửa hùng hục đối đi chỗ đối phương, bọn họ bước không nhanh không chậm, thậm chí, có chút chậm chạp...

Mỗi một bước đi, Lãnh Tinh Hàn đều cảm thấy mình phải dùng hơi sức cực lớn, anh muốn nhìn rõ đối phương là người nào... Rồi lại sợ thấy, cái loại mâu thuẫn đó như muốn xé rách từng dây thần kinh của anh.

"Đã lâu không gặp... Dạ?"

Lời nói lạnh lẽo lộ ra giễu cợt, khóe miệng Mục Sâm nở nụ cười nhưng trong ánh mắt đều là lạnh lẽo, ánh lửa chiếu vào trên khuôn mặt của anh ta giống như Tu La địa ngục.

Lãnh Tinh Hàn vì nhận ra Mục Sâm, đôi mắt chim Ưng hơi nhú lại "Là anh?"

"Thế nào... Rất bất ngờ đúng không?" Giễu cợt trong giọng điệu của Mục Sâm càng thêm nồng đậm.

"Đúng là có chút ngoài ý muốn?" Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo, đôi mắt chim Ưng bắn ra hai ánh sáng sắc bén.

Nụ cười trên khóe miệng Mục Sâm sâu hơn, không thêm đề ý, "Ngoài ý muốn nhìn thấy tôi... Hay là ngoài ý việc tôi lấy phương thức này gặp mặt anh?"

"Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên bén nhọn, giống như hai việc Mục Sâm đều giống như kim đâm vào trong lòng của anh, môi mòng hơi mím lại, toàn thân lộ ra sát khí từ trong xương.

Mục Sâm nhìn thấy bộ dạng của anh, ngược lại hài lòng nở nụ cười, anh ta sâu kín nói: "Thế nào... Mấy năm không thấy, trở nên nóng nảy rồi hả? Hay là... Anh đang hy vọng xa vời cái gì đó?" U721.

Lời này giống như cổ ý muốn khơi lên lửa giận của Lãnh Tinh Hàn, lúc trước mặt Lãnh Tinh Hàn bị che phủ bởi khói đen dày đặc thì Mục Sâm đột nhiên tiến lên, đang lúc tới gần Lãnh Tinh Hàn thì tung một cú đá về phía trước...

Bởi vì tốc độ cực nhanh nên lúc quét chân tới Mục Sâm còn xen lẫn tiếng gió, Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ, anh nghiêng người tránh né đồng thời cũng phản công, hai cái chân thon dài va chạm nhau trên không trung, sau đó hai bóng người bởi vì quán tính mà tách ra.

Đáy mắt Mục Sâm đều là tàn nhẫn, anh ta đáp xuống đất đồng thời khước miệng nâng lên, lúc hai người sáp vào nhau so quyền cước lần nữa, lạnh lùng nói: "Không nghĩ tới... Sau khi hoàn lương thì thân thủ của anh cũng không có thui chột."

"Đề anh..." Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn rét lạnh, tìm được sơ hở của Mục Sâm, tránh né Mục Sâm đồng thời thân hình xoay tròn, bay lên đá một cú vào ngực của anh ta sau đó rơi xuống đất, nói ra nửa câu sau, "... Thất vọng rồi."

Mục Sâm cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, cú đá kia của Lãnh Tinh Hàn cũng không nhẹ, nặng nề rơi xuống ngực anh ta, anh ta cảm thấy trong miệng đột nhiên tràn vào hơi thở ngai ngái, ngực nóng rất cùng tở máu ở khước miệng từ từ tràn ra...

"Hừ?" Mục Sâm hừ nhẹ đồng thời dùng ngón cái lau vết máu ở trên khước miệng, trên mặt lộ ra nét mặt khát máu, đang muốn tiến lên đấu tiếp, bước chân mới vừa nâng lên thì một khẩu súng đã dí vào sau ót anh ta.

Mục Sâm dừng bước, lẳng lặng nhìn Lãnh Tinh Hàn một cái, sau đó ánh mắt nhìn về khẩu súng trong tay anh, đột nhiên khước miệng lộ ra nụ cười giễu cợt, chậm rãi nói: "Thế nào... Ưng chết nhiều năm như vậy... mà anh vẫn không có cách nào buông tha được sao?"

Đôi mắt chim của Ưng Lãnh Tinh Hàn hơi híp lại, chỗ sâu trong đôi mắt đen như mực cuộn cuộn lửa giận, giờ phút này... Trong đáy lòng của anh đang có một ngọn lửa thiêu đốt bao trùm lấy sự lạnh lẽo ngày thường, vết sẹo bị người khác cứng rắn vạch trần đồng thời lại còn vô tình xát thêm muối khiến cho thần kinh đang ngủ đông của anh đau đớn.

"Anh đang hy vọng xa vời cái gì?" Mục Sâm cười nhìn Lãnh Tinh Hàn, khê như róng mảy, "Cho là ung? Cho là anh ấy không có chết? Cho tất cả đều là trò chơi gặp mặt giữa hai người."

Khuôn mặt giống như điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn đã lạnh đến không có nhiệt độ, cảm giác tình nguyện không để ý có thể bị bại lộ thân phận cũng muốn dụ Ưng ra ngoài lập tức như rơi vào hầm băng khiến cho trên người anh lộ ra sát khí dày đặc.

"Chuyện của tôi và Ưng... Không tới phiên cậu bàn luận." Lời nói của Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo giống như tới từ địa ngục, mặt dù bên cạnh đang rực lửa nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Mục Sâm cười, trên mặt hoàn toàn là đồng tình, ánh mắt của anh ta chuyển súng trong tay Lãnh Tinh Hàn sang chăm chú quan sát từng nét mặt của Lãnh Tinh Hàn, chậm rãi nói: "Dùng súng của Ưng... Nhìn anh ấy vì mình mà chết... Mùi vị đó nhất định không dễ chịu đúng không?"

"Thế nào..." Lãnh Tinh Hàn nhú mảy, lãnh đạm nói: "... Anh làm nhiều chuyện mờ ám như vậy... Cũng chỉ là vì vạch trần muốn vạch trần vết sẹo của tôi thôi sao??"

"Ngày Ưng chết tôi đã có nói, tôi sẽ quay trở về... Tìm anh." Mục Sâm cười cười, hoàn toàn không để ý tới súng trong tay Lãnh Tinh Hàn, lạnh lùng nói: "Những thứ anh đã tặng cho tôi, tôi đều biết và sẽ từng chút... từng chút... Từng chút một trả lại cho anh."

"Sẵn sàng chờ đợi..." Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nhìn gương mặt đáng ghét của Mục Sâm, tức giận lúc này bây giờ đã khôi phục lại lạnh lùng thường có, "Nếu như anh cảm thấy lần này anh còn mạng để mà làm tiếp..."

Trong giọng nói lộ ra giễu cợt nhàn nhạt, lúc Mục Sâm hơi kinh ngạc thì thu hồi súng đồng thời khinh miệt quét mắt nhìn anh ta một cái, lãnh đạm nâng chân rời khỏi chỗ này...

Đôi tay Lãnh Tinh Hàn rút trong túi quần đi về phía trước, bóng lưng cô tịch ở dưới ánh lửa trong bầu trời đêm càng lộ ra vẻ tịch mịch, Mục Sâm lẳng lặng nhìn bóng lưng của anh, khước miệng hiện lên cười lạnh, lúc Lãnh Tinh Hàn dần dần đi xa thì trong bóng tối, mộ thân hình cao lớn từ từ bước ra.

Mục Sâm quay đầu lại liếc mắt nhìn, nói: "Anh Tiêu..."

Ánh mắt anh Tiêu vẫn nhìn về bóng lưng cô độc phía trước như cũ, trước sau như một ... Làm cho người ta cảm thấy không có cách nào thân cận được, anh ta nhìn bóng dáng của Lãnh Tinh Hàn dần dần biến mất trong đêm tối, cho đến khi tiếng xe phòng cháy truyền đến thì mới thu hồi ánh mắt, không nói tiếng nào đi về hướng ngược lại.

Mục Sâm lẳng lặng đi theo sau lưng Tiêu Thần, anh nhìn anh bóng dáng cao ngạo phía trước, từ đầu đến cuối cũng không hiểu, tại sao anh Tiêu lại đột nhiên quyết định gặp mặt Lãnh Tinh Hàn, hoặc là... từ đầu đến đuôi, cũng chưa có từng có ý nghĩ muốn gặp mặt?

Mục Sâm hạ tầm mắt ngẫm nghĩ, có lẽ... Cái này mới là mục đích của anh Tiêu, một người khi nghĩ một việc là không thể nào, rồi thời điểm kỳ vọng kỳ tích tới tại lại thất vọng chính là đã kích lớn nhất...

Nâng đầu lên nhìn về phía Tiêu Thần lần nữa, Mục Sâm lại nghi ngờ, anh Tiêu đau khổ nhiều năm như vậy, lần này không phải trở về là để trả thù sao?

Chẳng lẽ... Anh mềm lòng rồi sao?

Thời điểm Mục Sâm nghĩ mãi không ra thì Tiêu Thần đột nhiên dừng bước, anh ta nhìn phía nhánh cây liễu rủ chập chờn trong bóng tối, nhàn nhạt nói: "Món nợ của tôi... Chỉ như vậy là đủ bồi thường rồi sao?"

Mục Sâm không có nói tiếp, chỉ đứng ở phía sau Tiêu Thần mấy bước.

"Tình anh em... Ngay từ lúc tôi thay cậu đỡ phát súng kia thì cũng đã trả sạch rồi" Tiêu Thần sâu kín nói xong, giống như là đang an ủi mình, trong bóng tối không thấy ai được bị thương trong đáy mắt anh ta, lại càng không thấy thù hận trong đáy mắt đó.

Làm anh em, có lẽ kiếp này không được nữa rồi...

Xong khi tự giễu chê cười xong, Tiêu Thần tiếp tục đi về phía trước, hai tay anh ta đút ở trong túi quần, bình tĩnh bước đi, truyền sau lưng truyền đến tiếng còi xe phòng cháy chữa cháy cùng với tiếng người ồn ào nhưng anh ta vẫn giống như không nghe thấy, dần dần đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Có lẽ... Trò chơi của anh nên đổi lại phương thức rồi.

Ít nhất anh nên để cho Lãnh Tinh Hàn thử một chút cảm giác sụp đổ khi biết được chân tướng sự thật, cảm giác đau lòng đó,... Không thể không thù hận được.

Nghĩ như vậy nhưng lòng của Tiêu Thần dần dần nặng nề rồi cả người anh cũng cảm thấy nặng nề không cách nào diễn tả được.

Tim của anh dần dần lạnh lẽo giống như cơn mưa trong đêm khuya, trong đầu khuôn mặt của Mộ Thiên Thanh và Lãnh Tinh Hàn đan xen vào nhau, đáy mắt dần trở nên thâm trầm.

Làm người đối với thời điểm phải chọn lựa lấy hay bỏ... Thì không nên nhìn lại nữa, thứ mà anh cần làm chỉ là đi về phía trước.

Sắc mặt của Tiêu Thần dần dần trở nên lạnh lẽo, không còn nặng nề như lúc này, nụ cười nham hiểm hung ác dần dần tràn ra trên môi...

*

Thành phố A, bến tàu Hoàng Gia.

Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh nhìn cảnh tượng nơi này, mười mấy chiếc xe đất đỏ nổi tiếng đậu ở trên bờ, ánh đèn lóe lên trên chiếc du thuyền đang dừng sát bên bờ, tiếng dương cầm chậm rãi phiêu du, hai người nhìn nhau nhủ thầm.

"Sếp Mộc, cảnh sát Mộ?" Về mặt Hình Thiên vô cùng nghi hoặc nhìn Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh, tò mò hỏi thăm, "Hai người đây là..."

Giương mặt Mộ Thiên Thanh quần bách, nhìn một chiếc du thuyền tư nhân khổng lồ đang đậu trên bến tàu, hiển nhiên trên đó đang tổ chức một buổi vũ hội tư nhân, ở đâu có dáng vẻ của giao dịch mờ ám?

Thượng Quan Mộc lại bình tĩnh hơn rất nhiều, anh nhìn Hình Thiên nhân nhạ nói: "Tôi muốn đến xem cảnh biển ... Thư ký Hình có tin không?"

"Đương nhiên là tin rồi." Hình Thiên cười cười, như có thâm ý nhìn Mộ Thiên Thanh một cái, "Hôm nay tin tức tôi quan tâm chính là ... Chúc mừng sếp Mộc công khai tình cảm trong tối, vinh quang hướng tới... ‘ ánh mặt trời ’ rực rỡ."

Hình Thiên nói giống như không hề để ý nhưng mà lại thêm ba chữ ánh mặt trời, ánh mắt của anh ta hơi liếc thấy sắc mặt của Mộ Thiên Thanh thay đổi, mặt không đổi sắc hỏi thăm: "Tổng giám đốc đang ở trong bữa tiệc tư nhân ở trên thuyền, nếu như sếp Mộc và cảnh sát Mộ không để ý thì có thể tham gia."

"Không cần..." Thượng Quan Mộc nhận ra Mộ Thiên Thanh lúng túng, nhân nhạ nói xong, "Nơi này náo nhiệt như vậy, không thích hợp... Chúng tôi."

"Ha ha, đúng vậy đúng vậy, ngược lại là do tôi sơ sót." Hình Thiên giống như ý thức được mình sai lầm, khẽ lắc đầu bày tỏ mình không có mắt, ánh mắt lại như có thâm ý nhìn về phía Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh âm thầm cắn răng, cô không tự chủ né tránh ánh mắt Hình Thiên, khó chịu trong lòng biến mất, nhìn Thượng Quan Mộc nói một câu, "Chúng ta đi thôi?"

Mặc kệ là bị người khác đùa bỡn hay là nơi này thật sự có mờ ám, giờ phút này, bọn họ cũng không có cách nào âm thầm dò hỏi được, chỉ vì mặc dù nơi này hoan nghênh người tới nhưng đáng tiếc dù sao cũng là địa phương của tư nhân, muốn lục soát thì phải có lệnh kiểm soát.

Ánh mắt Thượng Quan Mộc liếc về phía chiếc du thuyền, chỗ sâu trong con người chứa đựng bởi tâm ý cùng Mộ Thiên Thanh rồi đi.

Cho đến khi bóng dáng bọn họ biến mất, điện thoại của Hình Thiên mới vang lên, anh ấn nút nghe rồi đưa gần lại tai, bên trong truyền đến giọng nói của Tiểu Tứ, "Anh Thiên, anh đứng là có gan... Anh không sợ bọn họ thật sự đi lên hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Có em ở bên cạnh, mỗi ngày đều sẽ tươi đẹp!

"Anh Thiên, anh đúng là liều... Anh không sợ bọn họ thật sự đi lên hay sao?"

Hình Thiên nhìn về địa phương Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh biến mất, cười cười, nói: "Bọn họ sẽ không đi lên..."

Anh khẳng định là bởi vì anh biết... Người phụ nữ trong tin tức tối hôm qua với đại ca chính là Mộ Thiên Thanh, hôm nay lại ồn ào lớn như vậy, nghe nói có đại ca ở đây, làm sao còn có thể đi lên xem xét được nữa?

Hình Thiên lạnh lùng nhếch khóe miệng, vượt điện thoại, ánh mắt chứa đựng thâm ý liếc nhìn về xa xăm, xoay người quay trở lại du thuyền.

Trên du thuyền, Lão Quỷ ăn mấy thứ linh tinh, uống rượu ngon, vô cùng thích ý.

"Ngược lại ông ta có thể thích ứng được trong mọi hoàn cảnh nhỉ." Hình Thiên đứng ở bên trong khoang thuyền, nhìn Tiểu Lục và Lão Quỷ đang chuyện trò vui vẻ qua camera theo dõi, bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp theo quay đầu nhìn Tiểu Tứ, hỏi: "Hàng cũng đã giao xong rồi sao?"

"Bên kia đã đến vùng biển quốc tế rồi..." Tiểu Tứ rút một điếu thuốc ra, đốt lên, hít một hơi thật dài, trong đôi mắt hiện lên vẻ sùng bái, cảm thán mà nói: "Anh Thiên... Tại sao mọi tính toán của đại ca đều chính xác như vậy?"

Hình Thiên hơi nhíu lông mày, chậm rãi lắc đầu một cái, chuyện tối hôm nay quá kì lạ, đại ca để mặc cho chuyện phát triển, mà người chỉ điểm cho Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh rốt cuộc là ai?

*

Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh ngồi trên xe, trong lòng Mộ Thiên Thanh rất nặng nề ngột ngạt, dựa vào kinh nghiệm phá án nhiều năm qua của cô, tin nhắn tối hôm nay tuyệt đối có thể tin tưởng được.

Nghĩ tới đây, Mộ Thiên Thanh không khỏi quay đầu lại xem xét nhưng đã không nhìn thấy được bến tàu nữa.

"Không có lệnh kiểm soát, cho dù có hoài nghi cũng vô ích." Thượng Quan Mộc nhàn nhạt nói xong, "Đợi đến khi có lệnh kiểm soát, coi như thật sự có cái gì đó..."

Dừng một chút, Thượng Quan Mộc cười nhạt nhìn Mộ Thiên Thanh, chậm rãi nói: "Muốn câu được lớn cá... Thứ chúng ta cần có nhất phải là kiên nhẫn."

Giọng nói dịu dàng lộ ra nhu hòa làm cho lòng người cảm thấy yên tâm, anh vươn tay ra chọt nhẹ lên cái mũi của Mộ Thiên Thanh, cung chiều nói: "Có một số việc sót ruột... Ngược lại sẽ bút dây động rừng."

Mộ Thiên Thanh hơi cứng ngắc, yên lặng gật đầu một cái, đột nhiên Thượng Quan Mộc hành động mập mờ như thế làm cho lòng của cô hơi hoảng hốt, thiếu đi phần bi thương lúc ở trường học, giờ phút này... Cô chọt hiểu mình có chút không thích ứng được.

"Cũng không còn sớm nữa, anh đưa em về..." Thượng Quan Mộc phát hiện ra sự lúng túng trong đáy mắt Mộ Thiên Thanh, thế nhưng anh lại không muốn thừa nhận, anh sẽ cho cô cơ hội từ từ thích ứng việc anh đang tồn tại trong sinh mệnh của cô.

Thượng Quan Mộc kiên trì xuống đưa Mộ Thiên Thanh đến dưới lầu, nhìn cô gái có chút không tự nhiên trước mặt, Thượng Quan Mộc lơ đãng nói, "Nghỉ ngơi thật tốt, không cần suy nghĩ gì cả..."

Mộ Thiên Thanh gật đầu một cái, hiện tại coi như cô có làm gì cũng vô ích, tổ kỷ luật không có cho cô câu trả lời chắc chắn trước, cô chỉ có thể chờ đợi kết quả...

Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng hôn lên trán Mộ Thiên Thanh, dịu dàng nói: "Lên đi."

"Thượng Quan..." Mộ Thiên Thanh muốn nói điều gì đó, lại phát hiện không biết nên nói gì, "Cám ơn..."

Thượng Quan Mộc cười một tiếng nhu hòa, cung chiều nói: "Đưa ngốc... Mau lên đi."

Mộ Thiên Thanh gật đầu một cái, yên lặng rời đi, sau khi về đến nhà, phát hiện Thẩm Duyệt Nhiên không có ở trong nhà, chỉ để lại một tờ giấy nhắn nói sẽ về trễ, bảo cô không cần chờ đợi.

Mộ Thiên Thanh tắm rửa xong, nằm ở trên giường, nhìn ánh đèn hơi yếu ở trên trần nhà, tâm tình của cô không khỏi nặng nề...

Một tiếng vang nhỏ phá vỡ không gian an tĩnh, Mộ Thiên Thanh lấy di động mở tin nhắn ra, là Thượng Quan Mộc nhắn tới, "Có em ở bên cạnh, mỗi ngày đều sẽ tươi đẹp. Ngủ ngon."

Chỉ một tin nhắn ngắn ngủn nhưng đột nhiên lại khiến lỗ mũi Mộ Thiên Thanh đau xót, trong nháy mắt nước mắt trong suốt tràn ngập hốc mắt... Đúng, cô nên tỉnh táo lại, mặt trời nhỏ của cô đã không còn là của cô nữa, cuộc đời của cô nên hướng về phía trước, mà không phải là ngoái đầu nhìn lại.

Mắt Mộ Thiên Thanh ngấn nước, nhưng khóe miệng dần dần nâng lên thành nụ cười, ngón tay vuốt ve qua lại màn hình, chỉ một câu "Ngủ ngon" nhưng lại thể hiện được tất cả thoải mái trong lòng cô.

Ngày hôm sau, sương mù đã bị ánh mặt trời chói mắt xua tan, thời điểm ánh mặt trời lóe sáng ở phía Đông, một ngày mới đã bắt đầu...

Gió thổi nhẹ, trong không khí tràn ngập hơi ẩm ướt bởi vì trận mưa lớn ngày hôm qua, hôm nay dưới ánh mặt trời dần dần bốc hơi, giống như tất cả không vui đều tan hết.

Mộ Thiên Thanh lười biếng lật người, nhú mắt lại rồi mới từ từ mở ra nhưng lại bị ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào, cô nhắm mắt lại theo phản xạ, chờ đến sau khi thích ứng được thì mới từ từ mở ra lần nữa...

Mộ Thiên Thanh dụi dụi con mắt hơi sưng lên, cầm lấy điện thoại di động ở bên cạnh lên nhìn...

"Đã hơn mười giờ rồi?" Mộ Thiên Thanh kinh ngạc xác nhận lại xem bản thân mình có nhìn lầm hay không, có chút khó có thể tin, đã bao nhiêu năm cô không ngủ đến giờ này rồi?

Kể từ lúc bắt đầu làm cảnh sát, mặc kệ có một mối đến đâu thì đồng hồ sinh học của cô cũng sẽ chính xác đúng giờ đánh thức cô dậy, mà hôm nay...

Mộ Thiên Thanh nhú mày xuống giường, ra khỏi phòng ngủ đi tới toilet.

Thẩm Duyệt Nhiên vừa ăn vừa xem điện thoại, thấy Mộ Thiên Thanh ra ngoài, tùy ý nói: "Mình đã hấp bánh bao rồi, rửa mặt xong rồi qua đây ăn."

"Ừ." Mộ Thiên Thanh trả lời sau đó đi vào toilet, vừa mới đánh răng thì nghe phía ngoài truyền đến tiếng kêu to, cô cho là đã có chuyện gì xảy ra, vội vàng ném bàn chải đánh răng chạy ra ngoài, "Sao vậy? Sao vậy..."

"Câu qua đây nhìn đi." Thẩm Duyệt Nhiên hoàn toàn không để ý đến lời của Mộ Thiên Thanh, vội vàng ngoắc tay.

Mộ Thiên Thanh bắt đầu đi dò ánh mắt, không để ý đến Thẩm Duyệt Nhiên nữa, lại đi vào toilet rửa mặt, hoàn toàn làm như không thấy Thẩm Duyệt Nhiên đang âm ỉ ở bên ngoài, cho đến tất cả đã xong xuôi thì mới từ từ ngồi xuống bàn cơm, "Tại sao hôm nay cậu không đến tiệm hoa?"

"Buổi sáng không có việc gì, buổi chiều mới qua đó." Thẩm Duyệt Nhiên tùy ý trả lời một tiếng, liền đưa điện thoại đến trước mặt Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh nhìn trang web trên điện thoại, tay cầm bánh bao đột nhiên hơi chậm lại, để bánh bao trong tay xuống bàn... Phía trên là hình cô và Thượng Quan Mộc xuất hiện thân mật cùng nhau trong ngày kỷ niệm thành lập trường cảnh sát, còn có... hình bọn họ ở trong đình nhỏ, Thượng Quan Mộc ôm lấy cô, đặt một nụ hôn lên trán cô.

."Nói đi, hiện tại hai người đã phát triển đến mức nào rồi hả?"

Thẩm Duyệt Nhiên bày ra bộ dạng thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị nói.

Đột nhiên mặt của Mộ Thiên Thanh đỏ lên, tròn mắt nhìn Thẩm Duyệt Nhiên một cái, thừa dịp mà nói: "Mình cũng chỉ muốn thử xem ra sao..."

>

Nhìn qua tựa đề, Mộ Thiên Thanh không tự chủ được nghĩ tới tin nhắn tới hôm qua, trong lòng có một chút âm áp lướt qua.

Thẩm Duyệt Nhiên dò xét nhìn Mộ Thiên Thanh, cho đến khi Mộ Thiên Thanh nghi hoặc nhìn cô, cô mới ung dung chậm rãi nói: "Theo khứu giác nhạy bén của một người ở cùng cảnh sát N năm, mình phát hiện... Có gian tình."

"..." Mộ Thiên Thanh nhướng mắt, che giấu tâm tình đang hỗn loạn của mình, vội vàng cầm bánh bao lên cắn một cái.

Thẩm Duyệt Nhiên dời cái ghế qua bên cạnh Mộ Thiên Thanh, mấp máy môi dưới, yếu ớt hỏi: "Chuyện đó... Thiên Thanh, cậu buông tha... Buông tha cho mặt trời nhỏ của mình rồi sao?"

Rõ ràng động tác của Mộ Thiên Thanh cứng đờ, một lát sau, cô mới thoải mái cười một tiếng, "Không phải mình buông tha cho mặt trời nhỏ của mình, chỉ là... mặt trời nhỏ chỉ thuộc về hoa hướng dương lúc nhỏ. Hôm nay mình... Đã không cần nữa."

Thẩm Duyệt Nhiên nghe được cô như vậy nói, khóe miệng cũng dần dần cười lên, cô áy vạy về, lập tức chồm lên trước ôm lấy Mộ Thiên Thanh, cảm động nói: "Thiên Thanh... mình thật sự vui vẻ, rất cuộc cậu cũng nguyện ý buông xuống rồi."

Mộ Thiên Thanh mặc cho Thẩm Duyệt Nhiên ôm, trong đôi mắt lại mờ mịt hơi nước.

Trời cao vẫn ưu ái cô, lúc nhỏ có mặt trời nhỏ làm bạn, sau khi mất đi mặt trời nhỏ thì cô lại có Tiểu Nhiên và Thượng Quan ở bên người...

Ánh mắt Mộ Thiên Thanh rơi vào màn hình điện thoại, miệng nhếch lên thành một nụ cười thản nhiên, bắt đầu từ giờ khắc này, cô chính là mặt trời nhỏ của mình, yêu mình, quan tâm đến chính mình...

Đối lập với căn hộ nhỏ nhỏ, tràn ngập hơi thở ấm áp thì giờ phút này tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Lâm đang phải chịu áp suất cực thấp.

"Nếu cậu còn dám đưa loại báo cáo hạng mục như thế này ra xin chỉ thị của tôi thì ông nên đưa đơn từ chức lên trước đi." Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nhưng tiếng nói lại lộ ra lạnh lẽo rùng mình, chậm rãi tràn ra từ đôi môi mỏng.

Tổng Kinh Lý bên đầu tư lập tức sợ đến mức đồ mồ hôi lạnh toát toàn thân, vội vàng cầm báo cáo liên tục vâng dạ thối lui ra khỏi phòng làm việc, mãi cho đến khi ra khỏi phòng làm việc của Lãnh Tinh Hàn, anh ta vẫn không dám thở mạnh như cũ, sau khi bình ổn lại hơi thở và tim đang đập loạn thì mới quay đầu lại liếc nhìn cánh cửa phòng làm việc vừa đẩy vừa nặng, âm thầm nuốt nước miếng.

Lúc này, Hình Thiên cũng đang đi tới đây, Tổng Kinh Lý vội vàng thỉnh giáo vị thư kí này, "Thư ký Hình.. Hôm nay Tổng giám đốc...?"

Hình Thiên liếc nhìn cửa phòng làm việc đang đóng lại, nhún vai với Tổng Kinh Lý đang khiêm tốn thỉnh giáo một cái, sau đó lắc đầu đi lướt qua anh ta, gõ cửa đi vào phòng làm việc.

Sắc mặt Tổng Kinh Lý nặng nề, mặc dù ngày thường tổng giám đốc lạnh giống như khối băng, nhưng cũng chỉ dùng ánh mắt sắc bén giết chết người chứ tuyệt đối không giống như hôm nay, thể hiện rõ sự tức giận của mình ra ngoài...

Mang theo bộ mặt khổ não, Tổng Kinh Lý mờ mịt rời khỏi tầng lầu cao nhất có áp suất thấp này, rồi lại lấy khí lạnh và áp suất thấp mà mình đã phải chịu đựng phát tiết khắp toàn bộ phòng đầu tư, lập tức chỉ trong nháy mắt áp suất thấp đã lan tràn ra khắp Tập đoàn Thiên Lâm.

Hình Thiên nhìn đôi mắt tĩnh mịch đen như mực, đôi môi mỏng hơi mấp máy của Lãnh Tinh Hàn, không khỏi âm thầm nhếch miệng, tối ngày hôm qua mất nhiều công sức như vậy, nhưng kết quả sau cùng lại khiến đại ca không hài lòng, mà sáng sớm hôm nay, tin tức Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh kia...

Hình Thiên nghĩ tới đây, mắt nhìn tài liệu trong tay, âm thầm mím môi, nhắm mắt giao cho Lãnh Tinh Hàn, nói: "Quý này Đông Nam Á giảm 0.1%."

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo nhìn Hình Thiên, hiển nhiên chất vấn việc này, "Vấn đề ở chỗ nào?"

"Em đã phân tích..." Hình Thiên đẩy mắt kiếng một cái, nói tiếp: "Gần đây đế quốc Sun vẫn luôn nhằm vào Thiên Lâm, chỉ cần là giao dịch trên tay Thiên Lâm, nhất định bọn họ sẽ đi tranh, cho nên..."

"Sun?" Mây kiếng của Lãnh Tinh Hàn hơi chau lại, đôi mắt chìm Ứng phát rét, ánh mắt lơ đãng rơi xuống màn hình máy vi tính, trên đó là ảnh Thượng Quan Mộc đang hôn nhẹ lên trán Mộ Thiên Thanh, nhìn qua... Cực kì chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

"Vâng." Hình Thiên đáp một tiếng sau đó nói: "Bọn họ nổi lên trong thương giới vào ba năm trước đây. Lấy thể ngựa đen nhanh chóng khẳng định vị thế ở thương giới. Tổng giám đốc phía sau màn còn thần bí hơn đại ca rất nhiều... Chưa bao giờ tham dự bất kỳ hoạt động gì của thương giới. Nghe nói trong nội bộ công ty cũng không có bao nhiêu người gặp qua người này."

Hình Thiên nói xong rồi nhìn Lãnh Tinh Hàn. Nếu như nói đại ca là nhân vật truyền kì của thương giới thì như vậy đế quốc Sun là thần thoại của thương giới... Quạt khỏi bất ngờ. Phát triển nhanh chóng nhưng lại ổn định một cách đáng kinh ngạc.

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt trở về trên máy tính. Không quá để ý đến lời Hình Thiên nói. Ngón tay thon dài lật xem tài liệu quý này. Mây kiếng hơi chau lại. Đôi mắt đen như mực sâu thẳm nhìn sơ lược một chút. Cũng không thèm ngẩng đầu lên hỏi: "Chỉ gần đây mới để mắt tới Thiên Lâm sao?"

"Vâng." Hình Thiên gật đầu một cái.

Môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn nâng lên thành một độ cong như có như không. Trong đáy mắt đều là suy nghĩ sâu xa. Anh vẫn lật bảng báo cáo tài vụ như cũ. Chậm rãi nói: "Tôi không thích cảm giác bị người ta dấn đạp..."

Sống lưng Hình Thiên không khỏi run lên.

Động tác lướt web của Lãnh Tinh Hàn đột nhiên hơi chậm lại. Khóe miệng giống như tự lẩm bầm nói: Nhắm vào... Cần gì như vậy.

Trong thoáng chốc đáy mắt hiện ra bất đắc dĩ cùng thương cảm.

Hình Thiên nhú mày. Không hiểu nhìn Lãnh Tinh Hàn. Từ hôm qua sau khi Đại ca rời khỏi đây rồi trở lại thì hình như có chút thay đổi. Toàn thân cũng bị bao phủ bởi một tầng sát khí làm cho người ta khó có thể tiếp cận được.

"Thông báo với người phụ trách Đông Nam Á là một giờ sau họp." Lãnh Tinh Hàn lãnh đạm đóng bảng báo cáo tài vụ lại đồng thời ngẩng đầu nhìn về

phía Hình Thiên, hỏi: “Tối ngày hôm qua có thuận lợi không?”

“Đều ở trong dự liệu, Thượng Quan Mộc và...” Hình Thiên nhìn mặt Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh không gợn sóng ... “Và Mộ Thiên Thanh có đến bến tàu Hoàng Gia nhưng không có đi vào.”

Lãnh Tinh Hàn cũng không cảm thấy bất ngờ, Mộ Thiên Thanh là một bầu máu nóng nhưng Thượng Quan Mộc không phải đứa ngốc.

Mặc kệ đối phương thả tin tức có phải là thật hay không thì tạm thời cũng không có lý do gì để xung đột chính diện với Thiên Lân. Không chỉ bởi vì địa vị của Thiên Lân ở thành phố A mà còn có...

Ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Tinh Hàn, không tự chủ vừa nhìn về phía màn hình máy vi tính. Đôi mắt đen như mực dần dần hiện lên nụ cười như có như không, tươi cười còn thoáng mang theo giễu cợt nhàn nhạt.

Hình Thiên cũng không tự chủ liếc nhìn máy vi tính. Mặc dù không thấy gì cả nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ, anh âm thầm thờ dài rồi hỏi: “Người dẫn cảnh sát tới là ai?”

“Mục Sâm.” Lãnh Tinh Hàn nói chuyện đồng thời thu hồi ánh mắt.

Chân mày Hình Thiên nhíu sâu hơn, nghi ngờ nói: “Ngược lại người này có chút bản lĩnh. Chỉ có mấy năm thế mà anh ta ... Đã dám xuất hiện quang minh chính đại không chút kiêng kỵ trước mặt chúng ta.”

Lúc Hình Thiên đang cau mày thì Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt nói: “Người phía sau màn không phải là cậu ta.”

“Không phải?”

“Ừ.” Lãnh Tinh Hàn lãnh đạm đáp một tiếng.

Trên thế giới này, người hiểu rõ anh không nhiều lắm, hơn nữa người có thể mỗi một bước đều có suy nghĩ giống anh càng thêm ít đến thương cảm...

Mà Mục Sâm... thì lại không có cái khả năng này.

*

Tổng cục cảnh sát thành phố A.

Trong phòng hội nghị nhỏ, sếp Lý nhìn mấy người trong tổ kỷ luật, hỏi: “Đối với chuyện tình của Mộ Thiên Thanh, các anh có ý kiến gì không?”

“Biểu hiện của Mộ Thiên Thanh từ lúc học ở trường cảnh sát cho đến khi làm việc trong khu Nam cũng không tệ. Người cũng coi như đầy đủ tiêu chuẩn... Nếu cứ như vậy mà cách chức thì hình như có chút không đề ý đến tình người rồi.”

“Đúng vậy... Huống chi chuyện này có thể là hoàn toàn bịa đặt, rất có thể là do những tên côn đồ các ké kia nghĩ biện pháp chơi cảnh sát chúng ta thôi...”

Tuy là nói như vậy nhưng... đã tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với cục cảnh sát. Bây giờ bên cánh báo chí còn cắn chặt không thả...”

“...”

... ..

Sếp Lý nhìn mọi người ồn ào lộn xộn nghị luận, cũng không khỏi rơi vào tình thế khó xử. Ngày hôm qua Thượng Quan Mộc có tìm ông, về công hay về tư ông đều phải nể mặt nhưng bên tổ kỷ luật phải làm sao đây? Ông cũng không thể quá mức khư khư cố chấp.

Trong lúc bên trong phòng họp giằng co không xong thì điện thoại của sếp Lý đột nhiên vang lên, ông bảo mọi người tiếp tục sau đó đứng dậy ra khỏi phòng họp nhận điện thoại: “Chủ tịch Thượng Quan... Có gì dặn dò?”

Thượng Quan Dịch ở trong điện thoại cười cười ha ha, nói: “Sếp Lý thật đúng là khách khí quá.”

Sếp Lý cũng nở nụ cười, khách khí đôi câu với Thượng Quan Dịch.

“Cũng không phải là chuyện lớn gì...” Thượng Quan Dịch đạo đức giả, chậm rãi nói: “Hai ngày nay bận rộn nên không có gặp Tiểu Mộc. Hôm nay xem báo thì lại phát hiện thẳng nhóc này gây ra chuyện lớn như vậy...”

“Ai! Tại sao chủ tịch Thượng Quan lại nói như vậy. Sếp Mộc lưu luyến si mê bạn gái năm năm, bây giờ là thần tượng trong lòng rất nhiều cô gái đấy...” Sếp Lý cười nói, tất nhiên trong lòng cũng hiểu cú điện thoại này của Thượng Quan Dịch có dụng ý gì, ông cố ý dẫn câu chuyện, nói: “Ai! Cảnh sát Mộ tốt như vậy lại bị người ta ác độc hãm hại, tố cáo nhiều lần... Khó trách sếp Mộc lại lo lắng đến thế.”

“Thằng nhóc này quả thật không thể làm cho tôi bớt lo được...” Thượng Quan Dịch thờ dài.

"Sao lại như vậy. Thành tích của sếp Mộc ở giới cảnh sát thì ngài cũng thấy rồi đấy..." Sếp Lý nói, trong lòng lại cân nhắc nên nói thế nào cho Thượng Quan Định hiểu tổ kỹ luật bọn họ chỉ viết báo cáo, còn chuyện của Mộ Thiên Thanh dù sao cũng đã tạo thành ảnh hưởng tiêu cực, coi như có viết báo cáo đưa lên... cuối cùng rốt cuộc có thể thông qua hay không cũng là do cục trưởng Trương phê chuẩn.

Đang lúc sếp Lý khó xử thì nghe Thượng Quan Định chậm rãi nói: "Gần đây cục trưởng Trương bận việc sao? Cũng đã lâu cũng không có cùng ông ấy đi ra ngoài đánh Golf rồi..."

"Gần đây cục trưởng Trương rất tốt, ngài cũng biết hiện tại thành phố A vẫn được coi là yên bình..." Khóe miệng Sếp Lý nở nụ cười.

"Để tôi gọi điện thoại cho ông ấy..."

"Chủ tịch bận rộn rồi." Sếp Lý khiêm tốn nói hết rồi cúp điện thoại. Sau đó ổn định lại tâm tình của mình một chút, đi vào phòng họp nhỏ. Lần này sau khi ông đi vào cũng không rồi rầm rừ, trực tiếp đưa ra quyết định cuối cùng...

"Xét đến biểu hiện xuất sắc của Mộ Thiên Thanh ở trong đội cảnh sát thì nên cho cô ấy một cơ hội nhưng xét đến phản ứng của dân chúng thì tạm thời... chuyển cô ấy qua bên tổ dân sự."

Bên trong phòng làm việc của chủ tịch, Thượng Quan Mộc đang nhàn nhã uống trà nhìn gương mặt tối thui của Thượng Quan Định, trên khuôn mặt tuấn đạt bình tĩnh không gợn sóng.

Gương mặt Thượng Quan Định lạnh lùng nhìn Thượng Quan Mộc đang nhàn nhã, cắn răng nghiêng lợi nói: "Người phụ nữ này đáng giá không?"

Ánh mắt Thượng Quan Mộc nhìn chăm chăm người cha rất có ảnh hưởng trong giới chính trị ở thành phố A này, nhàn nhạt nói: "Yêu chính là yêu. Không thể nói là đáng giá hay không được."

"Yêu? Hừ..." Thượng Quan Định lạnh lùng hừ một tiếng, "Bất kể cái gì cũng không quan trọng sao, ngay cả tiền đồ trước mặt cũng không cần há?"

Thượng Quan Mộc vừa nghe xong thì đột nhiên cau mày, "Vậy ba và mẹ thì sao?"

"Chúng ta không giống nhau."

"Đúng vậy... Ba và con không giống nhau." Thượng Quan Mộc hơi tức giận: "Ba mẹ rất may mắn. Yêu nhau trong hoàn cảnh lấy đám cưới làm điều kiện tiên quyết... nhưng không phải mỗi người đều may mắn giống như ba mẹ được."

Thượng Quan Định vừa nghe xong, không khỏi bất đắc dĩ thở dài đứng lên. Đưa con trai này nhìn qua thì tao nhã lịch sự nhưng mức độ ngoan cố cũng không phải là chuyện đùa. Vì để cho ông phải gọi điện thoại, thậm chí nó có thể uy hiếp ông thôi lui khỏi võ đài chính trị, "Nếu mẹ con biết được nhất định sẽ bị con làm cho tức chết."

"Con cũng không cần chỗ đứng trong thương giới giống như mẹ." Thượng Quan Mộc nhàn nhạt nói một câu, sau đó buông ly xuống, đứng dậy, "Con đi trước..."

Nói xong cũng không đợi Thượng Quan Định nói gì thì người đã ra khỏi phòng. Ở thời điểm đóng cửa lại, thái độ của Thượng Quan Định dần dần thay đổi, sắc mặt ông bị bao phủ bởi vẻ âm trầm.

Ông thu hồi ánh mắt về, cầm điện thoại di động trên bàn lên, lạnh đạm bấm một dãy số rồi chờ đợi. Vẻ đa mưu túc trí do nhiều năm lăn lộn trong giới chính trị lan tràn nơi đây mất...

*

Lúc Trương Mộ Dương nhận được điện thoại của Thượng Quan Định thì không chỉ có tươi cười mà còn có thể nói là trong dự tính.

Thượng Quan Định là hạng người nào, ông biết rất rõ? Một người đàn ông có thể vùng vẫy ở trong giới chính trị như vậy tuyệt đối không phải là người bình thường nhưng lại vì một cảnh sát nho nhỏ mà mở miệng. Nếu như không có lợi ích lớn hơn thì cho dù là vì Thượng Quan Mộc thì ông ta cũng sẽ không chịu mở miệng.

Chỉ là những thứ này không có quá nhiều quan hệ với ông. Ông chỉ cần bán nhân tình, chậm rãi, đỉnh đạc đứng trước mặt ký giả nói mấy câu thì ông đã được cả danh và lợi rồi.

Lần này, đối với Lãnh Tinh Hàn, Từ Mộ Dương không chỉ có bội phục mấy phần. Nếu như người trẻ tuổi này tham gia vào giới chính trị, tiền đồ tuyệt đối không có ranh giới.

Rốt cuộc sau khi Lãnh Tinh Hàn vào thương giới, tiền đồ như thế nào thì không biết nhưng vào giờ phút này, Mộ Thiên Thanh đang ở trong nhà chờ đợi thì lại nóng nảy vô cùng. Mặc dù Thượng Quan Mộc khiến cô bình tĩnh hơn nhiều nhưng kết quả còn chưa có thì làm sao cô có thể yên tâm cho được?

Vì muốn đòi đi sự chú ý của mình, Mộ Thiên Thanh quét dọn trong nhà từ đầu tới cuối một lần nhưng lúc đang chờ đợi thì không thể nào giống như bình thường được, điều này khiến cho cô rất đau đầu.

Cuối cùng Mộ Thiên Thanh buồn chán cầm tập án hình sự lên nhìn một chút, đột nhiên... Cô hơi nhíu mày, trên mặt dần dần lộ ra sắc thái mê hoặc...

Cô hồi tưởng lại chuyện xảy ra hôm qua, sau đó lấy điện thoại di động ra, nhìn hai tin nhắn đó. Cô không có tra ra được nơi phát ra tin nhắn, đối phương đã che dấu số điện thoại thì tất nhiên sẽ không lưu để lại dấu vết cho cô lần theo.

Nghĩ tới đây, Mộ Thiên Thanh bấm một dãy số, đợi đến khi điện thoại thông thì vội vàng nói: “Tôi là Mộ Thiên Thanh ở khu Nam. Tôi muốn hỏi đã tra ra vấn đề của đám cá biển của công ty hải sản Hải Nguyên tối ngày hôm qua chưa?”

Đầu tiên trong điện thoại im lặng, sau một lúc mới vừa truyền đến một giọng nam: “Cảnh sát Mộ? Xin lỗi... Bây giờ cô vẫn còn đang bị điều tra. Chuyện cô hỏi tạm thời...”

Cùng là cảnh sát, đối phương còn chưa nói xong thì Mộ Thiên Thanh đã hiểu. Sắc mặt của cô có chút xấu hổ, giật giật khóe môi, ngượng ngùng nói: “Tôi... tôi quên mất.”

“Không sao”

Mộ Thiên Thanh cúp điện thoại. Chuyện vốn không muốn để ý đến nữa lại bị khơi ra, trong nháy mắt cảm xúc ngọt ngào tràn ngập trong lòng... Sau đó cô thuận theo tự nhiên nhớ lại nguyên nhân gây ra chuyện rồi lại thuận theo tự nhiên nghĩ đến Lãnh Tinh Hàn.

Vốn tâm tình đã có chút sáng sủa lại dần dần bị mây đen bao phủ...

Ánh mắt Mộ Thiên Thanh tự giấu, khóe môi giật giật, hơi tựa lưng vào ghế sa lon. Ánh mắt không có tiêu cự nhìn đèn trần, con người dần dần tan rã. Cô không muốn nghĩ tới nhưng... Trong đầu vẫn luôn quanh quẩn gương mặt lạnh lùng tựa như điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn...

Đột nhiên trong đầu Mộ Thiên Thanh thoáng qua một điểm sáng. Cô lập tức ngồi dậy, chỉ nghe cô tự lẩm bẩm nói: Tại sao đối phương lại có ý nói giao dịch của Dạ Ưng có liên quan đến tập đoàn Thiên Lâm. Hai bên có quan hệ gì với nhau...”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Không phải là anh?!

“Tại sao đối phương lại có ý nói giao dịch của Dạ Ưng có liên quan đến tập đoàn Thiên Lâm. Hai bên có quan hệ gì với nhau...”

Suy nghĩ này chiếm toàn bộ tâm trí Mộ Thiên Thanh, cô từ từ xâu chuỗi lại những việc kì lạ xảy ra gần đây, như tìm ra được manh mối gì đó nhưng rồi lại thiếu đi một mắt xích quan trọng để kết nối các dữ kiện với nhau.

Càng nghĩ... Suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh càng rối rắm, bởi vì càng rối rắm nên ham muốn tìm ra chân tướng càng mãnh liệt hơn, và lại chuyện này lại liên quan mật thiết với Lãnh Tinh Hàn.

“Chắc chỉ là trùng hợp thôi...” Mộ Thiên Thanh tự lẩm bẩm nhưng trên mặt lại thoáng lo lắng, thậm chí sâu thẳm trong lòng càng lo nghĩ mãnh liệt hơn.

Cô không muốn liên quan gì đến Lãnh Tinh Hàn nhưng trong lòng lại hoàn toàn bất an không yên.

Mộ Thiên Thanh cắn môi, bây giờ cô không có cách nào điều tra ra được nhưng những dữ kiện đó lại giống như hàng ngàn con kiến bò khắp người làm cô bứt rứt, khó chịu, không có cách gì lắng xuống.

Cuối cùng, Mộ Thiên Thanh nâng mắt lên sau đó đứng dậy thay đồ, mang giày rồi ra khỏi nhà trọ, bắt xe tới tập đoàn Thiên Lâm.

Dọc đường đi Mộ Thiên Thanh chỉ ngồi im lặng, vẫn không hiểu rõ lòng mình. Cô không muốn gặp anh nhưng lại muốn xác thực chuyện hôm qua không có liên quan đến anh.

Khi Mộ Thiên Thanh đứng trước tòa cao ốc của tập đoàn Thiên Lâm thì đột nhiên có chút chần chừ, cô đứng cạnh một bồn hoa nhỏ, hơi ngẩng đầu lên thì thấy bảng logo của tập đoàn Thiên Lâm chiếu sáng rực rỡ nhờ phản chiếu của ánh mặt trời sớm mai, thì hơi ngần ngại...

“Tin... Tin...”

Tiếng còi xe chói tai ở bên đường kéo suy nghĩ Mộ Thiên Thanh trở lại, cô thu hồi tầm mắt. Trong giây lát tầm nhìn của cô tới lại bởi phản xạ của ánh sáng, sau đó cô từ từ thích ứng trở lại thì nhìn thấy cổng chính của tập đoàn Thiên Lâm.

Toàn bộ kiến trúc đều được thiết kế bằng pha lê tinh xảo trong suốt thể hiện phong cách thương mại hiện đại đúng tiêu chuẩn. Cửa của Thiên Lâm cao ba mét rưỡi nổi bật với phong cách độc đáo, phía trên cửa kính xoay tròn cũng có logo của Thiên Lâm không biết được ai thiết kế tài tình, bất kể người nào đi tới thì tự động xoay tròn vô cùng chuẩn xác.

Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, tự nói với mình rằng chẳng qua cô chỉ đến xác thực chuyện tồi qua mà thôi, sau đó cất bước đi vào trong tập đoàn Thiên Lâm.

“Chào cô, xin hỏi cô có chuyện gì?” Cô gái tiếp tân mỉm cười chuyên nghiệp, giọng ngọt mà không ngấy nhưng ánh mắt lại thoáng lạnh lùng kiên nghị trái ngược với cảm xúc trên mặt.

“Chào cô, tôi tìm Lãnh Tinh Hàn.”

Con người của cô tiếp tân thoáng chút cười giễu, khóe môi nhếch lên mỉm cười như cũ, nhẹ nhàng nói: “Thật xin lỗi, xin hỏi cô có hẹn trước không?”

A...

Mộ Thiên Thanh nhìn cô tiếp tân mỉm cười, khóe miệng hơi co quắp, nặng nề nói: “Không có.”

Đáy mắt cô tiếp tân càng khinh thường nhiều hơn, “Thật xin lỗi, nếu cô không hẹn trước... Chúng tôi không thể để cô lên được.”

Rời khỏi giới thượng lưu quá lâu, Mộ Thiên Thanh đã quên mất tổng giám của một tập đoàn sao có thể tùy tiện muốn gặp là gặp được. Hơn nữa... Người đó lại là Lãnh Tinh Hàn nữa.

Cô hơi nhếch môi nhìn về thang máy màu vàng nhạt phía trước khẽ thờ dài, xin lỗi tiếp tân rồi xoay người rời đi...

Quầy lễ tân bên này có người lên tiếng, “Giờ ai cũng dám đến tìm tổng giám đốc?” Mới vừa rồi đối với Mộ Thiên Thanh nhu thuận thì giờ lại nhỏ giọng cười lạnh với lễ tân bên kia, “Thật không suy nghĩ lại đi, tổng giám đốc chúng ta ai ai cũng thấy được sao? Tôi vào công ty đã nửa năm mà vẫn chưa thấy qua nữa là.”

“Những chuyện ruồi bu thế này, cô còn không quen sao?” Ý nói những việc này xảy ra như cơm bữa.

“Nhìn quen giống như những mặt hàng via hè nhưng loại này thì là lần đầu tiên ‘điện kiến’...”

“Cũng đúng.” Những người bên cạnh cũng cười giễu cợt: “Ngay cả những người lao động, đẳng cấp thấp mà cũng dám tìm tổng giám đốc nữa? Ha ha...”

“A...? Người vừa rồi thấy rất quen?” Một giọng nói khác chen vào: “Hình như là bạn gái của Thượng Quan Mộc đó?”

“Ôi trời! Người vừa rồi đúng là...” Lễ tân vừa nói liền cầm lấy cuốn tạp chí thì thấy bóng dáng của Mộ Thiên Thanh trên bìa ngoài, kinh ngạc nói: “Đúng là bạn gái của Thượng Quan Mộc đó...”

Lời của cô ta vừa thốt ra thì không gian trong đại sảnh lớn rộng, ngập ánh mặt trời như vậy chợt ngưng đọng, trong nháy mắt bầu không khí rét lạnh bủa vây khắp nơi...

Lãnh Tinh Hàn bỏ hai tay vào túi quần, gương mặt như điêu khắc lạnh lùng, mắt như chim Ưng khẽ nheo lại, tầm nhìn cúi thấp, hai tay đút túi quần, yên lặng nhìn về phía Mộ Thiên Thanh.

Hình Thiên giật giật khóe miệng còn sống lưng mấy vị quản lý cấp cao đi theo phía sau đã đổ mồ hôi lạnh, bọn họ không quan tâm đến chuyện của Lãnh Tinh Hàn và Mộ Thiên Thanh nhưng bây giờ ở trước sảnh lớn của công ty lại có người nhiều chuyện trong giờ làm việc như vậy... Hình như là có vấn đề rồi.

Ánh mắt của vài vị quản lý không khỏi nhìn về quản lý bộ phận nhân sự thì thấy sắc mặt anh ta lúc thì trắng lúc thì xanh... Cũng may vào thời điểm này, rốt cuộc có người ở quầy lễ tân tình cờ phát hiện ra sự hiện diện của bọn họ.

"Tổng... Tổng giám đốc..." Tuy làm việc tại quầy lễ tân của Thiên Lâm hơn ba năm nhưng số lần cô nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn cũng không nhiều, lúc cảm thấy không khí không thích hợp, ánh mắt liếc nhìn mọi người đang đứng ở cầu thang xoay tròn, đồng thời cũng nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn thì mặt mày tái mét.

Mấy cô gái ở quầy lễ tân giống như bị cho một cái tát, một đám run rẩy kêu "Tổng giám đốc...", mặc kệ thấy hay là không thấy Lãnh Tinh Hàn thì mấy cô này đều không dám nhìn mặt anh, toàn bộ đều im lặng cúi đầu.

Lãnh Tinh Hàn thêm quan tâm đến mấy cô gái này, đôi mắt đen như mực của anh vẫn cứ nhìn Mộ Thiên Thanh, hình như bên tai còn lảng vảng lời nói của mấy cô lễ tân lúc này.

“Mộ Thiên Thanh.” Lãnh Tinh Hàn gọi tên cô, giọng của anh rét lạnh, quý dị vang lên giữa không gian.

Mộ Thiên Thanh như không nghe thấy, vẫn tiếp tục cất bước, mặt Lãnh Tinh Hàn càng lạnh thêm mấy phần, Mộ Thiên Thanh đang đi gần tới cửa xoay tròn thì giọng anh càng trầm hơn gọi lại: “Mộ Thiên Thanh!”

Mộ Thiên Thanh đột nhiên ngăn người dừng bước, suy nghĩ như bị kéo lại, cô hơi nhíu mày như nghe thấy ai gọi, đến khi cảm giác được một ánh nhìn lạnh lùng phía sau, mới xoay người nhìn lại...

Ngay lập tức chạm vào ánh mắt như chim Ưng thâm thúy của Lãnh Tinh Hàn thì Mộ Thiên Thanh không tự chủ được nhếch môi, đứng yên tại chỗ, cửa xoay tròn sau lưng chuyển động nhẹ nhàng, không gian rộng lớn lại thêm phần cứng ngắc.

Lãnh Tinh Hàn nâng bước chân đi tới chỗ Mộ Thiên Thanh, gầy da màu đen bóng loáng giẫm ở trên sàn sáng bóng phát ra tiếng vang nhẹ nhàng, âm thanh có quy luật như vậy lại làm cho người ta hít thở không thông.

Lãnh Tinh Hàn lấy một loại khí thể vương giả bề thế thiên hạ dừng lại ở trước mặt Mộ Thiên Thanh, ánh mắt anh rũ xuống, trong ánh mắt hiện lên tức giận nhậm, anh trừng mắt, lạnh nhạt hỏi: "Em đến tìm anh?"

Tuy rằng là nghi vấn nhưng giọng điệu lại là khẳng định.

"Ai nói em tới tìm anh?" Mộ Thiên Thanh phản pháo, ánh mắt bối rối nhìn về quây lể tân, chỉ là bị thân hình cao lớn của Lãnh Tinh Hàn chắn tầm nhìn.

Lãnh Tinh Hàn nhìn bộ dạng của cô, môi mỏng lạnh không tự chủ ẩn chứa chút vui vẻ nhưng chính anh lại không ý thức được điều đó, "VẬY... Em tới Thiên Lâm làm gì?"

"Em..." Mộ Thiên Thanh cảm thấy như không có cách nào thở được, trên người Lãnh Tinh Hàn tỏa ra khí thể áp chế bức bách làm cho các sợi dây thần kinh trong đầu cô căng lên như dây đàn, "...Em đến tìm Hình Thiên."

Cô vừa nói xong thì lập tức mặt Lãnh Tinh Hàn đen lại, Hình Thiên cũng không khá hơn, đau khổ như ăn mướp đắng, trong lòng bi thương gào khóc: Cảnh sát Mộ, sao cô lại bán cái sang cho tôi, lấy tôi làm bia đỡ đạn...

Mấy cô gái mới vừa ở quây lể tân tám chuyện xôn xao thì giờ phút này trong lòng thấp thỏm không yên, len lén nhìn hai người, âm thầm nghĩ tại sao lúc này không gọi điện hỏi sếp, cũng không nhanh nhay chuyện hai ngày nay dính dáng đến Mộ Thiên Thanh, vạn nhất đắc tội với tổng giám đốc, bản thân và công việc sợ cũng khó mà giữ được...

Mà những nhân viên này chỉ có thể nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều có những thắc mắc không biết hỏi ai, đáng tiếc... Cũng không dám đi xác thực chuyện gì.

Mộ Thiên Thanh đang suy tư, tự thầm mắng bản thân lại mất bình tĩnh khi giáp mặt với Lãnh Tinh Hàn, đối với những ánh mắt xung quanh đang dòm ngó thì Lãnh Tinh Hàn không nói hai lời mà kéo cổ tay Mộ Thiên Thanh đi về phía thang máy...

Hình Thiên phản ứng cực nhanh, ngay lúc Lãnh Tinh Hàn xoay người lại đã đi trước bấm nút thang máy chuyên dụng.

"Anh buông tay em ra!" Sắc mặt Mộ Thiên Thanh ửng hồng vô cùng kinh ngạc, những ánh mắt không tin được nhìn chăm chăm lên người cô làm cô cảm tưởng như có những mũi tên đang bắn về phía mình...

Mộ Thiên Thanh nhú mày, giãy giụa không thôi nhưng cũng vô ích, thấp giọng: "Lãnh Tinh Hàn, anh buông em ra... Rất nhiều người đang nhìn."

Lãnh Tinh Hàn đột nhiên dừng bước, môi mỏng phát ra giọng nói không chút tình cảm: "Ai dám nhìn?"

Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên, muốn phản bác thì thấy mọi người xung quanh, bao gồm cả Hình Thiên đang đứng đợi ở thang máy đều quay mặt đi hết.

Gương mặt Mộ Thiên Thanh nhất thời đen lại, chưa kịp phản ứng đã bị Lãnh Tinh Hàn kéo vào thang máy, ngay khi cô tức giận thì cửa thang máy vàng nhạt từ từ đóng lại ngăn cách những ánh mắt bên ngoài.

Thang máy dần dần lên cao, không gian bên trong giữa hai người thu hẹp lại, một người thì lạnh lẽo, một người thì ưu tư phức tạp.

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh đang thở hổn hển, lãnh đạm hỏi: "Tìm anh làm gì?"

"Em đã nói rồi... Em tới tìm Hình Thiên." Mộ Thiên Thanh quật cường nói, đã quên mất mục đích của việc tới đây.

Mắt Ưng của Lãnh Tinh Hàn khẽ nheo lại, con ngươi đen như mực, sâu không thấy đáy như muốn cắn nuốt người đứng trước mặt: "Em hãy lặp lại lần nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Em không còn là hoa hướng dương của anh!

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhú đôi mắt chim Ưng, con ngươi sâu không thấy đáy như muốn cắn nuốt người đang đứng trước mặt, lạnh lùng nói: "Em lặp lại lần nữa?"

Mộ Thiên Thanh thấy thần sắc Lãnh Tinh Hàn như vậy thì trong đầu cảm thấy mờ mịt, thân thể không tự chủ được lùi về phía sau cho đến khi cảm thấy không còn đường lùi nữa mới dừng lại.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nheo mắt, hai khe hẹp dài bắn ra tia sáng sắc bén giống như chỉ cần Mộ Thiên Thanh nói ra cái gì đó thì sẽ lập tức ăn tươi nuốt sống cô ngay lập tức.

Không gian bên trong thu hẹp lại, cảm giác vô cùng bức bí làm cho Mộ Thiên Thanh gần như không thở nổi, cô thấy mắt Lãnh Tinh Hàn đen như mực vô cùng âm u, áp a áp ứng nói: “Em... Em... Em tới... Tôi tìm... Tôi tìm Hình... Hình... Hình...”

Giọng Mộ Thiên Thanh càng ngày càng nhỏ, cuối cùng giống như con muỗi, ánh mắt lảng tránh không dám nhìn Lãnh Tinh Hàn, cô thầm rửa chính mình...

Mộ Thiên Thanh, lúc này mi đúng là không có lập trường mà!

Mộ Thiên Thanh cắn môi, không thể nói được tâm tình đang phức tạp, trong lòng thoáng u sầu.

Lãnh Tinh Hàn thấy cô như vậy cũng không bỏ qua, nhân nhạ hỏi: “Tìm anh có chuyện gì?”

“Em đã nói không có tìm...” Lòng Mộ Thiên Thanh vốn đang rối rắm thì lại nghe Lãnh Tinh Hàn hỏi, không khỏi tức giận mà bật ra lời cũng đồng thời ngẩng đầu lên tiếp xúc với ánh mắt Lãnh Tinh Hàn, nhất thời không có chí khí, giọng cũng nhỏ lại, chữ cuối nghẹn ở khóe miệng, “...Anh...”

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhếch môi mỉm cười, nhìn cô gái nhỏ buống bình trước mặt, chột sâu trong đáy mắt ẩn hiện ý cười.

“Đình!” Tiếng thang máy chột phá vỡ thế bế tắc lúc này, cửa thang máy từ từ mở ra, Lãnh Tinh Hàn xoay người ra khỏi thang máy đầu tiên, Mộ Thiên Thanh chần chừ theo sau.

Trên tầng cao nhất, Lãnh Tinh Hàn và Mộ Thiên Thanh một trước một sau đi vào hành lang trống trải, yên tĩnh, không gian xung quanh là một màu đen kịt làm suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh bị đè nén.

Một tiếng “loảng xoảng” nhỏ vang lên, Lãnh Tinh Hàn lãnh đạm đẩy cửa phòng làm việc, đi thẳng vào trong, còn Mộ Thiên Thanh thì lại dừng bước, đứng ngay ở trước cửa...

Cô mím môi nhìn vào, chân đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Lãnh Tinh Hàn đi thẳng tới bàn làm việc, lấy văn kiện ra bắt đầu phê duyệt, trái ngược với sự căng thẳng của cả hai ở bên ngoài ban này, giờ thì không ai để ý, nói với ai câu nào.

Thời gian cứ trôi qua, từ đầu tới cuối Lãnh Tinh Hàn vẫn không hề ngẩng đầu lên, anh đang kiên nhẫn...

Quả nhiên... Cuối cùng Mộ Thiên Thanh không nhịn được mà cất bước đi vào phòng làm việc. Phòng làm việc của Lãnh Tinh Hàn cũng giống hệt con người anh, không gian xung quanh nhuộm hơi thở lạnh lẽo, trống vắng, lấy tông màu đen làm chủ đạo phản chiếu với ánh sáng ngoài cửa sổ tạo ra một màu xám tro tỏa ra khắp phòng, phủ lên người Lãnh Tinh Hàn khiến anh hệt như Satan trong bóng đêm, âm u và quý dị.

Lãnh Tinh Hàn thấy Mộ Thiên Thanh đang quan sát phòng làm việc của anh thì dừng động tác trên tay lại nhìn cô. Ánh sáng mặt trời chiếu rọi lên khuôn mặt cô làm cho làn da trắng nõn sáng bóng trông có vẻ dịu dàng mong manh khác thường, anh hơi nhíu mày, trong mắt lộ ra xúc cảm rối bời.

Anh hơi giương môi mỉm cười, vẫn không nói gì, chờ Mộ Thiên Thanh hoàn hồn.

Có lẽ ánh nhìn của Lãnh Tinh Hàn quá mức tĩnh lặng làm cho Mộ Thiên Thanh quên mất mình đang ở đâu, cứ nhìn xung quanh như bị ma ám, cái gì đó ẩn sâu trong trí nhớ như được thức tỉnh nhưng khi đang cố gắng nhớ ra cái gì lại không tài nào nhớ nổi.

Tiếng gõ cửa “Cốc cốc” cắt đứt suy nghĩ Mộ Thiên Thanh, cô chột hoàn hồn thì thấy Hình Thiên đang bung một ly cà phê và một ly trà lái, anh nhẹ nhàng để ly xuống rồi lui ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại nhưng ngay lúc đóng cửa ánh mắt ẩn dưới cặp kính lại mang theo ý cười.

Lãnh Tinh Hàn điềm đạm cảm ly cà phê lên thưởng thức, ánh mắt hơi ngẩng lên nhìn Mộ Thiên Thanh ý bảo cô ngồi xuống.

Mộ Thiên Thanh hậm hực ngồi đối diện Lãnh Tinh Hàn, nhìn ly trà lái trước mắt thắm cau mày, không hiểu sao Hình Thiên lại biết sở thích của cô.

Cô nghi hoặc liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn, bất giác trong lòng thoáng thấy ám áp.

“Nói đi, chuyện gì?” Giọng Lãnh Tinh Hàn vẫn lãnh đạm như trước.

Mộ Thiên Thanh nhếch miệng nhìn Lãnh Tinh Hàn, nhân nhạ một hồi mới hỏi: “Tôi qua... Em nhận được tin báo, đi đến mấy chỗ đều có liên quan với Thiên Lâm.”

Cô dừng một chút, thấy sắc mặt Lãnh Tinh Hàn vẫn bình tĩnh không hề dao động, cô nói tiếp: “Em không biết có phải trùng hợp hay không nhưng em muốn xác thực một chuyện là anh có liên quan đến những chuyện đó hay không?”

Mộ Thiên Thanh trực tiếp nói ra, không biết tại sao trước mặt Lãnh Tinh Hàn, cô không dùng những lời hách dịch mà cứ tự nhiên hỏi ra như thế.

Mắt chim Ưng của Lãnh Tinh Hàn nhẹ liếc Mộ Thiên Thanh, lãnh đạm hỏi: “Em... Dùng tư cách gì tới hỏi anh?”

“Hà?” Mộ Thiên Thanh không hiểu hơi kinh ngạc.

Lãnh Tinh Hàn để ly cà phê xuống, thân thể chậm rãi tựa vào lưng ghế thoải mái, đáng vẻ lười biếng mà tà mị, chậm rãi hỏi: “Em dùng tư cách gì đến hỏi anh?”

Mộ Thiên Thanh hơi nhú mày.

“Cảnh sát? Hay là...” Tiếng Lãnh Tinh Hàn dần dần trầm thấp, “... Hoa hướng dương của anh?”

“Àm!” Lời Lãnh Tinh Hàn giống như sấm sét làm đầu Mộ Thiên Thanh nổ tung, cả người cứng đờ, không biết phải phản ứng thế nào, gất gao nhìn chăm chăm Lãnh Tinh Hàn.

Sắc mặt Lãnh Tinh Hàn không thay đổi nhìn Mộ Thiên Thanh, nhàn nhạt hỏi: “Nếu như... Em lấy thân phận cảnh sát... Theo như anh đoán, em bây giờ không có quyền lợi này. Còn nếu như lấy thân phận là hoa hướng dương của anh...”

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn chợt thay đổi thành lạnh lùng, con ngươi đen như mực lẳng lẳng nhìn Mộ Thiên Thanh, chỗ sâu đáy mắt tức giận mà cũng không biết, môi mỏng khẽ mở, lãnh đạm hỏi: “Em... Bây giờ còn sao?”

Mộ Thiên Thanh hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ, không chỉ là câu nói ‘Em không có quyền’ mà còn thêm câu ‘Không còn là hoa hướng dương của anh’...

Mộ Thiên Thanh cắn môi, lỗ mũi đột nhiên đau xót, hốc mắt nhất thời mờ mịt một làn nước mỏng, giờ phút này không thể nghĩ được gì khác, khắp cõi lòng vô cùng uất ức.

“Em không có quyền gì không phải đều do anh sao? Em có phải là hoa hướng dương của anh hay không... Anh quan tâm sao?” Giọng nói Mộ Thiên Thanh run rẩy, ở trước mặt Lãnh Tinh Hàn cô không biết tại sao mình lại yếu ớt, không chịu nổi đả kích như vậy, rõ ràng tim của cô luôn mạnh mẽ như bức tường thành nhưng... Tại sao chỉ một câu nói nhàn nhạt của anh lại có thể làm cho mọi thứ cô khổ công xây dựng sụp đổ hoàn toàn trong khoảnh khắc như vậy??

Lông mi khẽ động, mắt Mộ Thiên Thanh rung rung nhìn chòng chọc vào Lãnh Tinh Hàn, việc Lãnh Tinh Hàn chẳng quan tâm đến chuyện xảy ra ngày hôm qua dâng lên trong lòng cô, cô đột ngột đứng lên, sau lưng hăng liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt trước sau như một thì xoay người rời đi.

Lẽ ra cô không nên tới, dù là công hay tư cô cũng không nên tới để tự rước lấy nhục, anh không phải là mặt trời nhỏ của cô, anh không phải!

Mặt trời nhỏ của cô không bao giờ nói với cô như vậy, không bao giờ thấy cô bị thương mà không quan tâm đến ý như vậy!

“Àm!” Mộ Thiên Thanh hung hăng đóng cửa, cô sai bước tới thang máy, không để ý tới ánh mắt nghi hoặc của Hình Thiên, cô dùng sức ấn thật mạnh thang máy như thể đang phát cáu cái gì, cho đến khi thang máy mở cửa cô lại đau buồn bước vào...

Mộ Thiên Thanh chạy như bay ra khỏi tập đoàn Thiên Lâm, cứ đi trên phố không rõ mục đích, từ đầu đến cuối đều mím môi thật chặt, cô ghét bản thân mình có những hành động thất thường như vậy, cô ghét mình đã thử chấp nhận cùng Thượng Quan Mộc nhưng lúc thấy Lãnh Tinh Hàn, lại không biết phải đối mặt thế nào...

Hôm qua, nữ minh tinh Tô San San đã tổ chức họp báo, khẳng định cô gái trong căn hẻm tối chính là cô ta, còn bóng lưng quen thuộc kia ám chỉ tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Lâm, Lãnh Tinh Hàn...】

Trên phố thương mại, lúc một phóng viên trên màn hình đăng tải thông tin nói từ ‘Lãnh Tinh Hàn’ ra khỏi miệng thì suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh bị đánh thức, không tự chủ mà dừng bước, nhìn về màn hình lớn trên tòa cao ốc...

Từ khi tiếp quản Thiên Lâm, Lãnh Tinh Hàn luôn thần bí, chưa bao giờ tiếp nhận phỏng vấn từ truyền thông, chỉ để lại một bóng lưng lạnh lùng, ngạo mạn trước mặt công chúng...】

Trên màn hình lúc này có hai tấm ảnh được đem ra so sánh, bất kể là tầm vóc hay bóng dáng đều không khó nhận ra mười phần thì hết tám chín phần là tương đồng.

Mộ Thiên Thanh lẳng lẽ nhìn hình Lãnh Tinh Hàn cường hèn, cô đột nhiên nắm chặt tay, môi mím cũng chặt hơn, phóng viên đang nói điều gì cô cũng không chú ý, cho đến khi xuất hiện hình Tô San San tiếp nhận phỏng vấn hôm qua về tấm ảnh chụp trong hẻm tối...

Giờ phút này tiền đồ của Tô San San rất ảm đạm, mới vừa rồi người đại diện của cô - Joy lại càng ra sức thanh minh, hành động của Tô San San đã làm tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của công ty, công ty cũng sắp có quyết định đối với hành động của cô, hành vi của cô sẽ do một mình cô chịu trách nhiệm, không hề có quan hệ đến công ty.

Mộ Thiên Thanh lẳng lẳng nghe, chớp chớp mắt, quên mất cả bị thương, giờ phút này có cái gì chặn trong lòng.

Hôm qua cô cũng tự hỏi tại sao Tô San San lại đột nhiên nhảy ra thừa nhận?

Hầu hết mọi người bao gồm cả Tiểu Nhiên đều nói cô ấy muốn mượn Lãnh Tinh Hàn để tiến thân, bây giờ nhìn lại thì chính cô ta lại phải rắc rối...

Khả năng nhảy bén của cảnh sát nói cho Mộ Thiên Thanh biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản nhưng vấn đề nằm ở chỗ nào thì hiện giờ vẫn nghĩ không ra.

*

Tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Lân.

Lãnh Tinh Hàn chống tay ngồi lẳng lẳng một chỗ, kể từ lúc Mộ Thiên Thanh rời đi vẫn duy trì tư thế này, ánh mắt sâu xa nhìn về phía trước, chỗ sâu nơi đáy mắt thoáng qua suy tính.

Cậu không muốn xuất hiện... Tôi sẽ ép cậu ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Hai bó hoa hướng dương

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa phá vỡ không gian yên tĩnh. Lãnh Tinh Hàn thu hồi tầm mắt, sau khi nói “Vào đi!” thì anh cất bước tới quầy bar.

Hình Thiên bước vào cũng đi theo Lãnh Tinh Hàn tới quầy bar. Anh chống một tay lên quầy bar, nói: “Lão Quỷ nhất gan đã trốn rồi...”

Lãnh Tinh Hàn đang rót rượu thì dừng lại, sâu trong đáy mắt thoáng ý chê cười rồi tiếp tục rót rượu, lãnh đạm nói: “Hắn ta không thể đắc tội hai bên, chỉ đơn giản muốn hàng...”

Lãnh Tinh Hàn cầm ly rượu lên uống cạn, vị rượu trong nháy mắt lan tràn trong khoang miệng. Đôi mắt chim Ưng khẽ bắn ra hai tia u ám, chậm rãi nói: “Lăn lộn nhiều năm ở Tam Giác Vàng đã giúp hắn ta biết cách sinh tồn.”

“Hừ!” Hình Thiên khinh thường hừ một tiếng, lầm bầm: “Đây là do hai bên không tính toán với hắn ta, nếu không... Chỉ dựa một mình hắn ta...”

Lãnh Tinh Hàn khẽ liếc Hình Thiên, nhàn nhạt hỏi: “Hàng thuận lợi không?”

“Rất thuận lợi!” Nói đến chuyện chính Hình Thiên liền thu hồi bộ dạng cười đùa khi nãy, “Từ đầu đến cuối đối phương đều không có ý định đụng đến hàng, bố trí trước đó gần như là vô ích. Chỉ là... Chỉ là mặt Tiểu Lục lại như đưa đám.”

Lãnh Tinh Hàn bắt đắc dĩ lắc đầu một cái.

“Lần này cậu ấy muốn chứng tỏ những cố gắng trong mấy năm qua với anh. Ai mà biết... Cuối cùng đối phương lại đột ngột dừng lại như vậy.” Hình Thiên nhún vai.

“Có cái gì quan trọng hơn so với sự an toàn sao?” Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt nói, lại hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

Hình Thiên cong khóe miệng, không nói gì cả. Anh nhìn gò má như điêu khắc mà lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn, thăm thán nhẹ: Hình như... Bắt đầu từ lúc Mộ Thiên Thanh đuổi theo anh đến phố Phong Hoa, Đại ca đã thay đổi ý định làm cho người ta càng khó nắm bắt.

Mà lần này... Lại càng không giống với phong cách của Đại ca. Nếu đúng là Mục Sâm, tại sao Đại ca lại bình tĩnh như vậy?

Nếu không phải thì... Rốt cuộc đối phương là ai mà có thể khiến cho Đại ca hào phóng như thế, thậm chí... Không tiếc bỏ ra một lượng hàng đáng kể chỉ để dụ hắn ta ra ngoài?

Trong lòng Hình Thiên dần dần trầm xuống. Anh không muốn nghĩ, thậm chí... Không dám nghĩ tới.

“Đến tiệm bán hoa đặt một bó hoa hướng dương gửi tới đồn cảnh sát...”

Lời Lãnh Tinh Hàn đột ngột truyền đến làm cho Hình Thiên còn chưa kịp phản ứng thì anh đã để ly rượu xuống, đi thẳng tới bàn làm việc lấy một tấm bưu thiếp nhỏ viết xuống vài chữ với lực mạnh mẽ.

Anh lãnh đạm nhìn dòng chữ trên tấm thiếp, nhếch khóe môi, thâm ý cười lạnh, cười như vậy làm cho người ta lạnh đến thấu xương.

“Đính kèm tấm thiếp này vào đó...” Lãnh Tinh Hàn đưa tấm thiếp cho Hình Thiên.

Hình Thiên nhận lấy, khẽ liếc mắt thiếp, gật đầu một cái sau đó đi ra ngoài. Đến khi đóng cửa lại anh mới thở dài một tiếng, sau đó bước vào thang máy chuẩn bị đến tiệm bán hoa.

*

Đồn cảnh sát khu Nam

Mộ Thiên Thanh đang đứng chờ trong phòng làm việc của Thượng Quan Mộc, khóe miệng không kìm chế được vui vẻ.

“Cốc cốc!” Cửa phòng bị mở ra, Thượng Quan Mộc trong bộ tây trang màu đen đang cầm trong tay một văn kiện, theo sau anh là một cảnh sát, anh vừa đi vừa dặn dò gì đó...

Mộ Thiên Thanh lập tức đứng thẳng, lễ phép chào hỏi Thượng Quan Mộc.

Đáy mắt Thượng Quan Mộc thoáng ý cười. Anh lấy một văn kiện khác ở trên bàn đưa cho người theo vào rồi dặn dò: “Lần này lực lượng chủ yếu là các bên cạnh, cấp trên rất coi trọng chuyện này, đừng để xảy ra hỗn loạn.”

“Yes sir.” Cảnh viên nhận lấy văn kiện, chào hỏi rồi ra khỏi phòng làm việc.

Thượng Quan Mộc ra hiệu bảo Mộ Thiên Thanh ngồi xuống, cười nhạt nhìn cô, chọc ghẹo: “Chuyện gì mà vui vậy?”

Mộ Thiên Thanh ngẩn ra sau đó cười nói: “Còn chuyện gì làm cho em vui ngoài việc anh gọi em trở lại chứ.”

Thượng Quan Mộc chăm chú nhìn Mộ Thiên Thanh. Khuôn mặt trắng sáng rạng rỡ như ánh mặt trời, khóe miệng ẩn hiện nụ cười phút chốc như rút vào tìm người khác một loại cảm giác, làm cho người ta thật ấm áp.

“Tổ kỹ luật đã đưa báo cáo, Cục trưởng Trương phê rằng...” Thượng Quan Mộc nói không nhanh không chậm, nhìn đáy mắt ngập tràn hưng phấn và khản trương nhìn Mộ Thiên Thanh, khẽ thở dài nói tiếp: “Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Thượng Quan Mộc đưa văn kiện mới vừa rồi cho Mộ Thiên Thanh xem.

Mộ Thiên Thanh nghi hoặc nhận lấy, nhanh chóng mở văn kiện ra xem, rồi ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Mộc, giống như không tin mà xác định lần nữa: “Chuyện qua bên dân sự?”

“Ừ.” Thượng Quan Mộc gật đầu, “Cấp trên rất xem trọng danh dự, trước hết làm bên dân sự, chờ chuyện này qua đi sẽ điều em trở lại tổ hành động.”

Thượng Quan Mộc biết ba anh làm vậy đã nhượng bộ lắm rồi!

Đáy lòng Mộ Thiên Thanh thoáng qua mắt mát, cô nhếch mép cười nói: “Không sao, ít nhất... Em vẫn được làm cảnh sát.”

Thượng Quan Mộc đột nhiên xoay người về phía trước, dịu dàng nắm lấy bàn tay đang cầm văn kiện của Mộ Thiên Thanh thật chặt, nhìn thật sâu trong mắt cô, nhẹ giọng: “Em sẽ luôn ở cạnh bên anh... Ước mơ của em cũng chính là ước mơ của anh.”

Từ đầu đến cuối Mộ Thiên Thanh không nói câu nào nhưng trong lòng cô lại vô cùng xúc động. Lòng mi cô nhẹ rung, hốc mắt mờ mịt hơi nước, cô nhếch miệng, hít một hơi thật sâu, rung rung nước mắt cười nói: “Em nhất định sẽ cố gắng trong thời gian sớm nhất để đứng bên cạnh anh, cùng nhau kẻ vai chiến đấu.”

Thượng Quan Mộc cười rất thỏa mãn.

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa đột nhiên truyền đến. Mộ Thiên Thanh theo phản xạ liếc nhìn về phía cửa phòng, vội vàng rút tay về, đáy mắt có chút bối rối.

Thượng Quan Mộc thấy cô như vậy, bất đắc dĩ cười một tiếng đồng thời hô “Vào đi!” rồi nói với Mộ Thiên Thanh: “Cũng đã xin cấp trên, tạm thời em vẫn ở khu Nam, công việc cụ thể... Kili sẽ báo với em.”

“Vâng.” Mộ Thiên Thanh gật đầu rồi đứng dậy rồi đi, nhưng lúc lướt qua cảnh sát đang đi vào, cô cảm thấy người đàn ông này toát ra luồng khí quý dị.

Mộ Thiên Thanh cũng không suy nghĩ nhiều. Cô cảm ơn thông báo bổ nhiệm nặng nề thở dài, đi tới tổ làm việc mới...

Mộ Thiên Thanh vừa mới bước vào chỗ làm việc thì một tiếng “Dừng!” kinh động xuất hiện, cô có chút mờ mịt nhìn giấy màu bay, bất đắc dĩ nhướn mắt cười.

“Thiên Thanh! Chúc mừng cô!” Kili kéo tay Mộ Thiên Thanh, cười nói.

“Thiên Thanh! Chúc mừng nha!” Hà Tuấn nhướn mày, khóe miệng cười nói: “Chúng ta cùng một tổ nhưng cô thật xấu nha! Cô cùng sếp Mộc tính khi nào thì mời com mội người đây?”

“Mời com thôi vẫn chưa đủ!” Lý Dược cũng đóng góp: “Phải bắt sắp Mộc khao buổi trà chiều trong một tháng mới được.”

Mộ Thiên Thanh nghe vậy, trong nháy mắt mặt đỏ ửng lên, bao nhiêu xấu hổ là bấy nhiêu chột dạ cô cũng không biết được.

“Thiên Thanh! Hoan nghênh cô trở lại!” Lâm Hải cười nhẹ nói. Người trầm ổn lão luyện như ông có thể thấy trong đáy mắt Mộ Thiên Thanh lóe sáng nhưng cũng không đoán gì, chỉ đứng lúc cắt đứt lời nói đùa của Hà Tuấn, “Cô như vậy... Sớm muộn thì cũng được gọi về tổ hành động. Đừng quá lo lắng!”

“Cám ơn chú Hải!” Mộ Thiên Thanh thật lòng nói.

Sự thương cảm lập tức lan ra. Bọn Hà Tuấn bắt đầu an ủi. Cuối cùng Kili kéo Mộ Thiên Thanh đến khu dân sự, nói: “Cô vẫn thường làm ở tổ hành động, bắt đầu làm bên dân sự có chút không quen nhưng cũng chỉ chỉnh sửa lại mấy vụ án, bình thường cô cũng hay làm báo cáo nên những thứ này không làm khó được cô đâu.”

Mộ Thiên Thanh nhún vai, cười nói: “Không phải rời khỏi đồn cảnh sát thì tôi đã vui lắm rồi!”

Kili cười một tiếng, nháy mắt thâm ý với Mộ Thiên Thanh. Mộ Thiên Thanh nhìn thấy, muốn biết rõ nhưng cuối cùng cũng không hỏi.

“Xin chào, cho hỏi cảnh sát Mộ có ở đây không?”

Một giọng trong trẻo truyền đến làm mọi người rớt rít nhìn. Chỉ thấy một thanh niên tầm mười tám mười chín tuổi, mặc đồng phục của tiệm bán hoa, đang cầm bó hoa hướng dương trên tay, đứng ngay cửa nhìn xung quanh.

“Tôi... Chính là tôi!” Mộ Thiên Thanh liếc nhìn bó hoa, trong lòng không khỏi khấn trương.

Người thanh niên mỉm cười đi tới chỗ Mộ Thiên Thanh, sau đó lấy đơn kí nhận đưa cho cô, “Phiền cô kí vào đây!”

Mộ Thiên Thanh kí tên nhưng trong lòng vẫn mang nghi ngờ. Sau khi ôm bó hoa, giữa những ánh mắt tò mò của mọi người, thì Mộ Thiên Thanh rút tấm thiệp bên trong ra, trong lòng có chút thấp thỏm bất an.

“Mau xem, là ai vậy?” Ánh mắt Kili sáng ngời, “Cô vừa vào phòng làm việc thì hoa liền đưa tới... Nhất định là sắp Mộc rồi.”

Mộ Thiên Thanh nghe Kili nói vậy trong lòng càng thêm bất an. Cô thăm căn môi, mở thiệp ra...

“Hoan nghênh em trở về, Thiên Thanh của anh __ Mộc!”

“Wow... Tôi đoán đúng mà...” Đôi mắt Kili bừng sáng, hăm mộ ra mặt, say mê cười nói; “Không ngờ... Sếp Mộc của chúng ta bề ngoài cương nghị nhưng bên trong lại ngọt như kẹo thế này!”

Lần này Mộ Thiên Thanh then đến đỏ mặt. Cô tức giận trừng mắt với Kili, đám người Hà Tuấn cũng nhìn cô mỉm cười, giả bộ nói nói nhưng thật ra là chọc ghẹo: “Này... Đây là cấp trên quan tâm...”

“Cấp trên quan tâm á? Vậy tại sao chúng ta không có...” Hà Tuấn liều chết cố ý nói.

Lâm Hải thấy mọi người đùa vui, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu cười cười. Ông nhìn những người trẻ tuổi này, trong lòng thầm thở dài, một xúc cảm kỳ lạ xẹt qua đáy mắt.

“Xin hỏi người nào là Mộ Thiên Thanh?”

Đang lúc mọi người cười giòn, một giọng nói ngọt ngào truyền đến, mọi người nhìn tới...

“Lại hoa hướng dương?” Hình như Kili phát hiện ra cái gì đó, đôi mắt cực kỳ tò mò.

Cô gái cực kỳ lạnh lợi ôm bó hoa chạy thẳng tới chỗ Mộ Thiên Thanh, nói: “Cô chính là cảnh sát Mộ sao, đây là hoa của cô, xin cô ký nhận!”

Mộ Thiên Thanh ký tên sau đó nhận lấy bó hoa, con người có chút nặng nề quét qua mặt mọi người, tim đã nhảy tới cổ rồi...

“Sếp Mộc sẽ không gửi hai bó hoa chứ?” Hà Tuấn ngây ngô hỏi.

Kili hưng hăng tròn mắt liếc anh, cũng tò mò nhìn bó hoa trong tay Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh có chút do dự nhìn tấm thiệp kẹp trong bó hoa. Cô lấy tấm thiệp ra, lại nhìn mọi người, rồi mới chần chừ mở tấm thiệp ra...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Mặt trời!

Mộ Thiên Thanh do dự nhìn tấm thiệp kẹp trong bó hoa, cô lấy tấm thiệp ra, lại nhìn mọi người, mới chần chừ mở tấm thiệp...

“Nếu em mạnh khỏe đó chính là bầu trời bình yên! ____ Mặt trời!”

Mộ Thiên Thanh nhìn dòng chữ này, trong giây lát mũi liền đau xót, hốc mắt ửng đỏ mờ một tầng hơi nước, lời nói này cũng dần dần chìm sâu trong đáy mắt...

Ánh mắt Kili vốn tò mò lại trở nên nghi ngờ, cô nhìn Mộ Thiên Thanh rồi xoay qua nhìn bọn Hà Tuấn, ai ai cũng ngơ ngác đứng dậy.

“Thiên Thanh, sao vậy?” Kili đứng cạnh Mộ Thiên Thanh, không tự chủ liếc nhìn tấm thiệp, không chịu nổi cảm động, hỏi: “Này... Là ai vậy?”

Cô biết Thiên Thanh là một cô gái rất kiên cường, trong nhiều năm qua, kể từ khi gia nhập đội cảnh sát, bất kể là gặp trở ngại hay cạm bẫy nào thì cảm xúc cũng không dao động giống như lúc này, dù cho có khổ sở trong lòng thì cũng cười thản nhiên mà chịu đựng, tự khép mình trong góc gặm nhấm vết thương.

Mộ Thiên Thanh cần môi nhớ tới lúc sáng đi đến Thiên Lâm, giọng nói giễu cợt lạnh như băng của Lãnh Tinh Hàn giờ khắc này như lay động bên tai cô.

Nhưng giờ... Anh lại gửi tặng hoa tới đồn cảnh sát... Anh có ý gì?

Rõ ràng thực tế không giống như ảo tưởng, tại sao lại muốn cô say mê lạc bước vào mộng tưởng kia chứ?

Mộ Thiên Thanh càng suy nghĩ thì càng thêm bi thương, lông mi khẽ run, hốc mắt đã tràn ngập nước, nhỏ từng giọt từng giọt tí tách trên tấm thiệp, dòng chữ trên đó bị nước mắt làm cho phai mờ lem ố.

“Thiên Thanh...” Kili nhẹ giọng gọi.

Lâm Hải cũng nhíu mày, bước lại gần hỏi: “Thiên Thanh, nếu thấy không thoải mái... Hôm nay về nghỉ sớm đi.”

Dù sao Lâm Hải cũng là người từng trải, ông liếc nhìn bó hoa trong tay Mộ Thiên Thanh, như đã hiểu được gì đó.

Mộ Thiên Thanh mạnh mẽ hít một hơi, lấy tay lau nước mắt trên mặt cố nặn ra nụ cười, lắc đầu một cái nói: “Tôi... Tôi không sao!”

Mọi người nhìn nhau, biết Mộ Thiên Thanh không thích nói nhiều, cũng ăy không hỏi nữa.

“Không sao là tốt rồi!” Lâm Hải vỗ vỗ bả vai Mộ Thiên Thanh, thâm ý nhìn cô, sau đó bảo mọi người đi làm công việc của mình, “Đi rửa mặt đi.”

“Dạ.” Mộ Thiên Thanh đáp, bỏ bó hoa lên bàn, bước nặng nề tới phòng toilet.

Mộ Thiên Thanh rửa mặt, nhìn mình trong gương, không khỏi tự giễu cợt nói: “Mộ Thiên Thanh, rốt cuộc mi muốn cái gì?”

“Em tìm thật lâu, rốt cuộc cũng đợi đến khi anh xuất hiện, bình thường khi còn sống cũng là một giấc mộng, dù là đêm bao sâu, chẳng sợ người yêu dễ dàng tịch mịch, có thể ôm anh là điều vui sướng nhất trên đời...”

Tiếng chuông điện thoại di động yếu ớt truyền đến, Mộ Thiên Thanh lấy giấy lau khô tay rồi móc điện thoại ra, khi thấy cái tên hiện trên màn hình, cô sững sờ hai giây, lướt ngón tay tới phím nhận cuộc gọi thì dừng động tác, cuối cùng... Cô nhấn nút từ chối, cũng tiện tay tắt nguồn điện thoại.

Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, lau khô nước trên mặt rồi bước ra khỏi toilet, ngay lúc cô vừa bước ra khỏi cửa thì lại nhìn thấy một bức tranh tuyên truyền ở trên bức tường đối diện, cánh tay vô lực rũ xuống, trên tay có còng tay, bên cạnh còn có một bóng lưng suy sụp, cô đơn lẻ bước về phía nhà tù sắt. Cánh tay màu trắng cùng với bóng lưng màu đen tạo thành một hình ảnh cực kì đối lập, giống như có một loại điên cuồng gào thét đòi thoát ra từ trong bức tranh yên lặng...

Mộ Thiên Thanh khẽ nhíu mày, trong lòng tràn ngập cảm giác hít thở không thông...

*

Lãnh Tinh Hàn cầm điện thoại di động trong tay, khuôn mặt như điêu khắc không lộ tí cảm xúc nào, ngón tay lướt nhẹ qua màn hình điện thoại di động, con ngươi sâu thẳm như muốn hút hết mọi thứ vào trong đó.

Không nghe điện thoại của anh, sau đó còn tắt máy?

Khóe môi Lãnh Tinh Hàn hơi nâng lên thành một độ cong quái dị, lạnh giọng: “Ừng... Hoa hướng dương của cậu rất thú vị...”

Lời mỉa hoặc lộ ra thâm ý, khóe miệng Lãnh Tinh Hàn cười sâu hơn, vẻ mặt kiên định cũng dần dần trở nên nhu hòa hơn.

“Cậu thật sự không quan tâm đến cô ấy sao?... Biết cô ấy bị tổn thương... Cậu có đau lòng hay không?” Lãnh Tinh Hàn tự lẩm bẩm, lời nói ra đồng thời trong lòng có chút nặng nề, từ đầu đến cuối ánh mắt đều rơi trên điện thoại di động, đó là tấm hình lúc Mộ Thiên Thanh ở trường cảnh sát, mặc cảnh phục thật anh dũng như nhảy bổ vào đáy mắt, “Cái gì cậu cũng không quan tâm à...?”

Ngón tay Lãnh Tinh Hàn trượt qua màn hình là bức ảnh bao trùm biển cả âm u, khóe môi khẽ nhếch lên, sau đó cầm điện thoại bấm số nội bộ: “Hôm nay hủy bỏ toàn bộ lịch trình!”

Nói xong anh liền đứng dậy, cầm lấy áo khoác ra khỏi phòng làm việc.

Ánh mắt Hình Thiên vẫn dõi theo Lãnh Tinh Hàn cho đến khi đi vào thang máy, anh mới thu hồi tầm mắt, anh trầm ngâm khẽ nhủ mảy.

Lãnh Tinh Hàn trực tiếp tới bãi đậu xe, lái xe ra khỏi tập đoàn Thiên Lâm... Xe chạy nhanh như bay trên đường lớn chật chội, hướng thẳng tới khu Đông rồi dừng lại ở một ngã tư lộn xộn, đông đúc

Con đường này có chút không hợp với xe Mercedes sang trọng, xe của anh vừa dừng lại liền thu hút nhiều ánh mắt xung quanh, trong đôi mắt họ toát ra tham lam cùng ngưỡng mộ, hơn hết là những lời bàn tán xì xào.

Ở đây thường xuyên tụ tập những tên lưu manh côn đồ, nên chuyện bọn họ bàn tán cũng không sạch sẽ gì.

Ánh mắt sắc lạnh của Lãnh Tinh Hàn rũ xuống rồi bước xuống xe, bộ tây trang được cắt may vừa vặn với thân hình cao to đứng cạnh chiếc xe, vẻ khí thế lạnh lùng này lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người.

Đôi mắt lạnh lùng quét qua một vòng, không chú ý quá nhiều đến những ánh nhìn đó, bước chân đi trên con phố, dọc đường những chỗ đi qua đều có tiếng to nhỏ xì xầm không ngừng.

Ngã tư đường vừa này chính là một khu phố cổ, nhà ở bốn phía đều có chút tồi tàn, cũ nát, bày bán quây hàng lại càng giống như không biết sợ là gì, làm cho người ta có cảm giác bá chủ một phương.

Đây là khu phố lâu đời nhất ở thành phố A, từng là nơi phồn hoa bậc nhất nhưng vì thế lực ngầm mà từ từ xuống dốc đến hôm nay không còn ai quản lý khu này.

Lãnh Tinh Hàn dứt tay vào túi quần, hờ hững bước đi, cả người một cây hàng hiệu ở chôn này có chút chói mắt, lúc anh tới giữa ngã tư thì đột nhiên bị vài tên ngăn cản trước mặt...

Tên cầm đầu hít mũi một cái, mắt chuột lờ mờ của hắn nhìn Lãnh Tinh Hàn, hỏi: “Không biết... là phố tối này không thích loại người như mày sao?”

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nhìn đám người trước mặt, lãnh đạm nói: “Tránh ra!”

“Ha ha...” Tên cầm đầu giống như nghe được chuyện gì khôi hài, lớn tiếng cười cợt, quay sang đàn em nói: “Tụi bay có nghe không? Thằng đó kêu tao tránh ra.”

“Ha ha ha ha ha...” Lập tức cả đám cười to một trận.

Tên cầm đầu đứng đưa bả vai, lười biếng tiến tới chỗ Lãnh Tinh Hàn, đứng trước mặt anh, hắn nhìn từ trên xuống dưới, trong lòng có chút mờ mịt, càng tiến lại gần hắn càng phát hiện không khí chung quanh càng loãng, hơn nữa người đàn ông này đối với mọi việc trước mặt hoàn toàn không chút thay đổi, không biết là quá lớn gan hay quá mức ngu ngốc nữa?

“Đường Từ Thần này không phải là nơi mày có thể đến, tao khuyên mày... Hãy mau đi đi.” Tên cầm đầu tốt bụng khuyên cáo.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nâng mắt, nhìn một dãy nhà trắng ở cuối con đường rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, khẽ liếc tên cầm đầu rồi nghiêng người móc điện thoại ra bấm một dãy số, khi điện thoại được kết nối thì bình tĩnh nói: “Tôi đang ở đường Từ Thần!”

Người trong điện thoại hiển nhiên giật mình sững sốt một chút, không đợi đối phương nói gì thì Lãnh Tinh Hàn đã cúp điện thoại, dáng bộ ngạo nghễ đứng đó, không thèm để ý đến xung quanh, cũng chẳng buồn quan tâm đến tên cầm đầu kia.

“Mày còn ở đây không chịu đi thì đừng trách tao ném mày ra ngoài.” Tên cầm đầu rõ ràng nhủ mảy, ngày thường... Nơi này bình thường một người cũng không có, hôm nay lại có người không biết phân biệt gì cả.

Tên cầm đầu đang suy nghĩ thì điện thoại của hắn vang lên, liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn một cái rồi mới nhận điện thoại, vừa nghe tiếng trong điện thoại thì vội vàng đứng qua một bên, cung kính nói: “Anh Thất, sao lại đích thân gọi tới? Có chuyện gì... Chỉ cần anh dặn dò một tiếng là được.”

Tên cầm đầu nghe tiếng nói bên trong, sau đó nhìn Lãnh Tinh Hàn, bĩu môi nói: “Anh Thất đã can đảm, dĩ nhiên là không thành vấn đề... Không khổ cực không khổ cực... Con đường này là Đại ca muốn duy trì, em làm sao khổ cực được... Dạ dạ dạ phải...”

Sau những tiếng đáp lời dứt quãng tên cầm đầu cúp điện thoại, nhìn qua Lãnh Tinh Hàn rồi không thèm để ý đến anh, áu đó rống lên với bọn côn đồ và mấy người buôn bán ven đường: “Nên đi đâu hay làm gì thì đều đi hết cho ông..”

Sau khi nói xong, ai cũng nghi hoặc nhìn hấn, hấn hung ác trợn mắt làm mọi người tản ra như chim muông, rồi hấn đi tới chỗ Lãnh Tinh Hàn, “Ngõ hẻm này không yên ổn... Có chuyện gì xảy ra nhanh đi.”

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nhìn hấn, cũng không nói gì, đi thẳng về phía trước... Đi trên con phố dơ bẩn trái ngược với lối kiến trúc màu trắng của dãy nhà.

Tên cầm đầu nhìn bóng lưng Lãnh Tinh Hàn, cười nhạt không thèm để ý nữa.

Nhưng hấn không hề hay biết, nếu như hấn không phải là người của Dạ Ứng, thì mới vừa rồi... Có mấy cái mạng cũng không giữ nổi.

Lãnh Tinh Hàn đứng ngoài hàng rào của tòa nhà màu trắng, hơi ngửa đầu nhìn lên phía trên đã trải qua bao thách thức của thời gian, chữ bị phai nhạt ____ ‘Cô nhi viện Mã Phi Á’.

Anh lẳng lặng đứng yên ở đó, bắt đầu từ năm đó bị Lãnh Tiểu Thiên nhận nuôi, anh cùng Ứng đi nước ngoài, sáu năm sau trở lại... nhưng chưa hề trở về đây.

Thu hồi ánh mắt, Lãnh Tinh Hàn bình thần nhìn bức tường chỗ đó, khóe môi không tự chủ nâng lên một nụ cười, cười như vậy... Xuất phát từ tận đáy lòng.

Anh đẩy nhẹ cổng hàng rào, mỗi bước đi hôm nay giống như những ngày trước, từng bước từng bước đều có Ứng làm bạn vui đùa, mỗi một bước...
Đều có cậu ấy.

“Cậu là...”

Một nữ tu đang phớt lờ nhìn Lãnh Tinh Hàn, gương mặt phúc hậu hơi nghi ngờ kèm theo vui mừng, “Cậu là Tiểu Dạ??”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Số mạng đã định trước

Lãnh Tinh Hàn nhìn vị nữ tu kia, khóe miệng khẽ tràn ra nụ cười rất nhạt, nhưng vẫn đủ để làm cho người ta cảm thụ được.

"Thật sự là con??" Mắt nữ tu sáng lên, vội vàng đi tới trước mặt Lãnh Tinh Hàn, nhìn anh từ trên xuống dưới, trên mặt không khỏi nở nụ cười hiền lành, sau đó bà nhìn người thanh niên đứng dưới ánh mặt trời này, nhìn trái một cái, phải một cái, không chỉ có chút nghi ngờ hỏi: "Tiểu Ứng đâu?"

"Cậu ấy không có tới." Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt đáp lại một câu, trong giọng nói không có vui vẻ, thấy trong mắt bà hiện lên mất mát, anh bình tĩnh nói: "Nhưng cậu ấy sẽ tới..."

"Hả?" Nữ tu không hiểu nhìn Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn nở nụ cười nhạt nhòa cười, nói: "Gần đây sơ có khỏe không?"

"Rất tốt." Nữ tu gật đầu, trên mặt bà đã hằn đầy dấu vết của năm tháng, bà dẫn Lãnh Tinh Hàn đến ngồi xuống bên một cái dù, vừa rót trà cho anh, vừa nói: "Những đứa bé đã rời khỏi đây đều rất quan tâm đến cô nhi viện, cũng thường trở về giúp một tay..."

Nói xong, nữ tu nhìn Lãnh Tinh Hàn, "Hàng năm tập đoàn Thiên Lâm đều giúp đỡ rất nhiều tiền bạc, rất nhiều đứa bé đều được hưởng giáo dục rất tốt, cũng có nhiều đứa có được việc làm, sơ rất vui mừng."

Lãnh Tinh Hàn lẳng lặng nghe, bụng trà nữ tu rót cho anh lên uống một hớp, vẫn là mùi vị trong trí nhớ, mỗi lần đến mùa hè nóng nực, sơ sẽ chuẩn bị trà hoa cúc cho những người bạn nhỏ đang vui đùa trong sân.

"Những năm này... con có khỏe không?" Nữ tu quan tâm hỏi.

"Rất tốt ạ."

Lãnh Tinh Hàn trả lời hết sức lạnh nhạt, nữ tu cũng không để ý, bà rất hiểu tính cách của mỗi đứa bé từng ở đây.

"Tiểu Ứng không ở cùng với con sao?" Nữ tu có chút nghi ngờ, từ lúc hai người cùng bị đưa đến cô nhi viện thì chưa từng tách ra, coi như lúc Lãnh Tiểu Thiên nhận nuôi Tiểu Dạ thì có tách ra một thời gian, nhưng mà thời điểm anh ra nước ngoài cũng là đi cùng với Tiểu Ứng.

Sáu năm trước bà đọc báo mới biết anh đã trở lại tiếp nhận tập đoàn Thiên Lâm, nhưng mà vẫn không có tin tức của Tiểu Ứng...

"Tách ra sáu năm rồi..." Lúc Lãnh Tinh Hàn nói câu nói này, ánh mắt của anh dừng lại trên xích đu ở nơi xa, sâu trong đôi mắt đen như mực có nhiều suy nghĩ, giống như vào thời khắc này tiếng chơi đùa của bọn trẻ đang vang vọng ở bên tai anh, anh mở miệng, ý tứ sâu xa, "Chắc... cũng sắp gặp nhau rồi."

Nữ tu hơi nhú chân mày, nhìn nét mặt Lãnh Tinh Hàn, bà không khỏi nhớ tới năm đó, lúc nhặt được hai người ở cửa cô nhi viện...

Trong lòng rét lạnh, trong mắt nữ tu hiện lên lo lắng hỏi: "Giữa hai con đã xảy ra chuyện gì sao?"

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt, cũng không phát hiện ra nữ tu có cái gì không đúng, chỉ cười nhạt lắc đầu một cái, nhìn bà chậm rãi nói: "Thật xin lỗi, năm đó trước lúc rời đi đã từng đồng ý với sơ sẽ cùng cậu ấy trở lại thăm sơ."

"Biết các con bình an... Đối với sơ mà nói, mới là điều quan trọng nhất." Nữ tu cười nói, ở trong mắt của bà, Lãnh Tinh Hàn không phải người cao cao tại thượng, là chủ tịch tập đoàn Thiên Lân hào quang chói lóa mà anh chỉ là một đứa bé mà bà từng nhận nuôi, hôm nay đứa bé đã rời khỏi vòng tay của bà, đi chinh phục thế giới.

Môi mông của Lãnh Tinh Hàn hơi mím lại, chỗ sâu trong đôi mắt chìm Ưng có một chút khổ sở mà người khác không thấy được, anh áy náy bởi vì những điều đã từng hứa với Ưng, sau khi trở lại, anh chưa từng đặt chân đến cô nhi viện, xa cách nhiều năm như vậy, nơi vẫn làm cho người ta cảm thấy rất an tâm, tất cả đều không thay đổi, thay đổi... Chỉ có bọn họ mà thôi.

Sau khi nữ tu pha cho Lãnh Tinh Hàn một bình trà thì bà để lại cho anh một không gian an tĩnh, lúc đi tới cửa, bà không chỉ quay đầu lại nhìn Lãnh Tinh Hàn một lần, đã nhiều năm như vậy... Anh vẫn không có thay đổi, bề ngoài lạnh lẽo, bên trong ấm nóng.

"Ai" thờ dài một tiếng, nữ tu xoay người đi vào phòng, bà đi về phòng làm việc, kéo ra một giỏ nhỏ để nhiều đồ vật lộn xộn ở dưới giường của mình, bên trong có một hộp sắt bị khóa, bà lấy ra, đôi tay gầy, hơi nhăn nhoe nhẹ nhàng vuốt ve, đáy mắt có nặng nề mở cái hộp ra...

Bà lật tìm những thứ bên trong, cuối cùng, lấy ra một bức thư đã có chút ố vàng, thận trọng mở ra, nhìn nội dung bên trong, chân mày không khỏi nhíu lại... Không biết vì sao, bà luôn có loại cảm giác, giữa Tiểu Dạ và Tiểu Ưng, đã có người đưa chuyện này, hoặc là... cả hai đều biết.

"Anh em tốt như vậy... Chẳng lẽ nhất định phải đi tới bước này sao?" Nữ tu nặng nề thờ dài một tiếng, trên mặt đầy vẻ lo lắng, thả lại bức thư vào trong hộp sắt, nhắm mắt khấn cầu, hy vọng là do bà quá lo lắng mà thôi...

Lãnh Tinh Hàn ngồi chơi ở cô nhi viện đến buổi chiều mới rời khỏi, trong lúc đó, anh nhìn những đứa bé ở trong cô nhi viện, có vô tư, có lo lắng buồn bã, có trầm mặc, hoặc có ý bất mãn, gây chuyện để hả giận, cũng có điềm đạm đáng yêu... Nơi này tan ra hai loại cảm xúc cực đoan, dung hòa giữa hiền lành thiện lương và ác độc trong cuộc sống nhưng mà luôn có sơ che chở, cho nên những đứa trẻ này sẽ không rơi vào sa ngã, ít nhất là trong lúc này.

Lãnh Tinh Hàn dứt tay vào túi quần, đi qua con phố đã từng phồn hoa, hôm nay lại càng thêm "phồn hoa", đã bị xưng là phố Từ Thần, anh không nhìn ánh mắt của những người đó, giống như đã thoát khỏi cái thế giới này, đang ở ranh giới màu xám tro...

"Người này rốt cuộc là ai vậy?" Tên côn đồ các kẻ bấu môi hỏi.

Tên đại ca nhai miếng cau, miệng thóa mạ, trừng mắt nói: "Ai biết, có gan thì mày đi hỏi anh Thất đi..."

"Ha ha, đại ca, em không dám đi hỏi anh Thất, em... ai da..."

Tên côn đồ các kẻ bị đại ca hấn đánh cái ót, lập tức ôm đầu la hoảng.

Tên đại ca nhìn bóng lưng Lãnh Tinh Hàn, bấu môi, cũng nghi ngờ nói: "Tài liệu của cô nhi viện tài liệu chúng ta đều có, tên kia không giống như tới nhận nuôi đứa bé... Vậy hẳn tới nơi này làm gì?"

Hơn nữa... Nghe giọng điệu của anh Thất, hình như người này không phải loại dễ trêu chọc.

Bọn côn đồ đang suy nghĩ gì, Lãnh Tinh Hàn không để ý đến, cũng hoàn toàn không muốn chú ý, anh đi thẳng đến chỗ để xe, ngồi lên xe, xuyên qua cửa kính xe nhìn kiến trúc màu trắng phía cuối con đường, qua một lúc lâu, mới tự mình lầm bầm nói: "Ưng, nếu như quả thật là cậu... Cậu muốn tôi phải tha thứ như thế nào đây?"

Lời nói nặng nề vang vọng trong không gian nhỏ hẹp, đôi mắt chìm Ưng của Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng híp lại, anh lãnh đạm thu hồi ánh mắt, khởi động xe, rời khỏi phố Từ Thần.

Xe mới vừa biến mất ở khúc cua đầu phố thì Tiểu Thần đội mũ lưỡi trai, mặc bộ quần áo màu đen xuất hiện, anh nhìn về chỗ xe Lãnh Tinh Hàn biến mất, rồi nhìn về phía cô nhi viện, lúc này nóc nhà màu trắng rơi vào đáy mắt, đồng thời tâm tình phức tạp xót xa cũng vùi sâu vào trong lòng.

"Có lẽ... Từ lúc bắt đầu, số phận của chúng ta đã định là phải như vậy rồi." Giọng nói của Tiểu Thần rất trầm, dưới ánh mặt trời nóng bóng lại lộ ra lạnh lẽo, ánh mắt của anh nhẹ nhàng quét qua tập năm tập ba tên côn đồ các kẻ, đôi môi hình thoi đẹp mắt hơi nâng lên, xoay người rời đi.

Tiểu Thần đi một mình trên con đường vừa quen thuộc vừa xa lạ gần cô nhi viện, trải qua nhiều năm như vậy, nơi này đã có rất nhiều thay đổi.

Đang đi, đột nhiên anh dừng bước, nhìn gốc cổ thụ cây trăm năm phía trước mặt bị bồn hoa vây quanh một, dần dần... Suy nghĩ trở lại ngày trước...

"Mặt trời nhỏ, cái này là em vẽ đó, có đẹp không?" Trong giọng nói non nớt lộ ra kiêu ngạo, trên khuôn mặt trẻ con của cô gái nhỏ có vẻ mong đợi,

trong đôi mắt càng thêm hồi hộp.

"Rất đẹp." Giọng nói lộ ra cung chiều nhàn nhạt, bé trai nhìn bản vẽ trong tay cô gái nhỏ, giống như tùy ý hỏi: "Em thích thiết kế những thứ này?"

"Hả?" Bởi vì được bé trai khích lệ, cô gái nhỏ cười tựa như ăn trộm kẹo, "Em muốn cha em làm nó, em muốn đưa nó cho mặt trời nhỏ."

Bé trai thu hồi ánh mắt đang nhìn bản vẽ, lẳng lặng nhìn cô gái nhỏ, nhìn nụ cười trên mặt cô, , bé trai nhẹ nhàng gật đầu, đáp lời: "Được. Đến lúc đó anh cũng sẽ tặng cho em một món quà."

"Có thật không?" Mắt bé gái mắt sáng lên, thấy bé trai gật đầu, vui vẻ thom một cái lên mặt bé trai, "Em biết mặt trời nhỏ tốt với em nhất..."

Bé trai bị hành động bất ngờ của cô gái nhỏ làm giật mình, sắc mặt có chút ửng đỏ, nhưng khi thấy cô gái nhỏ rất vui vẻ, khóe miệng của bé trai cũng dần dần nở nụ cười...

Dưới cây cổ thụ, hai đứa trẻ đắm chìm trong vui sướng mà cả hai mang lại cho nhau, ngay từ đầu đã không phát hiện, phía sau bồn hoa, có một bóng người nhỏ bé yên lặng chăm chú nhìn bọn họ, dường như mỗi lần bọn họ "ước hẹn", bóng người nhỏ bé đó đều yên lặng ở phía sau.

...

Kí ức cắn nuốt suy nghĩ của Tiêu Thần, điện thoại trong túi anh vang lên thật lâu anh cũng không biết, cho đến khi có một người vội vã không cẩn thận đụng phải anh, anh mới kéo suy nghĩ của mình về lại hiện tại.

Anh nhú mảy, lấy điện thoại ra bắt máy, "A lô?"

"Anh Tiêu, nhóm hàng kia, Dạ Ứng đã hộ tống ra vùng biển quốc tế rồi, người cũng đã trở về." Trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm ổn của Mục Sâm.

"Hả?" Tiêu Thần đáp một tiếng, nhàn nhạt nói: "Chặn lại."

"Là?"

Tiêu Thần cúp điện thoại, đáy mắt thoáng qua âm u tàn bạo, anh lại đưa mắt nhìn cây cổ thụ kia, rồi mới cất bước rời đi..

Nếu không ra khỏi bóng tối, như vậy... Anh sẽ trầm luân trong bóng tối vậy.

++++

Đồn cảnh sát khu Nam.

"Thiên Thanh, đi ăn thôi..." Kili tắt máy vì tính đồng thời hô to.

"Tôi không đi..." Mộ Thiên Thanh vui đùa trong đồng văn kiện, cũng không ngần ngại đầu lên nói: "Cậu mua giúp tôi một hộp cơm là được, tôi muốn xử lý mấy vụ án này cho xong."

"Vây cũng được..." Kili nhún vai một cái, biết lúc Mộ Thiên Thanh làm việc sẽ không muốn sống, nhưng không nghĩ tới, khi chuyển tới bộ phận dân sự cũng như vậy.

Mọi người lục tục đi đến nhà ăn, Mộ Thiên Thanh vẫn còn lật tài liệu, xử lý văn kiện, cô được điều bộ phận dân sự đã hơn nửa tháng, ngoại trừ lúc bắt đầu có chút không quen, sau đó cô phát hiện công việc này cũng rất hấp dẫn, dần dần cô cũng không còn bài xích công việc ở bộ phận dân sự này nữa.

"Cảnh sát Mộ, hoa của cô, xin ký nhận cho."

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên, bó hoa hướng dương màu vàng đã xuất hiện ngay trước mắt, cô thuận thực ký đơn sau đó nhận lấy bó hoa, tiếp đó, cũng không thèm nhìn tới nữa mà ném vào trong thùng rác, tiếp tục xử lý vụ án.

Cô gái đưa hoa liếc nhìn bó hoa bị đối xử tệ bạc, bĩu môi nhún vai một cái, lên tiếng chào hỏi rồi rời đi.

Trừ ngày thứ nhất... Số phận của những bó hoa sau đều là rơi vào thùng rác, dĩ nhiên, ngày thứ nhất là do cô không nhìn thấy, nếu không đoán chừng số phận cũng không khác nhau lắm.

Lúc bắt đầu, Mộ Thiên Thanh còn nhìn tám thiệp một chút, những ngày sau thì không thèm nhìn nữa, trực tiếp ném vào thùng rác, người đưa hoa đã quen, người của khu Nam lại càng quen hơn, chẳng qua mọi người đều muốn biết "Mặt trời" đó là ai? Ra tay hào phóng như vậy, mỗi ngày một bó hoa, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

"Xin chào, xin hỏi Mộ Thiên Thanh có ở đây không?"

Giọng nói trong sáng vang lên trong không gian yên tĩnh, Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy một thiếu niên, trong tay ôm một bó hoa hướng dương lớn đứng ở cửa thì không khỏi âm thầm nhú mảy...

Chương 65: Thói quen là một việc rất đáng sợ!

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy một thiếu niên tội nghiệp đang ôm một bó hoa hướng dương lớn ở cửa thì không khỏi âm thầm nhủ thầm: “Của tôi hả?”

Thiếu niên vừa nghe xong thì cười bước tới, đưa đơn giao hàng cho Mộ Thiên Thanh, nói: "Xin ký nhận."

Mộ Thiên Thanh hưng hăng cầm lấy tờ giấy, tiện tay ký tên sau đó nhận lấy bó hoa, rồi ném hoa vào thùng rác không chút do dự, bởi vì trước đó đã có một bó hoa chiếm hết cái giỏ rác cho nên bó hoa này bị rớt ra ngoài, một tiếng động trầm đục vang lên, sọt rác ngã xuống mặt sàn.

Thiếu niên kinh ngạc nhìn tình huống này, sau đó nhủ thầm nghi hoặc nhìn Mộ Thiên Thanh, tiếp đó sờ sờ cái ót rồi xoay người rời đi, trong miệng còn lầm bầm: "Thật là có cá tính."

Mộ Thiên Thanh tức chết, liếc nhìn bó hoa trên mặt đất, cũng không biết trong lòng có cảm xúc gì, cô đang nỗ lực thoát khỏi thế giới của Lãnh Tinh Hàn, vậy mà mấy ngày qua không có người nào xuất hiện, không có gì cả, ngoại trừ mỗi ngày một bó hoa: “Nếu như em mạnh khỏe thì đó chính là mặt trời.”

Lãnh Tinh Hàn, khi anh nói không phải là mặt trời nhỏ của tôi thì tôi cũng không còn là hoa hướng dương của anh nữa rồi.

Những lời này vang vọng ở trong đầu Mộ Thiên Thanh, mặc dù vẻ mặt tức giận nhưng chỗ sâu trong ánh mắt lại có bi thương khó phát hiện.

"Thì ra là. Hoa anh tặng cũng bị đối xử như vậy?"

Một giọng nói nhu hòa vang lên, Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu thì nhìn thấy Thượng Quan Mộc, anh nhìn cô, khóe miệng chứa đựng nụ cười, đặt hộp cơm xuống trước mặt cô.

"Sao lại liều mạng như vậy. đến mức ăn cơm cũng không có thời gian?" Trong giọng nói của Thượng Quan Mộc có trách cứ nhàn nhạt.

"Hoa này là anh tặng?" Mộ Thiên Thanh liếc nhìn nắm bó hoa đang nằm dưới đất, khi nhìn thấy Thượng Quan Mộc bi thương gạt đầu một cái thì cô vội vàng nhặt lên, hơi cau mày hỏi: "Tại sao lại đột nhiên tặng hoa cho em?"

"Tặng hoa cho bạn gái còn phải cần có lý do sao?" Thượng Quan Mộc nhủ thầm hỏi, đáy mắt lại chứa đựng nụ cười nói: "Em ra. bây giờ em không thích hoa hướng dương nữa. Ủ, bắt đầu từ ngày mai anh sẽ tặng hoa khác. Là hoa hồng đỏ quyền rũ? Hay là Bách Hợp trong sáng đây?"

Thượng Quan Mộc không còn đáng vẻ nghiêm túc lúc suy nghĩ, cánh tay thuận thế đặt ở trên bàn làm việc, nhìn đáng vẻ tức giận của Mộ Thiên Thanh, nụ cười tản ra ở gương mặt tuần tú.

"Chú ý hình tượng của anh." Mộ Thiên Thanh tức giận nói, bỏ hoa qua một bên, mở hộp cơm ra, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn bó hoa hướng dương và thùng rác đang nằm trên mặt đất, trong lòng thoáng qua cảm giác mất mát nhàn nhạt.

Nét mặt của cô không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Mộc, nhưng anh lại không nói gì, thậm chí vẫn duy trì nụ cười trên mặt, anh không biết rốt cuộc “mặt trời nhỏ” đó là ai nhưng anh cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu, anh sợ. Một khi làm rõ chuyện này thì mối quan hệ vất vả lắm mới có được của anh và Thiên Thanh sẽ biến mất không còn gì nữa.

"Cuối tuần này anh phải sang Mi tham dự một hội thảo nghiên cứu về tâm lý học tội phạm" Thượng Quan Mộc đột nhiên nói.

"Hả?" Mộ Thiên Thanh có chút mờ mịt, sau khi nuốt cơm trong miệng thì hỏi: "Tại sao lại đột nhiên như vậy?"

"Ủ, buổi sáng đi họp thì Tổng cục mới thông báo." Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, ánh mắt trở nên thâm thúy: “Anh sẽ dẫn theo một trợ lý."

Thượng Quan Mộc ngừng lại, nhìn chân mày hơi nhíu lại của Mộ Thiên Thanh, trong lòng khẽ thở dài một cái, nói: "Em đi cùng với anh. Có được hay không?"

Chân mày của Mộ Thiên Thanh càng nhíu chặt hơn, nghi ngờ hỏi: "Việc này là do cấp trên sắp xếp. Hay là ý riêng của anh?"

Mặc dù. Hiện tại mọi người trong đồn cảnh sát đều biết quan hệ của cô và Thượng Quan, nhưng mà cô không muốn làm cho người khác nghĩ rằng bọn họ công tư không rõ ràng.

"Là do cấp trên sắp xếp, cũng là ý của anh?" Thượng Quan Mộc nói xong, đáy mắt thoáng qua một chút giảo hoạt như hồ ly, trong lòng thầm nghĩ: phía trên là do sếp Mộc sắp xếp, cũng chính là ý tứ của Thượng Quan Mộc anh.

"Là Sao?" Rõ ràng Mộ Thiên Thanh không tin lời của Thượng Quan Mộc.

"Cảnh sát Mộ Thiên Thanh?" Đột nhiên sắc mặt của Thượng Quan Mộc trầm xuống, người cũng đứng thẳng lên, đôi tay đút ở trong túi quần, mắt nhìn xuống Mộ Thiên Thanh còn đang ngồi trên ghế.

Mộ Thiên Thanh buông chiếc đĩa trong tay theo phản xạ: Đứng phắc dậy, chào một cái tiêu chuẩn, mắt nhìn thẳng nói: "Sếp?"

"Cuối tuần em sẽ đi dự hội thảo cùng với anh chứ?" Thượng Quan Mộc bình tĩnh thông dong nói.

"Vâng, thưa sếp." Mặc dù trong lòng Mộ Thiên Thanh có ngàn vạn nghi vấn, thì giờ phút này cô cũng chỉ có thể nhận lời.

Khóe miệng Thượng Quan Mộc nhếch lên, sau đó hết sức ung dung nói: "Ừ. Mau ăn cơm đi, nguội rồi sẽ không ngon."

Nói xong, cũng không còn nghiêm túc như lúc nãy nữa, nụ cười từ khóe miệng lan tràn ra, đặt tới đáy mắt.

Mộ Thiên Thanh âm thầm cắn răng nghiêng lợi nhìn Thượng Quan Mộc, hậm hực ngồi xuống, sau đó liền nghe Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng nói một câu: "Buổi chiều còn có một vụ án phải thảo luận, anh đi xem tài liệu trước." Sau đó cười cười, xoay người rời đi.

Mộ Thiên Thanh dùng chiếc đĩa đâm hộp cơm, bừa bãi, trong miệng lẩm bẩm gì đó, toàn bộ đáng về hờn dỗi này của cô rơi vào trong mắt Thượng Quan Mộc, bước chân của anh hơi dừng lại, khóe miệng nở nụ cười bất đắc dĩ.

Đã không có cách nào có thể công tư rạch ròi được rồi. Thiên Thanh, anh chỉ là sợ lúc anh không có ở đây sẽ xảy ra biến cố gì đó, đợi đến khi anh trở về thì mặt trời nhỏ đi đã chiếm giữ vị trí giữa hai chúng tôi.

Khe khẽ thở dài, Thượng Quan Mộc xoay người rời đi, trên hành lang trống vắng truyền đến tiếng bước chân trầm ổn vang vọng của anh.

*

Tập đoàn Thiên Lâm.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo nhìn màn hình, sau đó chậm rãi dựa vào ghế ngồi, môi mím chặt thành một đường thẳng, qua một lúc lâu mới nói: "Nếu đã như vậy. Thì tùy bọn họ, những người này. vẫn còn cho rằng MT là thiên hạ của nhà họ Hàn sao? Hừ."

Mắt hạnh của Đường Lam lẳng lặng nhìn người đàn ông lạnh lùng trong video, giọng nói giấu cợt chứa đựng khinh thường, cô cứ mãi mê nhìn như vậy, chỉ có lúc trò chuyện qua video thì cô mới có thể không kiêng nể gì mà nhìn anh như thế.

Trong lòng thoáng qua suy nghĩ bi thương, cô thu ý định lại, nói: "Nhưng lần đầu tư này đã vượt quá năm tỷ Đô-la, nếu như cứ để mặc cho bọn họ làm như vậy thì. Đối với công ty mà nói, sẽ có tổn thất không nhỏ."

Đường Lam biết những thứ này Lãnh Tinh Hàn cũng biết, nhưng là người phụ trách tạm thời của MT, cô nhất định phải nhắc nhở người đàn ông lạnh lùng trước mặt này.

Không trả lời. Lãnh Tinh Hàn lấy một điều thuốc ra, cái bật lửa bằng thép luyện vang lên một tiếng "Keng" nhỏ, điều thuốc bị đốt lên. Anh lạnh nhạt tùy ý hút một hơi, lạnh lùng nói: "Cứ để cho bọn họ lấy, chờ đến khi vụ án thất bại thì gây áp lực để thu mua cổ phần trong tay bọn họ."

Đáy mắt Đường Lam thoáng qua vẻ tia kinh ngạc, vào giờ khắc này lòng của cô giống như lạnh hơn phân nửa, còn có một loại e ngại không rõ lan tràn ra ở trong lòng.

Từ trước đến giờ người đàn ông này chưa từng có định bỏ qua cho MT, anh chỉ đổi một loại phương thức khác, để cho bọn họ tự tìm đường chết.

Lòng của Đường Lam không tự chủ được mà khẽ run lấy bầy, cô nhận ra kết quả cô những người chọc đến anh sẽ rất thâm.

Đột nhiên ánh mắt Lãnh Tinh Hàn hơi nâng lên, sắc bén quét qua qua màn hình, nhìn thấy thâm tình và sững sờ của Đường Lam thì hơi dừng lại, lạnh đạm nói: "Còn nữa. Chú ý để quốc Sun, chuyện lần này. Tôi không muốn bị bọn họ phá hỏng."

Đường Lam đột nhiên lấy lại tinh thần, đáp một tiếng.

Đôi mắt đen như mực của Lãnh Tinh Hàn chậm rãi chuyển hướng, anh hút một hơi thuốc, tùy ý hỏi: "Đã quen với bên kia chưa?"

Đường Lam nghe anh hỏi như thế, trong lòng lập tức tràn ra một chút ngọt ngào, mặc dù cô biết thật ra anh chỉ hỏi một cách tùy ý mà thôi: "Rất tốt, chẳng qua gần đây bên này trời vẫn luôn mưa, làm cho người tôi có chút đa sầu đa cảm."

Lãnh Tinh Hàn hừ một tiếng, chỉ là một động tác đơn giản nhưng cũng lộ ra vẻ dụ dỗ mỉa mai: "Thế nào. Cô mà cũng đa sầu đa cảm?"

Đường Lam nũng nịu liếc mắt, giống như rất bất đắc dĩ nói: "Cũng không có gì, chẳng qua lại nghĩ đến lúc trước gặp anh, trời cũng mưa liên miên không

dứt như vậy."

Đường Lam dừng lại, nhìn chăm chú nét mặt của Lãnh Tinh Hàn, thấy anh không có bất kỳ phản ứng nào mới nói tiếp: "Tất cả đều là quá khứ đã qua, nhưng mà bây giờ nghĩ lại. lúc tuổi trẻ ngông cuồng, dù sao cũng không sống uổng phí."

Lãnh Tinh Hàn lắng lắng nghe, anh hơi ngồi dậy, đùi tỳ vào thành ghế, không có nhìn màn hình, chỉ lãnh đạm nói: "Thay vì suy nghĩ chuyện không thể nào xảy ra, còn không bằng suy nghĩ thật kỹ rốt cuộc mình muốn cái gì? Thích hợp với cái gì."

Dứt lời, đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Tinh Hàn nâng lên, nhìn màn hình, chỗ sâu trong đôi mắt đen như mực chỉ có lạnh lùng xa cách.

Đường Lam cười tự giễu, nhưng mà cô che giấu cực nhanh, cô cười quyến rũ một cái, buông lỏng nói: "Được rồi, tôi phải đi ngủ, ngày mai còn phải tiếp tục ứng phó với những lão già ngoan cố kia."

"Ừ." Lãnh Tinh Hàn đáp một tiếng, tắt màn hình, tiện tay nhấn điện thoại nội bộ: "Vào đây một chút."

Buông điện thoại ra, không tới một phút đã truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó, Hình Thiên đi vào.

"Nhất định ngày mai phải đặt vé máy bay đến Newyork." Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt nói: "Buổi tối tôi phải trở về một chuyến, xế chiều cậu đi đem chuyện bên kia thông báo một chút."

"Vâng." Hình Thiên đáp một tiếng, ngừng một chút mới nói tiếp: "Tiệm bán hoa bên kia mới vừa điện thoại tới nói cô ấy trực tiếp ném hoa vào trong thùng rác."

Hình Thiên nói rất nghiêm túc, nhưng anh nhìn thấy ánh mắt Lãnh Tinh Hàn lại chứa đựng ý cười.

"Ừ." Lãnh Tinh Hàn đáp một tiếng, trên mặt không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Hình Thiên có chút thất vọng, cong khóe miệng, hỏi: "Ngày mai đi nước Mỹ rồi, có cần phải đưa hoa tiếp không?"

Lãnh Tinh Hàn rũ mắt, ngẫm nghĩ rồi nói: "Đưa đến thứ năm là được."

"Hả?" Hình Thiên có chút không rõ nhìn Lãnh Tinh Hàn, trong lòng đang tính bàn tính suy đoán tâm tư của anh.

"Tạo thành thói quen cho một người." Đôi mắt Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo, không nhìn về phía Hình Thiên, chậm rãi nói ra: ". Cần hai mươi một ngày."

Hình Thiên hơi nhếch miệng, càng thêm mê mang mờ mịt.

Môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng nâng lên thành một đường cong có thâm ý, lãnh đạm nói: "Mộ Thiên Thanh rất quật cường, muốn rót vào trong lòng của cô. Cũng chỉ có cách khiến cô tự nhớ kỹ chuyện đó."

Dứt lời, ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn trở nên sâu thẳm giống như một đầm sâu u ám không nhìn thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Lựa chọn

Hình Thiên ra khỏi phòng làm việc của Lãnh Tinh Hàn, bàn giao công việc xong liền lái ô-tô ra khỏi Thiên Lâm, nếu đại ca đã dặn dò thì sợ rằng...thời gian đi Mỹ lần này sẽ không ngắn"

Đường Lam đã tiếp nhận chuyện bên MT hơn nửa tháng, vấn đề tầng tầng lớp lớp, nhiều người không phục, người không muốn Thiên Lâm làm chúa tể cũng nhiều, nếu như bọn họ không gây sự thì còn có thể an tâm cảm tiền phân chia lợi nhuận nhân nhả trải qua hết nửa đời sau, đáng tiếc...Mỗi một người đều cạy vào những cổ phần trong tay mình, cho rằng còn có thể cùng nhà họ Hàn làm chủ như lúc trước, tưởng rằng còn có quyền kêu gào, lên tiếng?

Đáy mắt Hình Thiên thoáng qua nụ cười lạnh, lòng lại không khỏi nặng nề, tính toán lại ngày, mười năm ước hẹn mà mọi người đã từng cười nói...Cũng sắp tới rồi!"

Hình Thiên nặng nề thở dài một tiếng, chiếc xe văng vàng hòa vào dòng xe, chạy tới chỗ tụ tập của Dạ Ứng.

Hình Thiên mới vừa đến nơi liền cảm nhận được không khí không giống như bình thường, anh âm thầm cau mày lại, nhìn mọi người, thuận miệng hỏi: "Thế nào rồi?"

"Anh Thiên, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức của số hàng kia." Tiểu Thất gác chân lên bàn trà, trong tay đang chơi một con dao Thụy Sĩ, du côn mười phần nói, đáy mắt có ánh sáng khát máu.

"Ừ." Hình Thiên cũng không để ý, nhận lấy lon bia Tiểu Lục đưa tới mở ra uống một hớp rồi nói: "Yên tĩnh như vậy à?"

"Đúng vậy." Tiểu Ngũ bĩu môi, nhìn Tiểu Tứ vẫn không mở miệng nói chuyện, bắt đầu lầm bầm: "Mặc dù tất cả đều đúng theo dự đoán của đại ca, nhưng... Lúc đầu có nói đại khái khoảng chừng một tuần đối phương sẽ nhả hàng ra, nhưng bây giờ cũng đã nửa tháng trôi qua rồi mà chút tin tức cũng không có.."

Cả người Hình Thiên buông lỏng tựa vào ghế sa lon, liếc nhìn Tiểu Tứ, thuận miệng hỏi: "Tiểu Tứ, cậu thấy thế nào?"

Tiểu Tứ trầm tư một lúc mới nói: "Đối phương đang liều mạng thử sự chịu đựng của đại ca?"

"Ừ." Đáy mắt Hình Thiên thoáng qua tán thưởng: "Tại sao lại nói vậy?"

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Tiểu Tứ, quả thật anh ta rất có tố chất của người dẫn đầu, có đầu óc bình tĩnh, thủ đoạn độc ác...Có thể nói, anh cực kỳ giống hai đại ca của Dạ Ưng."

"Từ chuyện tình lần trước là có thể nhìn ra đối phương hiểu đại ca rất rõ." Tiểu Tứ cầm lon bia lên uống một hớp, giữa lông mày cực kì rối rắm, rồi nói tiếp: "Mỗi một bước đi của người này rất giống với suy nghĩ của đại ca...Tôi không nghĩ ra thế giới này có mấy người như vậy, nếu như là Mục Sâm..Thì tôi có chút hoài nghi, mặc dù mọi chuyện đã qua nhưng không thể phủ nhận sự hiểu biết của anh ta đối với đại ca."

Tạm ngừng lại, Tiểu Tứ nhìn mọi người một chút, mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng phải thừa nhận, nói: "Còn nhiều hơn so với chúng ta. Nhưng mà không biết vì sao tôi lại cảm giác không phải là anh ta."

Hình Thiên im lặng lắng nghe, không có xen vào, ngược lại mấy người Tiểu Ngũ tò mò nhìn Tiểu Tứ, bình thường ít khi nghe anh nói như vậy, giờ phút này nghe xong cũng không khỏi nhủ mảy.

"Người này là đối thủ...Lại hiểu rõ đại ca và Dạ Ưng như vậy, trước sai gì cũng là tai họa ngầm" Tiểu Tứ đột nhiên nói như vậy, chau mày: "Đối phương ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, mặc dù đại ca cũng hiểu rất rõ cách ra tay của đối phương, nhưng...tôi cảm giác sẽ có vấn đề xảy ra."

Hình Thiên gật gù khoé môi, nói: "Đối thủ sẽ nhanh chóng trôi lên mặt nước thôi."

Anh vừa dứt lời, đáy mắt cực kì nặng nề, dưới ánh đèn, mắt kiếng che ánh sáng âm u trong mắt anh: "Đại ca luôn luôn có kiên nhẫn...Ít nhất, đến nay tôi chưa từng thấy bất cứ người nào kiên nhẫn hơn đại ca.."

Về điểm này, đám người Tiểu Tứ đều tán thành, chẳng qua không phải mọi người sợ không kiên nhẫn bằng mà là sợ sự tình kéo dài lâu, cục diện sẽ không khống chế được.

"Ngày mai tôi và đại ca sẽ đi đến Mĩ một chuyến, đoán chừng bên kia sẽ đợi một khoảng thời gian." Hình Thiên nói xong, buông lon bia trong tay ra: "Bên này có động tĩnh gì thì hãy liên lạc với tôi."

"Dạ." Mọi người gật đầu, rồi rít liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng đoán được cái gì.

"Lúc tôi không có ở đây, nhớ chú ý mọi chuyện trong bang chặt một chút, mặc dù gần đây bên phía cảnh sát không có nhìn chăm chăm chúng ta như trước kia, nhưng mà cũng không nên làm chuyện gì giống như thiêu thân, quần thuộc hạ mình chặt một chút." Hình Thiên dặn dò, sau đó như có thâm ý liếc nhìn Tiểu Tứ: "Tiểu Tứ, cậu đi theo tôi ra đây."

"Dạ, anh Thiên." Tiểu Tứ đứng dậy đi theo Hình Thiên ra ngoài.

Cứ điểm này là một căn nhà của nông dân, gồm mấy gian nhà trệt, phía sau còn có một cái vườn nhỏ, bên trong trồng mấy loại cây ăn quả và một ít rau dưa, đến mùa thu, trái trên cây phát ra sắc màu mê người.

Hình Thiên tiện tay hái một quả táo, cầm ở trong tay chơi, rồi xoay người bình tĩnh nhìn Tiểu Tứ, hỏi: "Có phải vừa rồi còn có chuyện gì muốn nói hay không?"

Tiểu Tứ nhìn Hình Thiên, thật ra thì trong mấy người bọn họ, Tiểu Tứ thân thiết với Hình Thiên hơn một chút, trong lòng bọn họ, đại ca là người đáng tôn kính, không có cách nào vượt qua, mà Hình Thiên lại là bạn bè, là anh em thân thiết. "

Anh nhìn Hình Thiên vẫn cần mẫn đi làm hàng ngày, nhưng không ai biết Hình Thiên đã từng là một tên côn đồ thủ đoạn tàn nhẫn, có lúc anh cảm giác nếu như không phải là chính mình trải qua thì không thể nào tin tưởng được một người gầy yếu như vậy mà ngay cả anh và Tiểu Thất hợp lực cũng không đánh thắng nổi.

Hình Thiên rất thông minh, nếu như rời khỏi Dạ Ưng thì cuộc đời của anh có thể tốt hơn rất nhiều so với hiện tại, thành tựu chắc chắn cũng sẽ không phải là một thư ký tổng giám đốc tập đoàn Thiên Lân là có thể thỏa mãn được.

Nhưng mà anh lại tự nguyện ở lại giữa ranh giới hắc bạch, chỉ vì cuộc đời của anh, là đại ca cho.

Mà mấy người bọn họ lại rất khác nhau...Cuộc đời của bọn họ không chỉ có đại ca mà còn có cả Anh Tiều. Cái loại tình cảm dùng tính mạng để bảo vệ đó, anh không nên hoài nghi gì cả.

Tiểu Tứ nhú mày, nhìn nhin, cuối cùng lắc đầu một cái, nói: "Không có."

Đột nhiên Hình Thiên siết chặt quả táo ở trong tay, khoe miệng hơi nhếch thành nụ cười, đôi mắt như có thâm ý nhìn Tiểu Tứ, chậm rãi nói: "Cậu..đang cảm thấy...Trên thế giới này, có thể hiểu rõ đại ca như vậy, hơn nữa ý tưởng còn giống đại ca như thế ...Cũng chỉ có...Anh Thần, đúng không?"

Thân thể Tiểu Tứ đột nhiên cứng đờ, đồng tử của giãn rộng, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi mấy lần: “ Ý của anh Thiên là.”

"Ý của tôi không quan trọng. Đây cũng chỉ là suy đoán của mọi người, tôi là người chỉ tin tưởng vào sự thật...Mặc kệ kết quả cuối cùng là gì đều được, nhưng có một chuyện...Tôi hi vọng cậu hiểu." Hình Thiên thu hồi ánh mắt, xoay người lại hái tiếp một táo vừa to vừa đỏ, anh nhìn hai quả táo trong tay sau đó nghiêng người sang, như có thâm ý nói: "Chúng ta chỉ có một cái miệng, hai quả táo đều rất ngon, nhưng mà...Chúng ta lại không thể đồng thời ăn cả hai quả được."

Nói xong, Hình Thiên ném một quả táo trong tay cho Tiểu Tứ, sau đó cắn quả táo còn lại trong tay, vỗ vỗ bả vai Tiểu Tứ rồi rời khỏi cứ điểm.

Tiểu Tứ nhìn Hình Thiên rồi đi rồi mới nhìn quả táo trong tay, anh hiểu ý của Hình Thiên, chẳng qua... Bây giờ anh không có cách nào làm rõ tim của mình, dù sao...Tất cả đều là suy đoán của bọn anh, anh không tin...Năm đó chỉ là giả dối, cũng không thể nào tin nổi, anh Tiều lại có thể làm như vậy đối với đại ca.

*

Ban đêm, đúng hẹn lại tới.

Ánh đèn ở nhà họ Lãnh sáng rực rỡ, sau khi Bà Trương biết Lãnh Tĩnh Hàn muốn trở thì rất vui vẻ, sáng sớm đã bảo người đi mua đồ ăn Lãnh Tĩnh Hàn thích, sau đó bắt đầu bận rộn.

Trong phòng ngủ, Lãnh Dao lại càng thêm bận rộn, cô đứng ở trước gương, thử từng món từng món, chọn tới chọn đi, cũng không có cái nào thích hợp.

Cô buồn rầu ngồi ở bên giường, nhìn một giường quần áo, đột nhiên tức giận lắm bầm nói: "Cũng không phải là tham gia tiệc gì, ở nhà ăn cơm, mình cũng không cần giống như nghênh đón Hoàng."

Lãnh Dao lăm bầm xong, có chút bức mình nhét quần áo vào trong tủ treo quần áo, cuối cùng chỉ mặc quần áo ở nhà, tóc buộc thật cao, dùng băng đô đáng yêu cố định lại, hậm hực hờn dỗi đi xuống lầu.

Lãnh Tiểu Thiên nhìn Lãnh Dao một cái, bàn tay cầm cái tẩu Lư Ly chỉ cô, bất mãn nói: "Nhìn thử một chút, bộ dạng gì đây, mặc dù là ở nhà...Nhưng mà anh con trở lại, con cũng nên chú ý một chút chứ."

"Anh ấy không phải là anh con?" Lãnh Dao hừ một tiếng, thờ ơ phò nói.

"Con" Lãnh Tiểu Thiên vừa muốn nói cái gì đó, liền nghe phía ngoài truyền đến âm thanh, ngay sau đó, cửa được mở ra, ông trừng mắt Lãnh Dao, nói: "Đã trở lại rồi hả."

"Dạ." Lãnh Tĩnh Hàn nhàn nhạt đáp một tiếng, đôi mắt như chim ưng lơ đãng liếc nhìn Lãnh Dao, con người đen như mực không có chút thay đổi nào.

"Đại thiếu gia?" Bà Trương cười hiền lành tiến lên, nhận lấy áo khoác của Lãnh Tĩnh Hàn rồi lui ra: "Thức ăn xong ngay đây, cậu đi rửa tay trước, xong là có thể ăn cơm rồi."

Lãnh Tĩnh Hàn gật đầu một cái, đường cong trên mặt cũng hơi hòa hoãn lại, sau đó, đôi chân thon dài đi lên lầu.

Lãnh Dao cắn môi nhìn chằm chằm bóng lưng Lãnh Tĩnh Hàn, thờ ơ phò đi tới bàn ăn.

"A."

"Loảng xoảng?"

"Tiểu thư, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Tiếng kêu sợ hãi kèm theo tiếng đồ sứ bị vỡ, ngay sau đó, tiếng xin lỗi mang theo sợ hãi vang lên.

"Có phải mắt cô bị mù hay không?" Vốn trong lòng Lãnh Dao không thoải mái, đang không có chỗ nổi giận, cô nhìn người giúp việc đang sợ hãi, vẫn luôn nói xin lỗi, quát lên: "Làm nước canh văng tung tóe lên người tôi, cô có biết bộ quần áo này của tôi bao nhiêu tiền hay không? Xem như cô có làm mấy tháng cũng không mua nổi."

"Tiểu thư, thật xin lỗi? Tôi." Người giúp việc cắn môi, tay không ngừng chà xát vào tạp dề.

Bà Trương vội vàng bảo người tới dọn dẹp thức ăn rơi vãi trên sàn nhà, liếc nhìn người giúp việc đang run lấy bầy, rồi nói: "Tiểu Thúy cũng không phải là

cố ý.”

"Không phải cố ý là hết chuyện à?" Lãnh Dao không chấp nhận nói.

Người giúp việc trong nhà bận rộn dọn dẹp, tính khí của đại tiểu thư này không phải là mọi người chưa từng lãnh giáo qua, cũng đã sớm thành thói quen, bình thường tức giận xong cũng không có chuyện gì nữa."

"Tiểu Dao?" Lãnh Tiểu Thiên trầm giọng kêu lên, ý bảo Tiểu Thúy đi xuống, sau đó mới nói: "Đi thay bộ đồ khác đi, khó có dịp anh con trở về, nó không thích nhìn người khác cãi nhau."

Đột nhiên trong lòng Lãnh Dao hoảng sợ, nhìn về phía Lãnh Tĩnh Hàn.

Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn lơ lửng Lãnh Dao, xoay người lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Mất mát!

Lãnh Tĩnh Hàn cũng không thêm đề ý đến Lãnh Dao. Trong nhà này anh cũng chỉ là khách qua đường, từ lúc bắt đầu anh chưa từng xem nơi này là nhà, cũng chưa từng xem bọn họ là người nhà.

Có lẽ... Tim của anh trời sinh đã lạnh lẽo rồi.

Lãnh Tĩnh Hàn bước vào trong phòng ngủ đã lâu chưa trở về, căn phòng hoàn toàn không có hơi người, anh tháo cà vạt ra, tùy ý cởi hai nút áo trên cổ tay, vén tay áo lên đến khuỷu, đi tới phòng tắm, cả người tản ra hơi thở cuồng đã không kèm chế được. Bình thường anh luôn lạnh lùng khác hẳn với giờ phút này tràn đầy dã tính và hơi thở khát máu.

Sau khi rửa mặt xong, Lãnh Tĩnh Hàn đi xuống lầu, lúc này chén bát rơi vỡ trên sàn đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên bàn cũng đã dọn sẵn thức ăn và bát đĩa, anh đi về phía bàn ăn, bác Phúc vội vàng tiến lên kéo ghế cho anh.

Giờ phút này Lãnh Dao cũng đã thay một bộ quần áo thoải mái, nhìn qua cả người rất nhẹ nhàng, dĩ nhiên là không tính đến sự kiêu căng ngạo mạn của cô ta lúc trước...

Cô nhìn mặt mày bà Trương và bác Phúc đầy ý cười gấp thức ăn cho Lãnh Tĩnh Hàn, trong lòng không khỏi buồn bực, tức giận lườm bọn họ một cái... Thời điểm thu hồi ánh mắt, liếc thấy trên mặt Lãnh Tiểu Thiên cũng nở nụ cười, giống như cực kì thỏa mãn nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, trong lòng Lãnh Dao không khỏi âm thầm suy nghĩ...

Tại sao cha lại đối xử tốt với Lãnh Tĩnh Hàn như vậy? Nhưng mà...Anh ấy lại chưa bao giờ cảm kích..

Nghĩ tới đây, Lãnh Dao cảm thấy bắt đầu ăn cơm, ánh mắt lại nhìn về phía Lãnh Tĩnh Hàn luôn lạnh lùng, trong lòng nghi ngờ nặng nề.

"Ngày mai con phải đến Mi một chuyến, chắc là sẽ ở bên kia một thời gian." Lãnh Tĩnh Hàn nhận lấy canh bà Trương đưa tới, bình thản nói.

Lãnh Tiểu Thiên nghe xong, chân mày hơi nhíu lại, hỏi: "Đi rất lâu sao?"

"Dạ". Phản ứng của Lãnh Tĩnh Hàn xa cách.

"Con vẫn không muốn buông tha sao?" Lãnh Tiểu Thiên buông đũa xuống, nhìn Lãnh Tĩnh Hàn chằm chằm, ông cũng có chú ý đến động tĩnh của MT trong những ngày này.

Lãnh Tĩnh Hàn liếc nhìn Lãnh Tiểu Thiên, vẫn lãnh đạm như cũ nói: "Con sẽ không ra tay trước."

Lãnh Tiểu Thiên nghe xong, tự trách mình quá mức đa nghi, Lãnh Tĩnh Hàn đã nói không rat ay trước thì nhất định sẽ không làm vậy. "Ừ, đi đi, chăm sóc mình cho tốt."

Lãnh Tĩnh Hàn không trả lời, đối với những lời nói giả dối này, anh nghe mãi đã thành thói quen.

"Em sẽ đi cùng với anh hai..." Đột nhiên mắt Lãnh Dao sáng lên, vẻ mặt lấy lòng nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, nói: "Em có hẹn với bạn đi chơi, vừa lúc đúng có thể đi cùng với anh hai."

Lãnh Tiểu Thiên nhíu lông mày, kỳ quái nhìn Lãnh Dao, hỏi: "Tại sao cha lại không biết con hẹn với người khác đến Mi?"

“Cha toàn hện với mấy ông bạn già của cha đi đánh golf, làm gì có thời gian quan tâm đến con.” Lãnh Dao nhướn mày, khịt mũi.

Lãnh Tiểu Thiên liếc nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lãnh Tĩnh Hàn, ông biết rõ con gái của mình có ý định gì, nhưng ông lại càng hiểu hơn ở trước mặt Lãnh Tĩnh Hàn, Tiểu Dao chỉ tự rước lấy nhục mà thôi, quả nhiên...

“Anh không dẫn theo phụ nữ.” Lời nói của Lãnh Tĩnh Hàn không có độ ấm, anh hoàn toàn không để ý tới Lãnh Dao.

“Còn Đường Lam thì sao?” Lãnh Dao trừng mắt.

Tay Lãnh Tĩnh Hàn dừng tay, đôi mắt như chim ưng lãnh đạm nhìn về phía Lãnh Dao, chậm rãi nói: “Ồ trong mắt anh, cô ta chỉ là cấp dưới mà thôi.”

“Vậy em là cô đồng của Thiên Lâm thì sao?” Lãnh Dao bốc đồng nói.

“Tiểu Dao...”

Mặt Lãnh Tiểu Thiên rét lạnh, nhưng Lãnh Dao vẫn không thềm để ý: “Hon nữa em còn là em gái của anh, đi cùng với anh đến nước Mỹ tức là có thêm một người bạn, anh nhất định phải từ chối như vậy sao?”

Lãnh Tĩnh Hàn hơi nhíu mày rất khó nhận thấy, con người đen như mực trở nên tối tăm, chậm rãi nói: “Tùy em.”

Hai chữ này làm cho mọi người kinh ngạc, ngay cả Lãnh Dao cũng không dám tin tưởng, chớp mắt liên tục, mà Lãnh Tiểu Thiên thì nhíu mày, có phần không hiểu, Phúc và Bà Trương đứng ở bên cạnh cũng đưa mắt nhìn nhau, giống như đang trao đổi cái gì đó... Tới ngày hôm sau, lúc Lãnh Dao nổi trận lôi đình thì lúc này mọi người mới bình thường trở lại, đây...Mới là Lãnh Tĩnh Hàn mà bọn họ biết.

Lãnh Tĩnh Hàn ăn chưa được bao nhiêu thì đã đi lên lầu, hôm nay anh trở về chủ yếu là để lấy đồ, mà ăn cơm...Chỉ là thuận tiện, tìm của anh lạnh lẽo, nhưng mà những việc nên làm thì vẫn phải làm.

“Thái độ gì vậy, quả thật xem nhà là khách sạn mà, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi...” Lãnh Dao trề môi nói, trong lòng lại đắc ý nghĩ tới chuyện ngày mai đi Mỹ cùng với Lãnh Tĩnh Hàn.

Hừ? Đường Lam đang ở nước Mỹ, hon nữa, cô ta và anh hai cũng quen biết ở nước nước Mỹ, làm sao cô có thể để cho cô ta có cơ hội phát triển việc gì ngoài ý muốn với anh hai chữ?

Nhưng tới ngày hôm sau, lúc cô ăn mặc xinh đẹp, ôm tâm tình nóng bỏng còn hon nặt trời ban trưa đi đăng kí thì nghe thấy nữ tiếp viên hàng không rất ngọt ngào nói cho cô biết: “Tổng giám đốc và thư kí Hình đã đi bằng chuyên cơ rồi.” Trong nháy mắt tâm tình tốt đẹp của cô lạnh lẽo giống như Bắc cực.

“Lãnh Tĩnh Hàn? Đồ khốn kiếp?” Lãnh Dao cắn răng nghiêng lợi quát, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người trong khoang hạng nhất.

Khóe miệng của nữ tiếp viên hàng không co giật, nhưng mà trên mặt lại duy trì nụ cười hoàn mỹ, đối với phản ứng của vị đại tiểu thư nhìn qua thì trong sáng nhưng tính khí lại không tốt này cũng không có gì kinh ngạc.

Mà giờ phút này một chiếc máy bay tư nhân xoa hoa đang lướt đi trên bầu trời xanh mây trắng, không khí hoàn toàn khác với bên Lãnh Dao, trong không gian an tĩnh chỉ vang lên tiếng ngón tay gõ bàn phím nhỏ.

Hình Thiên nhìn thấy Lãnh Tĩnh Hàn ở nơi nào cũng xử lí công việc được thì bùi môi, vô cùng tự giác làm như không thấy, sau đó rất an tâm cảm lấy bịt mắt mang theo đi hện với Chu Công.

Lãnh Tĩnh Hàn chống cằm, nhìn số liệu trên màn hình, môi mỏng nâng lên thành một đường cong nho nhỏ, nét mặt có chút kì lạ...

Anh hơi trầm tư, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, ánh mắt trở nên thâm thúy...

*

Sau khi vào thu, thành phố A bắt đầu nghênh đón lần hạ nhiệt độ đầu tiên, một ngày trước khi mọi người còn mặc áo len thì sau một ngày ngay cả áo khoác dày cũng đã được lôi ra sử dụng...

“Thời tiết chết tiệt này, muốn đông chết người ta à?”

Người chưa tới mà giọng nói của Hà Tuấn đã vang lên, ngay sau đó tiếng bước chân xột xột xoạt xoạt kèm với tiếng oán trách truyền đến, Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu nhìn mấy người mới bước vào, bất đắc dĩ mà lắc đầu.

“Đã về rồi hả?” Mộ Thiên Thanh nhìn vẻ mặt thối thối của mọi người, hỏi tiếp: “Tại sao về mặt của mọi người đều như thế? Vụ án có gì kỳ lạ sao?”

Lý Dược đưa tư liệu trong tay cho Mộ Thiên Thanh, nói: “Chúng tôi hoài nghi bà lão đó không phải tự sát, mặc dù nhìn qua thì thấy đồ đạc trong nhà không có dấu vết bị đụng chạm xê dịch, nhưng lại phát hiện một thứ không nên xuất hiện ở trong nhà của bà lão...Bên xét nghiệm độc chất đã mang về hóa nghiệm rồi.”

Mộ Thiên Thanh nhủ lòng mảy, lật xem bản báo cáo, hàng năm những vụ án như đều xảy ra rất nhiều, giống như thói quen nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy không thoải mái.

“A.” Hà Tuấn nghi ngờ hỏi: “Hôm nay không có người nào đưa hoa tới à?”

Mấy người cùng tổ cũng đã tạo thành thói quen, mỗi buổi trưa đều sẽ có người đưa một bó hoa hướng dương to đến, gió mặc gió, mưa mặc mưa, sau đó Mộ Thiên Thanh sẽ ném vào trong thùng rác, buổi tối đi quét dọn sẽ vui vẻ mang nó về nhà...

Nhưng mà hôm nay thùng rác lại sạch sẽ vô cùng. Sạch sẽ sao?

Mọi người thấy Hà Tuấn nghi ngờ thì cũng không tự giác liếc nhìn thùng rác, quả thật là không nhìn thấy hoa, hình như trong lòng Mộ Thiên Thanh cũng thoáng qua cảm xúc mất mát không biết tên....

Vừa rồi luôn vội vàng nên không có chú ý, giờ phút này Hà Tuấn nhắc tới mới đột nhiên phát hiện, bình thường chính xác vào giờ này luôn có người đưa hoa đến...Hôm nay lại không có? ?

Lý Dục thu hồi ánh mắt, cười nói đùa: “Đối phương bị cảnh sát Mộ của chúng ta từ chối một cách lạnh lùng, rốt cuộc trong lòng cũng tổn thương...,

“Sai!” Hà Tuấn nhướn mày, thần bí nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt đang cau mày mà chính mình cũng không biết của Mộ Thiên Thanh, tươi cười nói: “Khẳng định là đối phương phát hiện bên cạnh cảnh sát Mộ của chúng ta có sếp Mộc vừa anh tuấn uy vũ, nhiều tiền lại dịu dàng sẵn sàng làm hộ hoa sứ giả nên biết khó mà lui rồi...Ha ha ha? ? ?”

“Dừng lại.”

“Ai da.” Hà Tuấn gào khóc, che đầu nhìn Mộ Thiên Thanh, tức giận nói: “Này, Thiên Thanh, không cần phải ra tay nặng như vậy chứ? Chẳng lẽ...” Hà Tuấn nháy mắt ra hiệu. cười hỏi: “Tôi nói đúng rồi?”

“Anh...” Mộ Thiên Thanh muốn nói điều gì đó thì ánh mắt lơ đãng nhìn thấy Thượng Quan Mộc đã đứng ở cửa từ lúc nào, mặt không khỏi ửng đỏ, cười che giấu lúng túng, cũng giống như đang đùa giỡn nói: “Vậy anh nên đi hỏi cái người tặng hoa công miêng, sao lại hỏi tôi?”

Nhìn thấy ánh mắt của Mộ Thiên Thanh thoáng qua vẻ bối rối, mọi người đều quay đầu lại nhìn thì thấy Thượng Quan Mộc đang rút tay ở trong túi quần đứng ở đằng kia, đáy mắt Hà Tuấn thoáng qua nụ cười, nằm sấp ở trên bàn làm việc, cười hai tiếng, nhiều chuyện hỏi: “Thiên Thanh...Người cô thích là người thần bí ngày ngày tặng hoa cho cô hay là...Sếp Mộc si tình của chúng ta? Hà?”

Nói xong, Hà Tuấn vẫn không quên quay đầu lại nhìn Thượng Quan Mộc.

“Ha ha?” Đối với người luôn thích đùa giỡn này, Mộ Thiên Thanh cười trừ, sau đó có ý nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Tôi càng thích mỗi ngày anh không nên lượn qua lượn lại ở trước mặt tôi nói những lời đó.”

“Chắc chắc? Nhìn đi, mấy người nhìn đi...” Hà Tuấn không có gì là lo lắng nói: “Nếu như bình thường, nhất định Thiên Thanh sẽ bay qua cho tôi một đám, hôm nay có sếp Mộc ở đây...Quả nhiên...Thép cứng cũng biến thành chì mềm...Ha ha ha?”

“Hà Tuấn?” Mộ Thiên Thanh cắn răng nghiến lợi, nhưng lại không tiện phát tác, cô nhìn mọi người nở nụ cười trên đầu, cũng biết mình không làm được gì, tiếp theo nhìn sang Thượng Quan Mộc, lạnh lùng nói: “Phiên sếp Mộc nói cho bọn họ biết, đồn cảnh sát là một chỗ rất nghiêm túc?”

Đáy mắt Thượng Quan Mộc thoáng qua nụ cười, anh thích nhìn dáng vẻ hèn dỗi của cô, anh tiến lên, dừng lại trước mặt mọi người, có ý nghiêm mặt nói: “Mọi người đều rất rồi rảnh sao? Các vụ án đã tra xong hết rồi hả?”

Đám người Lý Dục âm thầm le lưỡi, nhưng mà không có một người cho rằng Thượng Quan Mộc đang nổi giận, mọi người đều cười thầm trong lòng, sau đó liếc mắt lẫn nhau, toàn bộ đứng thẳng cao, cao giọng nói: “Vâng sếp, chúng tôi phải làm việc một cách yên tĩnh, không quấy rầy anh và cảnh sát Mộ làm việc nữa?”

Sau đó, mọi người đều cười cười nháy mắt ra hiệu đừng làm ồn rồi tản ra làm việc.

“Ừ, nếu mọi người đã nghiêm túc xử lý công việc như vậy thì...trà chiều hôm nay tôi mời?” Khóe miệng Thượng Quan Mộc hơi nâng lên thành một độ cong quyền rũ, trong tiếng hoan hô của mọi người nhìn chằm chằm Mộ Thiên Thanh đồng thời cũng lơ đãng liếc về phía thùng rác...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Không thể buông tay, chẳng qua là do quá mức cố chấp

Mộ Thiên Thanh tức giận, quay đầu trừng mắt nhìn Hà Tuấn đang nháy mắt với cô, sau đó nhìn về phía Thượng Quan Mộc đang nhếch miệng cười, mím môi một cái, hỏi: "Có chuyện gì không?"

Thượng Quan Mộc cũng biết cô không thích công tư bất phân ở trong đồn cảnh sát cho nên bình thường nếu không phải có việc rất quan trọng thì anh sẽ không tới tìm cô.

"Anh định ngày mốt sẽ bay đến Newyork ... " Thượng Quan Mộc thấy Mộ Thiên Thanh hơi cau mày, bắt đầu dĩ thử dài, giải thích: "Dù sao cũng phải chuẩn bị trước mà."

Thượng Quan Mộc không có giải thích gì nhiều nhưng Mộ Thiên Thanh lại hiểu rõ, Thượng Quan Mộc đi tham dự hội thảo nghiên cứu, còn cô là phụ tá, có rất nhiều chuyện phải đến sớm để chuẩn bị trước, giờ phút này nghe thấy anh nói vậy, ngược lại chính cô mới là người công tư không phân biệt rõ mà không nghĩ đến điều này.

"Vâng." Mộ Thiên Thanh gật đầu đồng ý, mím môi nói: "Thật sự xin lỗi..."

Thượng Quan Mộc nở nụ cười dịu dàng, lắc đầu, thì thầm: "Đồ ngốc."

Giọng nói của anh rất nhỏ, Mộ Thiên Thanh nghe không rõ, chỉ có thể nhún mày, nghi hoặc nhìn anh...

"Không có việc gì." Nụ cười trên khóe miệng Thượng Quan Mộc lan tràn đến đáy mắt: "Không có chuyện gì lớn thì ngày mai không cần đến đồn...Nhớ bàn giao công việc cho Kili."

"Vâng." Mộ Thiên Thanh đáp lời

"Không quấy rầy em làm việc nữa." Thượng Quan Mộc nói xong thì xoay người rời đi, chỉ là trước khi đi, ánh mắt lại lơ đãng liếc nhìn thùng rác một lần nữa.

Thượng Quan Mộc rời đi, Mộ Thiên Thanh hậm hực ngồi xuống, không gian yên tĩnh khiến cho cảm giác mất mát mà cô cố ý sao lãng đó lại tràn ra khiến cho cả một buổi chiều cô đều có chút không yên lòng.

Tan việc về nhà, nghĩ đến ngày mai không cần phải đi làm, Mộ Thiên Thanh liền đến cửa hàng bán hoa của Thẩm Duyệt Nhiên, vì bây giờ đang là dịp chào mừng nên cửa hàng có chút bận rộn

Thẩm Duyệt Nhiên thấy cô đến, chỉ liếc mắt một cái rồi xoay lưng đi làm việc: "Thiên Thanh, cậu lấy mấy cái thẻ trên bàn đến đây giúp mình với..."

Mộ Thiên Thanh để đồ xuống, tìm mấy tấm thẻ trong đồng hồ vật lộn xộn trên bàn đưa cho Thẩm Duyệt Nhiên, cô nhìn hoa cỏ bày đầy trên đất, hỏi: "Sao hôm nay lại bận rộn như vậy?"

"Sinh nhật Tống Mạn Ni...Cái tên đàn ông hèn hạ bị ỉn đó đến chỗ mình đặt hoa, mấy người đồng nghiệp của bọn họ cũng đến." Thẩm Duyệt Nhiên tỏ vẻ không thèm để ý nói.

Mộ Thiên Thanh nhún mày, trừng mắt nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, giật mình hỏi: "Vậy mà cậu còn nhận?"

"Tại sao lại không nhận?" Thẩm Duyệt Nhiên tò mò nhìn Mộ Thiên Thanh, ra vẻ đương nhiên nói: "Chẳng những nhận mà mình còn định lên giá đấy...Ha ha, không kiếm một khoản thì quá uổng rồi."

Mộ Thiên Thanh nhìn Thẩm Duyệt Nhiên từ trên xuống dưới, chần chờ hỏi: "Tiểu Nhiên... Cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì. Sao vậy?" Gương mặt Thẩm Duyệt Nhiên mờ mịt, cô nhìn Mộ đáng vẻ thận trọng của Thiên Thanh, đột nhiên hiểu ra, cười "Hi hi" một tiếng, vừa gói bó hoa trong tay vừa nói: "Không cần lo lắng cho mình, mình đã không còn quan hệ gì với anh ta nữa..."

"Thật không?" Mộ Thiên Thanh kéo một cái ghế nhỏ qua cho Thẩm Duyệt Nhiên ngồi xuống.

Thẩm Duyệt Nhiên cúi đầu, trên mặt thoáng qua một chút bi thương, chậm rãi nói: "Con người có lúc rất kì lạ...Có những chuyện vốn tưởng rằng không thể quên được nhưng cũng chỉ trong nháy mắt đã buông tha."

Mộ Thiên Thanh chăm chú nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, cô ấy luôn là một cô gái dám yêu dám hận, từ nhỏ đã như vậy, thật ra thì...Cô rất hâm mộ cô ấy, lúc yêu có thể bất chấp tất cả, khi chia tay...Cũng không đắn đo suy nghĩ gì nhiều, không giống như cô, không có cách nào buông tha, lại không thể liều lĩnh tìm cho mình một đáp án.

Mộ Thiên Thanh mím môi, trong lòng lại thoáng qua mất mát lần nữa, cô âm thầm tự giễu, thói quen của con người thật là một thứ đáng sợ, rõ ràng mỗi ngày đều tức giận khi nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn đưa hoa tới, nhưng...ngày hôm nay không có nữa thì cô lại đột nhiên cảm thấy thiếu thiếu thứ gì.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Mộ Thiên Thanh liếc qua nhìn bông hoa hướng dương trước mặt, cánh hoa màu vàng kim, nhị hoa màu đen, màu sắc vừa lạnh lẽo lại vừa ấm áp đánh thẳng vào thị giác của mỗi người, rõ ràng không phải là hai màu sắc hòa hài, nhưng lại làm cho người ta thoải mái...

Thẩm Duyệt Nhiên vừa gói hoa vừa liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, biết cô đang nhìn những bông hoa hướng dương thì giống như không để ý nói: "Không phải là của chúng ta thì sẽ không phải là của chúng ta, đừng quá tận tâm với bản thân mình, thật ra thì...Không có gì không bỏ được, chẳng qua là do có"

lúc chúng ta quá mức cố chấp, không muốn buông tha mà thôi.

Mộ Thiên Thanh thu hồi ánh mắt, thờ dài một tiếng, chậm rãi nói: "Thật ra thì...Có lúc mình cũng không biết rốt cuộc mình đang cố chấp vì cái gì nữa?"

"Thiên Thanh...Không phải bất kỳ chuyện đều có thể giống như chúng ta mong muốn." Thẩm Duyệt Nhiên đặt bó hoa vừa mới gói xong sang một bên, sau đó đứng dậy lấy một bông hoa hướng dương thì trong bình hoa ra đưa cho Mộ Thiên Thanh: "Cho cậu này..."

"... "

Thẩm Duyệt Nhiên nhét hoa vào trong tay Mộ Thiên Thanh, nói: "Mỗi ngày Hinh Thiên đều đến chỗ mình đặt một bó hoa, tặng cho người nào thì mình không biết, nhưng mà chắc chắn hôm nay không có..."

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc tròn to hai mắt, hỏi: "Hoa là đặt ở chỗ cậu sao?"

"Ừ." Thẩm Duyệt Nhiên nói, nở nụ cười hiểu rõ: "Hoa được gói kỹ, mỗi lần đều có để một cái thẻ ở bên trong...Chỉ là mấy ngày nay anh ta không có tới, thẻ cũng là do người khác đưa đến..."

Dừng một chút, Thẩm Duyệt Nhiên nhìn Mộ Thiên Thanh, ung dung nói: "Người đưa hoa nói...Mỗi ngày giao hoa đều bị người ta quăng vào thùng rác..."

"... " Mộ Thiên Thanh buồn cười, cô chưa từng nghĩ tới hoa Lãnh Tĩnh Hàn tặng mình lại được đặt ở chỗ Thẩm Duyệt Nhiên.

"Thiên Thanh..." Thẩm Duyệt Nhiên ngập ngừng một chút rồi mới nói: "Có phải Lãnh Tĩnh Hàn là mặt trời nhỏ của cậu ... hay không?"

"Bùm" một tiếng, lời nói của Thẩm Duyệt Nhiên khiến trong lòng Mộ Thiên Thanh nổ tung, mỗi ngày cô đều trốn tránh, mỗi ngày đều tự thôi miên mình không nên nghĩ đến chuyện đó nữa nhưng bây giờ lại bị Thẩm Duyệt Nhiên nói toạc ra."

Thẩm Duyệt Nhiên nhìn sắc mặt của Mộ Thiên Thanh thì biết mình đã đoán đúng"

Thật ra thì trước đó cô chỉ hoài nghi mà thôi, Thiên Thanh không phải là một người đa sầu đa cảm, nhưng kể từ khi bắt đầu quen biết Lãnh Tĩnh Hàn, cô thường xuyên nhìn thấy Thiên Thanh ngẩn người, hoặc là khi nhìn thấy một cái gì đó thì sẽ giật mình...

Chẳng qua cô nghĩ mãi không ra nếu như Lãnh Tĩnh Hàn thật sự là mặt trời nhỏ của Thiên Thanh, như vậy...Tại sao Thiên Thanh lại chấp nhận sự theo đuổi của Thượng Quan Mộc ?

Chỉ là nghi ngờ thì nghi ngờ nhưng cô vẫn không muốn Thiên Thanh bởi vì trốn tránh hoặc là bởi vì có chút chuyện không rõ mà tự làm tổn thương mình...

Thẩm Duyệt Nhiên khe khẽ thờ dài nói: "Nếu như cậu đã muốn buông tay thì đừng nên suy nghĩ nữa..." Nói xong, cô đột nhiên lấy đóa hướng dương trong tay Mộ Thiên Thanh đi: "Nếu như cậu không thể buông tay, như vậy...thì phải tìm mọi cách giữ lấy nó."

Mộ Thiên Thanh nhìn bàn tay trống không của mình, lại nhìn cô gái trước mặt khi gặp phải chuyện sẽ khóc ngập trời ngập đất, trong đôi mắt dần dần tràn ngập mê mang...

Đột nhiên Thẩm Duyệt Nhiên cười ngọt ngào một tiếng, nhún vai tiếp tục gói hoa, cô hiểu nên cô để cho Thiên Thanh có thời gian tiêu hoa mọi chuyện, mặc kệ là Thượng Quan Mộc hay là Lãnh Tĩnh Hàn, cuối cùng cô ấy sẽ phải lựa chọn...Chẳng qua...Trong lòng cô lại hi vọng Thiên Thanh có thể lựa chọn Thượng Quan Mộc?

*

Nước Mỹ, Newyork.

Lãnh Tĩnh Hàn đứng ở trước cửa sổ sát đất trong khách sạn, ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc đang bốc khói lượn lờ, bóng lưng cao ngạo lại lộ ra đau buồn làm cho người ta thương tiếc, ánh mắt thâm thúy của anh nhìn ra bên ngoài, nhìn màn đèn đang lui dần nhường chỗ cho một ngày mới"

Anh cứ đứng như vậy, cho đến khi tàn thuốc làm phỏng tay mới bừng tỉnh, anh dúi điếu thuốc vào trong gạt tàn, lãnh đạm xoay người đi tới phòng tắm, chỉ chốc lát trên người anh đã không còn vẻ cô đơn mà như bị bao phủ bởi vẻ lạnh lùng khiến người ta xa cách ngàn dặm."

Trong phòng truyền đến tiếng báo của máy fax.

Lãnh Tĩnh Hàn tùy ý lau sơ mái tóc con ướn, lấy tờ giấy ra, đôi mắt như chim ưng thâm thúy nhanh chóng quét qua nội dung trên đó, môi mông nâng lên thành một đường cong nhàn nhạt "

Lúc này đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Lãnh Tĩnh Hàn lãnh đạm đáp một tiếng đồng thời bỏ tờ giấy vào máy cắt giấy...

"Chào buổi sáng." Đường Lam đi vào, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn máy cắt giấy, sau đó rơi xuống trên người Lãnh Tĩnh Hàn.

Giờ phút này Lãnh Tĩnh Hàn chỉ mặc một cái áo ngủ màu trắng, bên lưng buộc hờ để lộ ra lồng ngực màu lúa mạch cường tráng, còn có thể nhìn vết sẹo nhợt màu ở trên người anh, những thứ này đập vào mắt tạo cho người ta có cảm giác cuồng dã, bề ngoài không kiềm chế được.

Lãnh Tinh Hàn không để ý đến Đường Lam, đi thẳng tới phòng thay quần áo, lúc đi ra thì đã chỉnh tề, áo sơ mi màu trắng, cà vạt màu xanh xám, tây trang màu đen, cả người anh như bị bó buộc trong vẻ ngoài cứng rắn.

Đường Lam vẫn đứng yên ở nơi đó, mỗi một lần nhìn người đàn ông này, lòng của cô đều không chịu nổi cảm giác mà rung động, cho dù cô biết người đàn ông này khinh thường liếc nhìn cô một cái: “Buổi đầu đầu sẽ được tiến hành vào mười giờ sáng ngày một, đã làm theo chỉ thị của anh để cho bọn họ đi đầu đầu.”

"Ừ." Lãnh Tinh Hàn thuận miệng đáp một tiếng, lần này anh tới nước Mĩ không phải là vì chuyện của MT, ngay từ lúc bắt đầu, đối với anh mà nói thì MT đã là miếng thịt ở trên đĩa rồi.

Đường Lam chớp mắt đôi môi quyến rũ, hỏi: "Bữa sáng của khách sạn này không tệ, cùng nhau ăn không?"

Lãnh Tinh Hàn ngừng tay, ánh mắt thâm thúy nhìn vào mắt Đường Lam, anh nhìn thấy được vẻ khản trương nhưng lại cố làm ra vẻ trấn tĩnh trong mắt cô: “Được.”

Đáy mắt Đường Lam thoáng qua nụ cười, đang muốn nói cái gì thì đột nhiên cửa bị đẩy ra, chỉ thấy Hình Thiên mặc một bộ quần áo thoải mái màu trắng, chân mang giày vải, vừa mở cửa đã nói: "Đại ca, có muốn đi đánh dã chiến hay không?"

Chẳng qua sau khi nói xong, Hình Thiên hận đến mức muốn cắn đầu lưỡi của mình, chỉ thấy vẻ mặt Đường Lam kinh ngạc nháy mắt, tò mò nhìn Hình Thiên làm cho anh ta không phản ứng kịp.

Về mặt Hình Thiên đau khổ, âm thầm oán trách chính mình tại sao lại quên mất... Ở nước Mĩ thì sẽ có vì Đường tiểu thư giống hệt như u hồn này chứ.

Giật giật khóe miệng, Hình Thiên sửa lời: “Đường tổng giám đốc...Chào buổi sáng."

Đường Lam nhún đôi mày thanh tú, đối với Hình Thiên, cô luôn có cảm giác bài xích, người này có gương mặt vô hại, nhưng mà người có thể ở bên cạnh Lãnh Tinh Hàn, tuyệt đối không phải giống như bề ngoài mà anh ta hay thể hiện.

"Đi ăn sáng trước đã." Từ đầu tới đuôi sắc mặt của Lãnh Tinh Hàn vẫn bình tĩnh như thường, chẳng qua lúc đôi mắt như chim ưng nhẹ nhàng lướt qua Hình Thiên thì có sự thay đổi.

Hình Thiên âm thầm kêu khổ, sau đó cam chịu bị người ta ghét bỏ mà nói: "Vừa đúng lúc tôi cũng chưa ăn...Tổng giám đốc cùng Đường tổng giám đốc sẽ không để ý tôi đi theo ăn trưa chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Trong lòng ưu thương

Cái gì gọi là làm cho người ta chán ghét?

Cái gì gọi là kỳ đà cản mũi?

Cái gì gọi là người kẹp ở giữa?

Hình Thiên cảm giác lúc này mình chính là như vậy, coi như có khó khăn đến bao nhiêu thì anh vẫn phải bày ra bộ mặt vô tội, làm như hoàn toàn không thấy được ánh mắt ghét bỏ như có như không của Đường Lam hơn nữa còn có ánh mắt lãnh đạm cảnh cáo của Lãnh Tinh Hàn, sau đó còn phải vô cùng tự nhiên hưởng thụ “bữa ăn sáng, hơn nữa, phải ăn hết sức vui vẻ.”

Hình Thiên đột nhiên đang suy nghĩ nếu như chút nữa thất nghiệp thì có nên tiến vào giới văn nghệ, giải trí gì đó hay không, không chừng những thứ giải thưởng này, giải thưởng kia, thăm dò này, thăm dò nọ ...Đều là thiên hạ của anh Hình Thiên đây?

“Lời giới thiệu của Đường tổng giám đốc quả nhiên không tệ, bữa ăn sáng này thật đúng là rất khác biệt.” Hình Thiên gian xảo bụng một tách cà phê thơm nồng lên uống một hớp, gương mặt rất tán thưởng

Mắt hạnh của Đường Lam giật nhẹ, khóe môi nhếch lên thành nụ cười mềm mại đáng yêu nhưng đáy mắt lại có ghét bỏ nhìn Hình Thiên nói: “Nếu đã vậy thì thư kí Hình cần phải ăn nhiều thêm một chút.”

“Tôi cũng đang muốn như vậy...” Hình Thiên nhún nhún vai, thoải mái nói: “Nhưng mà lát nữa đã hẹn mấy anh em đi dã chiến, sợ ăn nhiều không chạy nổi đâu.”

Nói xong anh bỏ một miếng chân giò hun khói vào trong miệng, sau đó Lãnh Tinh Hàn nhàn nhã uống cà phê, hỏi: “Tổng giám đốc có muốn đi cùng

không?”

“Ừ.” Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó lãnh đạm ngẩng đầu lên nhìn Đường Lam, bình tĩnh nói: “Buổi tối tôi phải tham gia một bữa tiệc, cô đi với tôi chứ?”

Vốn trong lòng Đường Lam đang mắng chửi Hình Thiên mấy trăm lần nhưng nghe thấy điều này thì đáy mắt lập tức sáng lên, trong lòng thoáng qua vui vẻ nói: “Được.”

Hình Thiên âm thầm bĩu môi, từ chối cho ý kiến về chút ít tâm tư nhỏ mọn này của Đường Lam.

Đối với đại ca mà nói thì phụ nữ chỉ có hai loại, một loại là bạn trên giường, một loại là hợp tác làm việc, nhưng ... một người thì không có khả năng kiêm cả hai được.

Cho nên... cho dù Đường Lam cố gắng bao nhiêu, coi như cô ta muốn áp chế tình cảm của mình để đại ca giữ lại bên cạnh, chờ cơ hội lâu ngày sinh tình... Vậy thì không thể nào rồi.

Năng lực của cô ta, tâm kế của cô ta... Từ lúc bắt đầu, đã định là không thể cùng đại ca tiến thêm một bước được.

Trên đường Hình Thiên lái xe đến bãi dã chiến, có mấy lần anh liếc mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn qua kính chiếu hậu, Lãnh Tinh Hàn đang dùng tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn phong cảnh lướt qua bên ngoài cửa sổ xe, khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc lãnh đạm không biết đang nhìn cái gì, chẳng qua trong con ngươi thấu hiểu, sâu như biển kia cất giấu ưu thương mà không ai biết được.

. “Tin.” Điện thoại Lãnh Tinh Hàn truyền đến âm báo tin nhắn, anh lãnh đạm thu hồi ánh mắt, lấy điện thoại di động ra mở tin nhắn lên, khi nhìn thấy những dòng chữ trên màn hình điện thoại thì đôi mắt như chìm ưng dần dần trở nên thâm thúy, khóe môi mỏng lộ ra nụ cười thần nhiên, chẳng qua nụ cười này thoáng qua một chút tà mị và hải lòng mà chính anh cũng không biết rõ.

Tắt điện thoại, ánh mắt Lãnh Tinh Hàn đột nhiên trở nên nhu hòa hơn một chút, Hình Thiên lại liếc nhìn anh qua kính chiếu hậu, âm thầm suy đoán nội dung của tin nhắn kia.

Đến bãi dã chiến, Hình Thiên và Lãnh Tinh Hàn cùng đổi trang phục dã chiến.

Lãnh Tinh Hàn cởi ra bỏ tây trang vạn năm không đổi để thay một bộ đồ rắn rì, chân mang giày quân nhân, tay cầm súng laser bước ra ngoài, lập tức khí thế cương quyết bị vẻ lạnh lùng hàng ngày che giấu hoàn toàn lộ ra.

Hình Thiên đã thay xong quần áo và chờ ở bên ngoài, đôi kính thường ngày anh anh dùng để che giấu chính mình cũng đã đổi thành một loại kính đặc biệt, tay buông lỏng tùy ý cầm súng đi tới, khi nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn kiêu ngạo đứng ở nơi đó thì khóe miệng dần dần nở nụ cười.

Quá lâu, quá lâu rồi... khiến anh cũng dần dần quên đi vẻ cuồng ngạo và khát máu của đại ca năm đó.

“Đã lâu không chơi rồi... Không biết lần này ai có thể cướp được nhiều cờ nhất đây?” Hình Thiên không dụ dằng giống như trước, mà giống như có chút lưu manh nói.

Lãnh Tinh Hàn liếc anh một cái, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ nụ cười nói: “Người thua sẽ phải quét dọn bãi.”

“Ai, đại ca... Có thể xem như chưa nghe thấy gì không?” Hình Thiên vừa nghe thì vẻ mặt có chút đau khổ

“Thế nào... Sợ rồi?”

“Cất.” Hình Thiên bĩu môi: “Quét dọn thì quét... Em chỉ sợ đại ca thua nên không kịp tới buổi tiệc tối mà thôi.”

“Biết vì sao tôi muốn Đường Lam đi theo tôi tới buổi tiệc tối không?” Lãnh Tinh Hàn cầm theo súng đi theo các nhân viên đã sớm chia thành hai đội đi tới bãi dã chiến.

Hình Thiên không trả lời, lại bày ra vẻ mặt khổ sở...

Ý của đại ca rất rõ ràng, chính là anh sẽ thua, trong lúc quét dọn sẽ không kịp đến buổi tiệc, Hình Thiên lăm bầm lâu bầu oán thầm rồi bĩu môi nói: “Nhiều năm rồi anh không luyện nữa, không chừng chính anh mới là người thua đây, hừ?”

Lãnh Tinh Hàn đột nhiên dừng bước, đôi mắt như chìm ưng cong lên, giống như đang tự lăm bầm mà nói: “Vốn tôi không quá mong chờ bữa tiệc này... Nhưng... Bây giờ lại cảm thấy có chút chờ mong đây.”

Môi mỏng cong cong, Lãnh Tinh Hàn như có thâm ý liếc nhìn Hình Thiên, sau đó ra hiệu rồi dẫn đầu đội ngũ của mình đi vào bãi dã chiến.

Hình Thiên hơi cau mày lại, nhìn bóng lưng Lãnh Tinh Hàn, hình như... anh đã hiểu ai là người gửi tin nhắn đó rồi.

Ánh mắt anh có chút phức tạp, than nhẹ một tiếng rồi cũng dẫn theo đội của mình tiến vào bãi dã chiến...

Cuộc tranh tài hồi hộp mà kích thích, mỗi người đều trút toàn bộ tinh lực vào đó, nhưng cuối cùng Lãnh Tinh Hàn vẫn là người thắng trận đầu, Hình Thiên

bày ra đáng về ai oán, âm thầm nghĩ: trừ anh Thần... Rốt cuộc trên thế giới này còn có người nào có thể đánh thắng đại ca hay không?

“Luyện thêm đi.” Đáy mắt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn thoáng qua nụ cười sâu hơn, ném súng cho Hình Thiên, đôi tay đút ở trong túi quần rồi khỏi bãi đã chiến.

Hình Thiên nhún vai một cái, bắt đầu phân chia quét dọn ...

*

Mộ Thiên Thanh cảm giác mình đang bị ảnh hưởng bởi sự sai lệch mùi giờ, cả người chóng mặt, nhìn khóe miệng đang nở nụ cười nhạt của Thượng Quan Mộc thì không khỏi cau mày hỏi: “Anh không mệt mỏi sao?”

“Quen rồi.” Thượng Quan Mộc cười thản nhiên, thấy trên mặt Mộ Thiên Thanh mệt mỏi thì trong mắt lóe lên lo lắng nói: “Nếu như quá mệt mỏi thì không cần đi cũng được... giáo sư Smith là người sáng suốt, sẽ không để ý đâu.”

“Em không sao, chẳng qua không quen giường nên ngủ không ngon mà thôi?” Mộ Thiên Thanh lắc đầu một cái: “Sẽ tốt ngay thôi.”

Làm cảnh sát, rất nhiều lúc phải ở trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu trong mấy ngày liền, có thể sẽ không được ngủ, một chút mệt mỏi này đối với cô mà nói là hoàn toàn có thể bỏ qua.

Thượng Quan Mộc bắt đầu đi lắc đầu, biết rõ tính cách quật cường Mộ Thiên Thanh nên cũng không khuyên thêm gì nữa.

Newyork ban đêm là một thành phố đầy sức quyến rũ, là một trong mười thành phố lớn nhất trên thế giới, mỗi một chỗ ở đây đều mang hơi thở tài chính kinh tế.

Bữa tiệc của giáo sư Smith được tổ chức trong chính khuôn viên nhà ông, ông là giáo sư tâm lý học nổi tiếng nhất thế giới nên vừa khiến người ta có ham muốn dò xét lại vừa mâu thuẫn sợ hãi vì ông sẽ hiểu rõ chính mình.

Bữa tiệc được tổ chức theo kiểu tiệc đứng, được tổ chức ở trong vườn hoa, cây cối được điểm xuyết bởi ánh đèn, ban nhạc đang diễn tấu một bài nhạc nhẹ nhàng êm ái, một số người nổi tiếng có danh vọng đang nâng cốc, nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Smith là một ông lão hiền lành, khuôn mặt râu quai nón, bụng bự, vóc người cũng không phải là rất cao lớn, người như vậy... Rất khó làm cho người ta có thể tưởng tượng ông chỉ cần nhìn một động tác đơn giản, một ánh mắt là có thể thấu hiểu được tâm sự của mọi người.

Mộ Thiên Thanh mặc bộ một dạ phục màu hồng phấn lệch vai, bước chậm rãi cùng với Thượng Quan Mộc đến gần vườn hoa thì nhìn thấy được giáo sư tâm lý học Smith trong truyền thuyết, buổi hội thảo nghiên cứu về tâm lý học tội phạm lần này sẽ do ông chủ giảng.

“Thượng Quan... “ Lúc Smith nhìn thấy Thượng Quan Mộc đến, đôi mắt đột nhiên sáng lên, sau khi chào hỏi những người bên cạnh một tiếng thì trực tiếp đến đón tiếp Thượng Quan Mộc, chẳng qua khi đến thì ông lại cười, quan sát Mộ Thiên Thanh một chút rồi mới nhìn Thượng Quan Mộc, dùng tiếng Anh nói: “Thật sự dẫn theo bạn gái tôi đây? Xem ra... Tôi nghĩ là muốn bỏ người ta vào túi rồi... “

Thượng Quan Mộc nhướn mi mắt, cũng dùng tiếng Anh trả lời: “Đó là đương nhiên.”

Bình thường giọng của Thượng Quan Mộc đã giống như tiếng Violin ưu nhã, giờ phút này dùng tiếng Anh thì lại càng thêm từ tính, cảm giác đó khiến người ta cảm thấy mềm mại như gió đêm thổi qua, giống như là một sự hưởng thụ.

Sau khi Thượng Quan Mộc liếc nhìn Mộ Thiên Thanh thì giới thiệu cô với giáo sư Smith: “Bạn gái của tôi, Mộ Thiên Thanh? Thiên Thanh... Đây là giáo sư Smith?”

“Chào cô, tôi thật sự rất vui mừng khi nhìn thấy cô?” Ánh mắt giáo sư Smith như có thâm ý nhìn Mộ Thiên Thanh, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười nói, thuận thế đón lấy bàn tay của Mộ Thiên Thanh, ngón cái đặt trên mu bàn tay của cô, lịch sự hôn lên ngón cái của mình.

“Tôi cũng rất vui mừng khi nhìn thấy ông, giáo sư Smith?” Mộ Thiên Thanh cười đáp lễ, trong lòng lại hồi hộp mà không biết vì sao, cô cảm thấy ánh mắt giáo sư Smith giống như đang tìm tòi cô, khiến cô không thể che giấu mà hiện rõ trước mắt ông.

“Hi vọng buổi tiệc rượu tối hôm nay sẽ khiến cô vui vẻ?” Smith vẫn hết sức lịch sự, sau khi cười với Mộ Thiên Thanh thì nói với Thượng Quan Mộc mấy câu, sau đó lại đi đón tiếp các khách mời mới tới.

“Đi qua bên kia nghỉ ngơi một chút đi... được không?” Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng hỏi thăm: “Anh đi lấy một ít thức ăn cho em lót bụng trước...”

Mộ Thiên Thanh gật đầu một cái, cô vẫn luôn không quen với loại tình huống như thế này.

“Đó là thói quen nghề nghiệp của Smith... “ Thượng Quan Mộc mang bánh ngọt tới đặt ở trước mặt Mộ Thiên Thanh sau đó anh ngồi xuống bên cạnh: “Chẳng qua nếu quen biết lâu thì em sẽ phát hiện ông ấy là một ông già rất có ý tứ.”

Thượng Quan Mộc nói xong, nhìn đáng về sự sợ hãi của Mộ Thiên Thanh thì cũng chịu lắc đầu: “Đồ ngốc?”

Mộ Thiên Thanh tức giận tròn mắt nhìn Thượng Quan Mộc một cái, bĩu môi nói: “Cảm giác ở chung với mấy người nghiên cứu tâm lý các anh thật đáng

ghét, cảm giác...giống như mình là người vô hình ấy?”

“Anh cũng thật sự hy vọng em là người vô hình... “Thượng Quan Mộc nói xong, nhìn Mộ Thiên Thanh quay đầu lại nhìn anh, thâm tình mà nhu hòa nói: “Như vậy...Anh không cần phải suy đoán ưu thương trong lòng em là vì cái gì?”

Tay cầm nĩa của Mộ Thiên Thanh cứng lại, khóe miệng giật giật, ánh mắt mờ mịt nói: “Em...làm gì có ưu thương.”

Khóe miệng Thượng Quan Mộc chậm rãi nâng lên, ý cười lan đến đáy mắt, Mộ Thiên Thanh nhìn thấy, đột nhiên giật mình, hiểu ra là mình lại bị đùa bỡn, lập tức cắn răng nghiến lợi, gằn từng chữ từng chữ: “Thượng...Quan...Mộc.”

“Mặc dù anh biết tên anh không tề, nhưng mà...Anh vẫn rất thích em gọi anh là Thượng Quan... “Thượng Quan Mộc nói xong, ánh mắt hơi trầm xuống, đang lúc Mộ Thiên Thanh mất hồn thì đặt một nụ hôn êm ái lên trán cô.

Thiên Thanh, nếu như có thể thì anh không muốn biết ưu thương trong lòng em là vì cái gì, mà chỉ muốn phần ưu thương đó biến mất đi, để trong lòng em...Chỉ còn có anh.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Không cảm thấy lạnh

Chiếc xe Mercedes Benz vẫn có dáng vẻ lạnh lẽo như cũ đang chạy dài trên đường phố Newyork, tài xế là người có kinh nghiệm lâu năm nên kỹ thuật rất tốt. Bên trong xe tràn ngập bầu không khí ngọt ngào làm cho lòng bàn tay của tài xế đỏ đẫm mồ hôi.

Nhìn lên qua kính chiếu hậu thì thấy Lãnh Tinh Hàn thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ, còn Đường Lam thì sắc mặt có hơi tức giận nhưng lại được che giấu rất tốt, điều này làm cho người khác nhìn vào sẽ thấy cô ta giống như là một cô gái xinh đẹp lại có dáng vẻ quyền rũ.

Đường Lam khẽ cắn môi dưới, buổi tối sau khi chuẩn bị xong thấy Hình Thiên chưa tới cứ tưởng sẽ được đi cùng với một mình Lãnh Tinh Hàn nhưng không ngờ...

Vừa nghĩ tới là Đường Lam liền liếc nhìn tài xế với ánh mắt oán hận, sâu trong đôi mắt cô tràn đầy vẻ căm thù.

Bên trong xe vô cùng yên tĩnh, Đường Lam chờ đợi bên cạnh Lãnh Tinh Hàn bao nhiêu năm qua nên rất hiểu rõ một điều, anh không thích bị người khác quấy rầy ví dụ như lúc này đây.

Lãnh Tinh Hàn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, nhìn mây hồng trôi dạt trên trời đen, đột nhiên anh nhớ tới lần đầu gặp Mộ Thiên Thanh ở MG

Lãnh Tinh Hàn không kiềm chế được mà hơi nhếch môi, động tác này không ai có thể thấy rõ nhưng nó lại rơi vào trong mắt của Đường Lam

Đường Lam không biết anh đang nghĩ gì, nhưng lại cười lộ liễu như vậy, nụ cười đó không phải là đáng vẻ lạnh lùng thường ngày của anh, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết nụ cười đó là không cẩn thận mới để lộ.

Đường Lam mím môi, có một con ghen tuông khó hiểu xông thẳng lên não. Bởi vì tình yêu cô tích lũy nhiều năm nay nhưng lại không chiếm được trái tim anh cũng không giải tỏa được nên nó cứ vương vấn trong lòng cô, làm cô khó chịu đến không thở nổi.

“Hàn...” Đường Lam nhẹ giọng gọi.

Lãnh Tinh Hàn dừng việc đang suy nghĩ lại, sâu trong mắt có chút bức bối khi bị người khác quấy rầy, nhưng mà anh che giấu vô cùng tốt nên đôi mắt chìm ửng sắc sảo lập tức trở nên bình tĩnh.

“Chuyện gì?”

“Sau khi dự tiệc xong... Anh có thể đến chỗ này với em được không?” Giọng của Đường Lam vốn rất mềm mại dễ nghe, bây giờ lại nói nhẹ nhàng như vậy đàn ông ai có thể chịu nổi.

Lãnh Tinh Hàn biết Đường Lam muốn đi đâu, anh im lặng nhìn đáng vẻ mong chờ của cô, không khỏi thờ dãi trong lòng nói cho cùng thì anh cũng có chút áy náy với cô, vì vậy mới đồng ý. “Được.”

“Thật sao?” Đôi mắt của Đường Lam rực sáng, đến khóe mắt cũng nhếch lên, nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn gật đầu cô càng cười duyên dáng hơn, sau đó không nói gì thêm nữa, tâm trạng u sầu vừa nãy cũng dần tan biến đi.

Xe từ từ dừng lại ở biệt thự của ngài Smith, tài xế bình tĩnh xuống xe sau đó mở cửa cho Lãnh Tinh Hàn, xong rồi mới vòng qua mở cửa cho Đường

Lam. Lãnh Tinh Hàn ga lăng vươn tay muốn giúp cô ra khỏi xe.

Bộ đồ vest ba lớp được cắt may vừa vặn với dáng người cao to của Lãnh Tinh Hàn, anh vẫn trầm ổn và cao ngạo như trước. Đường Lam mặc lễ phục tơ tằm màu xanh ngọc phối với khăn lụa trắng ôm lấy vai, tóc vốn uốn lộn to giờ được vấn lên cao có vài cọng thả rơi xuống, cả người vừa đơn giản lại vừa thanh lịch càng làm cô ta lộ ra dáng vẻ cao quý.

Nam lạnh lùng, nữ quyến rũ sóng vai nhau đi theo con đường lát đá cẩm thạch vào tiệc rượu. Nhất định khi vào sẽ trở thành tiêu điểm của bữa tiệc.

Giáo sư Smith vốn đang trò chuyện với khách khứa, nghe xung quanh xì xào bàn tán với nhau ông cũng tò mò nhìn. Lúc nhìn thấy người đang đi tới thì không khỏi giật mình, cả người đều tràn đầy cảm giác hưng phấn.

Giáo sư Smith thậm chí không thèm chào mấy người xung quanh, để ly rượu xuống còn nhiệt tình chìa tay ra nghênh đón.

Đường Lam hơi nhũn mảy, hôm nay cô muốn tới tham dự buổi tiệc riêng của giáo sư tâm lý học nổi tiếng, tuy người ở trước mắt rất hiền lành nhưng lại cảm thấy hành động của ông ta không hề kiềm chế, giống như là thấy bạn cũ lâu năm mới gặp lại.

Với lại... ông ta còn nhiệt tình như vậy ư là có quen biết với Lãnh Tinh Hàn.

Đường Lam còn chưa suy nghĩ xong thì Lãnh Tinh Hàn đã buông cô ra, sau đó giang tay ôm lấy giáo sư Smith.

“Tên nhóc này, cuối cùng cũng tới gặp tôi!” Đôi mắt giáo sư Smith cười híp thành một đường thẳng, tuy lời nói đang phàn nàn nhưng giọng điệu ẩn chứa nhiều sự vui vẻ cảm động.

“Bây giờ mà không tới nữa, thì vĩnh viễn sẽ không thấy ông.” Lãnh Tinh Hàn hơi nhếch môi, lời nói có chút ác độc. Nhưng anh lại lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Giáo sư Smith đẩy Lãnh Tinh Hàn ra, dựng râu trổng mắt nhìn anh sau đó như trẻ con mà xoay một vòng, hoàn toàn không thèm để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

“Cậu nhìn xem, tôi còn cường tráng lắm.”

Khóe môi Lãnh Tinh Hàn vẫn là nụ cười nhạt, lâu nay đã quen với dáng vẻ lạnh lùng bây giờ cho dù đang vui vẻ vô cùng thì nụ cười trên mặt lúc nào cũng mang theo vẻ lạnh nhạt: “Sao lại béo lên nhiều vậy? Không sợ bị cao huyết áp, mỡ trong máu à?”

Giáo sư Smith nghe xong khuôn mặt trở nên đau khổ, không cần nói nhiều... mọi chuyện rõ ràng là do tên trước mặt làm hại.

“Không biết chăm sóc bản thân cho tốt, xem ra lần này có thể là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta.” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói, giọng nói âm trầm rơi vào tai người khác cứ như là đang bàn chuyện mờ ám làm cho mọi người nhìn anh với ánh mắt không tốt lắm.

Đường Lam cũng thâm nhũn mảy, cô biết Lãnh Tinh Hàn là người lạnh lùng, khát máu nhưng ở trước mặt người khác sẽ không nói mấy lời nhảm chán, chỉ cần anh muốn thì có thể chinh chết người đó, đến lúc họ chết cũng không biết tại sao mình lại chết.

Nhưng giáo sư Smith không giận mà còn cười to, cả gương mặt lẫn ánh mắt đều lộ lên nét cười. “Thằng nhóc chết tiệt, tính cách vẫn vụng về như cũ.”

Lúc giáo sư Smith nói chuyện cũng liếc mắt nhìn Đường Lam, sau khi chào hỏi cô ta xong ông dẫn hai người vào trong buổi tiệc. Ông biết Lãnh Tinh Hàn là người không thích xã giao, nên trực tiếp dẫn anh đi tới khu nghỉ ngơi.

Lúc ba người sắp tới khu vực nghỉ ngơi thì đột nhiên bầu không khí xung quanh trở nên khác lạ giữa bầu trời đêm êm đẹp.

Đôi mắt của Lãnh Tinh Hàn dần trở nên tối tăm khi nhìn thấy Thượng Quan Mộc lấy khăn giấy lau chùi khóe miệng đang dính bánh ngọt của Mộ Thiên Thanh.

Cả người anh thoát ra khí lạnh, Đường Lam hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Thượng Quan Mộc mới mơ hồ đoán được anh ta tới tham gia vào buổi nghiên cứu hội thảo về tâm lý học tội phạm thế giới, nhưng mà không ngờ cả Mộ Thiên Thanh cũng đi cùng.

Đột nhiên Đường Lam nhìn Lãnh Tinh Hàn, trên người anh dần dần để lộ ra hơi thở lạnh lẽo làm cho người khác cảm thấy khó thở.

Cảm nhận được có ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm mình, Mộ Thiên Thanh và Thượng Quan Mộc thân là cảnh sát đương nhiên sẽ lập tức có cảnh giác, đồng thời cả hai người đều quay đầu lại nhìn.

Trong nháy mắt Thượng Quan Mộc nhũn mảy lại còn Mộ Thiên Thanh thì giật mình.

Trong đầu hai người lập tức nổi lên nghi vấn: Sao anh ta lại có mặt ở đây?

Giáo sư Smith cảm nhận được bầu không khí trở nên khác lạ, khi nhìn thấy Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh, sau đó lại nhìn Lãnh Tinh Hàn và Đường Lam trong nháy mắt cảm xúc của bốn người đều rơi vào trong mắt ông, ông cười cười giả bộ hỏi: “Mọi người quen nhau sao?”

Lãnh Tinh Hàn không trả lời, nhưng lại đi về phía trước. Trong lòng Đường Lam không có cảm giác không được hài lòng, nhưng vẫn cười nói với giáo sư Smith: “Nhân vật làm mưa làm gió ở thành phố A sao lại không quen được chứ.”

Giáo sư Smith gật đầu đồng ý, sau đó mới đuổi theo Lãnh Tinh Hàn...

Thượng Quan Mộc không nhúc nhích, nhưng lại nắm lấy tay của Mộ Thiên Thanh theo quán tính. Anh không biết là mình đang e dè Lãnh Tinh Hàn mà còn lo lắng cho Thiên Thanh.

Tay của Mộ Thiên Thanh có chút lạnh, ánh mắt của cô nhìn theo bước chân đang đi tới của Lãnh Tinh Hàn. Nhưng Lãnh Tinh Hàn cũng không thèm liếc nhìn cô một cái, mà đi tới cái ghế cách cô không xa sau đó ngồi xuống.

Cô nhìn thấy Đường Lam thân mật ngồi bên cạnh anh, sau đó không biết họ nói gì với nhau mà Lãnh Tinh Hàn gật đầu nhẹ còn Đường Lam thì cười dịu dàng...

Đột nhiên Mộ Thiên Thanh cảm thấy khó thở, cô hơi nhếch môi, đôi mi cũng run run muốn che giấu đi cảm xúc đang dâng trào trong lòng của mình;

Anh ta đã có vợ chưa cưới, cô ta bây giờ đang ngồi bên cạnh anh. Vậy tại sao anh còn đi trêu chọc cô?

Biết rõ là sẽ bị từ chối, tại sao mỗi ngày còn tặng hoa hướng dương cho cô?

Mộ Thiên Thanh cảm thấy chua xót, mùi vị chất chất giống như có gì đó làm cô ngọt ngào thờ không được.

“Sao tay em lạnh quá vậy?” Thượng Quan Mộc không bỏ qua cảm xúc của Mộ Thiên Thanh, nhưng anh không muốn nói trắng ra mà chỉ nhìn cô một cách dịu dàng, sao đó cỡ áo khoác ngoài nhẹ nhàng choàng lên người Mộ Thiên Thanh.

Đột nhiên cả người cảm thấy ấm áp xen lẫn hơi thở bạc hà quen thuộc của Thượng Quan Mộc, lúc này cô mới giật mình nhìn Thượng Quan Mộc mà nói: “Cảm ơn anh!”

“Đồ ngốc...” Thượng Quan Mộc cưng chiều nói.

Lãnh Tinh Hàn và giáo sư Smith trò chuyện với nhau, Đường Lam thỉnh thoảng lại chen vào vài câu, từ đầu tới đuôi Lãnh Tinh Hàn đều không thèm liếc nhìn Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh, nhưng động tác của họ luôn rơi vào mắt anh.

Anh bình tĩnh nói chuyện thậm chí còn có thể ứng phó với giáo sư Smith muốn dùng tâm lý để để điều tra chuyện của họ, con người của anh bên ngoài nhìn như không có chuyện gì nhưng bên trong lại cuộn cuộn sóng gió.

Lãnh Tinh Hàn không biết tại sao mình lại có cảm nghĩ như vậy, nhưng đôi môi lại hiện lên một nụ cười muốn chiếm đoạt.

Thượng Quan Mộc cử chỉ vẫn nhả nhặn như cũ, nhưng trong lòng lại vô cùng tức giận. Để Mộ Thiên Thanh ở thành phố A anh không yên tâm, sợ mấy ngày mình đi thì “mặt trời” của cô sẽ thừa thế tấn công, không có anh bên cạnh canh chừng lúc trở về e rằng Thiên Thanh đã không còn thuộc về anh.

Nhưng không ngờ tên kia cũng tới nước Mỹ này.

Hai bên thái dương của Thượng Quan Mộc co giật, ánh mắt không cẩn thận liếc nhìn giáo sư Smith và Lãnh Tinh Hàn đang nói chuyện với nhau.

Anh cũng không xác định được “mặt trời” là Lãnh Tinh Hàn, nhưng cũng có chín phần chắc chắn. Tuy rằng anh không biết tại sao hôm lễ kỷ niệm thành lập trường Thiên Thanh lại cùng anh thử một lần, nhưng nếu cô đưa tay cho anh thì anh cũng không có ý định buông ra.

Mộ Thiên Thanh không biết điều Thượng Quan Mộc đang suy nghĩ, cô lúc nào cũng vô ý liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn, mỗi lần liếc nhìn là lòng cô lại trở nên rối rắm, “Em đi toilet.”

Không đợi Thượng Quan Mộc nói chuyện Mộ Thiên Thanh đã đứng lên, cô sợ Thượng Quan Mộc sẽ nhìn thấy suy nghĩ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Anh đã có vợ chưa cưới

Ánh mắt của Thượng Quan Mộc tối lại khi nhìn ra dáng vẻ che giấu của Mộ Thiên Thanh, sau khi thấy cô đi vào biệt thự anh mới thu hồi tầm mắt, nhìn thấy cái bánh ngọt hai người vừa ăn với nhau đang để ở trên bàn lúc này khóe môi mới mỉm cười.

Thiên Thanh em có biết hay không, anh hy vọng biểu hiện khác thường của em là vì anh. Cho dù chỉ một lần cũng được, đừng đối xử với anh như thế!

Thượng Quan Mộc liếc mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn, khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh ta thì ánh mắt của anh trở nên tối tăm, sâu trong đáy mắt hiện lên sự thù địch.

Môi mòng của Lãnh Tinh Hàn hơi cong lên, anh biết Thượng Quan Mộc đang nhìn anh, nhưng anh lại không thèm để ý.

Anh biết lần này Smith tham gia vào buổi nghiên cứu thảo luận tâm lý học tội phạm, trong đám người được cử đi tham gia đầu tiên trong buổi huấn luyện tâm lý học này thì Thượng Quan Mộc là người ưu tú nhất, với lại ở trên còn có Thượng Quan Dịch, lần nghiên cứu này trong cục nhất định sẽ cử hắn ta đi, sau đó trở về nếu có thể phá được một hai vụ án giết người thì vị trí cảnh sát trưởng có thể được nói tới, vì vị trí đó vốn đang chờ hắn ta mà.

Mỗi ngày đưa hoa cho Mộ Thiên Thanh là làm cho cô có thói quen từ đó sinh ra tính lệ thuộc vào nó, nhưng nguyên nhân chủ yếu là tạo cho Thượng Quan Mộc có cảm giác uy hiếp, làm cho hắn ta không yên lòng để cô ở lại thành phố A.

Muốn có thêm một bước tiến mới với Mộ Thiên Thanh không cần phải có những kiểu quan tâm lãng mạn, cô là người cố chấp từ trong xương giống như “mặt trời nhỏ” của cô.

Ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn hướng về nơi xa xăm, trong đáy mắt là một vũng đầm sâu không thấy đáy, còn có hơi thở sắc bén muốn chiếm đoạt, lại còn có thêm sự hy vọng xa vời rồi sự mâu thuẫn không muốn bị phát hiện.

Ừng, cậu muốn Tinh Thiên của cậu bị thương sao?

Mộ Thiên Thanh đứng trước gương trong toilet, đối diện là gương mặt lạnh lùng của một cô gái, có thể coi như là xinh đẹp nhã nhặn nhưng lại mang theo một vẻ mặt cố chấp kiên cường.

Mộ Thiên Thanh khẽ nín môi dưới, trong đầu hiện lên hình ảnh của Đường Lam, cô ta đúng là người đẹp, hơn nữa còn là người có khí chất. Từ phong cách đến cử chỉ đều là người có khí thế hấp dẫn người khác. Người phụ nữ như vậy đứng bên cạnh Lãnh Tinh Hàn sẽ xứng sao?

Cô không biết sao mình cứ một lát lại nghĩ tới Đường Lam, nhưng nghĩ đến Đường Lam rồi nghĩ tới ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn thì trái tim của Mộ Thiên Thanh lại trở nên khó thở, trong lòng tràn lan một cảm giác chua xót. Cô cắn môi dưới, không biết trong lòng mình đang bị thương vì cái gì, cô càng không muốn điều tra nó.

Mộ Thiên Thanh hít vào một hơi sâu, cứng rắn ép nước mắt đang ứa đọng phải chảy ngược vào. Cô nhìn mình trong gương một lát rồi điều chỉnh lại tâm trạng của mình sau đó mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Mộ Thiên Thanh ra khỏi nhà vệ sinh, đi qua hành lang xuống lầu vừa mới đến đầu bậc thang thì cô lập tức giật mình, vì cô nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn với vẻ mặt lạnh lùng đang đi từ từ lên, cảm xúc vừa điều chỉnh lại bỗng chốc lại loạn cả lên.

Lãnh Tinh Hàn cũng thấy Mộ Thiên Thanh, đáy mắt sâu thẳm của anh nhìn cô nhưng gương mặt như điêu khắc của anh lại không hiện lên biểu cảm gì. Nhưng mà sâu trong đáy mắt lại hiện lên cảm xúc khác thường, bước chân của anh không ngừng lại mà tiếp tục đi lên, ánh mắt từ từ biến thành sâu xa.

Mộ Thiên Thanh néo tay của mình, cứng rắn kéo ánh mắt khỏi Lãnh Tinh Hàn, sau đó cô cố gắng giữ vững bước chân bình tĩnh đi xuống lầu, cô không để ý tới anh, cũng không chào hỏi. Tự mình đi xuống thậm chí còn lướt qua nhau.

Lãnh Tinh Hàn hơi nhíu mày, lúc Mộ Thiên Thanh và anh lướt qua nhau, đôi môi của anh khẽ động, giọng nói lạnh nhạt: “Sao đây? Tính sau này sẽ đối xử với tôi vậy à?”

Mộ Thiên Thanh dừng bước, thậm chí ngay lúc anh mở miệng nói chuyện thì chân của cô đã không nhấc lên nổi rồi. Cô không nói gì mà cứ đứng im tại chỗ.

Chỉ một câu mà làm cô cảm thấy khó chịu, chỉ với một câu hỏi mà anh cũng dễ dàng làm mạch suy nghĩ của cô trở nên hỗn loạn.

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi xoay người lại, nhìn Mộ Thiên Thanh đang đưa lưng về phía mình, thật lâu cũng không thấy cô nhúc nhích, mắt ung của anh hơi nhíu lại, chậm rãi nói: “Tính triệt để đi ra khỏi cuộc sống của tôi sao?”

Giọng điệu gắt gỏng của anh giống như lưỡi dao sắc bén rạch vào trái tim của Mộ Thiên Thanh, cô nhẹ run người sau đó chậm rãi xoay lại, ánh mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn có sự bi thương xen lẫn tức giận, cô cắn răng cười nhạt nói: “Là anh không nói cho tôi biết... sự thật không giống như trong mơ.”

Lãnh Tinh Hàn hơi nhíu mày, nhìn đôi mắt bi thương của Mộ Thiên Thanh, trái tim anh khẽ đau nhói.

“Tôi luôn cố gắng quay về với thực tế, nhưng tại sao anh lại không buông tha cho tôi?” Suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh trở nên hỗn loạn, cô hỏi một đấng trả lời một nẻo, còn cắn răng nói: “Anh không phải là mặt trời nhỏ của tôi, nên không cần làm mấy chuyện ruồi bu kia nữa. Không cần tặng hoa hướng dương cho tôi, tôi đã không còn thích hoa hướng dương nữa. Tôi không tốt cũng không sao, nhưng tôi và anh không liên quan gì nhau... đừng trên chột tôi nữa.”

Nói xong câu cuối cả người Mộ Thiên Thanh đã run lẩy bẩy, dường như cô đang trút hết sự căm giận hơn hai mươi mấy ngày nay, mãi cô tràn ngập sự khó chịu, hốc mắt bắt chột đỏ lên.

Lãnh Tinh Hàn đi xuống cầu thang, ánh mắt sâu lắng nhìn cô. Lúc Mộ Thiên Thanh không kịp phản ứng anh đã vươn tay ra ôm trọn cô vào lòng.

Anh không biết mình tại sao phải làm như vậy, nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt bất lực và bi thương của cô anh chỉ muốn ôm cô vào trong ngực, dường như đây là một việc bình thường, giống như cảm giác anh tự nói với mình. Chỉ có như vậy trong lòng cô mới không có cảm giác an toàn, bi thương mới có thể được xoa dịu.

Hơi thở thoáng theo mùi thuốc lá nhàn nhạt tràn ngập khoang mũi của Mộ Thiên Thanh, cả người cô trở nên cứng ngắc, Lãnh Tĩnh Hàn cứ như vậy mà ôm cô, cô cũng không nhúc nhích, qua một lúc lâu cô mới có phản ứng lại, sau đó mới đẩy anh ra. Bởi vì dùng sức quá lớn cũng quên mất mình còn đang đứng trên các bậc thang, dưới chân đột nhiên trở nên trống rỗng.

“Á...” Mộ Thiên Thanh la lên, chân đã rơi khỏi bậc thang, cả người không kiềm chế được mà ngã về sau...

Lãnh Tĩnh Hàn nhanh tay lẹ mắt bắt được cánh tay của Mộ Thiên Thanh, nhẹ nhàng kéo cô trở lại cũng thuận tiện kéo cô tới tay vịn của cầu thang.

“Sao?” Ánh mắt của Lãnh Tĩnh Hàn sâu xa nhìn cô giọng điệu nghi vấn hỏi: “Tôi chỉ muốn cô không sa vào trong trí nhớ ngày xưa, chứ có nói muốn thả cô sao?”

Mộ Thiên Thanh nghe xong thì kinh sợ, cộng thêm giờ phút này Lãnh Tĩnh Hàn còn làm tim cô đập nhanh, cô chưa hiểu lời anh nói nhưng ánh mắt lại chứa đựng sự tức giận, cô nghiêng răng nói: “Tôi mặc kệ anh có buông hay không, mọi chuyện không liên quan tới tôi! Sau này anh là anh, tôi là tôi.”

“Mộ Thiên Thanh...” Giọng của Lãnh Tĩnh Hàn trầm lắng, anh nhìn cô đắm đắm, giọng điệu trở nên cách xa: “Lúc cô quyết định đi vào thế giới của tôi, thì cô cũng đã trêu chọc tôi. Muốn né tránh.... Cũng phải đợi tôi buông tay mới được.”

Lời nói lạnh nhạt với lại nhìn cô bằng nửa con mắt, cả người anh thoát lên mùi vị làm cho người ta cảm thấy khó thở, lời vừa từ miệng anh ra đã làm cho không khí xung quanh dường như bị hút vào, làm cho người khác thở cũng cảm thấy khó khăn.

Mi mắt của Mộ Thiên Thanh khẽ rung động, trong lòng của cô giống như có một tảng đá bị đè nén, làm sao cũng thở không được thông. Trong đầu không ngừng tràn đầy những hình ảnh ở buổi kỷ niệm thành lập trước. Giọng điệu giễu cợt và vẻ mặt kiêu ngạo của Đường Lam, còn có ánh mắt của cô ta lúc nói mình là vợ chưa cưới của anh.

“Lãnh Tĩnh Hàn...” Mộ Thiên Thanh cup mắt khẽ gọi anh, gần như lúc nói ra cái tên này trong lòng cô rất đau đớn.

Qua khứ của cô chính là mặt trời nhỏ cũng chính là anh, chưa bao giờ cô biết anh tên gì, sống ở đâu. Cô đã tưởng tượng rất nhiều cảnh khi gặp lại mặt trời nhỏ, chính miệng cô sẽ gọi tên anh, không biết lúc đó mọi thứ xung quanh sẽ thế nào.

Cô tưởng tượng ra rất nhiều cảnh, vô số giọng điệu nhưng mà chưa bao giờ nghĩ tới tình huống như thế nào, tâm trạng phức tạp bi thương, cái tên này cứ bỗng chốc đã chà đạp mặt trời nhỏ của cô vô cùng thâm trầm.

Mộ Thiên Thanh cắn môi có gắng kiềm chế cảm xúc chưa xốt đang lan rộng, khóe miệng run rẩy muốn nở ra một nụ cười tươi tắn, nhưng mà nụ cười này lại vô cùng khó coi. Cô chậm rãi giương mắt lên nhìn, trong coi người đều là vẻ bi thương xen lẫn nước mắt phức tạp nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, chậm rãi hỏi: “Mặt trời nhỏ đã từng hỏi tôi, nếu như anh ấy biến mất đột ngột tôi sẽ chờ anh ấy sao?”

Mi dưới của Mộ Thiên Thanh nhẹ nhàng run rẩy, trong hốc mắt đã tràn đầy nước cuối cùng cũng không chịu nổi mà chảy dài xuống, ánh mắt nóng bỏng chảy dài xuống dưới khóe môi, mùi vị chua xót lan tỏa trên môi, cô cười nhạt nói: “Tôi nói.... Tôi sẽ chờ? Anh ấy.... anh ấy lại hỏi tôi nếu như phải đợi tới cuối đời thì sao, anh ấy không phải là của tôi thì sao?”

Nước mắt không ngừng chảy nhưng Mộ Thiên Thanh lại nở nụ cười, nụ cười tràn đầy vẻ tự giễu, “Tôi nói... nếu là như vậy, tôi sẽ bỏ đi.”

Lãnh Tĩnh Hàn nhíu mày, nghe Mộ Thiên Thanh nói như vậy tim của anh như bị người ta lấy dây thừng siết chặt, rõ ràng chỉ là người lạ nhưng sao những lời này lại tác động vào lòng của anh.

“Ha ha...” Mộ Thiên Thanh cười nói với vẻ mặt bi thương: “Đương nhiên những lời này.... Lúc đầu là buồn buồn nói chơi... có thể anh đã sớm không còn nhớ rõ nữa.”

Nước mắt không ngừng rơi, nỗi bi thương của Mộ Thiên Thanh không kiềm chế được, nhưng cô lại quật cường cắn chặt quai hàm, ép buộc mình phải cười mặc dù cô biết rõ giờ phút này cô có bao nhiêu nhếch nhác.

Mộ Thiên Thanh hít một hơi sâu, cắn răng nói: “Anh đã có vợ chưa cưới... thì không cần làm mặt trời nhỏ xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa.”

Sau khi nói xong Mộ Thiên Thanh lập tức xoay người xuống lầu... Vừa xoay người đã bị Lãnh Tĩnh Hàn kéo lại, giọng nói âm trầm truyền tới, “Em nói vợ chưa cưới gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Không nên trêu chọc cô

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, đôi mắt chìm ưng nhìn bóng lưng chột cứng ngắc ở trước mặt, cho dù cô ăn mặc tùy ý hay chỉnh chu nhưng cũng không thể che giấu được cảm giác thiếu an toàn của mình, cho dù ngoài mặt cô luôn tỏ vẻ mạnh mẽ như đàn ông.

Mộ Thiên Thanh nắm chặt tay, chỉ có vậy mới có thể chống đỡ nổi, mắt cá chân truyền tới cảm giác đau âm ỉ, bây giờ cho dù đau tới đâu cũng không thể so sánh với nỗi đau trong lòng lúc này.

Cô tự nói với mình, phải kiên cường lên!

Coi như không có mặt trời thì cô cũng phải trở thành trời quang! (Thiên Thanh được hiểu là trời quang đăng ^^)

Mộ Thiên Thanh hít sâu rồi từ từ đi ngang qua anh, khoe môi khô cứng của cô khó khăn nở nụ cười, trong ánh mắt tràn đầy nước, cô mặc kệ dáng vẻ của mình bây giờ chỉ chậm rãi nói: “Lãnh thiếu, bây giờ tôi chỉ là một người bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn. Các người là người có tiền tôi chơi với mấy người không nổi, vì vậy cầu xin anh, phiền anh... coi như tôi cầu xin anh...”

Chỉ vài ba câu mà làm cho Mộ Thiên Thanh khó khăn lắm mới nói ra được, đôi mi run rẩy nhưng cô lại cố gắng không bản thân bộc lộ cảm xúc, cắn răng nói: “Xin anh đừng trêu chọc tôi nữa! Cảm ơn.”

Dứt lời Mộ Thiên Thanh nhìn Lãnh Tinh Hàn thật sâu, giống như là cái nhìn kết thúc đồng thời cũng bắt đầu một khởi đầu mới.

Cô chậm rãi xoay người sau đó từng bước đi xuống dưới, không để ý đến mắt cá chân đang đau nhói của mình. Dáng vẻ quật cường đi xuống, không nhanh không chậm.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, anh nhíu mày nhìn Mộ Thiên Thanh dần dần khuất khỏi tầm mắt của mình, ánh mắt chuyển dần tới nơi xa xăm, trong con ngươi sâu không thấy đáy.

Đôi môi mỏng hơi mím lại, mắt ưng sau khi híp lại mới mở ra. Trong đáy mắt có sự tức giận nhẹ, anh lạnh nhạt xoay người đi lên lầu, nhưng không đi tới toilet mà đi lên lầu ba.

Lầu ba là nơi chỉ dành cho người trong nhà, nhưng suốt quãng đường người làm không hề lấy làm lạ mà còn chào hỏi anh, anh cũng không thèm để ý mà tự mình mở cửa đi vào một căn phòng ngủ.

Lãnh Tinh Hàn tiện tay bật đèn, ánh mắt lạnh lùng đảo một vòng, nơi này vẫn như sáu năm về trước, giống y như lần cuối cùng anh tới đây sạch sẽ không dính một hạt bụi nào nhưng lại thiếu đi một người.

Lãnh Tinh Hàn đi tới trước tủ sách, bên trong là các dụng cụ dã chiến và mô hình, môi của anh mím lại như một đường thẳng.

Qua một lúc lâu anh mới mở ngăn tủ lấy ra một cái hộp, rū mắt nhìn một lúc rồi mới mở ra, bên trong là một vỏ đạn.

Vỏ đạn này là loại đạn dùng cho súng trường đặc biệt, là loại súng ống của xã hội đen được chế tác bởi người có tài năng đặc biệt, viên đạn này đã từng xuyên qua lồng ngực của Ứng bắn vào bụng anh, bởi vì Ứng che chắn nên viên đạn mới lệch hướng đi, đồng thời cũng không gây sát thương lớn.

Thái dương của Lãnh Tinh Hàn hơi giật nhẹ, anh giờ tay lấy vỏ đạn trong hộp ra, trong bàn tay chai sạn là vỏ đạn dưới ánh đèn phản chiếu vài tia sáng nhạt nhòa.

Anh lấy một vật từ trong túi ra, đặt bên cạnh vỏ đạn, đây cũng chỉ là một vỏ đạn bình thường, nhìn hai vỏ đạn trong con ngươi của Lãnh Tinh Hàn lộ ra vẻ phức tạp, dường như ban đầu hai người đều từ thành phố A đến Mỹ, tất cả đều rõ như lòng bàn tay.

“Ứng, mình chờ cậu...” Bàn tay Lãnh Tinh Hàn nắm chặt lại, nửa câu sau chậm rãi từ môi mỏng tràn ra: “... cho mình một đáp án!”

Dứt lời Lãnh Tinh Hàn nhét hết hai vỏ đạn vào túi quần, ánh mắt vốn đang sâu thẳm dần dần bình tĩnh lại.

Lúc này trên hành lang truyền tới tiếng bước chân, sau đó cửa được mở ra.

Lãnh Tinh Hàn không quay đầu lại nhìn, người có thể tùy ý đi lại ở lầu ba ngoại trừ giáo sư Smith ra thì không còn ai khác.

“Tới đây uống một ly đi nào!” Giáo sư Smith không hề lạnh lùng giống như vừa rồi, bây giờ dáng vẻ của ông khá nghiêm túc đi tới tủ rượu rót rượu ra hai cái ly, sau đó đưa cho Lãnh Tinh Hàn một cái, ra hiệu xong uống một hớp nhẹ ông mới hỏi: “Sao lại đồng ý tới gặp tôi?”

Lãnh Tinh Hàn ngồi xuống ghế sofa, đôi chân thon dài tùy ý gác lên, anh chỉ uống rượu mà không nói gì.

Giáo sư Smith lắc đầu, ông và Lãnh Tinh Hàn quen biết bao nhiêu năm qua, tính cách của anh có bao nhiêu vụng về ông điều biết, trên đời này ngoài trừ thằng nhóc Tiêu Thần thì không ai chịu được anh, “Không phải cậu nói từ đây về sau không bước vào đây à?”

“Tôi nói bao giờ?” Lãnh Tinh Hàn không thèm nhìn giáo sư Smith, ngón tay nhẹ nhàng lắc cái ly, ánh mắt nhìn rượu lỏng đọng đưa bên trong.

Ánh mắt giáo sư Smith vụt sáng: “Trong lòng cậu nói!”

Lãnh Tinh Hàn không nhìn chỉ im lặng!

“Cậu cho rằng thằng nhóc Tiêu Thần đó chưa chết?”

Giáo sư Smith rất thích đào bới chuyện tình của người khác, ông nhìn thấy vẻ mặt Lãnh Tinh Hàn không đổi mới âm thầm oán hận trong lòng, tâm lý học cũng không phải là thuật độc tâm. Tâm lý học có thể đoán được ngôn ngữ của một người qua động tác và vẻ mặt, vì trong tiềm thức của họ muốn biểu đạt một điều gì đó mới thể hiện ra, nhưng Lãnh Tinh Hàn trời sinh lại là người lạnh lùng, có kiên nhẫn, còn có thể duy trì đáng về bình thản, muốn biết trong lòng anh đang nghĩ gì thì không phải là chuyện dễ.

Năm đó anh đau khổ tới cùng, ông chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của tên nhóc này cho tới lúc đó, nguyên nhân đơn giản là vì Tiêu Thần đã cứu anh khỏi cái chết.

Nhiều người làm anh em ông đã thấy rồi, nhưng làm anh em như hai người này thì ông ít thấy, trong một xã hội có lợi ích mà bọn họ còn là người ưu tú như vậy, nhưng lại có thể giúp đỡ lẫn nhau đến mức độ đó.

Đáng tiếc, có một số việc cũng không phải như mình muốn, cứ muốn làm anh em cả đời!

Năm đó lúc Lãnh Tinh Hàn rời đi, trong mắt anh đều là trốn tránh những hành vi của mình, ông đã biết cái đêm đó chính là đêm mất đi Ung, mà anh cũng không trở về...

Nhưng phải bây giờ anh trở về là để chứng minh không?

Giáo sư Smith không nghĩ tiếp, ông nhìn đáng vẻ lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn rồi lại từ chối đi tìm hiểu lòng của họ. Ông bắt đầu kháng cự dùng tâm lý học để tìm hiểu họ.

“Ông già...” Lãnh Tinh Hàn nói, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen như mực nhưng lại tĩnh lặng như nước. Anh nhìn giáo sư Smith chậm rãi nói: “Tôi có chút sợ...”

Một câu xưng hô, cộng thêm năm chữ ngắn ngủn, trái tim giáo sư Smith như bị một thanh niên trẻ đập một cái.

Cảm xúc rối rắm tới cỡ nào mới có thể làm cho một người nguy hiểm ở trước mặt người khác không hề nhú mảy, mà lại nói “sợ”?

“Sợ, hóa ra... mọi thứ đều là giả dối!” Ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn trở nên thâm thúy, anh ngửa đầu uống toàn bộ rượu trong ly, chậm rãi nuốt xuống giống như đang uống rượu độc. “Nhưng... tôi phải làm sao đây? Mặc kệ là nguyên nhân gì, kết quả thế nào. Tôi cũng muốn chơi cho rõ ràng!”

Nói xong Lãnh Tinh Hàn buông cái ly trong tay ra rồi đứng dậy, hai tay đút vào trong túi quần, không thèm để ý tới giáo sư Smith mà đi ra ngoài.

“Nhóc con!” Giáo sư Smith gọi nhẹ Lãnh Tinh Hàn, ông bước nhìn người đáng vẻ cô đơn đang đưa lưng về phía mình, “Người đó thay đổi thế nào không quan trọng, quan trọng là cậu không thay đổi, đừng vì muốn tìm đáp án mà làm liên lụy người vô tội, cuối cùng người bị thương lại là chính mình!”

Lãnh Tinh Hàn hơi nghiêng đầu lại, nhưng không nói lời nào mà đi ra khỏi phòng rồi xuống lầu.

Giáo sư Smith thờ dài, vừa rời Lãnh Tinh Hàn và Thượng Quan Mộc vì Mộ Thiên Thanh mà khó chịu ông thấy rất rõ ràng, còn việc hai người đụng mặt ở cầu thang ông cũng thấy, trong lời nói của họ ông cũng đoán ra chỉ sợ là Mộ Thiên Thanh là cô bé Tinh Thiên gì đó của lão Tiêu Thần, nếu như vậy...

Giáo sư Smith nhú mảy, hai anh em cùng yêu một người phụ nữ, nếu như Tiêu Thần không chết thì người cuối cùng bị thương có phải là Lãnh Tinh Hàn hay không?

Một bên là anh em, một bên là người mình thích, nhưng lại không chịu thừa nhận.

Giáo sư Smith lắc đầu bắt đầu đi, sau đó cũng ra khỏi phòng. Chuyện của họ ông đành bỏ tay, cũng không muốn nhúng tay vào. Anh em kết nghĩa... không thể đi quản chuyện tình cảm cá nhân!

Bên ngoài tiệc rượu vẫn đang tiếp tục, vì là tiệc riêng nên mọi người đều rất tự nhiên.

“Hàn!” Đường Lam thấy Lãnh Tinh Hàn từ trong biệt thự đi ra, nhẹ nhàng gọi tên anh sau đó anh mắt khiêu khích liếc nhìn Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh mím môi, không kìm được mà liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn. Lúc ánh mắt của hai người giao nhau, cô lại vội vàng trốn tránh, có chút bối rối nói với Thượng Quan Mộc ở bên cạnh: “Em hơi khó chịu, chúng ta... về trước được không?”

“Ừ.” Thượng Quan Mộc dịu dàng trả lời, anh cố ý bỏ qua tâm sự của Mộ Thiên Thanh, sau đó rất tự nhiên ôm lấy vai của cô: “Chúng ta vào chào hỏi giáo sư Smith trước đi.”

Bàn tay đặt trên vai Mộ Thiên Thanh truyền đến sự ấm áp cho cô nhưng cũng làm cô hơi mất tự nhiên, mặc dù vậy nhưng cô cũng không giẫy dụa cô tự nói với mình cô là bạn gái của Thượng Quan Mộc.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn coi nhẹ nhưng thái dương lại giật giật, anh lạnh lùng đi về phía xe đang đậu.

“Chúng ta đi sao?” Đường Lam nghi ngờ hỏi.

“Ừ!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt đáp lại, sau đó nói một câu: “Không phải cô muốn đi với tôi sao?”

Đường Lam vừa nghe thì ánh mắt lập tức sáng rực lên, cô thần nhiên cười sau đó dánh về như cô bé mà bước lên, hai tay ôm trọn lấy cánh tay của Lãnh Tinh Hàn, bước chân thể hiện sự kiêu ngạo, vui vẻ muốn rời khỏi với Lãnh Tinh Hàn.

Mộ Thiên Thanh nghe vậy ánh mắt tối sầm lại, muốn đi chào hỏi giáo sư Smith xong thì rời khỏi tiệc rượu với Thượng Quan Mộc.

Nhìn hai cặp một trước một sau rồi đi, sắc mặt giáo sư Smith có chút trầm trọng nhưng cuối cùng chỉ có thể thờ dài bất đắc dĩ.

Xe vững vàng chạy trong đêm ở thành phố Newyork, dường như lúc nào anh cũng có thể cảm nhận được một sức hấp dẫn độc chiếm quanh quẩn mình.

Tài xế lái xe tới gần trung tâm công viên, Lãnh Tinh Hàn xuống xe Đường Lam cũng xuống theo. Xa cách bao nhiêu năm giờ hai người lại đứng ở chỗ này, nhưng lại có thêm cảm xúc khác nữa.

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt sâu sắc của mình, một lần nữa ánh mắt lại rơi vào đài phun nước phía trên.

Lãnh Tinh Hàn đi trước, Đường Lam đi sau hai người im lặng đi dạo trong công viên. Bây giờ đã hơn mười giờ có nhiều rất nhiều người đi dạo trong công viên.

Hai người không ai nói với ai câu nào, Lãnh Tinh Hàn đi tới đài phun nước thì dừng lại, hai tay của anh bỏ trong túi quần. Ánh mắt lạnh lùng không biết đang suy nghĩ gì, ở đây anh và Ứng đùa giỡn với nhau. Bởi vì chuyện xấu của Ứng mà anh bắt cần tạc nước vào trong người Đường Lam, hôm đó thời tiết lại xấu có mưa lâm râm, vì vậy đêm đó không có mấy người ở gần đài phun nước, với lại còn trẻ vậy càng không có con gái ở đây.

Đường Lam hơi nhếch môi cười, đáy mắt có sự say mê. Quá khứ và hiện tại chồng chất lên nhau, ký ức ban đầu còn mới mẻ nếu như nói đây là cảm xúc nhất thời, nhưng ngay lúc anh xoay người lại thì tình cảm của cô cũng đã trầm luân trong thế giới của anh.

“Nghe nói...” Lãnh Tinh Hàn đột nhiên mở miệng, đồng thời thu tầm mắt lại: “Tôi có vợ chưa cưới!”

Dứt lời anh xoay người lại nhìn Đường Lam, trong khoảng khắc nét mặt của cô trở nên cứng ngắc thậm chí sắc mặt còn thay đổi mấy lần, sau đó khi suy nghĩ kỹ đứng vững vàng mới ra vẻ ngạc nhiên hỏi ngược lại Lãnh Tinh Hàn: “Anh có vợ chưa cưới? Là ai vậy?”

Giọng điệu của cô có hơi giật mình nhưng cũng xen lẫn bi thương.

Đường Lam là một phụ nữ biết che giấu mình, mặc dù Lãnh Tinh Hàn đứng ở trước mặt nhưng cô cũng có thể nhận là mình che giấu rất tốt. Nếu không... cô cũng sẽ không ở bên cạnh anh già ngu lâu đến vậy.

“Tôi cũng muốn biết là ai đó!” Giọng điệu bình tĩnh của Lãnh Tinh Hàn làm cô không nghe ra ý tứ của anh, nhưng mà đôi mắt ung nhìn Đường Lam thật sâu.

Trái tim Đường Lam giật lên, ánh mắt Lãnh Tinh Hàn vô cùng sắc bén, dường như thấy hiểu linh hồn của người bình thường, còn người đó chỉ có thể để mặc cho anh mổ xẻ nội tâm của mình.

Ổn định lại suy nghĩ của, Đường Lam nỗ lực duy trì sự bình tĩnh của mình, sau đó mới nói: “Có ai gây scandal sao? Mai em sẽ đi xử lý!”

Chuyện như vậy lâu nay đều là do cô xử lý, cô tự nói với mình không cần sợ hãi trước mặt Lãnh Tinh Hàn, có lẽ anh chỉ nghe được gì thôi, chỉ cần cô đi xử lý là được.

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt sâu xa của mình, lần nữa lại rơi đến đài phun nước.

Trái tim của Đường Lam bắt đầu thấp thỏm, cô bắt đầu lo lắng khi thấy dáng vẻ yên lặng của Lãnh Tinh Hàn, trong lòng không ngừng suy đoán có phải Mộ Thiên Thanh và anh đã nói gì không.

Nhưng mà nếu muốn nói thì nên nói sau hôm kỉ niệm thành lập trường chứ, Mộ Thiên Thanh lúc đó sao không đi tìm anh mà phải chờ tới hôm nay?

Đường Lam không ngừng an ủi chính mình, cô cắn răng nhìn gương mặt lạnh lùng, áp chế xúc động đang dâng trào.

“Đường Lam, cô là người thông minh...” Lãnh Tinh Hàn đột nhiên mở miệng. “Chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên... Chưa bao giờ tôi phải nhắc nhở cô! Nhưng có một việc tôi phải nói... Mộ Thiên Thanh không phải là người cô có thể chọc.”

Giọng của Lãnh Tinh Hàn phảng phất giống như là một tảng đá lớn đè nặng trong lòng Đường Lam, anh liếc nhìn cô rồi xoay người đi về phía vừa đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Yên tĩnh một lát

Đường Lam đứng bên cạnh đài phun nước nhìn Lãnh Tinh Hàn từng bước bỏ đi, sắc mặt đột nhiên thay đổi, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay. Đường như chỉ có đau đớn này mới có thể nhắc nhở chính mình phải tỉnh táo lại.

Cô đứng ở đó thật lâu cũng không thêm cử động, thậm chí lúc Lãnh Tinh Hàn rời đi cô còn có hy vọng xa vời là anh có thể dừng bước.

Nhưng mà anh lại không dừng lại!

Thậm chí một chút do dự anh cũng không có!

Anh cứ như vậy mà biến mất khỏi tầm mắt của cô, bỏ mặc cô ở đây một mình không thêm quan tâm.

Chính anh đồng ý tới đây với cô. Nhưng chỉ tới thôi, sau đó vì Mộ Thiên Thanh mà anh bỏ đi không chút do dự! Đúng là độc ác!

“Lãnh Tinh Hàn!” Giọng của Đường Lam chữ đựng sự tức giận xen lẫn bi thương, đôi mắt hạnh dịu dàng giờ đang dần được bao phủ bởi làn hơi nước, trên gương mặt cô hiện lên một sự yếu ớt không nên có, nhưng nó lại phát ra từ tận sâu trong tim.

Gió nhẹ thổi qua, cô giờ tay vén vài sợi tóc ngay thái dương, đồng thời cũng siết chặt tay đôi mắt nhìn chăm chăm vào nơi Lãnh Tinh Hàn rời đi. Đến khi có người lại nhắc nhở cô công viên sắp đóng cửa thì lúc này cô mới nhón chân cất bước cao ngạo rời đi.

Gió đem thổi vì vu, đêm vào mùa thu có chút lạnh.

Một mình Lãnh Tinh Hàn chậm chậm đi dạo trên đường phố Newyork phồn hoa. Anh không có ngồi xe, mà bảo tài xế đưa Đường Lam về khách sạn.

Anh tự nhận mình là người không ga lăng, nhưng dù sao thì Đường Lam cũng là cấp dưới của anh, chỉ cần không chạm tới giới hạn là được, anh vẫn có nguyên tắc của mình.

Đám người đi sát bên cạnh anh nhón nha nhón nháo đùa vui, hai tay Lãnh Tinh Hàn đút vào túi quần, mắt ung lạnh lùng không hề có cảm xúc. Người xung quanh nếu không chú ý tới thì anh càng không thêm để ý tới họ.

Đúng lúc này điện thoại di động của anh rung lên. Lãnh Tinh Hàn không dừng lại, bước chân không nhanh không chậm vững vàng đi về phía trước, nhưng cũng lấy điện thoại ra bắt máy. Đôi môi mỏng hé mở: “Quét dọn xong rồi à?”

“Aaaaa, anh hai, nhất định là anh cố ý!” Trong điện thoại truyền tới giọng giận dữ của Hình Thiên, cứ nghĩ tới chuyện cả cái dã trường này đều do một mình anh quét dọn thì nét mặt lập tức trở nên khổ sở.

“Đúng vậy!” Lãnh Tinh Hàn trả lời lại, lạnh lùng nói: “Cậu ở bên cạnh tôi, lúc nào cũng cần để cho đầu óc tỉnh táo lại!”

“...” Hình Thiên im lặng, anh hiểu ý anh hai nói là sự việc buổi sáng anh đẩy cửa đi vào, nhưng mà miệng vẫn nói: “Em trong sạch mà!”

Giọng của Hình Thiên từ từ nhỏ lại, trong lời nói có chút tự trách. Anh và anh hai không hợp để bại lộ trước mặt Đường Lam. Cô ta quá thông minh, tâm kế lại sâu, khó đảm đảm cô ta sẽ không nghĩ gì.

“A Thiên, tôi không muốn người bên cạnh mình lại xảy ra chuyện!” Lãnh Tinh Hàn đột nhiên dừng bước, anh không lạnh lùng như trước, giây phút này đây sâu trong mắt anh có sự đau khổ không tan đi được. Có lẽ hôm nay lúc rời khỏi chỗ của Smith hoặc có lẽ bắt đầu từ chỗ anh bước lên... đã có một số việc anh không thể trốn tránh được nữa.

“Anh hai, em sẽ không để cho mình xảy ra chuyện gì!” Lời của Hình Thiên tuy lạnh nhạt và tùy ý nhưng mà lại rất kiên định. Anh sẽ chú ý anh toàn của mình, sẽ không để mình xảy ra chuyện gì, chỉ khi anh không có chuyện mới có thể luôn theo cạnh anh hai.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, đôi mắt hơi nhíu lên sau đó hạ xuống rồi quăng qua một câu: “Cậu về trước đi.”, anh nghe Hình Thiên hỏi: “Anh hai đang ở đâu.” Nhưng không trả lời mà cúp điện thoại.

Mộ Thiên Thanh thấy Lãnh Tinh Hàn đứng gần mình, đầu tiên là sững sờ sau đó hơi bối rối. Sau đó thì cô buông cái ly đồ ăn đang ăn vỡ ra, muốn rời khỏi cửa hàng giá rẻ.

Mới đi vài bước đã bị Lãnh Tinh Hàn cản lại, cô đi về phía bên trái anh cũng nhích qua trái, cô đi bên phải anh cũng nhích qua phải. Cô tức giận vung nắm đấm lên anh lại dễ dàng tránh khỏi, đá anh một cước anh lại cười lạnh nghiêng người né tránh. Nhân lúc này cô muốn bỏ đi thì anh lại cản trước mặt cô.

Mộ Thiên Thanh từng mắt nhìn đáng vẻ như tượng điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn. Cô tức giận cắn răng nói: “Xin lỗi, ‘tiên sinh’ đã chặn đường đi của tôi rồi!”

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh với ánh mắt sắc bén, nghe xong cách xưng hô của cô thì trên mặt anh hiện lên vẻ lo âu.

Mộ Thiên Thanh thấy Lãnh Tinh Hàn không nói gì, muốn vòng qua người anh rời khỏi, nhưng lần này anh lại trực tiếp nắm chặt lấy cánh tay của cô. Cô tức giận xoay người lại, cánh tay cong xuống, khuỷu tay trực tiếp đâm vào người Lãnh Tinh Hàn.

Môi mỏng của anh hơi mím lại, bàn tay còn lại bao trùm lấy khuỷu tay của Mộ Thiên Thanh, sau đó mới lạnh lùng nói: “Sao ở đây ăn uống? Thượng Quan Mộc đâu?”

“Không cần anh quan tâm!” Mộ Thiên Thanh tức giận nói, sau đó dùng sức kéo tay mình về. Cô tức giận trừng mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn, lúc này trong cửa hàng có nhiều ánh mắt nhìn về phía họ, thấy vậy cô mím môi bước đi ra khỏi cửa hàng.

Lần này Lãnh Tinh Hàn không ngăn lại nữa, nhưng cũng đi theo ra ngoài. . .

Mộ Thiên Thanh lúc đầu đi nhanh cuối cùng dứt khoát chạy luôn, cô còn hăng hái hơn cả Lãnh Tinh Hàn, cô không tin cô đánh không lại hắn!

Nói sao thì cô cũng là tuyển thủ chạy cự li ngắn ở trường và cục cảnh sát, cô không tin Lãnh Tinh Hàn có kiên nhẫn tới mức ở nước Mỹ này tốn thời gian với cô.

Mộ Thiên Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, bước chân càng lúc càng nhanh lúc cảm thấy mệt mỏi cô mới quay đầu lại nhìn không thấy Lãnh Tinh Hàn đâu. Lúc này cô đã đứng ven đường vắng.

“Thế lực không tôi!”

Lúc đang đắc ý một giọng nói trầm lạnh vang lên, cả người Mộ Thiên Thanh cứng đờ, cô từ từ quay đầu lại nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn đang ngồi trên chiếc xe đạp, một chận để xuống đất, ánh mắt cười nhạo nhìn cô.

Mộ Thiên Thanh quên cả thở, như người mất hồn mà nhìn Lãnh Tinh Hàn, sau khi thấy chiếc xe đạp cô mới tức giận nói: “Anh ít chơi hèn một chút có được không?”

“Được!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói, “Tôi dẫn cô tới một chỗ!”

“Không đi!” Mộ Thiên Thanh lập tức từ chối.

Sắc mặt Lãnh Tinh Hàn không biến: “Sau khi rời khỏi thành phố A, tôi sống ở đây cho tới khi trở về tiếp nhận Thiên Lâm.”

Suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh bị Lãnh Tinh Hàn làm hoảng loạn, cô hơi giật mình, âm ừ muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng mới nói: “Khuya lắm rồi, tôi phải đi về. Nếu Thượng Quan Mộc không tìm được tôi sẽ rất lo lắng!”

“Trể thế này mà hắn ta còn tới phòng tìm cô?” Lời nói nhẹ nhàng mang theo hơi lạnh, so với gió thu còn lạnh hơn nhiều.

Mộ Thiên Thanh nhú mày, khó hiểu nhìn Lãnh Tinh Hàn, sau đó mới ngạc nhiên hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Nghe cô hỏi như vậy sắc mặt Lãnh Tinh Hàn càng lạnh thêm vài phần, sâu trong đáy mắt dần dần hiện lên một ngọn lửa giận mà anh cũng không hề biết. Đột nhiên anh kéo tay của Mộ Thiên Thanh, sau đó nghiêng người ấn cô xuống ghế sau của xe đạp, lúc Mộ Thiên Thanh muốn trốn tránh thì anh lại lấy hai tay của cô vòng qua hông của mình, lạnh lùng nói: “Tôi đói rồi, chúng ta đi ăn khuya!”

“Lãnh Tinh Hàn, anh thả tôi ra!” Mộ Thiên Thanh tức giận muốn kéo tay trở lại, nhưng mà Lãnh Tinh Hàn lại cố chấp giữ chặt tay của cô rồi ấn chặt lên bụng anh. “Anh đói là chuyện của anh, người muốn đi ăn khuya với anh còn nhiều mà. Nhưng trong đó không có tôi. . . anh buông ra. . . Anh có thể đi tìm vợ chưa cưới của anh. . .” Cô lạnh nhạt nói.

“Tôi không có vợ chưa cưới!” Môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn khẽ mở, khuôn mặt điển trai hơi nghiêng đầu lại nhìn đáng vẻ tức giận của Mộ Thiên Thanh, trong mắt ửng đỏ đột nhiên hiện lên ý cười.

Mộ Thiên Thanh cố gắng rút tay lại, không phát hiện ra suy nghĩ của Lãnh Tinh Hàn. Cô phát hiện giờ mình không còn sức giãy dụa nữa, lúc ngồi lên xe đạp cô đã mệt rã rời. Cô thở hổn hển, căm tức nhìn Lãnh Tinh Hàn: “Anh có vợ chưa cưới hay không liên quan gì tới tôi, vấn đề là tôi đã có bạn trai, cho nên làm phiền anh thả tôi ra, tôi không muốn bạn trai mình phải đi tìm, cảm ơn!”

Trong đáy mắt của Lãnh Tinh Hàn có ý cười nhưng lại biến mất trong nháy mắt, ánh mắt sắc bén của anh bắn ra hai tia sáng nhìn Mộ Thiên Thanh nhưng không nói gì mà tay dùng thêm sức nắm lấy tay của cô.

Mộ Thiên Thanh cắn môi ánh mắt quật cường nhìn Lãnh Tinh Hàn, ánh mắt của anh giống như lưỡi dao xẹt qua da thịt của cô. Trong lòng cô cảm thấy sợ hãi đồng thời lại có sự ưu thương còn có cảm xúc ngọt ngào làm cô không thờ nổi.

Bọn họ cứ vậy mà giằng co ven đường, ai đi qua cũng đều liếc mắt nhìn họ. Lãnh Tinh Hàn không có thói quen bị người khác nhìn chằm chằm, Mộ Thiên Thanh cũng không quen, cô nhẫn nhịn cuối cùng thỏa hiệp nhưng không tình nguyện: “Không phải anh nói dối sao? Xem ra chúng ta nó rồi.”

Nói xong Mộ Thiên Thanh quay mặt đi chỗ khác, nhưng cũng không giãy dụa nữa.

Lãnh Tinh Hàn hơi sượng lại, lạnh nhạt nhìn người trước mặt sau đó chân đặt lên bàn đạp, lúc anh buông tay khỏi tay cô, cô cũng quên thu lại.

Lãnh Tinh Hàn đạp không nhanh, thậm chí có chút thông thả, anh mặc ba lớp áo vest mà lại đạp xe đạp có chút kì, Mộ Thiên Thanh lên nhìn anh, thầm suy nghĩ tại sao anh lại xuất hiện gần khác sạn họ ở?

Mộ Thiên Thanh mím môi, tim như bị cái gì đó làm cho cô xúc động, cô hốt hoảng thu lại tầm mắt của mình, tay không tự chủ mà ôm Lãnh Tinh Hàn chặt hơn.

Lãnh Tinh Hàn nhìn xuống thấy bàn tay vì cầm súng mà không còn mềm mại, môi mông lại hiện nhếch thành một đường cong, nụ cười này đến cả anh cũng không hay biết.

Gió đêm thổi như vậy nhưng cũng không ngăn cản được sự sinh hoạt nhiệt tình về đêm, Lãnh Tinh Hàn cứ vậy mà chờ Mộ Thiên Thanh đi qua nhiều con đường, sau một lát yên lặng hai người đều ăn ý không chọc phá nhau. Có lẽ... có việc có mục đích, nhưng lại có việc không phát triển theo suy nghĩ ban đầu, nhưng mà giờ phút này bọn họ có cùng một suy nghĩ, thời gian hãy trôi chậm hơn!

Mộ Thiên Thanh dựa vào lưng của Lãnh Tinh Hàn, cô hoàn toàn quên mất hành động đang làm của mình, ánh mắt chỉ rơi vào những áng mây hồng đang tản dần ra.

Trong lúc bọn họ thông thả đi kiếm đồ ăn khuya, thì có một bóng dáng cao to đang đi qua đi lại gần khách sạn, anh ta nhú mảy trong lòng vô cùng lo lắng về một cô gái...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nếu có thể, tôi không muốn tổn thương em!

Thượng Quan Mộc nhú mảy đứng ở trước khách sạn, anh nhìn xung quanh tìm kiếm...

Vừa rồi sau khi tắm rửa xong anh đi kiếm Mộ Thiên Thanh ở phòng bên cạnh, nguyên nhân là buổi tối cô không có ăn gì, sợ cô đói nên muốn dẫn cô đi ăn. Nhưng gõ cửa rất lâu mà không có ai mở, anh gọi điện thoại thì nghe thấy tiếng chuông vang lên trong phòng như lại không có ai nhận.

Sợ cô gặp chuyện nên anh nhờ nhân viên phục vụ mở cửa, nhưng bên trong lại không có ai chỉ có chiếc điện thoại để yên trên bàn.

Đột nhiên anh có một cảm giác lo lắng, anh không thể hình dung nó là gì, không phải là nỗi lo cô gặp nguy hiểm nhưng lại có cảm giác không yên lòng, anh xuống lầu tìm kiếm xung quanh nhưng cũng không thấy bóng dáng của cô.

Thượng Quan Mộc đứng ở ven đường, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn xung quanh, trong mắt anh chưa đựng sự mong đợi, hy vọng có thể nhìn thấy Mộ Thiên Thanh.

Nhưng mà sự thật lại không có!

Nỗi lo trong lòng càng lúc càng cao, nó bắt đầu từ lúc khi anh thấy Lãnh Tinh Hàn trong biệt thự của giáo sư Smith, ánh mắt anh híp lại trong lòng cảm thấy buồn phiền vì quyết định của mình.

Anh sợ mình Newyork nhiều ngày thì ở thành phố A Mộ Thiên Thanh sẽ bị Lãnh Tinh Hàn từ từ xâm chiếm, chờ lúc anh trở về thì Thiên Thanh không còn là Thiên Thanh của anh nữa. Anh lấy công việc làm chuyện tư, công tư bất phân, nhưng không ngờ... Lãnh Tinh Hàn cũng tới Newyork!

Về mặt Thượng Quan Mộc trở nên đen đi, đúng lúc này điện thoại anh vang lên, anh không thèm nhìn mà lập tức nghe máy: “Thiên Thanh, em đang ở đâu?”

“...” Người ở bên kia đầu dây cũng vì giọng điệu lo lắng của anh mà phản ứng không kịp, chờ lúc phản ứng lại thì đối phương mới lạnh lùng nói: “Con dẫn Mộ Thiên Thanh đến Mỹ!”

Thượng Quan Mộc nhú mảy, thờ ơ nói: “Con dẫn cô ấy đi làm việc!”

“Công việc?” Giọng của Trì Uyển Như tăng vọt, tức giận nói: “Không phải mẹ đã nói rồi sao? Cách xa người phụ nữ kia ra! Có phải con muốn làm mẹ tức chết không!”

“Mẹ!” Giọng của Thượng Quan Mộc trở nên nặng nề: “Mẹ gọi cho con có chuyện gì không?”

“Hừ, chuyện gì nữa! Có phải con quên mất ngày mai là sinh nhật của Lam Nhu không?”

Thượng Quan Mộc bắt đầu đi thờ dài trong lòng, lạnh nhạt nói: “Mẹ giúp con chuẩn bị quà cho cô ấy!”

“Con...”

“Còn nữa...” Thượng Quan Mộc ngắt lời của Trì Uyển Như, bình tĩnh nói: “Mẹ đừng có khống chế cuộc sống của con nữa, con muốn gì trong lòng con hiểu rõ hơn ai hết. Con không phải là con cờ để tiến hành cuộc hôn nhân thương mại, con cũng không muốn mẹ trải đường cho con.”

Không đợi Trì Uyển Như trả lời lại Thượng Quan Mộc lại nói tiếp: “Được rồi, cũng đã khuya lắm rồi, con cúp máy đây!”

Nói xong Thượng Quan Mộc không chút do dự mà cúp máy, nhưng trên mặt lại căng đầy mây mù. Anh nhìn xung quanh một lát rồi quyết định không đi tìm nữa, mà trở về khách sạn.

Phố người Hoa ở Manhattan.

Mộ Thiên Thanh không ngờ ở Mỹ lại có khu người Hoa, cô vốn đang đói bụng với lại ở khách sạn không có gì ăn. Sau khi rửa mặt xong thì thấy hơi khó chịu mới đi xuống lầu tìm cửa hàng để mua mì tôm giá rẻ, nhưng mà ăn mới được một chút thì Lãnh Tĩnh Hàn xuất hiện.

Lúc này thấy được thức ăn ngon, cô không kiềm được vui vẻ mà nuốt nước miếng.

Lãnh Tĩnh Hàn ngồi trên ghế nhìn Mộ Thiên Thanh ăn, môi mông tự động cong lên.

“Không phải anh nói đói sao? Sao không ăn gì hết?” Trong miệng Mộ Thiên Thanh đầy mì, nghi ngờ nhìn Lãnh Tĩnh Hàn.

Lãnh Tĩnh Hàn thu lại nụ cười không thấy rõ của mình, lạnh nhạt nói: “Nhìn tướng ăn của cô là đủ no rồi!”

Mộ Thiên Thanh vừa nghe đầu tiên là ngẩn người, sau đó nghiêng răng nói: “Mặc kệ anh ăn hay không ăn!”

Nói xong cô tiếp tục ăn, nhưng lần này lại cẩn thận nhìn lên Lãnh Tĩnh Hàn, mỗi lần ánh mắt của hai người giao nhau thì cô lại vội vàng thu hồi tầm mắt, bắt đầu vùi đầu ăn.

“Tiểu Dạ, đồ ăn hôm nay hợp khẩu vị không?” Ông chủ này giờ đang bận rộn trong nhà bếp giờ mới đi ra, ông cười ha ha chào hỏi, sao đó để ly bia đang cầm trong tay ở trước mặt Lãnh Tĩnh Hàn, ánh mắt nhìn lướt qua Mộ Thiên Thanh, cười giả tạo hỏi: “Bạn gái à?”

“Không phải!”

“Không phải!”

Hai giọng nói một lạnh lùng một vội vàng vang lên.

Lãnh Tĩnh Hàn hơi nhíu mày liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, cô cũng hơi nhếch môi nhìn lại anh, trong ánh mắt có suy nghĩ khó nói thành lời.

Sau khi ông chủ quán nghe xong thì chỉ cười cười chứ không nói gì thêm, tự mình ngồi nói chuyện với Lãnh Tĩnh Hàn. Đến khi có người gọi mới đứng dậy nói: “Tôi ngồi hơi lâu rồi. Bữa cơm này, tôi mời!”

Nói xong ông vội vàng chạy về phía nhà bếp.

Mộ Thiên Thanh nhìn Lãnh Tĩnh Hàn với ánh mắt khó hiểu, đáng vẻ anh nói chuyện với ông chủ này không hề lạnh lùng như lúc ở thành phố A, tuy trên mặt của anh không có biểu tình gì nhưng cô có thể cảm nhận được tâm trạng của anh rất thoải mái, giống như... lúc còn nhỏ!

Nghĩ tới lúc nhỏ, con người của Mộ Thiên Thanh tối lại, sau đó khóe môi hiện lên một nụ cười tự giễu rồi lại biến mất, vốn mì ngon như mùi vị lại không giống như hồi trước.

Nét mặt Mộ Thiên Thanh thay đổi không qua được đôi mắt thâm thúy của Lãnh Tĩnh Hàn, anh nhìn cô lạnh nhạt hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì!” Khóe môi Mộ Thiên Thanh hơi co giật, dường như đang nghĩ tới cái gì, sau đó mới hỏi: “Tại sao ông chủ ở đây lại gọi anh là tiểu Dạ?”

“Tôi từng dùng cái tên này!” Lãnh Tĩnh Hàn thờ ơ nói.

“À” Mộ Thiên Thanh hậm hực đáp lại, cô cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cảm giác này lại không thể nói thành lời, cuối cùng dứt khoát không thèm nghĩ nữa.

Manhattan là nơi náo nhiệt, phố người Hoa lại càng xôm tụ thêm

Lãnh Tĩnh Hàn uống một hớp bia, ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào áng mây hồng đang trôi trên bầu trời, suy nghĩ của anh cũng theo nó mà bay xa...

Sáu năm, thì ra... anh trốn tránh chỉ cho rằng mình trốn được, hóa ra chỉ cần có cơ hội thì mọi thứ đều có thể lộ ra rõ ràng.

“Này...”

Lãnh Tinh Hàn nhú mảy thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nhìn Mộ Thiên Thanh hỏi: “Sao?”

“Anh... có muốn ăn gì không?” Mộ Thiên Thanh nói xong ánh mắt lại rơi xuống đống đồ ăn trước mặt Lãnh Tinh Hàn, anh không động đũa từ đầu tới giờ mặc dù người kêu đói là anh, nhưng đến đây anh lại không hề ăn tí nào cả.

“No rồi.” Giọng nói nhẹ nhàng tràn ra từ đôi môi mỏng, Lãnh Tinh Hàn như một tác phẩm nghệ thuật, vẫn lạnh nhạt như vậy.

Mộ Thiên Thanh hơi nhú mảy, nghi ngờ hỏi: “Anh... có phải đặc biệt dẫn tôi tới đây ăn cơm không?”

“Cô nói đi?” Lãnh Tinh Hàn cười lạnh, sau đó đặt tiền trên bàn rồi đi ra ngoài.

Mộ Thiên Thanh liếc nhìn tờ Đô-la trên bàn, sau đó cũng đi theo ra ngoài, vẫn là chiếc xe đạp đó nhưng lúc này cô không biết mình có nên ngồi lên hay không?

“Chuyện này... tôi muốn về khách sạn, ngày mai... còn có một buổi nghiên cứu thảo luận.” Mộ Thiên Thanh chậm chậm nói.

“Ừ!” Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt đáp lại.

Mộ Thiên Thanh nghe xong cảm thấy kinh ngạc, anh ta nói muốn dẫn cô tới một nơi, không phải là tới đây để... ăn khuya thôi chứ.

Đang nghĩ ngợi thì giọng của Lãnh Tinh Hàn vang lên: “Tối mai tôi sẽ tới khách sạn đón cô!”

“Để làm gì?”

“Hôm nay muộn quá...”

Ý của anh là muốn đổi thời gian lại vào ngày mai.

“Ngày mai tôi có...”

“Mấy tiệc xã giao bỏ hết đi!” Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng ngắt lời cô, mắt ưng khế liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, con người đó đã nhìn thấu cô đang tìm lý do: “Sợ Thượng Quan Mộc không vui à?”

“...” Mộ Thiên Thanh bĩu môi, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Nếu bạn gái của anh đi với người đàn ông khác ra ngoài, anh sẽ vui à?”

Lãnh Tinh Hàn im lặng, thần nhiên nói: “Ừ, ngày mai hẳn ta sẽ không có thời gian đâu mà quản cô.”

“Hà”

“Lên xe!” Lãnh Tinh Hàn không nhìn Mộ Thiên Thanh, nhưng cũng im lặng chờ cô.

Mộ Thiên Thanh liếc nhìn tay Mộ Thiên Thanh đang đặt ở trên đùi, sau đó không nói gì mà im lặng chờ đợi.

Mộ Thiên Thanh nhìn tay mình, vừa suy nghĩ vừa nhìn bóng lưng cao ngạo của Lãnh Tinh Hàn, cuối cùng mím môi đưa tay đặt lên eo của anh.

Đáy mắt Lãnh Tinh Hàn hiện ý cười, anh đạp xe trên đường khuya vắng lặng không nhanh không chậm, khi bọn họ ra khỏi khu phố đêm suốt quảng đường đi có một chiếc xe đạp chậm chậm đạp theo họ.

Khi Lãnh Tinh Hàn đưa Mộ Thiên Thanh về tới khách sạn thì đã rạng sáng.

Cảnh đẹp vào đêm khuya quá mê người, làm cho khoảng cách vô hình của họ bị thu hẹp, cả một đoạn “hành trình” trên xe đạp làm cho lòng dạ của Mộ Thiên Thanh lại rối bời thêm lần nữa.

“Uhm... tôi đi lên đây!” Mộ Thiên Thanh nhẹ nhàng nói, hoàn toàn không có dáng vẻ sắc bén như mọi ngày hay đi bắt tội phạm, giây phút này đây cô giống như một đứa trẻ đang sợ mất đi thứ mình yêu thích, nổi bần khoản lo lắng rồi lại cố chấp không biểu hiện ra mặt.

Đôi mắt đen của Lãnh Tinh Hàn nhìn ra được manh mối, đột nhiên anh nắm lấy hai vai của cô kéo về phía mình, lúc Mộ Thiên Thanh còn đang kinh ngạc thì có một nụ hôn áp lên trán mình.

Cả người Mộ Thiên Thanh trở nên cứng ngắc, nhất thời không kịp phản ứng. Trên người Lãnh Tinh Hàn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, làm cho lòng của cô trở nên rối bời.

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng buông Mộ Thiên Thanh ra, ung dung nói: “Nếu như có thể từ bỏ quá khứ thì sao không bắt đầu lần nữa!”

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc nhìn Lãnh Tinh Hàn, cô không hiểu ý của anh.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn yêu chiều nhìn Mộ Thiên Thanh, giọng nói từ tính chậm rãi vang lên: “Nếu có thể... tôi không muốn tổn thương cô, có hiểu

không?”

Mộ Thiên Thanh hơi nhíu mày hỏi: “Ý của anh là sao?”

Lãnh Tĩnh Hàn không trả lời, chỉ bình tĩnh nói: “Lên đi!”

“Hàn...”

“Đi lên!” Lãnh Tĩnh Hàn ngắt lời của Mộ Thiên Thanh, lúc này ánh mắt của anh không có vẻ nhu hòa như vừa rồi, mà thay vào đó là đôi mắt lạnh lùng không cho người khác tới gần.

Trái tim Mộ Thiên Thanh đột nhiên trở nên trống rỗng, cô mím môi xoay người đi vào khách sạn.

Lãnh Tĩnh Hàn cứ như vậy nhìn Mộ Thiên Thanh đi vào, đôi mắt đen như mực của anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô, lẩm bẩm nói: “Nếu em khỏe mạnh có lẽ Tĩnh Thiên... có lẽ mọi chuyện sẽ không như lúc trước!”

Lời nói nhẹ nhàng tan biến theo gió đêm, Lãnh Tĩnh Hàn thu lại tầm mắt mặc kệ chiếc xe đạp mà xoay người đi lên một chiếc xe khác.

Đến khi chiếc xe biến mất ở cuối con đường Thượng Quan Mộc từ phía sau cây cột đi ra, anh nắm chặt hai tay, gương mặt đẹp trai hiện lên sự tức giận và bi thương, anh hơi híp mắt sau đó xoay người đi vào khách sạn.

Mộ Thiên Thanh ngồi ở trên giường, nghĩ tới lời nói của Lãnh Tĩnh Hàn mà rối bời.

Bắt đầu một lần nữa...

Cố biết ý của anh đang ám chỉ anh và cô...

Nhưng anh nói không muốn tổn thương cô... là có ý gì?

“Ding dong, ding dong”

Tiếng chuông cửa vang lên phá vỡ suy nghĩ của cô, cô nhि về cửa phòng khó hiểu, trễ vậy rồi mà ai còn tới.

Cô đứng dậy ra mở cửa, sai khi thấy Thượng Quan Mộc thì sắc mặt trở nên cứng ngắc, chột dạ hỏi: “Tối vậy rồi sao anh chưa nghỉ ngơi nữa?”

Thượng Quan Mộc nhìn quần áo trên người cô, lạnh nhạt hỏi lại: “Em... có ra ngoài không?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Vui vẻ hay bi thương

Mộ Thiên Thanh đầu tiên là sững sốt, sau đó mới hơi gật đầu nói: “Có... em hơi đói, muốn xuống dưới kiếm gì ăn.”

Ánh mắt của Thượng Quan Mộc hơi tối lại, nhưng được anh che giấu rất nhanh, anh cười ôn hòa nhưng lại lạnh nhạt hỏi: “Sao không gọi anh?”

Đồng thời anh cũng giơ tay lên khẽ vuốt đầu của Mộ Thiên Thanh, ngón tay vuốt dài lướt qua rồi quanh quẩn nắm lấy mấy lọn tóc, trong giọng nói của anh chứa đựng sự lo lắng: “Lần đầu em tới chỗ này, này không tìm được em... em có biết anh lo tới cỡ nào không?”

“Thượng Quan... em...” Mộ Thiên Thanh định giải thích, nhưng lại chột dạ không biết phải làm sao, cô không muốn lừa dối anh nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Thượng Quan Mộc cười nhạt, sau đó kéo Mộ Thiên Thanh vào lòng, cánh tay của anh hơi ôm chặt hơn nữa. Cầm nhẹ nhàng để trên đỉnh đầu cô, thản nhiên nói: “Thiên Thanh, em có biết không? Khi anh đứng ở trên đường... nhìn người ta đi qua đi lại, anh cứ vậy mà chờ em. Từ nhỏ tới lớn anh chưa bao giờ chờ đợi như vậy, lúc đó anh rất bản khoăn và sợ hãi, cứ vậy anh càng thêm bối rối... Tâm trạng rối bời quanh quẩn trong lòng anh, làm cho anh không còn cách nào tỉnh táo được nữa...”

Mộ Thiên Thanh im lặng nghe, cô bị Thượng Quan Mộc ôm chặt đến đau, nhưng mà một chữ cũng không nói ra được. Lời nói thản nhiên của anh giống như cây đao tò từng đao đâm vào lòng cô!

Anh đứng ở trước cửa khách sạn?

Vậy... vừa rồi nhất định anh đã thấy cô và Lãnh Tĩnh Hàn...

“Thượng Quan...”

“Hà?” Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng ngắt lời của cô, ánh mắt anh rơi vào một chỗ khác trong phòng, trong ánh mắt tràn đầy sự bình tĩnh giống như không có bất kì suy nghĩ gì cả. Nhưng sâu trong đáy mắt là có sự phức tạp, loại cảm xúc này làm cho người ta dần ngạt thở.

Khỏe miệng Mộ Thiên Thanh hơi cong, cô cup mắt nhưng không nói thêm gì nữa, hai người bọn họ cứ vậy mà đứng ôm nhau ở trước cửa phòng.

Cánh tay Thượng Quan Mộc ôm cô càng chặt hơn, môi anh dần dần hiện lên một nụ cười tự giễu, nguyên nhân là anh hèn hạ, anh bất lực và cũng không sai.

Thiên Thanh, xin lỗi em!

Cứ thấy em và hán ta đứng cùng một chỗ là anh lại sợ... sợ cuối cùng em và anh sẽ xa càng thêm xa.

“Lúc mà em đồng ý bắt đầu đến với anh, anh đã tự nói với mình anh sẽ không để em đi, vì em là mạng sống của anh. Anh lặng lẽ bảo vệ em bao nhiêu năm qua, anh không cho phép em rời khỏi anh!” Giọng nói của Thượng Quan Mộc trầm xuống: “Thiên Thanh, đừng rời khỏi...”

Cô cảm nhận được trên người Thượng Quan Mộc có suy nghĩ khác, Mộ Thiên Thanh cảm thấy mũi mình cay xè, cuối cùng giọng khàn khàn nói: “Thượng Quan, em sẽ không rời khỏi anh.”

“Anh tin tưởng em!” Thượng Quan Mộc nhắm mắt lại, hai tay ôm cô càng hơn, giống như muốn nhap Mộ Thiên Thanh vào trong người anh, “Thiên Thanh... Thiên Thanh...”

Thượng Quan Mộc nắm lấy tay của cô, giọng nói khàn khàn nhỏ, lộ ra vẻ quyến rũ chỉ thuộc về đêm khuya, giống như chỉ có làm như vậy mới có thể cảm nhận được người trong lòng mình có sức sống.

Đôi mắt của Mộ Thiên Thanh đã hú một tầng hơi nước, cô kim lòng không được mà ôm lấy eo và úp mặt vào ngực anh, cô có thể nghe rõ trái tim anh đang đập loạn lên.

Hành động của Mộ Thiên Thanh làm cho Thượng Quan Mộc cứng người lại, sau đó anh kéo cô lên chưa kịp đợi Mộ Thiên Thanh phản ứng thì anh đã điên cuồng hôn cô.

Anh giống như muốn phát tiết sự hỗn loạn của mình đồng thời muốn thăm dò thêm, đêm tất cả lo lắng đều muốn nói ra cho Mộ Thiên Thanh biết hết qua nụ hôn của anh.

Đêm càng ngày càng khuya, tất cả mọi người từ từ chìm vào trong mơ, ngay cả người sinh hoạt về đêm cũng cảm thấy mệt mỏi.

Mộ Thiên Thanh ngủ mê mang trên giường, đôi mi thanh tú của cô hơi nhú lại, trên mặt có dấu vết của nước mắt, tối nay là đêm yên ổn nhất từ lúc nhà cô xuống dốc tới nay... cứ như vậy mà yên ổn qua lại trong đám người, rất lặng lẽ như đám mây hồng yên lặng lướt trên bầu trời đêm!

Nhưng mà... sự yên ổn này quá tuyệt vời, làm cho cô cảm thấy vĩnh viễn sẽ không có được!

Đêm này cũng làm cho lòng của cô cảm thấy sự bi thương sâu sắc chưa bao giờ có của Thượng Quan Mộc, cuộc sống tùy tiện như vậy, cười đùa vui vẻ ở đồn cảnh sát, cô làm sao dám phụ sự chờ đợi trong lặng lẽ của anh bao nhiêu năm qua. Hơn nữa cô lại là người nói muốn bắt đầu với anh!

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, báo trước cho sự bi thương mãi không dứt được với cô, cuối cùng cô mơ đứng ở sân cảnh sát trong tay cầm một nhánh hoa thái dương, bên trong là một tâm thế... Lúc này cô mới biết được, mọi chuyện đều là sai lầm, một sai lầm trầm trọng, tất cả đều là vì sự quật cường và cố chấp làm cho cô bi thương mãi không dứt!

Thời gian sẽ không vì mình mà dừng lại, hi vọng á ố cũng sẽ không, sáng sớm khi tia nắng đầu tiên phá tan bầu trời đêm chiếu lên làm sáng cả một vùng trời.

Hôm nay là ngày đầu tiên của buổi hội thảo về tâm lý học, toàn bộ cảnh sát tinh anh trên thế giới và các nhà tâm lý học, chuyên gia đều lần lượt tụ họp ở đại học Newyork.

Sáng sớm Mộ Thiên Thanh đã theo bên cạnh Thượng Quan Mộc, giờ phút này anh đang nói chuyện với bạn bè, đương nhiên mấy người này là cấp trên và cấp dưới, cô nhìn Thượng Quan Mộc nghiêm túc trò chuyện với mấy người nước ngoài, trong lời nói có sự tự tin và cung kính, đường nét gương mặt lại càng lộ ra sự cương quyết khó nói thành lời!

Người chủ giảng là giáo sư Smith, ông là người hài hước lại giàu tính triết lý, mỗi người ở đây đều nghe rất nghiêm túc. Mộ Thiên Thanh nhìn mấy người già ở trước mặt, đột nhiên suy nghĩ trở nên hốt hoảng, trong giây lát cô nhớ lại tối qua trong biệt thự... suy nghĩ lập tức hiện lên bóng dáng bề thế ngê hề khí thế của Lãnh Tinh Hân và Đường Lam đi vào hội trường.

Trong lòng Mộ Thiên Thanh không khỏi ngạc nhiên, cô vội vàng cuối đầu bắt mình không được nghĩ về anh!

“Sao vậy? Không thoải mái sao?” Thượng Quan Mộc mặc dù đang nghiêm túc nghe, nhưng vẫn phát hiện Mộ Thiên Thanh không đúng, anh nhẹ giọng hỏi, ánh mắt hiện lên sự dè dặt.

Mộ Thiên Thanh mím môi lắc đầu, tỏ vẻ mình không sao.

Thượng Quan Mộc nhìn cô hơi lâu, trong đáy mắt có sự than thở nhẹ lướt qua.

Buổi nghiên cứu thảo luận duy trì hơn sáu tiếng, giữa trưa lúc nghỉ ngơi và ăn cơm mọi người hầu như đều ở lại trong phòng học vòng cung này, lúc này coi như là phần đầu đã xong, rất nhiều người còn chưa thỏa mãn mà trao đổi với nhau.

Sau khi Thượng Quan Mộc nói chuyện với vài người, lại bị giáo sư Smith gọi đi...

“Thượng Quan, có mấy học giả muốn trao đổi với cậu, cậu có hứng thú không?” Giáo sư Smith cười dò hỏi đồng thời không cẩn thận hơi liếc nhìn Mộ Thiên Thanh.

Thượng Quan Mộc hơi nhú mày, sau đó liếc nhìn Mộ thiên thanh rồi nói: “Hôm nay tôi không tiếp đi được, sau khi buổi thảo luận kết thúc tôi sẽ đi với mọi người!”

“Vậy à...” Trên mặt giáo sư Smith lộ vẻ thất vọng.

“Thượng Quan!” Mộ Thiên Thanh kéo góc áo của anh, khi thấy ánh mắt của anh nhìn cô, cô mới liếc qua nhìn giáo sư Smith rồi nói: “Anh đi đi, em có chút khó chịu, muốn về ngủ một lát!”

“Nhưng mà...”

“Yên tâm đi, em đâu phải đứa trẻ!” Giọng điệu của mộ thiên thanh lộ ra sự hờn dỗi, “Em chờ anh về ăn tối!”

Thượng Quan Mộc nghe xong cảm thấy không thể từ chối giáo sư Smith được nữa, thật ra anh thấy tinh thần của mộ thiên thanh hôm nay không được tốt, đành thỏa hiệp, nói: “Để anh đưa em về!”

“Không cần đâu!” Mộ Thiên Thanh nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của giáo sư Smith mới đỏ mặt nói: “Em về một mình được rồi, đừng để họ chờ không tốt đâu!”

Ánh mắt Thượng Quan Mộc lộ vẻ do dự, trên gò má của cô hơi ửng hồng khiến cho lòng anh rộn rạo, không kìm lòng được anh hôn lên trán của cô, cũng không biết là vô tình hay cố ý mà vị trí lại đúng ngay chỗ hôm qua Lãnh Tinh Hàn hôn.

“Ừ, vậy em cẩn thận một chút, sau khi anh xong việc rồi sẽ lập tức về khách sạn, tối nay sẽ dẫn em đi ngắm cảnh đẹp của Newyork.” Thượng Quan Mộc dịu dàng nói, giọng nói không hề có sự nghiêm túc và kiêu ngạo như lúc này mà lại lộ ra vẻ yêu thương và cưng chiều.

Mộ thiên thanh hơi mím môi rồi gật đầu, đợi sau khi anh nói chuyện với giáo sư Smith cô mới xoay người đi khỏi...

Khi Thượng Quan Mộc thấy bóng dáng của cô khuất mất mới đi với giáo sư Smith, lúc đầu giáo sư Smith không biết mục đích Lãnh Tinh Hàn hẹn mọi người làm gì nhưng bây giờ ông bắt đầu biết tại sao rồi.

Thằng nhóc đó tính tình vụng về, thích một người cũng làm cách vụng về như vậy.

Khi Mộ Thiên Thanh về tới khách sạn thì thấy Lãnh Tinh Hàn đang dựa vào chiếc Bugatti Veyron phách lối, hai tay khoanh lại, chân thon dài bắt chéo nhau. Trên tay anh đang cầm một điếu thuốc, vì đầu hơi cúi xuống nên vài sợi tóc đã che khuất ánh mắt ngang tàng phóng túng lợi hại giống như loài chim ưng.

Siêu xe nổi tiếng cộng thêm một chàng trai đẹp, anh không mặc đồ vest như mọi lần, lần này anh mặc một áo trong cộng thêm áo khoác ngắn tay và một chiếc quần kaki thường... Anh không cố ý bày vẽ nhưng lại để lộ ra sự ngông nghênh và lạnh lùng... Kiểu phối hợp như vậy không cần nghi ngờ cũng trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt.

Người đàn ông này dường như được trời ban cho sự vương giả, mặc kệ anh đứng ở đâu cũng có thể trở thành tâm điểm, đó là một loại vương giả làm người khác ngưỡng mộ...

Mộ thiên Thanh lặng lẽ đứng trên đường lớn nhìn anh, giây phút này ánh mặt trời chiếu xuống càng tôn thêm sự chói sáng trên người anh, làm cho xung quanh anh có thêm một tầng sáng mỏng.

Mặc dù trên đường phố có vô vàng tiếng động lớn, nhưng mọi người dường như bất động, toàn bộ thế giới chỉ còn người đang dựa vào chiếc xe kia, người đàn ông nhìn hơi u buồn và thâm trầm!

Có lẽ do ánh mắt của cô từ từ nóng bỏng lên mà cả cô cũng không hay, còn anh thì có cảm giác được ánh mắt của cô trong hàng vạn ánh mắt, chính là ánh mắt anh ngày đêm nhớ mong. Lãnh Tinh Hàn từ từ ngẩng đầu lên, không cần bất kỳ chỉ dẫn nào mà rơi thẳng lên người Mộ Thiên Thanh...

Lúc đó thế giới trong mắt hai người dường như trở nên đứng im, mọi người và vật đều không còn tồn tại, trong mắt hai người chỉ có nhau.

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc nhìn, không nhúc nhích, cô và lãnh tinh hàn giống như hai người cùng trợn lẫn lại với nhau, lúc đó trong lòng cô lại dấy lên một sự lạnh nhạt xen lẫn đau khổ...

Cho tới giờ phút này cô dường như hiểu ra lời nói hôm qua của anh, anh nói: Ngày mai hẳn ta không có thời gian quán cô!

Anh ta làm sao có thể biết trước được?

Bây giờ nghĩ lại... quan hệ của anh ta và Smith không bình thường, muốn giữ chân Thượng Quan có gì là khó.

Cô hơi nhếch môi cười tự giễu, mộ thiên thanh cảm thấy rất khó bị ai, mới vừa rồi còn nói cho Thượng Quan Mộc nghe cô sẽ chờ anh, cùng nhau ăn cơm mà giờ đây cô lại thấp hèn tới mức thích đáng về Lãnh Tĩnh Hàn xuất hiện một cách bá đạo như vậy!

Rốt cuộc là sự cố chấp của cô có phải là là khi còn nhỏ đã có tình cảm với anh không? Cô không muốn biết, cũng không dám biết, cô sợ, sợ lòng của mình... Không phải vì lúc nhỏ mà lạ bây giờ, người đàn ông này vĩnh viễn cũng không thuộc về cô!

Mộ thiên thanh bối rối thu hồi tầm mắt, thậm chí cô còn hốt hoảng mà xoay người đi về phía đối diện khách sạn.

Đột nhiên cánh tay của cô bị người khác nắm lấy, Mộ Thiên Thanh tức giận xoay người lại muốn vùng vẫy. ... nhưng mà lại bị một bàn tay ấm áp tóm gọn, thậm chí cả quá trình xảy ra nhanh tới mức làm cho mọi người không kịp nhìn thấy.

“Dừng chút là động thủ, thật xấu không tốt đâu!” Giọng nói lạnh nhạt mang theo sự văn nhã truyền tới, Lãnh Tĩnh Hàn hơi híp mắt, lạnh nhạt hỏi: “Sao thấy tôi lại lập tức chạy?”

Giọng nói nhẹ nhàng làm cho Mộ Thiên Thanh càng thêm hốt hoảng, cô rút tay về nhưng lại bị Lãnh Tĩnh Hàn kéo vào lòng bàn tay của anh, thuận thế kéo cô đi về phía xe hơi đang đậu.

Lúc này Mộ Thiên Thanh mới giật mình, cũng mặc kệ để cho anh lôi mình lên xe.

Rõ ràng là cô muốn chạy trốn, sao lại... lên xe của anh?

Cô cắn môi hỏi: “Anh định làm gì?”

“Không phải hôm qua tôi nói sẽ đưa cô tới một chỗ sao?” Lãnh Tĩnh Hàn ung dung nói đồng thời hơi liếc nhìn cô, sau đó mới lái xe rời khỏi, mắt ưng của anh không cần thận mà liếc nhìn phố xa đang gây tiếng động lớn qua kính chiếu hậu.

“Đi đâu?” Mộ thiên thanh cảm thấy ngọt ngào, cảm thấy rầu rĩ vì hành vi xấu hổ của mình, giọng điệu không tránh khỏi mà có chút tức giận.

Lãnh Tĩnh Hàn vẫn lạnh nhạt liếc nhìn cô, cũng không có dự định sẽ trả lời, chỉ lái xe qua các con đường quen thuộc ở Newyork...

Mộ Thiên Thanh nhìn ra anh không có ý định nói ra cũng chẳng thèm hỏi lại, chỉ hất mặt nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, dần dần mí mắt của cô trở nên nặng nề, ý muốn chèo chống mấy lần từ từ biến mất, chậm rãi thiếp đi.

Hô hấp đều đều trong không gian thu hẹp, môi mỏng của Lãnh Tĩnh Hàn cũng hơn cong lên mà chính anh cũng không biết, đường nét gương mặt nghiêm nghị và lạnh lùng giờ đây trở nên mềm mại đi.

Anh im lặng lái xe, ánh mắt nhìn qua kính chắn gió trước mặt, lúc xe ra khỏi nội thành hơi xa thì con người dần dần trở nên sâu xa.

Trí nhớ có vài thứ cả đời người đều trân trọng, cho dù bất kỳ ai cũng không thể thay thế, nhưng mà... đôi khi nó lại là thanh kiếm sắc bén có thể đâm mình, liệu lúc đó mình có đau không?

Con người Lãnh Tĩnh Hàn càng ngày càng sâu, khi xe dừng trước cổng nghĩa trang công cộng thì hai tay anh nắm lấy vô-lăng càng chặt hơn, bởi vì dùng quá sức nên gân xanh đều nổi lên, các đốt tay còn vang lên tiếng “răng rắc”...

Ánh mắt anh từ từ hiện lên vẻ hung ác và nham hiểm, trong đó có chút sợ hãi rồi lại xen lẫn cảm xúc mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Đau khổ vì Ưng

Mộ Thiên Thanh tỉnh lại bởi không khí chèn ép trong xe, cô từ từ mở mắt ra đập vào mắt mình là một khung cảnh xanh tươi, trong thoáng chốc vẫn có thể cảm nhận được vẻ nặng nề và trang nghiêm...

“Đây là đâu vậy?” Mộ Thiên Thanh nhíu mày hỏi Lãnh Tĩnh Hàn, vừa dứt lời cũng đúng lúc nhìn thấy tay anh bị thương do nắm chặt vô-lăng, cô càng nhíu chặt mày hơn, ánh mắt dời lên nhìn mặt Lãnh Tĩnh Hàn.

Trên mặt anh vẫn là vẻ bình tĩnh không có gợn sóng, dường như chỉ cần anh không muốn thì người khác cũng vĩnh viễn không nhìn thấy anh đang nghĩ gì, nhưng mà trong đôi mắt sâu thâm thúy kia lại chứa đựng sự bi thương và nóng bỏng, đó là hai suy nghĩ hoàn toàn khác nhau, nhưng không biết tại sao cô lại có cảm giác anh giống như đang bài xích cảm xúc đó.

“Nghĩa trang!” Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt nói, sau đó liếc nhìn Mộ Thiên Thanh rồi xuống xe.

Chân mày của mộ thiên thanh nhíu chặt hơn, cô khó hiểu tại sao anh lại dẫn cô tới nghĩa trang. Cô còi dây thắt an toàn rồi xuống xe, đứng trước cửa xe nhìn vào nơi đang được ánh nắng chiều chiếu xuống trông yên bình mà lại nặng nề... Cuối cùng, tầm mắt của cô rơi vào hai tay của anh đang đút vào túi quần, dáng vẻ cao ngạo thế kia nhưng lại lộ ra sự cô đơn.

Mắt ung của Lãnh Tĩnh Hàn nhìn trân trân về phía trước, anh biết Mộ Thiên Thanh đang nhìn mình, qua một lúc lâu anh mới đi vào bên trong...

Mộ Thiên Thanh không nói gì mà đi lẳng lặng đi theo anh vào nghĩa trang, người trong nghĩa trang nhìn thấy anh cũng khá ngạc nhiên, nhưng anh lại chỉ gật đầu với họ sau đó quay lại nhìn Mộ Thiên Thanh, hai người cùng nhau đi vào trong nghĩa trang.

Gió nhẹ nhẹ ủa tới, gió trời mùa thu còn mang theo cả hương vị vắng lặng, chỗ này tuy xanh bát ngát cộng thêm ánh nắng chiều nhưng lại làm cho người khác có cảm giác bi thương không thể tả.

Bước chân của Lãnh Tĩnh Hàn không nhanh mà không chậm nhưng lại mang theo vẻ nặng nề, anh đi thẳng tới một bia mộ thì dừng lại.

Mộ Thiên Thanh nhìn vào bia mộ... Tiêu Thần, là mộ người đàn ông hơn nữa còn rất trẻ.

Ánh mặt trời dịu dịu chiếu lên tạo thành sự quyến rũ mờ ảo mông lung, người đàn ông này có nụ cười tỏa sáng như ánh mặt trời chứ không giống với lãnh tĩnh hàn, trên người anh ta có một cảm giác rất thân thiện và thu hút người khác, nhưng không khó để nhận ra sự sắc bén trong đôi mắt luôn mang ý cười kia, người này... nếu còn sống, rất có thể cũng sẽ là một lãnh đạo vượt trội hơn người khác.

Mộ Thiên Thanh suy nghĩ không biết người này có ý nghĩa thế nào với Lãnh Tĩnh Hàn, cô cũng không biết tại sao anh lại dẫn cô tới đây để thăm mộ người này, nhưng mà mộ thiên thanh cảm thấy người này có cảm giác rất gần gũi, hình như cô và anh đã gặp ở đâu rồi!

“Cậu ấy là anh em quan trọng nhất của tôi!” Lãnh Tĩnh Hàn đột nhiên, Mộ Thiên Thanh quay đầu lại nhìn, anh nói tiếp: “Vì tôi... mà cậu ấy mới nằm ở đây, vì vậy mới không làm bạn với tôi nữa. Có lẽ là vĩnh viễn!”

Mộ Thiên Thanh nhíu mày nhưng không cắt ngang suy nghĩ của Lãnh Tĩnh Hàn, thậm chí còn chưa hiểu hai chữ “vĩnh viễn” của anh có nghĩa thế nào.

Đôi mắt đen như mực của Lãnh Tĩnh Hàn nhìn chăm chăm vào ảnh Tiêu Thần, anh vẫn bình tĩnh như mặt biển nhưng trong mắt lại sự dâng đầy nỗi phức tạp cuộn cuộn. Anh không nói thêm lời nào nữa, hai tay đút vào túi quần đứng yên không cử động.

Trên người anh càng lúc càng nhuộm đầy nỗi bi thương, Mộ Thiên Thanh không ngờ một người lạnh lùng vậy mà lại để lộ ra nỗi đau khổ lớn đến vậy, anh như vậy làm cô cho cô cảm thấy tim mình như bị kim đâm.

Mộ Thiên Thanh không nói gì mà lại ôm lấy eo của Lãnh Tĩnh Hàn theo bản năng, cô nhẹ nhàng ôm lấy anh cũng không nói bất kì câu an ủi nào. Cô không biết phải nói gì, thậm chí cô còn có cảm giác lúc này không cần phải nói gì cả, chỉ cần ở bên cạnh anh là tốt rồi!

Cả người Lãnh Tĩnh Hàn cứng ngắc, ánh mắt của anh liếc nhìn Mộ Thiên Thanh thấy đôi mắt của cô đang rưng rưng, miệng nhẹ nhàng cong lên... Đôi mắt ung đen như mực hơi xúc động.

“Có bạn trai rồi còn ôm người ngoài như tôi sao?” Khóe môi Lãnh Tĩnh Hàn hiện lên ý cười nhẹ khó thấy, nhẹ nhàng hỏi.

Mộ thiên thanh sững sốt, sau đó buông Lãnh Tĩnh Hàn ra. Cô hơi tức giận nhìn chăm chăm anh nói: “Biết tôi đã có bạn trai vậy sao còn kéo tôi tới đây với anh?”

Khóe môi Lãnh Tĩnh Hàn cong lên, nhìn có vẻ hơi trêu chọc cô.

Nhìn anh như vậy lửa giận của Mộ Thiên Thanh càng lúc càng lớn, người này giờ đây làm gì còn cảm xúc đau khổ như vừa rồi?

Vừa nghĩ cô vừa cắn răng đánh một quyền vào ngực Lãnh Tĩnh Hàn...

“Ui...” Một tiếng nhẹ nhàng vang lên cùng lúc quyền của Mộ Thiên Thanh đâm vào ngực anh, Mộ Thiên Thanh kinh ngạc trợn trừng hai mắt nhìn vào chỗ mình vừa đâm, quên luôn việc thu tay lại. Cô không ngờ Lãnh Tĩnh Hàn cứ như vậy mà chịu cú đâm của mình, dựa theo kinh nghiệm mọi lần thì võ nghệ của anh ta rất lợi hại, nhưng lần này sao lại chịu trận?

“Sao... anh lại không né?”

Quyền này của Mộ Thiên Thanh không nhẹ, Lãnh Tĩnh Hàn thấy cô hoảng hốt rút tay về thì lấy tay nắm chặt tay cô đồng thời dùng sức kéo Mộ Thiên Thanh sát vào ngực mình.

“Buông tôi ra!” Mộ Thiên Thanh buồn bực gầm nhẹ, muốn thóa nhưng lại bị Lãnh Tĩnh Hàn ôm chặt. Cô làm sao cũng không thoát được, cuối cùng

đành thỏa hiệp để mặc anh ôm lấy mình.

Lãnh Tinh Hàn thấy cô không nhúc nhích mới từ từ buông lỏng, vừa rồi anh không né là vì lâu lắm rồi không có cảm nhận mùi vị đau đớn...

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của anh lướt qua cây thông ở phía trước, dần dần mắt ưng hơi nheo lại trong đáy mắt có tia sáng lóe lên.

Trong phòng họp nhỏ ở đại học Newyork.

Có mấy học giả chuyên tâm lý học đang tán gẫu với nhau, ở đây đều là người thuộc lĩnh vực tâm lý học, giữa chừng lại có thêm Thượng Quan Mộc tham gia mọi người đứng là hơi không phục, nhưng mà anh lại có thành tích trong tâm lý học tội phạm cộng thêm lại được giáo sư Smith mời nên cách nghĩ của mọi người đều suy nghĩ khác hơn nhiều.

Nhưng sau khi nói chuyện phiếm xong thì phần lớn mọi người đều có cách nhìn mới về người trẻ tuổi này, đúng là anh còn có khoảng cách rất xa nếu muốn vượt lên đỉnh, nhưng chỉ cần anh muốn thì không khó để đạt được nó.

“Cùng ăn tối với mọi người nhé!” Giáo sư Smith mở lời mời, “Mấy vị học giả muốn được tiếp tục nói chuyện với cậu!”

Thượng Quan Mộc nghe xong thì âm thầm nhủ mày, nhưng mà trên mặt vẫn duy trì vẻ ôn hòa của một quý ông, anh cười nhạt nói: “E là không được rồi, vừa rồi tôi đã hứa dẫn bạn gái đi ăn tối!”

Smith hơi rũ mắt xuống, quay đầu lại nhìn mấy vị học giả, hiển nhiên họ đang đợi hai người bọn họ, “Mấy người này sau này có thể giúp ích cho cậu, cơ hội ngàn năm có một.... Với lại, Mộ tiểu thư sẽ hiểu mà không trách cậu đâu!”

Thượng Quan Mộc hiểu lời Smith nói, nhưng mà lúc anh tán gẫu với mấy người này thì có tâm trạng bất an, anh lập tức nghĩ tới Thiên Thanh mặc dù họ mới tách ra chỉ có hai tiếng.

Nhìn thấy Thượng Quan Mộc đang do dự, Smith mở miệng nói: “Thượng Quan Mộc, mục đích lần này cậu tới đây không phải là vị họ sao?”

Thượng Quan Mộc cười nhạt, che giấu nỗi sự buồn bã của mình, sau đó nói: “Tôi đi gọi điện thoại, xin lỗi không tiếp họ được!”

Smith gật đầu đã biết quyết định của Thượng Quan Mộc.

Anh ra khỏi phòng họp nhỏ đứng ở hành lang, nhìn học sinh đi tới đi lui trong sân trường. Sau đó gọi cho Mộ Thiên Thanh.

“Thượng Quan?” Trong điện thoại truyền tới giọng điệu dịu dàng của Mộ Thiên Thanh, hình như cô hơi căng thẳng.

Thượng Quan Mộc không muốn truy lùng giọng điệu đó là thế nào, chỉ yêu chiều nói: “Còn đang ngủ à?”

Phía bên kia im lặng một lát rồi trả lời: “Em đã dậy được một lúc rồi...”

“Em...” Thượng Quan Mộc vừa định nói nhưng lại chuyển đề tài: “Smith muốn mời anh dùng cơm với mấy vị học giả, chắc là không ăn tối với em được rồi!”

“Không sao đâu!” Mộ Thiên Thanh buột miệng nói, xong rồi lại cảm thấy lời của mình quá vội vàng lập tức giải thích: “Em có thể đi ăn một mình mà... Em không muốn trở thành gánh nặng của anh.”

Thượng Quan Mộc nghe xong thì hơi nhủ mày, lời nói dè dặt của cô làm anh hơi tức giận, đúng là lúc đầu anh công tư bất phân, nhưng mà ai chẳng vậy nếu mình là người đầu tiên bước ra xa thì người mình yêu càng lúc càng xa.

Anh đã từng lập nên ranh giới giữa công và tư, nếu Thiên Thanh nói vậy anh cảm thấy rất bình thường, nhưng hôm nay anh công tư bất phân. Anh hy vọng Thiên Thanh sẽ ích kỷ một tí, lúc anh bận rộn cô sẽ tức giận vì anh không ở cùng cô!

“Em... không nghĩ tới chuyện anh sẽ đi chơi với em sao?”

Mộ Thiên Thanh lén liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn còn đứng trước mộ, thu lại tầm mắt cô nín thở nói: “Em theo giúp anh, vì vậy em không muốn anh vì em mà trễ nãi công việc chính!”

Lời của cô làm cho tâm trạng đang tức giận của Thượng Quan Mộc dịu xuống, anh mỉm cười nói: “Anh sẽ mau trở về!”

“Ừ!” Mộ Thiên Thanh trả lời sau đó cúp điện thoại.

Cô vừa muốn xoay người thì đột nhiên cảm giác được hình như có ai đó đang đứng sau cái cây, cô cảnh giác nhìn đột nhiên gió thổi tới làm cành cây đung đưa.

Mộ Thiên Thanh nghĩ ngờ đi về phía cái cây, dựa vào cảm giác nghề nghiệp trời cho cô cảm giác thứ mình vừa nhìn thoáng qua là không sai.

Nhưng nghĩ lại chỗ này là nghĩa trang, có người cũng là chuyện bình thường, vì vậy không suy nghĩ nhiều mà xoay người lại đi về phía Lãnh Tinh Hàn.

“Đi thôi!” Lãnh Tinh Hàn thấy cô nhận điện thoại xong mới lạnh lùng nói, đối với hành động lén lút của cô anh không cảm thấy nghi ngờ gì.

Tối qua anh đã nói ông già kia giúp anh chặn Thượng Quan Mộc lại, nhưng không có bảo chặn hẳn ta gọi điện thoại. Ông già kia đúng là giữ lời.

“Về khách sạn à?” Giờ ngồi trên xe Mộ Thiên Thanh mới tỉnh táo hỏi, lúc đi cô đang ngủ không biết đường này đi về chỗ nào.

“Đi ăn cơm!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói, giọng điệu mang theo phần lạnh lùng như ngày xưa.

Mộ Thiên Thanh hậm hực đáp lại, suốt quãng đường đi cảm giác có gì đó không đúng, cô quay đầu hỏi Lãnh Tinh Hàn đang nghiêm túc lái xe: “Hôm nay Thượng Quan Mộc bận rộn nhiều vậy... có phải là anh giữ trò sau lưng không?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Đau khổ vì Ung (2)

Mộ Thiên Thanh hậm hực đáp lại, suốt quãng đường đi cảm giác có gì đó không đúng, cô quay đầu hỏi Lãnh Tinh Hàn đang nghiêm túc lái xe: “Hôm nay Thượng Quan Mộc bận rộn nhiều vậy... có phải là anh giữ trò sau lưng không?”

“Ừ!”, Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng trả lời lại, Mộ Thiên Thanh không ngờ anh lại thừa nhận thẳng thắn tới vậy, ngay lập tức cô không biết nên phản ứng thế nào.

“Anh... thật quá đáng mà!” Một lúc sau Mộ Thiên Thanh mới nghiêng răng nói.

Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn cô, môi mỏng hơi cong lên tạo thành một nụ cười tà tính rồi lạnh nhạt mở miệng: “Em không quá đáng như tôi à?”

“Hả?” Mộ Thiên Thanh há miệng hỏi: “Anh có ý gì? Tôi quá đáng gì?”

“Chẳng lẽ... lúc tôi đến đoán cô, cô không mừng lắm sao?” Lãnh Tinh Hàn thu tầm mắt lại nhìn phía trước, lạnh nhạt nói: “Lúc hẳn ta gọi điện cho cô, chẳng lẽ cô không mừng lắm khi nghe hẳn nói không về ăn tối với cô à?”

“Anh...” Mộ Thiên Thanh bị nói trúng tim đen, trong lòng rất chán nản úp mở một lúc rồi nghiêng răng nói: “Nếu anh không bá đạo nhất định hôm nay kéo tôi đây, thì tôi đâu cần lo lắng Thượng Quan Mộc sẽ hiểu lầm!”

Lãnh Tinh Hàn cười như không cười, trong đáy mắt hiện lên chút nghiêng ngả thoáng qua. Anh lạnh nhạt mở miệng: “Ừ, đúng là vậy!”

“Hừ!” Mộ Thiên Thanh hừ nhẹ, ngồi thẳng người dậy, quyết định không để ý tới anh ta nữa. Ở cùng anh ta cô phát hiện ra không bị anh làm tức chết thì cũng bị làm ghen tới nội thương.

Suốt cả quãng đường hai người không nói với nhau câu nào, bầu không khí trong xe càng ngày càng kì lạ, lúc đi Mộ Thiên Thanh mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp trên xe, lúc này cô lại rất tỉnh táo, hai người không nói gì làm cho cô hơi mất tự nhiên.

Mộ Thiên Thanh bữu môi hỏi: “Tại sao anh lại muốn dẫn tôi đi gặp Tiêu Thần?”

Lãnh Tinh Hàn quay đầu lại nhìn cô, sau đó thu hồi tầm mắt: “Cô cảm thấy cậu ấy có quen thuộc không?”

Mộ Thiên Thanh nhíu mày, hơi gật đầu nói: “Hơi quen, nhưng ấn tượng không sâu lắm... Hồi trước, chúng tôi có gặp nhau à?”

“Cậu ấy và tôi đều là cô nhi, chúng tôi lớn lên với nhau. Sau đó tôi được Lãnh Thiếu Thiên nhận nuôi rồi đưa đến Mỹ, đồng thời cũng dẫn cậu ấy theo.” Nói tới của Lãnh Tinh Hàn bình thản tới nhẹ nhàng, không có suy nghĩ gì dường như anh đang nói chuyện với người bình thường.

“À!” Mộ Thiên Thanh cảm thấy hứng thú, cô cố gắng nhớ lại, giọng không chắc chắn nói: “Khi đó anh tới tìm tôi, hầu như ai cũng giống ai... Có một lần tôi đuổi theo anh lúc về, có thấy một bé trai, nhưng ấn tượng không sâu lắm. Với lại bây giờ cũng đã lâu lắm rồi, dáng vẻ của mọi người đều thay đổi, nên tôi nhìn thấy anh ta hơi quen quen cũng phải.”

Mộ Thiên Thanh nói như cho chính bản thân nghe, nhưng Lãnh Tinh Hàn lại nhíu mày, theo lý thuyết nếu có chút ấn tượng sau cô không nhận ra Tiêu Thần chính là mặt trời nhỏ của mình?

Lãnh Tinh Hàn âm thầm suy nghĩ mỗi nghi ngờ này, anh nghiêng đầu nhìn đáng vẻ đang im lặng suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh. Sau đó lạnh nhạt thu tầm mắt lại, bẻ tay lái quẹo xe vào đường một chiều không rộng lắm...

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên nhìn thấy cảnh quang xung quanh khá vắng vẻ mới hỏi: “Đây là đâu vậy?”

“Phía trước là chỗ hồi trước tôi từng ở!” Lãnh Tĩnh Hàn hơi hé môi nói.

Mộ Thiên Thanh theo ánh mắt của anh nhìn về phía trước, còn chưa xác định được chỗ nào thì Lãnh Tĩnh Hàn đã quẹo vào một căn biệt thự hai tầng, anh dừng xe lại sau đó bảo cô xuống xe, còn mình thì tự xuống xe trước.

Mộ Thiên Thanh nhìn xung quanh, hoàn cảnh nơi này rất thơ mộng, các nhà ở đây xây gần như giống nhau, sân màu trắng được bao bọc bởi hàng rào bằng gỗ, xung quanh bốn phía có đủ loại thực vật hoa cỏ xanh tươi, có điều có nhiều hoa đã tàn lụi cho nên có phần tiêu điều.

“Tổng giám đốc, cảnh sát Mộ!”

Đúng lúc ánh mắt Mộ Thiên Thanh rơi vào mấy bông hoa hướng dương thì có một giọng nói dịu dàng vang lên từ phía sau họ, cô xoay đầu lại thì thấy Hình Thiên đang đứng trên bậc thang cười dịu dàng với mình.

“Thư ký Hình!” Mộ Thiên Thanh hơi ngạc nhiên, cô không ngờ anh ta lại ở đây. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, anh ta là thư ký riêng của Lãnh Tĩnh Hàn, Lãnh Tĩnh Hàn đi công tác anh ta không đi theo mới kỳ lạ đó!

Nhưng mà hôm qua ở biệt thự lại không thấy bóng dáng anh ta đâu, bây giờ có mặt ở đây làm cô phản ứng không kịp.

Lãnh Tĩnh Hàn dẫn đầu đi vào trong biệt thự, Mộ Thiên Thanh mỉm cười ý bảo sẽ đi vào cùng, bày trí trong nhà khá đơn giản, ngoại trừ các đồ đặc biệt thường phải có thì không có mấy món đồ trang trí dư thừa nào.

“Tổng giám đốc, đồ ngài yêu cầu đã chuẩn bị xong!” Ẩn dưới lớp kính Hình Thiên đang đeo là một ánh mắt mang theo chút xảo quyệt, anh có một loại kích động muốn cười khi nhìn về mặt lạnh lùng như được chạm khắc của Lãnh Tĩnh Hàn không dám, “Nếu tổng giám đốc không còn dặn dò gì, thì tôi xin phép về trước!”

“Ừ!” Lãnh Tĩnh Hàn hơi liếc nhìn Hình Thiên, mắt ưng nhẹ nhàng nhú lại bắn ra hai luồng ánh sáng.

Trong lòng Hình Thiên cảm thấy lạnh run, vội vàng xoay người rời đi, chỉ là trong khoảnh khắc anh đóng cửa lại lại liếc nhìn Mộ Thiên Thanh với ánh mắt sâu xa, trong đáy mắt hiện lên một chút phức tạp.

Hình Thiên đi rồi, Mộ Thiên Thanh mới không cảm thấy ngại ngùng như vừa rồi. Cô thấy gì đó mới nghi ngờ hỏi: “Ừm... Chúng ta ăn cơm ở đây à?”

“Ừ!” Lãnh Tĩnh Hàn trả lời cô, sau đó anh cởi áo khoác ra sẵn tay áo đi vào phòng bếp.

Mộ Thiên Thanh nghi ngờ đi theo anh, khi tới phòng bếp thì thấy bên trong chất đầy rau dưa hoa quả tươi đủ loại, cô mở to hai mắt nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, nghi ngờ hỏi: “Anh... nấu cơm hả?”

“Ừ!”

Trên đầu Mộ Thiên Thanh có thêm vài vạch đen.

Thứ nhất, cô không nghĩ tới người được Lãnh Thiếu Thiên nhận nuôi một ngày kiếm bạc tỷ mà lại biết nấu cơm. Thứ hai, anh ta học nấu từ lúc nào?

Lãnh Tĩnh Hàn lấy thứ gì đó trong túi bảo vệ môi trường ra, thuận thực dùng nguyên liệu nấu ăn, sau đó nhuần nhuyễn cắt đồ ăn... Hành động nhanh lẹ, làm cho Mộ Thiên Thanh cảm thấy người đàn ông này biết nấu cơm mà còn nấu không tệ!

“Rửa hai quả cà chua đi!”

Giọng nói lạnh nhạt của anh vang lên, Mộ Thiên Thanh đáp lại như khúc gỗ, sau đó lấy cà chua bắt đầu rửa, vừa rửa cô vừa nhìn nét mặt chuyên tâm làm bếp của anh.

Nhiều năm sau khi gặp lại nhau, cô cảm thấy anh không giống đáng về mình dự đoán, thậm chí còn ngược lại với những gì cô đoán nữa. Nhưng mà... sau lúc này mọi chuyện làm cô cảm thấy, tất cả trước đó đều là giả dối, lúc này mới là chân thật!

Nét mặt Mộ Thiên Thanh hoảng hốt, kéo dài đến ăn xong còn chưa hết, như cô dự đoán, tài làm bếp của Lãnh Tĩnh Hàn không phải chỉ là đùa chơi cho vui, tài năng của anh có thể so được với đầu bếp!

“Cô rửa chén đi!” Anh lạnh nhạt nói, ánh mắt thâm thúy của anh luôn nhìn người đang lo suy nghĩ lơ mơ là cô.

“Ừ!” Mộ Thiên Thanh hồn dôi đáp lại, bắt đầu dọn dẹp bát đĩa rồi đi vào bếp.

Lãnh Tĩnh Hàn liếc nhìn phòng bếp, sau đó mới đi lên lầu hai. Chỗ này là nơi anh và Ứng đã sống với nhau nhiều năm, Dạ Ứng... cũng bắt đầu từ nơi này!

Lãnh Tĩnh Hàn vào phòng sách mở đèn lên, xộc vào mũi có mùi của bụi, anh nhú mày đi mở cửa sổ.

Một cơn gió nhẹ thổi ngược vào, đập vào mặt Lãnh Tĩnh Hàn làm bay vài cọng tóc ở trán. Ánh mắt anh nhìn chăm chú về phía xa xa, có thể thấy được một ngọn núi không biết tên.

Ừng, mình chờ cậu giải thích cho mình nghe!

Môi mọng của Lãnh Tinh Hàn mím nhẹ lại, con ngươi sâu xa nổi lên sự hung ác và nham hiểm. Anh mặc kệ nguyên nhân là gì nhưng lừa dối anh bao nhiêu năm qua, thứ anh cần không chỉ là một lời giải thích!

“Cốc cốc!” Cửa truyền tới tiếng ai đó gõ vào, Lãnh Tinh Hàn thu lại tầm mắt mình xoay người lại nhìn. Mộ Thiên Thanh đứng ở cửa, trong khoảnh khắc anh thoáng qua chút tham lam khi thấy đôi lông mi đang nhẹ nhàng chớp của cô.

“Chuyện là... Tôi cần phải đi về!” Mộ Thiên Thanh hơi mất tự nhiên với ánh mắt nóng bỏng của anh.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì mà tiếp tục nhìn cô, nhưng khóe môi hơi nhếch lên cộng thêm hơi thở có vẻ khát máu, “Tới đây!”

Mộ Thiên Thanh nhú mày, tuy không hiểu rõ Lãnh Tinh Hàn muốn gì nhưng chân lại không nghe lời mình mà đi về phía của anh, khi tới trước mặt anh rồi cô mới rầu rĩ vì hành vi của mình.

Người ta bảo tới là tới, có cần nghe lời tới vậy không!

Cô khinh thường chính mình, Mộ Thiên Thanh lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì... Ừm...”

Cô còn chưa nói xong thì có một bàn tay đột nhiên chế trụ ót của cô, sau đó đẩy về phía trước, đúng lúc này một đôi môi áp lên môi của cô.

“Ừm!”

Mộ Thiên Thanh theo phản xạ muốn tránh né, nhưng mà lại bị Lãnh Tinh Hàn giữ chặt, cô càng gãy dựa thì càng bị ôm chặt, thậm chí môi lưỡi còn bị anh hung hăng xâm nhập...

“Ừm...” Mộ Thiên Thanh nhẹ giọng kêu, dần dần cô quên mất phải phản kháng mà bị nụ hôn của Lãnh Tinh Hàn làm cho chìm đắm, dần dần trở nên mơ màng.

Con ngươi lạnh nhạt của anh hơi híp lại, dư âm của ánh hoàng hôn còn sót lại chiếu lên hai người, hơi thở ấm áp làm cho hai bên quên mất mục đích ban đầu. Lãnh Tinh Hàn lúc đầu hôn hơi bá đạo, nhưng bây giờ lại dần trở nên dịu dàng!

Một ánh mắt thâm trầm mang theo sự thâm lương âm thầm nhìn vào hai người đứng sau cửa sổ, hai tay của người này nắm chặt lại, bởi vì dùng lực nhiều mà khớp xương phát ra tiếng ‘răng rắc’, không khí xung quanh cũng trở nên kỳ lạ khác thường.

Thái dương của Tiêu Thần giật nhẹ, ánh mắt híp lại, khóe môi hơi cong lên làm lộ ra suy nghĩ rồi rầm khiến lòng người rét lạnh, anh biết rõ Lãnh Tinh Hàn đang cố ý nhưng mà anh vẫn ngu ngốc đi theo tới đây, thậm chí... còn đứng nhìn bọn họ ôm hôn say sưa!

Lúc này Tiêu Thần cười tự giễu chính mình, ánh mắt hơi sụp xuống, Lãnh Tinh Hàn lại thả Mộ Thiên Thanh. Lúc cô đang bối rối, thì ánh mắt của anh lại sắc bén nhìn về phía cửa sổ, sau đó một tay chống lên bệ cửa sổ, một chân thon dài nhẹ nhàng nhảy lên, cả người nhảy khỏi lầu hai.

“A!” Mộ Thiên Thanh hoảng hồn la lên, sững sờ nhìn Lãnh Tinh Hàn gọn gàng nhảy khỏi hàng rào, chạy nhanh về phía trước.

Bản năng nghề nghiệp của cô trở dậy, nhìn lướt qua Lãnh Tinh Hàn thấy có một người đàn ông mặc đồ giản dị đội mũ lưỡi trai, anh ta đột nhiên xoay người chạy về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Đau khổ vì Ừng (3)

Tiêu Thần nhanh chóng chạy vào rừng cây, Lãnh Tinh Hàn mím môi nhìn bóng dáng người đang chạy phía trước. Mắt ừng nheo lại, ánh mắt sâu xa ẩn chứa lửa giận, bước chân đuổi theo cũng càng lúc càng nhanh.

Hai người một trước một sau chạy vào rừng cây, bóng dáng lướt qua lướt lại sau những tán lá cây, bản lĩnh của hai người gần như là tương đương nhau nên chạy đuổi rất lâu... Tiêu Thần không có bỏ xa Lãnh Tinh Hàn mà Lãnh Tinh Hàn cũng không có đuổi theo Tiêu Thần!

Hai người không ai mở miệng, có lẽ lúc này hai người đang tự lừa dối nhau, một người cho rằng chỉ cần đuổi không kịp thì không sao cả. Còn một người thì cho rằng chỉ cần không nhìn lại sẽ không làm anh nghi ngờ nữa.

Trời dần dần chập tối, những tia sáng trong rừng cây cũng tắt dần đi.

Lãnh Tinh Hàn biết Tiêu Thần đang kéo dài thời gian với anh, chỉ cần trời tối thêm chút nữa, anh muốn kiếm cũng không có cánh nào.

Nghĩ tới đây gương mặt như điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn trở nên lo lắng, tốc độ đuổi theo lập tức nhanh hơn, nhưng đang tiếc là Tiêu Thần biết được suy nghĩ của anh nên bước chân cũng nhanh hơn.

Hai người chạy đuổi càng lúc càng nhau, động tác của họ làm cho chim chóc trong rừng cây hoảng sợ mà bay loạn xạ...

Lúc Tiêu Thần vòng qua một cái cây thì hơi liếc mắt nhìn anh, trong đáy mắt có chút khen ngợi còn có cả hơi thờ thâm trầm của tội ác. Anh không ngờ Lãnh Tinh Hàn sống sung sướng an nhàn, lúc bận rộn kinh doanh vậy mà tài nghệ vẫn không sụt lùi mà còn trở nên nhạy bén hơn lúc họ mới tách nhau ra.

“Á...”

Đột nhiên có một tiếng kêu thảm thiết vang lên ở trước mặt Tiêu Thần, anh phản ứng tự nhiên thì nhìn thì thấy Mộ Thiên Thanh đang rơi xuống một cái động đen.

Sắc mặt anh trở nên hoảng sợ, thậm chí còn không kịp suy nghĩ gì mà chạy vội lên, lúc thấy Mộ Thiên Thanh rơi xuống hoàn toàn thì anh nhón chân nhảy lên, trong khoảng khắc mảnh chỉ treo chuông đã nắm được một tay của Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh vốn muốn đuổi theo Lãnh Tinh Hàn, nhưng mà tốc độ của họ quá nhanh, cô dừng lại một lúc lâu rồi đi vào rừng thì không thấy họ đâu cả. Cô theo trực giác của cảnh sát quan sát thử nhìn xung quanh rồi đuổi theo tới đây, nhưng mà lại không biết sau mà sợ ý dẫm lên bẫy hay cái gì khác sau đó cả người đều nhào xuống dưới.

Mộ Thiên Thanh vẫn còn hoảng sợ, sau đó âm thầm thở phào rồi ngược đầu lên nhìn người đàn ông đã cứu mình, khi thấy rõ gương mặt dưới cái mũ lưới trai thì cô cảm thấy kinh ngạc, sau đó la to: “Tiêu Thần!”

Tiêu Thần nhú mày lúc này mới biết hành động vừa rồi của mình hơi hồ đồ, trong lúc anh đang suy nghĩ thì Lãnh Tinh Hàn đã đứng ở sau lưng.

Trong rừng cây tối tăm, mọi thứ đều rất tĩnh lặng, ba người không ai có động tác gì, cũng không ai nói lời nào. Đường như thế giới đang ngừng quay, nếu không phải có gió thổi, có chim bay thì có thể tìm họ cũng vì bầu không khí kì lạ này mà ngừng đập.

Tiêu Thần kéo Mộ Thiên Thanh đang sùng người lên, cô cứ vậy mà bị anh lôi lên khỏi vách hang. Cô không giống với Tiêu Thần và Lãnh Tinh Hàn, cô bây giờ đang rất kinh ngạc không biết phải làm gì!

Mới vừa rồi còn đi thăm mộ của anh ta, chưa tới mấy giờ thì người đã chết sáu năm đang sống sờ sờ đứng trước mặt cô, mà còn ở trong rừng vào lúc tối thui thế này.

Mộ Thiên Thanh không nhận được mà run người, cho dù cô không ưa tình hình bây giờ lắm, nhưng mà lúc này cũng cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Ánh mắt Tiêu Thần đột nhiên nheo lại, tay dùng sức đồng thời Mộ Thiên Thanh cũng mượn sức của anh, hai người một trên một dưới đồng thời dùng sức mấy chốc Mộ Thiên Thanh đã được kéo ra khỏi cái hố.

Sau đó ba người quay về ngôi biệt thự hai tầng, Mộ Thiên Thanh cầm chai đứng trước cửa sổ nhìn hai người đang ngồi trong sân nhỏ, cô có cảm giác có nhiều chuyện không giống như vậy, nhưng khác ở chỗ nào thì cô lại không nói ra được!

Lãnh Tinh Hàn dứt hai tay vào túi quần đứng dựa vào hàng rào, đôi mắt thâm sâu nhìn đèn đường, sâu trong đáy mắt truyền tới cảm giác mơ màng của sự hủy hoại.

Tiêu Thần thì hơi lười biếng mang theo chút không chính chắn mà ngồi trên ghế đu, hai tay gác lên chỗ dựa, nhẹ nhàng đung đưa. Sắc mặt bình tĩnh không nghĩ gì, trong đáy mắt hơi có chủ ý cười.

“Ồ trong trường lâu rồi, bây giờ học được chút mưu kế tính toán người khác nhỉ!” Lời nói sâu xa của Tiêu Thần truyền tới, trong giọng nói hình như hơi giễu cợt, hoặc hơi ca ngợi. Nhưng mà nếu nghe kỹ thì đây là một câu không khen cũng không chê.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, vẫn dựa lưng về phía anh.

Có lẽ anh cần thời gian để bớt sốc, có lẽ anh...

“Rầm!”

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc mở to hai mắt, há miệng nhìn ra bên ngoài nhưng lại không có phản ứng gì... Vừa rồi, Tiêu Thần vừa nói xong thì Lãnh Tinh Hàn đột nhiên xoay người đánh một đấm vào mặt Tiêu Thần.

Lãnh Tinh Hàn ra tay không nhẹ, anh ta cũng không có dự định sẽ né tránh, anh cười lạnh giờ tay lại vết máu trên khoe môi đồng thời cũng nhe răng cười. Tất cả động tác gộp lại đều lộ lên vẻ không đang hoàng pha lẫn sự tự phụ và ngang tàng.

Tiêu Thần rũ mắt liếc nhìn lòng bàn tay dính máu của mình, không ngẩng đầu lên nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Rất tức giận à?”

Tóc mai của Lãnh Tinh Hàn hơi đung đưa, ánh mắt lạnh lùng hỏi: “Nguyên nhân là gì?”

Tiêu Thần ngẩng đầu, khóe môi hơi nhếch lên, trong đáy mắt có ý cười, vẻ mặt này Lãnh Tinh Hàn rất quen thuộc vì cậu ấy chỉ lộ ra khi đối diện kẻ địch của mình, đáng vẻ cười như không cười của cậu giống như đã có tính toán hết rồi.

“Dạ, phát súng năm đó... chúng ta đã không còn nợ gì nhau nữa!” Tiêu Thần bình tĩnh nói, dường như không có gì xảy ra hết, những ngày chém giết kia và tình cảm anh em lúc còn trẻ dường như chỉ là giả dối!

“Đây chính là đáp án cậu cho tới à?” Trong giọng nói của Lãnh Tinh Hàn hơi chứa đựng lửa giận, nhưng trên mặt lại bình tĩnh làm cho người khác nhìn không ra, thậm chí đến đáy mắt của cậu ấy về bình tĩnh.

Tiêu Thần chỉ cười cười không nói gì,

Thật ra lúc anh kéo Mộ Thiên Thanh lên thì đã biết mục đích hôm nay của Lãnh Tinh Hàn.

Cậu ta muốn mượn tay Thiên Thanh, đầu tiên tới nghĩa trang vì cậu biết anh cũng tới đây. Anh tự tin là Dạ sẽ không bắt được mình, nhưng mà anh lại bỏ quên nhân tố quan trọng nhất.

Thiên Thanh là cảnh sát, điểm mạnh là đuổi theo người khác... Tuy thể lực của cô tốt nhưng không phải là đối thủ của Dạ và anh, nhưng cô lại được trời cho tính nhạy bén và khả năng quan sát của cảnh sát!

Cộng thêm vào trời tối làm cho anh lo là, nhất định Dạ sẽ kéo dài thời gian sau đó chờ trời tối mới dụ cậu tới cái động kia.

Hồi trước họ thường vui đùa ở rừng cây này, địa hình ở đây họ rất quen thuộc, vào đêm chẳng cần phải lo lắng nhưng Thiên Thanh thì khác, có lẽ cậu ấy không tính tới chuyện Thiên Thanh sẽ rơi xuống cái hố đó nhưng theo tình hình thì cô ấy và Dạ nhất định sẽ chặn cậu lại.

Chỉ cần Thiên Thanh chặn anh lại một lát thời thì Dạ nhất định có thể thấy được mặt của anh!

Ván này Dạ chơi rất đẹp!

“Sao cậu lại cố chấp vậy?” Ánh mắt Tiêu Thần từ từ nhìn về nơi xa xăm, lạnh lạnh nói: “Không gặp mặt... dù sao cũng tốt hơn là gặp nhau?”

Lãnh Tinh Hàn hừ nhẹ, chậm rãi nói: “Thật ra người không muốn gặp chính là cậu, khi đám người kia lấy hàng đi đến giờ cậu cũng không hề ra tay... Mình đã biết kẻ đứng sau lưng là cậu, Thiên Thanh tới Mỹ mình không biết trước, nhưng cô ấy tới rồi mình cũng ở đây... Cậu nhất định phải trở về!”

Do dự một lát Lãnh Tinh Hàn mới lắc đầu nói tiếp: “Cậu tới là vì muốn giúp đỡ MT!”

Tiêu Thần cười nhạt ánh mắt trở nên sâu xa, cảm giúp đêm nay được che giấu vô cùng tốt, anh là người tinh táo cho dù có nổi giận tới đâu cũng sẽ che giấu vô cùng kỹ mà qua nhiều năm chìm nổi trong giới kinh doanh, anh đã không còn lại người chống đối lại mọi người của năm xưa.

Cho tới lúc này cả Lãnh Tinh Hàn và Tiêu Thần đều có ánh mắt phức tạp, còn có cả trốn tránh và lo lắng. Thậm chí còn mang theo chút áy náy!

“Sau đó thì sao?”

Suy nghĩ thâm của Tiêu Thần biến mất, ánh mắt anh rơi vào vẻ mặt lạnh nhạt của Lãnh Tinh Hàn, đợi câu nói kế tiếp của cậu.

Lãnh Tinh Hàn hít một hơi, chậm rãi nói: “Còn có tập đoàn quốc gia Sun!”

Tiêu Thần cười, không giống như nụ cười lạnh lùng vừa rồi mà mang theo một chút chân thành: “Dạ, cậu cứ như vậy... càng làm cho mình ngày càng thích hơn!”

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, so với nụ cười thật lòng của Tiêu Thần thì anh lại cảm thấy nụ cười này thật lòng hơn nụ cười lạnh lúc này.

“Sao cậu không đoán mình đã làm gì?” Tiêu Thần nhẹ giọng hỏi.

Chân mày Lãnh Tinh Hàn nhíu chặt hơn, từ lúc xác định Ứng không chết anh đã rất cẩn thận, nhưng thật sự anh không có cách nào biết được.

Nhớ lại chuyện năm xưa, ngoại trừ lúc bị tai nạn mất đi một phần ký ức, làm cho anh vội vã muốn nhớ lại khoảng thời gian hai người làm bạn với nhau thì anh cho rằng giữa họ không có rạn nứt gì.

Mộ Thiên Thanh vẫn yên lặng đứng nhìn hai người trong sân, cô không nghe rõ họ đang nói gì nhưng mà nét mặt của Lãnh Tinh Hàn cô lại thấy rất rõ ràng!

Tim cô hơi đau nhói vì anh, nhìn Lãnh Tinh Hàn trầm luân trong tội lỗi làm cho tim của cô cũng rung động theo, trong nghĩa trang anh lạnh nhạt nói: Người này là anh em cuối cùng trong cuộc đời tôi. Lúc đó nét mặt của anh vô cùng đau khổ, vậy mà bây giờ người chết vì anh lại đột ngột xuất hiện.

Cảm giác bị người khác lừa gạt nhất định rất đau!

Tiêu Thần cười đứng lên, hơi liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn sau đó xoay người đi tới cửa sổ ánh mắt đột nhiên trở nên nóng rực.

Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên hơi nhủu mày nhìn Tiêu Thần, đối với ánh mắt nóng bỏng của anh lại có chút chán ghét!

Lãnh Tinh Hàn thấy Tiêu Thần đang nhìn Mộ Thiên Thanh, thì lại cảm thấy khó chịu giống như bị thứ gì đó làm cho ngứa thở.

Tiêu Thần cười với Mộ Thiên Thanh đồng thời bước lên trước Lãnh Tinh Hàn, nhẹ nhàng đi tới chỗ Mộ Thiên Thanh mềm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Em muốn đi với anh

Tiêu Thần cười với Mộ Thiên Thanh, anh bước lên đứng phía trên Lãnh Tinh Hàn, nhẹ nhàng nghịch đầu cô, sau đó mềm giọng nói: “Công việc của em bây giờ rất được, anh thấy em rất kiên cường!”

Mộ Thiên Thanh nhủu mày, nghi ngờ nhìn Tiêu Thần, ánh mắt anh nóng bỏng xen lẫn sự yêu thương như kẹo đường tan trong nước, khiến cho người khác muốn sa vào.

Cộng thêm giọng nói êm ái lạnh lạnh như gió đêm lùa vào mặt, khiến người khác cảm thấy nhẹ nhàng.

Nhưng cô cũng cảm thấy không thích!

Mộ Thiên Thanh lùi về sau một bước, liếc nhìn hai tay đang dang của anh, bình tĩnh hỏi: “Chúng ta có quen sao?”

Lúc cô cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy anh ta trong rừng cây tới giờ cô vẫn không thích người đàn ông này.

Cả bạn thân quan trọng nhất cũng có thể lừa gạt, mà còn dùng cách giả chết. Mặc kệ nguyên nhân của anh ta là gì cô cũng cảm thấy không thể tha thứ được!

Trong nghĩa trang, trên người Lãnh Tinh Hàn tràn ngập hơi thở bị thương và hối hận, cho dù sau này kết quả của cô và mặt trời nhỏ ra sau thì lúc đó cô cũng cảm thấy đau lòng. Cũng may là bây giờ anh đã gặp được Tiêu Thần.

Con người Tiêu Thần lóe lên một tia đau thương xen lẫn tự giận, khi thấy ánh mắt bài xích của cô thì đành thu tay về, lẳng lặng nhìn Mộ Thiên Thanh mà nói: “Em thật sự không biết anh à?”

Giọng của anh nhỏ như đang lẩm bẩm cho mình nghe, sau đó thở dài, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Sau khi về thành phố A, anh sẽ tới tìm em!”

Nói xong anh xoay người chuẩn bị rời đi, lại bị giọng nói phía sau làm cho dừng bước...

“Anh không cần tìm tôi!” Mộ Thiên Thanh lạnh lùng nói: “Thứ nhất, tôi và anh không quen nhau. Thứ hai, tôi không muốn dính líu gì với anh!”

“Thật hả?” Giọng nói của anh từ từ vang lên, Tiêu Thần hơi nghiêng đầu nhếch môi cười lạnh, đồng thời cũng chậm chậm nói: “Nếu em khỏe mạnh thì chính là Thiên Thanh (trời sáng).”

Trong phút chốc Mộ Thiên Thanh mắt tròn to, miệng ngoác ra, nhìn chằm chằm vào Tiêu Thần mà quên cả phản ứng lại.

Lãnh Tinh Hàn từ đầu tới giờ không hề nhúc nhích, cũng không nói gì. Ánh mắt rơi vào hai người đang đứng phía bên kia cửa sổ, khi Tiêu Thần nói câu “Nếu em khỏe mạnh thì chính là Thiên Thanh” tim của anh giống như bị vật gì đó đâm xuyên, đau đớn lắm.

Tiêu Thần không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của Mộ Thiên Thanh, mà quay đầu lại nhìn Lãnh Tinh Hàn đang dựa người vào xích đu. Sau đó anh đi tới trước mặt Lãnh Tinh Hàn, dùng giọng nhỏ tới mức chỉ hai người mới có thể nghe được: “Dạ, cậu nói xem. . . hai bên cứ như vậy thì cuối cùng ai sẽ thắng.”

Ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh không chút dao động, nhưng sâu trong đáy mắt đã có mạch nước ngầm mãnh liệt dâng trào, hai mắt của anh bỗng chốc trở nên rét lạnh, mí mắt run nhẹ đồng thời hai con ngươi trở nên sáng ngời. Anh chớp mấy cái, lạnh nhạt nói: “Đồ của mình, nếu cậu muốn thì mình sẽ nhường cho! Thậm chí... nếu không có thì mình cũng sẽ nghĩ cách tìm cho cậu!”

Nói tới câu sau thì ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn đột nhiên trở nên sâu xa, giống như đang ngấm ngấm chịu đựng, sau đó anh suy nghĩ rồi cắn răng nói: “Ừng, cậu biết rõ chỉ cần cậu muốn mình sẽ nhường!”

“Nếu...” Tiêu Thần không vì lời nói của Lãnh Tinh Hàn mà lay động, anh vẫn cười như có như không, nói một cách sâu xa: “...Thứ mình cần là mạng của cậu thì sao?”

Về mặt Lãnh Tinh Hàn lập tức trở nên nghiêm trọng trong giây lát, sau đó khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng như cũ. Anh hừ mũi nói: “Cậu muốn lấy lúc nào cũng được!”

Lời nói chắc chắn, hoàn toàn không có chút trêu chọc thậm chí cũng không hy vọng có chút may mắn nào, chân mày của Tiêu Thần hơi nhíu lại, đáy mắt thoáng qua chút đau đớn đến cả Lãnh Tinh Hàn cũng không thấy.

“Dạ, mình không muốn mạng của cậu!” Tiêu Thần rũ mắt, im lặng một lúc rồi mới nói tiếp: “Mình không có gì để giải thích...”

Dứt lời anh bỏ đi mà không thèm nhìn Lãnh Tinh Hàn một lần, sải bước rời khỏi căn biệt thự mà hai người đã sống nhiều năm.

Mộ Thiên Thanh đứng ngay ngưỡng cửa, từ cầu thang nhỏ nhìn bóng lưng của Tiêu Thần đang xa dần. Đến khi anh ta đi xa cô mới thu hồi tầm mắt rồi quay lại nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của Lãnh Tinh Hàn.

“Tôi đưa cô về!” Lãnh Tinh Hàn nói xong thì đã xoay người đi về phía ga ra.

“Hàn...” Mộ Thiên Thanh muốn gọi anh lại, nhưng vừa mở miệng cô đành ngậm miệng, vì tim cô đau nhói khi thấy bóng lưng cao ngạo lạnh lùng của anh.

Mộ Thiên Thanh mím môi đi theo Lãnh Tinh Hàn, đột nhiên cô chạy tới ôm lấy anh từ sau.

Bước chân của Lãnh Tinh Hàn dừng lại, anh không nhúc nhích, cũng không quay đầu lại nhìn Mộ Thiên Thanh. Nhưng ánh mắt tĩnh mịch của anh dần dần tiêu tan.

Mộ Thiên Thanh ôm chặt Lãnh Tinh Hàn, cô sợ anh sẽ đẩy mình ra nên vòng cả hai tay qua eo anh, “Bây giờ em không muốn về, em muốn ở lại cùng với anh!”

Lãnh Tinh Hàn nghe cô nói mà cười thê lương. Anh vậy mà không che giấu được tâm trạng của mình sao?

Đến cả cô cũng phát hiện ra, lúc này anh lại cảm thấy sợ cảm giác cô đơn này.

Tìm Lãnh Tinh Hàn rung động khi cảm nhận được người sau lưng ôm mình sau đó áp mặt lên lưng anh. Anh quay đầu lại nhìn Mộ Thiên Thanh rồi lạnh nhạt nói: “Sao vậy? Không sợ Thượng Quan Mộc tìm em à?”

“Chỉ cần anh không đưa em về, thì anh ấy nhất định sẽ bị giáo sư Smith níu kéo tiếp.” Mộ Thiên Thanh mím môi nói, cũng cụp mắt che đi sự tham lam và ả náy của mình!

“Em đang thanh minh cho mình à?” Lãnh Tinh Hàn cười nhạt nói, giọng nói trầm bổng giống như tiếng đàn violon vừa tao nhã mà vừa truyền cảm.

Mộ Thiên Thanh mím môi chặt hơn, cô biết mình làm vậy là sai. Bản thân đang hẹn hò với Thượng Quan Mộc, vậy mà còn dây dưa với mặt trời nhỏ. Nhưng, cô lại không buông tay được.

Cô không thích anh của hiện tại, tuy lúc nhỏ anh lạnh lùng, nhưng cô chưa bao giờ thấy anh như lúc này... cứ như cả thế giới đều vứt bỏ anh.

Lãnh Tinh Hàn thu tầm mắt lại, đôi mắt nhìn về phía trước, con ngươi đen như mực hòa trộn vào bóng đêm. Qua một lúc, anh bình tĩnh nói: “Thiên Thanh... có bao giờ em nghi ngờ thân phận của anh không?”

Mộ Thiên Thanh ngước đầu lên nhìn, cô thấy dáng vẻ cô độc còn có ánh mắt bối rối của anh.

Tuy Lãnh Tinh Hàn không quay đầu lại nhưng cũng biết Mộ Thiên Thanh đang nghĩ gì, anh mấp máy môi: “Đừng dùng mắt để nhìn... có đôi khi thứ nhìn thấy cũng là giả. Cho dù mọi thứ đều giống như thật.”

Dứt lời Lãnh Tinh Hàn dứt khoát kéo hai tay của cô ra khỏi người mình, sau đó sải bước đi tới ga ra.

Mộ Thiên Thanh ngẩng người đứng tại chỗ, đôi mắt dâng lên một làn nước mỏng, cô chần chịt môi, mũi cay cay nói: “Em và anh không dây dưa nữa. Em chỉ muốn giống lúc nhỏ, anh hay đi theo em, giờ em muốn đi với anh thôi.”

Giọng cô lảm bảm nhưng lại lộ ra nỗi bi thương, hai mắt Mộ Thiên Thanh ngấn lệ nhìn về phía gara. Lúc Lãnh Tinh Hàn lái xe ra, cô vội vàng quay lưng lại bối rối lau nước mắt, nhưng càng lau lại càng khóc nhiều hơn.

Thấy xe chạy gần tới chỗ mình thì Mộ Thiên Thanh càng sốt ruột hơn, cô buồn bực chùi nước mắt. Đến khi đèn xe chiếu về phía mình, sau đó chiếc xe dừng lại thì cô dứt khoát cầm môi quay mặt qua chỗ khác.

Cô không muốn Lãnh Tinh Hàn thấy được dáng vẻ nhếch nhác của mình, cô cảm thấy mình rất đáng khinh thường!

Đôi mắt của Lãnh Tinh Hàn xuyên qua kính chắn gió nhìn Mộ Thiên Thanh đang run rẩy, mắt ung híp lại đồng thời hai tay anh nắm chặt lấy vô lăng.

Ung đã trở lại, anh không cần thay Ung chăm sóc cô nữa.

Nhưng tại sao anh lại cảm thấy không vui?

Lãnh Tinh Hàn, cô ấy là của Ưng.

Nghĩ tới điều này Lãnh Tinh Hàn lại nhếch môi cười tự giễu. Anh thở dài, đôi mắt sâu thẳm nhìn bóng dáng đứng bên ngoài, do dự một lát mới mở cửa xuống xe, gương mặt khôi phục lại đáng vẻ lạnh nhạt như lúc xưa.

“Lên xe!” Giọng nói dịu dàng chưa từng có, vừa dứt lời anh không nhìn Mộ Thiên Thanh mà tầm mắt nhìn về phía trước.

Mộ Thiên Thanh cắn chặt môi, ngược mắt lên nhìn, ép nước mắt ngừng rơi sau đó lau nước mắt trên mặt mình rồi xoay người lên xe.

Suốt quãng đường trong xe rất im lặng.

Lãnh Tinh Hàn hồ hững lái xe, Mộ Thiên Thanh nãy giờ luôn cúi thấp đầu, trên mặt vẫn hiện lên vẻ bi thương.

Xe lẳng lẳng chạy vào phố xá sầm uất, cuối cùng dừng trước cửa khách sạn. Mộ Thiên Thanh thần thờ nhìn cửa khách sạn, “Em về trước đây!”

Nói xong nhưng cô lại không có hành động tiếp theo.

“Ừ!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt đáp lại.

Mộ Thiên Thanh hơi mấp máy môi, âm thầm cười tự giễu, rốt cuộc thì cô đang hy vọng điều gì?

Cô không nói gì nữa mà tháo nhanh dây thắt an toàn, mở cửa xuống xe rồi đóng mạnh lại tạo thành một tiếng “ầm”, sau đó sai bước đi vào khách sạn.

Lãnh Tinh Hàn hạ cửa kính xuống nhìn bóng lưng hốt hoảng của cô, mắt ung dần trở nên tối tăm, sâu thẳm trong đôi mắt đen tĩnh mịch đó là nỗi cô đơn.

“Ưng, nếu cậu không quan tâm thì hôm nay sẽ không để lộ sơ hở khi mình hôn cô ấy.” Lãnh Tinh Hàn lẩm bẩm, nhếch môi cười lạnh, đáy mắt nóng rực như lửa, đến khi bóng dáng của cô hoàn toàn biết mất thì mới từ từ thu hồi tầm mắt của mình.

Lãnh Tinh Hàn đóng cửa kính xe lại, lúc đang muốn nổ máy thì điện thoại reo. Anh nhận điện thoại, khi thấy số gọi tới thì bắt máy để lên tai nghe.

“Anh hai...” Bên đầu kia truyền tới giọng yếu ớt của Hình Thiên, giống như đang cố gắng chịu đựng.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên rét lạnh hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Suy nghĩ rồi rắc

Lãnh Tinh Hàn lái xe như bay tới chỗ Hình Thiên, giờ đây cả người anh ta dính đầy máu, đang thoi thóp dựa vào thân cây hơi khuất mắt, đáng vẻ này không có tí ôn hòa nào cả mà giờ đang lại vương vãn con giạn.

Đôi mắt Lãnh Tinh Hàn trở nên rét lạnh, anh nhìn xung quanh rồi lạnh lùng hỏi: “Cậu và Ưng đánh nhau sao?”

Tuy là câu hỏi nhưng anh đã biết rõ đáp án.

Hình Thiên nhìn sơ qua giống như là một nhân viên đi làm bình thường có kỷ cương, nhưng võ nghệ của anh ta anh là người hiểu rõ nhất. Người bình thường không thể đánh cậu ấy ra nông nỗi này được!

Hình Thiên thở hổn hển, không nói gì.

Gương mặt lạnh lùng như điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn lộ ra vẻ lo lắng, mắt ung nheo lại ánh lên tia bén nhọn.

Hình Thiên cố chịu đau, giọng yếu ớt nói: “Xin lỗi...”

Lãnh Tinh Hàn không quan tâm, nhưng đôi mắt hung ác vẫn nhìn cậu chăm chăm, một lúc sau mới từ từ nói: “Nếu cậu cảm thấy lời tôi không đáng để nghe theo thì sau này đừng đi theo tôi nữa.”

“Anh hai!” Giọng của Hình Thiên có chút gấp gáp, hơi thở cũng nặng nề hơn trước. Anh yếu ớt khép mắt nói: “Em biết rồi...”

Lãnh Tinh Hàn bước lên đỡ Hình Thiên dậy, sau đó nhét anh ta vào trong xe rồi chạy tới bệnh viện mà không nói một lời nào nữa.

Hình Thiên cảm thấy an toàn rồi, còn được Lãnh Tinh Hàn cho phép mình tiếp tục đi theo anh. Lúc xe khởi động, anh cảm thấy cả người lơ mơ đi, mọi thứ đều giống như ảo ảnh, chưa tới một lát đã ngất đi.

Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn anh ta, đôi mắt sâu không thấy đáy.

Đối với chuyện của Ứng, cậu ấy giận không kém gì anh, trên đường về anh cũng đã dự đoán được chuyện này sẽ xảy ra.

Cậu ấy không phải là đối thủ của Ứng, nhưng Ứng sẽ không ra tay nặng tới vậy!

Trừ khi...

Lãnh Tinh Hàn nheo mắt, con ngươi nhuộm đầy lửa giận.

A Thiên cố tình nặng tay với chính mình, cậu ấy đang ép anh!

Trong khách sạn.

Mộ Thiên Thanh ngồi ở cầu thang, bóng đèn mờ ảo chiếu xuống làm in cái bóng chiều dài trên nền đất. Cô dùng hai tay ôm lấy đầu gối của mình, cảm thấy đặt ở trên, ánh mắt nhìn về phía trước.

Gương mặt lộ vẻ đau buồn, ánh mắt dần không có tiêu cự.

Lúc rời khỏi biệt thự cô luôn cảm thấy lo buồn, Mộ Thiên Thanh nghĩ tới những chuyện xảy ra trước đó.

Tại sao Tiêu Thần lại nói với cô câu đó?

Còn Lãnh Tinh Hàn nữa, anh ta nói: “Đôi khi mắt nhìn cũng chưa chắc là thật.”

Rốt cục là có ý gì.

Mộ Thiên Thanh từ từ ngẩng đầu lên, nhú mày suy nghĩ hai câu nói của họ. Cái cảm giác phát hiện ra chuyện gì đó làm cho cô loạn cào cào lên.

“Em tìm rất lâu rồi, chờ đợi anh xuất hiện. Đến khi ngủ cũng mơ thấy anh...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí yên lặng ở hành lang, Mộ Thiên Thanh giật mình, suy nghĩ bị cắt đứt. Cô vội vàng lấy điện thoại ra, thấy người gọi là Thượng Quan Mộc thì hơi do dự một lúc mới nhận.

“Thiên Thanh, em đang ở đâu?” Điện thoại vang lên giọng của Thượng Quan Mộc, giọng điệu không phải đang chất vấn mà đang lo lắng.

“Em đang ngồi ở chỗ cầu thang!”

“Cầu thang?” Thượng Quan Mộc hỏi ngược lại: “Em ngồi ở đó chi vậy?”

Mộ Thiên Thanh đáp mà không cần nghĩ: “Em... ăn xong thấy hơi chán, nên mới đi leo cầu thang.”

“...” Thượng Quan Mộc chưa bao giờ nghi ngờ câu trả lời của cô. Anh là cảnh sát, đôi khi cũng vận động để rèn luyện thể lực của mình.

“Anh về rồi hả?” Mộ Thiên Thanh hỏi.

“Ừ, anh đang đứng trước cửa phòng em!”

“Em lên liền!” Mộ Thiên Thanh nói xong lập tức cúp điện thoại, vội vàng đứng dậy rồi chạy từ tầng trệt lên.

Hai tay Thượng Quan Mộc đút trong túi quần, anh dựa vào tường, dáng vẻ tuy hơi lười biếng nhưng lại mang theo chút quyến rũ mờ ảo. Anh giống như một vị vương giả có khí chất cao quý tuyệt phẩm, lẳng lặng đứng chờ ở hàng lang yên tĩnh tạo thành một bức họa rất đẹp mắt.

Nghe thấy tiếng bước chân hấp tấp từ mặt thảm truyền tới, Thượng Quan Mộc ngẩng đầu lên nhìn về nơi phát ra âm thanh, lúc này anh thấy Mộ Thiên Thanh đang đi về phía mình.

Thượng Quan Mộc nhếch môi cười nhìn Mộ Thiên Thanh thờ hồn hèn, còn anh thì lại lộ ra ánh mắt yêu thương cười yêu chiều nhìn cô.

Mộ Thiên Thanh nuốt nước bọt hỏi: “Anh ăn cơm rồi hả?”

Thượng Quan Mộc gật đầu, áy náy nói: “Xin lỗi em, để mình em chờ ở khách sạn!”

Mộ Thiên Thanh chột dạ lắc đầu, không dám nhìn Thượng Quan Mộc, lãnh tránh nói: “Anh tới là vì chuyện chính, với lại đây là cơ hội hiếm có. Nếu anh không đi... vậy em cảm thấy áy náy lắm.”

Câu nói của cô làm miệng Thượng Quan Mộc cười càng rộng thêm, anh dịu dàng nói: “Em thay đồ đi, anh dẫn em đi chơi!”

Mộ Thiên Thanh cười gật đầu, mở cửa phòng đi vào. Khoảnh khắc cô đóng cửa lại thì vô tình thấy ánh mắt yêu thương cưng chiều của Thượng Quan Mộc, làm tim cô nhói đau.

Cô đóng cửa, lấy đồ đi vào phòng tắm. Vừa rồi cô nghĩ về mối quan hệ của mình và Thượng Quan Mộc... nếu như cô không buông bỏ được Lãnh Tinh Hàn thì có nên tiếp tục quen anh nữa không?

Lộ trình ở Mỹ vô cùng bận rộn, mấy ngày kế tiếp Mộ Thiên Thanh đều theo Thượng Quan Mộc tham gia các buổi hội thảo, sau hôm đó Lãnh Tinh Hàn không xuất hiện trước mặt cô nữa. Với lại Thượng Quan Mộc không bỏ lại mình cô như tưởng tượng.

Mộ Thiên Thanh ngồi nhìn Thượng Quan Mộc đứng ở trung tâm giảng giải, anh chậm rãi phân tích và phân bác những vấn đề tâm đắc của mình ở phương diện tâm lý học, gương mặt anh đầy tự tin, không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo. Đường như trời sinh anh đã là người đứng đầu.

Thỉnh thoảng đôi mắt đen của anh sẽ rơi vào một nơi ở phía dưới khán đài, anh có thể cảm nhận được Mộ Thiên Thanh luôn nhìn mình, anh hơi cười cười sau đó tiếp tục báo cáo tổng kết về vấn đề nghiêng cứu lần này.

Mọi người có mặt ở đây đều chuyên tâm nghe anh báo cáo, những ai đến dự hội thảo lần này đều đánh giá cao người đàn ông trẻ tuổi đang báo cáo này. Đến khi anh tổng kết xong phần của mình thì cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm, lúc này Mộ Thiên Thanh mới choàng tỉnh.

Cô theo phản xạ ánh mắt nhìn thẳng về phía Thượng Quan Mộc, anh cúi chào toàn thể hội trường rồi đi từ từ xuống khán đài, lúc này trên môi cô mới có một nụ cười.

Thật ra lúc đầu mới nghe có vài câu thì tư tưởng suy nghĩ của cô đã như sương mù...

Cô lặng lẽ oán than chính mình, nhìn thấy Thượng Quan Mộc ngồi xuống cạnh mình, cô mới cười nhạt nói: “Xem ra lần này người được khen ngợi nhất chính là anh rồi!”

“Em có lòng tin với anh thế à?” Thượng Quan Mộc cười hỏi.

“Anh nghe tiếng vỗ tay rồi sẽ hiểu.” Mộ Thiên Thanh bĩu môi nói.

“Đồ ngốc!” Thượng Quan Mộc cưng chiều vuốt ve mái tóc của cô, sau đó anh mới cười tới cong khóe mắt khi thấy cô tức giận nhìn mình chòng chọc.

Nếu như... thời gian dừng lại ngay lúc này thì tốt biết mấy!

Đột nhiên Thượng Quan Mộc cảm thấy chán ghét chính mình vì đòi đi học vụ tâm lý này, mấy ngày này tuy lúc nào Thiên Thanh cũng đi với anh, nhưng anh cảm nhận được cô không hề vui vẻ, thỉnh thoảng không biết cô nghĩ gì mà cứ ngồi ngẩn người một chỗ.

Máy bay lướt qua khỏi đường băng, từ từ cất cánh bay rồi lên lượn lơ giữa những tầng mây. Mộ Thiên Thanh không gặp được Lãnh Tinh Hàn, cô quay mặt nhìn những đám mây trắng bên ngoài cửa sổ giống như là những viên kẹo ngọt khổng lồ, trong mắt lóe lên chút mất mát.

Không gian yên tĩnh, Mộ Thiên Thanh nhớ lại cái đêm cô gặp anh ở biệt thự của giáo sư Smith, sau đó cùng anh tới nghĩa trang, thậm chí còn về căn biệt thự nhỏ.... Anh làm mọi chuyện cũng chỉ để dụ Tiêu Thần xuất hiện?

Chân mày Mộ Thiên Thanh nhíu lại, cô cứ có cảm giác mục đích của Lãnh Tinh Hàn không chỉ có nhiều đó.

Nhưng tại sao?

Rốt cuộc quan hệ của cô và Tiêu Thần là thế nào?

Chân mày của Mộ Thiên Thanh càng nhíu chặt hơn, nghĩ tới Tiêu Thần cô lại có cảm giác chán ghét, nhưng tại sao lại có cảm giác này thì cô không biết.

Lúc nhỏ ở cô nhi viện cô và mặt trời nhỏ chưa gặp anh ta lần nào, vậy nên mối quan hệ của cô và Tiêu Thần không tồn tại mới đúng.

Có đôi khi mắt nhìn chưa chắc là thật..

Em khỏe mạnh đó mới là Thiên Thanh (trời sáng)!

Trong khoảnh khắc Mộ Thiên Thanh trợn trừng hai mắt, có một cảm giác kháng cự ủa vào đầu của cô!

Không, không thể nào!

Cảm giác của cô không sai, chứ cho rằng mọi người lúc nhỏ và lớn lên đều không giống nhau đi, với lại lần đầu tiên đúng là cô không nhận ra mặt trời nhỏ, cũng giả thuyết cô dựa vào trực giác để xác định anh. Nhưng tại sao lại sai trầm trọng tới vậy được!

Nếu không phải thì tại sao Tiêu Thần lại nói câu đó, giọng nói dịu dàng làm cô cảm thấy chán ngấy, nhưng Lãnh Tinh Hàn cũng nói có một số việc chưa chắc là thật.

Điều quan trọng nhất, Lãnh Tinh Hàn muốn dụ Tiêu Thần ra ngoài, nhưng con mồi tại sao lại là cô?

Từng vấn đề cứ liên tục lướt qua trong đầu Mộ Thiên Thanh, cứ một vấn đề là lại có một đáp án sinh động hiện lên, nhưng càng giải đáp cô càng không hiểu.

Mộ Thiên Thanh hơi cắn môi, lắc đầu cự tuyệt suy nghĩ của mình.

Cô là cảnh sát, làm gì cũng cần có chứng cứ, không thể suy đoán vô căn cứ được.

“Thiên Than, Thiên Thanh...”

Giọng nói êm ái truyền tới, Mộ Thiên Thanh quay đầu lại nhìn Thượng Quan Mộc, thấy anh đang nhíu mày vẻ mặt lo lắng nhìn mình, lúc này cô mới giật mình hoàn hồn lại.

“Sao vậy?” Thượng Quan Mộc khẽ hỏi, “Khó chịu ở đâu à?”

Mộ Thiên Thanh lén lúc hít sâu vào, lắc đầu nói: “Không có, em đang nghĩ tới một bản án cũ.”

Thượng Quan Mộc nghe xong thì bật cười: “Em không thể thả lỏng bản thân một chút sao? Cứ tưởng sau khi được điều tới bộ phận văn phòng thì em sẽ tốt hơn trước, nhưng bây giờ anh thấy em càng ngày càng mê mẩn rồi.”

“Em...” Lời của Mộ Thiên Thanh ra tới miệng lại nuốt trở vào, cô lảng sang chuyện khác: “Không phải anh cũng vậy sao? Anh nhìn mình đi, chẳng phải anh cũng liều mạng như em sao?”

“Bối vậy chúng ta mới là một cặp.” Thượng Quan Mộc chớp mắt quyến rũ, ngay lúc này anh nắm lấy tay của Mộ Thiên Thanh kéo về phía ngực của mình, “Vợ chồng cùng nghề, nhất định bọn tội phạm sẽ rất sợ... sau này nếu có vụ án nào chúng ta có thể cùng hành động với nhau, nói không chừng còn có thể thu nạp được thêm vài đôi tình nhân nữa đó!”

“...” Mộ Thiên Thanh nghe giọng nói kiêu ngạo của anh thì không ngừng than trong lòng, ánh mắt của cô hơi trốn tránh, không trả lời lại.

Thượng Quan Mộc liếc nhìn cô, môi vẫn đang cười nhưng trong đáy mắt có chút tự giễu lướt qua...

Trên máy bay tràn ngập cảm giác mất mát, mà lúc này ở Newyork và thành phố A đều xảy ra những chuyện khác nhau.

Lãnh Tinh Hàn dứt hai tay vào túi quần, đứng ở ban công khách sạn nhìn về phía xa xa. Đường nét gương mặt lạnh băng như được điêu khắc, môi hơi mím lại.

Anh và Ứng giao chiến với nhau, việc thu mua MT thất bại dĩ nhiên cuộc chiến cũng chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Em không từ chức!

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn rồi mời đối phương vào.

Đường Lam mở cửa đi vào, hôm nay cô mặc đồ công sở màu xanh nhạt, tóc uốn lộn to được búi cao lên, cầm tài liệu đi về phía Lãnh Tinh Hàn, nặng nề nói: “Đế quốc Sun hôm nay đã chính thức gia nhập vào hội đồng quản trị của MT, người phụ trách bên hội đồng quản trị mới thông báo cho chúng ta ba ngày sau thành viên hội đồng quản trị sẽ bầu cử lại!”

“Ừ!” Lãnh Tinh Hàn đáp nhẹ lại, gương mặt cũng không biểu lộ cảm xúc gì nhiều.

Đường Lam hơi nghi ngờ nhìn bóng lưng cao ngạo đang lặng lẽ đứng trước cửa sổ, đó giờ anh không muốn từ bỏ MT, bây giờ bị đối thủ mạnh của mình lén lút cản đường, vậy mà anh lại có thể thành thoi như không có gì!

“Đường Lam...” Bất thành linh Lãnh Tinh Hàn gọi cô, “Chuyện ở đây giao cho cô xử lý, mặc kệ hội đồng quản trị có quyết định gì, sau khi xong việc cô rời khỏi Thiên Lân đi!”

Đường Lam vừa nghe thì sắc mặt trở nên cứng nhắc: “Tại sao? Khả năng của em không đủ yêu cầu hay là vì...” Cô ngập ngừng nói tiếp: “Chuyện vợ chưa cưới?”

“Tất cả đều sai!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói, giọng của anh không có cảm xúc nào cả.

“Nếu tất cả đều sai, vậy em không chấp nhận chuyện mình bị tổng giám đốc đuổi việc!” Gương mặt kiêu ngạo của cô lộ ra vẻ đau buồn, hơi thở gấp gấp nhìn người mình thầm yêu bao lâu nay, hai tay nắm chặt lấy tập tài liệu.

Lãnh Tinh Hàn từ từ xoay người lại, anh nhìn Đường Lam rồi lạnh nhạt nói: “Tôi chỉ báo cho cô hay, chứ không bàn bạc gì cả!”

“Em sẽ không rời khỏi Thiên Lâm, càng không rời khỏi anh!” Đường Lam mắt bình tĩnh nghiêng rằng nói, cô không biết mấy ngày trước đã xảy ra chuyện gì nhưng cô biết có chuyện xảy ra vào tối hôm anh đi đến nghĩa trang. Hình Thiên nhập viện không rõ nguyên nhân, còn anh lại lộ ra cảm xúc đau khổ lúc xưa, cảm xúc đó không nên tồn tại trên người anh, anh là vương giả chỉ có thể lạnh lùng vô tình, không được bị thương!

Còn nữa, mấy ngày này mọi chuyện đều thuận lợi nằm trong tay họ, đột nhiên lại thay đổi chóng mặt, cứ như có người âm thầm dẫn họ vào bẫy. E rằng... chuyện của MT chỉ là màn khói đầu thôi.

Lãnh Tinh Hàn hơi nhíu mày, neho mắt nhìn đáng vẻ mắt kiểm soát của Đường Lam rồi lạnh lùng nói: “Thiên Lâm không phải là sân khấu cuối cùng của cô!”

“Muốn em đi cũng được, nhưng không phải bây giờ!” Đường Lam cắn răng nói, đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ bướng bỉnh, cô nhìn chăm chăm vào Lãnh Tinh Hàn, ngoan độc nói: “Hội đồng quản trị lần này, em sẽ lôi kéo được. Thứ anh muốn, em sẽ cố gắng giúp anh tìm!”

Cô đặt tập tài liệu lên bàn trao, lễ phép nói: “Nếu tổng giám đốc không dặn gì nữa vậy tôi xin phép đi trước...”

Xong rồi cô nhìn Lãnh Tinh Hàn thật sâu, rồi rời khỏi với dáng vẻ cao ngạo không khuất phục.

Đến khi cửa được đóng lại Lãnh Tinh Hàn mới chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, một lúc sau mới lấy điện thoại di động ra gọi.

“Anh hai!” Người ở đầu dây bên kia rất ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của anh.

“Tiểu Tứ, dạo này đừng làm lớn chuyện gì ở thành phố A, hàng nhất định phải sạch sẽ rõ ràng nghe chưa!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt dặn dò.

Tiểu Tứ nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Anh hai, đã xảy ra chuyện gì à?”

Anh không để lộ tin Hình Thiên nằm viện ra ngoài. Đường Lam biết cũng chỉ là trùng hợp thôi, hôm đó lúc Lãnh Tinh Hàn đưa Hình Thiên tới bệnh viện cũng đúng lúc cô đi thăm bạn mình đang làm ở đó luôn.

“Không có chuyện gì!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt trả lời, sau đó tiếp tục dặn dò, “Anh và Hình Thiên ở lại thêm mấy ngày nữa, mặc kệ ai khiêu khích cũng phải coi chừng không được động tay!”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một chút, sau đó mới nghe anh ta trả lời lại: “Em hiểu rồi!”

Tiểu Tứ im lặng một lát rồi lại nói: “Nếu... đám người kia vẫn không cho hàng ra, vậy có cần hành động bước kế không?”

“Không cần đâu!” Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh trả lời không có cảm xúc gì, nhưng trong đáy mắt lại lộ vẻ thâm lương.

“Vâng ạ!” Tiểu Tứ đáp lại, mặc dù khó hiểu nhưng anh cũng không hỏi nhiều, việc anh hai làm luôn có nguyên nhân, anh hai có lý do nên không muốn nói.

Lãnh Tinh Hàn cúp điện thoại, xoay người lấy áo khoác đi ra ngoài, anh lái xe đến bệnh viện.

Vừa tới của phòng bệnh đã thấy Hình Thiên đang thu dọn đồ đạc, anh chỉ nhíu mày mà không nói gì.

Cảm nhận được có ánh mắt sắc bén nhìn mình, Hình Thiên dừng việc đang làm rồi quay đầu lại nhìn: “Anh hai.”

“Chẳng phải bác sĩ bảo ở lại theo dõi thêm hai ngày à?” Lãnh Tinh Hàn vừa nói vừa đi vào phòng bệnh.

Hình Thiên thể hiện ra đáng vẻ của người có học, gương mặt coi như không có chuyện gì mà nói: “Sức khỏe của em em hiểu mà, chơi một trận đã chiến với anh cũng không thành vấn đề.”

Lãnh Tinh Hàn ngồi trên ghế sofa liếc nhìn Hình Thiên, thấy môi của anh hơi co giật thì âm thầm nhíu mày.

Hình Thiên cảm thấy sợ hãi khi bị ánh mắt sắc bén của Lãnh Tinh Hàn nhìn mình, thật là sai lầm khi lựa chọn nói dối anh hai.

“Anh ép anh Thần lộ mặt thì anh ấy không còn lo ngại gì nữa, e là anh ấy sẽ có hành động lớn ở thành phố A. Vết thương của em không có gì phải lo cả, chi bằng về thành phố A điều dưỡng sẽ hay hơn, về đó...” Hình Thiên ung dung nói, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lãnh Tinh Hàn anh âm thầm nhếch môi cười, lầm bầm nói tiếp: “Anh cũng yên tâm về mọi chuyện hơn, bây giờ mọi người chưa biết chuyện của anh Thần. Chỉ sợ sau này không biết Dạ Ưng sẽ thành bộ dạng gì nữa!”

Ánh mắt rét lạnh của Lãnh Tinh Hàn quét về phía Hình Thiên, lạnh nhạt nói: “Nếu cậu ấy muốn đối phó Dạ Ưng thì đóng hàng kia cần phải chờ tới khu vực thuộc vùng biên quốc tế mới ra tay!”

Hình Thiên bĩu môi, anh hai nghĩ vậy nhưng anh lại thấy không đúng.

Anh và đám Tiểu Tứ không giống nhau, đám Tiểu Tứ sau này mới đi theo anh hai và anh Thần, hai người này rất có ý nghĩa với họ. Còn anh thì chỉ đi theo anh hai, bất kỳ ai đụng vào anh hai, anh sẽ không tha đâu!

“Thù tục xuất viện em đã làm xong rồi!” Hình Thiên lạnh nhạt nói, lời nói cổ chấp: “Em cũng báo với sân bay rồi, ngày mai chúng ta đi chuyến sáng sớm về thành phố A!”

Sau khi nói xong Hình Thiên tiếp tục dọn dẹp đồ đạc của mình, tối hôm qua đánh nhau nên gờ chân của anh phải khập khiễng mà đi qua đi lại. Lãnh Tĩnh Hàn nhìn anh chăm chăm, anh biết bản thân mình đang bước bình.

Anh hai hy vọng anh không xảy ra chuyện gì, anh cũng hy vọng như vậy!

Quả nhiên khi hai người về tới thành phố A, người đón chào đầu tiên chính là một đóng kí giả, đôi mắt Lãnh Tĩnh Hàn trở nên sâu thẳm.

“Em đi yêu cầu phía sân bay mở lối đi đặc biệt!” Hình Thiên liếc nhìn đám phóng viên đang quay vòng họ, sau đó đi ra khỏi sân bay với Lãnh Tĩnh Hàn bằng lối đi chuyên dụng.

[Bản tin thời sự mới nhất: Mấy ngày gần đây đế quốc Sun đã thông qua chính phủ về dự án khai phá và giải phóng chính thức bước vào thành phố A, hạng mục này phần lớn là do tập đoàn Thiên Lân đứng đầu, lần này lại bị đế quốc Sun phớt tay trên... Đồng thời hôm nay cũng bắt đầu phiên giao dịch thị trường chứng khoán, cổ phiếu của tập đoàn Thiên Lân cũng bị biến động...]

Nghe tin từ radio nhưng về mặt Lãnh Tĩnh Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ, bọn họ không gọi tài xế tới đón. Vết thương của Hình Thiên cũng chưa khỏi hẳn nên anh là người lái xe.

Hình Thiên hừ nhẹ, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu tiên là anh hơi bất ngờ sau đó mới nghi ngờ hỏi: “Mình không tới công ty à?”

“Tới bệnh viện!” Lãnh Tĩnh Hàn thân nhiên nói.

Môi Hình Thiên co giật, không dám tin mà gầm nhẹ: “Anh hai...”

“Không phải cậu nói về đâu sẽ nghỉ ngơi tiếp à?” Giọng nói nhẹ nhàng, làm người khác không biết Lãnh Tĩnh Hàn đang nghĩ gì. Khóe miệng Hình Thiên tiếp tục co giật, bày ra vẻ mặt đau khổ, thật là con mẹ nó chứ! Anh muốn nói tiếp nhưng bị Lãnh Tĩnh Hàn dùng ánh mắt sắc bén nhìn, lời chưa kịp nói đã phải nuốt ngược trở về.

Tới bệnh viện thì tới, dù sao cũng đỡ hơn ở Newyork!

Lãnh Tĩnh Hàn đưa Hình Thiên tới bệnh viện tư nhân của tập đoàn Thiên Lân, trực tiếp giao anh cho viện trưởng. Viện trưởng là người thông minh, biết Hình Thiên là người bên cạnh Lãnh Tĩnh Hàn còn được anh đích thân đưa tới, vì vậy ông tự mình kiểm tra cho Hình Thiên nhưng khi thấy mấy vết thương thì ngẩn người, mặc dù ông hơi ngạc nhiên nhưng cũng hiểu một điều, có vài chuyện không nên biết mới là tốt nhất!

Lãnh Tĩnh Hàn đợi viện trưởng kiểm tra xong, sau khi xác định không có gì mới lái xe tới tập đoàn Thiên Lân, giờ này giá cổ phiếu cũng xuống rất nhiều, tập đoàn Thiên Lân bị thế lực bên ngoài tung tin nhưng vẫn như mặt trời sau cơn mưa, chiếu sáng khắp góc ngách thành phố A.

Mộ Thiên Thanh đi uống trà sáng với mấy người trong tổ, cô cầm ly trà sữa trong tay còn mắt thì nhìn chăm chăm vào người đàn ông trên TV, người đã được chính phủ cho thông qua dự án – Tiêu Thần!

Anh ta là CEO ở sau lưng đế quốc Sun.

Tiêu Thần, Lãnh Tĩnh Hàn.

Đế quốc Sun, tập đoàn Thiên Lân.

Rốt cục thì anh ta muốn làm gì?

Một Thiên Thanh bất giác được mà bóp chặt ly trà sữa, đột nhiên cô nghe được tiếng ai hét lên mới vội hồi hồn, ôi! bị kịch đã xảy ra.

Cả ly trà sữa đều đổ vào người của cô, vấn đề to nữa là hôm nay cô mặc bộ đồ màu hồng nhạt, bây giờ thêm một màu cari nhuộm vàng trước ngực cô.

“Thiên Thanh, sao cậu lại nhìn tới say sưa vậy hả?” Kili vội vàng lấy khăn giấy đưa cho cô, “Ai không biết còn tưởng rằng cậu và người tên Tiêu Thần đó có quan hệ khác nữa chứ!”

Kili vô ý nói nhưng lại làm Mộ Thiên Thanh giật mình, ánh mắt cô lại rơi vào màn hình TV.

Kili nhú mày ngạc nhiên nhìn Mộ Thiên Thanh, sau khi nhìn thấy người đàn ông xuất hiện trên TV mới mỉm cười nói: “Người đàn ông này đúng là có sức quyến rũ, nhưng mà so với sếp lạnh lùng của chúng ta thì ... còn kém xa!”

Mộ Thiên Thanh mù tịt nhìn Kili, đôi mắt cô lóe lên tia hoảng hốt, sau đó cô bỏ ly trà sữa xuống rồi vội vàng đứng dậy, bỏ lại một câu “mình đi toilet” xong hoảng hốt bỏ chạy.

Cô vừa mới rời khỏi nhà hàng thì Thượng Quan Mộc đã dẫn theo nhóm người bên tổ hành động đi vào, đầu tiên là anh nhìn một vòng kiểm Mộ Thiên Thanh, khi không thấy bóng dáng của cô thì ánh mắt lộ ra vẻ mất mát.

“Báo cáo sếp Mộc, Thiên Thanh làm đổ trà sữa lên áo nên đi chạy vào toilet rồi!” Kili ngọt ngào cười, ánh mắt toát lên vẻ khéo léo.

“Không sao chứ?” Thượng Quan Mộc không nói gì, nhưng Hà Tuấn thì khác, Thiên Thanh trong mắt cậu là một người cẩn thận không bất cẩn như vậy. Nhưng còn Kili thì ngược lại, cậu nhìn Kili từ trên xuống dưới.

Kili không cần Hà Tuấn nói cũng biết cậu ta đang nghĩ cái gì, lập tức tron trùng hai mắt, nghiêng răng nói: “Ê, nét mặt đó của cậu là sao đây?”

“Cô đang nghĩ gì thì tôi cũng nghĩ vậy!” Hà Tuấn nhún vai, cười xấu xa. Sau đó vội vàng bỏ chạy khỏi khu vực nguy hiểm mà đi mua com.

“Thiên Thanh bị gì vậy?” Thượng Quan Mộc ngồi xuống lạnh nhạt hỏi, anh nhíu mày trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

“Lo ngắm trai đẹp thôi!” Kili cố ý nói, sau đó quét mắt về phía TV, trong đáy mắt lóe lên sự gian xảo.

Đôi khi các cặp đôi cũng cần có vài chút xúc tác.

Thượng Quan Mộc nhìn theo Kili, khi thấy trên TV xuất hiện hàng chữ [Tập đoàn Thiên Lân] thì đôi mắt vốn lo lắng của anh giờ lại nặng trĩu.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Đổi lại cách chơi!

Đôi mắt trải qua bao thăng trầm của Lãnh Tiểu Thiên hơi ánh lên chút do dự, môi ông giật nhẹ, cuối cùng vẫn nuốt những lời muốn nói vào.

“Không có nguyên nhân nào cả. Tóm lại ai cũng được, trừ Tiêu Thần ra!” Lãnh Tiểu Thiên trầm giọng nói, lời nói hơi mất bình tĩnh thậm chí có chút hấp tấp.

Lãnh Tĩnh Hàn mặt không đổi sắc, thấy được cảm xúc trong mắt của Lãnh Tiểu Thiên anh lên hừ lạnh rồi thầm nghĩ: Xem ra có rất nhiều người biết vấn đề nằm ở đâu, nhưng chỉ mình anh là không biết gì cả!

“Chuyện của tôi, tôi sẽ tự xử lý!” Lãnh Tĩnh Hàn nghiêng người về trước, rũ mắt dụi tàn thuốc trong tay. Sau đó anh đứng dậy, lạnh nhạt nhìn Lãnh Tiểu Thiên: “Tôi không biết nguyên nhân là gì? Nhưng chuyện nên tới thì sẽ tới, cha nói có đúng không?”

Dứt lời ánh mắt của anh đột ngột trở nên sắc bén, trong phút chốc Lãnh Tiểu Thiên không biết nên phản ứng thế nào.

Đến khi Lãnh Tĩnh Hàn đi tới cửa chính rồi Lãnh Tiểu Thiên mới giật mình, ông nhìn bóng lưng to lớn cao ngạo nhưng lại cô độc của anh, đến khi cửa chính bị đóng lại hoàn toàn ông mới nhếch môi cười: “Anh Nguyên, nó... càng lúc càng giống anh! Chuyện năm đó... thật sự sẽ liên lụy tới tụi nhỏ sao?”

Lãnh Tiểu Thiên thở dài, lông mày nhíu chặt lại, mặc kệ chuyện năm đó ai đúng ai sai. Mọi người đều cho rằng lỗi ở anh Nguyên, nhưng ông tin anh Nguyên sẽ không làm vậy!

Ông ngồi nghĩ thêm một lúc mới từ từ đứng dậy, ánh mắt nhìn ra ngoài qua cửa sổ sát đất, bên ngoài là bầu trời xanh thẳm không có một áng mây nào. Ánh mặt trời nóng hừng hực đang chiếu thẳng xuống.

Năm đó mọi chứng cứ đều đổ dồn về phía anh Nguyên, trong tình hình như vậy...

Lãnh Tiểu Thiên cười thê lương, sao ông có thể nói với Tĩnh Hàn đây?

“Haizz...” Lãnh Tiểu Thiên thở dài, thu hồi tầm mắt lại đi lên phòng sách.

Năm đó ai đúng ai sai không quan trọng nữa, người đã chết từ lâu rồi. Lúc đầu người biến mất không tung tích, đến khi tìm được Tĩnh Hàn ông cũng rất lo lắng không biết có nên nhận nuôi Tiêu Thần luôn không, nhưng cuối cùng có một số chuyện phát sinh, ông đành phải nhận lại.

Nhưng không ngờ bọn chúng cứ như cặp song sinh, Tĩnh Hàn sau khi ra nước ngoài cũng dẫn Tiêu Thần đi cùng.

Khi ông biết hai đứa nó tới Mỹ, quan hệ rất tốt ông mới yên tâm. Có lẽ chuyện năm đó đã chôn vùi rồi, không đáng gì tới tình cảm anh em của chúng nó.

Ông luôn nghĩ vậy cho tới khi Tiêu Thần chết...

Tĩnh Hàn không biết ông luôn theo dõi tui nó, lúc đó Tiêu Thần vì nó mà chết, ông không cảm động mới là giả. Nhưng đồng thời ông cũng cảm thấy may mắn, dù sao thì người chết là Tiêu Thần, rất nhiều chuyện còn có sự thật cũng sẽ tan thành mây khói.

Sau lần đó, Tĩnh Hàn càng lạnh lùng hơn trước, dường như cuộc sống của nó không có tình cảm nữa. Ông giao công ty cho thằng bé, ép buộc nó phải nhận lấy... nguyên nhân đơn giản vì đó là đồ của nó.

Lãnh Tiểu Thiên như chìm vào trong hồi ức, nét mặt nặng nề đứng trước cửa sổ trong phòng sách. Cẩm tẩu thuốc bằng ngọc trong tay chậm chậm hút, làn khói mờ nhạt mang theo hương vị thoang thoảng lan tỏa xung quanh.

Thân là thương nhân, không ai có được con đường thuận lợi cả, cũng không ai có thể đảm bảo hạng mục nào mình đầu tư cũng sẽ thành công. Tuy ông kỳ vọng rất nhiều vào Tĩnh Hàn, nhưng trong lòng ông cũng biết rõ, thằng bé làm việc luôn bức người, không chừa thủ đoạn mà dồn đối phương vào chỗ chết.

Lúc nghe tin MT vì Sun mà kế hoạch không thành, ông cũng hơi ngạc nhiên, sau đó nghe tin khách các hạng mục ở thành phố A đều bị Sun đoạt mất, nhưng mấy thứ này không đáng nói tới. Điều ông ngạc nhiên nhất, người đứng sau Sun lại chính là Tiêu Thần!!

Nó không chết, còn lấy thân phận khác xuất hiện trước mặt mọi người!

Điều này đại biểu cho cái gì?

Lãnh Tiểu Thiên từ từ hít vào một hơi thuốc, sau đó chậm chậm phả ra. Khói trắng mờ che mất tầm nhìn của ông, làm cho cảnh vật trước mắt hơi mờ đi, mà giờ đây về mặt của ông lại càng thêm nặng nề hơn trước.

Xem ra... Tiêu Thần đã biết chuyện năm xưa rồi!

Không!

Lãnh Tiểu Thiên bác bỏ ý nghĩ này của mình, ánh mắt hơi nheo lại dường như muốn bắn vỡ cả lớp cửa kính.

Có thể Tiêu Thần đã biết chuyện lúc ở Mỹ, đồng thời lúc đó nó cũng cứu mạng Tĩnh Hàn. Tuy không nói đây là một tiết mục lừa đảo, nhưng đồng thời cũng cho nó một thời gian để đi con đường khác.

Đối với một người có năng lực thời gian năm sáu năm là vừa đủ!

Lãnh Tiểu Thiên thu hồi tầm mắt, ông xoay người đi tới bàn làm việc, cầm điện thoại nhấn một dãy số, sau khi bên kia bắt máy ông mới trầm giọng nói: “Lão Hàn, khi nào ông về thành phố A?”

“Mấy ngày nữa!” Giọng của lão Hàn không nặng nề như mấy ngày trước bị Lãnh Tĩnh Hàn làm khó.

“Ừ, tôi chờ ông!”

Lão Hàn nhú mày hỏi: “Có chuyện gì hả?”

“Ông cũng đang chú ý tới nó. Cần gì giả bộ trước mặt tôi!” Giọng nói của ông pha lẫn chút chế nhạo.

Lão Hàn im lặng một tí, sau đó thì xấu hổ cười rồi đáp lại một tiếng.

Lãnh Tiểu Thiên cúp máy, hơi lẩm bẩm: “Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải bảo vệ đứa con duy nhất của anh Nguyên.”

Tại biệt thự của Tiêu Thần, nằm ở lưng chừng núi.

Tiêu Thần ngồi ở ghế dài trong sân, cánh tay dài tùy ý gác lên tay vịn, tay còn lại đang cầm một cái hộp trang sức tinh xảo quý giá. Trên mặt hộp khắc rõ logo Y-rystal màu vàng, chỉ cần coi cái hộp là đã biết bên món đồ bên trong có giá trị không nhỏ.

Mục Sâm đứng bên cạnh hơi nghi ngờ, Tiêu Thần cầm cái hộp lâu lắm rồi mà không chịu mở ra. Công ty vàng bạc đá quý Y-rystal thuộc về tập đoàn Thiên Lâm vừa mới cử người giao cái hộp này tới, anh tưởng là anh Tiêu đặt làm... nhưng này giờ anh ấy vẫn do dự không chịu mở ra, làm anh có cảm giác... món đồ này là Lãnh Tĩnh Hàn gửi tới.

Tiêu Thần rút tay đang gác trên tay vịn về, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt sâu xa mở cái hộp ra. Món đồ bên trong đúng như suy nghĩ của anh, chính là “Tĩnh Thiên”.

Nếu em khỏe mạnh thì sẽ là trời xanh...

Tiêu Thần nhếch môi cười lạnh, ánh mắt càng nhìn càng trở nên sâu sắc, càng nhìn “Tình Thiên” thì nụ cười dần lan tới cả khóe mắt.

Mục Sâm thấy Tiêu Thần cười như vậy mới âm thầm nhủ mày, không biết sợ đây chuyện này có ý nghĩa gì mà làm anh Tiêu vui vẻ thế.

Một tiếng “bốp” vang lên, Tiêu Thần đóng nắp hộp lại sau đó đứng dậy, liếc nhìn Mục Sâm đang vội vàng thu lại ánh mắt nghi ngờ của mình, lạnh nhạt nói: “Câu ấy nhường tôi một bước, làm vậy trò chơi thiếu hứng thú rồi. Đổi lại cách thức chơi mới thôi!”

Sau đó Tiêu Thần vỗ lên bả vai của anh, lộ ra nụ cười quyến rũ xen lẫn mờ ám. Ánh mắt trở nên nghiêm trọng, cảm “Tình Thiên” xoay người đi về phía gara.

Mục Sâm nhủ mày nhìn chiếc xe lái đi mất, trong lòng thầm suy nghĩ lời Tiêu Thần vừa nói.

Tiêu Thần vừa lái xe vừa liếc nhìn hộp trang sức đang được đặt trên ghế lái phụ, trong đáy mắt dần dần lan tỏa con giận và nguy hiểm.

Thứ không thuộc về anh, anh muốn!

Thứ thuộc về anh, anh cũng muốn!

Năm đó cha mẹ anh thua dưới tay nhà họ... Anh muốn đòi lại toàn bộ!

Ánh mắt Tiêu Thần lóe lên tia lo lắng, nhếch môi cười, không khí trong xe lan tràn mùi vị tàn bạo.

Ánh mắt trời dần dần ngã về chiều tây, mang theo sự ảm áp. Trời cũng bắt đầu đổi gió, mang theo chút lạnh lẽo.

Trong cục cảnh sát khu Nam, khó khăn lắm mới có thời gian rảnh được một tí. Máy ngày nay không biết trời thổi gió gì mà Dạ Ứng lại yên lặng không có tiếng động, khu vực của họ vô cùng yên bình.

Động tĩnh của Dạ Ứng luôn được coi như là “dẫn đầu”, vài xã đoàn thấy họ yên lặng không hành động nên cho rằng thủ lĩnh sẽ có hành động lớn, vì vậy cả một đám cũng kéo nhau an phận giống như chim đầu đàn.

Ở thành phố A, Dạ Ứng giống như huyền thoại bóng tối. Bọn chúng gào thét không coi cảnh sát ra gì, vì vậy mà hành động nhỏ nhoi của Dạ Ứng đều không bị người khác chụp đuôi được.

Hà Tuấn ngồi chơi xoi nước, còn Kili thì chơi đánh cờ. Trong mắt mọi người hai người này cứ như một đôi oan gia, họ chỉ cách nhau có một cái cửa sổ mà luôn chọc phá nhau, xem ra tiệc mừng của hai người này sắp có rồi!

Mộ Thiên Thanh ngồi tại chỗ đọc hồ sơ, trước giờ cô làm việc vô cùng nghiêm túc, không có gì có thể quấy rầy cô nhưng hôm nay cô lại ngồi thất thần.

Mộ Thiên Thanh cầm hồ sơ trong tay lâu lắm rồi mà không động đậy, cứ đọc có một trang, trong đầu không biết đang nghĩ gì nữa. Nói chung là ngồi vậy lâu rồi..

“Suýt suýt...” Hà Tuấn nháy mắt ra hiệu với Kili, sau đó liếc nhìn Mộ Thiên Thanh.

Kili nhìn theo, thấy dáng vẻ dờ dẩn của Mộ Thiên Thanh thì hơi nhíu mày hỏi: “Thiên Thanh, cậu khó chịu ở đâu à?”

Cô nghe thấy có người gọi tên mình, mới giật mình, sau đó mới lắc đầu theo phản xạ, “Mình không sao!”

“Không sao thật chứ!” Kili nhíu mày hỏi lại.

Mộ Thiên Thanh cười nhún vai, ý bảo không sao.

“Cậu...”

“Thiên Thanh, có người kiểm kia!”

Lời của Kili bị tiếng rống của Lý Dục cắt ngang, tất cả mọi người quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh. Thấy Tiêu Thần mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, khoác thêm một cái áo lông màu vàng nhạt ngắn tay bên ngoài phối với quần jean, anh đang cầm một bó hoa hướng dương trên tay, mà trong bó hoa đó đặt một cái hộp.

Mọi người buổi sáng hầu như đã coi tin tức, chỉ liếc mắt nhìn là nhận ra anh ta ngay. Anh lúc này không khí phách giống như lúc mặc đồ vest trên TV mà gây giờ cả người đều trắng ngáp hơi thở quyến rũ mờ ám xen lẫn chút tức giận.

Tiêu Thần không tính là một người đàn ông đẹp trai, nhưng chỉ cần anh liếc nhìn ai một cái thì cũng đủ làm cho người khác phải say mê mình.

“Tiêu Thần?” Kili ngạc nhiên, cô nhìn Tiêu Thần rồi nhìn Mộ Thiên Thanh không hề ngạc nhiên như mình tưởng, cô ấy chỉ hơi nhíu mày về mặt có chút kháng cự và lạnh nhạt.

Tiêu Thần hơi nhếch môi cười, dưới ánh mắt của mọi người đi tới chỗ Thiên Thanh, không nói lời nào mà đặt bó hoa lên bàn của cô, sau đó đưa hộp

trang sức trong bó hoa cho cô.

Chân mày Mộ Thiên Thanh nhíu chặt hơn, đột nhiên cô phát hiện ra cô càng không thích anh. Người này cho cô cảm giác đang lừa gạt bạn tốt của mình, còn tự cho mình là đúng!

Mặc dù cô không biết tại sao Lãnh Tĩn Hàn lại dùng cô để dụ anh ta ra, nhưng trong lòng cô không muốn dính líu gì tới người này.

“Hừ!” Tiêu Thần hừ lạnh, đưa hộp trang sức cho cô.

“Anh đang công khai dứt lốt tôi ngay tại đồn cảnh sát à?” Giọng của Mộ Thiên Thanh vô cùng lạnh.

Tất cả mọi người trong cục cảnh sát xém chút nữa là té ngã vì lời nói của Mộ Thiên Thanh.

Tiêu Thần cười không thèm để ý lời của cô, lạnh nhạt nói: “Anh đã từng nói, lúc anh trở về sẽ tìm em... và mang nó tới đưa cho em!”

Vừa nói Tiêu Thần vừa liếc nhìn hộp trang sức, “Mở ra đi, coi bên trong là gì... nếu em còn muốn xa lánh anh thì anh không ép em nữa!”

Mộ Thiên Thanh theo phản xạ không muốn nhìn thấy món đồ bên trong, hộp trang sức trên mặt khắc chữ Y-crystal làm cô kháng cự lại theo bản năng, nhưng hành động ngược với suy nghĩ. Lúc cô phản ứng lại thì mình đã cầm hộp trang sức trong tay, cô nhìn Tiêu Thần rồi cuối cùng từ từ mở hộp trang sức...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tôi muốn gặp Lãnh Tĩn Hàn! Mộ Thiên Thanh nhìn Tiêu Thần, nghi ngờ mở nắp hộp ra

Edit: Lê Thần Hy

Ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm vào từng cử động của Mộ Thiên Thanh. Vận đào hoa của cô cũng khá nhí, từ Lãnh Tĩn Hàn rồi tới Thượng Quan Mộc, giờ thêm người đàn ông đang đứng ở đây. Ai cũng là họ đều là người có địa vị trong xã hội.

Người ta thường nói đen bạc đỏ tình không sai mà.

Khoảng thời gian này công việc của Mộ Thiên Thanh đúng là không thuận lợi, nưng mà chuyện tình cảm thì rất tốt à!

Có mấy người trong lòng thầm khinh thường cô.

Mộ Thiên Thanh mở nắp hộp ra nhìn sau đó khó hiểu nhìn Tiêu Thần, tiếp theo ánh mắt của cô lại rơi vào vật trong hộp... Sau khi thấy rõ vật bên trong thì ngay lập tức Mộ Thiên Thanh đờ người ra.

Cô quên cả phản ứng lại, đến đầu óc cũng trở nên mờ tịt đi. Đôi mắt tròn to nhìn chăm chăm vào “Tình Thiên”, cứ sợ là mình đang nhìn lầm.

Kili và Hà Tuần đứng gần cô nhất, họ đều đưa mắt liếc nhìn sợ dây chuyền trong hộp. Bản thân là phụ nữ, ai cũng có tánh bà tám, Kili liếc cái đã nhận ra đây chính là sợi “Tình Thiên” xuất hiện trong buổi đấu giá lần trước của Y-rytal, giá trị cao ngất ngưỡng.

Hà Tuần nhíu mày nhìn sợ dây “Tình Thiên”, nhớ lần trước lúc trực ở buổi đấu giá, vẻ mặt của Thiên Thanh như lo được lo mất, còn có đau khổ khi thấy sợ dây chuyền được mang ra.

Trong cục có nhiều người bắt đầu xì xào với nhau, có người ghen tị hừ lạnh, đồng thời cũng ngáy người khi thấy món đồ trang sức lộng lẩy mà Mộ Thiên Thanh đang cầm.

“Cô ta ghê thật, sếp Mộc cũng không thỏa mãn được cô ta. Suốt ngày ở trong đồn cảnh sát ghẹo trai hoài!” Một phụ nữ nhỏ giọng xỏ xiên với người đứng bên cạnh.

Người bên cạnh cũng phớt hơ theo cô ta..

Giọng của hai người không lớn lắm, nhưng giờ đây mọi sự chú ý đều rơi vào Mộ Thiên Thanh và Tiêu Thần, cho nên bầu không khí ở chỗ này vô cùng yên tĩnh.

Lâm Hải đột ngột quay đầu lại nhìn hai cảnh sát đang trong giai đoạn thực tập, ánh mắt lạnh băng làm hai người đó cảm thấy mất hứng, bủi môi không dám nói gì nữa.

Tay Mộ Thiên Thanh run rẩy cầm cái hộp, mũi chua xót, mắt cũng dần dần có một làn nước đọng lại làm mờ dần sợ dây chuyền trước mặt mình.

Một lúc lâu sau mọi người dường như mất kiên nhẫn, tâm trạng hiếu kỳ càng ngày càng muốn biết. Mộ Thiên Thanh hít sâu vào, cố gắng ép bản thân phải kiên cường.

Sau đó cô từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần, giống như muốn xuyên thủng tim của anh ta.

Anh ta mới vừa nói gì nhỉ?

Đã hứa sẽ mang nó đến gặp cô à!

Lúc trước anh ta còn nói gì nữa?

Nếu em khỏe mạnh, thì chính là Thiên Thanh!

Không, tuyệt đối không đúng. Sau cô có thể nhận sai người được chứ!

Cho dù qua nhiều năm rồi, mọi người có thay đổi nhưng sao cô có thể nhận sai tới mức độ này?

Cô nghiêng rặng, ánh mắt nhìn Tiêu Thần trở nên sắc bén hơn trước. Cô muốn nhìn thấu người trước mặt mình. Cô muốn hiểu rõ ánh mắt của anh ta, coi bản thân mình có sai không?

“Thiên Thanh...” Giọng nói nhàn nhạt của anh vang lên, đôi mắt sâu thăm nhìn phản ứng của cô. Nhếch môi cười tự giễu, trong đáy mắt có nỗi đau buồn không ai thấy, anh ung dung nói: “Xin lỗi em, nhiều năm rồi mới quay lại tìm em!”

Mộ Thiên Thanh mới ép mình không khóc, nhưng khi nghe anh ta nói xong thì nỗi chua xót lại dâng trào lên. Nhưng ánh mắt ửng đỏ vẫn nhìn anh hùng hăng như cũ.

Cô lắc đầu, cắn chặt môi nhìn Tiêu Thần. Trong tim dường như có gì đó đang lan tràn ra ngoài, lúc trên máy bay cô đã cố gắng không nghĩ tới chuyện của Tiêu Thần, nhưng không ngờ giờ mọi chuyện lại đột ngột đến vậy.

Trong lòng cô chối từ sự thật này....

“Anh gạt tôi!” Mộ Thiên Thanh nghiêng rặng nói, cô nặc kệ ánh mắt của mọi người, đôi mắt rung rung nước trừng mắt nhìn Tiêu Thần. Nụ cười tự giễu của anh càng sâu thêm, vốn đang che giấu sự đau khổ trong đáy mắt nhưng khi nghe Mộ Thiên Thanh nói xong thì không thể che giấu được nữa.

“Anh lừa em?” Tiêu Thần cười tự giễu, anh đang hỏi Mộ Thiên Thanh đồng thời cũng hỏi chính mình.

Câu hỏi nhẹ nhàng nhưng lại làm cả người cô run rẩy, đôi mắt cô run run sau đó nước mắt chảy dài xuống, “Tiêu Thần, đây là trò đùa của hai người phải không? Hận thù của anh và anh ta đừng đổ lên người tôi!”

Càng nói giọng Mộ Thiên Thanh càng lớn hơn, cuối cùng gần như là gào lên. Sau đó cô không nghĩ ngợi gì mà lấy sợ dây chuyền trong hộp ra ném thẳng lên người Tiêu Thần.

“Kỷ niệm này đối với tôi rất quan trọng. Tôi muốn giữ lại ký ức tuổi thơ tuyệt vời nhất cũng không được sao?” Mộ Thiên Thanh nhìn trừng mắt nhìn anh, cô không muốn khóc, nhưng nước mắt lại không khống chế được mà tuôn trào ra. Cô bi thương hét to: “Mấy người dự vào gì mà lấy phần ký ức lúc nhỏ làm khó tôi? Mấy người muốn xuất hiện là xuất hiện à? Còn không muốn xuất hiện thì đừng thủ đoạn làm mấy chuyện vô vị, tôi chỉ muốn quên đi mặt trời nhỏ lúc trước đối xử tốt với tôi. Bộ sai sao?”

Mộ Thiên Thanh không thể khống chế được cảm xúc của mình nữa, bao suy nghĩ phức tạp hoàn toàn chỉ sụp đổ trong giây lát khi biết được tất cả sự thật. Mắt cô rung rung nước nhìn chăm chăm Tiêu Thần, môi không ngừng run rẩy.

“Thiên Thanh...” Tiêu Thần khẽ gọi cô. Vừa rồi lúc chụp được sợ dây “Tình Thiên” anh thấy nước mắt của cô thì không khỏi áy náy, tay nắm chặt sợ dây chuyền, phần hoa văn nhô ra đâm thẳng vào lòng bàn tay của anh, “Có vài chuyện anh bắt đắc dĩ!”

Anh cắn răng nói như đang cố gắng chịu đựng, Tiêu Thần cả kinh khi nhìn thấy đôi mắt đau khổ ngập tràn nước của cô. Trước giờ anh cứ cho rằng sau cái đêm bị thương đó mình sẽ không còn đau nữa, nhưng giờ anh mới biết mình quá tự cao rồi.

“Bắt đắc dĩ... Ha ha...” Mộ Thiên Thanh vừa khóc vừa cười, cô đang cười Tiêu Thần nhưng cũng cười chính mình. Cô rừ rứt, nỉ non nói: “Bắt đắc dĩ... Sự thật không phải là mơ... Đôi khi nhìn thấy cũng chưa chắc là thật.”

Đột nhiên Mộ Thiên Thanh ngước mặt lên, ánh mắt sắc bén nhìn Tiêu Thần rồi chuyển tới sợ dây “Tình Thiên” anh ta đang cầm trong tay, cuối cùng nhìn vào cái logo Y-rytal trên nắp hộp... Mộ Thiên Thanh mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, đứng dậy không thèm liếc nhìn Tiêu Thần mà bỏ chạy ra ngoài.

Vừa mới ra tới cửa đã nhìn thấy Thượng Quan Mộc đang xuống xe chuẩn bị đi vào cục cảnh sát. Khi thấy Mộ Thiên Thanh khóc anh liền nhủ mảy, không thèm quan tâm đây là sợ cảnh sát đang còn có nhiều người mà kéo Mộ Thiên Thanh vừa chạy vừa khóc lại, trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện

gi?”

Mộ Thiên Thanh mơ hồ nhìn về mặt sắc lạnh của Thượng Quan Mộc, trên người anh tỏa ra một tí tức giận làm người khác ớn lạnh, nghe nói hôm nay anh dẫn một tổ nào đó đi huấn luyện dã chiến, trong cục này ai không biết anh huấn luyện rất khắc khe. Chỉ có vài người có thể chịu đựng nổi, yêu cầu của anh đặc biệt cao, không đạt được thì không được chọn.

“Đừng hỏi!”, cố gắng thoát khỏi sự khống chế của Thượng Quan Mộc. Cô hít sâu, run run hàng mi, sau đó khàn giọng nói: “Xin lỗi, em muốn yên tĩnh một lát!”

Nói xong cô bỏ đi không thèm dừng lại, mặc kệ mọi người đang ngạc nhiên mà chạy ra khỏi cục cảnh sát.

Thượng Quan Mộc nhìn bóng lưng cô rồi đi trong mắt toát lên vẻ hung ác. Tóc mai hơi động, anh thu hồi tầm mắt lại xoay người đi vào cục cảnh sát. Mặc dù lo lắng cho Thiên Thanh, nhưng anh lại không đuổi theo cô.

Về mặt Thượng Quan Mộc lo lắng, mà mấy người đi theo anh từ chỗ dã chiến về thì âm thầm cười trộm. Hôm nay huấn luyện không tốt, đội trưởng lại vì Mộ Thiên Thanh mà cả người tràn ngập hơi khi tàn bạo, xem ra mọi người nên tự cầu phúc cho mình rồi.

Mộ Thiên Thanh ra khỏi cục cảnh sát lập tức chạy như điên, lúc đứng ở tập đoàn Thiên Lâm cô đã thở hổn hển. Cả quãng đường cô chạy chứ không thèm nhớ tới có loại phương tiện giao thông gọi là “xe”.

Mộ Thiên Thanh cảm thấy rất cổ hợm, nhưng cố gắng nhịn xuống. Đôi mắt ửng đỏ nhìn chằm chằm vào kiến trúc cao tầng trước mặt mình, sau đó từ từ đi vào trong.

Nhân viên tiếp tân biết người đang tới rất lợi hại, thời gian trước truyền thông đưa tin rất nhiều. Cộng thêm lần trước Mộ Thiên Thanh tới lúc tập đoàn xảy ra chuyện, trong này gần như ai cũng biết cô là cảnh sát rồi.

“Tôi có thể giúp gì cho cô, thưa cô!” Tiếp tân nở nụ cười ngọt ngào hỏi một cách chuyên nghiệp.

“Tôi tới tìm Lãnh Tinh Hàn!” Giọng Mộ Thiên Thanh trầm xuống, sau khi khóc còn chạy một đoạn đường dài làm giọng khàn đi.

Nụ cười của tiếp tân vẫn không đổi, ngọt ngào hỏi: “Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Mặc dù có kinh nghiệm rồi, biết tính tình của boss lớn thất thường nhưng nếu cô tự ý đuổi người ta đi nói không chừng cô sẽ bị đuổi mất thôi.

Mộ Thiên Thanh thở hổn hển, cắn răng nói: “Cô nói với Lãnh Tinh Hàn, tôi muốn gặp anh ta!”

Nhân viên tiếp tân hơi khó xử, hôm nay thư ký Hình không có ở đâu, nếu gọi trực tiếp cho tổng giám đốc có làm ngày tức giận không?

Nhưng tổng giám đốc đối xử với cô gái này không như mọi người, nếu như không hỏi... Nhân viên tiếp tân âm thầm nhủ mày, cuối cùng vẫn cầm điện thoại nội bộ lên. Đối với chuyện không chắc ăn này, hỏi cùng lắm là bị la, còn không hỏi hậu quả rất nghiêm trọng.

Trong lúc chờ điện thoại, nhân viên tiếp tân liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, cô với đôi mắt ửng đỏ trong mắt ẩn chứa tức giận. Đúng lúc này điện thoại được nối, “Tổng giám đốc, có cảnh sát Mộ Thiên Thanh tới tìm ngài ạ!”

Phía bên kia im lặng một lát, tim của nhân viên tiếp tân muốn vọt lên tới cổ họng, nụ cười trên mặt som bị áp lực trong điện thoại làm méo mó...

“Không gặp!” Hai từ vọng ra, sau đó điện thoại bị cắt kết nối.

bỗng chốc tâm tình của nhân viên tiếp tân đã bình ổn lại, cô thờ dãi cúp điện thoại. Sau khi điều chỉnh tâm trạng xong mới quay lại hạ giọng nói với Mộ Thiên Thanh: “Xin lỗi cảnh sát Mộ, tổng giám đốc bận nhiều việc tạm thời không có thời gian rảnh!”

Mộ Thiên Thanh nghe xong lập tức nắm chặt tay, đôi mắt ửng đỏ nhìn chằm chằm vào cái bàn trước mặt, cô muốn gặp Lãnh Tinh Hàn ngay lập tức!

Nhân viên tiếp tân thầm run rẩy, khó xử nói: “Hay là cô quay lại sao đi. Cô có thể hẹn trước mà...”

Một tiếng “Bốp!” vang lên, lễ tân hoảng sợ, nhìn lại thì Mộ Thiên Thanh đã chụp được cái gì đó đang đặt trên bàn...

Đồng thời giọng Mộ Thiên Thanh ngẩng răng vang lên: “Tôi muốn gặp Lãnh Tinh Hàn!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84: Lần đầu tiên công tư không rõ!

“Tôi muốn gặp Lãnh Tinh Hàn!”

Lễ tân sững sờ nhìn Mộ Thiên Thanh đập mạnh lên bàn, lập tức sắc mặt trở nên nghiêm túc từ từ ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngờ ngàng nhìn cô, nét mặt như bị làm khó mà chậm rãi nói: “Cảnh sát Mộ, tổng giám đốc thật sự có nhiều việc phải làm. Xin cô hẹn lịch hôm khác đi.”

“Bây giờ tôi nghi ngờ Lãnh Tinh Hàn có hợp tác với xã đoàn, dùng thủ đoạn không chính đáng để mưu lợi riêng!” Giọng Mộ Thiên Thanh lạnh lùng cắt đứt lời nói của lễ tân, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm vào cô ta. Cả người toát lên con giận, “Tôi muốn gặp anh ta!”

Sắc mặt lễ tân trở nên cứng nhắc, cô ngạc nhiên nhìn người phụ nữ này. Rõ ràng đáng vẻ rất gầy gò, nhưng sao trên người lại có sự kiên cường chính trực đến thế. Biết rõ cô ấy đang nói dối, chỉ muốn diện cố để được gặp tổng giám đốc nhưng cô lại không tìm được lý do nào khác để phản bác lại lời nói này.

Lễ tân sau khi hoàn hồn lại càng khó xử hơn, liếc mắt nhìn thẻ cảnh sát trên bàn, trong lòng thầm oán cả nhà Mộ Thiên Thanh cả trăm lần, sau đó trưng ra vẻ mặt sầu khổ nói: “Xin lỗi, tôi đi xin ý kiến một lát!”

Cắt lời lễ tân thấp thòm cầm điện thoại lên, nhìn vẻ mặt kiên định của Mộ Thiên Thanh cô đành nhấn nút nội bộ gọi lên phòng tổng giám đốc.

Lãnh Tinh Hàn dứt hai tay vào túi quần đứng trước cửa sổ quan sát cảnh vật xung quanh. Gương mặt lạnh lùng như khắc tượng không có bất kỳ cảm xúc nào hết, giống như hai hôm nay không xảy ra chuyện gì cả, chuyện Ứng “sống lại” không khó hiểu, hận càng không cần quan tâm.

Lãnh Tinh Hàn sững lại suy nghĩ của mình, môi thấp thoáng nụ cười tự giễu, Ứng trở lại, cô ấy không cần anh quan tâm nữa rồi. ...

“Reng reng reng” Tiếng điện thoại vang lên cắt đứt suy nghĩ của Lãnh Tinh Hàn, anh nhú mày cảm thấy chán ghét âm thanh đột ngột làm rối loạn suy nghĩ của mình.

Anh xoay người lại đi tới bàn nhấn nút nghe. “Thưa tổng giám đốc...” Phía bên kia điện thoại truyền tới giọng sợ hãi xen lẫn sự nhẫn nhịn, “Cảnh sát Mộ đòi gặp ngài cho bằng được. Cô ấy đưa thẻ cảnh sát ra ạ!”

Lãnh Tinh Hàn nhú mày, ánh mắt trở nên sắc bén. Bỗng chốc liền hiểu được ý của lễ tân.

Ánh mắt của anh trở nên rét lạnh, sau khi im lặng một lát mới lạnh nhạt trả lời: “Để cô ấy lên đây đi!”

Mộ Thiên Thanh lên nhanh vô cùng, Lãnh Tinh Hàn chỉ mới hút có vài hơi thuốc cô đã có mặt làm anh giật mình.

Cô không gõ cửa mà trực tiếp đi vào, với lại sức đẩy cửa rất mạnh tiếng đóng của cửa vô cùng lớn. Nếu không phải phòng này cách âm tốt anh cho rằng cô đang muốn tạo tiếng động lớn để làm tan bớt con tức trong lòng.

Mộ Thiên Thanh đứng tại chỗ, gắt gao trừng mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn đang dựa vào bàn làm việc, anh tùy ý hút thuốc, đáng vẻ không còn lạnh lùng cũng không bá đạo như hồi còn ở Newyork, không bị thương như ở nghĩa trang càng không dịu dàng như hồi ở biệt thự...

Giờ phút này anh lạnh nhạt như vậy, nhưng lại mang theo sự quyến rũ mờ ở quanh mình, hơi thở của anh làm người khác tự sa vào vực sâu vạn dặm, nhưng lại không một lời oán than!

Đôi mắt lạnh nhạt của Lãnh Tinh Hàn nhìn đôi mắt ửng đỏ của cô, trong lòng âm thầm nhú mày, anh không biết cô đã xảy ra chuyện gì. Nhìn cô vừa tức giận vừa đau khổ như vậy tim anh như bị thứ gì đó bóp chặt lại.

Anh lên cười chính mình, đáng vẻ tao nhã xen lẫn điên cuồng dụi thuốc vào trong gạt tàn, lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”

Nói xong ánh mắt anh lại rơi vào người Mộ Thiên Thanh, nhú mày nhìn nhưng môi lại nhếch môi cười lạnh, “Nghe nói... cảnh sát Mộ lấy thẻ cảnh sát ra. Nếu cô muốn tìm cứ nói, cần gì làm vậy?”

Mộ Thiên Thanh nghe anh giễu cợt mình mà tức giận đến run người, thậm chí cô không biết phải trả lời thế nào nữa, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi anh xuất hiện một cách khó hiểu trước mặt mình, giúp đỡ mình lúc khó khăn, cho cô một sự yên bình.

Suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh dần dần rơi vào đáy mắt của anh, vẫn là đôi mắt lạnh như băng. Đột nhiên cô cảm thấy rất chua xót, tim như bị kim đâm vào, làm cô đau tới mức không thở nổi!

“Lãnh Tinh Hàn, anh nói cho tôi biết đi mọi chuyện đều là trò chơi của hai người phải không? Anh mới là mặt trời nhỏ của tôi, đúng chứ?” Mộ Thiên Thanh nghiêng răng nói, đôi mắt ửng đỏ nhìn anh chằm chằm, hai tay nắm chặt lại dường như dùng sức quá nhiều mà vang lên tiếng “răng rắc”.

Sâu trong đáy mắt của anh lóe lên tia sáng lạ thường, sau đó bình tĩnh trở lại, anh cười lạnh rồi nhìn Mộ Thiên Thanh như con thú nhỏ đang phát điên, lạnh lùng nói: “Vấn đề này theo cảnh sát Mộ là việc công hay việc riêng?”

Giọng nói xa cách không hề che giấu sự giễu cợt bên trong, Mộ Thiên Thanh quá quen với giọng điệu này. Trong giới cảnh sát hay trong giới xã hội đen, ai có tiếp xúc qua với cô đều biết cô là người công tư phân minh.

Nhưng lúc này đây cô lại không phân biệt được đâu là công đâu là tư!

Lời nói của Lãnh Tinh Hàn như cây dao chém đứt sợi dây căng thẳng trong đầu cô, cô thét lên rồi giơ chân lao người về phía Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn không né tránh, nhưng tay nhanh chóng bắt lấy cổ chân của cô, đôi mắt trở nên lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Xin cảnh sát Mộ tự trọng dùm, nếu không tôi sẽ mời cô ra khỏi đây! Nếu cảnh sát Mộ muốn kiểm tra gì thì xin lỗi, tôi có quyền giữ im lặng không nói. Có chuyện gì xin chờ luật sư của tôi liên lạc!”

Đứt lời anh buông Mộ Thiên Thanh ra, hơi dùng thêm sức làm Mộ Thiên Thanh đứng không vững mà lao đảo lùi về sau vài bước mới đứng vững được.

Đôi mắt Mộ Thiên Thanh tràn ngập lửa giận cô nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt này, cứ như không nghe thấy lời anh nói. Sau khi đứng vững thì tiếp tục bước lên đánh một quyền về phía Lãnh Tinh Hàn.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn tối đi, đáng vẻ cô như vậy làm tim anh đau, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra. Chỉ lạnh lùng né tránh mà không đánh trả lại chiêu thức ngày càng sắc bén của cô, ánh mắt hung ác xen lẫn nhăm nhăm nhìn cô chằm chằm.

“Lãnh Tinh Hàn, anh nói cho tôi biết đi, mọi thứ đều là giả. Tất cả đều là giả, là giả có phải không?” Mộ Thiên Thanh gào thét, cô không đánh được anh, trong lòng rối loạn không cách nào giải tỏa được. Dần dần đôi mắt cô bị phủ bởi một tầng hơi nước, lúc dừng động tác lại cô vẫn nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh. Cô khàn giọng hỏi: “Có phải mọi chuyện đều là giả không? Anh mới chính là mặt trời nhỏ của tôi, cho dù qua nhiều năm rồi coi như lúc đầu tôi không biết tên anh, nhưng mọi chuyện không phải như vậy. Chứ cho là thực tế không được mơ nhưng... cảm giác sẽ không sai đâu!”

Lãnh Tinh Hàn nhú mày, nhìn Mộ Thiên Thanh xưa nay luôn kiên cường nhưng giờ lại sụp đổ trong phút chốc, tim của anh chợt đau nhói sau đó anh chỉ có một suy nghĩ là ôm người phụ nữ quật cường này vào trong lòng mình, hung hăng hôn cô... anh cũng muốn hỏi cô, tại sao lại cố chấp với mặt trời nhỏ tới vậy, nhưng...

Anh cười lạnh, tự cười chính mình? Bây giờ cô vẫn còn thích anh sao? Không phải là thích mặt trời nhỏ à?

Lãnh Tinh Hàn, Ứng đã trở lại anh chẳng qua chỉ là người thay Ứng chăm sóc cô thôi... chỉ đơn giản là vậy!

“Tôi có nói mình là mặt trời nhỏ sao?” Lãnh Tinh Hàn hừ lạnh. “Từ đầu tới cuối chỉ mình cô tự cho mình là đúng!”

Nước mắt của Mộ Thiên Thanh trào ra, chạy dọc xuống khóe môi, mùi vị chua xót lập tức tràn lan trong miệng.

Đúng! Từ đầu tới cuối anh không hề nói mình là mặt trời nhỏ, cho tới giờ cũng không nói!

Mộ Thiên Thanh mấp máy môi, khóc hỏi: “Nếu anh không phải mặt trời nhỏ vậy tại sao công ty của anh lại thiết kế ra ‘Tình Thiên’? Nếu anh không phải mặt trời nhỏ, tại sao lại dẫn tôi đi ăn cơm mặt cười? Nếu anh không phải mặt trời nhỏ tại sao... tại sao lại dẫn tôi tới nông trường nhìn hoa hướng dương? Nếu anh không phải tại sao lại tặng hoa hướng dương cho tôi?”

Câu cuối cùng cô thét lên, rung rung nước mắt nhìn chằm chằm vào Lãnh Tinh Hàn từ đầu tới cuối không có cảm xúc, môi không ngừng run rẩy.

Tim anh bị bóp nghẹt lại, đó giờ anh chăm sóc cô là vì Ứng, nhưng lúc Ứng xuất hiện cô lại ôm anh nói: “Em muốn đi với anh, giống như lúc còn nhỏ.” Trong khoảnh khắc đó anh đã hiểu thì ra anh luôn tự gạt mình.

Cô là người kiên cường, sớm đi vào lòng anh. Có lẽ là lúc ở Newyork khi ngồi trên xe đạp ôm anh, có lẽ là buổi sáng sớm cô vô tình nhìn thấy anh, hoặc có lẽ sớm hơn một tí lúc cô thay bạn bè đi đòi công bằng ở MG, hoặc cũng có lẽ là sớm hơn nữa... lúc Ứng luôn nói chuyện của mặt trời nhỏ và Tình Thiên.

“Lãnh Tinh Hàn, sao anh không phải là mặt trời nhỏ? Rõ ràng chính là...” Mộ Thiên Thanh rừ mắt, vừa khóc vừa lẩm bầm, chân của cô mềm nhũn từ từ lui về sau. Trong miệng không ngừng nỉ non, “Anh và lúc nhỏ giấy giống nhau, luôn trầm tĩnh, lúc ở cạnh em mới thể hiện cảm xúc của mình, những chuyện này em đều cảm nhận được... Rõ ràng là anh, em sao có thể nhận sai được? Em không nhận sai người... sẽ không đâu... chính là anh mà, rõ ràng chính là anh... Ừm...”

Lời nói lẩm bầm của cô đều bị nuốt vào trong miệng Lãnh Tinh Hàn, anh hung hăng giữ chặt Mộ Thiên Thanh, mang theo cơn giận giữ hung hăng tàn sát bừa bãi ở môi cô. Càng điên cuồng xâm nhập vào đùa giỡn trong khoang miệng, ánh mắt thâm trầm của anh lộ ra nỗi đau đớn không cánh nào che giấu được.

Anh không phải là người dễ mất tinh táo, nhưng người phụ nữ này giống như là người mất hồn cứ lẩm bầm mãi, anh không nghe thấy cô nói gì cả, nhưng bây giờ cô không có cách nào suy xét vấn đề được nữa

Càng hôn càng sâu, lưỡi của anh tùy ý xâm chiếm trong khoang miệng cô. Nghe tiếng khóc thút thít gần trong mắt, cô dần trở nên choáng váng...

Trong lúc hai người mê mẩn hôn nhau, dường như mọi thứ xung quanh đều tan biến đi, cứ vậy mà dây dưa mà bất lực mà đau khổ. Toàn bộ hình ảnh trong phòng đều rơi vào hai đôi mắt bên ngoài lớp cửa kính chưa từng đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Tình yêu là con dao hai lưỡi

Edit: Lệ Thần Hy

Tiêu Thần và Thượng Quan Mộc đứng bên ngoài nhìn toàn bộ mọi chuyện xảy ra trong phòng. Một người mỉm cười, mặc dù cười nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh, nụ cười đến lạnh cả xương. Người còn lại thì ánh mắt độc ác đến không tưởng, giống như chỉ cần ai hơi chọc giận anh là anh sẽ dùng ánh mắt tàn độc của mình đâm họ xuống, làm người đó bị tổn thương!

Khi nhìn thấy hai người trong phòng ôm hôn nhau, Tiêu Thần và Thượng Quan Mộc đều không động đậy chỉ đứng bên ngoài nhìn. Không ai động đậy cũng không ai nói câu nào cả, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hai người đang ôm hôn nhau.

Mộ Thiên Thanh vẫn run người, nhưng hai tay lại choàng qua ôm Lãnh Tinh Hàn. Kể từ cái đêm cô nhìn thấy mặt trời nhỏ thì mọi bờ đê cực khổ xây đắp hoàn toàn sụp đổ.

Lúc này đây trong đầu cô không có mặt trời nhỏ, không có kí ức ngày xưa chỉ có Lãnh Tinh Hàn!

Lần đầu tiên cô đáp lại nụ hôn của anh, nụ hôn này gần như là thô bạo, cô vừa khóc vừa vuron lưỡi mình ra mà dây dưa với anh. Nước mắt không ngừng rơi xuống mép miệng hòa vào nụ hôn của hai người, lúc này đây họ có khổ sở, có ngọt ngào cũng có chua xót... Nhưng họ đã sớm không phân biệt rõ rồi!

Có lẽ họ đều biết rõ mặc kệ sau này có gì xảy ra, giờ phút này họ chỉ muốn được ở cạnh nhau.

Lãnh Tinh Hàn cảm nhận được Mộ Thiên Thanh đáp lại nụ hôn của mình anh hôn càng điên cuồng hơn. Hùng hăng mút lấy đầu lưỡi của cô, bàn tay áp chặt vào cái ót kéo cô về phía mình.

Mùi máu tanh xen lẫn nước mắt trong khoang miệng, nhưng hai bên không ngừng lại thậm chí mùi máu này còn kích thích họ thêm điên cuồng hôn nhau.

Mộ Thiên Thanh nghẹn ngào hôn Lãnh Tinh Hàn, đôi mắt đỏ ửng của cô phản chiếu lại ánh mắt lạnh lùng và gương mặt như điêu khắc của anh, không biết từ lúc nào mà gương mặt này đã khắc sâu vào lòng cô... Cô chậm rãi nhắm mắt lại, nếu như mọi thứ đều sai thì sao nào?

Anh là mặt trời nhỏ của cô, cảm giác này không hề sai!

Nếu như sai... nếu như anh không phải...

Nước mắt của cô càng rơi nhiều hơn, đôi môi run rẩy vụng về đáp lại anh, giờ phút này cô đột nhiên phát hiện cho dù không đúng thì có sao đâu?

Mặt trời nhỏ... và tình yêu vốn không có gì xung đột nhau!

Nụ hôn của anh từ từ trở nên dịu dàng, không còn bá đạo như lúc đầu thậm chí còn liếc nhìn hai người đứng ngoài cửa.

Lúc Thượng Quan Mộc và Tiêu Thần tới anh biết rồi, thậm chí chuyện họ đến anh cũng đoán được, nhưng anh không ngờ Mộ Thiên Thanh cũng tới.

Lúc thấy họ đứng ở ngoài anh không cách nào khống chế được tâm trạng của mình nữa, anh chưa biết cảm giác yêu một người là thế nào? Thậm chí lúc biết Ưng chưa chết anh cũng không muốn đi tìm sự thật, xưa nay anh luôn giỏi tự chủ, nhưng cũng có lúc anh không thể nào khống chế được chính mình.

Ánh mắt thoáng qua tia tự giễu đồng thời trở nên rét lạnh, trong nháy mắt đôi mắt anh trở nên lạnh như băng.

Anh đột ngột buông Mộ Thiên Thanh ra, ánh mắt bình tĩnh không cảm nghĩ gì mà nhìn cô. Còn cô mở mắt ra, hai mắt ướt đẫm hơi nhếch nhác nhìn ngược lại anh. Đôi mắt nóng bỏng ngấm ngấm chịu đựng, môi của cô bị anh hôn đến sưng đỏ, giờ còn hơi run, gương mặt như vậy giống như là đồ sứ đựng vào sẽ bể, chịu không nổi sự dả kích nào.

“Tìm được cảm giác nào chưa?” Lời nói nhẹ nhàng phun ra mang theo chút giễu cợt.

Mộ Thiên Thanh vốn đã nín khóc nhưng khi nghe giọng điệu giễu cợt của anh thì bắt đầu ươn ướt, cô nhú mày, run rẩy hỏi: “Anh... nói vậy là có ý gì?”

Lãnh Tinh Hàn cười sâu hơn, giọng điệu càng lạnh hơn trước, “Mộ Thiên Thanh, chẳng lẽ cô yêu tôi rồi à?”

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc nhìn Lãnh Tinh Hàn, cô không có cách nào đáp lại anh, giờ phút này trên mặt anh lại lộ ra vẻ khinh thường.

Rõ ràng anh vừa mới hôn cô dịu dàng như vậy, nhưng giờ đây lại ghét bỏ cô như một đôi giày cũ...

Cô yêu anh sao?

Cảm giác khó chịu vừa rồi là đã yêu anh à?

Tại sao khi cô thấy ánh mắt giễu cợt của anh thì lại khó thở tới vậy?

Mắt cô đã sớm ướt ướt, cô run rẩy nói: “Nếu như... Nếu tôi nói đúng thì sao?”

Cô cẩn thận hỏi, thậm chí giọng điệu pha lẫn chút tự ti, cô thừa nhận mình đã yêu người đàn ông này. Coi như lúc đầu cô cho rằng anh là mặt trời nhỏ, cứ cho là cảm giác của cô không sai... nhưng nguyên nhân chính là cô đã yêu anh, không phải là mặt trời nhỏ mà chính là anh!

Nhìn dáng vẻ của cô mà tim anh như bị bóp nghẹt lại, nhưng trong lòng có đau tới đâu thì gương mặt anh vẫn bình tĩnh như cũ. Vẫn trung ra cái dáng vẻ lạnh nhạt như ngày thường, mắt ung hơi xếch lên, lạnh lùng nói: “Nhưng thật đáng tiếc, tôi không yêu cô!”

Một câu của anh làm cô thở không nổi, cảm giác nghẹn ngào mắc kẹt ngay cổ họng, làm cô không nói được gì.

“Mộ Thiên Thanh, lúc đầu tôi đối xử tốt với cô là vì Tiêu Thần nhờ tôi làm vậy. Nếu không phải cậu ấy nhờ tôi, với thân vậy của cô căn bản không có khả năng bước vào cuộc sống của tôi!” Giọng nói lạnh băng pha lẫn giễu cợt, ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn thẳng vào đôi mắt có làn mi đang run rẩy. Giọng nói lạnh lùng vang lên tiếp: “Dẫn cô đi ngắm hoa hướng dương, dẫn cô đi ăn cơm mím cười... tất cả đều từng là nguyện vọng của Tiêu Thần, cậu ấy vì tôi mà chết, tôi phải giúp cậu ấy hoàn thành tâm nguyện!”

“Nói với cô mấy câu kia chỉ là muốn cô quên đi quá khứ, đối mặt với cuộc sống hiện tại. Tôi nghĩ Tiêu Thần cũng có suy nghĩ như vậy, cậu ấy không muốn cả đời này Tình Thiên của mình sẽ sống trong quá khứ!”

Tay của cô nắm chặt góc áo, cô sợ nghe thêm mấy câu nữa của anh thì mình sẽ chống đỡ không nổi. Cô tự nói với mình, không muốn nghe, đi thôi, cho dù lúc này có hèn mọn, có nhếch nhác cỡ nào cũng nên đi rồi.

Nhưng chân cô lại như đúc bằng chì, không thể nào nhúc nhích được!

Mộ Thiên Thanh cắn chặt răng, đôi mắt mờ mịt nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, cho dù không thấy rõ nhưng vẫn gắt gao theo dõi anh!

“Nếu vậy... thì sau đó... tại sao anh lại đối tốt với tôi?” Mộ Thiên Thanh run giọng hỏi, “Ặc... hoa hướng dương cho tôi... ở Newyork còn đối xử tốt với tôi!”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ đối xử tốt với cô, ngoại trừ giúp Tiêu Thần ra!” Lãnh Tĩnh Hàn ngắt lời của cô, cười lạnh nói tiếp: “Mọi chuyện sau đó là tôi nghi ngờ Tiêu Thần chưa chết, cho nên mới có ý đối xử tốt với cô để ép cậu ấy phải ra gặp mặt tôi!”

“Không phải vậy...”

Tiếng gào thét vang lên trong căn phòng làm việc to lớn, Mộ Thiên Thanh gần như là phát điên, cảm xúc nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, cắn răng quát lớn: “Anh gạt tôi, gạt tôi có phải không?”

“Gạt cô?” Lãnh Tĩnh Hàn cười giễu cợt, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Cô không đoán được à? Chẳng phải cô cũng nghi ngờ, tại sao người đã đi nhiều năm vậy rồi mà lại đột ngột xuất hiện? Không phải cô cũng cảm thấy tôi dùng cô để ép Tiêu Thần xuất hiện sao? Sáng hôm nay cô hẹn tôi chẳng phải là muốn chứng thật suy đoán của mình à?”

Từng câu của anh càng ngày càng đậm mùi chế giễu, cùng đồng thời như mũi dao đâm thẳng vào tim cô. Sắc mặt cô dần trở nên tái nhợt đi, môi run rẩy không nói nên lời.

“Vậy ‘Tình Thiên’ thì sao? Nếu anh không phải là mặt trời nhỏ vậy tại sao lại bảo Y-crytal thiết kế ‘Tình Thiên’?” Trong mắt Mộ Thiên Thanh lóe lên một tia hy vọng xa vời, giờ đây cô như chìm vào biển cả. Trước mắt chỉ còn một cái bè gỗ này, nếu như nó cũng không có thì cô sẽ như rơi vào hầm băng.

Lãnh Tĩnh Hàn cười lạnh nói: “Nếu tôi đã biết chuyện của Tình Thiên và mặt trời nhỏ, vậy cô cho rằng... tôi không biết ‘Tình Thiên’ sao?”

Từng giọt nước mắt như những viên trân châu rơi xuống, Mộ Thiên Thanh lấy tay ôm ngực mình, cô hơi khom lưng lặng lẽ khóc, hơi thở dần trở nên nặng nề.

Lãnh Tĩnh Hàn nhíu mày, tay nắm chặt lại, đè nén ý nghĩ muốn đi lên đỡ cô dậy. Anh đi tới bàn làm việc của mình, giọng nói lạnh lùng không cảm xúc: “Nếu cảnh sát Mộ không còn chuyện gì để hỏi thì có thể đi được rồi. Tôi nể mặt Tiêu Thần, nên không muốn để bảo vệ đuổi cô đi đâu!”

Lời còn chưa dứt thì Mộ Thiên Thanh đột ngột xoay người chạy thẳng ra ngoài. Cô mở cửa còn chưa kịp nhìn thì đã chạy thẳng xuống lầu, lúc lướt qua Thượng Quan Mộc và Tiêu Thần cô cũng không nhìn họ, lúc đó cô chỉ có một suy nghĩ là muốn trốn đi, tới một nơi không ai tìm được.

Tầm mắt của Thượng Quan Mộc và Tiêu Thần nhìn theo bóng dáng của cô, bọn họ này giờ không hề nhúc nhích. Họ không biết hai người đã nói gì trong phòng, cũng không biết tại sao Mộ Thiên Thanh lại xúc động tới vậy.

Lúc Mộ Thiên Thanh chạy vào khúc quẹo thì Thượng Quan Mộc xoay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn Lãnh Tĩnh Hàn rồi chạy theo Mộ Thiên Thanh...

Tiêu Thần không nhúc nhích, nụ cười nhạt của anh giờ đây trở nên hung ác và nham hiểm. Anh không quay đầu lại nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, chỉ nhìn hành lang trống trải, còn hơi nghe được bước chân của Thượng Quan Mộc đuổi theo Mộ Thiên Thanh.

Tiêu Thần hơi rù rứt, che giấu cảm giác mất mát và đau đớn trong lòng mình. Tim của anh dường như sụp đổ khi thấy Mộ Thiên Thanh chạy đi, cả người

giống như bị dây thừng trói lại.

Thiên Thanh, anh phải làm gì để vào được tim em?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Quan hệ rối ren

Edit: Lê Thần Hy

Nụ cười nhạo dần càng lan tỏa trên gương mặt của Tiêu Thần, anh và Thượng Quan Mộc gặp nhau tại bãi đỗ xe. Anh tới đây gặp mặt với thân phận chính thức của mình, còn Thượng Quan Mộc tại sao cũng tới đây?

Lúc anh rời khỏi cục cảnh sát Thượng Quan Mộc cũng mới về. Hai người đứng đối diện nhau, cả người toát lên sát khí hai bên đều cảm nhận được. Thượng Quan Mộc là người có quyết đoán, nhưng lòng cũng sâu hơn người khác với lại còn là người có gia thế. Nhưng lại có thể chờ một người phụ nữ trong nhiều năm, không phải ai cũng có thể làm được!

Nếu người này không quá si tình, thì chính là người có tính chinh phục quá mạnh mẽ.

Nhưng mặc kệ anh ta là loại nào...

Trong mắt Tiêu Thần lóe lên tia tàn bạo. Thiên Thanh là của anh, nếu cần anh sẽ hủy hoại cô, để không ai có được cô cả!

Tiêu Thần từ từ xoay người lại, rồi đi vào phòng làm việc của Lãnh Tinh Hàn, nỗi bi thương trong đáy mắt đã sớm bị sự bình tĩnh và lạnh lùng thay thế. Có một số việc... cần phải hoàn trả lại, có lẽ bắt đầu từ tai nạn xe lần đó giữa anh và Dạ đã không còn như hồi xưa.

Thượng Quan Mộc đuổi theo Mộ Thiên Thanh ra tới ngoài, hai người điên cuồng chạy đuổi trong cầu thang bộ ở tòa nhà cao tầng, cả hai người đều là cảnh sát nổi trội trong mấy năm gần đây, cảnh rượt bắt của hai người gần giống như là liều mạng tới nơi.

Mộ Thiên Thanh vô cùng đau khổ, lại thêm phía sau có người đuổi theo mình. Bây giờ cô không muốn người khác thấy dáng vẻ nhếch nhác của cô, vì vậy mới bỏ chạy mặc kệ người đuổi theo mình là ai!

Cô vừa khóc vừa chạy, có khi chưa kịp tới khúc quẹo thì tay đã nắm lên thanh vịn trực tiếp nhảy xuống tầng dưới.

Thượng Quan Mộc nhíu chặt mày lại, lúc đầu anh chỉ đuổi theo cô. Nhưng thấy Mộ Thiên Thanh càng ngày càng muốn liều mạng chạy trốn thì anh không bình tĩnh nữa, trực tiếp nắm tay vịn cầu thang mà nhảy xuống, chân anh vốn dài hơn cô, cộng thêm quyết tâm muốn đuổi kịp Mộ Thiên Thanh, nên chỉ vài ba bậc cầu thang anh đã gần như đuổi kịp cô...

Mộ Thiên Thanh chạy không ngừng, cô đang hành động theo bản năng. Sau đó là vịn tay cầu thang nhảy xuống, hành động liên tiếp càng lưu loát, nhưng không ai ngờ rằng lúc này đây tim cô đang rất đau khổ.

Đột nhiên lúc cô phóng qua cầu thang kế tiếp lại bị trượt tay, trực giác làm chân cô mềm nhũn ra. Lúc đang đứng không vững chuẩn bị rơi xuống, thì nghe thấy có tiếng chân truyền tới, lúc cô không biết tình hình ra sao thì Thượng Quan Mộc đã đuổi tới...

“Thiên Thanh!” Thượng Quan Mộc hoảng sợ nhìn Mộ Thiên Thanh đứng không vững, gương mặt anh trở nên nghiêm trọng đi, đầu óc không kịp nghĩ nhiều thì đôi chân thon dài đã lấy đà đạp thẳng lên tay vịn cầu thang, sau đó nhảy lên đón lấy cả người Mộ Thiên Thanh đang rơi xuống.

“Á” tiếng kêu rên đau đớn quanh quẩn trong thang lầu, rồi cuối cùng là tiếng ‘ầm’ vang lên, cuối cùng trở nên im lặng.

Thượng Quan Mộc nhíu mày, anh vì bảo vệ Mộ Thiên Thanh mà lúc rơi xuống gần như đã dồn toàn bộ trọng lực về phía mình. Lúc lăn xuống cầu thang cộng thêm cầu thang có độ dốc cao vì vậy động lực lại lớn, anh không chịu nổi. Đúng vào thời điểm nguy cấp, anh đã tính toán động lực và khoảng cách, điều khiển người va vào tường.

Thượng Quan Mộc nhíu mày càng chặt hơn trước, gương mặt hiện lên vẻ đau đớn. Lúc anh đụng vào tường không có kêu rên đau đớn.

Mộ Thiên Thanh đã ngất đi, không biết là vì đau khổ quá mức hay là bị thượng. Thượng Quan Mộc nhìn người nằm trong lòng mình, gương mặt bần cộng thêm nước mắt lem luốc nhìn cô vô cùng nhếch nhác. Anh nhìn dáng vẻ của cô vừa sốt ruột lại vừa đau lòng, còn có cả tức giận.

Cô là bạn gái anh, nhưng sao có thể hôn người đàn ông khác. Anh còn chưa có hôn cô đó!

Trước giờ anh luôn dè dặt, sợ mình đi nhanh quá cô sẽ sợ. Cô không để gì đồng ý quen anh, nhưng cô lại tiếp tục tổn thương anh!

Thượng Quan Mộc tức giận, trong con ngươi mờ hồ toát lên lửa giận, đồng thời cũng nhếch môi cười tự giễu.

Anh tức giận Mộ Thiên Thanh, càng tức giận chính mình hơn. Giận chính mình quá hèn hạ!

Mặc kệ Thượng Quan Mộc có thân phận gì?

Mặc kệ trong nhà anh còn lại mình anh, địa vị của anh muốn người phụ nữ nào cũng có!

Nhưng tại sao anh lại cứ muốn người phụ nữ đáng ghét này vậy?

Kiếp trước anh thiếu nợ cô sao? Biết rõ cô không thích anh, nhưng chỉ cần cô đồng ý ở cạnh anh thì anh cũng đồng ý. . .

Thượng Quan Mộc nhắm mắt lại, che giấu nỗi bi ai và tự giễu trong mắt mình. Sau đó từ từ mở mắt ra, âm thầm hít vào rồi ném đầu mà đứng lên. Tiếp theo anh ôm ngang cô đang hôn mê từ từ đi xuống dưới.

Hai người vừa chạy vừa rượt từ tầng bảy mươi tới tầng bốn.

Thượng Quan Mộc đi thẳng tới bãi đỗ xe, nhẹ nhàng đặt Mộ Thiên Thanh vào ghế sau. Lúc ngã nhào xuống anh đã che chở cô trong lòng mình, theo kinh nghiệm của anh cô sẽ không bị thương nặng gì, nhưng cô hôn mê anh nhất định phải đưa cô vào bệnh viện.

Thượng Quan Mộc ngồi vào chỗ lái xe, lúc này chỉ hơi động một tí là sau lưng đã truyền tới cảm giác đau nhức, trong nháy mắt trán anh đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Anh cắn răng nhịn xuống, sau đó lái xe đi khỏi tập đoàn Thiên Lâm, xe của anh vừa mới vào làn đường thì lại thấy trên đường đang kẹt xe, anh nhủ mày nhìn.

Giờ đúng lúc tan tầm, anh tới tập đoàn Thiên Lâm là để chứng minh chuyện “bàn bạc” giữa Lãnh Tinh Hàn và ngân hàng Trung Hoa, mẹ có buổi hội nghị không thể đến được. Mấy chuyện này hồi trước anh cũng từng giúp qua, nhưng không ngờ lại gặp Thiên Thanh ở đây.

Thượng Quan Mộc vừa nghĩ vừa liếc nhìn Mộ Thiên Thanh đang hôn mê qua kính chiếu hậu, ánh mắt anh trở nên sa sầm lại.

Hôm nay lúc anh về thấy dáng vẻ của cô thì đã sốt ruột rồi, gặp thêm vài chuyện linh tinh, anh cũng không nổi giận. Lúc người huấn luyện trở về lại bị anh nắn cho một trận.

Lúc ra khỏi phòng họp anh đi thẳng tới phòng làm việc tìm Kili, Kili nói sơ lại tình hình lúc đó cho anh nghe, anh nhớ lại chuyện xưa, không ngờ mọi chuyện là vậy. Anh luôn sợ hãi Lãnh Tinh Hàn là mặt trời nhỏ của cô, nhưng bây giờ người đó lại chính là Tiêu Thần!

Gương mặt Thượng Quan Mộc bao trùm nỗi lo âu, sau khi anh nghe Kili nói xong thì vội chạy tới tập đoàn Thiên Lâm, lúc đó anh không biết sau lại có cảm giác Thiên Thanh sẽ chạy tới đây, đúng thật là cô chạy tới chỗ đó!

Chẳng lẽ cô cũng phát hiện mình nhận sai Lãnh Tinh Hàn và người trong trí nhớ của mình sao? Hay là. . .

Thượng Quan Mộc neho mắt lại. Người trong trí nhớ của cô không quan hệ gì cả, hay cô đã yêu Lãnh Tinh Hàn rồi!

Ở bãi đỗ xe anh ngoài ý muốn gặp Tiêu Thần, nhưng suy đi nghĩ lại cũng hợp tình hợp lý. Người đàn ông kia cười nhạt chào hỏi anh, rõ ràng là ra về muộn, nhưng ai lại thấy trên người đàn ông đó toát lên vẻ hung bạo và lạnh lùng, cộng thêm đôi mắt khát máu khác xa hoàn toàn với Lãnh Tinh Hàn, nhưng con giận của anh ta chỉ thoáng qua trong nháy mắt. . .

Xe trên đường ngày càng chen chúc nhau, Thượng Quan Mộc đã mất đi sự tinh táo thường ngày, nhìn dòng xe cộ nối đuôi nhau dài loằng ngoằng đột nhiên anh hơi bức bối. Con đường sau lưng càng ngày càng nặng, anh quay đầu nhìn Mộ Thiên Thanh, tức giận muốn bóp chết người phụ nữ này.

Cô đúng là có bản lĩnh, hấp dẫn tới mấy người đàn ông. Ai nấy đều là người không dễ đụng vào!

Hừ, đừng để anh nắm được đuôi, nếu không anh sẽ không bỏ qua đâu!

Con ngươi của Thượng Quan Mộc giống như nảy lên một tia ác độc, sau đó anh thu lại tầm mắt mình, thuận tay thò ra ghế sau lấy cái đèn báo hiệu lên. Rồi đặt lên mũi xe, sau đó mở còi báo động rồi chen vào làn xe đang kẹt. . .

“Ồ ề ồ ề. . .” tiếng còi báo động vang lên làm đường trở nên hỗn loạn, nhưng Thượng Quan Mộc lại vô cùng bình tĩnh gần như là quên đi hành vi vừa làm của mình, cũng quên đi Mộ Thiên Thanh không thích người công tử bất phân. Anh mặc kệ đèn xanh đỏ, chạy thẳng nhanh tới bệnh viện. . .

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Thiên Lâm ở tầng cao nhất.

Lãnh Tinh Hàn lấy một chai rượu ra, lấy thêm mấy cục nước đá trong tủ lạnh nhỏ. Sau đó rót ra hai ly, lạnh nhạt đưa cho Tiêu Thần một ly, sau đó nâng ly ra dấu rồi từ từ ngồi xuống.

Tiêu Thần nở nụ cười mờ ám mang theo vẻ cuồng nịnh. Anh ngược đầu uống cạn ly rượu trong tay, hương vị đọng trong khóe miệng sau đó mới nuốt xuống.

“Chai rượu này cậu mang về à?” Dáng vẻ nghi ngờ nhưng lại lộ ra vẻ ngang tàng phóng túng.

“Ừ!” Lãnh Tĩnh Hàn trả lời lại, ánh mắt sâu xa nhìn cái ly trong tay mình. Chát lỏng và nước đá dưới ánh đèn khúc xạ lại, nhìn rất đẹp. Anh hơi nhếch môi, lạnh nhạt nói: “Mình từng hy vọng xa vời... cậu sẽ uống hết chai rượu này với mình.”

Tiêu Thần nhướn mắt, đưa ly rượu cho Lãnh Tĩnh Hàn rót thêm. Hai người đồng thời nhớ lại chuyện lúc xưa, tuổi trẻ tùy ý cuồng nhiệt, ngồi sánh vai nhau trên bờ biển mà uống rượu, lên kế hoạch cho tương lai nói chuyện đã qua...

Chuyện xưa của “mặt trời nhỏ và Tinh Thiên”

Thời khắc đó rất vui vẻ, họ cảm thấy đời này chỉ cần có anh em này thì không có khó khăn nào không thể vượt qua!

Thứ duy nhất không thể, chính là phụ nữ!

Anh hỏi: Liệu chúng ta có yêu cùng một người không?

Dạ trả lời: Sẽ không!

Anh hỏi: Tuy tính tình chúng ta không giống nhau, nhưng chúng ta thích đồ gì hay hành động đều giống nhau cả. Yêu cùng một người.. là chuyện vô cùng bình thường!

Dạ trả lời: Đồ của cậu mình sẽ không tranh đấu!

Đến giờ anh còn nhớ rõ, giọng nói lạnh nhạt bị gió biển về đêm nhẹ nhàng thổi đi không còn. Có khi anh sẽ im lặng giống như buổi đêm, làm cho người khác không có cảm giác gì.

Lúc anh hỏi, giống như nói: Dạ, chuyện tình cảm không nói trước được!

Dạ vẫn trả lời lại: Nhưng mình có thể khống chế chính mình!

Anh lại hỏi tiếp: Nếu mình yêu người phụ nữ của cậu, cậu cũng rất yêu cô ấy. Muốn dùng cả đời này chăm sóc cô ấy thì sao?

Giọng điệu của anh lúc đó giống như bức bách Dạ vậy.

Cứ thấy dáng vẻ lạnh nhạt của cậu ấy là lòng anh như bị tảng đá lớn đè lại, làm anh không thở nổi. Có lẽ có một số chuyện đã thay đổi, nhưng chỉ có một chuyện không đổi là Dạ khó có thể mở rộng lòng mình ra.

Người như vậy đối với chuyện tình cảm sẽ tuyệt tình đến mức làm cho người ta giận ngắt trời, hoặc làm... sẽ chung tình tới mức ai cũng không cướp đi được người anh yêu!

Anh nổi giận, vung một quyền tới nhưng Dạ lại tránh được. Bọn họ hay làm vậy, ai cũng không ngu ngốc đứng để cho đối phương đánh, “Cậu không muốn tranh sao?”

Dạ cười, cậu ấy ít khi cười. Bình thường cười cũng không thật lòng, lúc này anh cười nhưng ánh mắt lại rơi vào gương mặt của anh. Ánh mắt bình tĩnh nhưng lại làm cho anh rung động.

“Ừng, mình không biết cảm giác yêu một người là thế nào. Nhưng nếu cậu yêu người đó thì nhất định sẽ mong muốn cô ấy vui, vì cô ấy vui cậu sẽ vui. Nếu cô ấy không vui cậu cũng không vui!” Lời của Dạ vẫn lạnh nhạt như cũ, “Nếu cô ấy ở cạnh mình mà không vui, nhưng bên cạnh cậu lại vui vậy mình tại sao phải dây dưa? Nếu mình yêu cô ấy thì chỉ muốn đơn thuần yêu, không muốn ép buộc cô ấy yêu mình... Chỉ đơn giản vậy thôi!”

Tim Tiêu Thần đột nhiên trở nên như bị bóp nghẹt, tay cầm ly rượu bỗng chốc dùng sức hơn.

Nếu mình yêu cô ấy thì chỉ muốn đơn thuần yêu, không muốn ép buộc cô ấy yêu mình... Chỉ đơn giản vậy thôi!

Dạ, đến giờ... cậu vẫn luôn nghĩ vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Câu đố về Dạ

Edit: Lệ Thần Hy

“Thượng Quan, cô ấy bị đả kích quá mức nên mới ngắt đi thôi.” Bác sĩ Vương vừa nói vừa lo lắng nhìn Thượng Quan Mộc, “Còn cậu thì sao?”

Bác sĩ Vương nhíu mày nhìn dáng vẻ kiên quyết của Thượng Quan Mộc, trên người cậu có nhiều chỗ bầm tím, bị thương nhiều nhất là ở sau lưng, cột sống cũng có vài vết rạn nhỏ. Vào lần hành động hai năm trước trên người anh đã lưu lại vết thương cũ, lần này còn bị chấn thương nặng dẫn tới vết thương cũ bị nứt...

“Chú Vương, cháu không sao!” Thượng Quan Mộc lạnh nhạt nói, anh nhíu mày nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó đi theo bác sĩ Vương ra ngoài.

Vừa mới trở về phòng bệnh thì điện thoại của anh reo lên, Thượng Quan Mộc liếc nhìn Mộ Thiên Thanh mê mang đang được truyền nước biển rồi mới xoay người đi ra ngoài ban công nhận điện thoại, “Mẹ!”

“Con không tới Thiên Lâm sao?” Trong điện thoại vang lên tiếng nghi ngờ của Trì Uyển Như.

Tầm mắt của Thượng Quan Mộc rơi xuống khoảng sân trong bệnh viện, nhẹ nhàng đáp lại: “Chưa kịp gặp Lãnh thiếu thì trong cục có chuyện, con phải đi gấp.”

Trì Uyển Như xụ mặt: “Không phải con nói hôm nay có thể đi sao?”

Thượng Quan Mộc không nói gì, nhưng trên mặt lại thoáng qua nét ưu thương. Im lặng một lát anh thu hồi tầm mắt mình lại, lạnh nhạt trả lời: “Con sẽ tìm anh ta sau!”

Dứt lời Thượng Quan Mộc lập tức cúp điện thoại, anh xoay người vào phòng bệnh. Nhìn thấy Mộ Thiên Thanh nhíu mày, sắc mặt cũng trở nên trầm trọng thêm.

Anh đi vào toilet nhúng ướt khăn, sau đó ngồi xuống cạnh giường nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn đọng lại trên mặt cho cô, nhìn gương mặt quen thuộc trước mặt mình, anh lầm bầm nói: “Anh không biết bắt đầu lúc nào, nhưng anh sẽ không thua ở trận cuối cùng. ... Em có hiểu không, Thiên Thanh?”

Lời nói nhẹ nhàng nhưng lại chứa đầy nặng nề, Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh thật sâu, sau đó mới thu lại ánh mắt cầm điện thoại đi ra ngoài.

“Alo, Sếp Mộc hả?” Trong điện thoại vang lên tiếng ngạc nhiên của Thẩm Duyệt Nhiên.

“Ừ!” Thượng Quan Mộc trả lời lại, “Thiên Thanh hơi khó chịu, bây giờ đang nằm trong bệnh viện. Tôi có việc cần phải xử lý, để cô ấy ở bệnh viện một mình tôi không yên tâm lắm!”

“Sao? Thiên Thanh đang ở bệnh viện hả?” Giọng điệu của Thẩm Duyệt Nhiên đầy kinh ngạc, lời nói cũng trở nên to hơn: “Cô ấy đang ở bệnh viện nào?”

“Bệnh viện Thư Khang!”

“Tôi cũng đang ở đây!” Thẩm Duyệt Nhiên nói xong thì im lặng một lúc, sau đó vội vàng hỏi: “Hai người đang ở phòng bệnh số mấy, tôi đến ngay!”

Thượng Quan Mộc nói số phòng bệnh, không lâu sau Thẩm Duyệt Nhiên đã chạy tới. Thượng Quan Mộc thấy cô đứng ngoài cửa mới rũ mắt hỏi: “Tôi thăm bệnh hả?”

Gương mặt của Thẩm Duyệt Nhiên trở nên đỏ ửng, trong mắt hiện lên vẻ bối rối, cô vội vàng gạt đầu che giấu tâm trạng rối bời của mình, sau đó mới hỏi: “Thiên Thanh sao vậy?”

Thượng Quan Mộc chỉ thờ dãi rồi lắc đầu: “Đợi cô ấy dậy rồi... cô hỏi cô ấy đi!”

“Hả?” Thẩm Duyệt Nhiên hỏi lại, cảm nhận được cả phòng tràn ngập cơn giận của ai đó. Lúc Thượng Quan Mộc rời đi, cô thấy trong mắt anh có nỗi bi thương rõ ràng.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Không phải lúc từ Mỹ trở về mọi chuyện đều tốt đẹp sao?

Thẩm Duyệt Nhiên nghĩ không ra nguyên nhân, đành nhún vai đi tới giường bệnh ngồi xuống. Thấy Mộ Thiên Thanh nhíu mày mới bấu môi lầm bầm nói: “Thiên Thanh muốn đòi không ngờ đột nhiên giờ lại ngã xuống. ... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Chẳng phải lúc sáng vẫn còn tốt sao?”

Trên tầng cao nhất ở tập đoàn Thiên Lâm, trong phòng làm việc của tổng giám đốc tràn ngập cảm giác cô tịch. Ánh mặt trời cũng dần ngã về chiều tây rồi biến mất, bầu trời vốn trong xanh giờ đây bị nhuộm bởi một màu đen huyền, các ánh đèn thành thị bắt đầu được bật lên, không khí vào đêm tĩnh mịch vậy làm lòng người có chút mê loạn.

Hai tay Lãnh Tĩnh Hàn dứt vào túi quần, đèn ở phòng làm việc vẫn chưa được bật lên. Lúc Tiêu Thần đi anh vẫn đứng vậy tới giờ, chai rượu đặt trên bàn trà cuối cùng vẫn không được uống cạn. Hai chiếc ly lạnh lẽo được để trên bàn, đá bên trong đã sớm tan hết, làm cho màu của rượu càng nhạt thêm. Giống như tình cảm của anh và Tiêu Thần, vốn rất nồng đậm, lại đột nhiên trở nên nhạt nhòa, nhưng hương vị vẫn mạnh như cũ, chỉ có điều thứ vị mạnh này không phải là sự chân thành với nhau trong quá khứ mà là sự tranh đoạt!

Tiêu Thần đi đã được một lúc lâu, chuyện hôm nay anh không cần xen vào. Nhưng anh vẫn đưa “Tĩnh Thiên” qua đó, cậu ấy tới đây cũng là lẽ thường tình.

Lòng người luôn mâu thuẫn với nhau, có một số việc không cần nói rõ nhưng vẫn cố chấp đi làm.

Ừng, chẳng lẽ cậu muốn tổn thương Tĩnh Thiên mới thỏa mãn sao?

Vốn dĩ cậu chỉ muốn coi mình có thích Tĩnh Thiên của cậu không mà thôi!

Lãnh Tĩnh Hàn từ từ thu lại tầm mắt của mình, rũ mắt lấy một vật từ túi quần ra. Vật đó phản chiếu qua tầm của thủy tinh, là một món trang sức hình mặt trời nhỏ.

Lãnh Tĩnh Hàn đứng lặng nhìn một lúc lâu, sau đó mới mấp máy môi lẩm bẩm nói: “Nếu em khỏe mạnh thì chính là Thiên Thanh... Hôm nay em không phải là Tĩnh Thiên... đơn giản vì em không khỏe mạnh!”

Đàn ông và phụ nữ không giống nhau, trong cuộc sống không chỉ đơn thuần là có tình yêu mà còn có trách nhiệm, và còn có chút tranh đoạt chiếm giữ.

Anh đã từng cho rằng Tĩnh Thiên là quan trọng nhất với mặt trời nhỏ, nhưng hôm nay... anh đã thấy sai rồi, trước kia anh chỉ cho rằng không có nhiều thứ ràng buộc lại!

Âm thanh của điện thoại nội bộ đột ngột vang lên một tiếng “ding” làm Lãnh Tĩnh Hàn nhú mày, anh nhét sợi dây chuyền vào túi rồi mới xoay người đi tới bàn làm việc nhấn nút nghe.

“Tổng giám đốc, ngài Thượng Quan Mộc tới tìm ngài!”

“Cho anh ta lên đi!”

Lãnh Tĩnh Hàn nhàn nhạt nói một câu rồi cúp điện thoại. Anh không về là đang chờ anh ta.

Hôm nay anh hẹn gặp Trì Uyển Như còn yêu cầu hôm nay chứ không phải lúc khác. Có một số việc Trì Uyển Như đang cố gắng chống chọi, bà ta hiểu rõ hơn ai hết, nếu như Thiên Lâm tiếp tục rút tiền ra khỏi Trung Hoa thì bà ta sẽ rơi vào cục diện thế nào.

Lúc đó nhất định Trì Uyển Như sẽ phát điên, nhưng hành trình hôm nay Trì Uyển Như không thể gặp anh được, vì vậy dưới tình hình này chỉ đành nhờ Thượng Quan Mộc.

Đưa Tĩnh Thiên cho Ừng, Ừng nhất định sẽ tới cục cảnh sát tìm Mộ Thiên Thanh. Anh không biết Mộ Thiên Thanh sẽ có phản ứng thế nào, có lẽ sẽ ngạc nhiên hoặc vui mừng bất ngờ, hoặc là vô cùng tức giận...

Anh cũng nghĩ tới nhiều phản ứng khi Mộ Thiên Thanh xuất hiện, nhưng lại không nghĩ tới cô sẽ bị thương tới vậy!

Trong mắt anh lóe lên tia tự giễu, Lãnh Tĩnh Hàn rút điều thuốc ra, tiếng bật lửa vang lên sau đó là đốm đỏ cháy lên trong màn đêm khuya.

Mọi chuyện hôm nay đều nằm trong dự tính của anh, tặng đồ, hẹn gặp Trì Uyển Như... Anh muốn Thượng Quan Mộc và Tiêu Thần chạm mặt nhau!

Lãnh Tĩnh Hàn hít vào một hơi, sau đó phả ra một làn khói mờ. Đôi mắt ừng sâu không thấy đáy, giống như ao tù dường như muốn chiếm đoạt mọi bóng đêm xung quanh.

Nhưng anh không nghĩ tới Mộ Thiên Thanh lại xúc động tới vậy. Còn anh lúc thấy cô gần như tuyệt vọng thì mặc kệ mà ôm cô vào lòng.

Anh không sợ Thượng Quan Mộc và Tiêu Thần nhìn thấy, có lẽ lúc đó anh còn khiêu khích bọn họ nữa...

Lãnh Tĩnh Hàn cười tự giễu, có một số việc mình không thể khống chế được!

Anh ngược mặt lên thì thấy bóng dáng của Thượng Quan Mộc đang đi vào, đèn ở hành lang chiếu sáng đủ rõ, hai người liếc nhìn lẫn nhau qua cửa thủy tinh.

Thượng Quan Mộc nhìn bóng đen tĩnh mịch bao quanh Lãnh Tĩnh Hàn, đột nhiên anh cảm thấy mình sai rồi... buổi chiều lúc anh nhìn thấy Tiêu Thần cứ cho rằng người đàn ông đó che giấu nguy hiểm còn sâu người này, nhưng giờ nhìn lại hóa ra anh đã sai!

Lúc này anh mới hiểu ra, người đàn ông này muốn nhìn được cảm xúc của anh là vô cùng khó. Nếu mình muốn nhưng anh ta không muốn thì làm gì cũng vô dụng.

Thượng Quan Mộc thu hồi tầm mắt rồi đẩy cửa đi vào, hai người đàn ông đứng đối diện nhau, bọn họ không ở chung một lĩnh vực nhưng lại có xung đột lớn chính là Mộ Thiên Thanh.

“Lãnh thiếu hôm nay muốn gặp tôi... xin hỏi có chuyện gì?” Thượng Quan Mộc ngồi xuống rồi bình tĩnh hỏi, giờ đây nét mặt của anh không nghiêm nghị và nổi giận như lúc ở cục cảnh sát.

“Tôi tìm mẹ anh!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói rồi dúi điều thuốc vô gạt tàn, anh không có mở đèn trong phòng làm việc. Chỉ có ánh đèn ngoài hành lang dội vô qua cửa thủy tinh.

“Lãnh thiếu tự gọi điện thoại hẹn gặp vào hôm nay, lúc này còn chưa chịu về. Chẳng lẽ không phải đang đợi tôi à?” Giọng của Thượng Quan Mộc hơi thách thức anh, hai người đều là người thông minh. Tuy rằng anh không rõ hành động hôm nay của Lãnh Tinh Hàn là có ý gì, nhưng anh lại hiểu được người hôm nay Lãnh Tinh Hàn muốn gặp không phải mẹ anh mà là anh.

Lãnh Tinh Hàn nhếch môi cười nhẹ như có như không, cộng thêm ánh sáng lúc này nhìn anh hơi có chút tàn ác, “Thiên Thanh có khỏe không?”

Nghe tới Mộ Thiên Thanh là sắc mặt của Thượng Quan Mộc trầm xuống liền, nhưng chỉ hơi thoáng qua rồi biến mất nhanh chóng: “Với năng lực của Lãnh thiếu.. chẳng lẽ còn chưa biết sao?”

Thư Khang là bệnh viện thuộc tập đoàn Thiên Lâm, anh đưa Thiên Thanh tới Thư Khang một là vì nó là bệnh viện tốt nhất mà còn gần tập đoàn Thiên Lâm, hai là ở đó có chú Vương, có chú ấy kiểm tra anh khá là yên tâm.

Mắt ung của Lãnh Tinh Hàn nheo lại, con ngươi đen như mực dường như hiểu thêm vài phần.

“Lãnh thiếu có gì xin nói thẳng!” Thượng Quan Mộc dựa lưng vào ghế, lông mi hơi run run.

Không khí trong phòng làm việc đột nhiên trở nên khó chịu, Lãnh Tinh Hàn không mở miệng, Thượng Quan Mộc cũng không. Hai người nhìn đối phương, có một số chuyện không nói nhưng mọi người đều ngầm hiểu.

Lúc Thượng Quan Mộc rời khỏi tập đoàn Thiên Lâm cũng đã mười giờ, anh lại xe chạy thẳng tới bệnh viện Tư Khang. Suốt cả quãng đường đều vượt lên xe khác.

Thượng Quan Mộc nhớ lại lời của Lãnh Tinh Hàn mà nhú mảy, người đàn ông này... càng ngày anh càng nhìn không thấu.

Đôi mắt sâu thẳm của Thượng Quan Mộc nhìn chăm chăm về phía trước, mới vừa đỗ xe vào bệnh viện thì điện thoại reo. Anh ngừng xe lại nhận điện thoại... .

“Mười hai giờ khuya. Gặp nhau ở chỗ cũ!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Mỗi người một ngã!

Edit: Lệ Thần Hy

Thượng Quan Mộc nhú mảy, lạnh lùng hỏi: “Cứ vậy mà gặp nhau sao?”

“Ừ!” Giọng nói bên kia vắng lạnh lẽo như cũ.

“Vậy tôi không đi!” Tâm trạng của Thượng Quan Mộc khôn tốt, giờ nghe giọng điệu của người bên kia xong đôi mắt đột ngột trở nên sắc bén.

“Hừ!” Giọng điệu giễu cợt từ bên kia truyền tới, sau đó là giọng nói như ma quỷ chậm rãi vang lên: “Sếp Mộc, tôi nghĩ... gần đây anh quá thuận lợi trong mọi chuyện rồi, đến nỗi quên luôn cả thỏa thuận của chúng ta đấy!”

Thượng Quan Mộc hơi nhú mảy, mặc dù nhếch môi cười như bầu không khí trong xe lại trở nên lạnh giá làm người khác phải rét lạnh theo.

“Tôi thấy... anh cũng quên mất lời tôi nói rồi!” Giọng của Thượng Quan Mộc giờ đây còn lạnh hơn gió trời thu, “Anh muốn gặp mặt, tôi có thể đi! Nhưng tôi muốn gặp anh ta, nếu không... tôi sẽ dùng cách của mình!”

Dứt lời Thượng Quan Mộc đột ngột cúp máy không nói gì nữa.

Tay của anh vẫn để trên vô lăng như cũ, nhưng giờ đây đang nắm chặt lại. Đến cả mu bàn tay đều nổi gân xanh lên, trong mắt lộ ra tia sáng khát máu điên cuồng.

Qua một lúc lâu nét lo lắng trên gương mặt anh mới tản đi dần. Tóc mai hơi động, anh mở cửa ra khỏi xe, đi về phía thang máy.

Ban đêm trong bệnh viện rất yên tĩnh, lâu lâu mới nghe thấy giọng của y tá trực ban.

Thượng Quan Mộc ra khỏi thang mái với y tá đi cùng mình, rồi tự mình đi tới phòng của Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh đã tỉnh được một lúc, lúc cô tỉnh lại cũng chưa biết chuyện hôm nay mình xém bị thương, cũng không có thời gian nghĩ tại sao mình lại nhập viện thì đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho giật mình!

Thẩm Duyệt Nhiên đang ngủ gật ở ghế sofa, còn người bên cạnh cậu ấy lại là người cô không nghĩ sẽ có mặt ở đây – Hình Thiên!

Cô nghĩ vậy là vì cảm thấy Lãnh Tĩnh Hàn sẽ không bảo anh ta tới, đầu cô giờ vẫn còn hơi hỗn loạn. Nhưng vẫn không hy vọng xa tới mức Lãnh Tĩnh Hàn sẽ quan tâm cô trong tình hình như bây giờ!

Hình Thiên không phát hiện ra cô đã tỉnh, chắc anh ta nhìn Tiểu Nhiên ngủ quá nghiêm túc, quá chăm chú. . .

Mộ Thiên Thanh không nhúc nhích cũng không lên tiếng, thậm chí hơi thở cũng nhẹ nhàng đi để theo dõi họ. Chỉ thấy Hình Thiên nhìn Thẩm Duyệt Nhiên một lúc lâu rồi đột nhiên anh ta cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên má Thẩm Duyệt Nhiên.

Mộ Thiên Thanh mất chữ a mồm chữ o nhìn họ, có lẽ ánh mắt cô quá ngạc nhiên dẫn tới sự chú ý của Hình Thiên, vì vậy anh ta quay lại nhìn cô.

Đột nhiên cô cảm thấy hơi ngại ngùng, gương mặt cũng trở nên đỏ lên.

“Anh có thể coi tôi như vô hình!” Giọng Mộ Thiên Thanh hơi khàn khàn, cô nhìn dáng vẻ của Hình Thiên cảm thấy tình cảm của họ rất mãnh liệt. Đang cảm thấy buồn cười nhưng đột ngột cô lại thấy chua xót vô cùng.

Tình cảm của anh ta mãnh liệt tới vậy, còn cô thì sao?

Vô cùng đau khổ vì tình cảm à?

Mộ Thiên Thanh rũ mi cười tự giễu chính mình, cô kiên cường lâu quá rồi, không nghĩ sẽ có lúc buông bỏ, ở trước mặt người khác giờ đây cô không còn sức lực ngụy trang nữa.

Hình Thiên nhìn dáng vẻ của Mộ Thiên Thanh mà nhú mày, vừa rồi anh không có ở đây nên không biết có chuyện gì đã xảy ra.

Anh ở trong bệnh viện thấy vô cùng chán, mặt dày đòi Thẩm Duyệt Nhiên tới thăm anh. Vừa mới định “mặt dày” thêm lần nữa bảo cô đi mua com tói cho mình thì cô lại nhận được điện thoại của Thượng Quan Mộc bảo Mộ Thiên Thanh nhập viện, còn cùng bệnh viện với mình, mà còn nằm sát phòng anh!

Anh không biết anh hay bây giờ có ý thế nào với cô ta. Thẩm Duyệt Nhiên vội vàng cúp máy rồi bỏ đi, anh lập tức gọi điện thoại cho anh hai vậy mà không ngờ mọi chuyện lại khác xa với anh dự đoán, anh hai chỉ ừ một tiếng rồi không thêm nói gì nữa.

Thượng Quan Mộc là bạn trai của Mộ Thiên Thanh, anh ta đưa Mộ Thiên Thanh tới bệnh viện cũng là chuyện thường tình, mà giờ anh Thần đã trở lại, anh hai cũng không cần phải chăm sóc Tinh Thiên nữa.

Hình Thiên thấy Mộ Thiên Thanh rầu rĩ nằm trên giường, hơi thở gần như là vô hình. Tuy anh không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nếu giờ anh không giải thích với cô ấy sợ rằng chuyện sẽ thêm phiền phức.

Đang nghĩ ngợi thì cửa bị đẩy nhẹ ra, Hình Thiên quay đầu lại theo phản xạ thấy Thượng Quan Mộc đang dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn mình.

“Sếp Mộc!” Hình Thiên cười chào hỏi.

Thượng Quan Mộc gật đầu chào lại, trong mắt hơi lóe lên tia nghi ngờ nhưng cũng không hỏi gì. Anh chỉ hơi liếc nhìn Thẩm Duyệt Nhiên đang ngủ gật.

“Tôi đến ngó tiểu Nhiên cái thôi à!” Anh nhìn ra được sự nghi ngờ của Thượng Quan Mộc, nhưng đáy mắt của Hình Thiên vẫn thoáng quá chút vui vẻ, “Nếu sếp Mộc tới rồi thì anh trong chừng cảnh sát Mộ đi!”

Sau khi tỏ thái độ lạnh nhạt và có phép xong anh quay đầu lại nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, “Ê, bà cô dậy đi!”

Thẩm Duyệt Nhiên rên lên một tiếng, rồi từ từ mở mắt ra. Cả người còn đang ở trong trạng thái ngái ngủ, chưa tỉnh kịp thì đã bị Hình Thiên kéo ra ngoài.

“Ê, sao anh lại kéo tôi?” Lúc này Thẩm Duyệt Nhiên đã hoàn toàn tỉnh, ngay lập tức cô hét lên với anh rồi lại bắt gặp y tá đang nhìn mình một cách quái lại, rồi. . .

Nét mặt cô có muôn vàng biểu cảm, Hình Thiên nhếch môi cười tao nhã. Hình ảnh này cộng thêm hành lang giờ vắng lặng nữa, lọt vô mắt người khác nhìn sao cũng đẹp hết, mà còn khó diễn tả bằng lời chữ! Nhìn cứ giống như một bức tranh.

Thẩm Duyệt Nhiên nhìn nụ cười của Hình Thiên mà quên cả bối rối, đến lúc cô phản ứng lại thì thấy mình đang nhìn anh ta chăm chăm. Gương mặt cô thoáng ửng đỏ lên, vì che giấu hành vi mê trai của mình nên cô nghiêng răn nhỏ giọng quát: “Đều tại anh hết đó!”

Nói xong cô xoay người mở cửa phòng bệnh của Mộ Thiên Thanh định đi vào thì lại bị Hình Thiên kéo ngược lại.

“Hình Thiên, anh làm cái gì vậy?” Thẩm Duyệt Nhiên nhú mày hỏi.

Ánh mắt Hình Thiên giờ rất nóng bỏng, nhìn dáng vẻ ngốc trẻ của cô mà cười càng rạng rỡ thêm. Cô hầu như lúc nào cũng thông minh, nhưng thỉnh thoảng có lúc ngốc đi lại khiến người khác mê muội. Anh nắm tay cô kéo về phòng bệnh của mình, vừa đi anh vừa nói: “Sếp Mộc đến rồi. Cô định đứng đó làm kỳ đà cản mũi à?”

Thẩm Duyệt Nhiên như mây khó hiểu, vừa rồi... hình như cô thấy Thượng Quan Mộc đã tới thì phải!

“Nhưng Thiên Thanh chưa tỉnh. Tôi hơi lo cho cậu ấy!”

“Cô ấy tỉnh rồi khỏi cần lo!”

“Hả?”

“Mới vừa tỉnh đó, có ai chăm sóc người bệnh như cô không?” Giọng điệu lạnh nhạt của anh truyền tới tai cô, Hình Thiên liếc nhìn cô cái rồi kéo thẳng người vào phòng bệnh, “Cô ở đây chờ tôi một lát!”

“Ừ! Hả? Sao tôi phải chờ anh?” Thẩm Duyệt Nhiên lớn tiếng hỏi, thấy anh đã cầm quần áo của mình đi vào toilet mất rồi.

Hình Thiên không để ý tới cô mà đi thẳng vào toilet, vào cũng nhanh mà ra cũng lẹ, lúc này anh đã thay bộ đồ bệnh nhân mình đang mặc thành bộ quần áo khá thoải mái.

Ngày thường ngoại trừ lúc ở công ty và trường học cần thiết anh rất ít khi mặc mấy bộ đồ như thế này. Loại đồ này làm anh có cảm giác như đang bị trói lại.

“Đi thôi!”

“Đi đâu? Làm gì?” Thẩm Duyệt Nhiên hỏi theo phản xạ.

Hình Thiên ung dung nhìn cô, sau đó kẻ sát tai cô cười nhạt hỏi lại: “Cô đến đây thăm tôi... ở cả một đêm với tôi, tưởng tôi không để ý sao?”

Thẩm Duyệt Nhiên vừa nghe xong gương mặt đã đỏ ửng, cô ở đây Hình Thiên ra, dáng vẻ như con nhím đang xù lông, “Ai ở cả đêm với anh chứ!”

Nói xong cô tức giận cầm túi đi ra ngoài, nhưng mới vừa lướt ngang Hình Thiên đã bị anh ta kéo trở lại.

“Buông ra!”

“Không buông!”

“Anh buông ra...” Thẩm Duyệt Nhiên giãy dụa, nhưng lại không thoát được. Hình Thiên thấy cô càng ngày càng giận mà vẫn cười, cuối cùng anh không gheo cô nữa mà nghiêm túc nói: “Tối qua tới giờ tôi chưa ăn gì hết. Giờ đi ăn khuya, sau đó tôi đưa cô về!”

Nói xong anh nắm tay Thẩm Duyệt Nhiên kéo cô ra khỏi phòng bệnh đi về phía cửa bệnh viện...

“Tôi tự về được mà!” Thẩm Duyệt Nhiên rầu rĩ nói.

Đề bệnh nhân đưa cô về nhà, đúng là chuyện kì lạ!

“Giờ này muộn lắm rồi!”

Hình Thiên tùy ý nói nhưng lại làm cho Thẩm Duyệt Nhiên run động. Cô để mặc anh kéo mình đi, thỉnh thoảng trên môi còn phơn phớt nụ cười tươi.

Con người có khi rất kỳ lạ, đột nhiên lại có cảm giác, tình yêu cũng vậy mà tới...

Bên này hai người có mùi vị mờ ám với nhau, còn trong phòng bệnh của Mộ Thiên Thanh thì không khí lại làm người ta cảm thấy khó thở.

Mộ Thiên Thanh mở to đôi mắt còn đỏ ửng của mình, trong đáy mắt vẫn hiện rõ nỗi đau khổ cùng cực. Cô nhìn Thượng Quan Mộc thản nhiên nói: “Thương Quan... chúng ta chia tay đi!”

Đôi mắt của Thượng Quan Mộc trở nên tối lại, sau đó lập tức khôi phục lại bình tĩnh như lúc đầu, nhưng giọng nói lại yếu ớt hỏi cô: “Em thử chấp nhận anh khó đến vậy sao?”

“Không phải!” Giọng của cô giờ đây như tiếng con nít khóc, cô rũ mắt không dám nhìn Thượng Quan Mộc, “Chỉ là em cảm thấy không xứng thôi!”

Đôi mắt vừa mới bình tĩnh lập tức được nhuộm bởi lửa giận, anh nhìn dáng vẻ ỉu xiu của cô mà cười lạnh nói: “Không xứng? Nếu tình cảm có thể phân biệt được xứng với không xứng vậy những năm qua anh lãng phí bảo vệ em làm gì? Anh luôn tôn trọng em? Nhưng lại thấy em hôn hít với người khác, vậy mà anh còn lo lắng sợ em tổn thương... em nói coi có xứng hay không?”

Mộ Thiên Thanh nghe anh hỏi liên tục mà chỉ biết cắn răng im lặng.

“Em có biết tâm trạng của anh khi nghe em nói muốn quen nhau không?” Thượng Quan Mộc cười lạnh nói tiếp, “Mặc dù anh biết em không thật lòng, nhưng anh lại mừng như điên muốn ôm em vào lòng, nhưng lại sợ dọa em... Anh *** con mẹ nó! Đúng là dễ tiện mà!”

Tim Mộ Thiên Thanh run rẩy vì lời của anh, cô ngược đầu nhìn Thượng Quan Mộc. Người đàn ông đẹp trai lại có phong độ trước mặt mình, cho dù lúc ở đồn cảnh sát có giận tới đâu anh cũng chưa bao giờ nói lời thô tục, nhưng mà bây giờ lại...

Anh biết cô đang nghĩ gì, nhưng chỉ hừ lạnh. Giống như đang khinh thường cũng như đang tự giễu chính mình, “Với điều kiện của anh, anh muốn người phụ nữ nào mà không được chứ? Nhưng vào ngày kỉ niệm thành lập trước, lúc đánh đàn dương cầm với em anh vô cùng căng thẳng nhưng lại rất hào hứng!”

Mộ Thiên Thanh càng run hơn trước, cô chưa từng thấy dáng vẻ của Thượng Quan Mộc như bây giờ, anh giống như đang cố gắng chịu đựng đau khổ của chính mình, “Thượng Quan...”

“Em không cần nói nữa. Cũng không cần an ủi gì hết!” Lời nói lạnh lùng của anh cắt ngang câu nói của cô, giọng điệu của anh càng lạnh hơn trước: “Anh biết em không yêu anh, thậm chí... anh biết người trong lòng em chính là người bạn thời thơ ấu. Nhưng còn Lãnh Tinh Hàn, hắn có yêu em không?”

Một câu “Lãnh Tinh Hàn có yêu em không?” của anh làm tim cô đau nhói. Ngay lập tức mắt cô phủ đầy nước, cô cắn chặt môi, hô hấp trở nên dồn dập.

Thượng Quan Mộc đau lòng nhìn bộ dạng bây giờ của cô, cắn răng nói tiếp: “Tiêu Thần là người bạn thời thơ ấu đã đi của em sao?”

Mặc dù là câu hỏi nghi vấn, nhưng Thượng Quan Mộc gần như đã có đáp án chắc chắn. Chẳng qua là anh đang muốn xác thực lại thôi, nhưng khi thấy người cô run lên thì anh không cần cô trả lời cũng biết đáp án rồi.

“Hừ! Quả nhiên là vậy!” Thượng Quan Mộc nhìn dáng vẻ giờ của cô mà vừa giận vừa hờn. Nhưng cuối cùng lại không đành lòng nói thêm gì nữa, anh âm thầm thở dài, đứng dậy nói: “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi. Ngày mai anh sẽ xin nghỉ cho em”

Nói xong anh lại hung hăng nhìn cô chằm chằm, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng. Lúc tay anh nắm lấy vịn cửa thì bước chân dừng lại, liếc mắt về phía sau lạnh lùng nói với cô: “Anh sẽ không chia tay với em!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Sóng gió ập đến

Edit: Lê Thần Hy

“Anh sẽ không chia tay với em!” Thượng Quan Mộc nói xong mới sải bước bỏ đi.

Có một số việc đã thay đổi từ lúc bắt đầu, có thể đó là lòng dạ của mỗi con người. Từ đầu đã kiên định với suy nghĩ của mình, yêu hoặc không yêu. Cho tới giờ không cần biết là có giá trị và đáng giá không, yêu chính là yêu, cho dù có hèn mọn có bá đạo, có ngoan độc có tàn ác... nhưng cũng có thể là ngọt ngào nhất, tất cả mùi vị chỉ khi nếm mới có thể biết rõ.

Thượng Quan Mộc lái xe chạy như đêm trong đêm khuya tĩnh mịch, cho tới khi chạy tới bên tàu bỏ hoang ở vịnh Nam Hải anh mới dừng lại.

Anh mở cửa xuống xe, lạnh lùng đảo mắt nhìn xung quanh. Bước chân của anh từ từ không nhanh không chậm trong đêm tối nặng nề, gió biển phả vào mặt làm cho người khác có cảm giác khó thở.

“Đứng lại!”

Giọng nói lạnh lùng truyền tới, Thượng Quan Mộc dừng chân ánh mắt của anh hơi run sợ nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: “Người đâu?”

“Điều bộ này không giống sếp Mộc tí nào!”

Giọng nói ong ong giống như lưỡi cưa đang cưa vào miếng kim loại bị rỉ sét. Nếu không biết còn tưởng người này đang ngấp kim loại mà nói chuyện.

Thượng Quan Mộc hừ mũi, thản nhiên nói: “Nói sao cũng không bằng ngài R.”

“Ha ha ha...” Tiếng cười vang lên rồi sau đó là giọng chói tai như trước: “Nếu sếp Mộc cho là vậy, vậy thì tối nay tôi sẽ gặp cậu!”

“Hừ!” Thượng Quan Mộc hừ lạnh, “Tiêu Thần xuất hiện, dự đoán của anh đúng rồi. Nhưng lúc này anh lại gấp gáp muốn gặp mặt tôi, nói thật thì tôi không biết nguyên nhân tại sao?”

Nói xong trong mắt Thượng Quan Mộc lóe lên ý cười tự giễu.

“Sếp Mộc đúng là thông minh!” Giọng nói khàn khàn chậm rãi vang lên trong màn đêm. Một người đàn ông mặc bộ đồ vest cao to đã núp trong chiếc thuyền cũ từ trước giờ đang từ từ đi ra. Anh ta mang mặt nạ màu bạc, hình như là được đặt làm riêng cho mình. Bên cạnh nước biển gợn sóng lấp lánh được ánh trăng phản chiếu xuống, chiếc mặt nạ này lại làm cho người ta có cảm giác cường chế mạnh mẽ.

Thượng Quan Mộc nhìn ngai R, không ngờ anh ta lại dám lộ diện trước mặt mình, còn không thì anh ta đang dụ anh, hoặc đối phương là người mà mình quen biết. Nhưng Thượng Quan Mộc biết một điều, anh và người trước mặt bây giờ không quen biết nhau, nhưng e rằng sau này cũng sẽ tiếp xúc với nhau thôi.

“Ngài R có thành ý thật đó!” Giọng nói giễu cợt không che giấu của Thượng Quan Mộc vang lên, đôi mắt đẹp của anh khinh thường nhìn người trước mặt mình. Coi như là đoán được nhưng người này nói đúng với tình hình bây giờ.

Ngài R cười giễu cợt, giọng nói khàn khàn: “Bây giờ chuyện tiếp theo... sếp Mộc cứ đợi xem kịch vui đi!”

“Tôi phá án chưa bao giờ cướp công của người khác cả!” Thượng Quan Mộc lạnh lùng nói: “Tôi muốn cái gì thì sẽ tự tìm. Trước đây hợp tác với anh... đúng là lãng phí thời gian mà. Rốt cuộc là tôi lợi dụng anh nhưng anh cũng lợi dụng tôi thôi. Thật ra thì chúng ta chỉ dựa theo nhu cầu cá nhân của mỗi người.”

Thượng Quan Mộc im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Thù oán của mấy người tự mà giải quyết với nhau, tôi không bao che ai cả. Đến cuối cùng... nếu tôi phát hiện mấy người phạm pháp thì tôi sẽ không bỏ qua đâu!”

“Ha ha ha...” Giọng nói khàn khàn vang lên, “Sếp Mộc đúng là người kiêu ngạo. Cha của ngài, chính là chủ tịch Thượng Quan chẳng lẽ không vì việc riêng mà mưu lợi cá nhân à?”

Thượng Quan Mộc cười nhưng chỉ cười cho có, anh liếc nhìn cười lạnh nói: “Nếu cha tôi có làm thì tôi sẽ bắt ông ta.”

Nói xong Thượng Quan Mộc xoay người đi về hướng xe mình đang đậu: “Sau này không cần gặp nhau nữa. Tiết kiệm hơi cho anh cũng khỏi mắc công mang mặt nạ, đừng làm trò màu mè với tôi, tôi không có hứng thú đâu. Tôi sợ công việc của mình nhiều quá, không có thời gian khuyên bảo ai kia. Không ai có thể thuận buồm xuôi gió trong mọi chuyện cả.”

Vừa nói dứt lời thì anh cũng đã đi tới xe của mình. Anh mở cửa xe đồng thời cũng nhìn chăm chú người đứng phía trước mình. Sau đó anh bước lên xe không nói thêm gì nữa mà thắt dây an toàn khởi động xe, nhìn bóng dáng ngài R thông qua kính chắn gió mà cười giễu cợt.

Xã hội bây giờ có mấy ai mà không vụ lợi riêng? Nhất là trong quan trường... Đợi tới khi bản thân rớt đài, nhường lại vị trí cho người khác lúc đó chỉ trách mình là kẻ ngu không biết coi thời thế.

Nhưng mà người ngu sẽ lòi cái đuôi ra cho người khác đập, còn người khôn thì sẽ biết coi tình hình lúc nào có lợi cho mình, cũng không ở lại để người khác nắm đuôi.

Có một lời người có thể tránh được chính là loại người có thể tham nhưng lại không chịu tham!

Đêm càng về khuya mọi thứ dần dần chìm vào im lặng, bầu trời tối đen và ánh trăng sáng cũng bị mây che phủ. Gió lạnh thổi làm không khí trở nên ẩm ướt.

Trong bệnh viện Thư Khang, mọi người đang ngon giấc, đến cả nhân viên trực ban cũng ngủ gật, ngoại trừ những âm thanh của dụng cụ thì không khí xung quanh đều trở nên yên lặng.

Cửa thang máy vang lên một tiếng “đỉnh” sau đó thì mở ra, âm thanh này lại phá vỡ sự yên tĩnh trong bệnh viện.

Y tá trực ban đang ngủ gục, nghe được tiếng thang máy thì hoảng hồn giật mình dậy. Đôi mắt còn ngái ngủ của cô nhìn về bóng lưng đang đi trên hành lang.

Cô ngạc nhiên nhìn người đó, dáng người được bao lại bởi một bộ đồ vest nhìn rất sang trọng, đôi chân thon dài bước đi đều đều, một tay đút vào túi quần. Cả người tản ra một sự sắc lạnh và cô tịch.

Y tá đang suy nghĩ diễn vong đủ kiểu rồi đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng nói với bóng lưng phía trước: “Xin lỗi ngài, đã hết thời gian thăm bệnh rồi ạ!”

Nói xong y tá vội vàng đứng lên muốn ngăn cản, khi thấy người đàn ông kia dừng chân xoay người lại, lời y tá đang muốn nói lập tức nghẹn lại trong cổ họng.

Khuôn mặt người đàn ông này như được điêu khắc, đôi mắt như chim ưng lạnh lùng không có suy nghĩ nào. Nhưng khi nhìn ai đó lại làm cho người khác có cảm giác cả người đều lạnh băng.

Môi nhanh mím lại, liếc nhìn người khác bằng nửa con mắt. Làm cho y tá không thở nổi.

“Bạn của tôi mới nhập viện, tôi chỉ rảnh vào buổi tối nên giờ mới tới thăm được.” Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt nói, không suy nghĩ gì giống như là anh đang tường thuật lại một chuyện gì đó. Nhưng lời nói lạnh nhạt lại làm cho người khác không thể từ chối được.

Y tá cảm giác được không khí xung quanh mình dần loãng ra, cô ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Giọng nói trầm lắng đầy từ tính vẫn còn quanh quẩn ở bên tai, đợi tới lúc hoàn hồn lại thì Lãnh Tinh Hàn chỉ còn để lại cho cô một bóng lưng.

“Ê...” Y tá trưởng thở dài, gương mặt vắn vẹo lắm lắm nói: “Sao người đàn ông này làm cho người khác bị áp lực đến vậy? Nhưng anh ta đẹp trai quá, lại rất khí phách, hắc hắc!”

Lời của y tá Lãnh Tinh Hàn không nghe thấy, anh nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh, sau khi vào cũng đóng cửa thật nhẹ nhàng. Đầu tiên anh đứng nhìn người ở trên giường một lát, sau đó mới đi tới đứng cạnh giường bệnh.

Anh đi tới cạnh giường nhìn Mộ Thiên Thanh đang ngủ say trên mặt còn đọng lại dấu vết nước mắt đã khô, đêm hôm khuya khoắc, trong phòng lại không có một tia sáng nào. Nếu không phải Lãnh Tinh Hàn từng được Âm Dạ huấn luyện thì lúc này anh sẽ không thể nhìn thấy vết nước mắt khô của cô.

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, trong lòng tê dại.

Anh ngồi xuống ghế ở cạnh giường, mắt ưng nhìn chằm chằm vào Mộ Thiên Thanh. Tay không kim được mà khẽ xoa mặt cô, ngón tay nhẹ nhàng lau đi vết nước mắt khô còn trên mặt. Tim anh cũng chìm xuống với cô.

Mộ Thiên Thanh “ưm” một tiếng, mơ mơ màng màng nói: “Mặt trời nhỏ, anh đã nói... đời này đều muốn em giống như Tinh Thiên...”

Lãnh Tinh Hàn dừng động tác lại, rất lâu sau anh cũng không nhúc nhích, anh mê man ngồi nhìn Mộ Thiên Thanh. Mắt ưng dần trở nên sâu thẳm giống như một cái hố đen, hòa dần vào với màn đen của bóng tối.

Chậm rãi rút tay lại, Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh, ánh mắt của anh có chút tự giấu chính mình nhưng cũng say mê thật sâu.

Nếu được anh cũng không muốn tổn thương em!

Không chỉ như mặt trời nhỏ, anh cũng hy vọng em có thể giống như Tinh Thiên. Càng hy vọng em giống như hoa hướng dương, vĩnh viễn hướng về phía mặt trời.

Mộ Thiên Thanh, nói cho cùng thì anh cũng không thích hợp với em. Bắt đầu từ lúc anh xuất hiện, em không có lúc nào được vui. Có lẽ từ đầu tới cuối anh cũng không phải là mặt trời nhỏ của em, cuối cùng... anh cũng không có cách nào làm Tinh Thiên của em được.

Lãnh Tinh Hàn nhếch môi cười tự giấu, nhìn Mộ Thiên Thanh nhíu mày, trong miệng lắm lắm nói gì đó, giống như đang bị mớ.

“Không, không phải, không phải như vậy...” Giọng nói nhẹ nhàng lướt qua, nhưng lại lộ ra mùi bi thương nồng đậm. Mộ Thiên Thanh nhíu mày chặt hơn trước, giọng nức nở không nghe được.

Lãnh Tinh Hàn không nhúc nhích, chỉ lẳng lẳng nhìn Mộ Thiên Thanh nói mớ, ánh mắt anh càng ngày càng tham lam, tim cũng đau đớn theo...

“Mặt trời nhỏ của em đã trở về, em... nhất định sẽ hạnh phúc.” Lãnh Tinh Hàn nhỏ giọng lắm lắm, không biết nên an ủi Mộ Thiên Thanh thế nào, anh cũng không an ủi chính mình hoặc có lẽ, anh cũng phục chính mình.

Ừng thật sự muốn làm một tiểu thái dương khỏe mạnh của Mộ Thiên Thanh sao?

Lãnh Tinh Hàn cười khê, chậm rãi đứng dậy. Đôi mắt thâm sâu nhìn Mộ Thiên Thanh, rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng, từ đầu tới cuối Mộ Thiên Thanh cũng không biết anh tới, anh chỉ để loại hương thuốc lá thông thoáng pha lẫn với mùi đàn ông ưu thương, dần dần cũng bị màn đêm xua tan đi mất.

Ngày hôm sau, bầu trời của thành phố A bị mây đen che phủ, một trận bão lớn sắp tới, cũng giống như phía dưới bầu trời.

Phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Thiên Lâm, Lãnh Tinh Hàn đút hai tay vào túi quần. Nhìn nước mưa rơi trên cửa kính thủy tinh, tiếng “bộp bộp” vang lên, giống như búa tạ đập vào làm tâm trạng người khác cực kỳ khó chịu.

Lãnh Tinh Hàn mím môi, ánh mắt sâu thẳm nhìn trời đổ mưa, cảnh vật bị nước mưa che khuất nhìn rất mơ hồ. Sâu trong đáy mắt lóe lên tia sắc bén...

Nếu không tránh được, vậy thì... giải quyết mọi chuyện nhanh chóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 90: Thượng Quan Mộc bị thương

Edit: Lệ Thần Hy

Nửa tháng sau bầu không khí ở thành phố A vẫn âm u như cũ, mỗi ngày đều có mưa liên tục. Mưa lớn nhỏ dứt quãng chứ không có ngừng hẳn, giống như muốn rửa trôi hết mọi dơ bẩn trên cõi đời này.

Mộ Thiên Thanh cảm ly trà sữa đứng ở hành lang đồn cảnh sát, nhìn bầu trời đen mù mịt qua cửa kính. Tâm trạng bây giờ của cô cũng giống như bầu trời này, ngọt ngào không có khe hở nào, không thể chiếu rọi được ánh sáng của mình.

Cái buổi hôm sau khi xuất viện, tối đó cô có một giấc mơ rất dài. Trong mơ, cô trở lại thuở nhỏ, lúc có mặt trời nhỏ ở bên cạnh, sau đó dường như mọi chuyện cứ phát sinh theo ý muốn, cô có mặt trời nhỏ làm bạn trong cuộc sống cứ không phải tâm tối như lúc này.

Cứ như có một đôi tay vô tình đẩy cô vào vực sâu, cô vô cùng sợ hãi, muốn bắt được gì đó nhưng lại không thể, đến khi có một bàn tay khỏe mạnh kéo lấy cô..

Cô không rõ dáng vẻ của người đó ra sao, chỉ cảm nhận được trên người anh tỏa ra mùi vị ưu thương nhân nhật, dường như anh đang cố gắng che giấu nó nhưng làm thế nào cũng không che giấu được. Đôi mắt đen lấy của anh giống như cái vực sâu đó, sâu không thấy đáy.

Sau đó cô lại mơ thấy Lãnh Tĩnh Hàn tới thăm mình.

Mộ Thiên Thanh nhếch môi cười tự giễu, thì ra quá khứ và hiện tại cũng không liên quan gì nhau, Lãnh Tĩnh Hàn chỉ nói với cô anh không phải là mặt trời nhỏ của cô chẳng qua tìm cô chỉ đi lạc mà thôi.

Nửa tháng này mỗi ngày cô cứ đi làm, coi như không có chuyện gì xảy ra. Đến cả Thượng Quan Mộc và Tiêu Thần cũng không biết... chẳng qua cô chỉ đang trốn tránh sự đau khổ trong tim mình thôi.

Cô không muốn vô ý tổn thương ai, nhưng đến khi cô hiểu rõ được lòng mình thì lại không có cách nào đối mặt với họ.

Thượng Quan Mộc nói không muốn chia tay, anh nói: Tuy cả hai đều khó chịu, nhưng cô cũng là của anh ít nhất là trên danh nghĩa!

Mà Tiêu Thần liệu có phải là mặt trời nhỏ của cô không?

Cứ cho là đúng đi!

Cô không tìm được rung động trên người anh ta, có lẽ trước đó Lãnh Tĩnh Hàn đã dùng thân phận mặt trời nhỏ xuất hiện trước mặt cô. Có lẽ trong tiềm thức cô đã nhận định Lãnh Tĩnh Hàn mới là mặt trời nhỏ của mình, quan trọng hơn nữa anh từng cho cô cảm giác như mặt trời nhỏ, chứ không phải là Tiêu Thần có dáng vẻ không đáng hoàng này.

Mộ Thiên Thanh rũ mắt nhìn ly trà sữa trong tay mình, đột nhiên nhớ tới buổi sáng Lãnh Tĩnh Hàn dẫn cô đi ăn bánh sừng trâu, lúc đó cô vui sướng biết bao. Nhưng lúc này cô lại không nhớ nổi cảm giác đó, hoặc nên nói là không có tâm trạng để cảm nhận nữa.

Cô biết mình là một người cố chấp, mọi chuyện tới bây giờ chỉ là do cô cố chấp thôi sao, kể cả đau khổ trong lòng mình?

“Thiên Thanh... Thiên Thanh...”

Giọng nói đột ngột vang lên phá vỡ sự yên tĩnh ở hành lang, tiếp theo là tiếng thở hổn hển và tiếng bước chân vội vàng.

Mộ Thiên Thanh hoàn hồn, nhìn Lý Dục đang đi về phía mình. Lúc Lý Dục đứng trước mặt cô không hiểu sao cô lại cảm giác phập phồng lo lắng: “Có chuyện gì hả?”

Trong tay Lý Dục đang cầm điện thoại của Mộ Thiên Thanh, bởi vì chuyện này anh mới chạy đến tần tật kiểm cô. Anh thở hổn hển nhúm mày nói: “Sếp Mộc bị thương...”

“...” Mộ Thiên Thanh mở to mắt, trong đầu như ngừng hoạt động. Đầu tiên là cô ngớ ra vài giây, sau đó vội vàng hỏi: “Sếp Mộc bị thương là sao?”

“Tình huống cụ thể tôi không rõ lắm, chỉ nghe mấy tổ viên nói lại. Vừa rồi lúc hành động bắt một tên cướp, tên đó lại không đơn giản, hắn ta lợi dụng góc chết và hoàn cảnh xung quanh, làm cho đội súng bắn tỉa không còn cách nào khác, muốn không tổn hại con tin chỉ còn cách bắn chết tên cướp...” Lý Dục nhúm mày nói tiếp: “Sao đó sếp Mộc tự mình hành động, lúc đang độ sức lại lo lắng làm tổn thương con tin đang mang thai, cho nên anh ấy trúng ba phát đạn. Trong đó có một phát... trí mạng!”

Cô biết rõ năng lực của Thượng Quan Mộc, người bình thường không thể làm anh bị thương, sắc mặt của Mộ Thiên Thanh trở nên trắng bệch. Hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn, cô đứng dậy cắn răng hỏi: “Tình hình bây giờ sao rồi? Thượng Quan... anh ấy...”

“Vẫn đang cấp cứu, anh ấy...” Lý Dục nhìn dáng vẻ của Mộ Thiên Thanh, rồi nói tiếp: “Anh ấy luôn gọi tên của cô, bác sĩ nói nếu như sếp Mộc không chống đỡ được trong cuộc phẫu thuật này thì...”

Một tiếng “bốp”, có vật gì đó rơi xuống nền nhà, chất lỏng sền sệt văng tung tóe lên ống quần của hai người, sao đó nhanh chóng nhuộm vàng cả một lỗ lớn.

Mộ Thiên Thanh ngây ngốc ra, sau đó đầu óc như vận hành tới đa mà điên cuồng chạy ra ngoài...

“Thiên Thanh, tôi đưa cô một khúc!” Lý Dược la lên, vội vàng đuổi theo.

Lý Dược mở xe cảnh sát, cả đường đi sắc mặt anh hoàn toàn không tốt tí nào. Còn Mộ Thiên Thanh thì ngo ngắc mà ngồi trên ghế, mơ màng nhìn mưa phùn trong chiếc xe chạy như bay tới bệnh viện Tư Khang.

Mộ Thiên Thanh không biết nửa tháng trước cô tới đây chính là Thượng Quan Mộc đưa cô tới, bây giờ... cô lại tới thăm Thượng Quan Mộc.

Đền phẫu thuật vẫn sáng, bên ngoài có không ít người đứng chờ. Có cả Thượng Quan Dịch và Trì Uyển Như, còn có Đại Đầu và mấy người cùng tổ hành động lần này, Hà Tuấn và Lâm Hải cũng có mặt, đến cả Lam Nhu cũng tới.

Trì Uyển Như thấy Mộ Thiên Thanh thì nổi giận, bà bước lên không nói gì mà tát Mộ Thiên Thanh một cái, làm cho mọi người đều kinh ngạc mà nhìn.

Tiếp “bốp” nặng nề vang lên trong hàng lang đang có bầu không khí căng thẳng, giống như búa tạ nện vào tim mỗi người.

Mộ Thiên Thanh bị tát một bên mặt, thậm chí cô không đứng vững nổi.

“Tất cả tại mày, nếu con tao xảy ra chuyện gì tao nhất định bắt mày chôn cùng!” Trì Uyển Như nghiêng răng nói, dáng vẻ cao quý mọi ngày của bà giờ đây đều bị con giận làm tan biến hết.

“Di Trì, sếp Mộc bị thương không ai muốn cả. Ai cũng đau buồn, nhưng sao di lại đánh Thiên Thanh?” Lý Dược rất tức giận, không nghĩ chủ tịch Thượng Quan phu nhân là một người dịu dàng mà lại làm vậy, tuy sếp Mộc rất khát khe nhưng không bao giờ xúc phạm ai. Cũng coi như là cấp trên tốt, sao lại có một người mẹ không phân biệt phải trái thế?

Hà Tuấn cũng tới, Lâm Hải liếc nhìn thấy trên mặt Mộ Thiên Thanh có dấu vết năm ngón tay rõ ràng. Không khỏi trầm giọng hỏi: “Sếp Mộc vẫn đang cấp cứu, hành động lần này từ đầu tới cuối là do chúng ta bố trí sai lầm, còn Thiên Thanh...”

“Câm miệng!” Trì Uyển Như càng giận hơn, cô chen qua mấy người tới trước mặt Mộ Thiên Thanh, nhìn chằm chằm cô nghiêng răng nói: “Lão Vương nói cho tao biết, trước đó A Mộc đã bị thương. Nhiều chỗ đều bầm tím lên hết, nguyên nhân là vì cứu mày mà ra! Nếu không phải tại mày thì với võ nghệ của A Mộc làm sao có thể bị thương thành như vậy? Hừ, mày nên cầu cho A Mộc đừng có chuyện gì, nếu không...”

Trì Uyển Như còn chưa nói xong thì đã bị Thượng Quan Mộc kéo lại, ánh mặt của ông thâm trầm nhìn cô rồi ngắt lời bà: “Con trai còn cấp cứu bên trong, muốn gì thì chờ lát nữa hãy nói.”

Trì Uyển Như còn muốn nói gì nữa nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Thượng Quan Dịch thì lập tức nín lại, bà hung hăng trợn mắt nhìn Mộ Thiên Thanh sau đó đi về phía Lam Nhu. Lam Nhu mặc một bộ đồ công sở già dặn, tóc được búi cao khác xa với yến tiệc đêm đó, bây giờ cô ta lộ ra hơi thở của một người phụ nữ kiên cường, cô khinh thường liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, nhỏ giọng an ủi Trì Uyển Như.

“Thiên Thanh, cô đừng so đo với mấy người phụ nữ điên khùng. Có tiền chưa chắc là giỏi, mấy người làm nữ lãnh đạo căng bản tâm lý không được bình thường...” Hà Tuấn cười lạnh nhẹ nhàng nói, thỉnh thoảng còn trừng mắt nhìn Trì Uyển Như.

Mộ Thiên Thanh mím môi lắc đầu.

“Vừa rồi di Trì nói sếp Mộc vì cô mới bị thương... Chuyện lúc nào vậy?” Lâm Hải cũng là người lớn tuổi, không xúc động như bọn người Hà Tuấn.

Mộ Thiên Thanh nhìn Lâm Hải nhưng lại không nói gì thêm, nét mặt trở nên âm trầm. Sau đó cô nhìn Hà Tuấn, hỏi: “Anh ấy vào đó lâu chưa?”

“Đã vào hơn hai giờ, vẫn luôn mơ mơ màng màng. Lúc cấp cứu vẫn luôn gọi tên cô... tình hình của cậu ấy khá nguy hiểm, cho nên bác sĩ mới đề nghị gọi cô tới đây. Lỡ như có gì xảy ra thì phải nhờ cô giúp sếp Mộc có ý thức cầu sống.” Giọng nói của Hà Tuấn càng nói càng nặng nề, anh nhìn đáng vẻ của Mộ Thiên Thanh mà âm thầm thở dài.

Người khác không biết nhưng mấy người bọn họ và Thiên Thanh, sếp Mộc có quen biết với nhau. Từ ngày Tiêu Thần xuất hiện, Thiên Thanh bỏ chạy hôm sau thì xin nghỉ, lúc trở lại thì biến thành người trầm lặng...

Tuy trước kia cô cũng không phải là người nói nhiều, nhưng mỗi ngày đều cảm nhận được hơi thở hy vọng trên người cô, nhưng mấy ngày nay cô giống như bầu không khí bên ngoài luôn âm u.

Mấy ngày này tính tình của sếp Mộc cũng thay đổi nhiều, có đôi khi lúc họp bọn họ cũng vô tình thấy được sếp Mộc ngó người ra, chuyện hôm nay tuy rằng khó giải quyết nhưng thân là người chỉ huy, chỉ cần không chế toàn cuộc, cũng không cần tự mình xông ra, chỉ là...

Hà Tuấn suy nghĩ một lúc rồi nắm chặt tay lại, nhìn đáng vẻ u sầu của Mộ Thiên Thanh mà tâm trạng cũng nặng nề theo.

Một người âm thầm bỏ vệ một người phụ nữ đã nhiều năm, vì cô ấy mà hy sinh rất nhiều, vì cô mà cố gắng rất nhiều. Nhưng lỡ người đó gặp được người mình yêu, còn có con...

Lúc ấy cậu ấy có chịu nghe lời khuyên không thì anh không biết, nhưng anh đứng gần nhất anh nghe thấy họ nói: Nếu yêu cô ấy thì đừng làm tổn thương cô ấy, cho dù là cô ấy phản bội anh đi nữa...

Câu nói đó trong cục diện giằng co, nhưng lại làm anh khó thời. Dường như sếp Mộc không nói với tên cướp đó mà đang nói chính mình..

Sau đó lúc anh còn đang suy nghĩ thì tên cướp đó phát điên, sếp Mộc cũng không cố ý, vì đảm bảo an toàn nên anh liền xông lên... Tình hình lúc đó xảy ra rất nhanh, không ai ngăn cản kịp. Sua đó anh mới biết tên cướp đó từng đi lính ở ZNV.

Bọn nhỏ giọng nói, trong hành lang rất nhiều người thỉnh thoảng cũng liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, từ lúc bắt đầu học ở trường cảnh sát, có thể nói cô rất nổi tiếng, với lại ai cũng biết tình hình nhà cô trước kia. Huống chi... mấy tháng này cô gặp sóng gió không ít, trên dưới giờ ai lại không biết cô?

Tri Uyển Như lúc rảnh rỗi vẫn liếc mắt nhìn cô, ánh mắt vẫn ngoan độc như cũ. Ánh mắt của Thượng Quan Mộc tương đối sâu xa, làm cho người ta nhìn không ra, dù sau cũng là người lâu năm trong quan trường.

Thời gian trôi qua dần, con giận trong hàng lang càng ngày càng nặng. Tất cả mọi người tâm tư đều đặt hết trong phòng mổ, nhìn đèn phòng cấp cứu vẫn chưa tắt mà lòng mỗi người đều treo lơ lửng.

Lúc thân kinh của mọi người đang căng ra, có thể đứt bất cứ lúc nào, thì cửa phòng đột ngột mở ra. Mọi người đều trừng mắt nhìn chăm chú y tá đi ra, chột nghe y tá nặng nề nói: “Tình hình của bệnh nhân rất nguy kịch. Ai là Mộ Thiên Thanh, xin đi khử trùng với tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Đau khổ trong phòng phẫu thuật!

Edit: Lê Thần Hy

“Tôi!” Mộ Thiên Thanh run rẩy trả lời, cô mặc kệ mọi người ở trong hành lang đang nhìn mình mà đi theo y tá khử trùng.

Lúc Mộ Thiên Thanh mặc bộ đồ khử trùng vào phòng phẫu thuật, tim cô lúc này không phải đang nhảy nhót mà run rẩy vô cùng. Cảm giác như bị người khác bóp nghẹt lại, bất cứ lúc nào cũng có thể văng khỏi lồng ngực của mình.

Dưới lớp khẩu trang là bờ môi mím chặt của cô, Mộ Thiên Thanh run rẩy, ngay lập tức trong hốc mắt đã phủ bởi một tầng hơi nước.

Người đang phẫu thuật là bác sĩ Vương, ông liếc nhìn Mộ Thiên Thanh sau đó tiếp tục công việc của mình. Chỉ là ánh mắt lúc nhìn cô có hơi phức tạp.

Cái này mà Mộ Thiên Thanh hôn mê được đưa đến đây, cô không hề hay biết gì cả. Nhưng lúc này cô cũng chả có tâm tình đâu mà để ý tới ánh mắt phức tạp của bác sĩ Vương.

“Kéo...!”

“Kẹp kim.”

“Cây gấp!”

Bên tay không ngừng truyền tới tiếng nói của bác sĩ Vương, ông là bác sĩ chuyên nghiệp. Ông sẽ không thay đổi cảm xúc cho dù người đang nằm trên bàn là người quen đi nữa.

Mộ Thiên Thanh sắc mặt tái nhợt mê man nhìn bàn phẫu thuật, Thượng Quan Mộc không còn phong thái như ngày xưa. Mũi cô đột nhiên chua xót, suýt nữa là đã khóc nức lên rồi.

Mộ Thiên Thanh tay run rẩy, môi cô trở nên trắng bệch, nhìn bác sĩ Vương không ngừng dùng miếng bông gòn trắng chấm máu.

Cô liếc mắt nhìn y tá đứng bên cạnh đang cầm cái khay, trong đó đã có hai viên đạn được lấy ra, trên mặt dính máu đỏ sền sệt. Lúc hình ảnh đó rơi vào mắt Mộ Thiên Thanh làm cô cảm thấy vô cùng khủng khiếp.

Cô làm cảnh sát, thường hay nổ súng bắn tội phạm. Máu đối với cô mà nói là quá bình thường, đến cả đạn cũng thế!

Nhưng lúc này cô lại không cảm thấy vậy, mặc dù cảm thấy khó chịu nhưng cô lại không thể dời ánh mắt khỏi chỗ khác, viên đạn ướt máu sền sệt chọc sâu vào tim của cô.

Cô chưa từng nghĩ Thượng Quan Mộc sẽ bị thương nặng tới vậy. Anh là người thông minh, mỗi lần hành động đều vạch ra chiến lược, dường như chỉ cần anh chỉ huy thì coi như mọi hành động đều thành công, cũng sẽ làm cho đối phương cảm thấy khó chịu.

Nhưng giờ phút này, anh lại nằm ở chỗ này...

Chỉ là một tên cướp, tuyệt đối không thể làm anh bị thương.

Mộ Thiên Thanh nghĩ tới mấy ngày qua, tình hình của hai người.

Cũng không biết có phải cô muốn trốn tránh anh không, hay là anh sợ hãi muốn trốn tránh cô. Tóm lại là hai người vô tình trốn tránh nhau, nhưng đôi khi lại vô ý đụng phải nhau.

Haizz, cùng làm trong cục cảnh sát, sao có thể tránh mãi được?

Chỉ cần không có hành động hoặc xã giao thì anh sẽ lạng lè lái xe đi theo cô cho tới khi cô vào nhà, anh mới lạng lè lái xe rời đi.

Anh không ở lại, nhưng mỗi lần đều dùng cách nào đi theo cô. Có lần cô phát hiện ra xe anh đậu ở gần cửa nhà mình, khi đó sắc mặt của anh không được tốt, tuy anh không hài lòng nhưng lại...

Anh giận dữ, cuối cùng lại không nói gì.

Cô thì rống to với anh: Không cần đùa giỡn với em, em không muốn tổn thương anh, anh có hiểu không?

Lúc đó vẻ mặt anh rất bình tĩnh, ánh mắt nghiêm nghị mang theo vẻ kiêu ngạo. Nhìn bộ dạng điên cuồng của cô, anh hít một hơi thật sâu, động tác của anh hầu như làm cô không thấy rõ.

Lúc đó anh nói với cô câu gì nhỉ?

Mộ Thiên Thanh cố gắng nghĩ lại nhưng lại không nhớ nổi, có lẽ lúc đó cô quá giận, hoặc có lẽ giọng anh nói quá nhỏ...

Mỗi Mộ Thiên Thanh càng ngày càng khó chịu, cô không biết diễn tả tâm trạng lúc này của mình là gì nữa. Cô yêu Lãnh Tĩnh Hàn, mấy ngày này luôn cảm thấy trống rỗng, luồng điện cuồng nhớ tanh. Coi như là Tiêu Thần sẽ ở cạnh cô, còn có Thượng Quan Mộc luôn chờ đợi, nhưng cũng không thể giải quyết được nỗi cô đơn trong lòng cô.

Nhưng lúc này khi thấy Thượng Quan Mộc nằm ở đây, cô lại hy vọng anh sống tốt. Cô không muốn thấy anh có chuyện, cho dù cô không yêu anh, nhưng anh cũng là một trong những người quan trọng trong cuộc đời cô.

Nước mắt cuối cùng không nhịn được mà chảy dài dọc khóe mi, cảm giác chua xót lập tức tràn lan trong miệng, thẳng xuống cổ họng của cô..

Động tác của bác sĩ Vương đột ngột dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm viên đạn đặt trong khay, sau đó ngược mắt nhìn Mộ Thiên Thanh bình tĩnh nói: “Còn một viên nằm gần trái tim, viên đạn này khó lấy ra vì nằm ở khu vực phức tạp ngay trung khu thần kinh!”

Bác sĩ Vương cố gắng nói đơn giản dễ hiểu, ánh mắt của Mộ Thiên Thanh dời từ viên đạn đến ông, nước mắt chảy dài nhuộm luôn cả nét bi thương trên mặt, “Bây giờ tôi cần bệnh nhân có ý chí muốn sống!”

“Tôi... tôi phải làm gì” Mộ Thiên Thanh lắp bắp nói, cô không hiểu mấy vụ phẫu thuật phức tạp này, nhưng cô nghe ra giọng nói nặng nề của bác sĩ Vương. Truy ông đã cố gắng để giúp đối phương nghe dễ hiểu.

“Tôi chỉ sợ trong lúc phẫu thuật, tôi sợ cậu ấy sẽ rơi vào trạng thái bị sốc. Vì vậy cần làm cho cậu ấy không bị sốc!” Ánh mắt bác sĩ Vương nặng nề nhìn Mộ Thiên Thanh.

Trong đầu Mộ Thiên Thanh bắt đầu hình dung mấy lời nói của bác sĩ đó, sau đó hơi gật đầu...

Bác sĩ Vương nghĩ cô hiểu được lời của ông, ánh mắt liếc nhìn y tá và bác sĩ phụ ở phía sau, bình tĩnh nói: “Tiếp tục phẫu thuật!”

Tâm trạng của Mộ Thiên Thanh nặng nề, hai chân như đeo chì đi tới bên cạnh Thượng Quan Mộc. Sau đó chậm rãi ngồi xuống, đôi tay run rẩy nắm lấy bàn tay lạnh buốt của anh.

Chỉ một động tác nhẹ nhàng này thôi mà dường như muốn lấy hết sức lực của cô. Bên tai cô không ngừng vang lên tiếng nói của bác sĩ Vương và âm thanh của dụng cụ phẫu thuật, cô cũng không còn tâm tình để ý tới nó nữa. Lúc này cô chỉ có một suy nghĩ là muốn Thượng Quan Mộc được sống.

“Anh sẽ kiên trì được phải không?” Giọng nói nghẹn ngào pha lẫn khàn khàn vang lên.

Thượng Quan Mộc không thể trả lời cô, bên cạnh cô chỉ có âm thanh của dụng cụ phẫu thuật. Mỗi âm thanh khiến cô cảm thấy rất chói tai, giống như dao kéo lướt qua da thịt, làm tim cô phát run.

Cả phẫu thuật căng thẳng vẫn đang được tiến hành, ngay lúc bác sĩ Vương tìm được vị trí của viên đạn, đang chuẩn bị lấy dụng cụ gấp ra thì bỗng chốc âm thanh “tít tít” vang lên. Ngay sau đó là giọng của bác sĩ Vương nặng nề nói: “Mao mạch của bệnh nhân bị vỡ, xuất huyết lượng lớn!”

Y tá bên cạnh vội vàng nói: “Huyết áp và nhịp tim cũng đang giảm!”

Bác sĩ Vương nhíu mày, bình tĩnh nói: “Mỗi phút báo hiệu số liệu của bệnh nhân!”

Mọi người đột ngột trở nên im lặng, tiếp theo ánh mắt nhìn về phía dụng cụ nói: “Kéo mũi nhọn!”

Y tá trưởng vội vàng đưa đồ cho ông, bác sĩ Vương bình tĩnh xử lý mao mạch bị vỡ. Y tá khác mỗi phút đều báo lại số liệu của Thượng Quan Mộc, ông không trả lời chỉ bình tĩnh xử lý.

Đến khi xử lý xong mao mạch bị vỡ, y tá mới báo nhịp tim vẫn còn thấp chưa đạt yêu cầu. Bác sĩ Vương nhú chặt mày nhìn Mộ Thiên Thanh nặng nề nói: “A Mộc có thể sống được hay không thì chờ vào cô vậy!”

Mộ Thiên Thanh rung rung nước mắt mờ mờ nhìn bác sĩ Vương, dường như giờ đây áp lực của cô lại tăng thêm. Giống như thật sự chỉ có cô mới cứu được Thượng Quan Mộc.

Nhưng cô lại không biết phải làm thế nào, đầu của cô trở nên trống rỗng không suy nghĩ được gì hết.

Bác sĩ Vương dường như hiểu thấu suy nghĩ của cô, giọng nói càng thêm nặng nề: “Nếu A Mộc không có động lực để kiên trì thì sẽ rất nguy hiểm, cô muốn thấy cậu ấy chết ở đây à?”

Mấy từ cuối bác sĩ Vương đặc biệt nhấn mạnh, đứng ra lúc phẫu thuật không được cho người ngoài vào. Nhưng tình hình lần này lại khác, một là có liên quan tới quyền lợi của nhân dân, hai là Thượng Quan Mộc có thân phận không đơn giản.

Mộ Thiên Thanh run rẩy, cô không nghĩ được gì cả, đầu óc bỗng chốc như bị vật nặng đè xuống. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Thượng Quan Mộc, tim cô như bị ai đó bóp nát.

Bác sĩ Vương không nói gì nữa, cuộc phẫu thuật vẫn tiếp tục. Bấy giờ ông chỉ có thể tạm thời khống chế bệnh tình, hoàn toàn không có cách nào tiếp tục phẫu thuật, mà ông cũng không thể duy trì lâu được. Rốt cục Mộ Thiên Thanh có thể giúp Thượng Quan Mộc sống qua cửa này không thì không ai nói được.

Đột nhiên Mộ Thiên Thanh bỏ tay của Thượng Quan Mộc xuống, cô rung rung nước mắt từ từ đứng dậy, tất cả chú ý đều đổ trên gương mặt anh, nhưng lại không phát hiện trong khoảng khắc cô buông tay ngón tay của Thượng Quan Mộc hơi cử động.

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cô nhẹ nhàng hôn lên cánh môi trắng bệch của anh, nơi anh thường cười nhạt, nhưng lại mang theo vẻ quyến rũ mờ ám.

“Thượng Quan, không phải anh nói luôn lặng lẽ chờ đợi em sao?” Giọt nước mắt rơi xuống mặt anh cùng với giọng nói nghẹn ngào của Mộ Thiên Thanh, cô run rẩy nói: “Không phải anh nói sẽ không chia tay với em? Chẳng lẽ... đây là thành ý của anh?”

Nước mắt của Mộ Thiên Thanh không ngừng rơi trên mặt Thượng Quan Mộc, nước mắt mặn mặn tràn lan trên mặt anh, cô hoàn toàn không nhìn phản ứng của anh. Nghe giọng y tá nói nhịp tim càng ngày càng giảm mà cả gương mặt đều trở nên bi ai.

“Thượng Quan Mộc, anh sẽ chống cự nổi.. có phải không? Anh luôn bảo vệ em nhiều năm qua, giờ cứ vậy mà bỏ rơi em sao? Với người tự tin và kiêu ngạo như anh, liệu anh có cam lòng không?” Mi mắt của cô không ngừng run run, tay cô run rẩy vỗ vào gương mặt của Thượng Quan Mộc. Môi càng run rẩy hôn anh hơn, nghẹn ngào nói tiếp: “Thượng Quan, chỉ cần anh sống là được? Chỉ cần anh sống thì em sẽ không bao giờ chia tay với anh, có được không?”

Nước mắt của cô cuối cùng cũng như cơn lũ tất cả đều trào ra ngoài, dường như lúc này cô chỉ muốn anh sống, Mộ Thiên Thanh không chỉ muốn Thượng Quan Mộc sống mà đồng thời đây cũng là lần đầu tiên cô chủ động không muốn chia tay!

Mộ Thiên Thanh không thể suy nghĩ được gì nữa, cũng không hiểu được suy nghĩ của mình. Trên mặt cô giờ tràn đầy vẻ bi ai không kiềm chế được, trong miệng không ngừng ní non những lời tâm tình, cô không muốn Thượng Quan Mộc chết, nếu như... tình yêu của cô có thể mai táng để anh được sống thì cứ vậy đi, tình cảm ban đầu vốn dĩ là sai lầm vậy thì cứ để nó kết thúc đi!

Mộ Thiên Thanh nghẹn ngào nhắm mắt, môi vẫn hôn Thượng Quan Mộc, kèm theo giọng ní non không ngừng run rẩy...

“Nhịp tim khôi phục lại bình thường!” Đúng lúc này giọng nói vui mừng của y tá vang lên.

Trong lòng bác sĩ Vương vui vẻ: “Tiếp tục phẫu thuật!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 92: Tim đau, ngóng trông mỗi đêm

Ban đêm mưa phùn càng nặng hơn trước, nhưng nhìn lại mờ ảo hơn hẳn. Đèn đường bốn phía chiếu ra những tia sáng, tạo thành một khung cảnh mờ ảo hòa vào bốn phía, xóa hết hình ảnh nơi phồn hoa.

Các dụng cụ đo vẫn truyền tới những âm thanh “tít tít”, trên người Thượng Quan Mộc gắn nhiều các loại thiết bị khác nhau, bây giờ anh đang nhờ các dụng cụ này để báo với mọi người là mình vẫn còn sống.

Thượng Quan Định nhìn con trai mình qua kính, càng nhìn gương mặt của ông càng trở nên nặng nề.

Đứa con trai tự tin không ai sánh nổi giờ đang nằm trong đó, ông là cha của anh tuy không thể biểu lộ ra biểu cảm tức giận và đau khổ như Tri Uyển Như, nhưng trong lòng ông cũng đau khổ như ai.

Đứa con trai này là niềm kiêu ngạo của ông, đây là điều ông vui nhất sau khi kết hôn với Uyển Như. Tất cả hy vọng của ông đều đặt hết vào đứa con này, thậm chí ông vì tương lai của nó mà tạm thời buông tha cho tình cảm của mình!

“Chủ tịch Thượng Quan, hai tiếng nữa máy bay sẽ bay...” Thư kí của Thượng Quan Định bước lên nhắc nhở ông, nếu như bỏ lỡ chuyến bay thì cuộc hội nghị ngày mai sẽ không tới kịp.

“Ừ!” Thường Quan Định trả lời lại, nhìn Thượng Quan Mộc thật sâu. Sau đó xoay người ngồi lên ghế dựa, Lam Nhu sau khi an ủi Tri Uyển Như vài câu thì đã rời đi.

Ông vừa đi tới ngưỡng cửa thì liếc nhìn Mộ Thiên Thanh đang đứng ngây ra, trên mặt còn vương lại vết tích của nước mắt. Ông dừng bước, bình tĩnh nói với cô: “Cảnh sát Mộ, chúng ta nói chuyện được chứ?”

Lời của ông vừa nói xong thì mọi ánh mắt trong phòng bệnh đều đổ dồn về phía Mộ Thiên Thanh, có tức giận, có cười lạnh cũng có lo lắng...

Mộ Thiên Thanh lặng lẽ đi theo, làm cho bốn người Lâm Hải ánh mắt lo lắng của từng người cứ nhìn ra khỏi phòng bệnh.

Mộ Thiên Thanh yên lặng đi theo Thượng Quan Định xuống lầu, đi thẳng vào vườn hoa. Thượng Quan Định dừng bước, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt nhìn chăm chăm về ánh đèn dưới con mưa phùn, im lặng rất lâu mà không nói câu nào.

Mộ Thiên Thanh im lặng đứng sau lưng ông, đôi mắt sưng đỏ nhìn Thượng Quan Định. Cô có cảm giác bốn phía đều tràn đầy áp lực của con giận, bầu không khí xung quanh dần lo lắng đi làm người ta cảm thấy khó thở.

“Chủ tịch Thượng Quan...” Mộ Thiên Thanh không nhận được nữa mà khẽ gọi. “Xin hỏi chủ tịch có chuyện gì muốn nói?”

Thượng Quan Định thu hồi ánh mắt lạnh nhạt của mình, nhưng giọng nói lại vô cùng nặng nề: “Cảnh sát Mộ, chuyện hôm nay... cảm ơn cô!”

Dứt lời ông cũng xoay người lại nhìn Mộ Thiên Thanh, người này đối với ông cũng không xa lạ gì. Không phải mới biết do mấy vụ ồn ào gần đây, mà lúc ông biết là lúc cô còn học ở trường.

Không có đứa con gái nào mà liều mạng như cô, cứ như cô mà quyết định chuyện gì rồi thì nhất định sẽ kiên trì tới cùng. Trong đôi mắt cô lại có nỗi hy vọng khó thấy ở người bình thường.

Khi đó A Mộc cũng từng nhắc cô với ông, nhưng họ chưa quen nhau. Nhưng bây giờ ông lại có cảm giác, cô gái này sẽ cướp đi A Mộc của ông!

Mấy ngày nay tuy biểu hiện của A Mộc vẫn rất tốt, dường như không có chuyện gì phát sinh, nhưng chuyện hôm đó trong cục ông cũng có nghe qua. Hành động hôm nay tuy tên cướp từng đi lính, mặc dù trên người con ông có vài vết thương... nhưng A Mộc sẽ không bị thương nghiêm trọng tới vậy, suy ra lúc hành động nó đã không đủ tinh táo.

“Chủ tịch Thượng Quan không cần nói như vậy...” Trong đáy mắt Mộ Thiên Thanh toát lên vẻ bi thương, “Về công hay về tư... đây đều là chuyện cháu nên làm!”

Thượng Quan Định gật đầu nói: “A Mộc là đứa con trai ưu tú nhất của tôi, nếu nó có chuyện gì tôi sẽ rất đau lòng. Cho nên câu cảm ơn này tôi vẫn nên nói!”

Mộ Thiên Thanh âm ừ, cuối cùng không nói gì nữa.

“Tuy tình hình của A Mộc không còn gì đáng ngại nữa, nhưng vẫn chưa qua thời kì nguy hiểm. Vẫn còn phải trông chờ vào cô...” Giọng của Thượng Quan Định dần trở nên nặng nề.

“Cháu sẽ ở cạnh anh ấy!” Lời nó nhẹ nhàng tuôn ra khỏi môi, hòa vào đêm mưa mùa thu mang theo sự bi thương nồng đậm còn hơn cả cơn giận lúc nào bay vào nơi hoang vu.

“Hành vi hôm nay của Uyển Như...”

“Cháu hiểu, thưa chủ tịch!” Mộ Thiên Thanh ngắt lời Thượng Quan Định. Mặc dù không được lễ phép lắm, nhưng cô không muốn nghe thêm gì nữa.

Ý của Tri Uyển Như rất rõ ràng, nếu không phải vì cô thì Thượng Quan Mộc cũng không bị thương, sẽ không có chuyện hôm nay...

Thượng Quan Định im lặng một lát, ánh mắt tinh nhuệ được toi luyện qua năm tháng nhìn chăm chăm vào Mộ Thiên Thanh, chậm rãi nói: “Vậy chuyện

này đành nhờ cô vậy!”

Mộ Thiên Thanh khẽ gật đầu, “Cháu sẽ không để Thượng Quan có chuyện gì đâu...”

Cô nhìn bóng dáng dần khuất xa của Thượng Quan Dịch trong màn mưa, rất lâu sau cô mới thu lại ánh mắt của mình xoay người đi về phía bệnh viện.

Mưa phùn rơi xuống người cô nhưng cô không có cảm giác, dường như chỉ có cảm giác lạnh lẽo này mới làm thần kinh của cô cảm thấy tỉnh táo. Cô kéo lê thân thể mệt mỏi từng bước từng bước đi về phía bệnh viện.

Bóng dáng của cô từ đầu tới đuôi đều rơi vào đôi mắt đen như mực, đến lúc cô khuất bóng đôi mắt ấy vẫn nhìn chăm chăm như cũ.

Hình Thiên che dù, âm thầm thở dài. Con người dưới gọng kính hiện lên vẻ thê lương, anh liếc nhìn gương mặt bình tĩnh không gợn sóng, cũng không có bất kỳ suy nghĩ gì, rồi mỉm môi không nói gì. Người anh nhìn chính là Lãnh Tĩnh Hàn.

Hai tay của Lãnh Tĩnh Hàn dút vào túi quần, đứng im dưới ô dù che mưa... Dường như mọi sự tịch mịch đều chiếu rọi lên người của anh, anh cao ngạo lạnh lùng đứng ở đó rất lâu, lâu đến mức quên cả động đậy.

“Đại ca...” Hình Thiên thở dài gọi anh.

Lãnh Tĩnh Hàn vẫn không nhúc nhích, ánh mắt vẫn nhìn vào nơi Mộ Thiên Thanh biến mất, nhưng môi lại nhấp nháy nói: “A Thiên, chuyện này... có lẽ là điều tốt nhất đối với cô ấy!”

Hình Thiên hơi nhíu mày, anh biết đại ca đang nói chuyện gì. Nhưng anh cũng không đồng ý lắm, “Đại ca, anh cảm thấy vậy là tốt cho cô ấy sao?”

Lãnh Tĩnh Hàn không có trả lời, thật ra anh không biết điều này có tốt với cô không... Hoặc anh chỉ đang hy vọng tốt thôi!

Anh nhếch môi cười, thu hồi tầm mắt lạnh nhạt của mình xoay người đi về bãi đậu xe.

Anh chỉ đi ngang qua bệnh viện, chỉ muốn dừng lại nhìn cô thể nào...

Thượng Quan Mộc bị thương đưa vào bệnh viện Thư Khang anh đã biết từ đầu, chuyện xảy ra ở phòng phẫu thuật... anh cũng biết.

Ngồi trên xe mất ung của Lãnh Tĩnh Hàn nhìn những áng mây hồng đang bị mưa bao trùm, trái tim anh thoáng qua tia đau đớn. Nỗi đau này làm anh ngạt thở đến mức không có các nào chịu nổi.

Hình Thiên lái xe ánh mắt luôn vô ý liếc nhìn kính chiếu hậu, nhưng gương mặt của Lãnh Tĩnh Hàn lại lạnh lùng như không có chuyện gì xảy ra, làm tâm trạng của anh cũng nặng nề theo.

Yêu là gì?

Yêu có lẽ là một nỗi đau, cả đời này bạn có thể sẽ yêu rất nhiều người... nhưng có thể làm bạn đau lòng cũng chỉ có một người.

Hình Thiên thu hồi ánh mắt, yên lặng lái xe. Đúng lúc này lại có âm thanh phá vỡ bầu không khí ngọt ngào ở trong xe.

Lãnh Tĩnh Hàn thu lại tầm mắt, lấy điện thoại ra. Nỗi bi thương nơi đáy mắt đã không còn, giờ chỉ còn lại vẻ cao ngạo, anh liếc nhìn số điện thoại trên màn hình rồi bất giác, đối phương chưa kịp nói gì thì anh đã nói: “Vất vả cho cô rồi, làm tốt lắm!”

“...” Phía bên kia im lặng một lát rồi nói: “Đây là chuyện tôi nên làm!”

Anh mắt Lãnh Tĩnh Hàn nhìn về phía trước, bình tĩnh nói: “Chuyện bên kia nếu xong rồi thì cô nên đi rồi!”

“Tôi sẽ không rời khỏi Thiên Lâm!” Trong điện thoại vang lên giọng kiên định và hơi thở hổn hển của Đường Lam.

Nét mặt anh đột nhiên trở nên uể oải, lạnh nhạt nói: “Tùy cô thôi!”

Ngay lập tức đôi mắt của Đường Lam trở nên đỏ hoe, mấy ngày này cô đều dành hết thời gian cho MT. Cô không cho phép mình thua, cũng không muốn để quốc Sun không chế được hội đồng quản trị, chỉ cần thứ anh muốn cô sẽ cố gắng giúp... với lại cô không muốn rời khỏi anh, nên cách duy nhất cô phải thắng...

Lãnh Tĩnh Hàn cúp điện thoại, hơi dựa lưng vào ghế. Anh không muốn nhắm mắt lại, chỉ cần nhắm mắt thì trong đầu anh không ngừng lóe lên gương mặt của Mộ Thiên Thanh, nét mặt có sự giận, tức giận, sắc bén, đau lòng...

Lãnh Tĩnh Hàn đột ngột mở mắt ra, đôi mắt ứng ánh lên những tia sáng sắc bén. Môi anh mỉm lại, nhíu mày ngồi bật dậy, trong đôi mắt lướt qua tia giễu cợt.

Thì ra... buông tay đối với anh mà nói không dễ như vậy.

Xe chạy dưới làn mưa phùn, cuối cùng dừng lại ở bãi đỗ xe MG.

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng đi vào thang máy, giọng sắc lạnh hỏi: “Người tới rồi à?”

“Đã tới rồi!” Hình Thiên trả lời lại.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, chỉ im lặng đợi thang máy đi lên, cho tới khi nghe được tiếng “đỉnh” và cửa thang máy mở ra anh không nhanh không chậm đi tới căn phòng đã được đặt trước.

“Lãnh thiếu!” Nhân viên phục vụ cung kính cúi chào rồi giúp anh mở cửa.

Ánh mắt lạnh rét của Lãnh Tinh Hàn lướt nhìn bên trong, khi đụng phải ánh mắt của người trong phòng thì môi lại thấp thoáng nụ cười lạ.

Ở bệnh viện Tư Khang.

Đêm khuya vắng lặng, bầu không khí giờ đây vô cùng yên tĩnh. Giờ đây chỉ có âm thanh của máy báo nhịp tim vang lên từng tiếng “tít tít” yếu ớt làm cho người khác có cảm giác ngộp thở.

Mộ Thiên Thanh lẳng lặng ngồi ở ghế dài, mọi người đã về hết ở đây chỉ còn lại có một mình cô.

Cô không mệt nhưng đôi mắt lại cay cay khó chịu vô cùng.

“Tình hình của bệnh nhân tạm thời ổn định. Cô có muốn nghỉ một lát không?” Y tá quan tâm hỏi.

Ánh mắt của Mộ Thiên Thanh có chút trống rỗng, cô nghe xong ngẩng người một lúc rồi mới lắc đầu nói: “Tôi không sao...”

Y tá nhìn cô thật sâu rồi gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Trong bệnh viện có nhiều nữ, đương nhiên tình hình tám chuyện sẽ nhiều hơn. Chuyện xảy ra ở phòng phẫu thuật hôm nay đã sớm truyền cả bệnh viện này, có người cảm động đương nhiên cũng sẽ có người khinh thường.

Nhưng mà phần lớn mọi người đều cảm thấy khó chịu, con mẹ nó! Người như Thượng Quan Mộc vậy mà lại đi thích Mộ Thiên Thanh, mọi người lần lượt đều khinh thường vấn đề này.

Y tá nhìn Mộ Thiên Thanh một lúc, cô là một trong những số ít người cảm động với họ. Nghe nói lúc cô ấy vào phòng phẫu thuật nghe y tá kể lại tình hình cô ấy rất đau lòng.

Thân phận khác biệt thì cũng không nói gì! Bây giờ cô ấy chỉ là một cảnh sát nho nhỏ, không có gia cảnh gì to tát!

Đang nghĩ ngợi thì cửa phòng bị người khác đẩy vào, bây giờ cũng tính là khuya lắm rồi. Y tá hiểu kì giờ này ai còn tới nữa, đầu tiên Mộ Thiên Thanh liếc nhìn y tá, sau đó hai người đồng thời cùng nhìn về người mới đẩy cửa vào...

“Sao anh lại tới đây?” Mộ Thiên Thanh nhú mày hỏi người mới tới.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Kết thúc đi

Tiêu Thần liếc mắt nhìn Thượng Quan Mộc vẫn yên lặng nằm trên giường bệnh, sau đó ánh mắt mới nhìn Mộ Thiên Thanh. Y tá thấy tưởng là người quen nên không nói thêm gì nữa, mặc dù cô có nhiều nghi ngờ nhưng mấy ngày gần đây tin tức về tổng giám đốc của đế quốc Sun xuất hiện tràn lan cô không hề bỏ lỡ.

Tiêu Thần ngồi bên cạnh Mộ Thiên Thanh, trong tay còn cầm theo đồ gì đó, anh dịu dàng hỏi: “Vẫn chưa ăn gì à?”

Mộ Thiên Thanh cup mắt nhìn túi đồ to trong tay anh tay, đột nhiên trong tim cô có vô vàng cảm xúc chua xót nhưng lại không hiểu tại sao. Cô lắc đầu nói: “Tôi không có khẩu vị!”

“Ít nhiều cũng nên ăn một ít đi...”

Tiêu Thần nói xong thì lấy đồ trong túi ra, đây đều là đồ Mộ Thiên Thanh thường ngày rất thích ăn. Nhưng lúc này cô lại không hề có khẩu vị chút nào, thậm chí còn có chút bài xích.

Tiêu Thần nhìn dáng vẻ cô trong mắt thoáng qua tia mắt mát, nhưng mà cảm xúc thoáng qua rất nhanh rồi lại biết mất. Anh để đồ ăn qua một bên, rót

một ly sữa nóng cho Mộ Thiên Thanh.

Cô ngạc nhiên nhìn ly sữa trước mặt mình, cuối cùng cũng nhận lấy uống vài ngụm nhưng trong miệng vẫn tràn ngập cảm giác chua xót.

Trong không gian yên tĩnh giờ chỉ có âm thanh “tít tít” của máy đo nhịp tim, đến hơi thở của ba người trong phòng cũng khó mà nghe được. Cảm giác yên lặng này giống như ngõ cụt, làm cho tim mỗi người đều muốn co rút lại.

Y tá này giờ vẫn lên ngồi đó nhìn trộm Mộ Thiên Thanh và Tiêu Thần. Phụ nữ ai cũng thích tám chuyện, cô cũng không ngoại lệ... với lại Mộ Thiên Thanh bây giờ là tin tức vô cùng nóng hổi.

Bây giờ suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh vô cùng rối loạn, cô cũng không chú ý tới ánh mắt của y tá. Mà Tiêu Thần cũng không quan tâm, bây giờ anh không sợ bị người ta nói ra sao... Huống chi anh cũng hy vọng người khác hiểu lầm mình càng tốt.

Từ ngày đầu tiên bắt đầu anh đã biết khoảng cách của anh và Thiên Thanh sẽ mỗi lúc một xa, coi như...

Con người của Tiêu Thần trở nên tối đi rồi thoáng qua chút tự giận, cảm giác này giống như hồi nhỏ, làm cho anh vô cùng ngọt ngào không thở nổi.

Cho dù có lật bài lẩn nữa thì anh vẫn... chậm một bước.

Có ai đó mở cửa, y tá nhú mày quay đầu lại nhìn thì thấy Thẩm Duyệt Nhiên cầm đồ ăn đi tới.

Thẩm Duyệt Nhiên nhìn thấy Tiêu Thần đầu tiên là ngẩn ra sau đó cười cười đi tới, “Không ngờ có người còn nhanh hơn mình nữa!”

Khỏe mới Mộ Thiên Thanh hơi co giật, cô cảm thấy hơi mệt.

Tiêu Thần không nói gì, nhếch môi cười nhẹ như có như không. Âm thanh “tít tít” trong phòng này làm cho người ta có cảm giác quá nặng nề, hai bên cứ im lặng như vậy không ai nói với ai câu nào.

Thẩm Duyệt Nhiên lên liếc nhìn Tiêu Thần, sau đó lấy một ổ bánh mì ra đưa cho Mộ Thiên Thanh. Cô đương nhiên sẽ không cưỡng ép cô ấy, tâm trạng của Thiên Thanh cô hiểu được, mấy chuyện xảy ra mấy ngày gần đây tuy Thiên Thanh không nói cụ thể nhưng không có nghĩa là cô không đoán ra được.

Tiêu Thần xuất hiện như một chất xúc tác, cho dù là giữa Thiên Thanh hay Lãnh Tĩnh Hàn hoặc với Thượng Quan Mộc thì anh ta cũng coi như là một liều thuốc trí mạng.

Tiêu Thần là vì Thiên Thanh nên mới bắt đầu xuất hiện ở thành phố A, cậu ấy bây giờ càng trầm lặng hơn trước, ánh mắt không còn tràn ngập hy vọng và ước mơ, mà bị bao phủ bởi nỗi đau thương. Cô cũng là con gái, với lại trong mấy chuyện tình cảm... cô biết Thiên Thanh thất tình rồi.

Có lẽ là thích nhưng lại chưa từng bắt đầu!

“Tiểu Nhiên, cậu giúp mình nhưng cũng đừng nhìn mình chăm chăm thế chứ!” Giọng nói mệt mỏi và khàn khàn của Mộ Thiên Thanh vang lên, cô thấy Thẩm Duyệt Nhiên nhìn mình đầy thắc mắc. Cô im lặng một lát rồi nói với Tiêu Thần: “Tôi cảm thấy hơi buồn bực, chúng ta ra ngoài dạo đi!”

Thẩm Duyệt Nhiên nhú mày nhìn Mộ Thiên Thanh và Tiêu Thần nói đuổi nhau đi ra ngoài, cô thầm suy nghĩ: Cậu ấy một là không có đàn ông, mà có thì lại có tới ba người. Mà ai cũng vô cùng ưu tú, quả nhiên nhiều người nhiều hoa đào chưa chắc là chuyện tốt.

Thẩm Duyệt Nhiên thờ dãi nặng nề, trong đầu lại lóe lên hình bóng của Hình Thiên. Ngay lập tức gương mặt cô ửng đỏ lên, cô chột dạ nhìn xung quanh thì bất gặp y tá đang nhìn mình. Lập tức cô vội vàng thu lại tầm mắt, cười xấu hổ.

Bên ngoài trời đã tạnh mưa, nhưng xung quanh vẫn bị bao trùm bởi bầu không khí ẩm ướt và lạnh lẽo, bầu không khí nào lại làm người khác có cảm giác nặng nề.

Tiêu Thần lặng lẽ cởi áo khoác, nhẹ nhàng choàng lên cho Mộ Thiên Thanh. Mộ Thiên Thanh phản xạ theo bản năng muốn né tránh...

Tiêu Thần lập tức kéo Mộ Thiên Thanh lại, trên mặt thoát lên vẻ bá đạo không có cô từ chối. Cô nghe thấy anh nặng nề nói: “Trời bây giờ lạnh lắm!”

Mộ Thiên Thanh nhìn dáng vẻ của anh rồi từ từ cũng thả lỏng cơ thể của mình.

Tiêu Thần dứt hai tay vô tội quân, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía trước. Ban đêm mà yên tĩnh như vậy càng làm bầu không khí thêm âm đạm mà thôi, ngọn đèn mờ nhạt chiếu xuống mấy cành lá, làm cho khung cảnh càng âm đạm thêm.

“Có gì muốn nói thì nói đi!” Giọng nói sâu xa của Tiêu Thần truyền tới, mang theo vài phần nặng nề những cũng xen lẫn vài phần giận dỗi.

Mộ Thiên Thanh im lặng một lát mới nói: “Tiêu Thần, chúng ta không trở về được rồi...”

Câu nói không đầu không đuôi trong gió đêm, Tiêu Thần nhú mày hừ mũi nói: “Vậy thì bắt đầu lại từ đầu!”

Đột nhiên Mộ Thiên Thanh lại cười, nhưng nụ cười này lại như cây dao đâm thẳng vào tim mình. Cô đau nhưng không biết làm sao mới có thể biểu đạt được tâm trạng của mình, đến cuối cùng chỉ có thể cười mà thôi.

Bắt đầu lại?

Tất cả... còn có thể bắt đầu lại sao?

Câu nói “đời không như là mơ” đúng là không sai, mọi chuyện bây giờ làm sau có thể bắt đầu lại từ đầu.

“Chúng ta thay đổi rồi. Anh không còn là anh, em cũng không còn lại em!” Mộ Thiên Thanh thân nhiên nói, nét mặt của cô giờ đây lộ rõ vẻ đau khổ đang cố gắng chịu đựng giữ bóng đen âm ảm. “Em không cần mặt trời, cho dù có kiên cường như hoa hướng dương những cũng có lúc sẽ héo tàn. Dùng sinh mạng bắt đầu lần nữa... em đã không cần ánh mặt trời nữa rồi!”

“Nhưng em không thể tách rời khỏi mặt trời!” Giọng nói nặng nề của Tiêu Thần truyền tới.

Mộ Thiên Thanh rũ mắt nhìn áo khoác của Tiêu Thần, áo khoác của anh có mùi thuốc lá thoang thoảng giống như mùi của người nghiện hút thuốc đồng thời xen lẫn với sự bá đạo của anh, nhưng lại làm cho người khác có cảm giác êm ái.

“Không... Từ lúc bắt đầu anh đã gạt em, vậy thì không cần...” Giọng của Mộ Thiên Thanh càng trở nên trống rỗng, cô không biết bản thân mình đang nói với Tiêu Thần thật ra là đang nói với chính mình.

“Em yêu Lãnh Tinh Hàn!”

Đột nhiên mọi thứ trở nên im lặng, câu nói của anh văng vẳng bên tai cô.

“Yêu?” Nụ cười của Mộ Thiên Thanh càng rộng thêm, nhưng lại không tới đáy mắt. Cô cười chua xót nói: “Yêu hay không thì có dính dáng gì tới nhau?”

Mộ Thiên Thanh ngược mắt nhìn Tiêu Thần, đúng lúc Tiêu Thần cũng thu hồi tầm mắt của mình. Hai người một nóng một lạnh nhìn nhau, đầu tiên cả hai đều sợ run lên, Mộ Thiên Thanh nói tiếp: “Sau này cho dù là mặt trời nhỏ thật hay giả... đều không quan trọng nữa, em chỉ nghĩ tới Thượng Quan. Giống như lúc em đợi mặt trời nhỏ, lặng lẽ ở cạnh em!”

“Em...”

“Anh hãy nghe em nói hết!” Mộ Thiên Thanh ngắt lời của Tiêu Thần, ánh mắt của cô trở nên kiên định, “Em có thể cảm nhận được tình cảm của anh và Lãnh Tinh Hàn không bình thường. Tuy em không biết tại sao hai người lại trở thành như vậy, nhưng anh ấy rất quan tâm tới anh...”

Tiêu Thần nhíu chặt mày, Mộ Thiên Thanh nhìn dáng vẻ của anh trong lòng lại cảm thấy đau khổ. Cô im lặng một lát rồi nói tiếp: “Tình cảm có đôi khi rất khó lấy, nhất là cảm giác hiểu mà không cần nói. Tình cảm của hai người nhiều năm như vậy, có gì có thể làm anh gạt anh ấy bao nhiêu năm qua?”

Mộ Thiên Thanh khẽ cười, cặp mắt nói tiếp: “Mặt trời nhỏ sẽ không làm vậy. Có đôi khi sẽ giấu tâm sự trong lòng, nhưng em có thể cảm nhận được. Anh ấy rất cố chấp trong tình cảm, một khi đã nhận định rồi thì mặc kệ chuyện gì phát sinh cũng sẽ không từ bỏ, cho dù... Anh ấy bị thương đi nữa.”

“Tiêu Thần, anh có biết điều này không?” Mộ Thiên Thanh cười thê lương, đôi mắt trở nên ửng đỏ còn xen lẫn vẻ âm ảm. Nhưng trong lòng cô lại vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh giống như rơi vào hố sâu không đáy. “Anh và anh ấy, em lại có cảm giác anh ấy giống với mặt trời nhỏ khi xưa, tuy rằng bây giờ anh ấy rất lạnh lùng nhưng cảm giác của em sẽ không sai, còn anh... em không có cảm giác rung động!”

Tiêu Thần nhìn chằm chằm Mộ Thiên Thanh, trong đáy mắt thoáng lên vẻ phức tạp. Anh không nói gì chỉ im lặng nhìn Mộ Thiên Thanh nói.

“Có lẽ ai cũng sẽ thay đổi...” Mộ Thiên Thanh cười tự giễu, “Em chỉ giải thích dựa theo tình cảm mà thôi! Có khi nào hai người vẫn luôn gạt em không? Anh ấy đó giờ che giấu vô cùng tốt, nhưng vào lúc đó đó em rất đau khổ không muốn nghe thêm gì, nhưng em vẫn nghiêm túc nhìn, dáng vẻ lạnh lùng nhưng không vô tình đó không phải là giả. Anh ấy nói, anh ấy vì anh mới chăm sóc em, em lại nhớ lại lúc em và anh ấy gặp lại, suy nghĩ thêm vài chuyện... anh ấy tặng hoa mặt trời cho em, còn dẫn em đi ngắm hoa. Còn ám chỉ lời nói với em, bây giờ em nghĩ thông rồi, có lẽ anh ấy sợ em biết... biết anh mất em sẽ rất đau lòng, cho nên anh ấy luôn hy vọng em sẽ từ bỏ chấp niệm về mặt trời nhỏ!”

Đột nhiên Mộ Thiên Thanh cảm thấy mũi cay cay, cô không biết mình có buông bỏ được phần cố chấp đó không. Nhưng bây giờ cô không đã hiểu “mơ và hiện thực là khác nhau”, bây giờ mọi chuyện không liên quan gì tới cô nữa.

“Bây giờ... mọi chuyện không còn quan trọng nữa. Bởi vì em đã chọn Thượng Quan...” Mộ Thiên Thanh lên cần răng nói tiếp: “Anh hoặc anh ấy, chuyện của hai người sau này em sẽ không dính vào nữa. Chúng ta... kết thúc ở đây đi!”

Tim của Tiêu Thần như bị vật gì đó đâm vào, ánh mắt của anh còn rét lạnh hơn cả nhiệt độ bây giờ, “Anh sẽ không buông bỏ em...”

Dứt lời Tiêu Thần ôm chặt lấy Mộ Thiên Thanh, đôi môi lạnh băng hung hăng chiếm lấy môi của cô...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Người vừa quen thuộc cũng vừa xa lạ

Tiêu Thần ôm chặt lấy Mộ Thiên Thanh, hung hăng hôn lên đôi môi lạnh băng của cô.

Mộ Thiên Thanh chống hai tay lên ngực của anh, cố gắng đẩy anh ra nhưng làm sao cô cũng không thể đẩy anh ra được.

Ánh mắt của Tiêu Thần trở nên trầm xuống, từng cử động của Mộ Thiên Thanh anh đều thu vào mắt mình. Anh hung hăng hôn cô hơn trước, đôi môi miệt mài hút lấy môi cô. Tâm trạng bị đè nén nhiều năm của anh bỗng chốc như biển đồ tràn. Anh vốn chỉ muốn trừng phạt vì suy nghĩ vừa rồi của cô, nhưng lúc này lại không kiềm chế được mà muốn khám người con gái này vào trong lòng mình, hung hăng từ từ liếm láp mùi vị của cô.

“Ừm!” Mộ Thiên Thanh hừ nhẹ, hành động của cô chỉ toàn theo bản năng. Cô cắn chặt môi, nghiêng răng không cho Tiêu Thần có hành động tiếp theo.

Đôi mắt của cô xen lẫn bi thương và nhục nhã, cô dùng toàn bộ sức lực của mình đẩy anh ra ngay lúc anh bá đạo muốn dùng lưỡi của mình tiến vào miệng của cô. Sau đó cô theo bản năng mà vung một cái tát lên.

“Bốp!”

Mọi hành động đều dừng lại, chỉ còn tiếng hít thở đều đều vang lên.

Bàn tay của Mộ Thiên Thanh truyền tới cảm giác đau rát, tay của cô hơi run rẩy cũng đủ biết cái tát này mạnh tới cỡ nào. Cô nhìn chăm chăm vào Tiêu Thần, mặt của anh vì bị cô tát mà nghiêng về một bên. Ánh mắt không đành hoàng giờ đây đã chuyển sang lạnh lùng, dần dần lại toát lên ý cười. Ánh mắt cười này tuy lạnh lẽo nhưng lại làm người khác có cảm giác say mê.

Tiêu Thần nhếch môi, cảm giác đau rát trên mặt anh không đáng là gì... nỗi đau thật sự là từ trong tim tràn ra thôi.

Anh đứng im một lúc lâu cũng không nhúc nhích gì, thậm chí nay cả đôi mắt cũng không chớp. Gương mặt tràn đầy ý cười dần bị nhuộm thành nỗi bi thương vô tận.

Mộ Thiên Thanh vẫn còn cảm nhận được cơn đau ở tay mình, cô cắn răng nhìn Tiêu Thần cười đau khổ, anh nghe cô bi thương nói: “Mặt trời nhỏ sẽ không bao giờ tổn thương tôi. Nhưng Tiêu Thần thì sẽ có!”

Nói xong Mộ Thiên Thanh đau khổ nhủ mày, sau đó xoay người đi về phía phòng bệnh... bước chân của cô vô cùng nặng nề, trong lòng càng khó chịu hơn trước.

Tất cả đều không còn như trước, mọi thứ chỉ là một giấc mơ, có lẽ cũng nên tỉnh dậy rồi.

“Mộ Thiên Thanh, em đối xử không công bằng với anh!” Giọng nói nghiêng răng đồng thời chứa đầy ảm đạm từ phía sau cô vang lên.

Mộ Thiên Thanh dừng chân, cắn chặt răng cố muốn che giấu cả người mình đang run rẩy. Sau đó cô từ từ xoay người lại, trong đôi mắt của cô chứa đựng hoài nghi, tức giận... mờ mịt và có cả đau lòng.

“Anh... đang đòi công bằng ở chỗ tôi sao?” Mỗi từ cô đều nặng từ kẻ rằng ra, Mộ Thiên Thanh nhìn chăm chăm Tiêu Thần. Người này cô chưa bao giờ gặp qua, chẳng qua anh chỉ tồn tại trong kí ức lúc nhỏ của cô, “Chuyện giữa anh và Lãnh Tình Hân tôi không muốn xen vào, về sau tôi cũng không muốn dính líu tới anh, anh.. anh...”

Mộ Thiên Thanh im lặng một lúc lâu rồi cắn răng nói tiếp: “Mặt trời nhỏ đối với tôi mà nói bây giờ chỉ còn là kí ức mà thôi. Hiện tại, chúng ta không quan hệ nhau, cho dù có quen cũng như người xa lạ!”

Giọng nói của cô trở nên sắc bén, lần này Mộ Thiên Thanh không dừng lại giữa chừng nữa. Mà Tiêu Thần cũng không giữ cô lại, Mộ Thiên Thanh cứ vậy mà biến mất trước mặt anh, trong đáy mắt của anh dần toát lên vẻ nham hiểm độc ác...

Tiêu Thần cười lạnh giữa bóng đêm u ám, trên mặt bao trùm đầy nỗi bi thương, anh chậm rãi đi ra khỏi bệnh viện. Cả đường đi đều lái xe như bay, lúc bùng tỉnh lại anh mới phát hiện ra mình đã đến cây cổ thụ lúc xưa.

“Két...” Tiếng xe thắng gấp vang lên chói lọi tron đêm tối, ánh mắt Tiêu Thần nóng rực nhìn chăm chăm vào gốc cây khổng lồ. Hai tay anh nắm chặt vô lăng, bởi vì dùng lực quá nhiều mà cả hai tay đều nổi đầy gân xanh, đồng thời còn phát ra tiếng “răng rắc”

Trước mắt Tiêu Thần lóe lên một cái bóng, ở cây cổ thụ này có một đứa bé trai và một đứa bé gái đang đùa giỡn với nhau.

“Mặt trời nhỏ, mặt trời nhỏ...”

Giọng nói trong trẻo như chiều hoàng oanh thay nhau vang lên, khóe môi của Tiêu Thần nhếch lên tạo thành nụ cười lạnh, nhưng vẫn không sâu vào trong đáy mắt.

“Thiên Thanh, nếu mọi chuyện bắt đầu lại một lần nữa, kết quả có giống nhau không?” Giọng nói lạnh lùng vang lên với âm thanh nghiêng răng vang lên

quanh quẩn trong xe. Trong không gian nhỏ bé đang chứa đựng cơn giận tột cùng, Tiêu Thần hung hăng nhìn chăm chăm vào cây cỏ thụ trước mặt mình, hình ảnh hai đứa bé từ đầu tới cuối vẫn không tan đi, rõ ràng giống như đang xem phim vậy.

Đột nhiên cơn giận của Tiêu Thần trở nên tối sầm đi, nụ cười trên khóe môi càng sâu hơn. Giống như đang an ủi chính mình cũng đồng thời tự giễu, anh lầm bầm nói: “Đây không phải là điều mình mong chờ sao? Chỉ khi hai người yêu nhau, trò chơi... mới thú vị hơn trước. Mặc kệ có mất trí hay không, cho dù qua bao lâu rồi... các người vẫn yêu nhau!”

Nụ cười tàn bạo dần lan ngập trong xe, trong mắt Tiêu Thần tràn lan nỗi đau đớn, nỗi đau này đã hóa thành nỗi tàn bạo khát máu...

Bắt đầu từ cái đêm anh ích kỷ lừa dối kia, anh đã mất đi tư cách làm anh em với cậu ấy rồi. Một lời nói dối sẽ dẫn tới nhiều lời nói dối khác nữa...

Lúc anh ấy náy, đến khi biết chuyện kia, khi nhìn thấy cô nằm trong bệnh viện. Anh đã biết tình yêu, tình anh em đã sớm mất sạch rồi... Ha ha! Anh không cần! Bây giờ thứ tồn tại trong tim anh chỉ có thù hận.

Ảo ảnh trước mắt dần biến mất, Tiêu Thần thu hồi tầm mắt của mình, mọi thứ dần trở nên bình tĩnh. Ánh mắt lưu manh của anh lộ ra vẻ thâm sâu nhìn chăm chăm vào cây cỏ thụ, khóe môi dần cong lên một cách lạ kỳ, sau đó anh khởi động xe chạy thật nhanh. Chiếc xe màu đen dần hòa vào màn đêm hỗn loạn cho đến khi biến mất không thấy...

Câu lạc bộ MG.

Lãnh Tinh Hàn tùy ý dựa vào ghế sofa đôi chân thon dài bắt chéo lại, ngón tay của anh đang cầm một chiếc thuốc, khói sương lượn lờ mang theo vẻ nguy hiểm. Ánh mắt anh hơi rét lạnh nhìn thẳng về phía đối phương, làm cho lòng người cảm thấy lạnh lẽo.

Trong căn phòng rộng lớn, ngọn đèn mờ ảo mê ly nhưng lại vô cùng tăm tối, trên bàn thấp có một bình rượu và hai chiếc ly, trong ly đều đọng lại một ít chất lỏng màu đỏ, dưới ánh đèn lại giống như màu máu tươi.

Lãnh Tinh Hàn từ từ giơ tay lên hút một ngụm rồi phả ra một làn sương mờ, mọi động tác đều mang theo ý cuồng nộ, lạnh lùng và cao ngạo.

Đột nhiên của bị đẩy ra, Hình Thiên đi vào...

“Đại ca, hần có đáng tin không?” Giọng của Hình Thiên có chút lo lắng, nói xong anh cũng nghiêng người ngồi xuống.

“Không đáng tin!” Giọng của Lãnh Tinh Hàn cũng âm u như trước, lạnh nhạt như không có gì liên quan tới mình.

Hình Thiên nhú mày, không hiểu nhìn Lãnh Tinh Hàn hỏi: “Đại ca...”

“Cậu muốn biết chân tướng, biện pháp nhanh nhất chính là lấy từ trên người chúng.” Lãnh Tinh Hàn chưa bao giờ đề phòng Hình Thiên, cho dù lần này bị Tiêu Thần phản bội anh vẫn vô cùng tin tưởng Hình Thiên.

Hình Thiên khẽ ngẫm nghĩ, rồi mới nói: “Nhưng làm vậy Dạ Ưng sẽ rất dễ bị lộ tẩy.”

“Vậy thì nhân cơ hội này rửa sạch luôn đi!” Lãnh Tinh Hàn nói xong thì ngồi dậy, đem tàn thuốc dụi vào trong gạt tàn. Thuận tiện cầm chai rượu mở ra, “Có ai đứng ở bờ sông mà không ướt giày đâu nào? Từ đầu tới cuối.. bọn Tiểu Tử bên kia không có gì để nói.”

Hình Thiên nghe xong thì bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm: “Anh nghĩ vậy chỉ sợ có người không nghĩ vậy?”

“Hả?” Lãnh Tinh Hàn quay đầu nhìn Hình Thiên chăm chú, đôi mắt màu đen chỉ có sự lạnh lùng.

“Không có gì đâu!” Hình Thiên bĩu môi, nói tiếp: “Bây giờ Thượng Quan Mộc bị thương nặng vậy nhất định Khu Nam sẽ có nhiều tiếng động lớn. Hay chúng ta tranh thủ thời gian này giải tán đi, sau đó em nghĩ cách tìm giúp bọn Tiểu Tử tẩy rửa...”

Lãnh Tinh Hàn nhú mày, lạnh nhạt nói: “Mấy thứ em nghĩ tới, cậu ấy có nghĩ tới không?”

Giọng nói lạnh lẽo lộ ra vẻ nặng nề, đôi mắt Hình Thiên chợt tối đi, anh biết đại ca đang nói tới ai, đám người kia hàng không rời tay giữ lại cũng là một tai họa...

Lãnh Tinh Hàn quơ quơ ly rượu, rồi uống toàn bộ vào bụng. Mùi vị cay nồng từ đầu lưỡi lan vào yết hầu, anh lạnh lùng để cái ly xuống rồi đứng dậy, khẽ liếc nhìn Hình Thiên rồi lạnh nhạt nói: “Đừng tự ý làm chủ, nếu không thì không cần đi theo anh nữa...”

Cắt lời Lãnh Tinh Hàn dứt tay vào túi quần, lạnh lùng bỏ đi. Để lại cho Hình Thiên một bóng lưng cao ngạo.

Hình Thiên đẩy gọng kính từ từ dựa vào ghế sofa, ánh sáng lò dò làm gương mặt vốn tri thức và phong độ của anh toát lên một lớp khí lạnh và khát máu.

Anh hay không muốn họ bị thương, anh cũng vậy!

Anh không thể quyết định thay bọn người Tiểu Tử nhưng anh có thể quyết định được chính mình.

Hình Thiên híp mí dưới, ánh mắt âm thầm từ từ biến hóa.

Đúng lúc này chuông điện thoại của anh vang lên, ánh mắt Hình Thiên hơi lạnh đi lấy điện thoại ra nghe, nhưng chỉ trong nháy mắt vẻ tàn bạo bị thay thế bằng gương mặt tươi cười, “Trễ vậy còn gọi cho anh... nhớ anh rồi à?”

“Nhớ cái đầu anh!” Trong điện thoại truyền tới giọng nghiêng răng của Thẩm Duyệt Nhiên, còn mơ hồ nghe được cô đang run lẩy bẩy.

Hình Thiên nghe giọng nói của cô còn có cả âm thđại ca hàm răng va vào nhau, mới nhú mày hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Em đang ở cửa bệnh viện Thư Khang, lâu quá không đón được xe, lạnh quá...” Về mặt Thẩm Duyệt Nhiên đau khổ nhìn từng chiếc xe lướt qua mặt mình như bay.

Hình Thiên lập tức đứng lên đi ra ngoài, giọng điệu có chút không vui: “Em không biết đứng bên trong chờ à? Lạnh chết cũng đáng đời!”

“Vậy em lạnh chết là được chứ gì!” Thẩm Duyệt Nhiên tức điên người, nói xong lập tức cúp điện thoại.

Hình Thiên nhú mày nhìn điện thoại, nghe âm thanh “tút tut tut” lập tức mấy vẻ vênh vao của anh liền ỉu xù xuống, anh khuất phục mà gọi điện lại cho cô, một lúc lâu sau cô mới bắt máy, anh rầu rĩ nói: “Mười phút nữa anh sẽ tới, em vào trong đợi đi, anh tới sẽ gọi cho em”

Thẩm Duyệt Nhiên cười cười, cả nụ cười đều lan tỏa trên mặt. Nhưng cô vẫn kiêu ngạo hừ lại, sau đó cúp điện thoại.

Hình Thiên dờ khóc dờ cười nhìn điện thoại, sau đó thì cảm thấy bất lực, nhưng lại vui vẻ mà lắc đầu. Sau đó anh đi thẳng tới bãi đỗ xe, lấy xe chạy như bay tới bệnh viện Thư Khang...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Mập mờ chiếm hữu trong xe

Hình Thiên rút ngắn quãng đường từ nửa tiếng còn mười phút, anh chạy như bay tới bệnh viện Tư Khang, lúc anh tới nơi thì thấy Thẩm Duyệt Nhiên đang ôm lấy người mình cả người lạnh run đứng bên ngoài dáo dác nhìn xung quanh. Trên mặt hiện lên vẻ tức giận.

Xe dừng lại trước mắt Thẩm Duyệt Nhiên, đầu tiên cô cảm thấy hơi khó hiểu sau đó cửa xe được kéo xuống cô liền cười rồi bước lên xe..

Vừa lên xe đã thấy sắc mặt của Hình Thiên không được tốt cho lắm, Thẩm Duyệt Nhiên rất tự giác lơ đi, tự mình nói: “Hihi, tôi biết ngay là anh chưa ngủ mà.”

“Không phải em nói chờ ở bên trong sao?” Hình Thiên liếc cô, rất muốn nổi giận với cô nhưng lại không làm được. Anh không biết yêu là gì? Cũng không ngờ bản thân lại đi thích Thẩm Duyệt Nhiên, chỉ là mỗi lần đi đặt hoa thấy cô nghiêm túc ngồi gói hoa. Anh nhìn... lại cảm thấy vô cùng hợp mắt.

Có lẽ ngay từ cái lần đầu tiên nhìn thấy cô gương nanh múa vuốt khi bị Tống Mạn Ni và Vương Chí Huy bắt nạt trên đường thì anh đã chú ý tới cô rồi, hoặc là anh luôn thấy cô không hề che giấu cảm xúc của mình, có nhiều cử hiện hết lên mặt. Tóm lại nhiều lần gặp anh đã để ý người phụ nữ này.

“Không phải anh muốn để tôi đợi tới đông cứng sao?” Thẩm Duyệt Nhiên bĩu môi nói xong thì lại bày ra dáng vẻ rất nghe lời.

Mặt của Hình Thiên càng đen hơn trước, nặng nề đạp ga chạy về khu nhà ở của Thẩm Duyệt Nhiên, “Sao em ở lại trễ vậy?”

“Thiên Thanh khó chịu, tôi ở lại tán gẫu với cậu ấy. Vốn muốn ở lại với cậu ấy luôn nhưng cô ấy lại không chịu, cứ im lặng mãi.” Thẩm Duyệt Nhiên nói tới Mộ Thiên Thanh là nổi giận, không có ai trút giận cô đành trút giận lên ghế xe. “Nhìn cậu ấy như vậy tôi thấy khó chịu, từ đó giờ hề có chuyện gì lớn cậu ấy đều cần rằng chịu đựng. Nguyên nhân là trong lòng cậu ấy luôn có một tia hy vọng, nhưng giờ thì...”

Thẩm Duyệt Nhiên nói xong thì trừng mắt nhìn Hình Thiên, Hình Thiên trưng ra vẻ mặt vô tội nói: “Sao lại trừng mắt nhìn tôi?”

“Hừ, đám đàn ông mấy người không có ai là tốt cả. Chỉ suy nghĩ theo ý mình!” Thẩm Duyệt Nhiên tức giận hừ nhẹ.

Hình Thiên bắt đầu đi dời ánh mắt đi chỗ khác, từ chối cho ý kiến, chỉ bĩu môi nói: “Đàn ông không giống như phụ nữ, có nhiều chuyện rất bất lực, đôi khi cũng không có cách nào giải quyết được.”

Nói tới đây thì lòng anh cảm thấy nặng nề, đại ca làm như vậy chẳng qua chỉ muốn giảm tổn thương thấp nhất cho Mộ Thiên Thanh mà thôi. Bây giờ mọi người thấy Mộ Thiên Thanh đau khổ còn hơn là vết thương cứ âm ỉ kéo dài tới già.

“Đều viện có thôi!” Thẩm Duyệt Nhiên tức giận, “Đàn ông mấy người bất lực, muốn hy sinh phụ nữ? Cả đám đều nói vì Thiên Thanh, đều yêu Thiên Thanh, nhưng cái nào cũng tổn thương cô ấy hết!”

“...” Hình Thiên không ngờ cô lại nói như vậy, về mặt anh ngạc nhiên nhìn cô.

“Thượng Quan Mộc chờ đợi Thiên Thanh bao nhiêu năm qua, tôi cũng cho rằng cậu ấy sẽ quên đi mặt trời nhỏ. Thượng Quan Mộc là người thích hợp với cậu ấy nhất, bây giờ anh ta bị thương...” Thẩm Duyệt Nhiên dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Đừng nói tôi máu lạnh, thật ra tôi cảm thấy đây là đang ép buộc Thiên Thanh. Còn sếp của anh nữa, mặc dù hai người là anh em với nhau, muốn làm sao thì làm à? Làm cho Thiên Thanh hiểu lầm, được rồi đúng là Thiên Thanh có ý với anh ta, còn anh ta thì thật oách nhì phải sạch sẽ mọi quan hệ! Hừ, còn tên Tiêu Thần kia mới là kẻ ghê tởm nhất...”

Hình Thiên chỉ im lặng lái xe không nói gì, Thượng Quan Mộc anh từ chối cho ý kiến, nhưng đại ca thì không đơn giản như vậy, đến cuối cùng chuyện này có kết cục thế nào thì chưa ai biết được?

Mà quan hệ giữa đại ca và anh Tiêu bọn họ không ai nói gì được, nhưng có một Mộ Thiên Thanh xen giữa họ muốn cô ấy không bị tổn thương thì đều duy nhất đại ca có thể làm chỉ có thể giảm mức tổn thương xuống thấp nhất. Nếu anh Tiêu còn muốn hy sinh cô ấy chỉ vì bọn họ thì ai có thể ngăn cản đây?

Thẩm Duyệt Nhiên vẫn không ngừng lái nhai trong xe, Hình Thiên chỉ có thể nghe khi thấy cô gầm thét thì ứng phó một hai câu, anh không cảm thấy ghét khi cô chửi rủa như vậy, ngược lại anh rất thích Thẩm Duyệt Nhiên không có tâm cơ thích gì đều nói ra hết, không vui sẽ khóc, vui sẽ cười, bực bội thì sẽ mắng to. Sau đó sẽ nghĩ một vài chiêu thông minh “đòi hỏi” một chút quan tâm với mình.

“Này, anh có đang nghe tui nói không?”

“Có...” Hình Thiên kéo dài âm điệu của mình, “Chỉ sợ em nổi giận lên người anh cho nên không dám tiếp lời!

“Hừ!” Thẩm Duyệt Nhiên hừ nhẹ, “Con người của tôi rất công bằng, anh là anh, ông chủ anh là ông chủ anh. Tôi sẽ không gộp hai người lại với nhau.”

Hình Thiên bắt đầu cười cười, “Này... Chẳng lẽ tôi phải cảm ơn em sao?”

“Đúng, phải như vậy chứ!” Thẩm Duyệt Nhiên hất mặt lên, dáng vẻ kiêu ngạo và đắc ý, còn nhếch môi cười.

Hình Thiên nhìn dáng vẻ linh hoạt của cô xong thì đột ngột rẽ tay lái sang ngang, rồi đạp ga thẳng gấp, đồng thời ánh mắt nhìn cô đột nhiên trở nên nóng rực.

Hành động đột ngột của anh làm cả người Thẩm Duyệt Nhiên ngã về phía trước theo quán tính, cô tức giận xoay người nhìn Hình Thiên nhưng lại thấy đôi mắt nóng bỏng của anh thì cả người lập tức trở nên cứng nhắc, vốn muốn tức giận nhưng lại ngờ người ra.

Hình Thiên không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, ánh mắt của anh càng ngày càng nóng bỏng. Chuyện mấy ngày nay chồng chất liên tiếp nhau, giờ đây đều hóa thành một ánh mắt nóng bỏng nguyên thủy.

Thẩm Duyệt Nhiên bị anh nhìn mà trong lòng trở nên xôn xao, nhưng lại có cảm giác căng thẳng. Sau đó tim cô bắt đầu đập nhanh lên...

“Sao... sao vậy?” Thẩm Duyệt Nhiên mím môi ậm ừ hỏi.

Hình Thiên không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô. Rõ ràng không có dấu hiệu gì cả, nhưng hành động hơi nhún mảy của cô làm cho anh giống như là sắp quên hết đi...

Cô bị Hình Thiên trừng mắt nhìn như vậy làm cô có cảm xúc rất lạ, nhưng lại không dám nghĩ nhiều, sau đó cả mặt lại đỏ ửng lên một cách khó hiểu.

Lúc này Hình Thiên làm sau chịu được dáng vẻ thẹn thùng của cô, anh nghiêng người tới gần cô, mặt của Thẩm Duyệt Nhiên càng đỏ hơn trước, nhìn theo dáng vẻ tiếp cận của anh mà cả trái tim cô gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Anh... tôi...”

Nụ hôn êm ái rơi thẳng vào môi của cô, cả người Thẩm Duyệt Nhiên trở nên cứng ngắc. Cô không biết phải phản ứng thế nào, trở trợn to mắt nhìn gương mặt đang phóng to của anh.

Môi của Hình Thiên rơi vào môi cô, anh vốn chỉ muốn hơi dò xét nhưng sự đụng chạm nhẹ nhàng này lại không thể áp chế được cục lửa đang bốc hỏa trong lòng anh, mà càng cháy mãnh liệt hơn.

Hầu kết nhấp nhô một cách khó khăn, Hình Thiên phải có ý chính mạnh mẽ lắm mới rời khỏi môi của Thẩm Duyệt Nhiên được. Nhưng anh nhích ra không xa, ít nhất cả hai đều có thể nghe thấy hô hấp của nhau, hơi thở dồn dập biểu hiện nổi căng thẳng của hai bên, gương mặt của hai người cũng trở nên đại ra.

Mặt của Thẩm Duyệt Nhiên càng đỏ hơn trước, dù trong bóng đêm nhưng Hình Thiên cũng có thể cảm nhận được dáng vẻ của cô. Lửa nóng vốn đã muốn dần xuống giờ lại đột ngột bùng cháy lên, anh hít thở khàn giọng nói: “Tôi... ra ngoài hít thở không khí!”

Dứt lời anh lập tức tắt máy, bước xuống xe.

Nhưng vừa mới bước xuống thì ống tay áo của anh bị cô níu lại, sau đó có một giọng nói dịu dàng sau lưng anh vang lên: “Tôi... không trách anh đâu...”

Cả người Hình Thiên cứng đờ, anh là người đàn ông bình thường, giữ mình trong sạch không có nghĩa anh không có nhu cầu. Chỉ là anh không thích đám phụ nữ ầm ỹ đó, nhưng lúc này anh đối mặt với người phụ nữ lần đầu mình thích tất cả phòng bị và tự chủ căn bản đều không tồn tại.

Thẩm Duyệt Nhiên nói xong cả mặt cũng ửng đỏ lên, cô muốn tìm cái lỗ để chui xuống, cảm giác đó cô không ngại còn muốn hãm sâu vào...

Thẩm Duyệt Nhiên rũ mắt âm thầm tự phi nhỏ mình, gương mặt cô giờ đây còn đỏ hơn cả con tôm bị luộc chín.

Hình Thiên xoay người nhìn dáng vẻ của Thẩm Duyệt Nhiên cuối cùng mấy thứ anh sợ đều quăng hết ra sau đầu, vốn anh sợ họ tiến triển nhanh quá sẽ làm cô sợ nhưng giờ đây... Anh thò tay ra kéo cả người cô về phía mình, sau đó môi lưỡi liền hung hăng áp lên đôi môi mềm mại của cô.

Lần này không giống như sự đụng chạm nhẹ nhàng lần trước mà cực kỳ mạnh bạo, đầu óc của Thẩm Duyệt Nhiên trở nên trống rỗng, miệng lưỡi của cô giờ đây đều bị Hình Thiên xâm chiếm.

“Ừm” Thẩm Duyệt Nhiên phát ra tiếng rên, cô sắp hít thở không thông rồi, tim của cô càng lúc đập càng nhanh, nhanh tới bản thân cô cũng không cảm nhận được rung động của mình.

Trước kia lúc cô ở bên Vương Chí Huy cũng từng hôn nhau, nhưng cảm giác không giống như vậy. Nụ hôn của Hình Thiên không dịu dàng giống như vẻ bề ngoài của anh ta, anh lộ ra dáng vẻ bá đạo và chiếm đoạt mà cô chưa từng thấy, anh giống như một người xa lạ. Cho tới giờ cũng chưa từng biểu hiện ra.

Hình Thiên hung hăng hôn Thẩm Duyệt Nhiên anh biết rõ càng đụng vào cô bản thân càng sục đổ, nhưng lúc này trong màn đêm lạnh lẽo anh không có cách nào dập tắt được cảm xúc của mình, cảm giác đã bị anh áp chế lâu nay giờ hoàn toàn bùng cháy dữ dội.

Lưỡi của Hình Thiên không ngừng thăm dò trong khoang miệng của cô, anh tự tung tự tác khuấy đảo lưỡi của Thẩm Duyệt Nhiên, liếm mút thỏa thích.

Thẩm Duyệt Nhiên bị anh gọi lên cảm giác, cô luôn là người dám yêu dám hận, chưa bao giờ lèng èng trong tình cảm. Tuy cô không là người phóng khoáng, nhưng lúc này lại bị Hình Thiên làm cho đầu óc trở nên mờ hồ không nghĩ được gì nữa mà chỉ có thể đáp ứng lại hành động của anh...

Hai tay cô nhẹ nhàng vòng qua cổ Hình Thiên, Thẩm Duyệt Nhiên lúc bắt đầu trong thế bị động giờ đây cô cũng từ từ đáp lại anh, mà hành động của cô không còn nghi ngờ gì nữa nó làm cho Hình Thiên phát điên lên.

Hai người hôn nhau hô hấp bắt đầu trở nên nặng nề, hơi thở của đôi phương bị hai người quấn lấy nhau, dần dần nụ hôn này không thể thỏa mãn được anh, anh muốn thăm dò nhiều hơn...

Tiếng vang vọng lên giữa màn đêm tăm tối.

Bóng cây lắc lư được ánh trăng chiếu rọi lên xe, trong không gian nhỏ hẹp tràn ngập mùi vị hoan ái đan xen giữ con giận và nỗi thỏa mãn, trở thành một bức tranh hài hòa, tấu lên một chương nhạc nguyên thủy nhất.

Mà lúc này Hình Thiên và Thẩm Duyệt Nhiên không ngờ, thời gian họ vui vẻ lại ngắn tới vậy, ngắn tới mức có thể giống như chưa bao giờ phát sinh quan hệ, ít tới mức có thể quên hết đi...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Tim đau

Thời gian nhanh như cát trôi, chuyện đời thay đổi không ngừng.

Trên thế giới gần như không có hai chữ công bằng, có lẽ hai từ này chỉ tồn tại trong thời gian. Không cần biết bạn là ai, giàu hay nghèo, đẹp hay xấu... thời gian cho mỗi người đều như nhau.

Thành phố A vẫn được coi như là một đô thị lớn trên thế giới, vẫn đi lên theo quỹ đạo vốn có. Và sẽ không dừng lại vì một người nào đó, sự vật công việc thay đổi theo tự nhiên, mang tới cảm xúc vui buồn giận hờn cho mỗi người...

Chớp mắt mà đã qua một tháng kể từ ngày mưa liên miên đó, một tháng này thành phố A cũng bắt đầu bước vào thời tiết cuối thu đầu đông. Thịnh thoảng nhiệt độ cũng hạ xuống, làm cho nhiều người phải mặc thêm vào lớp áo quần.

Đối với người thường một tháng này trải qua cũng như mọi ngày, nhưng đối với người khác mà nói những chuyện đã xảy ra có thể sẽ không bao giờ xóa mờ được.

Dưới bầu trời xanh ở thành phố A có những sự kiện lớn xảy ra.

Tập đoàn Thiên Lâm ở thành phố A trong một tháng này liên tục bị đế quốc Sun chèn ép vào góc chết, rất nhiều hạng mục bị chết non, mỗi ngày phiên giao dịch bắt đầu giá cổ phiếu đều giảm xuống.

Vì tập đoàn Thiên Lâm có nhiều biến cố xảy ra nên dẫn tới một loạt hiệu ứng hồ điệp, các xí nghiệp ăn theo tập đoàn thiên lâm đều gặp khủng hoảng. Các nhân viên mỗi ngày đều đi làm với tâm trạng thấp thỏm.

Đương nhiên những chuyện này có người rầu rĩ nhưng lại có những người đang ngồi chờ xem cuộc vui, đồng thời có những người đang trong tâm trạng chờ báo thù.

Bệnh viện Tư Khang.

Mộ Thiên Thanh mua một ít đồ đi tới bệnh viện, giữa đường cũng nghe được tin tức sáng sớm đang phát trên TV, cô chỉ mím môi nhìn cuối cùng vẫn bước đi thẳng tới thang máy mà không dừng lại...

[Tháng trước tập đoàn Thiên Lâm và đế quốc Sun bắt đầu đối đầu với nhau, tác phong làm việc sắc bén ngày xưa của tập đoàn Thiên Lâm giờ đã thay đổi, không còn mạnh mẽ như xưa, thậm chí tổng giám đốc đương nhiệm còn được gọi là “Lãnh thiếu” Lãnh Tĩnh Hàn cũng không thủ đoạn như xưa. Đối với chuyện này có nhiều người trong giới đang đưa ra những kết luận riêng, đây chẳng qua là Lãnh thiếu đang lấy lùi làm tiến... Theo chuyên gia kinh tế và tài chính phân tích, với nền móng của tập đoàn Thiên Lâm thì đế quốc Sun không thể làm lay động được, chuyên gia này còn đưa ra phân tích về việc người chơi cổ phiếu đang bị ảnh hưởng...]

Âm thanh dứt quãng rơi vào tai của Mộ Thiên Thanh, cô cắn môi đi tiếp không dừng lại, lúc nghe tới cái tên Lãnh Tĩnh Hàn tim cô vẫn đau nhói.

Một tháng này ngoại trừ đi làm và tới bệnh viện, lúc trước cô đã quyết định anh ta và Tiêu Thần chỉ là những người đi ngang qua cuộc đời cô, cuối cùng người còn lại chỉ có Thượng Quan Mộc.

Ra khỏi thang máy, môi Mộ Thiên Thanh vẫn còn giật, sau khi chào hỏi với y tá cô đi về phía phòng bệnh của Thượng Quan Mộc. Đã qua một tháng sức khỏe của Thượng Quan Mộc gần như đã hồi phục, đợi ngày mai kiểm tra một lần cuối nếu không còn gì nữa thì có thể xuất viện.

Mộ Thiên Thanh tới giờ vẫn còn nhớ rõ cảm giác thế nào là gầy vò trong một tháng qua. Tuy rằng sau khi phẫu thuật tình hình của Thượng Quan Mộc cũng khá ổn định, nhưng chỉ cần chậm một chút nữa là anh sẽ không ở cạnh họ nữa rồi...

Đêm hôm đó, lúc cô nhìn thấy anh nằm trên bàn phẫu thuật, cô chỉ bình tĩnh nhìn bác sĩ phẫu thuật cho anh, nhìn ánh mắt phần nộ của Trì Uyển Như... Thậm chí, cô còn có thời gian suy nghĩ Trì Uyển Như có thể tới tát mình một cái hay không?

Mộ Thiên Thanh cười tự giễu chính mình. Thật ra hôm đó cô không phải không sợ, mà là quên luôn cảm giác sợ là thế nào?

Cô chỉ đứng nhìn bác sĩ dùng các loại dụng cụ cứu chữa cho Thượng Quan Mộc, cô còn nhớ rõ cảm giác khi khẽ nói vào tai anh: “Nếu anh đi, anh sẽ mất em hoàn toàn...”

Ừm! Lúc đó cô cũng không biết tại sao mình nói vậy, nhưng giờ nghĩ lại nếu Trì Uyển Như nghe thấy câu cô cam đoan với anh không biết có tát cô tiếp một cái nữa không?

Đẩy nhẹ cửa đi vào, Mộ Thiên Thanh liếc nhìn người đang nằm trên giường bệnh. Thượng Quan Mộc vẻ mặt bình tĩnh, đang nhắm mắt lại, gương mặt đẹp trai bởi vì bị thương mà trở nên ốm đi, nhưng lại không mang vẻ chán nản, thậm chí còn phủ thêm một phần tang thương.

Trời cao luôn bất công, có vài người ngã bệnh thì giống như là nửa sống nửa chết, có vài người... ví dụ như Thượng Quan Mộc thì lại lộ ra một vẻ mặt khác.

“A!”

Mộ Thiên Thanh hoảng hồn la lên, cánh tay đã bị người níu lại thuận thế ngã vào một vòng tay ấm áp.

Thượng Quan Mộc vẫn nhắm mắt, nhưng lại lộ ra một vẻ quyến rũ mờ ám, anh thấy Mộ Thiên Thanh đang giãy giụa muốn đứng dậy, nên hai tay càng ghì chặt lại hơn.

"Chào buổi sáng!" Giọng nói trầm lắng mang theo chúng giọng điệu mới thức dậy, trên mặt Thượng Quan Mộc đều lộ ra ý cười.

"Anh đã tỉnh còn giả bộ ngủ?!" Mộ Thiên Thanh nhún mày hỏi.

Thượng Quan Mộc cười càng sâu, ôm Mộ Thiên Thanh càng chặt hơn.

"Này, anh đang bị thương đó!" Mộ Thiên Thanh thẹn thùng gài nhẹ.

"Không sao... tốt hơn rồi." Thượng Quan Mộc nặng nề nói, anh hơi tham lam hít thở, trong mũi bỗng chốc toàn là mùi dầu gội đầu của Mộ Thiên Thanh, "Nếu anh biết em quan tâm anh vậy thì anh đã sớm lãnh mấy phát súng rồi."

Mộ Thiên Thanh vừa nghe, lập tức trừng mắt nhìn anh tức giận mắng: "Bệnh tâm thần!"

“Anh đúng là có bệnh...” Thượng Quan Mộc chống cằm lên đỉnh đầu của Mộ Thiên Thanh, nhẹ nhàng cọ qua cọ lại, “... nên mới yêu em đó.”

Mộ Thiên Thanh im lặng, không giãy giụa nữa, không biết là bởi vì lời nói của Thượng Quan Mộc quá mức mờ ám hay là chạm vào chỗ nào đó trong tim cô.

Thượng Quan Mộc cảm nhận được Mộ Thiên Thanh đột nhiên yên lặng không giãy giụa nữa nên mới thả cô ra, nụ cười tràn ngập trên mặt anh khi cô từ từ ngồi dậy lấy đồ ăn sáng ra cho mình.

Mấy ngày này trước khi đi làm Mộ Thiên Thanh đều tới đây ăn sáng với anh, sau khi tan ca... cũng sẽ tới đây.

Cuộc sống như vậy, có đôi khi anh tham lam nghĩ, nếu như cứ như vậy cả đời thì tốt biết bao. Mọi thứ đều dừng lại vào lúc này, anh không cần hạnh phúc sâu chỉ cần ngọt ngào thế là đủ.

"Mau dậy rửa mặt!" Mộ Thiên Thanh ra lệnh.

"Yes, madam!"

Mộ Thiên Thanh khẽ liếc nhìn Thượng Quan Mộc, nhìn hấn về mặt đầy ý cười, mới hung hăng trợn mắt nói: "Xin sếp Mộc duy trì hình tượng."

Thượng Quan Mộc lật chần đứng dậy, ôm lấy eo của Mộ Thiên Thanh từ sau cô, đem cái cằm nhẹ nhàng đặt ở trên vai Mộ Thiên Thanh, chớp mũi cọ xát lấy tai mềm mại của cô, quyen rũ nói: "Bên ngoài anh là sếp của em, nhưng ở đây em là madam của anh!"

Hơi thở nóng phả lên tai cô làm Mộ Thiên Thanh cảm thấy tê dại, cả người đột nhiên cứng đờ, cô có chút cứng ngắc nói: "Mau đi rửa mặt ăn sáng, em muốn đi làm..."

Thượng Quan Mộc ánh mắt lơ đãng nhìn Mộ Thiên Thanh thật sâu, sau đó hôn lên mắt cô rồi nhanh chân đi rửa mặt...

Mộ Thiên Thanh cảm thìa trong tay, nhìn bóng lưng Thượng Quan Mộc mà mím môi, chẳng qua chỉ đụng chạm một chút mà cô lại muốn trốn tránh theo bản năng, thông minh như anh chắc nhìn ra được tâm tư của cô rồi.

Mộ Thiên Thanh khẽ rũ mắt, môi mím càng chặt, trong lòng lại tràn đầy cảm giác đau đớn... cô cười tự giễu, xoay người tiếp tục múc cháo trong bình giữ nhiệt. Nhìn đống cháo sền sệt, cô cảm thấy giống y như lòng mình, rất hỗn loạn không biết rốt cuộc mình đang muốn gì.

Tập đoàn Thiên Lâm.

Trong phòng họp vô cùng yên tĩnh, mọi người đều rất yên lặng tới mức thở cũng nghe được.

Toàn nhân viên cấp cao của tập đoàn Thiên Lâm đều đến, mỗi người đều đang ngồi nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, cả một đám thờ mịch cũng không dám, đến mắt cũng không dám nháy.

Ngón tay sưng dài của Lãnh Tĩnh Hàn nhẹ nhàng lật qua lại tư liệu mà Hình Thiên vừa mới giao cho anh. gương mặt anh vẫn lạnh lùng như tạc tượng, mắt ung bình tĩnh như không chút dao động, môi mỏng nhẹ đóng lại... Bất kỳ ai cũng không biết được giờ đây anh đang nghĩ gì.

Lời đồn ngày càng điên cuồng, giá cổ phiếu cũng càng ngày càng giảm, hôm nay người đàn ông máu lạnh tới đây thị sát, trong một tháng này sức chịu đựng càng lợi hại hơn trước.

Lãnh Tĩnh Hàn vẫn nhìn tư liệu, đây toàn là những đơn hàng một tháng nay bị đế quốc Sun dành mất, tổng tổn thất hơn mười triệu...

"Tổng giám đốc!" Hình Thiên bỗng nhiên lên tiếng, mắt Lãnh Tĩnh Hàn chậm rãi ngước lên, đẩy laptop tới trước mặt anh.

Mắt ung của Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt nhìn màn hình, phía trên đang thể hiện bản vẽ của thị trường giao dịch chứng khoán, anh chỉ là lặng im nhìn, giá cổ phiếu của Thiên Lâm không ngừng tụt trong khi phiên giao dịch mới bắt đầu có nửa tiếng...

Môi mỏng hơi cong lên, Lãnh Tĩnh Hàn khẽ nheo mắt, đáy mắt tối tăm xen lẫn hung ác nham.

Hình Thiên liếc nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, hai người nhìn nhau đồng thời ngậm hiểu lẫn nhau.

Toàn bộ đám nhân viên cấp cao đang nhìn trần trối, giây phút này thấy Lãnh Tĩnh Hàn và Hình Thiên như thế, cả đám tim đều giật lên tới cổ, không biết có chuyện gì xảy ra.

"Mảnh đất ở khu Nam Sơn, tôi mặc kệ mấy người dùng biện pháp gì tập đoàn Thiên Lâm nhất định phải dành được." Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lùng nói, sau đó đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn mọi người chung quanh một vòng trong sau khi rời đi.

Hình Thiên vội vàng thu dọn đồ, mang theo laptop rời đi, nhưng lúc đi tới cửa anh lại đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn cả đám nhân viên cấp cao đang trơ người ra: "Tổng giám đốc muốn phản kích, cần mọi người phối hợp... Ừm, chính là như vậy."

Hình Thiên khẽ gật đầu, sau đó về mặt vô tội nhún vai rời khỏi phòng họp, để lại một đám người vừa mừng vừa sợ hãi.

Sợ là lời của Hình Thiên, vui chính là Lãnh Tinh Hàn cuối cùng không nhượng bộ, mà sợ hãi chính là... Lần này giọng điệu của tổng giám đốc là nhất định phải tìm được cách giành mảnh đất ở khu Nam Sơn kia, nếu lại bị đoạt chắc chắn chén cơm của bọn họ đều bị đập hết.

Cả một đám đều đau khổ nhìn nhau, một tháng này để quốc Sun đoạt đi nhiều hạng mục của tập đoàn Thiên Lâm, không phải là Thiên Lâm nhượng bộ, mà là đối phương quý kẻ đa đoan, dùng "thực lực" cướp đi, cái gọi là thương trường như chiến trường, binh bất yếm trá, bọn họ cũng không thể oán người khác.

Sợ rằng, lần tranh đoạt này hiện trường sẽ rất tàn nhẫn.

Hình Thiên ôm laptop đuổi theo Lãnh Tinh Hàn, anh đứng sau lưng Lãnh Tinh Hàn cùng nhau lên tầng cao nhất, nhìn bóng lưng Lãnh Tinh Hàn, anh mấy lần có chút muốn nói lại thôi.

"Đình" một tiếng thang máy lên tầng cao nhất, Lãnh Tinh Hàn ra khỏi thang máy Hình Thiên cũng vội vàng đi theo ra ngoài...

Bỗng chốc, Lãnh Tinh Hàn dừng bước, Hình Thiên vẫn đang rối rắm, suýt nữa đụng vào anh. Hình Thiên âm thầm bấu môi đầy kính.

Lãnh Tinh Hàn hai tay đút trong túi quần xoay người, nhìn Hình Thiên, hỏi: "Có gì muốn nói à?"

"Hi hi..." Hình Thiên cười cười, ngập ngừng nói: "Buổi tối muốn mời đại ca đi ăn cơm."

"À?" Lãnh Tinh Hàn trả lời lại, ánh mắt biến thành thâm thúy, "Nguyên nhân?"

"Có chút chuyện muốn nói với anh..."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Sẽ có người luôn hạnh phúc

Edit: Lê Thần Hy

Hình Thiên nhếch miệng cười, nhìn ánh mắt sâu xa của Lãnh Tinh Hàn mà ấp úng nói tiếp: "Em có chuyện... đại ca cũng hiểu mà, em muốn đi đăng ký với Tiểu Nhiên, đó là cô gái tốt em nhất định phải ra tay trước."

Nói tới khúc sau về mặt của Hình Thiên trở nên nghiêm túc đi, còn hăng hái gật đầu tỏ vẻ lời nói của mình rất nghiêm túc.

Con người của Lãnh Tinh Hàn tối đi, nhưng lại lóe lên chút tia sáng rồi biến mất rất nhanh, chỉ nghe anh ung dung nói: "Thẩm Duyệt Nhiên đồng ý chưa?"

Hình Thiên đang chìm trong sung sướng, bị Lãnh Tinh Hàn nói một câu thì mọi nhiệt tình đều tụt xuống hết. Nhưng anh lập tức phản bác lại: "Người của em, em còn trông cậy vào người khác à? Anh cũng không nghĩ... trước tiên cứ lừa về đã, sau đó he he. Nếu cô ấy muốn chạy thì trước tiên cứ đề ra hôn, hôm tới lủ lủ, mọi chuyện còn lại do em định đoạt."

Nói xong trong mắt Hình Thiên lóe lên tia sáng, không còn đáng vẻ lịch sự bình tĩnh của một thư ký thường ngày, mà giờ đây lại lộ ra vẻ cảm thú bại hoại bên ngoài lớp vỏ lịch sự.

Nhìn dáng vẻ của hình thiên Lãnh Tinh Hàn cũng lộ ra một nụ cười, tuy rất vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng không khó nhìn ra anh đang vui mừng cho Hình Thiên

"Ừm!" Lãnh Tinh Hàn gật đầu sau đó xoay người đi vào văn phòng, vừa đi vừa nói: "Theo tôi bao nhiêu năm rồi, cậu cũng học được cách chiếm đoạt..."

Hình Thiên nghe xong lên bấu môi nhìn bóng lưng của Lãnh Tinh Hàn, về mặt khinh thường thì thầm nói: "Cái này là tự em học được? Nếu học theo anh đeo đuổi phụ nữ... chắc đời này em độc thân mất thôi!"

"Hà?" Lãnh Tinh Hàn dừng lại, chân hơi lùi lại hỏi anh.

"Em nói, đi theo đại ca đương nhiên phải học đi đôi với hành, đúng, chính là vậy đó!" Hình Thiên đẩy kính khẳng định, về mặt vô tội nói với Lãnh Tinh Hàn đang dùng ánh mắt sắc bén nhìn mình.

Ánh mắt thâm thúy của Lãnh Tinh Hàn nhìn Hình Thiên rồi đẩy cửa đi vào phòng làm việc, tuy anh không biết Hình Thiên vừa nói gì, nhưng Hình Thiên

theo anh bao nhiêu năm qua, tâm tư của cậu ấy anh rất rõ ràng!

Nhưng anh và cậu ấy không giống nhau, Hình Thiên có thể không chùn bước mà theo đuổi Thẩm Duyệt Nhiên nhưng anh không thể!

Có như không có Ung thì anh và cô cuối cùng vẫn là người của hai thế giới, thay vì làm khổ nhau chỉ bằng bây giờ để cô sống dưới ánh mặt trời, cho dù hôm nay bầu trời có phủ đầy mây đen nhưng cuối cùng một ngày nào đó cũng sẽ quang đăng trở lại.

Đôi mắt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn hơi run rẩy, tóc mai nhẹ động. Anh lạnh nhạt lấy ra một điều thuốc, dùng bật lửa thấp lên ngọn lửa giữa không gian đen tối tĩnh mịch...

Hình Thiên gõ cửa đi vào, nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn đứng trước cửa sổ thì bĩu môi. Anh đi về phía tủ rượu rót hai ly, đưa cho Lãnh Tinh Hàn một ly còn mình cầm một ly còn lại đút vào túi quần đứng nhìn quan cảnh thành phố A qua cửa kính.

“Anh Tiêu chơi một mình lâu như vậy rồi... tới lúc chúng ta cũng nên tham gia cuộc chơi.” Hình Thiên nói xong mỉm hơi mỉm cười, nụ cười lộ ra vẻ khát máu. Anh nâng ly uống một hớp rượu, hương vị cay nồng kích thích đầu lưỡi, điều này càng kích thích máu điên cuồng của anh hơn.

Lãnh Tinh Hàn rũ mắt, dụi điều thuốc đã hút được một nửa vào gạt tàn, lạnh nhạt nói: “Tôi không có ý định đối địch lại.”

“Hả?” Hình Thiên ngạc nhiên, không hiểu nhìn Lãnh Tinh Hàn.

“Tôi không muốn Thiên Lâm chết quá nhanh, cậu ấy đùa không có vui!” Giọng của anh vẫn rất nhạt, anh nhấp nhẹ một ngụm rượu, ánh mắt sâu xa nhìn bên ngoài: “Ban Gia Hòa không đối phó nổi với Ung đâu, cậu âm thầm trợ giúp đi.”

Hình Thiên biết Lãnh Tinh Hàn nói không sai, ban Thiên Lâm là do anh trông nom, anh rầu rĩ ừ một tiếng, giọng cũng trở nên nặng nề hơn.

“Đám tiểu tử có liên hệ với cậu ấy chưa?” Ngón tay của Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng vờ về cái ly, giọng nói không có chút tình cảm nào.

“Chưa!” Hình Thiên trả lời, “Anh Tiêu cũng không tìm họ, bọn họ chắc cũng đang bận tâm về anh nên không có chủ động đi tìm, nhưng cũng không khó nhìn ra... tâm trạng của mọi người gần đây không được tốt cho lắm. Với lại anh và anh Tiêu đang đứng ở hai lập trường khác nhau, bọn họ cũng rất khó xử.”

“Cậu cũng nhấn cho họ luôn, muốn làm sao thì làm vậy. Không cần dè chừng tôi và Ung!” Giọng nói của Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như không có gì có thể dao động được tâm trạng của anh.

Hình Thiên gạt đầu nói: “Thượng Quan Mộc hai ngày sau sẽ xuất viện, tình hình rất tốt.”

“Ừm!”

Hình Thiên thấy Lãnh Tinh Hàn không phản ứng lại cảm thấy oán thầm thay anh.

Thượng Quan Mộc khôi phục nhanh như vậy là bởi vị thân phận của hắn, nhưng nếu không phải đại ca đặc biệt can thiệp hắn ta có thể khôi phục nhanh vậy sao?

Hình Thiên càng nghĩ mà càng giận, anh không biết đại ca giải quyết tình cảm cá nhân thế nào. Anh chỉ biết nếu bây giờ nhìn thấy Thẩm Duyệt Nhiên đứng cùng người đàn ông khác thì nhất định anh sẽ phát điên, không chừng anh sẽ đốt luôn phần mộ tổ tiên của kẻ đó.

Ánh mắt lạnh nhạt của Lãnh Tinh Hàn nhìn Hình Thiên, mắt ung hơi híp lại, lạnh lùng hỏi: “Cậu không muốn đi trời cô dâu à?”

“Hả? À đúng rồi!” Hình Thiên phản ứng lại, đặt ly rượu xuống, sau đó có sắc quên luôn bạn, “Ừm! Tiệc tối nay đại ca nhớ đi!”

Nói xong anh xoay người đi, lúc này anh không quan tâm chuyện của đại ca và Tiêu Thần nữa, cũng không thèm quan tâm đám người tiểu tử. Giấy phút này anh chỉ một lòng một dạ muốn trời Thẩm Duyệt Nhiên đi đăng ký.

Lúc Hình Thiên đi tới cửa hàng bán hoa đi đón Thẩm Duyệt Nhiên thì thấy cô ấy đang tỉ mỉ gói hoa, nở nụ cười ngọt ngào.

Thẩm Duyệt Nhiên thấy Hình Thiên tới chỉ liếc nhìn, sau đó tiếp tục gói hoa, tùy ý nói: “Mau qua gói hoa phụ em!”

Hình Thiên cười bất đắc dĩ, người phụ nữ này ngày càng tự nhiên mà “đòi hỏi”... nhưng anh thích.

Hình Thiên lại giúp cô gói hoa, một tháng này anh ở cửa hàng càng nhiều, có đôi khi thấy Thẩm Duyệt Nhiên bận quá anh cũng giúp phụ, tuy rằng anh gói hoa không đẹp nhưng miễn cưỡng nhìn không tệ...

Không lâu sau đó một bó hoa màu cam được gói xong, nhìn rất đơn giản, không có bất kỳ trang trí cầu kì nào. Bó hoa chỉ dùng một sợi dây màu tím mà Thẩm Duyệt Nhiên gói lại, anh lấy tiền trong ví ra trả, sau đó nói với cô: “Tặng cho em.”

Thẩm Duyệt Nhiên nhìn tờ tiền trên bàn, hoàn toàn không có vẻ ngại ngùng mà lấy ném thẳng vào hộp tủ sau đó tươi cười nhận lấy bó hoa.

Cửa hàng hoa tùy là của nàng nhưng đàn ông tặng cho nàng đương nhiên phải trả tiền!

“Tại sao lại dùng màu cam?” Thẩm Duyệt Nhiên mở cửa hàng bán hoa, dĩ nhiên hiểu rõ ý nghĩ của những thứ này, nhưng Hình Thiên thì không mặc dù thỉnh thoảng cô cũng nói cho anh nghe, nhưng cũng chỉ biết một ít thôi.

Hình Thiên đặt bó hoa trên bàn, gương mặt tuấn tú mở một nụ cười, ánh mắt nhìn Thẩm Duyệt Nhiên càng thêm nóng bỏng, sau đó mới ung dung nói: “Tại sao lại tặng cho em... chẳng lẽ em không hiểu?”

Thẩm Duyệt Nhiên nghe xong lập tức giận dữ nói: “Hình Thiên, em đang hỏi anh. Em hiểu nhưng vấn đề anh có hiểu không?”

Hình Thiên nhìn Thẩm Duyệt Nhiên nổi giận trong lòng rất vui vẻ, anh cảm thấy hèn hạ nhưng anh thích cô vậy đó!

Hình Thiên nhìn Thẩm Duyệt Nhiên trừng mắt nhìn mình, hơi nghiêng người nhưng cô không có phản ứng gì? Sau đó anh hôn cô một cái, nhẹ nhàng nói: “Màu cam có nghĩa... Anh yêu-em!”

Ba chữ cuối cùng Hình Thiên nói rất chậm, mỗi một chữ đều làm tim của Thẩm Duyệt Nhiên rung động, anh thấy mặt cô đỏ ửng lên, miệng càng cười rộng hơn. Tiếp theo anh nhẹ nhàng nói: “Màu này cũng chứng minh tình yêu của anh dành cho em, đời này không đổi!”

Hơi thở nóng bỏng phả trên da thịt cô, gương mặt của Thẩm Duyệt Nhiên càng ngày càng hồng hơn, cô cúi đầu nhìn bó hoa trong tay mình. Đôi môi mím lại nhưng gương mặt lại lộ ra vẻ hạnh phúc, làm cho tất cả vẻ đẹp của hoa trong tiệm đều giảm xuống.

“Đi thôi!” Thẩm Duyệt Nhiên bấu môi nói.

Hình Thiên sùng sốt hỏi lại: “Đi đâu?”

Thẩm Duyệt Nhiên ngược mắt lên nhún mày nói: “Hừ, tối hôm trước anh dặn em mang theo hộ khẩu và chứng minh... không phải muốn đi đăng ký với em à?”

Ánh mắt của Hình Thiên trở nên thâm sâu, nhìn gương mặt của Thẩm Duyệt Nhiên đỏ bừng mà tim cũng đập rộn theo, lúc này anh đang rất muốn giải quyết người trước mặt ngay tại chỗ này.

Anh thích người phụ nữ này, người mà anh yêu. Yêu cách cô ngượng ngùng, yêu cô thỉnh thoảng thông minh... yêu tất cả mọi thứ của cô!

Nếu có thể cả đời này anh sẽ đem cô giấu thật kỹ...

Phía bên ngoài trời nắng giữa mùa đông giá rét, cơn lạnh cũng không ngăn được lửa tình nóng bỏng của đôi man nữ này. Lúc hai người cầm tờ giấy màu đỏ trong tay, đều có cảm giác mọi chuyện giống như trong mộng.

Nhưng không biết mộng này có lâu không, mọi chuyện giống như một cơn mơ vậy...

Thẩm Duyệt Nhiên nhìn tờ giấy màu đỏ đang biểu thị một đời bên nhau, cười bấu môi hôn đôi: “Thật rẻ chỉ tốn có chín đồng...”

Hình Thiên nghe xong thì đen mặt, “Tình hình chung là vậy thôi, em đối với anh mà nói là vô giá đó...”

Hình Thiên nói xong cũng mặc kệ người qua đường mà hung hăng hôn cô.

Thẩm Duyệt Nhiên cũng rất điên cuồng, có đôi khi làm việc như bị đứt dây thần kinh não. Lúc này cô rất vui vẻ, mặc dù cô và anh tới với nhau quá nhanh, nhưng cô biết cô yêu người đàn ông nhìn nhả nhận nhưng hàng động bá đạo này, muốn là phải có.

Hai người hung hăng hôn nhau, người đi qua đường nhìn thấy ánh mắt phần lớn đều là hâm mộ, dù sao bọn họ đang đứng gần đại biểu cho sự hạnh phúc của hai người...

Sau một lúc hôn hít nhau Hình Thiên mới buông Thẩm Duyệt Nhiên ra, nhìn đôi môi sưng đỏ của cô trong ánh mắt anh lại tràn ngập nụ cười: “Anh còn vài chuyện phải xử lý, anh đưa em về cửa hàng bán hoa trước.”

Hình Thiên nhẹ nhàng sửa lại mái tóc lộn xộn của cô.

“Buổi tối anh mời tổng giám đốc đi ăn cơm... em đi cùng anh được không?” Hình Thiên nhẹ nhàng nói, nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Thẩm Duyệt Nhiên mà giải thích: “Tiểu Nhiên, tổng giám đốc đối với anh rất quan trọng...”

“Đừng nói là hai người đồng tính với nhau nhé!” Thẩm Duyệt Nhiên không suy nghĩ mà bật thốt ra, làm mấy người xung quanh đều nghiêng đầu nhìn.

Hình Thiên đen mặt, rất đen mặt, anh trầm giọng nói: “Anh có đồng tính hay không... em không biết sao?”

Thẩm Duyệt Nhiên bỗng chốc phản ứng kịp, gương mặt lập tức đỏ ửng, đến khi Hình Thiên đưa cô về cửa hàng hoa cô cũng chưa bình tĩnh lại.

Thẩm Duyệt Nhiên hoảng hốt một lúc mới tỉnh lại, nhìn tờ giấy đại biểu cho việc mình không còn độc thân mà cười.

Nàng nhìn một lúc lâu mới sực nhớ ra, vội vàng bỏ tờ giấy màu hồng xuống, vội vàng móc điện thoại ra...

Điện thoại vừa được nói xong, Thẩm Duyệt Nhiên vội vàng nói: “Thiên Thanh, hôm nay cậu có rảnh không?”

“Mình tới bệnh viện... sao vậy?” Giọng điệu của Mộ Thiên Thanh lạnh nhạt hơn trước.

Thẩm Duyệt Nhiên bĩu môi, có chút bá đạo nói: “Tối nay cậu theo giúp mình đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Yêu là chuyện của hai người

Edit: Lê Thần Hy

“Sao vậy?” Mộ Thiên Thanh nghi ngờ hỏi lại, giọng điệu của cô hơi khàn khản. “Xảy ra chuyện gì à?”

“Không có...” Thẩm Duyệt Nhiên cúi đầu nhìn giấy đăng ký kết hôn của mình, sau đó dùng giọng điệu làm nũng nói, “Uhm, mình kết hôn rồi. Mới vừa đi đăng ký xong.”

“Hà?” Đầu của Mộ Thiên Thanh xoay vòng vòng không phản ứng kịp, nhưng đột nhiên cô lại phát hiện ra một chuyện nữa. “Cái gì? Cậu kết hôn? Chuyện hồi nào? Sao mình không biết gì hết vậy?”

Mấy câu hỏi dồn dập tới nhưng Thẩm Duyệt Nhiên vẫn cười cười, sau đó hừ mũi dùng giọng điệu mềm mại nói: “He he, mình vừa mới đi đăng ký với Hình Thiên...”

“...” Mộ Thiên Thanh im lặng, cô vẫn chưa tiêu hóa được lời nói của Thẩm Duyệt Nhiên. Một lúc sau Thẩm Duyệt Nhiên cho rằng cô không còn nghe điện thoại nữa thì có một âm thanh truyền tới, “Tiểu Nhiên... cậu có phải hơi mạnh động rồi không?”

Tên Hình Thiên đó cô đã từng tiếp xúc qua, nhưng người có thể đi theo Lãnh Tinh Hàn thì tuyệt đối không phải là người đơn giản.

Thẩm Duyệt Nhiên bĩu môi, ngồi xuống ghế, vuốt tờ giấy đăng ký trong tay: “Đúng là hơi kích động... nhưng mà mình không xúc động tới vậy đâu? Thậm chí còn cảm thấy rất vui mừng. Mình và Hình Thiên đúng là quen chưa lâu, nhưng mà... Anh ấy không giống như Lãnh Tinh...”

Thẩm Duyệt Nhiên đột nhiên im lặng, sau đó tiếp tục nói: “Không phải người đó, Hình Thiên ngày nào cũng chạy tới cửa tiệm bán hoa của mình, thật ra mới đầu mình cảm thấy anh ấy không nghiêm chỉnh như thường ngày, sao đó thì để ý cách nói chuyện của anh ấy rất hài hước. Sau đó... anh ấy đi công tác về rồi nhập viện, nửa đêm đôi bụng muốn mình đi mua đồ ăn khuya cho, nếu như người khác nửa đêm làm phiền mình thì mình sẽ mắng cho tên đó câm nín luôn nói chỉ tới đồ ăn khuya? Nhưng mà nghe nói anh ấy nhập viện nhưng lại không có ai chăm sóc, mình càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu...”

Mộ Thiên Thanh im lặng nghe, chuyện của hai người họ Thẩm Duyệt Nhiên hình như từng đề cập qua. Nhưng mà vì có liên quan tới Lãnh Tinh Hàn nên tiểu Nhiên sợ cô đau lòng vì vậy cũng không dám nói rõ ràng, thật ra thì cô bé này đã sớm động lòng rồi.

“Trước kia mình cũng đã yêu đương mấy lần rồi, mỗi lần đều cảm thấy chết đi sống lại, lúc chia lại lại vô cùng đau khổ...” Thẩm Duyệt Nhiên vừa nói vừa suy nghĩ lại những chuyện trước kia, ánh mắt lại rơi vào bông hoa màu xanh biển đang bày trên cửa hàng. “Nhưng mỗi lần vậy mình đau khổ cũng không có bao lâu, rồi sẽ cho rằng đó là chuyện bình thường thôi, nghĩ lại thì chỉ cảm thấy tức giận. Xưa nay mình không hiểu cho tới khi gặp Hình Thiên, mình có thể hiểu được trước kia không phải là yêu, chẳng qua là mình cảm thấy cô đơn, muốn tìm người ở bên cạnh, cho nên khi chia tay mình khóc cũng chỉ vì sợ cô đơn mà thôi...”

“Hình Thiên thì khác, nếu lúc này có ai nói cho mình biết anh ấy đang lừa gạt mình thì mình tìm mình như bị bóp chặt. Mình cảm thấy nếu ngày nào đó Hình Thiên không cần mình nữa thì nhất định mình sẽ suy sụp mất...” Thẩm Duyệt Nhiên nói xong thì cũng cảm thấy đau xót, “Cho nên hôm qua anh ấy nói với mình chuẩn bị hộ khẩu thì mình đã biết không phải đùa cho vui. Mà thậm chí mình còn rất mong chờ tới lúc đó nữa...”

Thẩm Duyệt Nhiên vui mừng nhìn nấy đóa hoa đồng tiền, cảm giác ngọt ngào ủa về xưa tan đi cảm giác đau xót trước kia. “Mình biết lần này mình không phải sợ cô đơn, mình yêu anh ấy. Cho nên mình không từ chối thậm chí cũng không thêm hỏi hần đầu, câu hôn cũng không có, hôn lễ cũng không... Mình cho rằng những thứ này sẽ làm mình cảm thấy khó chịu, Thiên Thanh lúc mình cảm giác chứng nhận trong tay mình cảm thấy chỉ cần ở bên anh ấy thì mọi thứ khác đều không quan trọng. Mình từng nghĩ không biết sau này làm sao duy trì được cuộc hôn nhân, nhưng giờ thì mặc kệ có khó khăn cỡ nào mình đều có thể vượt qua. Bởi vì... trong tim mình có anh ấy, nên cái gì cũng không quan trọng.”

Mộ Thiên Thanh nghe lời nói của Thẩm Duyệt Nhiên ánh mắt của cô cũng thay đổi, cô bé này chính là vậy đó. Bình thường thì nhìn như không tìm không phôi, điên điên khùng khùng, nhưng tới lúc có chuyện gì trọng đại thì luôn tỉnh táo mà giải quyết. Cậu ấy luôn biết mình cần cái gì, cho dù sao đó có phát hiện ra mình sai rồi thì cũng sẽ cố gắng phản bác lại.

“Mình không biết Hình Thiên có yêu mình nhiều như mình yêu anh ấy không, nhưng mình thật sự rất yêu anh ấy! Mình cũng không ngại yêu thêm một chút nữa...” Thẩm Duyệt Nhiên nói xong còn cười hạnh phúc, “Không cần nhẫn, không cần cầu hôn, không cần hôn lễ... Những thứ này không quan trọng,

Thiên Thanh, quan trọng là mình đã có Hình Thiên rồi.”

Lời nói kiên định không lung lay, Mộ Thiên Thanh nghe cũng có thể cảm nhận được tâm trạng của Thẩm Duyệt Nhiên đang rất vui vẻ. “Tiểu Nhiên, chúc mừng cậu!”

“Cảm ơn cậu!” Thẩm Duyệt Nhiên tủm tỉm cười, “Buổi tối mình sẽ gặp cậu!”

“Cậu cãi nhau với Hình Thiên à?” Mộ Thiên Thanh hỏi ngược lại.

“Hừ, tuy rằng anh ấy là chồng mình, nhưng cậu là bạn khuê phòng của mình, anh ấy không so đo được. Chỉ có thể xếp thứ hai thôi!” Thẩm Duyệt Nhiên kiêu ngạo nói.

Mộ Thiên Thanh cười cười, cảm giác lo lắng mấy ngày nay đều tan biến hết. Lúc này tâm trạng của cô đã đỡ hơn trước nhiều rồi. Cô không biết mình có hạnh phúc hay không, nhưng nhìn Tiểu Nhiên hạnh phúc cô cũng vui rồi!

Hình Thiên lái xe tới căn cứ, cắt đuôi luôn hai tốp xe đang đang theo dõi người của anh. Tới nơi anh xuống xe, gõ cửa, một bà lão tầm sáu mươi tuổi đi ra, trong tay còn cầm dụng cụ làm nông.

“Lại kiếm trò gì làm nữa à?” Hình Thiên nhìn đáng vẻ của bà mà lắc đầu bất đắc dĩ.

“Rảnh rồi không gì làm, bà đây có chuẩn bị vài món. Chờ cậu khỏi thì nấu cho cậu ăn.” Bà lão cười vô cùng hiền lành, nhìn cũng là người có sức khỏe.

Hình Thiên bị bà kéo vào nhà, bà đóng cửa lại rồi mới nói: “Mấy thằng nhãi đó cũng đang chờ cậu đó...”

“Ừ!” Hình Thiên gật đầu, sau đó từ trong túi lấy ra một tờ giấy đăng ký như đang làm ảo thuật mà quơ quơ trước mặt bà lão.

Đừng nhìn bà lão là người già, nhưng thị giác còn rất tốt đó. Bà vội nắm lấy tay của Hình Thiên, sau đó liếc nhìn mặt mày vui mừng hơn hờ. “Tên nhóc này cuối cùng cũng trúng thưởng rồi!”

“He he, chị Xảo.. Đừng nói trúng thưởng chứ!” Hình Thiên dựa vào người của bà lão, đáng vẻ giống như con nít: “Em nói rồi, cho dù là đại ca hay đám ranh con kia thì cuối cùng cũng đi sau em thôi. Chị còn không chịu tin à?”

“Được rồi, được rồi!” Bà lão vui vẻ nhìn tờ giấy màu đỏ, càng nhìn càng vui: “Đề chị đây chuẩn bị cho cưng!”

Hình Thiên hôn mạnh lên gương mặt của bà lão, cười đắc ý đi vào phòng trong.

Đám người tiểu tứ thấy Hình Thiên đi vào thì lần lượt đứng dậy: “Anh Thiên!”

“Ừ!” Hình Thiên trả lời lại, không còn đáng vẻ lưu manh hồi nãy lúc ở trước mặt chị Xảo, sắc mặt anh trở nên bình tĩnh, ngồi xuống nhận lấy tách trà của Tiểu Lục đưa tới. Nhấp một ngụm mới nói: “Công việc mọi người xử lý sao rồi?”

"Vẫn đang quan sát, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, trong hai tháng nữa có thể ra tay được rồi." Tiểu Tứ bình tĩnh nói.

Hình Thiên để cái ly xuống, "Không cần quá gấp, tôi chỉ đề phòng rủi ro. Lần này không riêng gì lão đại, đối với mọi người cũng rất quan trọng, lúc rời đi có thể rửa sạch sẽ thì không còn gì tốt hơn nữa..."

Mọi người im lặng, cuối cùng Tiểu Tứ mở miệng, "Anh Thiên, thật sự muốn rửa sạch sao?"

"Sao vậy? Sống trong cảnh tối lửa tắt đèn đã quen giờ sợ ánh sáng à?" Hình Thiên hỏi ngược lại, ánh mắt dưới đôi mắt kính có hơi sắc bén.

Mọi người liếc nhìn nhau không nói gì.

Hình Thiên liếc nhẹ một vòng, thu toàn bộ vẻ mặt của mọi người vào trong mắt. Bọn họ đang nghĩ gì anh đều biết hết, nhưng tình hình bây giờ, đại ca không phải là mục tiêu duy nhất của anh Tiêu với lại tin tức bên kia còn chưa có. Chỉ có khi tẩy sạch sẽ đám người này, lỡ gặp chuyện gì thì cũng dễ ứng phó hơn.

“Còn một chuyện nữa. Đại ca bảo tôi nhắn với các cậu, quyết định của mọi người với anh Tiêu, anh ấy không can dự vào...” Hình Thiên dựa người vào ghế sofa, chậm rãi nói: “Tuy ngoài mặt đại ca và anh Tiêu không đụng chạm trực tiếp với nhau. Nhưng không biết anh Tiêu nghĩ thế nào?”

Mọi người vẫn im lặng không nói gì, một tháng này tuy ngoài mặt mọi chuyện vẫn như vậy nhưng trong lòng ai cũng cảm thấy khó chịu. Không biết vì sao từng côi mờ với nhau như vậy nhưng anh em lại có kết cục như hôm nay.

Hình Thiên không tiếp tục đề tài này mà chuyển đổi sang tình hình gần đây của Dạ Ứng, sau đó liền đứng dậy rồi đi, vừa vừa mới đi ra tới sân nhỏ thì bị Tiểu Tứ gọi lại.

“Có chuyện gì sao?”

Tiểu Tứ nặng nề khẽ gật đầu.

Hình Thiên im lặng xoay người đi về phía sau nhà.

Những cây táo cũng đã bị hái hết, giờ chỉ còn lá vàng nhìn xung quanh vô cùng ảm đạm.

"Có chuyện gì thì nói đi!" Hình Thiên dứt hai tay trong túi quần, ánh mắt nhìn phía trước, trong đầu toàn gương mặt của Thẩm Duyệt Nhiên, ngón tay ở trong túi quần chạm vào một chiếc nhẫn.

Tiểu Tứ đầu tiên là im lặng, sau đó nghiêm túc kiên định nói: "Lời nói của em lúc anh Thiên và đại ca đi Mỹ em còn nhớ rất rõ..."

Hình Thiên xoay người nhìn cậu, đợi Tiểu Tứ nói tiếp.

"Em tới để nói ra quyết định của mình..." Hầu kết Tiểu Tứ cuộn lên cuộn xuống, nói: "Mặc kệ thế nào... Chúng em cũng ở bên phía đại ca!"

Hình Thiên nhìn chằm chằm Tiểu Tứ, anh và đám Tiểu Tứ không giống, cậu ấy không cần lựa chọn. Nhưng nếu đã lựa chọn điều này thì nhất định họ đã suy nghĩ rất lâu mới có thể quyết định.

Anh vỗ vỗ bả vai Tiểu Tứ, không nói lời nào, rồi rời khỏi. Trước khi đi, bà lão đưa cho anh một cái hộp, anh cười vô cùng gian xảo, nhưng, trong ánh mắt nhưng lại có chút nặng nề.

Ban đêm, có rất nhiều người đợi nó tới, có người mang theo tâm trạng sung sướng, có người lại mang theo tâm trạng thấp thỏm.

Hình Thiên bao toàn bộ nhà hàng A-magic, giây phút này cả nhà hàng được bố trí cực kỳ ảm áp.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nhìn một vòng, anh cười nhạt khó khăn lắm mới có dịp được đâm chọc Hình Thiên: "Đây có coi như là đang lợi dụng chức vụ không?"

"Em đang lợi dụng chức vụ giám đốc của anh đó!" Hình Thiên nói rất chân thành, "Em nói cho quản lý nghe, đây là ý muốn của anh."

Lãnh Tinh Hàn cười cười lắc đầu, anh dẫn đầu đi tới bàn ăn rồi ngồi xuống. Trên bàn được bài trí thêm một bó hoa màu cam, không có thêm bất kỳ món trang trí nào, chỉ một bó hoa đơn giản được cắm vào trong bình thủy tinh.

Hình Thiên căn dặn quản lý nhà hàng điều gì đó, giống như đột ngột nghĩ ra rồi lại thôi.

"Đóng giao dịch cổ phần Hắc Dực đều được chuyển sang tên của Thẩm Duyệt Nhiên đó!" Thấy Hình Thiên đi tới, Lãnh Tinh Hàn mới lạnh nhạt nói.

Hình Thiên kinh ngạc tròn to hai mắt, sau đó mới nhũn mày hỏi: "Đại ca cổ phần Hắc Dực đó là anh chuẩn bị để phía sau, sao anh lại..."

"Chỉ cần tôi muốn lúc nào cũng có thể cho ra một Hắc Dực mới!" Về mặt Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ, "Chuyển cho cô ấy đi, coi như là một sự đảm bảo."

Hình Thiên im lặng, anh cũng không vui, mặc dù biết đây là tâm ý của đại ca nhưng chuyển sang tên Tiểu Nhiên lại sợ có gì đó bất ổn.

Không ai nói trước được mọi chuyện, đại ca trong sạch, anh cũng không muốn Thẩm Duyệt Nhiên cả đời chịu đựng "gánh nặng" này!

Ngón tay của Lãnh Tinh Hàn gõ nhẹ trên mặt bàn, nhìn Hình Thiên sau đó quay mặt về, lạnh nhạt nói: "Những thứ đó... không phải thứ tôi muốn."

Tim của Hình Thiên càng đau hơn, tất cả mọi người đều cho rằng đại ca đứng đầu rất vui vẻ. Hưởng thụ được cái cảm giác ngồi trên ngôi cao vọi vọi, nhưng có mấy người hiểu được anh ấy?

Anh ấy chỉ muốn bình tĩnh quan tâm người mình muốn, cùng người mình yêu đi ngắm hoàng hôn, hưởng thụ gió biển... hoặc chỉ im lặng đi qua những địa phương.

Nhưng cho dù là ai, kể cả anh em hay tình yêu... anh hay cũng không có cách nào làm được chuyện này.

"Thu hồi cái về mặt đau khổ của cậu lại đi... Bà xã của cậu tới rồi kia, đừng làm người ta tưởng tôi ức hiếp cậu!" Lãnh Tinh Hàn nhếch môi cười, nụ cười lạnh nhạt mang theo chút ngông cuồng.

Hình Thiên bĩu môi, từ chối cho ý kiến.

Đúng lúc này ở cửa vang lên giọng chào hỏi của nhân viên, về mặt của Hình Thiên đột nhiên thay đổi, cười hóm hớ: "Bà xã của em tới rồi."

Sau đó đứng dậy đi về phía cửa chính.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Bầu không khí kì lạ

Edit: Lệ Thần Hy

Thẩm Duyệt Nhiên và Mộ Thiên Thanh trước khi đi đã chuẩn bị kĩ lưỡng, dù sao họ cũng ăn ở nhà hàng cấp cao mấy cái cơ bản dĩ nhiên không thể thiếu.

Thẩm Duyệt Nhiên mặc bộ đầm màu hồng nhạt, làm tôn lên dáng người xin xắn của cô, bốc được bụi lên, khuyên tai xin xắn hơi cụp vào, có vài cọng tóc mái phủ lên như ẩn như hiện. Tạo lên nét quyến rũ nhẹ nhàng.

Mộ Thiên Thanh thì bị Thẩm Duyệt Nhiên bá đạo ép buộc mặc một chiếc váy cúp ngực bó eo, dài tới gối. Bên ngoài khoác thêm một chiếc áo không quá lộ liễu cũng không quá bảo thủ.

Hình Thiên nhìn thấy họ vào đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó nháy mắt với cô như đúng rồi.

“Anh không ngại tôi phá hủy thế giới của hai người chứ?” Mộ Thiên Thanh hỏi

Hình Thiên cười trả lời: “Đương nhiên là không ngại, hôm nay mời hai người tới chủ yếu là làm chứng...”

Mộ Thiên Thanh dường như hiểu được ý gì đó thì đúng lúc này họ đã bước chân vào nhà hàng, sau đó Mộ Thiên Thanh rất nhanh đã thấy Lãnh Tinh Hàn đang ngồi ở kia.

Lãnh Tinh Hàn nhìn ba người đi vào nhà hàng, mắt ung hơi híp lại. Con người rơi thẳng vào trên người Mộ Thiên Thanh, đáy mắt có kinh ngạc và nỗi đau đón xẹt qua, sau đó thì biết mất.

Đó là một loại mâu thuẫn trong lòng, khát khao nhìn thấy cô nhưng lại không dám đến gần.

Cả người Mộ Thiên Thanh cứng ngắc, khi thấy ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn thì tim giống như bị dao đâm, đau đến không thờ được.

Một tháng, cô cứ ngỡ sẽ quên được, không ngờ chỉ một cái liếc nhìn... đã như cô muốn rơi vào hầm băng.

“Tiểu Nhiên, xin lỗi mình hơi khó chịu tí...” Mộ Thiên Thanh khó thở, tim đau đến làm cô hoa cả mắt, cô sợ hãi muốn trốn đi. Vừa nói xong thì cả người cô liền phản ứng như vậy.

“Thiên Thanh...”

“Việc cả đời của bạn mình mà cảnh sát Mộ lại có thể đối xử như vậy à?” giọng điệu giễu cợt vang lên sau khi Mộ Thiên Thanh xoay người dưới ánh mắt áy náy của Thẩm Duyệt Nhiên. Cả nhà hàng đang ầm ập đột nhiên tràn ngập cơn giận.

Lời chế nhạo vậy mà cũng không làm cho cô nổi nóng được. Cô cắn chặt môi, đứng chờ người ra, đi cũng không được mà không đi cũng không xong.

Thẩm Duyệt Nhiên nhìn bóng lưng của Mộ Thiên Thanh mà hơi áy náy, hôm nay là ngày vui của cô, cô muốn Mộ Thiên Thanh làm chứng cho mình. Càng muốn cho cậu ấy biết người cậu ấy yêu chính là ai.

Đời người nói dài không dài nói ngắn không ngắn, có đôi khi... chớp mắt một cái là xong. Cô mong muốn Thiên Thanh sẽ có được hạnh phúc của chính mình!

Thẩm Duyệt Nhiên mỉm môi, tay đặt lên vai của Mộ Thiên Thanh đồng thời hơi nghiêng đầu nhìn Hình Thiên, giọng nói nhẹ nhàng hơi tự trách: “Có phải em làm sai gì không?”

Nói xong mắt của cô dần lên một lớp mỏng hơi nước.

Hình Thiên đau lòng nhìn vợ của mình, về nho nhã trên mặt xe lẫn nụ cười lạnh lùng mang theo chút tà nịnh, anh khẽ thì thầm vào tai cô, “Em không có sai, bởi vì... anh cũng nghĩ giống em!”

Thẩm Duyệt Nhiên biết Hình Thiên đang an ủi mình, nhưng trong lòng cô lại dâng lên một chút ảm áp. Thấy ánh mắt kích lệ của hình Thiên cô lập tức cười cười kéo tay Mộ Thiên Thanh lại, sau đó đưa mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn chỉ cần nhìn vào đôi mắt người này cô có thể thấy được vẻ sâu xa trong mắt anh.

Lãnh Tinh Hàn chăm chú nhìn Mộ Thiên Thanh, hai người cứ giằng co với nhau như vậy. Mắt ung lạnh lùng không thấy đáy, cộng thêm gương mặt như tạc tượng. Chính cái đáng sợ này mới có thể giúp anh che giấu được nỗi rối rắm, say mê và cả kháng cự trong lòng mình.

Tuy đầu óc của Thẩm Duyệt Nhiên không nhanh nhạy cho lắm, cô vốn muốn an ủi Mộ Thiên Thanh nhưng lời tới miệng lại sửa thành câu văn khác: “Thiên Thanh, không phải cậu không muốn dính líu gì tới anh ta sao? Giờ cậu chỉ có cách quên anh ta mới có thể bắt đầu lại với sắp Mộc được. Nếu đến

việc đổi mặt mà cũng bỏ chạy thì sau này làm sau hai người ở cạnh nhau được. Không chừng có lúc cậu sẽ chạm trán anh ta, chẳng lẽ cứ vậy mà bỏ chạy hoài à?”

Mộ Thiên Thanh nắm chặt tay nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, trên mặt cô lộ ra một nụ cười bi ai. Thậm chí môi cũng bắt đầu run rẩy.

“Thiên Thanh, mình môn cậu chứng kiến niềm hạnh phúc của mình!” Thẩm Duyệt Nhiên mím môi, rồi nói tiếp: “Lãnh Tĩnh Hàn là người chứng kiến, cậu cũng vậy. Mẹ mình đã mất từ lâu, tuy mình là con gái riêng nhưng cha mình đối xử với mình rất tốt. Nhưng mình không muốn phá hoại tình cảm của vợ chồng họ cho nên mình chỉ có mình cậu thôi...”

Một câu “mình chỉ có mình cậu thôi” đã làm cho Mộ Thiên Thanh không còn lý do rời đi, bốn người nhưng lại có hai người mang tâm trạng nặng nề, không thêm quan tâm tới cặp đôi đang yêu đương nồng nhiệt kia, bữa cơm này bốn người đều có tâm trạng khác nhau.

Lãnh Tĩnh Hàn ăn cũng không nhiều, xong rồi nhả nhận cảm ly rượu lên nhẹ nhàng uống một ngụm, ánh mắt thâm sâu, gương mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. Giống như những người bên cạnh anh không tồn tại vậy, có lúc anh sẽ liếc mắt nhìn món Mộ Thiên Thanh anh, sau đó nhìn cô chăm chăm. Dương như muốn khắc sâu hình bóng của cô vào trong lòng của mình.

Hình Thiên vui vẻ nói cười, chẳng thêm quan tâm hai người có khó chịu không, dù sau anh hay làm việc luôn có lý của mình. Tuy đối xử với Mộ Thiên Thanh không tốt nhưng mọi chuyện trước mắt đều sắp xếp ổn thỏa.

Thẩm Duyệt Nhiên hung hăng trợn mắt liếc nhìn Hình Thiên, cảm thấy ghét anh vì không thêm lo tới cảm nhận của hai người còn lại, nhưng Hình Thiên lại cho cô một ánh mắt đây là chuyện tất nhiên, trong mắt thể hiện rõ ý nói: “Hai người kia luôn kháng cự đối phương, hôm nay là ngày vui của chúng ta đó.”

Thẩm Duyệt Nhiên tiếp tục nhận lấy ánh mắt của anh, sau càng hung hăng trừng anh hơi trước. Nhưng đột ngột cô lại pahst hiện mình rất vô si vì ý nghĩa của mình...

Lúc Thẩm Duyệt Nhiên đang lén kích lệ Mộ Thiên Thanh thì tiếng Violin du dương ang lên, nhịp điệu nhẹ nhàng dần dần xua tan cả nhà hàng. Sau đó có một nhân viên nam đẩy xe đi tới, ở trên xe là một bó hoa hồng màu đỏ, còn có ba cây nến màu bạc, một chai rượu sâm banh và một chiếc bánh kem.

Hình Thiên đứng dậy cầm bó hoa lên quỳ gối trước mặt Thẩm Duyệt Nhiên, thâm tình nói: “Trước đó anh không có cầu hôn em, cảm thấy mình chưa biểu đạt hết tấm chân tình của anh dành cho em... Tiểu Nhiên, anh không có cha mẹ, cho nên không quỳ trước cha mẹ mình, cả đời này chỉ có một người làm anh quỳ thôi...”

Nói xong, Hình Thiên nhìn Lãnh Tĩnh Hàn sau đó ánh mắt lại rơi xuống người của Thẩm Duyệt Nhiên, “Nhưng ngoại trừ đại ca ra, hôm nay anh quỳ trước mặt em... Em là người quan trọng nhất đời anh, anh xin thề: em, Thẩm Duyệt Nhiên là người phụ nữ cả đời này anh không muốn buông tay!”

Không có câu nói ngon ngọt, cũng không được coi như là cầu hôn. Nhưng hóc mắt của Thẩm Duyệt Nhiên lại tràn ngập nước, có lẽ Hình Thiên không biết nói mấy lời tâm tình, nhưng cô lại cảm thấy lời của anh là êm tai nhất.

Mộ Thiên Thanh cảm xúc hỗn loạn, nhìn thấy Hình Thiên như vậy mà mũi cũng cay cay. Thật ra thứ phụ nữ muốn cũng không nhiều lắm, chỉ cần một câu quan tâm vậy là đủ. Quan tâm theo kiểu bá đạo!

“Đền cây, hoa hồng, bánh ngọt... Anh đúng là quê mùa mà!” Thẩm Duyệt Nhiên nhận lấy bó hoa trong tay Hình Thiên sao đó hung hăng đập lên vai anh, làm mặt đất rải đầy hoa tươi: “Em không thích chút nào. Mới ngày đầu tiên đăng ký mà anh đã làm em khóc rồi!”

“Không sao! Về sao anh không để cho em khóc nữa!” Hình Thiên cười cười, đứng dậy nói tiếp: “Cảm động tới khóc rồi sao, khóc đối với cơ thể cũng tốt lắm!”

Mộ Thiên Thanh nghe lời của Hình Thiên mà cười theo, cả đêm cô đều lo lắng nhưng lúc này thấy hai người như vậy nổi sầu lo đều tan đi hết.

Trong mắt của cô Hình Thiên là người đàn ông phong độ có tri thức, nhưng Thẩm Duyệt Nhiên biểu hiện ra mặt như vậy. Xem ra hai người này yêu nhau thật lòng rồi.

Hương thơm của món ăn bay dần lên, bồi bàn đem nến đặt ngay trung tâm, sau đó cắt bánh ngọt dọn lên bàn.

Tiếng Violin vẫn đang được kéo như cũ, âm nhạc dịu dàng lãng mạn mang theo giao điệu của hạnh phúc, chứng nhận cho một cặp đôi kì lạ nhưng kết hợp lại rất hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Cư xử vụng về

Edit: Lê Thần Hy

“Lãnh Tinh Hàn, anh mau buông tôi ra!” Mộ Thiên Thanh bị Lãnh Tinh Hàn lôi đi, cô lấy cánh tay còn lại cố gắng muốn tách bàn tay mình khỏi tay của anh ta. Nhưng cạy thế nào cũng không cạy được, không còn cách nào cô đành mặc kệ cho anh lôi đi vào thang máy. “Tôi không cần anh đưa về, anh mau thả tôi ra... Tôi có tay có chân, không phiền anh quan tâm... Này anh có nghe tôi nói không, mau buông tôi ra!”

Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn Mộ Thiên Thanh nhưng không có ý sẽ buông tay cô ra, để mặc cho cô cạy tay mình, miệng mồm cứ la hét. Tới khi cửa thang máy đóng lại anh mới nhếch môi cười.

Thang máy vang lên một tiếng “đỉnh” báo hiệu thang máy dừng lại, Lãnh Tinh Hàn vẫn đứng im như cũ, không để ý tới Mộ Thiên Thanh. Sau đó cửa thang máy mở ra thì thấy hai người phụ nữ trung niên đang trò chuyện với nhau đi vào trong thang máy, ánh mắt của anh đột ngột trở nên nặng nề còn Mộ Thiên Thanh vẫn cố gắng cạy tay anh ra.

Trì Uyển Như đang nói chuyện với vị phu nhân bên cạnh, khi thấy hai người đứng trong thang máy, đầu tiên là ngạc nhiên sau đó ánh mắt nhìn Mộ Thiên Thanh như dao găm, nhưng ngay lập tức bà lại dấu đi ánh mắt đó. Đi cùng với vị phu nhân kia vào thang máy, “Thật trùng hợp đó Lãnh thiếu!”

“Ừ!” Lãnh Tinh Hàn chỉ lạnh nhạt trả lời lại.

Mộ Thiên Thanh đột ngột ngừng hành động của mình lại, sau đó cả người cứng ngắc ngược đầu lên nhìn Trì Uyển Như.

Trì Uyển Như không thèm nhìn Mộ Thiên Thanh, chỉ nói chuyện với Lãnh Tinh Hàn: “Lãnh thiếu tới đây dùng cơm à!”

“Ừ!” Về mặt Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt trả lời lại.

Trì Uyển Như cảm thấy hơi bị mất mặt, vì vậy cũng không thèm nói thêm nữa. Nhưng vẫn không nhịn được mà liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, lúc bà xoay người lại ánh mắt lại liếc về phía tây của hai người đang nắm chặt lấy nhau.

Mộ Thiên Thanh há miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống. Cô hơi nhếch môi, ánh mắt không dám nhìn Trì Uyển Như, chỉ lẹ làng giãy giụa, hy vọng Lãnh Tinh Hàn có thể buông mình ra.

Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, trong lòng hơi chua xót tay cầm tay cô cũng hơi buông lỏng ra, đúng lúc này Mộ Thiên Thanh lại vội vàng rút tay về, đột nhiên cô cảm thấy có chút trống rỗng.

Suy nghĩ của con người thật kỳ lạ, hành động và ý thức hoàn toàn có thể đi ngược lại với nhau.

“Đỉnh” một tiếng, cửa thang mới mở ra báo hiệu đã tới tầng một, Trì Uyển Như liếc nhìn hai người rồi lễ phép nói với Lãnh Tinh Hàn: “Lãnh thiếu, tôi và bà Trương đi trước. Thứ tư tuần sau có một buổi từ thiện, hy vọng lúc đó ngài sẽ tới dự!”

Trì Uyển Như cười ưu nhã thể hiện vẻ cao quý rồi đi ra khỏi thang máy với bà Trương, bà không thèm liếc nhìn Mộ Thiên Thanh lấy một lần.

Âm thanh thang máy đóng lại, tiếp tục đi tới tầng hầm đỗ xe. Nhưng Mộ Thiên Thanh lại yên lặng một cách lạ thường.

Lãnh Tinh Hàn ra khỏi thang máy, còn cô cứ đứng trông trông ở chỗ cũ. Ánh mắt của anh tối lại, lạnh nhạt nói: “Cô muốn ngủ ở trong đó à?”

Mộ Thiên Thanh từ từ ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Tinh Hàn, sau đó lặng lẽ ra khỏi thang máy.

A-magic nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà, chỗ này có bãi đỗ xe rất lớn. Nhìn đi thì lại đều là các dòng xe nổi tiếng, có thể ra vào chỗ này người không phú thì cũng quý.

Mộ Thiên Thanh thở dài, cứ vậy mà đi theo Lãnh Tinh Hàn tới chỗ anh ta đậu xe của mình, Lãnh Tinh Hàn để mặc cô tự mở cửa. Còn cô thì chỉ ngẩng đầu nhìn không làm gì cả.

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, mạnh tay kéo Mộ Thiên Thanh vào ghế ngồi phụ, sau đó vòng quay xe ngồi vào ghế.

Chiếc xe MercedesBenz từ từ chạy ra khỏi bãi đỗ xe, lướt qua khỏi thang máy họ mới đi ra sau đó chạy thẳng ra ngoài... Cảnh tượng này lại vô tình rơi vào mắt của Đường Lam và Tiết Đình Đình.

Đường Lam cầm điện thoại di động trong tay, cô ta đang nói gì đó. Nhưng bây giờ khi cô thấy cảnh đó thì im bật, sau đó trong mắt từ vẻ kinh ngạc dần dần hóa thành cơn giận đến đau lòng...

“Không phải người ta nói trong xe của Lãnh thiếu chưa bao giờ có phụ nữ à?” Tiết Đình Đình nhíu mày thì thào, “Chẳng lẽ chỉ là tin đồn thôi sao?”

“Chủ nhiệm Vương, chuyện này ngài mai tôi sẽ tới công ty ông nói chuyện rõ ràng... Ừ, cứ quyết định vậy đi... Ngày mai gặp!” Đường Lam cố gắng đè nén cơn ghen ghét sâu tận đáy lòng, sau khi nói chuyện điện thoại xong thì hung hăng cúp điện thoại.

Tiết Đình Đình nhìn dáng vẻ của Đường Lam xong thì chớp mắt hỏi, “Lam Lam, xem ra... lời đồn chưa hẳn nên tin.”

“Lời đồn! Hừ!” Đường Lam hung hăng nắm chặt chiếc di động của mình. Điện thoại chịu không nổi áp lực đèn lên mà bắt đầu phát ra tiếng... “Xe của anh ta chưa bao giờ có phụ nữ... Nên nói là, chưa bao giờ chờ phụ nữ thôi!”

Đường Lam cắn môi, hai mắt phát ra những tia lạnh lẽo. Cô mỗi ngày ở công ty vì anh trả giá nhiều vậy, thậm chí sau khi từ Mỹ trở về mỗi giây đều không dám thả lỏng, một lòng chỉ vì anh và tập đoàn Thiên Lâm, cố gắng làm chu toàn mọi việc khi bị đế quốc Sun chèn ép. Một câu quan tâm cũng không có, anh vẫn còn có tâm trạng mà liên lụy Mộ Thiên Thanh.

Lãnh Tinh Hàn chở Mộ Thiên Thanh về nhà, suốt quãng đường hai người đều không nói với nhau câu nào. Mộ Thiên Thanh đưa mắt nhìn những áng mây hồng đang trôi, ý thức của cô dần dần tan đi.

Mộ Thiên Thanh nghĩ tới đêm ở Newyork, anh đạp xe đạp cô im lặng ngồi phía sau. Cô cũng mơ màng nhìn áng mây hồng thế này...

Cảnh còn người mất, mọi chuyện cũng đã trải qua một tháng rồi, chuyện gì cũng có thể thay đổi...

Mặt trời không phải là mặt trời, mà mặt trời trở về cô cũng không muốn...

Xe vững vàng dừng lại ở trước khu nhà nhỏ của Mộ Thiên Thanh, cô thu hồi tầm mắt rời dây an toàn ra. Lúc cô định mở cửa xuống xe thì khựng lại, đưa mắt nhìn anh nói: “Muốn để cho tôi rời khỏi anh, thì sau này.. đừng làm những chuyện vô vị này nữa. Nếu không thì mục đích của anh sẽ thất bại... tôi cũng rất vất vả đấy!”

Giọng nói thê lương tràn ngập trong không gian nhỏ hẹp, cô không nói, khôn có nghĩa là cô không hiểu. Coi như là tự mình đa tình đi, coi như là để người ta giễu cợt cũng được. Cô cũng không cần Lãnh Tinh Hàn quan tâm, cũng khôn cần anh ta làm như vậy để cô hiểu lầm.

Mộ Thiên Thanh mím môi, đôi mắt tràn đầy vẻ tự giễu chính mình. Cô hít sâu định mở cửa nhưng cánh tay bị bàn tay ấm áp nứ lại...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Chuyển biến

Edit: Hy

Mộ Thiên Thanh im lặng không giẫy dụa như mấy lần trước, ánh mắt càng nặng nề hơn. Cổ họng cảm thấy khó chịu, đồng thời cũng cố gắng nhìn đèn đường bên ngoài để tránh mình thể hiện cảm giác chua xót ra ngoài mặt.

Anh biết rõ cô sẽ giá, sao đó mở cửa xe kiêu ngạo bỏ đi. Giống như mấy nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình hoặc trên phim truyền hình.

Nhưng đáng tiếc cô không phải nữ chính, nên không cách nào thể hiện sự kiêu ngạo của mình được. Cứ im lặng một lát cô hy vọng thời gian có thể dừng lại như vậy, không có mặt trời nhỏ, không có Tiêu Thần, cũng không có Thượng Quan Mộc... chỉ có cô và anh mà thôi.

Mũi tràn ngập vị chua xót!

Giống như bị nhét đầy mấy trái ô mai, làm cô rất muốn khóc.

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày nhìn tay mình đang nắm lấy tay của cô. Vừa rồi anh hành động theo bản năng, không có thời gian suy nghĩ. Lúc đó anh chỉ thấy trong mắt cô hiện lên vẻ bi thương nồng đậm.

Đây là hậu quả do anh gây ra, càng lạnh lùng thì sẽ tạo thành tổn thương càng lớn với cô.

Mấy ngày này anh điên cuồng suy nghĩ, với tính điên cuồng chiếm hữu của Ứng. Sao cậu ấy có thể cho phép anh dây dưa với cô... cho nên cuối cùng anh chỉ còn cách thuyết phục chính mình.

Điều anh thuyết phục là: Ứng yêu cô ấy!

Nhưng tại sao chứ?

Tại sao cô ấy lại đau khổ tới vậy?

Bây giờ cô ấy đau khổ vậy... liệu Ứng có đau lòng không?

Hơn nữa gần đây Ứng luôn có hành động rất kì lạ, cậu ấy luôn suy nghĩ để đối phó anh. Đối với Thiên Thanh thành thạo mới quan tâm hỏi thăm, thậm chí rất hiếm khi xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Tại sao chứ?

Lãnh Tinh Hàn nheo mắt, coi người màu đen sau không thấy đáy. Cuối cùng anh nhẹ nhàng buông tay cô ra, ngón tay sưng dài trượt ra khỏi tay cô đồng thời cũng chứa đựng đầy vô đau khổ.

Nỗi tự giễu thoáng qua trong mắt Mộ Thiên Thanh, cô mím môi ngược mặt lên cố gắng kiềm chế mấy giọt nước mắt đang muốn trào ra. Sau đó không một chút do dự nào mà mở cửa xuống xe.

Lãnh Tinh Hàn ngồi trong xe tầm mắt luôn dán chặt vào Mộ Thiên Thanh cho tới khi bóng dáng cô khuất mắt mình... Vào lúc đó anh không che giấu gì nữa, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt dần thay thế bằng nỗi đau khổ, đau nhưng không dám tiến tới, làm cho anh càng rối rắm thêm...

Lãnh Tinh Hàn tự giễu chính mình, sau đó thu lại tầm mắt rồi lấy điện thoại di động ra gọi...

Tiếng tí tí chờ đợi trong màn đêm làm cho người ta cảm thấy khó chịu, nhưng vẻ mặt của Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ. Tiếng tí một lúc lâu bên kia mới trả lời, nhưng Lãnh Tinh Hàn chỉ lạnh nhạt nói lại: “Cục trưởng Trương, có việc tôi muốn gặp mặt ông...”

Ở bệnh viện Thư Khang.

Trì Uyển Như đặt đồng quần áo mới mua xuống sô pha, sau đó nhìn Thượng Quan Mộc đang trưng cái mặt lạnh nhạt ra đọc sách. Lúc bà bước vào có gọi anh nhưng anh vẫn đọc sách chứ không trả lời bà.

Trì Uyển Như nổi giận khi thấy Thượng Quan Mộc như vậy, bà cố ý làm ồn hơn trước sau đó trừng mắt nhìn Thượng Quan Mộc.

Thượng Quan Mộc này giờ im lặng không nói gì, bây giờ vừa lật sách vừa hỏi: “Ai chọc mẹ vậy?”

“Ngoại trừ sếp Mộc ra thì còn ai nữa?” Trì Uyển Như giận dữ nói.

Thượng Quan Mộc âm thầm thờ dài, gấp sách lại sao đó đi tới bên cạnh bà đồng thời kéo bà ngồi xuống sô pha. Anh cười một cách vừa quyền rũ lại vừa mờ ám “Tôi nay mẹ không đi đánh bài hay đi dạo phố với mấy vị phu nhân kia sao mà lại chạy tới đây?”

“Hừ!” Trì Uyển Như hừ nhẹ, “Con ở trong bệnh viện tự đắc quá rồi đó. Bị người khác cảm ứng cũng không biết...” Nói xong Trì Uyển Như càng nổi giận hơn nữa, “Sao mẹ lại sinh ra một đứa con trai vô dụng như con vậy?”

Thượng Quan Mộc cười phá lên, đối với lời của bà anh từ chối cho ý kiến nhưng cũng không phủ nhận. Anh biết Trì Uyển Như đang nói về vấn đề gì, “Mẹ lại thấy Thiên Thanh đi cùng với Lãnh thiếu à?”

Trì Uyển Như hơi ngạc nhiên mà nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Mộc: “Sao con biết?”

“Hôm nay bạn thân của Thiên Thanh đi đăng ký kết hôn, bên ngoài cũng có tình đồn quan hệ của Hình Thiên và Lãnh thiếu không đơn giản. Hôm nay Thiên Thanh gặp Lãnh thiếu cũng là chuyện bình thường thôi.” Thượng Quan Mộc thần nhiên nói, tới qua tới giờ Thiên Thanh không gọi cho anh, anh cũng đoán được nguyên nhân là gì.

Anh không muốn cô qua lại quá nhiều với Lãnh Tinh Hàn, nhưng anh biết có một số chuyện khi càng gây áp lực thì càng dễ bùng phát. Anh muốn Thiên Thanh vui, mặc dù...

“Bình thường sao?” Giọng nói gay gắt của Trì Uyển Như vang lên cắt đứt suy nghĩ của Thượng Quan Mộc, “Con biết mẹ nhìn thấy gì không? Mẹ và bà Trương đi mua đồ cho con, thấy cô ta và Lãnh thiếu đang lôi kéo nhau trong thang máy, Lãnh thiếu còn nắm tay cô ta. Vậy mà cô ta không giãy ra, hai người đó làm người ta có cảm giác... đến cả bà Trương đều nói quan hệ của họ không hề bình thường.”

Thượng Quan Mộc nghe xong thì nhún mày.

“Mẹ lường phản đối chuyện con và nó quen nhau, nhà chúng ta nói sao thì cũng có chút gia cảnh. Cô ta chỉ là một cảnh sát nhỏ muốn trèo cao, nhưng bây giờ không biết tự trọng, hừ đang về như vậy nghĩ cũng không dám nghĩ. Lãnh thiếu là ai, sẽ coi trọng cô ta sao, chẳng quan chi đang chơi đùa một chút thôi mà...”

“Mẹ, đủ rồi!” Thượng Quan Mộc càng nghe mặt càng đen, anh trầm giọng nói cắt đứt lời của Trì Uyển Như, “Lãnh thiếu đối với Thiên Thanh thế nào con không quan tâm, Nhưng con biết tâm tư của Thiên Thanh đối với con là thế nào, mặc kệ mẹ có thừa nhận hay không Thiên Thanh cũng sẽ là vợ con. Nếu mẹ đồng ý thì mọi người hãy ủng hộ con. Còn không thì...”

Thượng Quan Mộc dừng lại nhìn chăm chăm Trì Uyển Như rồi nói tiếp: “... Cong cũng đành để mẹ không vui, không phải mẹ đã cũng đã thấy rồi sao. Hôm nay con nói rõ với mẹ, con không đùa giỡn, con nghiêm túc với mối quan hệ này. Nesu không thì lần này chưa chắc gì con đã cố gắng gượng qua được.”

“Con nói gì vậy?” Trì Uyển Như tức điên, ánh mắt càng sắc bén hơn trước: “Lần này nếu không phải vì nó con có thể bị thương sao? Con trải qua nhiều huấn luyện đặc biệt như vậy, cha của con vì con mà không biết vận dụng bao nhiêu mối quan hệ nữa. Con cho rằng chỉ cố gắng là được rồi sao? Con từng trải nhiều chuyện như vậy, vậy mà...”

“Mẹ, lời của con nói rất rõ ràng rồi mà!” Thượng Quan Mộc lần nữa cắt đứt lời của Trì Uyển Như, “Mẹ tưởng con không biết suy nghĩ của mẹ và cha

sao? Tại sao lại “tạm thời” chấp nhận Thiên Thanh, nếu như con muốn con sẽ làm theo lời của cha mẹ, còn nếu con không muốn... ai cũng đừng mong ngăn cản được.”

Lời nói lạnh lùng tràn ngập trong phòng bệnh yên ắng, Trì Uyển Như há miệng nhưng không nói được gì. Cuối cùng vẫn bị anh chọc cho bực tức.

Thượng Quan Mộc nhìn dáng vẻ của Trì Uyển Như mà có chút áy náy, nhưng anh hiểu được, lần này nếu không để bà thấy rõ tâm ý của mình thì chưa chắc gì mẹ sẽ hòa nhã với Thiên Thanh. Cũng chỉ còn cách làm bà hiểu sự quan trọng của cô trong lòng anh, bà mới có chút kiên nhẫn. “Mẹ, nếu mẹ chấp nhận Thiên Thanh. Con cam đoan cô ấy là nàng dâu hiếu thuận nhất, nếu mẹ không chấp nhận... con chỉ còn biết nói xin lỗi, con sẽ làm một đứa con bất hiếu!”

Lời nói tuyệt tình không chừa một con đường sống, vẻ mặt đẹp trai của Thượng Quan Mộc lộ ra tia sắc bén, đó là một loại kiêu ngạo đã được huấn luyện từ nhỏ, khắc sâu vào trong xương tủy.

Trì Uyển Như cuối cùng cũng không nói gì, bị Thượng Quan Mộc chọc giận bỏ đi.

Bà đi thẳng về biệt thự, sắc mặt luôn âm trầm. Tài xế sợ sẽ giẫm vào đuôi cốp mẹ cho nên đến thờ ơ cũng không dám.

Thượng Quan Mộc đứng ở ban công trong phòng bệnh, gió đem lửa vào mặt anh, làm vài cọng tóc ngắn bay lộ ra nét ngang tàn phóng túng. Ánh mắt của anh sâu xa nhìn vườn hoa trong bệnh viện, trong đôi mắt đẹp lại lộ ra chút suy nghĩ phức tạp.

Anh đang cầm điện thoại trong tay, bấm một dãy số rồi nhưng lại không bấm nút gọi...

Tuy rằng anh vừa mới nói ra lập trường của mình, nhưng... không ai biết trong lòng anh giờ đang bàng hoàng và sợ hãi tới thế nào. Chỉ cần anh muốn cái gì sẽ cố gắng có được, đây là tính cách từ nhỏ của anh rồi.

Nhưng đối với Thiên Thanh anh luôn lùi một bước với cô, anh biết cô lại cách anh một bước xa nữa.

Bỗng chốc tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Thượng Quan Mộc liếc nhìn số điện thoại rồi bắt máy, lạnh lùng nói: “Có chuyện gì?”

“Sếp Mộc, chúng ta hợp tác một lần xem... thế nào?”

Trong điện thoại truyền tới giọng nói u ám, Thượng Quan Mộc nghe xong chỉ hừ lạnh trả lời lại: “Tôi nghĩ lần trước mình nói rõ rồi mà!”

“Ha ha ha! Đương nhiên rồi!” Giọng cười bên kia làm người khác sồn tóc gáy, “Chỉ là tôi cảm thấy lần hợp tác này, sếp Mộc sẽ có hứng thú!”

“Tôi không hứng thú!” Thượng Quan Mộc trực tiếp từ chối.

“Sao sếp Mộc không nghe một chút... rồi từ chối cũng không muộn.”

Ánh mắt của Thượng Quan Mộc trở nên sâu thẳm, lạnh lùng nói: “Đối với chuyện của mấy người tôi sẽ không can thiệp, nhưng tôi cảnh cáo anh. Đừng đánh mực đích lên cô ấy, nếu không... tôi sẽ không bỏ qua cho anh! Tôi nghĩ ngài R sẽ biết tôi đang nói tới ai!”

Dứt lời Thượng Quan Mộc lập tức cúp điện thoại, ánh mắt tràn đầy hàn khí.

Đầu bên kia điện thoại ngài R đang ngồi trước máy vi tính, dưới ánh đèn lộ ra gương mặt đeo mặt nạ. Anh ta cười như không cười, làm cho người khác cảm thấy lạnh từ đầu tới chân.

“Thư ngài, Thượng Quan Mộc không chịu hợp tác. Đối với chúng ta mà nói...”

“Hắn sẽ hợp tác!” Ngài R kiên định nói: “Mộ Thiên Thanh đúng là người phụ nữ không tầm thường. Rất thú vị... Lãnh Tinh Hàn, Tiêu Thần... Thượng Quan Mộc!”

Trong miệng của ngài R gọi tên ba người, giọng nói uy mị giống như toát lên chút vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Lót đường

Edit: Hy

Sau khi Thẩm Duyệt Nhiên và Hình Thiên đi đăng ký thì hiển nhiên sẽ dọn về sống với nhau, chỗ Hình Thiên ở là khu nhà trọ dạng lớn phồn hoa của

thành phố A. Cả tần lầu cao nhất đều là của anh, cả căn phòng được trang trí bằng cửa kính, nếu hôm nào trời quang đãng, buổi tối có thể nằm ngắm sao. Muốn có bao nhiêu lãng mạn thì có bấy nhiêu.

Thẩm Duyệt Nhiên không biết Hình Thiên lại giàu có tới vậy, sau khi vô vào nhà thì không ngừng la hét mình đã cầu được một con rùa vàng. Nhưng sau đó bị một câu “nhà của tổng giám đốc cho” làm ỉu xiu đi...

Nhưng bây giờ vấn đề làm cô hứng thú hơn là mối quan hệ của hai người, chẳng lẽ giữ họ có gian tình gì sao? Hay họ là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng cha Lãnh Tĩnh Hàn phụ mẹ Hình Thiên, nên bây giờ anh ta mới chiều cô chồng cô tới vậy... vấn đề này cần phải xem kỹ.

Hình Thiên nghe xong thì mặt đen như đáy nồi, bởi vì đầu của Thẩm Duyệt Nhiên càng ngày càng không đáng tin. Suy nghĩ lệch lạc tới mức có thể viết tiểu thuyết luôn rồi.

Thẩm Duyệt Nhiên cứ vui sướng mà đoán, không ngừng nghĩ tới nhiều phiên bản khác nhau... hoàn toàn không phát hiện ra vẻ mặt lo lắng của Hình Thiên.

Cuối cùng Hình Thiên không nhịn được nữa mà gầm nhẹ: “Chồng em chỉ thích phụ nữ!”

Sau đó vì chứng minh năng lực bình thường của mình mà anh quang minh chính đại hành quyết cô ngay tại chỗ.. cả một đêm này Hình Thiên điên cuồng chiêm đoạt, một đêm bao nhiêu lần bọn họ cũng không biết, chỉ biết hai bên kiếp này không ai dứt bỏ ai.

Từng ngày trôi qua, chớp mắt đã tới ngày Thượng Quan Mộc xuất viện, bác sĩ Vương tự mình kiểm tra cho Thượng Quan Mộc, sau khi xác định không còn gì đáng ngại thì mới đồng ý cho anh xuất viện!

Thượng Quan Dịch vì có hội nghị nên không tới được, Trì Uyển Như thì từ chối hội nghị đích thân tới đoán Thượng Quan Mộc xuất viện, còn có Mộ Thiên Thanh và Hà Tuấn.

Từ đêm hôm vô tình gặp nhau trong thang máy, Mộ Thiên Thanh chưa gặp lại Trì Uyển Như, cũng không biết vô tình hay cố ý mà mỗi lần lúc cô tới đây đều

“đúng lúc” Trì Uyển Như khôn có ở đây.

Hôm nay hai người cũng phải chạm mặt nhau, cả căn phòng đều tràn ngập áp lực làm cho bầu không khí trở nên ngột ngạt.

Trì Uyển Như dọn dẹp gì đó cho Thượng Quan Mộc, mỗi lần rảnh đều quét mắt nhìn Mộ Thiên Thanh, trong mắt đều là vẻ kính trọng.

Mộ Thiên Thanh âm thầm cười khở nhưng không nói lời nào, cô không muốn Thượng Quan Mộc khó xử, cũng chỉ có thể chịu đựng mà thôi... huống chi đứng ở lập trường của người mẹ thì cô cảm thấy thái độ của Trì Uyển Như đối với mình cũng không có gì không ổn cả.

Về mặt của Thượng Quan Mộc vẫn bình tĩnh, đối với hai người phụ nữ này anh cũng không biểu lộ quá nhiều cảm xúc. Còn Hà Tuấn thì ngược lại, người này đôi khi hơi không có não mà còn nóng tính, cũng hay bao che khuyết điểm. Anh mặc kệ Trì Uyển Như là ai, chỉ biết bà gây khó dễ cho Thiên Thanh, nên mỗi lần Trì Uyển Như nhìn chằm chằm cô thì anh luôn làm ra vẻ hiển nhiên mà đứng che Mộ Thiên Thanh lại, sau đó cố ý nói bóng nói gió.

Mọi người đi ra khỏi bệnh viện, Thượng Quan Mộc nhìn Hà Tuấn và Mộ Thiên Thanh sau đó mới nói với Trì Uyển Như: “Con về cục cảnh sát trước, khuyên con về nhà ăn cơm.”

“Con vừa mới xuất viện đã tới cục cảnh sát?” Trì Uyển Như nhú mày hỏi, có chút không vui.

“Ừm!” Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng đáp lại, “Cả tháng nay rồi không đi làm, có một số việc cần con xử lý...”

“Cục cảnh sát không đủ người hay sao?” Lần này Trì Uyển Như hoàn toàn không vui, “Con đi về nhà nghỉ ngơi.”

“Mẹ, chú Vương đã nói con không sao mà!” Thượng Quan Mộc nhú mày, “Mẹ về trước đi, con đi với Hà Tuấn về cục cảnh sát.”

Nói xong Thượng Quan Mộc đi tới xe của Hà Tuấn.

Mộ Thiên Thanh mím môi lễ phép gật đầu với Trì Uyển Như, Hà Tuấn thì nhướn mày, khóe môi giật giật như đang cố gắng nín nhịn. Sau đó cũng lên xe, ba người cứ vậy mà nghênh ngang biến mất trước mặt Trì Uyển Như, để lại bà vẻ mặt đen thui đứng tại chỗ.

“Bác gái hình như rất tức giận đó...” Mộ Thiên Thanh nhẹ nhàng nói.

“Mẹ anh ngày nào mà không giận?” Thượng Quan Mộc bình thản nói, cảm thấy có chút vô vị. Thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi của cô anh đưa tay ra vuốt tóc mà nói: “Đồ ngốc! Không có gì đâu!”

Giọng nói nhẹ nhàng mang theo chút cưng chiều, đến cả đáy mắt của trở nên dịu dàng.

“Tôi không nghe không nhìn thấy gì cả!” Hà Tuấn vội vàng tỏ rõ lập trường, nhưng lời nói lại rõ ràng như vậy làm cho mặt của Mộ Thiên Thanh càng đỏ hơn.

Tâm trạng của Thượng Quan Mộc rất tốt, bởi vì... điều tồi tệ nhất đã không còn xảy ra, cô và Lãnh Tinh Hàn đã không còn gì. Hôm sau cô vẫn tới bệnh viện nói cho anh biết chuyện của Thẩm Duyệt Nhiên và Hình Thiên, cũng không kiêng kị mà nói luôn chuyện Lãnh Tinh Hàn đưa cô về nhà.

Muốn cô quên Lãnh Tinh Hàn thì cần cho cô thêm thời gian, hoặc có lẽ sự tồn tại của Tiêu Thần đã muốn xóa nhưng không thể. Nhưng điều anh cần là tương lai của cô, không phải quá khứ.

Xe đi thẳng vào cục cảnh sát khu Nam, Thượng Quan Mộc khom người xuống xe. Cảnh sát hai bên đường gặp anh đều đứng nghiêm chào, cũng quan tâm hỏi vài câu.

“Hoan nghênh sếp Mộc trở về đơn vị!”

Thượng Quan Mộc vừa mới bước vào cục cảnh sát thì bên trong đã vang lên những âm thanh vang dội, sau đó là những tràng vỗ tay vọng tới, còn có cả mấy dây ruy băng bay tung té.

Nghi thức hoan nghênh này Mộ Thiên Thanh cũng biết, nhưng cô không biết là Hà Tuấn đã nhảy vào đám người đứng hoan nghênh lúc nào rồi! Trong con đường đi nhỏ chỉ còn cô và Thượng Quan Mộc, mà trước mặt thì Kili đang cầm camera chụp, cô nhìn một màn trước mắt mà lên cười trộm.

“Sao vậy?” Hà Tuấn không biết tới cạnh Kili lúc nào.

Kili trừng mắt nhìn anh, Hà Tuấn liếc nhìn bức ảnh vừa chụp rồi cũng cười mờ ám với cô, “Để lừa được sếp Mộc tui cực khổ lắm, trà chiều phải khao đó!”

“Hà?”

Hà Tuấn nói xong, thì đồng thời cũng giật máy ảnh của Kili...

Về mặt của Thượng Quan Mộc bình tĩnh nhìn ảnh chụp trên camera, sau khi xem xong chỉ liếc nhìn Kili và Hà Tuấn.

Kili và Hà Tuấn bị Thượng Quan Mộc nhìn như vậy, hai người chỉ nhìn nhau lên nuốt nước bọt, im lặng tham gia cùng mấy người khác. Mọi người không biết lúc này Thượng Quan Mộc là vui hay là buồn, dù sao thì trong đồn cảnh sát mà làm vậy thì đúng là đùa hơi quá rồi.

Ngay lúc mọi người lo lắng thì Thượng Quan Mộc lại nói: “Trà chiều tui mời mọi người!”

Hà Tuấn và Kili vừa nghe xong lập tức cười tươi như hoa, hai người vừa mới đánh nhau xong giờ lại đồng thanh mà vỗ tay hoan hô...

Mộ Thiên Thanh nhú mày nhìn mọi người, sau đó đi tới cạnh Thượng Quan Mộc hỏi anh: “Sao vậy?”

Nói xong tầm mắt cô dừng lại máy ảnh Kili đưa cho anh.

Kili giống như hiến dâng vật quý cho Mộ Thiên Thanh, khi Mộ Thiên Thanh thấy ảnh chụp thì... gương mặt lại đỏ ửng lên.

Trong tấm ảnh đó dưới những mảnh giấy tung bay, nhìn kiểu gì họ cũng giống như đang bước vào lễ phục.

“Hôm nay có thể coi là việc vui nhân hai, mọi người đều được sếp Mộc và Thiên Thanh mời ăn cơm à!” Giọng nói chững chạc của Lâm Hải vang lên, mọi người cũng mới nghĩ ra điều gì đó mà lần lượt gật đầu.

“Nhân hai?” Mộ Thiên Thanh nghi ngờ nhìn mọi người, sao cô có cảm giác đi đón Thượng Quan Mộc giống như bỏ quên mất chuyện đại sự gì rồi.

“Mừng cho sếp Mộc trở về đơn vị, ngoài ra còn chúc mừng Thiên Thanh...” Lâm Hải cười nói: “... Tổng cục vừa gửi thông báo xuống, cô có thể trở về tổ hành động rồi!”

“...” Mộ Thiên Thanh đầu tiên là ngơ ngác, sau đó đột nhiên trừng mắt nhìn mọi người, ánh mắt lập tức phát sáng lên, “Vậy... tôi không cần làm công văn nữa rồi à? Có thể trở về tổ hành động rồi sao?”

Lâm Hải cười gật đầu, “Ừ, chỗ công văn đó có người tiếp quản rồi.”

“Xem ra... Trà chiều một tháng này đúng là tôi nên mời!” Tay Thượng Quan Mộc vẫn để trong túi quần, điệu bộ thản nhiên nói với mọi người.

Hà Tuấn cười huýt sáo, mọi người không hẹn mà đưa mắt nhìn Mộ Thiên Thanh, cả một đám đều cười cười. Cuối cùng Hà Tuấn ranh mãnh nói, “Sếp Mộc đã dùng từ ‘người trong nhà’ rồi à...”

Dứt lời thì mọi người đều cười vang.

Trong cục cảnh sát khu Nam tràn ngập tiếng cười, mà giờ phút này trong phòng của cục trưởng Trương Mộ Dương lại tràn ngập bầu không khí nặng nề.

“Lãnh thiếu, ngài làm như vậy... e là không ổn đâu? Trương Mộ Dương nhìn Lãnh Tinh Hàn đang hút thuốc ngồi đối diện mình.

Lãnh Tinh Hàn phả ra một làn khói mỏng, sau đó lạnh nhạt nói: “Ông ra điều kiện đi!”

“Lãnh thiếu, ngài cũng biết mà! Chuyện của Mộ Thiên Thanh gần đây qua nhiều, đều tới tổ công văn cũng coi như là phá lệ rồi. Nếu dựa theo nguyên tắc thì phải cách chức...” Trương Mộ Dương nhìn anh trần trối, “Bên ngoài và cấp trên đều thấy, cục cảnh sát không tiện làm việc đâu.”

“Người cần ra mặt và chuyện phía bên ngoài tôi đã bàn xong rồi!” Lãnh Tĩnh Hàn trực tiếp cắt đứt đường lui của Trương Mộ Dương, “Tôi sẽ cho cô ấy một cơ hội, ông cũng đừng làm khó cô ấy!”

Trương Mộ Dương nhủ mảy, đối với chuyện của Lãnh Tĩnh Hàn ông luôn hưởng quyền lợi, nhưng nói sao thì chuyện này cũng không đùa được, nhưng nếu không đồng ý thì...

Đang nghĩ ngợi thì có một tờ chi phiếu đặt trước mặt ông, đúng lúc này giọng điệu lạnh nhạt của Lãnh Tĩnh Hàn vang lên, “Chuyện này nếu cục trưởng Trương còn lo lắng thì... Tôi nghĩ ông cũng già rồi đó”.

Giọng nói lạnh lùng, nhưng lại làm cho cục trưởng Trương hoàn toàn chấn động. Ấn ý của Lãnh Tĩnh Hàn rất rõ ràng, nếu nhưng ông không làm thì sẽ có người khác làm, đương nhiên... Cậu ta cũng không lo lắng sau khi ông về hưu không có ai làm.

Trương Mộ Dương cúi đầu nhìn tờ chi phiếu, trong đầu trống rỗng. Sau đó ánh mắt của ông phát ra những tia tham lam, ngay lập tức không do dự gì mà nhận lời.

“Xin Lãnh thiếu yên tâm, tôi sẽ mau chóng xử lý!”

Lãnh Tĩnh Hàn để hai chân đang bắt chéo của mình xuống, đưa tay dụi tàn thuốc và gạt tàn, rồi đứng dậy bỏ lại một câu “Vây làm phiền cục trưởng Trương rồi!” xong anh bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Trương Mộ Dương đưa mắt nhìn bóng dáng đã khuất hẳn của Lãnh Tĩnh Hàn sau đó mới cười cười bỏ tờ chi phiếu và ngán kéo. Ông ta chậm rãi ngồi vào ghế, lấy di động ra bấm một dãy số.

Điện thoại rất nhanh được kết nối với nhau, Trương Mộ Dương cười nói: “Đúng như lời cậu nói... đúng là Lãnh Tĩnh Hàn đã đưa chi phiếu cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Quên dần quá khứ

Edit: Hy

Tiêu Thần đang ngồi trong phòng VIP ở câu lạc bộ MG với tư thế lười biếng, cả người gần như là nằm dài trên ghế sofa. Ánh mắt hơi lơ đãng đang nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên tivi. Một tay cầm điện thoại áp vào tai mình, một tay đang đung đưa ly rượu đỏ. Mỗi động tác đều lộ ra vẻ quyến rũ mờ ám.

“Ừm, vậy xin làm phiền...” Tiêu Thần nhỏ giọng trả lời rồi cúp điện thoại, sau đó quăng đại chiếc di động lên bàn trà rồi cầm ly rượu nhấp nháp một chút. Chút lỏng màu đỏ tràn trong khoan miệng rồi mới từ từ đi xuống cổ họng.

“Anh Tiêu, chuyện giải quyết xong rồi à?” Mục Sâm hỏi Tiêu Thần. Nhìn thấy Tiêu Thần đứng dậy, đặt ly rượu xuống bàn, cậu lật đặt rót thêm rượu đồng thời cũng hỏi thêm: “Anh Tiêu, lần này có kéo dài tuyến đường nữa không?”

Tiêu Thần nhếch môi cười nhưng lại không trả lời.

Không biết anh đã cầm sợi dây “Tình Thiên” kia từ bao giờ, dưới ánh đèn mờ ảo sợi dây chuyền lại đung đưa, làm người ta có ảo giác nhìn thấy được mặt trời nhỏ.

Mẫu thiết kế như vậy có ai ngờ lại xuất phát từ tay của một đứa bé.

Tâm trạng của Tiêu Thần dần bình tĩnh lại, trong lòng anh vẫn luôn tràn đầy mâu thuẫn đến mức muốn xé nát cả tim. Có đôi khi anh nghĩ cứ quên đi quá khứ, chuyện xưa anh không muốn nhớ nữa... Cần gì tự giày vò mình trong đau khổ chi chứ!

Nhưng có quá nhiều người chờ anh, chờ anh trở về để chính anh đòi lại từng thứ một.

Màn đêm ập xuống mới làm anh tỉnh táo, anh che giấu thân phận thật sự của mình... Anh và Dạ cũng đã mất đi tình anh em

Suy nghĩ của Tiêu Thần dần trôi xa, nhớ vừa lúc tới Mỹ... cũng là lúc họ đang trong độ tuổi trẻ năng động nhiệt huyết, hai anh em cùng nhau xây dựng nơi thuộc về mình.

Nhưng cả hai đều thiếu kinh nghiệm và thể lực mỏng, mặc dù kêu gọi được vài cao thủ nhưng cũng không mạnh hơn đám Đầu Xà kia. Còn nhớ những ngày đó máu tanh đã nhuộm đậm con giận và hai tay của họ. Cái cảm giác đó, tới bây giờ nghĩ lại cũng làm cho người ta sồn tóc gáy, nếu như bọn họ được bắt đầu lại có phải họ cũng sẽ kiên cường cùng nhau điên cuồng một lần nữa không, câu trả lời là không!

Tiêu Thần vẫn ve sợ dây chuyền “Tình Thiên” trong tay, khéo môi cười tự giấu chính mình.

Những ngày đó nếu không phải tự mình trải nghiệm thì không ai dám tưởng tượng nổi. Nhưng họ lại có thể cùng nhau chống đỡ...

Đến cả đám xã hội đen lúc đó còn cảm thấy kinh ngạc, bọn họ không thể chấp nhận người nước ngoài đặc biệt còn là người Phương Đông xưng bá.

Cũng bởi vì họ quá chú trọng mắt nên mới xảy ra tình huống bị thăm xém chút tách lia tình huynh đệ...

Máu tươi trải dài cả một dòng sông, tính mạng con người còn không bằng con kiến, súng đạn bắn loạn xạ, bọn họ xé áo thành từng mảnh nhỏ để buộc chặt dao trên tay cứ thế mà gần như muốn chém nát cả thế giới...

Nhưng số người quá nhiều, hết đợt này lại tới đợt khác, nhiệt huyết của họ không ngăn cản được làn sóng, cậu hoảng loạn nhưng Dạ lại tỉnh táo, không kiêu ngạo. Không biết từ lúc nào cậu đã chạy tới cạnh một chiếc xe.

Bởi vì Dạ biết chỉ cầu cậu ấy đi đâu anh sẽ theo tới đó, đơn giản họ là anh em hiểu nhau không cần nói...

Dạ tự mình lái xe, lúc đó cả hai người đều bị thương rất nghiêm trọng, nhưng cậu ấy chỉ nhủ mày lái xe chạy khỏi đám người kia.

Lúc ấy nét mặt của cậu ấy ra sao nhỉ?

Tiêu Thần dừng động tác trên tay lại, anh mỉm cười nhớ lại lúc đó anh cười thật to với đám người phía sau, tự hào vì Dạ trong tình huống như vậy mà có thể nắm rõ được địa hình...

Nụ cười trên môi của Tiêu Thần càng ngày càng sâu, nụ cười rất đơn thuần giống như anh quay về lúc mới bắt đầu.

Dạ vẫn duy trì dáng vẻ lạnh nhạt như cũ, suy nghĩ của cậu rất đơn giản nếu muốn tiếp tục thì không thể liều mạng nữa. Trên đời này không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn... Dạ nói: Chúng ta hãy hợp tác với họ!

Lợi ích đầy đủ, bạn bè hay kẻ thù chỉ thoáng qua trong gang tấc.

Nụ cười trên môi của Tiêu Thần dần tắt đi, sau đó anh nhíu chặt mày dường như đang nhớ tới chuyện gì rất đau khổ...

Đột ngột anh nắm chặt sợi dây “Tình Thiên” trên tay, môi hơi nhếch lên...

Tiếng thắng xe, tiếng va chạm... trong đầu những hình ảnh nổ tung, con người đau nhói, mũi cay xè vì mùi xăng làm thần kinh anh khó chịu. Cho dù có qua bao nhiêu năm nữa, anh vẫn nhớ rất rõ ràng hiện trường đêm đó.

Xe của bọn họ bị móp méo, Dạ rơi vào hôn mê, tình hình so với anh ngồi ở ghế lái phụ nghiêm trọng hơn nhiều. Trước khi anh ngất đi anh rất sợ hãi Dạ sẽ bỏ anh mà đi.

Hai ngày sau anh mới tỉnh lại, đối diện với bức tường màu trắng, mũi tràn ngập mùi khử trùng anh mới biết mình ở trong bệnh viện.

Anh không biết ai đưa họ tới, nhưng tiền thuốc men đều trả hết. Nhưng những thứ này anh không muốn biết, cái mà anh quang tâm là tình hình của Dạ.

Bác sĩ nói cho anh biết, Dạ vẫn đang hôn mê, nhưng may mắn chính là cậu ấy có ý thức sinh tồn, cậu ấy còn sống!

Ý tá xinh đẹp lúc đó nói với anh thế nào nhỉ?

Giương mặt của Tiêu Thần dần trở nên trầm lại, đáy mắt hiện lên vẻ nổi bi ai.

“Anh có người anh em như vậy đúng là đáng quý!” Ý tá nhún mày nói: “Tôi nghe cảnh sát nói, anh ta vì bảo vệ anh mới bị thương nặng tới vậy đó...”

“Dự theo bản năng thì lúc gặp phải nguy hiểm tài xế thường sẽ bỏ lái, người bị thương nặng nhất thường là người ngồi ở ghế lái phụ. Nhưng bạn của anh lúc đó còn bị thương nặng hơn anh, nói trắng ra là anh ta cố tình không bỏ lái, khỏi nói cũng biết anh rất quan trọng với anh ấy rồi.”

Nổi bi ai trong mắt Tiêu Thần càng đậm hơn, nếu như đổi lại thì trong tình huống đó anh sẽ làm thế nào? Anh không biết, nhưng anh biết lúc đó anh nợ Dạ một mạng!

Dạ hôn mê hơn hai tháng mới tỉnh nói ra cũng đã là kỳ tích, vết thương trên người cậu ấy cũng đã tốt hơn trước.

Sau khi Dạ tỉnh lại thì lại rất khó chịu, bởi vì... cậu ấy phát hiện mình mất trí nhớ... không phải hoàn toàn mà một phần nào đó... cảm giác chuyện đó rất quan trọng, nhưng không nhớ nổi. Cậu ấy trở nên nóng nảy, trừ vài người thân cận ra thì ai cũng không tới gần được. Nếu chọc giận cậu ấy thì cậu ấy sẽ nổi điên như Diêm La, bất kỳ dụng cụ gì đều không có kết cục tốt!

Bắt đầu câu ấy cũng nhớ mình quên đi cái gì, là về đoạn chuyện xưa của cậu ấy và cô ta... Dạ lại quên mất, rõ ràng là khác sâu như vậy, nhưng lại quên đi. Có lẽ cũng vì quá khác sâu nên Dạ điên cuồng muốn nhớ lại.

Bởi vì chuyện này mà cậu ấy càng trở nên trầm lặng hơn trước, càng thêm lạnh lùng và tàn bạo. Cậu ấy điên cuồng thu gom nhiều tổ chức lớn nhỏ, mà đám người điên cuồng đuổi giết họ cũng không có lợi lộc. Cuối cùng bọn họ có địa bàn của mình, đám người kia cũng không dám khi dễ họ.

Anh còn nhớ rõ sau khi mở rộng địa bàn xong hai người thường đi với nhau tới bờ biển, vai kề vai ngồi trên đá ngầm, hưởng thụ gió biển, uống bia nói chuyện. Đương nhiên phần lớn đều là anh nói... Dạ thì chỉ yên lặng nghe... Từ lúc tỉnh lại cậu ấy rất im lặng, có đôi khi sẽ có cảm giác cậu ấy không tồn tại, tuy rằng trước kia cậu ấy cũng khá im lặng!

Khi đó không biết anh nghĩ sau mà lại đi nói cho cậu ta nghe chuyện cũ của “mặt trời nhỏ và hoa hướng dương”, anh không có đề cập mặt trời nhỏ cũng không có nói là cậu ta, cũng không nói là chính mình, đơn giản chỉ là kể một câu chuyện xưa.

Lúc đó anh cũng đang tư lợi cho chính mình!

Nếu như cậu ấy có thể tìm được trí nhớ từ chuyện cũ, như vậy thì anh sẽ hoàn toàn rút lui. Nếu như không thể... thì sau khi trở về, anh muốn đứng ngay vạch xuất phát với Dạ. Coi như lúc đó có thua cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng Dạ không nhớ lại, thậm chí cho rằng chuyện cũ là của anh và Mộ Thiên Thanh. Chỉ là anh có thể cảm nhận được, lúc Dạ nghe chuyện về “mặt trời nhỏ và hoa hướng dương” tâm trạng của cậu rất khó chịu.

Chỉ cần em khỏe mạnh thì em là bầu trời đẹp nhất của anh...

Haha!

Có cái gì tốt đẹp nhất chính là chúc phúc và có thêm chút hy vọng?

Ánh mắt Tiêu Thần nhìn “Tinh Thiên” ngày càng thâm thúy, nhớ lại đoạn chuyện cũ mà anh có cảm xúc vô cùng mãnh liệt, có trăm thống cũng có tiếc nuối không bù đắp được...

Nếu như anh biết có một ngày như vậy, anh tình nguyện không muốn có khởi đầu!

Mục Sâm vẫn nhìn Tiêu Thần, thấy vẻ mặt anh dần trở nên thâm trầm, anh chuyển ánh mắt tới sợi dây chuyền trên tay. Kể từ khi anh Tiêu lộ diện Lãnh Tinh Hàn đã bảo người đưa tới, cậu không biết sợi dây chuyền ngày có ý nghĩa thế nào nhưng cậu cảm giác được, sợi dây chuyền này có dính líu tới chuyện gì đó.

Tiêu Thần nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, tất cả suy nghĩ vừa rồi nhanh chóng bị vẻ lạnh lùng và bình tĩnh thay thế. Chỉ nghe anh thâm trầm nói Mục Sâm: “Thả dây dài... mới có thể câu cá lớn!”

Nói xong anh bỏ chân xuống, đứng dậy rồi đồng thời bỏ sợi dây chuyền vô túi, sau đó sải bước ra ngoài.

Mục Sâm nhủ mảy không nói gì nữa, cậu cũng nhanh chân đi theo Tiêu Thần vào thang máy. Hai người không nói với nhau câu nào, chỉ là lúc họ bước ra khỏi thang máy lại đụng mặt Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên đi vào. Một ra một vào, cuối cùng Dạ Ứng cũng lướt qua nhau, mà lúc này có lẽ đã quyết định cuộc đời còn lại hai anh em họ không thể sánh vai với nhau nữa.

Lãnh Tinh Hàn dứt tay vào túi quần, ánh mắt lạnh nhạt, gương mặt lạnh lùng không có biểu tình gì, môi mỏng chỉ hơi mím nhẹ. Hình Thiên thì lười biếng tùy ý vừa vào vách thang máy, nhìn tin nhắn trên di động mà cười hạnh phúc.

Lãnh Tinh Hàn thấy anh cười ngây ngô như vậy mới lạnh nhạt hỏi: “Có cần tôi thả cậu vài ngày cho cậu đi hưởng tuần trăng mật không?”

“Tạm thời tính...” Hình Thiên ngẩng đầu, đẩy gọng kính cười nói: “Chờ thêm một thời gian đã, em đang có ý định nghỉ cả năm!”

Lãnh Tinh Hàn cười như không cười, thu lại tầm mắt của mình. Suy nghĩ của Hình Thiên anh biết rõ, bây giờ anh đúng là cần cậu ấy ở bên cạnh để không chế tình hình, chờ mọi chuyện kết thúc một năm sao? Không có lẽ lúc đó anh sẽ cho Hình Thiên một kết cuộc yên tĩnh.

Cửa thang máy mở ra, Lãnh Tinh Hàn không do dự mà đi ra ngoài. Còn nụ cười của Hình Thiên cũng tắt ngấm, lẳng lặng đi theo anh...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Rời khỏi Dạ Ứng

Edit: Hy

Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên đi thẳng tới phòng đã đặt, khu tầng trệt này là phòng riêng, nếu không có ai mời thì không thể tự ý đi lên được.

Hình Thiên đi trước đẩy cửa phòng ra, đồng thời liếc nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi đó. Sau đó nghiêng người để Lãnh Tinh Hàn đi vào cũng tiện tay đóng cửa phòng lại. Anh lấy trong túi ra một món đồ chỉ lớn hơn ngón tay một chút.

Người đàn ông thấy Lãnh Tinh Hàn đi vào đầu tiên là cả người cứng ngắt lại ngồi ở ghế sofa nhìn anh, tới khi Lãnh Tinh Hàn đi tới trước mặt ông. Ông mới từ từ đứng dậy, nhìn Lãnh Tinh Hàn từ trên xuống dưới rồi ngu ngơ nói: “Rất giống...”

Sắc mặt của Lãnh Tinh Hàn không đổi, chỉ liếc nhìn người đàn ông mập mập đang đứng trước mặt mình. Lạnh nhạt ngồi xuống, thuận tay lấy ra một điều thuốc. Anh hút một hơi rồi phả ra một làn khói mỏng, sau đó mới lạnh nhạt nói: “Tôi giống ai?”

Khóe miệng người đàn ông hơi co giật, vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Không có, không giống ai hết...”

Lãnh Tinh Hàn nhìn qua làn sương mù, con người như chim ưng sắc bén nhìn chằm chằm vào ông ta. Đối phương bị nhìn như vậy không khỏi rùng mình: “Tôi giống ai không quan trọng, mục đích tôi tới tìm ông... Chắc ông biết chứ!”

Người đàn ông im lặng, ông ta có cảm giác không khí xung quanh dần loảng đi, hô hấp hơi khó khăn.

Ông nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của Lãnh Tinh Hàn, chỉ một ánh mắt mà làm khí thế của người khác bị áp đảo. Người đàn ông này, sơ với anh Nguyên năm đó càng vênh vào hung hăng hơn nữa.

Anh Nguyên là nhờ vào tôi luyện, còn người này... là từ xương tủy đi ra. Căn bản không cần nhờ những trải nghiệm hay địa vị có sẵn, những thứ đó đối với người này chỉ như gắm thêm hoa mà thôi.

“Lãnh thiếu muốn biết chuyện gì?” Người đàn ông ổn định tinh thần lại hỏi.

Lãnh Tinh Hàn hơi nhếch môi, ra dấu cho người đàn ông ngồi xuống: “Chuyện của tôi và Tiêu Thần không còn là bí mật nữa. Nhưng chuyện thương trường tôi cũng không quan tâm lắm, cái tôi muốn biết là nguyên nhân.”

Người đàn ông nhìn Lãnh Tinh Hàn, từ đầu tới cuối, trên mặt anh luôn mang theo vẻ lạnh nhạt. Làm người ta đoán không ra suy nghĩ của anh. Ông hơi khó xử, chuyện phía sau làm cho ông rất khó mở miệng, “Chuyện này...”

Lãnh Tinh Hàn thân nhiên hút thuốc, anh nhìn vẻ mặt lưỡng lự của người đàn ông cũng không hỏi gì, chỉ im lặng chờ.

Thời gian từng chút trôi qua, Lãnh Tinh Hàn hút xong điều thuốc người đàn ông đó vẫn còn lưỡng lự. Anh đứng dậy, dụi thuốc vào gạt tàn, không thèm nhìn ông ta mà tự rót cho mình một ly rượu, tất cả hành động đều lộ ra vẻ ép buộc làm tim của người đàn ông đó run rẩy như hòn đá.

Hô hấp của người đàn ông đó càng dồn dập hơn trước, không khí trong phòng cũng dần trở nên nặng nề. Ông khó khăn nuốt nước bọt mở miệng nói chuyện: “Nếu tôi nói cho Lãnh thiếu nghe vài chuyện, vậy thì tôi...”

“Người nhà của ông sẽ an toàn trở lại bên cạnh ông.” Lãnh Tinh Hàn cầm ly rượu trong tay, hai chân bắt chéo tùy ý. “Hơn nữa tôi sẽ cho tiền để mấy người có thể đi dân, cho tiền các người sinh hoạt. Đảm bảo an toàn của mọi người!”

“Tôi làm sao có thể tin ngài được?” Người đàn ông cấp bách hỏi lại

Lãnh Tinh Hàn cười nhạt, nụ cười vậy làm người ta càng cảm thấy lạnh lùng thêm. Đôi mắt đen không đáy nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên trước mặt, mập mạp môi nói: “Chỉ bằng một việc... tôi muốn ông chết thì ông sẽ sống không yên.”

Người đàn ông đó run rẩy, nỗi sợ lan tỏa toàn thân. Chỉ có mấy chữ đơn giản mà lại làm cho người ta sợ run người, loại khí phách từ xương tủy đi ra này làm ông có cảm giác lạnh từ đầu tới chân.

“Rằm!”

Người đàn ông bỗng chốc trượt té khỏi ghế sofa, sắc mặt tái nhợt hoảng hốt đứng dậy. Hô hấp nặng nề nói: “Lãnh thiếu thích nói đùa thật... Bây giờ là xã hội pháp quyền, được luật pháp bảo hộ.”

“Trước giờ tui không nói giỡn, bạn bè của tôi đều hiểu câu tôi nói là thế nào... nhưng ông lại không phải họ!” Giọng nói của Lãnh Tinh Hàn giống như tu la trong địa ngục, lạnh lẽo và xen lẫn tức giận bao trùm cả căn phòng.

*

“Thưa ngài, có người phá rồi!”

Trong một phòng ở gần MG, một người đang ông đang nhủm mây nghe, trên tai đeo tai nghe đang cố gắng vận hành máy móc.

Ngài R mang mặt nạ nhìn ra ngoài, ánh mắt thâm trầm nói: “Không phải nói sẽ không có vấn đề gì sao?”

Người đàn ông đứng bên ngoài rừng mình, cảm thấy mồ hôi lạnh đang đổ đầy trên người, anh ta ậm ừ nói: “Hình như Lãnh Tinh Hàn đã nhận ra chuyện gì đó... Nếu không, hẳn ta sẽ không phát hiện ra thiết bị được lắp trong phòng...”

Ánh mắt của ngài R trở nên thâm trầm, im lặng một lúc lâu cũng không nói gì. Sau đó mới nhếch môi cười nói: “Cậu ta quả nhiên không làm tôi thất vọng!”

*

Ở cục cảnh sát khu Nam.

Hà Tuấn và Kili thấy sắp tan tầm rồi, hai người đang bàn bạc với nhau tan làm có muốn đi hát không. Dù sao thì sếp Mộc cũng khỏe lại, Thiên Thanh thì được trở về tổ hành động, nói chung cũng là việc vui phải chúc mừng.

Mộ Thiên Thanh cả ngày hôm nay đều rất vui, cô không ngừng lau chùi súng của mình, rồi đi lâu như vậy tình cảm của cô và nó cũng lạnh nhạt dần...

“Thiên Thanh, sếp Mộc bảo cô vào phòng làm việc kia!” Đột nhiên có giọng nói nào đó vang lên.

Lập tức mọi ánh mắt mờ ám đều nhìn về phía cô. Hà Tuấn còn cố trêu ghẹo thêm: “Sếp Mộc bận bịu cả ngày, bây giờ cũng sắp tan tầm nên có thể gặp nhau rồi. Vậy mà chờ thêm chút cũng không được nữa.”

Mộ Thiên Thanh nghe xong thì đỏ bừng cả mặt, cô giả bộ lạnh lùng nói lại: “Hà Tuấn, đang trong giờ làm việc đó!”

Hà Tuấn vội vàng lấy tay che miệng lại, đây chẳng khác nào là công tư không rõ ràng!

Mộ Thiên Thanh bắt đầu đi nhét súng vào bao, đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc đi thẳng tới phòng của Thượng Quan Mộc...

Sau khi đi cô còn nghe được giọng nói nhỏ nhỏ trêu chọc mình ở sau lưng, đối với mấy câu đó cô không giận... cũng không hề vui vẻ gì.

“Cốc cốc!” Mộ Thiên Thanh gõ cửa.

“Vào đi!”

Giọng nói từ bên trong truyền ra đồng thời Mộ Thiên Thanh cũng đẩy cửa vào, rất cẩn thận đi tới chỗ của Thượng Quan Mộc, xong rồi hỏi: “Sếp Mộc tìm em?”

“Ừm! Em ngồi đi!” Thượng Quan Mộc trả lời lại, đầu cũng không ngẩng lên mà tiếp tục cầm bút điền hồ sơ.

Mộ Thiên Thanh ngồi xuống đối diện anh, ánh mắt quét qua những tập tài liệu kia mà nhíu mày. Đột nhiên cô nhớ tới lời của Tri Uyển Như, anh đúng là làm việc không ngừng nghỉ.

Thượng Quan Mộc coi xong tập hồ sơ trong tay, vừa ngẩng đầu lên đã thấy đáng vẻ bản thân của Mộ Thiên Thanh đang nhìn tập hồ sơ của mình. Anh cười quyền rũ hỏi: “Sao vậy? Đau lòng cho anh à?”

Mộ Thiên Thanh thu hồi suy nghĩ lại nhìn về phía Thượng Quan Mộc, vừa vặn đón nhận ánh mắt thâm thúy của anh. Cô hơi nhếch môi cười, đồng thời cũng lảng sang chuyện khác: “Anh tìm em có chuyện gì không?”

Người đã từng công tư rõ ràng như cô, nhưng khi thấy chứng cứ có liên quan tới Lãnh Tinh Hàn thì cô không thể phân định rõ ràng công và tư được nữa...

Thượng Quan Mộc thu hồi ánh mắt si mê với cô, sắc mặt hơi nghiêm nghị nói: “Anh nhận được tin, có thể em sẽ được thăng chức...”

“Hả?” Mộ Thiên Thanh nghi ngờ hỏi lại.

Thượng Quan Mộc hơi gật đầu, tin tức này là tổng cục mới lên truyền xuống. Lúc Thiên Thanh trở về tổ đã có nhiều người ngoài có ý kiến rồi, nếu như giờ thêm tin tức thăng chức được truyền ra, thì không biết người ta sẽ nghĩ thế nào.

Tuy rằng trên tổng cục đưa ra một vài nguyên nhân, nhưng tình huống như vậy không nên xảy ra trên người Mộ Thiên Thanh. Sau nhiều năm cố gắng làm cảnh sát, chỉ vì chức ồn ào này xem chút bị cắt chức, bây giờ lại sắp được thăng chức...

Tin tức này đúng là chấn động mà.

“Anh nghe ai nói vậy?” Mộ Thiên Thanh giờ mới phản ứng lại, nhíu mày hỏi.

“Không quan trọng nữa. Nhưng nếu thật thì e là sẽ có sóng gió...” Thượng Quan Mộc không nói cho Mộ Thiên Thanh biết nguồn tin ở đâu ra. Dù sao anh cũng phải cố gắng cẩn thận, “Với tình hình bây giờ của em mà được thăng chức thì e là sẽ có rắc rối.”

Mộ Thiên Thanh nếu được thăng chức thì ai cũng vui, nhưng với tình hình như bây giờ thì cô sẽ chuốc lấy nhiều phiền phức. Chỉ với dư luận đồn thổi cũng đủ dè dặt người rồi.

Nghĩ tới đây mà Thượng Quan Mộc nhú mày, trong lòng thầm nghĩ có nên áp sự tình xuống không.

Mộ Thiên Thanh im lặng không nói gì, cô mơ màng cảm giác như chuyện này có quan hệ với Lãnh Tinh Hàn. Hôm nay cô vẫn đang chìm trong sự vui sướng khi được cầm lại súng, nhưng lại không nghĩ ngờ tại sao mình được quay trở về.

Giờ nghĩ lại mà Mộ Thiên Thanh không khỏi nhú mày, đêm hôm đó Lãnh Tinh Hàn nói với cô...

Nhìn về mặt không ngừng thay đổi của cô mà lòng Thượng Quan Mộc hơi chìm xuống. Có một số việc không cần đi chứng thật nhưng không có nghĩa là anh không đón được.

“Anh muốn nghe ý kiến của em” Thượng Quan Mộc nhìn chăm chăm Mộ Thiên Thanh

“Anh quyết định đi!” Mộ Thiên Thanh lạnh nhạt trả lời lại, cô hiểu được ý của Thượng Quan Mộc. Thật ra chuyện thăng chức đối với cô không quan trọng, chỉ cần có thể trở về tổ hành động là tốt rồi.

“Trong lòng anh dĩ nhiên muốn em được thăng chức rồi...” Giọng nói của Thượng Quan Mộc có chút nặng nề, tuy rằng hiện tại cha không có phản đối mối quan hệ của anh và Thiên Thanh nhưng nếu Thiên Thanh cứ gặp tình hình vậy thì họ sẽ có nhiều vấn đề phát sinh.

Anh không muốn Thiên Thanh bị tổn thương, với sức ép của dư luận cô sẽ chịu không nổi...

Mộ Thiên Thanh cười nhạt, sao cô không biết Thượng Quan Mộc đang nghĩ gì chứ.

Cô không có khờ tới mức cho rằng xã hội bây giờ không quan trọng việc môn đăng hộ đối, coi như Thượng Quan Mộc không có suy nghĩ đó thì chưa chắc chủ tịch Thượng Quan và Trì Uyển Như sẽ không có.

Tiếng chuông dễ nghe bỗng chốc vang lên đánh vỡ bầu không khí giữa hai người, Thượng Quan Mộc thu hồi tầm mắt nhận điện thoại...

“Sếp Mộc, anh và Thiên Thanh đi hay không, hay chúng tôi đi trước?” Trong điện thoại vang lên giọng điệu chế nhạo của Hà Tuấn.

Thượng Quan Mộc bắt đầu dĩ cười nói: “Cùng đi đi!”

Hà Tuấn trả lời lại: “OK, vậy chúng tôi đợi anh dưới sân!”

“Ừ!” Thượng Quan Mộc cúp điện thoại nhìn Mộ Thiên Thanh nói: “Chuyện này nếu giao cho anh xử lý thì em hãy tin anh hoàn toàn đi.”

Mộ Thiên Thanh gật đầu nói: “Em.”

“Anh biết em đang nghĩ gì!” Thượng Quan Mộc nhìn chăm chăm Mộ Thiên Thanh, “Tình hình như vậy, mấy thủ đoạn bình thường chưa chắc ngăn lại được. Kết quả cuối cùng cũng không khác biệt lắm, một là ngăn em thăng chức, hai là... nghĩ cách cho em lên chức hợp lý!”

Mộ Thiên Thanh im lặng.

“Đi thôi, bọn họ chờ mình dưới lầu kia...”

Thượng Quan Mộc nói xong thì đứng lên, chuyện này thật ra anh có thể trực tiếp xử lý. Nhưng anh không hy vọng Thiên Thanh biết anh đã sắp xếp cho cô, hai người ở cùng nhau, chỉ cần làm chuyện gì cũng phải khiến đối phương tin tưởng hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Rời khỏi Dạ Ưng 2

Edit: Hy

Người mà có tâm trạng tốt thì làm chuyện gì cũng thấy vui vẻ.

Sau khi cả đám cảnh sát khu Nam ăn uống no nê thì hét hò đi hát karaoke, nhưng đáng tiếc là không có phòng nào chứa nổi mười mấy người bọn họ cả.

“Aaa... Trời muốn giết tôi mà!” Hà Tuấn kêu la.

Kili hung hăng trợn mắt nhìn, nghiêng răng nói: “Bảo cậu đặt chỗ trước, cậu lại bảo không cần... hừ...”

“Tôi nghĩ hôm nay không phải là cuối tuần.. nên...” Khi thể Hà Tuấn vốn rất lớn, nhưng giờ đứng ở trước mặt Kili thì cậu lại ỉu xiu.

Nhìn dáng vẻ của hai người mà mọi người không ngừng trêu chọc, cuối cùng mọi người đứng trước cửa tiệm cơm cười nghiêng ngả. Còn Kili thì hờn dỗi tức giận tới đỏ mặt, Hà Tuấn thì càng có tâm tư riêng hơn.

“Được rồi, không thì tới N-UNCOUNT đi, hôm nay vui về vậy tôi bao!” Thượng Quan Mộc cười nói, gương mặt lộ ra nét dịu dàng.

Không có gì làm người ta sung sướng bằng có cả tình yêu và sự nghiệp.

Cả nhóm người Hà Tuấn vừa nghe xong thì hai mắt sáng bừng lên, cả một đám lần lượt phụ họa rầm rộ đi tới N-UNCOUNT.

Ở tầng chót trong quán bar N-UNCOUNT. Dưới ngọn đèn mờ ảo, làm lòng người say mê cộng thêm không gian rộng lớn. Trai thanh gái lịch ngồi kề nhau, chính giữa là sân khấu để khiêu vũ, khắp nơi tùm nập năm tụm ba cả đám đồng thời nâng ly, xen lẫn những vui buồn giận hờn.

Hình Thiên ngồi ở bên cạnh Lãnh Tinh Hàn, nhìn anh lạnh nhạt rót rượu, sau đó cầm ly rượu uống một mình. Cả người đều tràn ngập nỗi u phiền.

Dù dáng vẻ thế nào thì gương mặt của anh vẫn lạnh nhạt như cũ, mắt ưng sâu không thấy đáy cũng làm cho người khác không thể nhìn thấu được anh.

Lúc Lãnh Tinh Hàn đã uống hết một chai, đang chuẩn bị uống đến chai thứ hai thì Hình Thiên chịu hết nổi muốn ngăn anh lại, “Đại ca, đừng uống nữa!”

Lãnh Tinh Hàn không nói gì chỉ nhướn mắt lên nhìn Hình Thiên. Hình Thiên hoảng hồn, theo phản xạ buông tay anh ra, cảm thấy sau lưng mình đổ đầy mồ hôi.

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt mở chai rượu ra, sau đó đổ thẳng vào ly. Dung dịch màu vàng nhạt dưới ánh đèn mờ lại vô cùng nổi bật hơn bao giờ hết. Ánh mắt của anh nhìn dung dịch sánh vàng mà càng thêm khổ sở.

Anh gợn ly rượu lên lạnh lùng rót vào miệng mình, Hình Thiên nhìn anh chỉ nhủu mày.

Ai cũng không ngờ kết cục lại như vậy, kết cục này đối với đại ca là một cú sốc rất lớn.

Sắc mặt của Hình Thiên tối lại, nhìn Lãnh Tinh Hàn uống hết bình rượu thứ hai, anh lại lần nữa giữ Lãnh Tinh Hàn lại: “Đại ca, anh đừng uống nữa!”

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng rút tay về, nhưng không buông chai rượu ra. Gương mặt sa sút dần nhem nhóm lửa, anh yếu ớt nói: “Hình Thiên, mọi chuyện không phải như vậy, có phải không?”

Hình Thiên lấy được chai rượu, nhìn Lãnh Tinh Hàn nhủu mày nghi ngờ hỏi: “Ý của đại ca là?”

Lãnh Tinh Hàn nằm dựa vào ghế sofa, tay cầm điều thuốc tùy ý gác vào tay vịn, đôi mắt đen sắc bén ánh lên những tia sáng, lạnh lùng nói: “Tôi có cảm giác mình bị người khác khống chế!”

Hình Thiên có chút kinh ngạc, bọn họ tìm người này có thể coi như là tổn rất nhiều sức. Đến cả mức lúc gặp mặt cũng vô cùng cẩn thận, mà vợ con của người này đều ở trong tay họ. Tên đó không muốn sống nữa à?

Lãnh Tinh Hàn nhìn dáng vẻ nghi ngờ của Hình Thiên mà chỉ lắc đầu, lạnh lùng nói tiếp: “Có lẽ ngay từ đầu tôi đã sai rồi... Tôi không tin chuyện năm đó lại như vậy.”

Nói xong Lãnh Tinh Hàn dụi thuốc vào gạt tàn, trên mặt càng lộ ra vẻ bình thản.

Hình Thiên không nói gì, anh biết bây giờ mình không biết phải coi chuyện này ra sao nữa. Đại ca chính là đại ca, mặc kệ mọi chuyện ra sao, nhưng đại ca sẽ phản ứng theo bản năng đầu tiên là từ chối tin tưởng tới tin tưởng chân tướng sự thật, cuối cùng về tình có thể tha thứ hay không... Còn anh thì anh cũng hy vọng mọi chuyện không phải là thật.

Đột nhiên có âm thanh ồn ào làm cắt đứt suy nghĩ của Hình Thiên, ở trong quán bar đây cũng không coi như là tình huống đột ngột gì. Nhưng chỗ Hình Thiên đang ngồi lại có thể nhìn thấy cửa chính, chỉ cần liếc mắt đã thấy Thượng Quan Mộc, Mộ Thiên Thanh và cả đám cảnh sát khu Nam đang cười vui vẻ đi vào quán bar.

Hình Thiên âm thầm nhủu mày đồng thời cũng lên cảm thán, đây chẳng khác nào xát muối lên vết thương của đại ca mà...

“Sếp Mộc, ngồi bên kia...” Lý Dược chỉ vào chỗ ngồi có ghế sofa được uống tròn. Nơi đó có thể chứa đủ cả đám bọn họ.

Mọi người nhìn theo hướng Lý Dược chỉ đồng thời cũng đi theo cậu ta.

Thượng Quan Mộc bị mọi người làm ồn, Mộ Thiên Thanh và Kili thì đi bên cạnh anh, hai người đang nói gì đó thì đột nhiên Kili lại than nhẹ.

“Ôi mẹ ơi, đây không phải là Lãnh Tinh Hàn và thư ký của anh ta sao?” Ánh mắt Kili lộ ra tia sáng hiếu kỳ nhìn Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên. Cô không biết tình hình còn nói thêm: “Đã trễ thế này... hai người đàn ông còn uống rượu, ừm... nhất định là có vấn đề.”

Mộ Thiên Thanh nhìn theo phản xạ, khi thấy gương mặt nghiêm nghị của Lãnh Tinh Hàn thì nụ cười trên mặt liền tắt ngúm. . .

Thượng Quan Mộc cũng phát hiện ra Lãnh Tinh Hàn, anh không khỏi nhủ mày nhìn sau đó thì liếc nhìn Mộ Thiên Thanh. Khi nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắt của cô thì trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn cả đám người họ rồi thu lại ánh mắt lạnh nhạt của mình. Thậm chí anh cũng không thèm liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, chỉ tự đi tới bàn pha chế gọi thêm một chai rượu đỏ.

“Đại ca, anh định uống nữa sao?” Hình Thiên nhíu mày hỏi.

“Không sao!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt trả lời, “Cậu quên cuộc sống lúc chúng ta còn ở Mỹ à?”

“Nhưng mà nhiều năm rồi anh không uống nhiều rượu như vậy, e là sẽ có chuyện!” Hình Thiên lẩm bẩm nói, không chỉ liếc nhìn đám người khu Nam và còn nhìn Mộ Thiên Thanh. Thấy cô cúi đầu thì tâm trạng của anh càng nặng nề hơn.

Đám người Thượng Quan Mộc bên kia thì đang cười đùa ầm ĩ uống rượu, bầu không khí cực kỳ hòa hợp. Mà Lãnh Tinh Hàn bên này thì lại ủ dột rất nhiều.

Từ lúc Mộ Thiên Thanh đi vào Lãnh Tinh Hàn cũng không thèm nhìn cô, thậm chí từ đầu tới đuôi cũng không liếc nhìn lấy một lần. Anh chỉ thần nhiên uống rượu, nhưng trong đôi con ngươi kia lại nhuộm đầy nỗi u ám.

Kể từ khi nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn thì suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh đã có chút hỗn loạn. Nếu như không thấy anh thì cô có thể tiếp tục lừa gạt mình, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh là lòng của cô sẽ rất rối, tim cũng tê dại theo.

Thượng Quan Mộc đang nói cười ầm ĩ với mọi người, đồng thời ánh mắt cũng liếc nhìn Mộ Thiên Thanh. Tuy cô vẫn cười nhưng chỉ đang đối phó với mọi người, anh biết tim của cô đã không còn ở đây từ lâu. . .

Trong quán rượu vẫn tràn ngập âm điệu của nhạc, tiếng vui đùa ầm ĩ xen lẫn trong các bản nhạc. Lộ ra con tức giận hơi phóng túng, nhiều cặp nam nữ còn đang vui vẻ mua say và phóng túng, đây là nơi giải trí, chỉ cần mình muốn mình nghĩ gì thì cứ thể mà xả.

Thời gian cứ thế từng chút trôi qua, dường như mọi người cứ chìm trong thế giới của mình.

Lãnh Tinh Hàn không có đi, Hình Thiên chỉ im lặng ngồi cùng anh. Có lẽ giờ anh đã hiểu tại sao đại ca lại đột nhiên yên lặng mà ung dung uống rượu vậy.

Nơi này có người anh quan tâm nhưng lại không thể quan tâm, có đôi khi tim đã rơi mất muốn tìm về. . . Tất cả suy nghĩ sẽ rơi vào người đó.

Trước kia anh chưa hiểu suy nghĩ của đại ca, cảm thấy chuyện của đại ca và Mộ Thiên Thanh còn có thể xoay chuyển, nhưng hôm nay. . .

Hình Thiên im lặng, anh cảm ly rượu lên nhấp một ngụm nhẹ, mùi rượu lan tràn trong miệng. Trong lòng càng ủ dột thêm. . .

“Bật đèn, kiểm tra!”

Một giọng người rống to lên cắt đứt suy nghĩ của mọi người, lúc này còn có nhiều người chưa phản ứng kịp. Tất cả đèn của quán bar đều được bật lên, âm nhạc đều bị tắt hết, đám người đang khiêu vũ cũng tách ra, mọi người cứ đưa mắt nhìn nhau như không biết chuyện gì cả.

“Hôm nay có đợt kiểm tra sao?” Hà Tuấn nhìn mấy người mặc đồng phục cảnh sát mà nghi ngờ hỏi.

N-UNCOUNT là nơi thuộc địa phận của thành phố A, có thể nói cũng là nơi hay tuần tra. Nhưng bình thường họ sẽ nhận được tin tức, nhưng hôm nay thì lại không. . .

Hà Tuấn và Lý Dược liếc nhìn nhau, sau đó nhìn Thượng Quan Mộc.

Tay Thượng Quan Mộc còn cầm chai bia, vẫn ngồi tùy ý, hai chân bắt chéo nhau. Đôi mắt đẹp hình thoi cùng với nụ cười nhạt, ánh mắt cũng đồng thời rơi vào cảnh sát Lý ở khu Đông.

Mộ Thiên Thanh cảm nhận được khí lạnh phát ra từ người của Thượng Quan Mộc, cô hơi nhíu mày nhìn anh, trong lòng hơi cảm thấy lo lắng.

Hôm nay Thượng Quan Mộc vừa mới về lại cục cảnh sát, chuyện này có lẽ các cục cảnh sát khác không biết. Nhưng tổng cục và tất cả các phân cục lãnh đạo đều biết, tuy rằng họ không biết buổi tối mọi người có thể tới đây, nhưng nếu muốn kiểm tra thì cũng phải nói một tiếng chứ.

Người phụ trách quán bar đi lên nói chuyện gì đó với cảnh sát Lý, vẻ mặt cười làm lạnh.

Cảnh sát Lý nổi tiếng ở đồn cảnh sát là người lạnh lùng tàn bạo như Diêm La, là một cỗ máy làm việc nổi tiếng vô tình. Hôm nay ông ta có thể đứng ở địa vị này cũng là vì lập được mấy lần công trạng, chính vì vậy ông ta rất hay lên phê bình Thượng Quan Mộc.

“Nam một bên, nữ một bên!” Một tiếng rống lẫn nửa vang lên khắp cả quán bar, đạo người phụ trách trắng xanh cả mặt.

N-UNCOUNT tuy không có người có thể lực đứng sau, nhưng dù sao ở thành phố A này cũng có chút danh tiếng, bởi vì nơi này xưa nay rất sạch sẽ

nên cảnh sát cũng ít khi kiểm tra.

“Cảnh sát Lý, hôm nay...” Người quản lý nhũn mày nói.

Cảnh sát Lý liếc nhìn ông, sắc mặt lạnh băng nói: “Tôi nhận được lời tố cáo, nơi này chứa ma túy số lượng lớn. Lục soát tỉ mỉ cho tôi!”

“Yes, sir!” Giọng điệu to vang lên, không có người lãnh đạo ở đây, toàn bộ đều bắt đầu lục soát N-UNCOUNT.

Thượng Quan Mộc đứng dậy, đại diện đám cảnh sát khu Nam chào hỏi cảnh sát Lý, “Cực khổ cho sếp Lý rồi.”

“Không ngờ sếp Mộc cũng ở chỗ này!” Cảnh sát Lý ngoài cười nhưng lòng không cười, “Có công vụ trong người, đã quấy rầy mọi người rồi!”

Giọng nói giễu cợt và lạnh lùng làm nhóm người Hà Tuấn nghe xong đã nổi giận, toàn bộ đều bộc lộ qua ánh mắt. Thượng Quan Mộc vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt, chỉ hơi nhũn mày hỏi: “Có cần chúng tôi giúp một tay không?”

“Sếp Mộc vừa mới xuất viện, không dám làm phiền!”

Nụ cười trên môi Thượng Quan Mộc vẫn duy trì như cũ, nhưng lại lộ ra chút biến hóa kỳ lạ.

Giọng điệu chừi rủa và kêu gào trong quán vang lên, Thượng Quan Mộc lạnh nhạt nhìn mọi chuyện đang diễn ra. Bởi vì cũng là nhân viên cảnh vụ, cho nên mấy việc tra xét này nói ra cũng có thể miễn. Nhưng Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên thì không có số tốt vậy.

Nhưng Lãnh Tinh Hàn là ai, cho dù có thân phận hay địa vị gì há có thể đám cảnh sát nhỏ nhoi này lục soát người anh?

Ngay lúc hai người và cảnh sát đang giằng co với nhau thì có người cầm gói đồ lục soát được phía sau quán bar đi ra: “Bảo cáo sếp, tìm được một gói ma túy với độ tinh khiết cao. Dụng cụ kiểm tra đạt tới cấp độ chín!”

Trong mắt mọi người lần lượt hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi vì ở thành phố A có thể đưa ra được ma túy độ tinh khiết cao chỉ có Dạ Ứng. Mà Dạ Ứng xưa nào làm việc vô cùng cẩn thận, đối phương ở phía sau đầu óc chắc chắn không đơn giản, bọn họ không có cách nào ra tay được.

Đột nhiên bây giờ lại nhận được đơn tố cáo, còn ở chỗ này lục soát được một lượng lớn ma túy, xem ra... người của cục cảnh sát cần phải đi kiểm người của Dạ Ứng uống cà phê nói chuyện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Rời khỏi Dạ Ứng (2) (tt)

Edit: Hy

Cuộc sống yên bình trôi qua được hơn một tháng, hôm nay ở thành phố A có biến động lớn. Cả cục cảnh sát đèn đuốc đều sáng trưng, đèn cứ báo hiệu nhấp nháy liên tục. Người và xe cứ ra vào tới lui tạo thành cục diện hỗn loạn.

Cả thành phố A đêm nay hỗn loạn là bởi vì cảnh sát lục soát được lượng ma túy với độ tinh khiết cao ở N-UNCOUNT, làm mọi người không ngừng suy đoán.

Xưa nay Dạ Chương 102: Rời khỏi Dạ Ứng

Edit: Hy

Người mà có tâm trạng tốt thì làm chuyện gì cũng thấy vui vẻ.

Sau khi cả đám cảnh sát khu Nam ăn uống no nê thì hết hò đòi đi hát karaoke, nhưng đáng tiếc là không có phòng nào chứa nổi mười mấy người bọn họ cả.

“Aaa... Trời muốn giết tôi mà!” Hà Tuấn kêu la.

Kili hung hăng trợn mắt nhìn, nghiêng răng nói: “Bảo cậu đặt chỗ trước, cậu lại bảo không cần... hừ...”

“Tôi nghĩ hôm nay không phải là cuối tuần.. nên...” Khí thế Hà Tuấn vốn rất lớn, nhưng giờ đứng ở trước mặt Kili thì cậu lại ỉu xiu.

Nhìn dáng vẻ của hai người mà mọi người không ngừng trêu chọc, cuối cùng mọi người đứng trước cửa tiệm cơm cười nghiêng ngả. Còn Kili thì hờn dỗi tức giận tới đỏ mặt, Hà Tuấn thì càng có tâm tư riêng hơn.

“Được rồi, không thì tới N-UNCOUNT đi, hôm nay vui về vậy tôi bao!” Thượng Quan Mộc cười nói, gương mặt lộ ra nét dịu dàng.

Không có gì làm người ta sung sướng bằng có cả tình yêu và sự nghiệp.

Cả nhóm người Hà Tuấn vừa nghe xong thì hai mắt sáng bừng lên, cả một đám lần lượt phụ họa rầm rộ đi tới N-UNCOUNT.

Ở tầng chót trong quán bar N-UNCOUNT. Dưới ngọn đèn mờ ảo, làm lòng người say mê cộng thêm không gian rộng lớn. Trai thanh gái lịch ngồi kề nhau, chính giữa là sân khấu để khiêu vũ, khắp nơi tùm nập năm tụm ba cá đám đồng thời nâng ly, xen lẫn những vui buồn giận hờn.

Hình Thiên ngồi ở bên cạnh Lãnh Tinh Hàn, nhìn anh lạnh nhạt rót rượu, sau đó cầm ly rượu uống một mình. Cả người đều tràn ngập nỗi u phiền.

Dù đáng về thế nào thì gương mặt của anh vẫn lạnh nhạt như cũ, mắt ung sâu không thấy đáy cũng làm cho người khác không thể nhìn thấu được anh.

Lúc Lãnh Tinh Hàn đã uống hết một chai, đang chuẩn bị uống đến chai thứ hai thì Hình Thiên chịu hết nổi muốn ngăn anh lại, “Đại ca, đừng uống nữa!”

Lãnh Tinh Hàn không nói gì chỉ nhướn mắt lên nhìn Hình Thiên. Hình Thiên hoảng hồn, theo phản xạ buông tay anh ra, cảm thấy sau lưng mình đổ đầy mồ hôi.

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt mở chai rượu ra, sau đó đổ thẳng vào ly. Dung dịch màu vàng nhạt dưới ánh đèn mờ lại vô cùng nổi bật hơn bao giờ hết. Ánh mắt của anh nhìn dung dịch sáng vàng mà càng thêm khô sè.

Anh gọt ly rượu lên lạnh lùng rót vào miệng mình, Hình Thiên nhìn anh chỉ nhú mồm.

Ai cũng không ngờ kết cục lại như vậy, kết cục này đối với đại ca là một cú sốc rất lớn.

Sắc mặt của Hình Thiên tối lại, nhìn Lãnh Tinh Hàn uống hết bình rượu thứ hai, anh lại lần nữa giữ Lãnh Tinh Hàn lại: “Đại ca, anh đừng uống nữa!”

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng rút tay về, nhưng không buông chai rượu ra. Gương mặt sa sút dần nhem nhóm lửa, anh yếu ớt nói: “Hình Thiên, mọi chuyện không phải như vậy, có phải không?”

Hình Thiên lấy được chai rượu, nhìn Lãnh Tinh Hàn nhú mồm nghi ngờ hỏi: “Ý của đại ca là?”

Lãnh Tinh Hàn nằm dựa vào ghế sofa, tay cầm điều thuốc tùy ý gác vào tay vịn, đôi mắt đen sắc bén ánh lên những tia sáng, lạnh lùng nói: “Tôi có cảm giác mình bị người khác không chế!”

Hình Thiên có chút kinh ngạc, bọn họ tìm người này có thể coi như là tổn rất nhiều sức. Đến cả mức lúc gặp mặt cũng vô cùng cẩn thận, mà vợ con của người này đều ở trong tay họ. Tên đó không muốn sống nữa à?

Lãnh Tinh Hàn nhìn đáng vẻ nghi ngờ của Hình Thiên mà chỉ lắc đầu, lạnh lùng nói tiếp: “Có lẽ ngay từ đầu tôi đã sai rồi. . . Tôi không tin chuyện năm đó lại như vậy.”

Nói xong Lãnh Tinh Hàn dụi thuốc vào gạt tàn, trên mặt càng lộ ra vẻ bình thản.

Hình Thiên không nói gì, anh biết bây giờ mình không biết phải coi chuyện này ra sao nữa. Đại ca chính là đại ca, mặc kệ mọi chuyện ra sao, nhưng đại ca sẽ phản ứng theo bản năng đầu tiên là từ chối tin tưởng tới tin tưởng chân tướng sự thật, cuối cùng về tình có thể tha thứ hay không. . . Còn anh thì anh cũng hy vọng mọi chuyện không phải là thật.

Đột nhiên có âm thanh ồn ào làm cắt đứt suy nghĩ của Hình Thiên, ở trong quán bar đây cũng không coi như là tình huống đột ngột gì. Nhưng chỗ Hình Thiên đang ngồi lại có thể nhìn thấy cửa chính, chỉ cần liếc mắt đã thấy Thượng Quan Mộc, Mộ Thiên Thanh và cả đám cảm sát khu Nam đang cười vui vẻ đi vào quán bar.

Hình Thiên âm thầm nhú mồm đồng thời cũng lên cảm thán, đây chẳng khác nào xát muối lên vết thương của đại ca mà. . .

“Sếp Mộc, ngồi bên kia. . .” Lý Dục chỉ vào chỗ ngồi có ghế sofa được uống tròn. Nơi đó có thể chứa đủ cả đám bọn họ.

Mọi người nhìn theo hướng Lý Dục chỉ đồng thời cũng đi theo cậu ta.

Thượng Quan Mộc bị mọi người làm ồn, Mộ Thiên Thanh và Kili thì đi bên cạnh anh, hai người đang nói gì đó thì đột nhiên Kili lại than nhẹ.

“Ôi mẹ ơi, đây không phải là Lãnh Tinh Hàn và thư ký của anh ta sao?” Ánh mắt Kili lộ ra tia sáng hiếu kỳ nhìn Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên. Cô không biết tình hình còn nói thêm: “Đã trễ thế này. . . hai người đàn ông còn uống rượu, ừm. . . nhất định là có vấn đề.”

Mộ Thiên Thanh nhìn theo phản xạ, khi thấy gương mặt nghiêm nghị của Lãnh Tinh Hàn thì nụ cười trên mặt liền tắt ngấm. . .

Thượng Quan Mộc cũng phát hiện ra Lãnh Tinh Hàn, anh không khỏi nhú mồm nhìn sau đó thì liếc nhìn Mộ Thiên Thanh. Khi nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắt của cô thì trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Lãnh Tinh Hàn liếc nhìn cả đám người họ rồi thu lại ánh mắt lạnh nhạt của mình. Thậm chí anh cũng không thèm liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, chỉ tự đi tới bàn pha chế gọi thêm một chai rượu đỏ.

“Đại ca, anh định uống nữa sao?” Hình Thiên nhíu mày hỏi.

“Không sao!” Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt trả lời, “Cậu quên cuộc sống lúc chúng ta còn ở Mỹ à?”

“Nhưng mà nhiều năm rồi anh không uống nhiều rượu như vậy, e là sẽ có chuyện!” Hình Thiên lăm bầm nói, không chỉ liếc nhìn đám người khu Nam và còn nhìn Mộ Thiên Thanh. Thấy cô cúi đầu thì tâm trạng của anh càng nặng nề hơn.

Đám người Thượng Quan Mộc bên kia thì đang cười đùa ầm ĩ uống rượu, bầu không khí cực kỳ hòa hợp. Mà Lãnh Tinh Hàn bên này thì lại ủ dột rất nhiều.

Từ lúc Mộ Thiên Thanh đi vào Lãnh Tinh Hàn cũng không thèm nhìn cô, thậm chí từ đầu tới đuôi cũng không liếc nhìn lấy một lần. Anh chỉ thản nhiên uống rượu, nhưng trong đôi con ngươi kia lại nhuộm đầy nỗi u ám.

Kể từ khi nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn thì suy nghĩ của Mộ Thiên Thanh đã có chút hỗn loạn. Nếu như không thấy anh thì cô có thể tiếp tục lừa gạt mình, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh là lòng của cô sẽ rất rối, tim cũng tê dại theo.

Thượng Quan Mộc đang nói cười ầm ĩ với mọi người, đồng thời ánh mắt cũng liếc nhìn Mộ Thiên Thanh. Tuy cô vẫn cười nhưng chỉ đang đối phó với mọi người, anh biết tim của cô đã không còn ở đây từ lâu...

Trong quán rượu vẫn tràn ngập âm điệu của nhạc, tiếng vui đùa ầm ĩ xen lẫn trong các bản nhạc. Lộ ra con tức giận hơi phóng túng, nhiều cặp nam nữ còn đang vui vẻ mua say và phóng túng, đây là nơi giải trí, chỉ cần mình muốn mình nghĩ gì thì cứ thế mà xả.

Thời gian cứ thế từng chút trôi qua, dường như mọi người cứ chìm trong thế giới của mình.

Lãnh Tinh Hàn không có đi, Hình Thiên chỉ im lặng ngồi cùng anh. Có lẽ giờ anh đã hiểu tại sao đại ca lại đột nhiên yên lặng mà ung dung uống rượu vậy.

Nơi này có người anh quan tâm nhưng lại không thể quan tâm, có đôi khi tim đã rơi mất muốn tìm về... Tất cả suy nghĩ sẽ rơi vào người đó.

Trước kia anh chưa hiểu suy nghĩ của đại ca, cảm thấy chuyện của đại ca và Mộ Thiên Thanh còn có thể xoay chuyển, nhưng hôm nay...

Hình Thiên im lặng, anh cảm ly rượu lên nhấp một ngụm nhẹ, mùi rượu lan tràn trong miệng. Trong lòng càng ủ dột thêm...

“Bật đèn, kiểm tra!”

Một giọng người rống to lên cắt đứt suy nghĩ của mọi người, lúc này còn có nhiều người chưa phản ứng kịp. Tất cả đèn của quán bar đều được bật lên, âm nhạc đều bị tắt hết, đám người đang khiêu vũ cũng tách ra, mọi người cứ đưa mắt nhìn nhau như không biết chuyện gì cả.

“Hôm nay có đợt kiểm tra sao?” Hà Tuấn nhìn mấy người mặc đồng phục cảnh sát mà nghi ngờ hỏi.

N-UNCOUNT là nơi thuộc địa phận của thành phố A, có thể nói cũng là nơi hay tuần tra. Nhưng bình thường họ sẽ nhận được tin tức, nhưng hôm nay thì lại không...

Hà Tuấn và Lý Dục liếc nhìn nhau, sau đó nhìn Thượng Quan Mộc.

Tay Thượng Quan Mộc còn cầm chai bia, vẫn ngồi tùy ý, hai chân bắt chéo nhau. Đôi mắt đẹp hình thoi cùng với nụ cười nhạt, ánh mắt cũng đồng thời rơi vào cảnh sát Lý ở khu Đông.

Mộ Thiên Thanh cảm nhận được khí lạnh phát ra từ người của Thượng Quan Mộc, cô hơi nhíu mày nhìn anh, trong lòng hơi cảm thấy lo lắng.

Hôm nay Thượng Quan Mộc vừa mới về lại cục cảnh sát, chuyện này có lẽ các cục cảnh sát khác không biết. Nhưng tổng cục và tất cả các phân cục lãnh đạo đều biết, tuy rằng họ không biết buổi tối mọi người có thể tới đây, nhưng nếu muốn kiểm tra thì cũng phải nói một tiếng chứ.

Người phụ trách quán bar đi lên nói chuyện gì đó với cảnh sát Lý, về mặt cười làm lạnh.

Cảnh sát Lý nổi tiếng ở đồn cảnh sát là người lạnh lùng tàn bạo như Diêm La, là một cỗ máy làm việc nổi tiếng vô tình. Hôm nay ông ta có thể đứng ở địa vị này cũng là vì lập được mấy lần công trạng, chính vì vậy ông ta rất hay lên phê bình Thượng Quan Mộc.

“Nam một bên, nữ một bên!” Một tiếng rống lั่น nữa vang lên khắp cả quán bar, đạo người phụ trách trắng xanh cả mặt.

N-UNCOUNT tuy không có người có thể lực đứng sau, nhưng dù sao ở thành phố A này cũng có chút danh tiếng, bởi vì nơi này xưa nay rất sạch sẽ nên cảnh sát cũng ít khi kiểm tra.

“Cảnh sát Lý, hôm nay...” Người quản lý nhíu mày nói.

Cảnh sát Lý liếc nhìn ông, sắc mặt lạnh băng nói: “Tôi nhận được lời tố cáo, nơi này chứa ma túy số lượng lớn. Lục soát tỉ mỉ cho tôi!”

“Yes, sir!” Giọng điệu to vang lên, không có người lãnh đạo ở đây, toàn bộ đều bắt đầu lục soát N-UNCOUNT.

Thượng Quan Mộc đứng dậy, đại diện đám cảnh sát khu Nam chào hỏi cảnh sát Lý, “Cực khỏe cho sếp Lý rồi!”

“Không ngờ sếp Mộc cũng ở chỗ này!” Cảnh sát Lý ngoài cười nhưng lòng không cười, “Có công vụ trong người, đã quấy rầy mọi người rồi!”

Giọng nói giễu cợt và lạnh lùng làm nhóm người Hà Tuấn nghe xong đã nổi giận, toàn bộ đều bộc lộ qua ánh mắt. Thượng Quan Mộc vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt, chỉ hơi nhíu mày hỏi: “Có cần chúng tôi giúp một tay không?”

“Sếp Mộc vừa mới xuất viện, không dám làm phiền!”

Nụ cười trên môi Thượng Quan Mộc vẫn duy trì như cũ, nhưng lại lộ ra chút biến hóa kỳ lạ.

Giọng điệu chửi rủa và kêu gào trong quán vang lên, Thượng Quan Mộc lạnh nhạt nhìn mọi chuyện đang diễn ra. Bởi vì cũng là nhân viên cảnh vụ, cho nên mấy việc tra xét này nói ra cũng có thể miễn. Nhưng Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên thì không có số tốt vậy.

Nhưng Lãnh Tinh Hàn là ai, cho dù có thân phận hay địa vị gì há có thể đám cảnh sát nhỏ nhoi này lục soát người anh?

Ngay lúc hai người và cảnh sát đang giằng co với nhau thì có người cầm gói đồ lục soát được phía sau quán bar đi ra: “Bảo cáo sếp, tìm được một gói ma túy với độ tinh khiết cao. Dụng cụ kiểm tra đạt tới cấp độ chín!”

Trong mắt mọi người lần lượt hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi vì ở thành phố A có thể đưa ra được ma túy độ tinh khiết cao chỉ có Dạ Ứng. Mà Dạ Ứng xưa nào làm việc vô cùng cẩn thận, đối phương ở phía sau đầu óc chắc chắn không đơn giản, bọn họ không có cách nào ra tay được.

Đột nhiên bây giờ lại nhận được đơn tố cáo, còn ở chỗ này lục soát được một lượng lớn ma túy, xem ra... người của cục cảnh sát cần phải đi kiểm người của Dạ Ứng uống cà phê nói chuyện rồi!

Ứng làm việc luôn cẩn thận, thậm chí còn được coi như là huyền thoại. Chỉ cần Dạ Ứng đồng ý giao dịch thì mới có người can đảm đi làm, nguyên nhân là họ giao dịch không bao giờ bị bắt được cả.

Bây giờ lại lục soát được cả một bao hàng ở N-UNCOUNT, làm cho mọi người không khỏi ngạc nhiên...

Nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút thì sẽ hiểu, thủ đoạn làm việc của Dạ Ứng ai cũng biết. Sao có thể dễ bị tra ra như vậy, rõ ràng là có người hãm hại, đạo lý đơn giản như vậy cảnh sát sao lại không biết.

Vấn đề quan trọng là ai có gan lớn tới vậy, dám lôi Dạ Ứng ra đùa giỡn.

Cả một túi ma túy lớn, mọi người nhìn là biết người ra tay không đơn giản. Huống chi hàng như vậy trong nước chỉ có Dạ Ứng có, còn lại hầu như là được tiêu thụ ngoài nước. Ai dám mang hàng từ nước ngoài về rồi giả họa cho Dạ Ứng?

Cho dù là ai thì người đó không hề đơn giản, ít nhất... mục đích của hắn không đơn giản.

Nói ra thì có người vui, cũng có người buồn. Buồn vì phần lớn đều phụ thuộc vào Dạ Ứng, vui là vì có người ngăn cản đường phát tài của Dạ Ứng, mặc kệ ai đứng sau chỉ cần hạ được Dạ Ứng thì mọi người sẽ cảm ơn kẻ đó!

Ở cục cảnh sát khu Đông.

Trong phòng làm việc rộng lớn vang lên âm thanh kêu la, chửi rủa và có cả tiếng hét của cảnh sát tạo thành một khung cảnh hỗn loạn. Mọi người nghe mà đau cả đầu, còn Lãnh Tinh Hàn thì chỉ ngồi một mình trên ghế không nói gì hết.

Bởi vì thân phận của anh, mặc dù vẫn bị mời về cục cảnh sát hỗ trợ điều tra nhưng không ai dám đụng tới anh. So với mấy người luôn miệng xin về quán bar làm việc, hoặc mấy người đang gây ồn bên ngoài thì anh cứ như người ngoài cuộc không hề quan tâm.

“Đại ca, lần này đùa hơi quá rồi đó!” Hình Thiên nhìn mấy người kia mà bĩu môi nói, cuối cùng ánh mắt lại rơi vào đám cảnh sát khu Nam đang hỗ trợ điều tra. Đường như chuyện hôm nay không có liên quan gì tới họ nên cả đám không cần lo lắng gì, còn chạy đi hỗ trợ người ta thẩm vấn.

Lãnh Tinh Hàn không nói gì chỉ hít một hơi sâu, sau đó ánh mắt lại rơi vào Mộ Thiên Thanh...

Mộ Thiên Thanh bây giờ đang nghiêm túc làm việc, cô có cách thức làm việc của mình, rất nhanh chỉ trong vài giờ thẩm vấn đã bắt được vài kẻ đang nghiện thuốc.

Lãnh Tinh Hàn cười như không cười, sâu trong con ngươi đen lại có chút khen ngợi. Có lẽ khi còn nhỏ tính tình cô hơi kỳ quặc, làm tiểu thư tùy hứng, bây giờ cô có thể tự chăm lo cho mình, có thể tự mình đi về phía trước...

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt, có một cảnh sát rót cho anh và Hình Thiên ly cà phê đưa tới trước mặt họ.

“Lãnh thiếu, thư ký Hình. Trong cục cảnh sát chỉ có loại cà phê uống liền này thôi. Mong anh đừng trách!” Người đứng trước mặt nịt nịt nói.

“Khi nào chúng tôi có thể đi?” Hình Thiên hỏi ngược lại.

Cảnh sát đó gãi đầu, quanh co nói: “Cái đó... hiện tại tôi vẫn chưa biết nữa. Phải đợi sếp Mộc và sếp Lý họp xong đã.”

“Không sao, chuyện này cần dân hợp tác mà!” Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt mở miệng, giọng nói bình tĩnh không một gợn sóng. Ánh mắt của anh nhẹ nhàng rơi lên người cảnh sát.

Cảnh sát đó không khỏi rung mình, rõ ràng anh ta chỉ nói một cách bình thường nhưng tại sao anh lại cảm thấy áp lực tới vậy?

“Lãnh thiếu... đúng là công dân tốt! Ha ha ha!” Viên cảnh sát đó cười ha hả, “Tôi còn việc phải làm... xin đi trước...”

Lãnh Tĩnh Hàn nhẹ nhàng gãi đầu, đến khi cảnh sát đi khỏi Hình Thiên mới bừa bãi nói: “Đúng là có nhiều kẻ nhút nhát như vậy mới hình thành nên xã hội hiện nay!”

Lãnh Tĩnh Hàn không nói gì, chỉ nhìn Mộ Thiên Thanh. Gương mặt lạnh lùng như tạc tượng không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, nhưng trong lòng anh lại vô cùng xúc động, sâu trong đầu không ngừng đau đớn.

“Tất cả đang hoang đi...” Đột nhiên có giọng người từ cửa gầm lên.

Lãnh Tĩnh Hàn và Hình Thiên hơi “nhàm chán” nhìn họ, chỉ thấy mấy người mặc đồ bình thường đang kéo mấy tên côn đồ đi vào, mà tên đi cuối cùng lại là Tiểu Tứ.

Lãnh Tĩnh Hàn nhíu mày nhưng không để nhìn ra, Hình Thiên cũng ngạc nhiên không kém. Anh theo phản xạ liếc nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, thấy anh không có phản ứng gì nên cũng không nói.

Tiểu Tứ đi vào thì thấy Lãnh Tĩnh Hàn và Hình Thiên, nhưng cậu chỉ hơi liếc nhìn sau đó lạnh lùng tàn bạo đi theo mấy người kia đến khu thẩm vấn.

“Sao Tiểu Tứ bất cần vậy?” Giọng của Hình Thiên rất nhỏ đồng thời bị âm thanh ồn ào chặn lại.

Lãnh Tĩnh Hàn hít vào một ngụm khói, lạnh nhạt nói: “Cậu ấy sẽ tự xử lý.”

“Nói như vậy nhưng...” Trong mắt Hình Thiên có chút không hài lòng, “Bây giờ chúng ta đang đứng ngay đầu sóng ngọn gió, cậu ta cũng là kẻ đi đầu. Làm việc không cẩn thận vậy chuyện sau này nên làm thế nào đây?”

Lãnh Tĩnh Hàn im lặng không trả lời lại, gương mặt lạnh nhạt áp chế mọi suy nghĩ. Anh hơi lười biếng dụi thuốc vào gạt tàn, ánh mắt lạnh nhạt nhìn mọi chuyện đang diễn ra, anh và Ứng đã từng bị lôi tới cục cảnh sát, trải qua nhiều lần thẩm vấn, bây giờ trong tình cảnh như vậy anh lại có chút hoài niệm...

“Cậu ấy gần đây thích đổi cách chơi rồi!” Lãnh Tĩnh Hàn đột ngột lên tiếng.

Hình Thiên nhìn anh, đột nhiên hiểu được từ “cậu ấy” trong miệng anh đang nói tới Tiểu Thần. Trong giây lát anh lại có cảm giác nặng nề, nếu mọi chuyện đúng là như vậy thì có lẽ đây là trò chơi cuối cùng, vậy đại ca sao chịu nổi?

“Gọi điện cho cục trưởng Trương đi!” Lãnh Tĩnh Hàn yếu ớt nói.

“Vâng!” Hình Thiên trả lời lại, anh biết Lãnh Tĩnh Hàn không muốn ngồi ở đây chờ nữa.

Rất nhanh Trương Mộ Dương đã tới cục cảnh sát khu đông, dùng lý do là quan tâm hành động đêm nay của mọi người. Sau đó còn nhắc nhở công ty của Lãnh Tĩnh Hàn nổi tiếng thế nào, để anh ta ở đây lâu e là sẽ làm cho dư luận khó chịu.

Cấp dưới rất thông minh, cũng hiểu được chuyện hôm nay không đáng gì tới anh ta. Dĩ nhiên sẽ không làm cấp trên khó xử.

Mộ Thiên Thanh cảm băng ghi chép đi về phía Lãnh Tĩnh Hàn và Hình Thiên, mỗi một bước đi của cô đều rất khấn trương, thậm chí khi tới gần hô hấp càng trở nên khó khăn hơn.

Hình Thiên đẩy gọng kính, liếc nhìn Lãnh Tĩnh Hàn đồng thời cũng âm thầm suy nghĩ: Trong cục cảnh sát có nhiều người, ai không kêu lại kêu cô ấy đi lấy chữ ký của đại ca!

Vừa nghĩ mà Hình Thiên vừa nhếch môi cười, rất nhanh anh lấy lại tư thế nghiêm chỉnh, nhưng cũng nghẹn ở cổ họng không thông. Cuối cùng đành ho nhẹ để che dấu hành động của mình.

“Ký tên xong hai người có thể đi rồi!” Mộ Thiên Thanh dề xuống suy nghĩ phức tạp trong lòng mình, cố gắng dùng giọng điệu bình thường để nói chuyện. Cô không dám nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, chỉ đưa bảng ký tên và viết cho họ.

Lãnh Tĩnh Hàn cũng lạnh nhạt ký tên, cũng không thèm nhìn nội dung bên trong. Sau đó không nói gì mà bỏ đi.

Hình Thiên sờ mũi, thấy Mộ Thiên Thanh cứng người đứng tại chỗ anh liếc nhìn Lãnh Tĩnh Hàn sau đó mới nói với cô: “Tổng giám đốc hai ngày nay gặp chút chuyện buồn phiền, làm phiền cô rồi!”

Mộ Thiên Thanh nhìn Hình Thiên với vẻ mặt nghi ngờ!

Hình Thiên thở dài, mới nói tiếp: “Hôm nay tổng giám đốc uống rất nhiều rượu. Nhiều năm rồi anh ấy chưa uống nhiều tới vậy...”

Mộ Thiên Thanh nhú chặt chân mày, miệng cũng run rẩy, muốn nói gì đó lại nhịn xuống.

“Nếu có thể... ngày mai mời cô tới nhà tôi dùng bữa cơm.” Hình Thiên nghiêm túc nói: “Cô và tổng giám đốc không có chuyện gì để nói, nhưng có một số chuyện tôi nghĩ tổng giám đốc sẽ nghe ý kiến của cô.”

“Hình Thiên, tôi và anh ta không còn gì nữa rồi!” Mộ Thiên Thanh nhịn xuống cảm giác khó chịu trong lòng mà nói.

Hình Thiên cười khê, cảm thấy hơi bất lực, “Bởi vì Tiêu Thần sao?”

Mộ Thiên Thanh nhú mày: “Anh biết chuyện của chúng tôi?”

“Ừ!” Hình Thiên không kiêng dè gì, “Chuyện của mấy người tôi hiểu. Tôi cũng từng ở Mỹ với tổng giám đốc, còn sống với họ bao gồm cả Tiêu Thần trong nhiều năm.”

“Hèn chi anh và anh ta...” Mộ Thiên Thanh đột ngột ngậm miệng, hơi ngượng nhìn Hình Thiên.

“Tôi đã quen, không sao đâu. Tình cảm của tôi và tổng giám đốc người ngoài không hiểu rõ đâu.” Hình Thiên nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, anh vòng vo nói: “Vậy ngày mai...”

“Hình Thiên, anh là chồng tiểu Nhiên. Tiểu Nhiên là bạn tốt của tôi, tuy tôi và Lãnh Tĩnh Hàn có một số chuyện không nói rõ ràng, nhưng tôi không muốn hai bên gặp nhau mà cứ như kẻ thù. Chuyện của anh ta tôi không có quyền hỏi tới cũng không muốn hỏi. Cuộc sống của tôi giờ đã có...”

“Thượng Quan Mộc?” Hình Thiên tiếp lời, đúng lúc này Thượng Quan Mộc và Lý cảnh ti đi ra, anh liếc nhìn vừa vặn thấy Thượng Quan Mộc đang đi về phía họ. Anh chỉ hơi gật đầu chào hỏi sau đó thu lại tầm mắt của mình, cũng nói với Mộ Thiên Thanh: “Cũng tốt, chỉ cần cô hiểu rõ mình muốn gì là tốt rồi! Đời người nhìn tương rất lâu tương cả đời chỉ sống trong tiếc nuối. Đôi khi cũng rất ngắn, chỉ cần không cần thận...”

Hình Thiên nói xong nhìn thấy dáng vẻ nghi ngờ của Mộ Thiên Thanh chỉ cười ôn hoà sau đó đi theo Lãnh Tĩnh Hàn.

Lúc này trời cũng đã gần sáng, cục cảnh sát khu đông vẫn vang vọng tiếng la lối ồn ào. Mộ Thiên Thanh đợi tới khi không nhìn thấy bóng dáng của Hình Thiên mới thu lại tầm mắt, nhìn tờ giấy ghi chép vừa rồi. Trên đó là bút ký mạnh mẽ của Lãnh Tĩnh Hàn, trong mắt cô lại u ám đi. Nhưng trong lòng lại nghi ngờ, sau hôm nay Lãnh Tĩnh Hàn lại không trực tiếp gọi cho luật sư của mình.

Cả buổi tối hôm nay toàn bộ thành phố A đều quan tâm tới túi hàng kia, chỉ là đột kiểm tra bình thường, nhưng nhiều nơi ăn chơi lại tìm ra được hàng. Bỗng chốc mọi chuyện đều lộn xộn cả lên.

Tiêu Thần đứng ở tầng cao nhất của N-UNCOUNT, bốn phía xung quanh đều vang lên đèn báo hiệu. Trong đáy mắt của anh đang tràn ngập con giận.

“Anh Tiêu” Mục Sâm đi tới

Tiêu Thần liếc nhìn người bên cạnh nói: “Biết ai làm không?”

“Vẫn chưa tra ra...” Mục Sâm nhú mày trả lời.

Tiêu Thần nhú mày, ánh mắt sắc bén nhìn hiện trường hỗn loạn. Thăm nghĩ gì đó rồi nói: “Còn có ai ngoài Dạ Ứng, có thể làm ra hành động lớn như vậy?”

Spoiler một vài chương sau:

Lãnh Tĩnh Hàn nhú mày liếc nhìn người trong ngực mình, đêm nay cô quá mệt rồi. Anh không biết đã muốn cô bao nhiêu lần. Từ lúc bắt đầu anh cũng bị thuốc khống chế. Nhưng về sau vì giúp cô bớt khó chịu, càng về sau... anh lại muốn ngừng mà không được, bây giờ anh hiểu rõ. Chỉ cần bước qua khỏi phòng tuyến này... anh như dính phải thuốc phiện, muốn ngừng cũng không được... đây đối với cô là tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Rời khỏi Dạ Ứng (2) (tt)

Edit: Hy

Mục Sâm im lặng không trả lời đứng phía sau Tiêu Thần, tình hình bây giờ càng làm mọi người không hiểu. Chuyện giữa anh Tiêu và Lãnh Tinh Hàn cậu không hiểu, nhưng việc trung thành với anh Tiêu là sứ mệnh của cả gia tộc, mặc kệ đúng hay sai cậu vẫn phải làm tròn sứ mệnh của mình.

“A Sâm, không biết tại sao...” Tiêu Thần nhìn mấy chiếc xe cảnh sát đang nhấp nháy đèn, yếu ớt nói: “Chuyện của tôi và cậu ấy, tôi không muốn kéo Dạ Ưng vào. Nói đó... có quá nhiều kỷ niệm.”

“Anh Tiêu, bây giờ chúng ta chỉ có thể đi về phía trước.” Mục Sâm bình tĩnh nói, “Nếu anh Tiêu nhớ chuyện cũ thì hãy nhớ tình cảnh bi thảm của cậu chủ và phu nhân. Những chuyện này... chắc anh Tiêu không quên chứ?”

Tiêu Thần đột nhiên nhú mảy, trong mắt thoáng qua tia đau xót.

“Tiểu thư còn nằm trong bệnh viện, nếu đúng thì bây giờ cô ấy đã được trải qua những tháng ngày hạnh phúc... Nhưng hôm nay...”

“Tôi biết!” Tiêu Thần đau khổ ngắt lời của Mục Sâm, “Tôi biết bản thân mình cần làm gì.”

Mục Sâm không có nói chuyện, nhìn dáng vẻ u sầu của Tiêu Thần mà không khỏi cảm thán thay anh.

Lúc dừng chân tại nước Mỹ, cậu đã xác định được thân phận của Tiêu Thần, cũng từng bước chân vào Dạ Ưng một thời gian. Tình cảm của Dạ, Ưng và cậu cũng rất tốt, quân số trong Dạ Ưng cũng do một tay bọn họ dần tạo nên. Những ngày đó bọn họ như những “đứa trẻ” bình thường, mỗi người đều mang trên mình một sứ mệnh riêng nhưng vì một vài nguyên nhân mà họ gần như đã quên mất nhiệm vụ của mình.

Tiêu Thần lái xe chạy dài trong màn đêm ở thành phố A, gió lạnh lùa vào qua cửa kính, nhưng anh lại không cảm nhận được cái lạnh. Gương mặt quyền rũ dần trở nên lạnh như băng.

Âm thanh ầm ĩ vào đêm hôm dần biến mất đi, Tiêu Thần dừng xe trước cửa một viện điều dưỡng tư nhân...

Bây giờ cũng khuya lắm rồi, bảo vệ cũng không ngờ giờ này còn có người tới thăm. Tâm trạng của ông cũng không tốt, mặt mày đen thui đi mở cửa cho Tiêu Thần, nhưng sau khi Tiêu Thần quăng cho ông mấy tờ tiền mệnh giá lớn thì gương mặt đen thui bỗng chốc không thấy nữa mà đổi lại là gương mặt tươi cười, cúi đầu khom lưng chào hỏi Tiêu Thần.

Tiêu Thần chỉ lạnh nhạt gật đầu nói với ông: “Thỉnh thoảng tôi sẽ tới vào giờ này, còn làm phiền ông dài dài.”

“Không sao đâu, không sao...” Bảo vệ vội vàng nói xong thì nhìn Tiêu Thần đi vào trong, sau khi Tiêu Thần khuất bóng ông mới nhìn mấy tờ tiền trong tay mình. Càng nhìn tâm trạng của ông càng lâng lâng.

Đêm khuya trong viện điều dưỡng đặc biệt yên tĩnh, ban hộ lý thì đang ngủ gật ở bàn trực. Âm thanh “Cộp cộp” của bước chân va chạm với sàn nhà, trong không gian yên tĩnh thế này mà lại vang vọng tiếng bước chân, rơi vào tai người khác thì có vài phần nặng nề.

Y tá trực ban nghe được tiếng động đột ngột choàng tỉnh ngồi thẳng người dậy, đầu tiên là cố gắng tỉnh táo lại, sau đó nhìn về phía phát ra âm thanh thì thấy Tiêu Thần. Cô đứng dậy giọng điệu ngáy ngủ chào hỏi: “Tiêu tiên sinh, trễ vậy rồi mà anh còn tới thăm tiểu Hân à?”

Tiêu Thần hơi cười gật đầu hỏi: “Tình hình mấy hôm nay của Hân Hân thế nào?”

“Tất cả đều ổn định, bác sĩ ngài mời tới rất chu đáo. Bác sĩ cũng kiểm tra rồi, nếu không có gì thì có lẽ sẽ sắp xếp phẫu thuật lần một ở trong nước cho tiểu Hân.” Y tá trực ban nghiêm túc trả lời.

Tiêu Hân nằm ở viện điều dưỡng này cũng gần ba mươi năm, có thể nói từ lúc còn rất nhỏ đã ở chỗ này, lúc đầu cha mẹ cô bé ngày nào cũng tới. Nhưng có một khoảng thời gian một tháng trời cũng không thấy họ, sau đó thì không ai tới thăm luôn, cũng may là lúc đầu cha mẹ của cô đã gửi sẵn một khoảng tiền thuốc lớn, nếu không thì không biết có thể chống được tới khi người thân bí tới chữa trị cho cô tiếp không nữa.

Giờ thì hay rồi, anh của tiểu Hân đã xuất hiện. Còn là một thương nhân nổi tiếng, cuối cùng cũng không cần lo lắng cho cô bé từ nhỏ đã dựa vào mấy dụng cụ y tế để sống rồi.

Haizz...

Tiêu Thần gật đầu, sau đó cất bước đi tới phòng bệnh riêng của Tiêu Hân.

Vừa mới mở cửa ra thì một mùi hương hoa nhàn nhạt ùa tới, Tiêu Thần mở đèn lên, trong phòng bệnh trắng tinh vang lên tiếng ‘tít...tít...tít...’ của máy cảm ứng nhịp tim. Ánh mắt anh không cẩn thận rơi vào chậu hoa hướng dương đang được đặt trên ngăn tủ, màu sắc vàng óng nổi bật giữa căn phòng trắng noãn. Giống như tia hy vọng hướng về phía mặt trời, bất cứ lúc nào cũng tràn đầy năng lượng. Làm mọi người đều cảm nhận được ấm áp.

Tiêu Thần nhẹ nhàng đi tới, anh đứng bên cạnh giường từ từ cầm tay của Tiêu Hân. Bàn tay của cô gầy như que củi, nhợt nhạt tới đáng sợ, bởi vì từ đó giờ cô chỉ sống dựa vào nguồn dinh dưỡng, ngoại trừ định kì có người xoa bóp cho cô thì không có bất kỳ hoạt động nào. Cả người không thể nào phát triển, rõ ràng cô đã gần ba mươi mà vẫn còn nhỏ như đứa trẻ mới mười lăm, mười sáu...

Tiêu Thần nhẹ nhàng xoa bàn tay của Tiêu Hân, nhìn gương mặt nhợt nhạt không chút sức sống của cô, ánh mắt của anh đột nhiên trở nên rất bình thản.

Nếu không phải định kỳ đều làm vật lý trị liệu thì có lẽ cả đời này cô sẽ không mở mắt được.

“Hân Hân, anh tới thăm em đây...” Tiêu Thần cười nói, “Xin lỗi em, mấy ngày nay anh không tới thăm em được. Em có giận anh không?”

Không có ai trả lời lại, chỉ có âm thanh của máy đếm nhịp tim.

“Em rất giận có đúng không?” Tiêu Thần cười cung chiêu nói, “Vậy em mau tỉnh lại đi, rồi mắng anh thế nào tùy thích.”

Tiêu Thần thăm thò dài, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt cô, giọng êm ái nói: “Anh là người thân duy nhất của em, em cũng không nỡ mắng anh. Hân Hân, anh chỉ còn có một mình em là người thân thôi! Bao nhiêu năm qua, anh vẫn cho rằng mình là cô nhi không có người thân nào cả, nhưng không ngờ lại còn có em. Mà anh chưa bao giờ chăm sóc tốt cho em, em đừng giận anh nhé! Chờ em khỏe lại, mỗi ngày anh sẽ ở cạnh em, nói chuyện với em. Đưa em đi học, mọi chuyện của em anh sẵn sàng tham dự vào? Em không nên trách cha mẹ không tới thăm em, họ rất yêu thương em, chẳng qua là không có cơ hội...”

Nói xong sắc mặt của Tiêu Thần trở nên nặng nề, anh đang nói chuyện với Tiêu Hân, nhưng từng từ từng từ lại làm anh đau đớn. Anh ép chính mình phải hận, phải ác!

Bầu trời đen bao trùm dần dần bị ngày mới thay thế, cả thành phố A trải qua một đêm không yên ổn. Cả cục cảnh sát bận rộn cả đêm giờ đều thấy mệt mỏi, trong phòng nghỉ trưa đã pha máy bình cà phê đều bị uống cạn hết.

Thượng Quan Mộc đưa cho Mộ Thiên Thanh một ly cà phê, đôi mắt đẹp hình thoi thoáng qua nét cười. “Vừa mới về tổ hành động đã đụng phải chuyện lớn vậy, có quen không?”

Mộ Thiên Thanh cười cười trên mặt không có quá nhiều mệt mỏi, ánh mắt hơi lóe sáng nói: “Cũng may em rời tổ hành động lâu vậy rồi, giờ trở về lại cảm thấy hơi hưng phấn.”

Thượng Quan Mộc lắc đầu cười nhìn cô, rồi mềm giọng nói: “Chuyện này coi như tạm thời xong, vài ngày kế tiếp chắc sẽ hơi bận. Khuya nay không có sự tình gì đặc biệt nên em nghỉ ngơi cho khỏe đi rồi chuẩn bị hành động.”

“Vâng!” Mộ Thiên Thanh gật đầu, cô biết tổng cục hôm nay sẽ ra văn kiện về chuyện tối qua. Chuyện lần này là do bên khu Đông bày ra, nên bên kia sẽ giữ vai trò chủ đạo. Sau đó sẽ phối hợp hành động, cô vừa mới về tổ hành động nhưng văn bản vẫn chưa đưa xuống, tuy rằng Thượng Quan Mộc đã sớm nói với Hà Tuấn rồi, nhưng mọi thứ cần đi theo đúng quy trình, “Vậy em về trước, mọi người cũng nên về nghỉ đi!”

Thượng Quan Mộc cười gật đầu, sau đó không kiểm lòng được mà kéo cô lại gần mình, rồi ấn lên trán cô một nụ hôn. Còn cười nói nhỏ vào tai cô: “Không cần công tư rõ ràng khi ở riêng với anh, lúc em ở phòng giải phẫu nói mấy câu kia thì anh đã không thể phân biệt công tư rồi. Sau này hành động chúng ta cùng một tổ, sẽ cùng nhau tiến lùi...”

Mộ Thiên Thanh rũ mắt, tầm mắt bi thương rơi vào ly cà phê, môi hơi mấp máy rồi cuối cùng lại gật đầu.

Thượng Quan Mộc vui vẻ, yêu thương cung chiêu cô còn gõ nhẹ vào trán cô nói: “Đứa ngốc, mau về ngủ đi!”

Mộ Thiên Thanh ngược đầu nhìn Thượng Quan Mộc, gương mặt đẹp trai sáng ngời vì trải qua một đêm không ngủ nên giờ đây có chút tiều tụy, “Em tan sở trước đây...”

“Đi đi!” Thượng Quan Mộc đáp lại, nhìn Mộ Thiên Thanh rời khỏi tầm mắt của anh mà còn chưa cam lòng.

“Sếp Mộc... Ánh mắt đi theo người ta luôn rồi kìa.” Giọng nói nhẹ nhàng mang theo vẻ trêu chọc, Kili lăm lét ló người ra, trên gương mặt đều lộ vẻ tươi cười.

Thượng Quan Mộc liếc nhìn Kili, bỗng chốc sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Cảnh sát số 84754!”

Kili hoảng hốt, lập tức đứng thẳng cúi chào, “Có Sếp!”

Thượng Quan Mộc nhìn dáng vẻ hoảng sợ của cô mà hơi cười cười, sau đó lạnh nhạt quăng lại một câu “Dọn dẹp ly cà phê đi!” rồi rất ung dung đi khỏi tầm mắt của Kili.

Lúc này Kili mới hiểu được, mình bị Thượng Quan Mộc đùa bỡn, cô mím môi nhìn bóng lưng oai hùng của anh mà âm thầm lăm bằm, cầm hai ly cà phê đi rửa sạch.

*

Mộ Thiên Thanh về tới nhà thì ngửi được mùi thơm, cô hơi nhúu mày đổi giày đi tới phòng bếp...

Thẩm Duyệt Nhiên đang nướng bánh mì, đun sữa tươi. Cô nghi ngờ hỏi: “Tiểu Nhiên, sao cậu lại ở đây?”

“Về rồi à?” Thẩm Duyệt Nhiên quay đầu lại nhìn, sau đó tắt bếp đổ sữa ra hai chiếc cốc, ung dung nói: “Hình Thiên nói hôm qua cậu có hành động, mình nghĩ chắc cả đêm cậu sẽ không về. Vì vậy mới chạy qua giúp cậu làm bữa sáng nè!”

“Cậu qua giúp mình... vậy còn chồng cậu thì sao?” Mộ Thiên Thanh khoanh tay dựa lưng vào cửa bếp.

Thẩm Duyệt Nhiên lấy bánh mì trong lò nướng ra, bừa môi nói: “Bạn bè đi trước, ông xã thì cút sang một bên...”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Rời khỏi Dạ Ưng (3)

Edit: Hy

Mộ Thiên Thanh nhìn Thẩm Duyệt Nhiên vội vàng chạy qua chạy lại chiền trướng mà không khỏi bật cười. Nhìn hành động của cậu ấy mà cô lại nhớ tới lời hôm qua Hình Thiên nói.

Rốt cuộc thì Lãnh Tinh Hân đã xảy ra chuyện gì?

Cả ngày hôm qua chỉ cần rảnh chút là cô cứ nghĩ tới nó, cô không muốn biết chuyện của Lãnh Tinh Hân nữa. Chuyện của anh ta cô không có cách giải quyết gì. Nhưng nói không nghĩ thì cô lại cứ nghĩ tới...

“Tiểu Nhiên...”

“Hả?” Thẩm Duyệt Nhiên vừa trả lời vừa lật mặt trướng lại.

“Cậu...” Mộ Thiên Thanh mím môi hỏi: “Có biết... biết anh ấy bị làm sao không?”

“Anh ta?” Thẩm Duyệt Nhiên quay đầu nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó nhủ mảy, nghĩ một chút mới hiểu ra được: “Ý cậu là Lãnh thiếu à?”

Mộ Thiên Thanh hơi gật đầu.

Thẩm Duyệt Nhiên đưa phần ăn cho cô rồi sau đó rót hai ly sữa tươi. Hai người đi ra khỏi phòng bếp, cô nói: “Chuyện cụ thể thì mình không rõ lắm. Tôi qua A Thiên về nhà khuya lắm, nói đúng phải đám người kiểm tra. Mình cũng cảm thấy hơi lạ, những người như Lãnh thiếu trên người đã có khí chất cao quý bẩm sinh rồi sao lại tới mấy quán bar đó được chứ, anh ta không hợp mấy chỗ đó đâu. Tuy UNCOUNT cũng được coi như là nơi cao cấp, nhưng mình vẫn cảm thấy...”

Thẩm Duyệt Nhiên ngồi xuống đưa ly sữa cho Mộ Thiên Thanh, sau đó nói tiếp: “Sau khi bị mình đeo bám không buông thì cuối cùng Hình Thiên cũng khai, anh ấy nói tâm trạng của Lãnh thiếu gần đây không tốt. Mà hôm qua còn gặp thêm chuyện lớn, còn chuyện lớn gì thì...”

Thẩm Duyệt Nhiên đột ngột im lặng, Mộ Thiên Thanh đang cắn bánh mì nghe cô nói xong thì đưa mắt nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, chờ nghe tiếp.

“Hình như anh ấy đang kiêng dè gì đó, cái gì cũng không nói!” Thẩm Duyệt Nhiên nhún vai, “Nhưng nghe giọng điệu anh ấy nói, cứ như muốn mọi chuyện thuận theo tự nhiên. Cũng có thể... đó là chuyện vô cùng nguy hiểm!”

Mộ Thiên Thanh nhủ mảy, nghĩ tới tới qua sắc mặt của Hình Thiên rất nặng nề. Cô nhai thức ăn mà không cảm nhận được mùi vị gì hết...

“Chuyện này, với tư cách là bạn của cậu. Mình cho rằng Thượng Quan Mộc vẫn là người thích hợp hơn...” Thẩm Duyệt Nhiên bỗng chốc ngừng động tác đang làm lại, “Một người đàn ông có thể chung tình với cậu bao nhiêu năm qua, nhất định sẽ yêu thương cậu. Nhưng gia cảnh của anh ấy không đơn giản, sự nghiệp đều nhờ một phần vào gia đình. Tình hình sau này không ai rõ lắm, không phân biệt được là chính hay là gian, với lại còn có nhiều tin vệt... mà mấy tin này cần có người...”

Thiên Thanh không có gia cảnh, mặc kệ cuối cùng có được gả và nhà Thượng Quan không. Nhưng sau khi gả thật sự có thể sống yên ổn sao? Mặc dù được Thượng Quan Mộc yêu thương?

“Tiểu Thần...” Thẩm Duyệt Nhiên nói xong cái tên này thì Mộ Thiên Thanh cứng người lại, mặc dù không đành lòng nhưng cô vẫn nói tiếp: “Anh ta là mặt trời nhỏ của cậu, hai người đều muốn những câu chuyện tốt đẹp, nhưng qua nhiều năm rồi ai cũng sẽ thay đổi, giống như cậu khi còn nhỏ, mình rất ghét cậu, nhưng ai ngờ sau này mình lại là bạn thân của nhau? Cậu cũng trở thành... còn mặt trời nhỏ của cậu lại không thấy tăm hơi. Mấy ngày nay anh ta không có tìm cậu à? Nguyên nhân là vì cậu từ chối anh ta sao?”

“Đối với Lãnh Tinh Hân thì...” Thẩm Duyệt Nhiên nhủ mảy, “Anh ta tiếp quản tập đoàn Thiên Lân thần bí, hơn nữa nhiều người còn nói anh ta rất máu lạnh. Nhưng từ lần đầu tiên anh ta giúp cậu, mình cũng không có ấn tượng kém với anh ta, bởi vì... anh ta giúp mình, nguyên nhân chính là cậu. Nếu như hai người quen nhau, mình sẽ cảm thấy không kì lạ. Nhưng vấn đề lại ở chỗ này, hai người không hề quen biết nhau... Nếu như anh ta tốt với cậu là vì lời hứa với Tiểu Thần, thì mình cảm thấy với tính tình của anh ta sẽ không làm vậy đâu.”

Mộ Thiên Thanh im lặng không nói.

“Sau đó cũng có nhiều chuyện xảy ra, mình cảm thấy hai người cũng không hợp nhau. Mọi người đều nói môn đăng hộ đối, nhưng chuyện cô bé lọ lem cũng tồn tại đó, Thượng Quan Mộc, Tiêu Thần và Lãnh Tinh Hàn... ba người này không ai đơn giản cả, trước mắt mình không muốn dính dáng tới ba người này, chỉ muốn cuộc sống bình thân hạnh phúc, huống chi bây giờ cậu cũng không vui về gì...”

“Mình...”

“Cậu hãy nghe mình nói hết!” Thẩm Duyệt Nhiên nói tiếp: “Thiên Thanh, chuyện tình cảm đúng là rất ly kỳ. Không phải cậu muốn thế nào là được thế đó, yêu chính là yêu, không yêu là không yêu, thay vì bốn người khổ sở.. không bằng cậu đều cho mỗi người một cơ hội! Hoặc là buông tay hết tất cả, để bản thân được giải thoát, hoặc là... cậu nghiêm túc một lần nhìn xem, rốt cuộc trong lòng cậu đang muốn gì?”

Im lặng một lát Thẩm Duyệt Nhiên lại nói tiếp: “Ba người đàn ông này... đều yêu cậu, mặc kệ mục đích lúc đầu của họ là gì nhưng quan trọng là bây giờ. Bây giờ cậu rốt cuộc muốn cái gì, nếu cậu không muốn mỗi ngày phải bị thương thì hãy dừng cảm một lần đi!”

Mộ Thiên Thanh vốn không có khẩu vị gì, cũng buông dao nĩa trong tay nhìn người bạn ngày thường hay khùng khùng, nhưng hề đựng chuyện lại vô cùng nghiêm túc. “Tiểu Nhiên, mình là bạn gái của Thượng Quan Mộc...”

“Kết hôn cũng có thể ly hôn!” Thẩm Duyệt Nhiên không muốn cho Mộ Thiên Thanh trốn tránh nữa, “Nếu như không yêu Thượng Quan Mộc thì cuối cùng hai người cũng khổ sở thôi!”

“Thiên Thanh, có phải cậu vẫn nhớ chuyện hồi nhỏ với mặt trời nhỏ?” Thẩm Duyệt Nhiên nhìn đáng vẻ nhũn mảy của Mộ Thiên Thanh mà nặng nề nói: “Đều là quá khứ rồi, nhớ cũng được, không cũng chả có gì. Bây giờ cậu thật sự vẫn cô chấp với sự rung động đầu đời với Tiêu Thần à?”

“Nhưng Tiểu...” Mộ Thiên Thanh rũ mắt, nhếch môi cười tự giễu, “Có lẽ thật sự như cậu nói, nhưng không biết tại sao mình lại không có cảm giác rung động và quen thuộc với Tiêu Thần, mà cái cảm giác đó chỉ xuất hiện trên người Lãnh Tinh Hàn. Cũng không biết mình có sai không, nhưng mình mới có ý với anh ta, nhưng...”

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, mấp máy môi nói: “Mình cảm thấy anh ấy mới là mặt trời nhỏ, cảm giác rất chắc chắn không sai, tuy rằng mọi người đều nói mình sai rồi...”

“Sao lại thế này?” Thẩm Duyệt Nhiên có chút ngạc nhiên.

Mộ Thiên Thanh nặng nề lắc đầu nói tiếp: “Lãnh Tinh Hàn nói chuyện trước kia làm là vì Tiêu Thần, tất cả đều bắt đầu từ... nhưng hai người bọn họ không thể nào hợp lại gạt mình được, nhưng mình lại có cảm giác sai rồi... nếu như nói mình luôn nhớ về mặt trời nhỏ thì mình sẽ không bài xích Tiêu Thần, nhưng mình lại cảm nhận được cảm giác đó trên người Lãnh Tinh Hàn...”

Thẩm Duyệt Nhiên nhũn mảy, đối với chuyện thế này cô cũng không biết nói thế nào nữa, im lặng một lát cô ngược mắt nhìn Mộ Thiên Thanh nói: “Buông bỏ đi, rốt cuộc cậu muốn cái gì. Hãy nghĩ kỹ xem, đừng để cuối cùng cả bốn người đều đau khổ... Chúng ta chỉ là những phụ nữ bình thường, không vĩ đại gì, chỉ muốn có một tình yêu đơn thuần! Chuyện của đám đàn ông chúng ta không cần xen vào, chỉ cần làm rõ tình cảm của mình là được...”

Mộ Thiên Thanh gật đầu cười khổ.

*

Tập đoàn Thiên Lân.

Lãnh Tinh Hàn về mặt uể oải họp video với các cấp dưới, mọi người đều nhìn thấy sắc mặt của tổng giám đốc rất nặng nề.

Lãnh Tinh Hàn ngồi trong phòng, thư ký ở bên ngoài cũng không khá hơn chút nào...

Hình Thiên đang gọi điện với Thẩm Duyệt Nhiên, nghe Thẩm Duyệt Nhiên nói tình hình của Mộ Thiên Thanh xong thì lên nói nhỏ: “Hai người bọn họ cần một chút gì đó...”

“Hình Thiên...” Thẩm Duyệt Nhiên im lặng một lúc rồi nói: “Anh cảm thấy tác hợp cho hai người họ là đúng sao?”

“Em không tin chồng mình à?” Hình Thiên than nhẹ.

“Em sợ cuối cùng người đau khổ là Thiên Thanh thôi...”

“Tin anh đi, chỉ khi họ bên nhau mọi người mới có thể vui vẻ. Nếu họ không bên nhau được thì sẽ có nhiều chuyện phát sinh...” Hình Thiên nặng nề nói.

Nếu như Mộ Thiên Thanh và đại ca đến với nhau, có lẽ thủ đoạn của đại ca sẽ nhẹ đi. Ít nhất là vì hạnh phúc và an toàn của Mộ Thiên Thanh, anh ấy sẽ không cho mình có chuyện...

Có lẽ anh làm vậy là sai lầm, nhưng anh không nghĩ ra được cách nào khác để đại ca bước ra được!

“Hình Thiên, quan hệ của anh và Lãnh thiếu tốt vậy, em hỏi anh, có phải anh có chuyện giấu em không?” Thẩm Duyệt Nhiên dò hỏi.

“Không có!” Hình Thiên nghiêm túc trả lời.

Thẩm Duyệt Nhiên cũng hơi tức giận với Hình Thiên, mới có kết hôn vài ngày, thậm chí hôn lễ cũng không có. Chỉ báo với người thân ở nước ngoài một tiếng, nhưng lúc cô quyết định ở bên cạnh anh thì sẽ không làm chuyện gì ảnh hưởng tới quan hệ của hai người.

“Em... muốn hỏi anh, có phải Lãnh thiếu là mặt trời nhỏ của Thiên Thanh không?” Thẩm Duyệt Nhiên ngập ngừng nói.

Hình Thiên nhú mày hỏi: “Sao em lại hỏi như vậy?”

Thẩm Duyệt Nhiên vui mừng kể lại chuyện lúc sáng cho anh nghe, sau đó nói: “Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn, anh chưa bao giờ kể chuyện của Lãnh thiếu cho em nghe, nhưng chuyện của anh ta em cũng có nghe... Anh cũng biết... Em thề, nếu hai người không muốn thì em sẽ không kể cho Thiên Thanh nghe. Anh nói cho em nghe đi, rốt cuộc anh ta có phải là mặt trời nhỏ hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Rời khỏi Dạ Ưng (4)

Edit: Hy

Hình Thiên rũ mắt, vẻ mặt hơi nặng nề nói: “Tổng giám đốc không phải là mặt trời nhỏ của Mộ Thiên Thanh...”

Tuy không hiểu rõ cuộc Mộ Thiên Thanh đang nghĩ cái gì nhưng mà đại ca không phải là mặt trời nhỏ, người đó là anh Tiêu mà!

“Nhưng... Thiên Thanh lại...” Thẩm Duyệt Nhiên nhú mày, dựa người vào ghế salon, ánh mắt rơi vào hoa hướng dương trên bàn, thật ra hoa này ít người thích, so với hoa hồng, hoa bách hợp thì hoa này thì hơi khó chịu tí... nhưng từ lúc cô mở cửa hàng bán hoa Thiên Thanh luôn tới mỗi ngày, đến cửa ra vào giờ cũng dùng họa tiết hoa hướng dương, nhìn vô tình cho người ta có tính thần liên, cũng giống như tình hình năm đó.

“Có lẽ tổng giám đốc nghe chuyện của mặt trời nhỏ và hoa hướng dương nhiều quá...nên...”

“Có ý gì?” Thẩm Duyệt Nhiên đột ngột ngồi thẳng dậy, đôi mắt long lanh tràn ngập tò mò.

Hình Thiên nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt lại, qua cửa thủy tinh có thể nhìn thấy gương mặt lạnh lùng đang họp của Lãnh Tĩnh Hàn, “Trước kia tổng giám đốc và Tiêu Thần cực kỳ thân nhau, tổng giám đốc biết hết chuyện của anh ta, mà chuyện của mặt trời nhỏ và hoa hướng dương là anh ấy nghe được khi sống ở Mỹ. Có lần hai người uống rượu với nhau, Tiêu Thần mới kể cho tổng giám đốc nghe...”

Im lặng một lát Hình Thiên nói tiếp: “Có nguyên nhân nào đó mà Tiêu Thần lại biến mất, tổng giám đốc trở về thành phố A. Chuyện này trước kia anh cũng không biết, nhưng lần trước em bị đá, sau đó chạy tới đòi công đạo gì đó. Lúc đó chúng ta cũng có mặt, nếu như không gặp... thì có lẽ tổng giám đốc sẽ không có ý tiếp cận, tình cảm của hai người họ, nếu thật sự gặp được hoa hướng dương thì chắc chắn anh ấy sẽ giúp đỡ Tiêu Thần quan tâm hoa hương dương.”

“Tại sao lúc đầu Lãnh thiếu không trực tiếp nói mình chỉ giúp đỡ thôi?” Thẩm Duyệt Nhiên không vui hỏi lại.

Hình Thiên nhú mày, “Anh cũng không biết. Suy nghĩ của tổng giám đốc không phải ai cũng hiểu rõ, có lẽ... anh ấy không muốn hoa hướng dương đau lòng? Dù sau thì lúc đó mặt trời nhỏ cũng không còn nữa...”

Thẩm Duyệt Nhiên im lặng, Thiên Thanh nói với cô rất nhiều chuyện, khoảng thời gian khi ở chung với Lãnh Tĩnh Hàn cô biết, bây giờ nhớ lại hình như là Lãnh Tĩnh Hàn thật sự muốn cậu ấy từ bỏ quá khứ...

“Bây giờ Lãnh thiếu né tránh Thiên Thanh chẳng lẽ cũng dính líu tới Tiêu Thần?” Thẩm Duyệt Nhiên đột ngột hỏi, nghe giọng Hình Thiên đang ngập ngừng thì lập tức chu môi nói: “Nhưng cho dù có là anh em đi nữa thì chuyện tình cảm cũng không thể né tránh được? Huống chi... bây giờ họ không còn là anh em nữa rồi?”

Có ai làm anh em mà còn lừa gạt đối phương?

“Tổng giám đốc luôn coi anh ta là anh em của mình, vĩnh viễn như vậy. Mặc dù bị anh ta làm tổn thương!” Ánh mắt của Hình Thiên đột nhiên trở nên già dối, anh nhìn Lãnh Tĩnh Hàn mà đau lòng thay anh ta, anh cái cái gì cũng không nói, nhưng người hiểu thật sự lại có mấy ai?

Đại ca lớn lên cùng anh Tiêu, cùng sống chết với nhau nhiều năm như vậy... nhưng mà lại dứt khoát tình anh em.

Làm anh em có kiếp này không có kiếp sau..

Thẩm Duyệt Nhiên im lặng, cô không hiểu cả đám đàn ông kia... Cô là phụ nữ, Thiên Thanh bây giờ mặc dù nhìn kiêu cường như cũng là phụ nữ. Họ chỉ muốn có một vòng tay ấm áp, một rồi thì có người che chở.

Cúp điện thoại xong tâm trạng của Thẩm Duyệt Nhiên cũng trở nên nặng nề, cô nhìn kim đồng hồ mà nhú mày...

Đột nhiên có một ý nghĩ nảy ra, cô lập tức nhú mày lại lầm bầm nói: “Tiêu Thần và Lãnh Tĩnh Hàn cùng nhau lớn lên... Hai người tình cảm như vậy, sao có thể thành như bây giờ?”

Vấn đề này cô không nên hỏi Hình Thiên, bởi vì anh ta sẽ không nói cho cô biết. Không biết tại sao cô lại có cảm giác Hình Thiên nói có chỗ nào đó sai sai, rốt cục sai ở đâu thì cô lại không biết.

Thẩm Duyệt Nhiên lắc đầu, thờ dài nặng nề sau đó đứng dậy đi gói hoa.

Thời gian này tình cảm rối rắm của mọi người dần dần đi qua, kế tiếp là hàng loạt tin tức hợp tác hành động ở bốn khu của thành phố A, cần quét quy mô lớn làm cả thành phố A đều trở nên âm u.

Mỗi khu vực chỉ nhóm ra hành động, mà tổng chỉ huy lần này lại là Thượng Quan Mộc!

Lần này tổng cục trực tiếp ra lệnh, vốn đang lo lắng cho Thượng Quan Mộc vừa mới xuất viện, vết thương còn chưa lành nhưng cậu ta lại khẳng khái nói sức khỏe mình rất tốt, cộng thêm anh có kinh nghiệm trong việc cần quét đối với tội phạm cũng có kinh nghiệm không chế tâm lý, nên cuối cùng quyết định hành động lần này để cho anh chỉ huy ba khu còn lại phối hợp trợ giúp.

Cảnh sát khu Nam tập trung ở thao trường huấn luyện, bốn khu đều ra tổng cộng một trăm năm mươi cảnh sát, chỉnh tề đứng luyện tập. Thượng Quan Mộc nhìn cảnh sát của bốn khu, hai ngày trước anh có xem qua tư liệu của cảnh sát viên. Trong lần hành động này các tình anh của ba khu gần như là đều được đưa ra. Hai ngày nay cần có tinh thần, phía trên đang chú ý, còn có cả dư luận đang bàn tán, hành động lần này cũng coi như là trường kỷ kháng chiến, nếu không tóm ra được cái đuôi của Dạ Ưng thì cũng phải cho bọn chúng biến mất một thời gian.

“Bây giờ sẽ sắp xếp cho các vị, từ giờ trở đi sẽ chia làm mười lăm tổ. Buổi sáng tuần tra một lần, đối với các nơi ăn chơi ở thành phố A. Đồng thời kiểm tra toàn diện với các xã đoàn, thám thính tin tức...”

“Yes sir!”

Âm thanh to vang vọng khắp thao trường, sau đó Kili đưa bảng phân công tới, mọi người đều dựa bảng phân công mà kiểm tra của mình đợi Thượng Quan Mộc ra lệnh.

Ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Mộc đảo một vòng, chỉ ra mười lăm người dẫn dắt đội, sau đó nói ngắn gọn hành động cần bố trí. Hành động lần này có tên là “Liệp Ưng”.

Bởi vì quy mô cần quét lần này khá lớn, ảnh hưởng tới cả hoạt động giải trí bình thường của thành phố A, khiến cho mọi người đều oán than, thật ra thì chỉ dám nói thôi chứ không ai dám làm gì sợ ảnh hưởng tới hành động của cảnh sát.

Ban ngày, buổi tối không định thời gian, tất cả kẻ nghiện lớn nhỏ đều bị bắt. Hành động lần này chủ yếu là vì Dạ Ưng, nhưng Dạ Ưng dường như muốn đối địch với cảnh sát, hầu như là nhắm mắt làm ngơ, làm cho nhiều người đứng ngoài chờ cuộc vui.

Trong cục cảnh sát, mỗi ngày đều có cuộc họp cho hành động tiếp theo, Thượng Quan Mộc tinh táo ra lệnh đối phó và chỉ huy lệnh ngày, hoàn toàn không bị áp lực gì cả.

"Buổi tối, tổ một, hai, bảy, mười và mười lăm sẽ đi theo tôi, tôi cũng muốn nhìn xem hôm nay là mèo vờn chuột, vẫn là chuột đùa giỡn mèo!" Thượng Quan Mộc chậm rãi nói xong, ánh mắt sắc bén như ưng đảo qua mọi người. Giờ phút này vẻ mặt của anh lạnh lùng, không ai dám nhìn thẳng, khí thế không phải xuất phát từ thân phận của anh mà là tự tin của anh!

Mộ Thiên Thanh và năm đội trưởng đội trưởng lần lượt đứng dậy cúi chào, "yes, sir!"

"Hai tiếng chính đồn, hai tiếng sau... Tập hợp ở thao trường!" Thượng Quan Mộc lạnh lùng nói, "Bây giờ là 3:40 phút chiều!"

Tất cả mọi thống nhất thời gian xong Thượng Quan Mộc mới cho tan họp.

Đứng trong phòng làm việc, Thượng Quan Mộc cầm ly trà hoa trong tay, Mộ Thiên Thanh thích hương vị nhẹ nhàng lan tỏa, ánh mắt của anh trở nên lạnh lùng nhìn nhân viên cảnh vụ và những đám côn đồ đang đi qua đi lại trong sân.

Hành động hai ngày nay chỉ là để tăng thêm nhiệt huyết, kế tiếp... Mới là hành động chính thức, lần này nếu không cho Dạ Ưng ăn chút gì thì khác nào uống công làm, chẳng phải đúng như truyền thông viết, cục cảnh sát chỉ là đám người ăn không ngồi rồi!

Vừa nghĩ Thượng Quan Mộc lại cười lạnh lùng, đang muốn thu tầm mắt thì nhìn thấy Mộ Thiên Thanh đang ở dưới lầu dạo dò tổ của mình, khóe môi đang cười lạnh lùng đột ngột trở nên dịu dàng.

Sau khi Mộ Thiên Thanh cho mọi người giải tán, Thượng Quan Mộc liền móc điện thoại gọi tới...

Mộ Thiên Thanh thấy số điện thoại của Thượng Quan Mộc, đầu tiên là nhìn chung quanh theo phản xạ, thấy không có người liền ngược đầu lên nhìn. Nhìn thấy Thượng Quan Mộc đang đứng trong phòng làm việc, cô cười nhẹ, hỏi: "Là việc công hay riêng?"

"Cả hai đều có!" Ánh mắt Thượng Quan Mộc trở nên thâm thúy.

"..." Mộ Thiên Thanh khẽ nhú mày.

"Làm việc suốt hai ngày có mệt không?" Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng hỏi, miệng uống một hộp trà hoa, ánh mắt vẫn giằng co với Mộ Thiên Thanh, bởi vì hành động lần này mà mấy ngày nay anh luôn bận rộn. Chỉ khi hộp mới có thể thấy cô, cả một câu hỏi thăm cũng không có thời gian.

"Tạm tạm!" Mộ Thiên Thanh thu hồi tầm mắt đồng thời nhẹ nhàng trả lời.

"Cùng nhau ăn cơm nhé?" Thượng Quan Mộc khẽ hỏi.

"Không được..." Mộ Thiên Thanh nhấp môi dưới, nói: "Vừa rồi đám người Hà Tuấn đã đi mua rồi..."

Thượng Quan Mộc có chút mất hứng, nhưng không biểu lộ ra, chỉ nói: "Ừm, mấy ngày tới sẽ rất mệt nhớ chăm sóc cho bản thân..."

"Anh càng phải lo cho mình hơn, mấy ngày nay anh đều ở đồn cảnh sát không có đi đâu..." Mộ Thiên Thanh vụng về quan tâm.

Tuy vậy nhưng trong lòng Thượng Quan Mộc đã đủ thỏa mãn rồi, trong tình yêu... Ai trả giá hơn, ai thỏa mãn hơn, không ai biết được?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 110: Rời khỏi Dạ Ưng (5)

Edit: Hy

Hình Thiên lái xe lướt qua thành phố A phồn hoa. Anh liếc nhìn cảnh sát đang đi tuần tra trên mà đường thân nhiên nói: "Xem ra... lần này gió sẽ thổi lâu lắm đây."

Lãnh Tinh Hàn liếc mắt nhìn bên ngoài, sau đó mới thu hồi ánh mắt lạnh nhạt nói: "Sẽ không lâu đâu..."

"Hà?" Hình Thiên nhú mày, "Hành động lần này có tên là "Liệp Ưng", nếu không tóm được cái đuôi của Dạ Ưng... chắc chắn Thượng Quan Mộc sẽ không bỏ qua đâu?"

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, chỉ thu lại ánh mắt mà im lặng suy nghĩ...

Hình Thiên liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn qua kính chiếu hậu mà nhú mày. Chuyện lần này hình như đại ca không lo lắng lắm... Thậm chí đám Tiểu Tử bị tóm đại ca cũng không thêm nghĩ cách, còn có thêm một đám hàng lớn như vậy... chuyện này rất kỳ lạ đó!

Hàng sau khi đưa ra nước ngoài, không có khả năng tự trở về. Người nước ngoài hợp tác với Dạ Ưng không chỉ vì sự an toàn mà còn vì độ tinh khiết của hàng hóa. Với lại so với mặt bằng chung thì hàng bên Dạ Ưng giá lại thấp hơn, đương nhiên là có nhiều người tranh giành nhau mua. Nếu hàng đã được bán thì không có lý do gì lại bị "đưa" trở về, lần đầu tiên có lượng lớn hàng bị tung ra ở thành phố A đây mới là vấn đề lớn.

Hình Thiên thu hồi ánh mắt đồng thời thâm suy nghĩ, đại ca nói mọi chuyện sẽ giải quyết rất nhanh, nếu như vậy... thì có thể anh đã đoán được ý của đại ca.

Xe chạy dài trên đường không mục đích, Hình Thiên vừa chạy vừa quan sát bốn phía, sau đó nhanh hướng chạy về phía MG. Họ vừa tới bãi đỗ xe thì điện thoại của Lãnh Tinh Hàn reo lên...

Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt liếc nhìn số trên điện thoại di động sau đó mới bắt máy...

"Tổng giám đốc, cuộc đấu thầu sẽ bắt đầu sau ba mươi phút nữa!" Trong điện thoại truyền đến giọng nói thành thạo của Đường Lam, "Cuộc cạnh tranh tạm thời được chuyển sang mức âm thầm!"

Mắt ung của Lãnh Tinh Hàn hơi nheo lại, ánh mắt sắc bén ánh lên tia sáng, chỉ nghe anh thân nhiên hỏi: "Dự định mở đầu à?"

"Vâng!"

Lãnh Tinh Hàn im lặng, vẫn lạnh nhạt nói: "Cứ dựa theo giá cả tôi nói với cô đi!"

Đường Lam ngập ngừng hỏi: "Giả như vậy..."

"Cứ làm theo lời tôi nói đi!" Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói xong thì tắt điện thoại, thuận tiện mở cửa xuống xe đi vào thang máy với Hình Thiên...

*

Tại bến tàu hoàng gia trong thành phố A.

Lãnh Tiểu Thiên đang đánh cờ với người chập tuổi mình ở trên du thuyền sang trọng. Hai bên đều im lặng không nói, hai quân đen trắng đấu với nhau rất lợi hại, cứ tưởng rằng quân đen đã vây hãm nhưng quân trắng lại sống lại từ cõi chết. Mà khi quân trắng lật lại thành công thì quân đen lại nhanh bức quân trắng đến bước đường cùng...

Bàn cờ này đã bắt đầu từ lúc cơm trưa, cả bàn cờ bị quân đen trắng phủ kín, đến khi người ngồi đối diện Lãnh Tiểu Thiên cười ha ha, bắt đầu dĩ lặc đầu: "Bao nhiêu năm qua vẫn như vậy không ngừng... Hai chúng ta vẫn không ai thắng ai!"

"Nếu tôi làm việc đàng hoàng thì liệu ông có người bạn ngồi đây với mình không, kỹ thuật chơi cờ cũng không có tiến bộ lên chút nào!" Lãnh Tiểu Thiên trêu ghẹo cười sau đó đứng dậy đi lấy chai rượu, rót vào ly rồi đưa cho mỗi người một ly, "Lão Hàn, hồi đó anh Nguyên từng nói. Tôi và ông tính tình không đủ trầm ổn, nếu không thì lâu vậy rồi không ai thắng được ai."

Lão Hàn nghe xong cũng bắt đầu dĩ cười lặc đầu, "Anh Nguyên thật thông minh. Lại là người thông minh, lúc gặp sóng gió vậy mà có thể bình tĩnh ứng phó. Với tính tình của hai chúng ta... sau anh ấy không nhìn ra được chứ!"

"Ha ha, đúng đó..." Lãnh Tiểu Thiên nặng nề thở dài, dường như nhớ tới chuyện trước kia, trên mặt lại hiện lên nét nhớ nhung, nhưng giây kế lại biến thành đau thương, đối với chuyện năm đó, ai đúng ai sai, ông không muốn nói, dù sau thì cuối cùng đều giải tán, "Lão Hàn, ông có ý kiến gì với hai thằng nhóc này không?"

"Ý kiến?" Lão Hàn thở dài, "Có lẽ Tiêu Thần đã biết được chuyện năm đó, còn về Tinh Hàn thì cho dù không biết rõ mọi chuyện nhưng dựa vào trí thông minh của nó chắc chắn sẽ tìm được đầu mối cho coi."

Lãnh Tiểu Thiên tỏ vẻ đồng ý, ông biết rõ tính tình của Tinh Hàn. Trước đó ông đã không muốn có chuyện gì phát sinh ra, vì vậy lúc nào cũng quan tâm tới Tiêu Thần hơn, huống chi bây giờ.

Lãnh Tiểu Thiên nặng nề thở dài rồi nói: "Tinh Hàn là đứa con duy nhất của anh Nguyên và Ninh Ninh, tôi không muốn nó gặp chuyện gì!"

"Ai?" Lão Hàn hình như hơi nổi nóng: "Thằng nhóc đó ép tôi đến mức này, làm tôi không còn hơi đánh lại? Đúng, cho dù kết quả cuối cùng giống nhau, nhưng đừng có ép tôi tới mức chật vật như thế này chứ? Nếu không phải nể mặt anh Nguyên ca và Ninh Ninh thì... Hừ..."

Lãnh Tiểu Thiên liếc nhìn lão Hàn, trong lòng cũng hiểu, mặc kệ năm đó anh Nguyên làm cái gì thì nói cho cùng... Bọn họ cũng đã từng thật lòng với nhau, huống chi chuyện này còn có liên quan tới Ninh Ninh.

"Đứng ở tư cách trưởng bối, ngoại trừ tôi đứng về phía Tinh Hàn. Ông đứng ở phía trung lập thì những người còn lại... tất cả đều đứng về phía Tiêu Thần. Tôi lo lắng..." Lãnh Tiểu Thiên càng nói giọng càng nặng nề.

Lão Hàn uống một hớp rượu, ánh mắt rơi vào mặt biển, ung dung nói: "Chuyện năm đó ai cũng luôn muốn giải quyết, bây giờ để hai đứa trẻ này giải quyết đi. Ai đối với ai thế nào... Cuối cùng cũng nên kết thúc rồi!"

"Nếu như tất cả mọi người có thể buông tay để cho hai đứa nó tự giải quyết thì tôi cũng không lo lắng, chỉ sợ những người kia không nghĩ như vậy!"

Lão Hàn nhìn Lãnh Tiểu Thiên rất lâu mới nói: "Hôm nay ông hẹn tôi ra... Chỉ vì muốn biết tôi có nên nói hay không à?"

"Mục đích của tôi rất rõ ràng!" Lãnh Tiểu Thiên hào phóng thừa nhận.

Lão Hàn nhíu mày, im lặng một lúc mới nói: "Tiểu Thiên, năm đó trừ ông và anh Nguyên ra, những người còn lại đều là đứng ở đó. Dù sao thì chuyện năm đó lỗi đúng là ở chỗ anh Nguyên, anh ấy không chỉ làm hại người nhà Tiêu Thần mà còn có lợi ích, thậm chí lúc đó... Tiêu Hàn mới là đứa trẻ, cả đời chỉ có thể sống dựa vào mấy móc... Ông cho rằng, những người kia sẽ buông tay sao?"

Lời của lão Hàn làm cho vẻ mặt của Lãnh Tiểu Thiên càng nặng nề thêm: "Chuyện năm đó..." Im lặng một chút ông lại vòng vo nói: "Không gạt ông, từ đầu tới cuối tôi vẫn tin anh Nguyên sẽ làm chuyện như vậy."

"Nếu như không thấy sự thật, tôi cũng không tin!" Sắc mặt Lão Hàn cũng nặng nề, "Nhưng chuyện tới mức đó mà anh Nguyên cũng không giải thích. Đó chẳng khác nào âm thầm thừa nhận, sự thật bày ra trước mặt ông nói mọi người phải làm sao đây? Tôi đứng vị trí trung lập, vì ai... Chẳng lẽ ông không rõ à?"

Lãnh Tiểu Thiên im lặng, năm đó mấy người họ cùng nhau lớn lên, lúc ấy còn Ninh Ninh là tiểu thư con nhà giàu. Thật ra nhắc tới cũng hơi lạ, bọn họ nói sao cũng chỉ là đám côn đồ, chỉ vì một lần vô tình cướp đồ trên tay Ninh Ninh mà có vài người lại dính vô duyên phận...

Một người xinh đẹp thuần khiết, được gia đình coi như công chúa, vậy mà lại đi theo đám người họ cả ngày quây tới điên cuồng, cuối cùng đoạn tuyệt với

nhà mình luôn. Bây giờ nghĩ lại họ cũng không hiểu, tại sao Ninh Ninh lại chịu gả cho anh Nguyên...

Nhớ lúc đó Ninh Ninh gả cho anh Nguyên tới hôn lễ cũng không có, bởi vì lúc đó họ rất nghèo, mọi người gom góp tiền mới mua được mấy kết bia, một cái bánh ngọt. Còn học theo mấy người xưa mời trời đất làm chứng cho họ, ngày đó mọi người rất vui vẻ, nhưng thật ra thì chỉ có Ninh Ninh và anh Nguyên, còn lại có vài người đều chưa tâm tư riêng.

Đàn ông khi yêu cũng có lúc rất đơn giản, không chiếm được thì nhìn đối phương mà ngây ngô cười. Anh Nguyên và Ninh Ninh yêu nhau, một người là anh em, một người là người mình thích đương nhiên cả mình cũng vui theo. Tối hôm đó mọi người đều uống say, chỉ có mình Ninh Ninh ngồi khóc trong đêm tân hôn, họ thức dậy thấy cô không ngủ mới hỏi, vậy mà cô bé lại ngây ngô nói: "Cô sợ sói tới ăn mọi người..."

Lúc đó mọi người đều cười ầm lên, dù sao cũng là thiên kim tiểu thư, tuy rằng ở cùng họ một thời gian nhưng nói sao thì cũng rất đơn thuần...

Nhớ lại mấy chuyện xưa mà Lãnh Tiểu Thiên không kiềm được lắc đầu cười nói: "Không thể vì Ninh Ninh sao? Còn nhớ tới tình cảnh bi thảm của Ninh Ninh khi sinh Tĩnh Hàn không?"

"Lúc đó Ninh Ninh trúng đạn, gần như là sống không nổi, mà lại muốn sinh..." Lão Hàn nhớ lại đi, "Trúng đạn ở vị trí gần tử cung, bào thai gần như là hết hy vọng, bác sĩ đề nghị bảo vệ người mẹ... Nhưng, cô ấy chết sống không muốn, lại sợ cho sau khi tiêm thuốc tê thì chúng ta sẽ không cần Tĩnh Hàn. Cứ thế mà chịu đau không tiêm thuốc mê, cô ấy nói Tĩnh Hàn là món quà mà anh Nguyên tặng cho cô ấy. Ai cũng không thể bóp chết tình yêu của họ, thà cô ấy chết... chứ không chịu bỏ!"

"Đúng đó... Lúc ấy anh Nguyên không có ở đó, anh ấy bận bịu công việc, vội vàng muốn cho Ninh Ninh một cuộc sống yên ổn nên mới không ngừng bôn ba. Anh ấy vốn thông minh, tập đoàn Thiên Lân nếu không phải có anh ấy làm trụ cột thì sau được như hôm nay..." Lãnh Tiểu Thiên cảm thán, "Nhưng, thời khắc như vậy Ninh Ninh rất cần anh ấy, mà anh ấy không về được, thậm chí..."

"Thậm chí có những phụ nữ khác?" Lão Hàn tiếp lời, hừ lạnh nói: "Nhưng cho dù như vậy, Ninh Ninh vẫn vì anh ấy mà sinh đứa bé này..."

"Chuyện thế nào thì không ai biết rõ, nhưng cũng không phải là tình đồn!" Lãnh Tiểu Thiên từ đầu đến cuối không tin anh Nguyên là người như vậy, "Nhưng dù sao thì Tĩnh Hàn cũng là do Ninh Ninh liều mạng sinh ra, chẳng lẽ... ông không thể vì Ninh Ninh mà giúp Tĩnh Hàn một lần sao? Chuyện đã qua dù sao cũng là quá khứ rồi, cần gì để bọn nhỏ đau khổ? Nếu thật sự là anh Nguyên thiếu đám người Tiêu Thần thì Tĩnh Hàn cũng đã vì anh Nguyên mà trả sạch rồi..."

Càng nói Lãnh Tiểu Thiên càng kích động, ông nhìn chăm chăm lão Hàn, mặc dù biết hện những người kia đi chưa chắc có thể giải quyết vấn đề, nhưng dù sao cũng phải phải thử một lần.

Lão Hàn nhìn Lãnh Tiểu Thiên, cuối cùng bất đắc dĩ gạt đầu than nhẹ, "Thôi, coi như vì Ninh Ninh đi!"

*

Tại MG

Quân đoàn đã có mặt tại Dạ Ưng, đối với chuyện cảnh sát can quét lần này không có ai có nhiều suy nghĩ. Nhưng ở trong lúc mấu chốt mà Lãnh Tĩnh Hàn lại hện họ ra thì làm cho họ có chút cảm thấy lạ...

Tuy rằng MG là địa bàn của mình, đại ca lại là người có tâm tư kín đáo, nhưng trong thời gian này ôm thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện, huống chi... Tiểu Tử vừa mới bị cục cảnh sát bắt, làm ầm lên nói sao cũng không tốt.

Mọi người đang suy nghĩ thì cửa được đẩy ra, Lãnh Tĩnh Hàn một tay đút trong túi quần, lạnh nhạt bước vào đi sau anh luôn là Hình Thiên.

Mọi người đứng dậy chào nói, "Đại ca, anh Thiên!"

Lãnh Tĩnh Hàn gạt đầu ngồi xuống, mọi người cũng ngồi xuống theo, Lãnh Tĩnh Hàn châm thuốc, ánh mắt đảo qua mọi người, lạnh nhạt nói: "Hôm nay tìm mọi người tới đây là để bàn về hành động gần đây của cục cảnh sát..."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Rời khỏi Dạ Ưng (6)

Edit: Hy

Sau khi Lãnh Tĩnh Hàn nói ra suy nghĩ của mình xong thì mọi vẻ mặt của mọi người đều trở nên nặng nề, thậm chí có chút khó hiểu. Mỗi người đều đờ người ra nhìn anh, không hiểu đại ca đang có ý gì?

Hình Thiên sau khi vào vẫn không nói gì, thật sự thì anh cũng không biết suy nghĩ của đại ca. Sau khi nghe đại ca nói mục đích của lần này thì anh cũng âm thầm nhủ vậy, nhưng anh chưa bao giờ hoài nghi với quyết định đại ca, cũng không tin đại ca sẽ nói bừa... Nhưng cho dù biết rõ là sai, chỉ cần Lãnh Tinh Hàn mở miệng anh sẽ chấp nhận đi làm.

“Đại ca...” Tiểu Ngũ nhìn mọi người rồi nhủ thầm hỏi: “Thật sự... phải làm vậy sao?”

“Ừm!” Lãnh Tinh Hàn hít một hơi thuốc đồng thời lên tiếng, “Nếu có ai phản đối... thì bây giờ có thể phát biểu, nếu không còn ý kiến thì chuyện tiếp theo phải nghe theo lời tôi!”

Dứt lời ngay lập tức ánh mắt sắc bén của Lãnh Tinh Hàn đảo qua mọi người, cứ khi anh liếc tới ai thì người đó lập tức rung mình. Giống như bị một lưỡi dao lạnh băng chém ngang mặt.

Mọi người đều im lặng, nhưng đa số đều có suy nghĩ riêng... Có chấp bao nhiêu năm qua, đang thời điểm đạt tới đỉnh cao, mọi người đều mong chờ có ngày Dạ và Ứng trùng phùng. Hôm nay lại càng xa hơn trước, chuyện chờ đợi rất lâu có thể thực hiện được nhưng lại bị người khác tước mất ước mơ, làm trong lòng mỗi người đều có cảm giác mất mát.

“Trong lòng ai cũng có gánh nặng, đại ca chỉ hy vọng mọi người...” Hình Thiên đột ngột lên tiếng, dáng vẻ rất ung dung, ngón tay vuốt ve mấy quả hồ đào. Ẩn dưới lớp mắt kính là đôi mắt lạnh băng đang lạnh lùng quét ngang mấy người đứng đầu.

Tiểu Tứ rũ mắt im lặng không nói, sau một lúc mới mở miệng: “Nếu đại ca đã quyết định thì em không có ý kiến gì, tuy em không buông được nhưng... Dạ Ứng của hôm nay không còn là Dạ Ứng của ngày xưa, có lẽ cần phải buông bỏ mới mở ra một trang sử mới.”

Thường ngày Tiểu Tứ luôn làm mặt lạnh nhưng đầu óc lại luôn tốt nhất, không ai muốn sinh ra đã phải sống cuộc sống chém giết, chỉ là có nhưng có chấp không muốn từ bỏ thôi.

Không có Dạ Ứng, có lẽ mâu thuẫn giữa đại ca và anh Tiêu sẽ giảm đi một ít, vậy thì mọi người cũng không cần làm khó gì nhau...

Tiểu Tứ đã mở miệng trước cho dù trong lòng mọi người có ý kiến gì thì cũng lần lượt thể hiện thái độ.

Đến khi Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên đi rồi thì vẻ mặt của mọi người vẫn rất cứng ngắc...

“Tiểu Tứ, thật sự nếu mọi người quay về sẽ không có đường sống sao?” Tiểu Thất thờ dài, cảm giác mất mát trong lòng không cách nào diễn tả được. Không phải anh không ủng hộ đại ca, nói ra thì đại ca có lý của anh ấy, nhưng chấp nhận không có nghĩa là anh cũng cam tâm.

Tiểu Tứ không nói gì, chỉ ngược đầu uống cạn ly rượu cay nồng kích thích vị giác, đôi mắt khẽ híp lại, từ tốn nói: “Mất chính là mất... cảm cũng không cảm được, kết quả cuối cùng chẳng phải cũng làm hại mình sao?”

“Nhìn đại ca và anh Tiêu như bây giờ, không ai chịu đựng nổi!” Tiểu Ngũ bình thường cư xử rất bình tĩnh nhưng lúc này lại nói tục, có thể hiểu được gần đây trong lòng cậu cũng rất khó chịu, “Anh em thắng thua với nhau không được sao? Có chuyện gì mà không giải quyết được chứ!”

Tiểu Tứ nhìn liếc nhìn cậu nhưng lại không nói gì.

Tiểu Thất thờ dài, yét ớt nói: “Em không bao giờ tin mấy vụ tình cảm...”

Tất cả mọi người đều đồng loạt liếc mắt nhìn cậu, Tiểu Thất rợn cả người: “Tôi chỉ cố nói giảm nói tránh thôi, mọi người không cần để ý.”

Ngay lập tức Tiểu Thất đồng loạt bị mọi nhìn với ánh mắt xem thường.

Từ đầu tới cuối, Tiểu Lục không nói câu nào. Trước giờ cậu rất ít nói, nói trắng ra là hầu như đều nghe mọi người nói nhìn mọi người vui đùa âm thầm cậu chỉ thỉnh thoảng bị vài người làm phiền, mới miễn cưỡng nói qua loa vài câu. Đối với chuyện này mọi người nhìn hoài đã quen.

Lúc này Tiểu Ngũ mới đứng lên, nhìn mọi người nói: “Tất cả nên chuẩn bị sau “bão táp” đi!”

Dứt lời cậu sai bước rồi đi...

Tiểu Ngũ rời đi mọi người cũng lần lượt tản về, mặc kệ mọi người có tâm tư gì thì đối với hành động của Lãnh Tinh Hàn đa số đều có thể hiểu, dù sao... thì trong lòng bọn họ đã chuẩn bị hết rồi.

*

“Cậu ta thật sự quyết định vậy à?” Tiểu Thần cầm gậy chơi golf trong tay, ánh mắt nhìn về phía trước mà không chớp, anh đang tính tỷ lệ khoảng cách. Lúc chuẩn bị vung gậy thì tai nghe bluetooth đang đeo trên tai truyền tới giọng nói chậm chậm, anh nghe xong dừng động tác lại, ánh mắt nhìn về phía trước nhưng môi lại cười lưu manh, “Cậu ta thật sự biết nắm thời cơ, không sợ thuyền lật trong mương à?”

Tuy nói như vậy nhưng trong mắt Tiểu Thần đều tràn ngập vẻ khen ngợi, đối với năng lực của Lãnh Tinh Hàn anh chưa bao giờ hoài nghi, có đôi khi anh nghĩ nếu hai người cùng nhau so tài một lần... liệu ai sẽ thắng.

Dù sao thì hai bên quá hiểu nhau, suy nghĩ của đối phương họ không cần nói cũng sẽ đoán được. Bây giờ cậu ấy ra mặt nhượng bộ, làm anh thắng cũng

không về vang gì.

“Anh ta quyết định giải tán Dạ Ứng, anh Tiêu không có suy nghĩ gì sao?”

Trong tai nghe truyền tới giọng nói ung dung, nghe không biết có vui về gì không đáng về dường như không liên quan tới mình.

Tiêu Thần thu hồi tầm mắt, rũ mi nhìn xuống sau đó vung gậy lên cây gậy đánh glod thẳng tắp từ trên không uốn lượn một vòng cung cùng với lực gậy đánh bay trái glod. Anh chỉ hơi nhếch môi nhưng con người lại vô cùng lạnh: “Thời khắc này... chúng ta đợi lâu rồi!”

*

Cục cảnh sát khu Nam.

Thượng Quan Mộc sau khi điều chỉnh lệnh hành động buổi tối xong thì mang theo năm tổ cảnh trang, lái xe cảnh sát rời khỏi cục.

Buổi tối đối với nhóm người xã hội đen giờ phút này có phần buồn chán, ngoài trừ việc phàn nàn các vụ cản quét thì việc buôn bán của họ cũng không có bị ảnh hưởng gì lớn, dù sao thì hành động lần này của “Liệp Ứng” cũng không có liên quan gì tới họ.

Nhưng mà càng cản quét thì hàng cũng không có cách nào lưu thông bình thường được, đối với đám người bị nghiện thì đây chẳng khác nào là cực hình. Dĩ nhiên cũng có người lợi dụng tình hình mà nâng giá cao lên, đám nghiện vì không đủ tiền mua thuốc nên càng ngày càng trộm cắp đồ quý giá nhiều hơn, mấy trường hợp án mạng cũng tăng lên.

Đèn báo hiệu chớp liên tục khắp nơi, tiếng người tràn ngập khắp cả thành phố A. Mộ Thiên Thanh hận Dạ Ứng thấu xương, cộng thêm bị điều qua tổ công văn một thời gian lâu giờ mới trở về tổ hành động, hành động đầu tiên sau lần trở lại còn liên quan tới Dạ Ứng, làm cho cô vô cùng phẫn nộ. Đi khắp nơi lục soát, một người một ngõ cũng không buông tha!

“Thiên Thanh, chỗ này không có gì!” Lý Dược mang theo một tổ viên đi từ trong quán bar ra, lắc đầu nói.

Mộ Thiên Thanh hí mắt, ánh mắt đảo một vòng quanh quán bar, nhú mồm nhìn mấy đứa con gái tuổi còn nhỏ mà lại ăn mặc ít tới vậy. Cô từ từ đảo qua mọi người, khách mời, bảo vệ, bartender... Nhân viên phục vụ tuổi cũng không quá lớn, nơi này đúng là nơi ăn chơi mà, mấy người tới chỗ này xưa nay toàn là đám trẻ con mới lớn.

Đột nhiên ánh mắt của Mộ Thiên Thanh rơi vào bartender, sau đó cứ nhìn chằm chằm anh ta làm cho đối phương vô cùng sợ hãi, cô đi tới nói với bartender: “Bạn làm gì sợ dữ vậy?”

“Madam, tôi.. tôi... tôi muốn đi vệ sinh.” Bartender lắc đầu, hơi đỏ mặt nói.

“Đi vệ sinh à” Mộ Thiên Thanh nhướn mày, quay đầu nói với Lý Dược: “Bạn đi cùng cậu ta...”

Lời nói lạnh lẽo, Lý Dược nghiêm túc gật đầu ra dấu với bartender rồi đi theo.

Mộ Thiên Thanh không nhúc nhích chỉ nhìn nhìn họ đi về phía nhà vệ sinh, cô là tổ trưởng không có ra lệnh cho hành động tiếp theo thì mọi người đều đứng yên vị trí. Đến khi nghe thấy tiếng Lý Dược quát lên...

Mộ Thiên Thanh nhếch môi, cá đã lột lột rồi..

Nơi này thì ồn ào hỗn loạn nhưng biệt thự trên đỉnh núi lại vô cùng yên tĩnh không hề có chút tiếng động nào?

Lãnh Tĩnh Hàn đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn đèn đêm bên ngoài tỏa ra ánh sáng trắng lạnh nhạt, đôi mắt sâu đen như mực và vẻ mặt bình tĩnh không để lộ cảm xúc gì.

Hình Thiên ngồi trên ghế sofa, thường thức cục rubik trong tay. Anh nhú mồm, làm hoài cũng không xong đáng về lại vô cùng phiền não...

Lãnh Tĩnh Hàn xoay người, mắt ung liếc Hình Thiên, lạnh nhạt nói: "Mấy cái đồ chơi con nít này cậu lấy đâu ra vậy?"

Hình Thiên buồn rầu cực kỳ, nghe Lãnh Tĩnh Hàn hỏi mới thờ dãi, đẩy kính bày ra vẻ mặt thất bại nói: "Tiểu Nhiên hôm nay mới đưa cho em, bảo em hôm nay làm không xong thì đừng hòng lên giường!"

Lãnh Tĩnh Hàn cười nhưng không để nhận ra, lấy cục rubik của Hình Thiên đang cầm trong tay. Nhìn một lúc sau đó ở trước mặt Hình Thiên dùng các ngón tay suông dài nhẹ nhàng xoay, rất nhanh... sáu mặt đều cùng một màu.

"Anh biết chơi cái này sao?" Hình Thiên vô cùng ngạc nhiên.

Lãnh Tĩnh Hàn nhìn cục rubik mà đáy mắt trở nên tối đen, lời nói như gió thoảng mây trôi: "Ứng chơi cái này rất cừ... Đã từng tức vì không chơi lại, một buổi tối trốn ở trong chăn mùng mùng, ngày hôm sau rất tự hào vì thắng cậu ấy!"

Giọng nói rõ ràng thờ ơ nhưng không giấu được vẻ yêu thích, mà Hình Thiên nghe thì lại cảm thấy vô cùng chua xót.

"Reng reng reng" tiếng chuông điện thoại di động vang lên đúng lúc, Hình Thiên kéo suy nghĩ về nhận điện thoại, nghe người bên kia báo cáo xong rồi cậu mới đáp một tiếng, rồi cúp điện thoại nói với Lãnh Tinh Hàn: "Có người trong nhóm xảy ra chuyện, cảnh sát bắt chính là Mộ Thiên Thanh!"

Lãnh Tinh Hàn nhìn cục rubik ánh mắt hơi nheo, lạnh nhạt hỏi: "Tình hình thế nào?"

"Lén giấu hàng!" Hình Thiên nhún vai, "Không nhiều lắm, khoảng sáu gram..."

Lãnh Tinh Hàn ngược mắt, ném cục rubik cho Hình Thiên, lạnh nhạt nói: "Xem ra... Người muốn chơi cũng không ít nhỉ! Tôi còn đứng im không nhúc nhích, đối phương đã đợi không kịp..."

"Có thể hiểu được!" Hình Thiên cười, "Dù sao... ý của đại ca chỉ là... Nhưng e rằng nhiều đó cũng chưa được!"

Lãnh Tinh Hàn nhạt cười, cất bước đi lên lầu, vừa đi vừa nói: "Tôi thấy đêm nay cậu nên ngủ ở đây đi. Chắc chắn về cũng không có giường mà nằm!"

"Không sao, em có thể mất ngủ cùng lắm là ngủ dưới mặt đất!" Hình Thiên rất nghiêm túc, nói xong cũng đứng nhìn Lãnh Tinh Hàn, đúng lúc Lãnh Tinh Hàn cũng anh, hai người nhìn nhau cười, loại tình cảm không cần nói cũng hiểu này đã luyện thành quen rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Rời khỏi Dạ Ưng (7)

Edit: Hy

Thượng Quan Mộc dẫn theo năm tổ đi điều tra đều có thu hoạch, cục cảnh sát khu Nam đêm nay lại vô cùng nhộn nhịp. Trong năm tổ thì có ba tổ bắt được không ít tên nghiện, có một tổ thì bí quá hóa liều bắt cả một đồng người của xã đoàn, tiếp theo thì mời lão đại của xã đoàn tới uống trà. Tổ làm tốt nhất do Mộ Thiên Thanh chỉ huy, tuy rằng phát hiện không nhiều lắm, nhưng đều là người của Dạ Ưng. Mà kế hoạch lần này có tên là “Liệp Ưng” đương nhiên lựa chọn hàng đầu vẫn là người của Dạ Ưng rồi.

Cục cảnh sát có thu hoạch ngay hôm sau truyền thông đã đưa tin khen ngợi, nói rõ bước đầu hành động tìm Ưng lần này đã có hiệu quả. Mà Thượng Quan Mộc càng được khen ngợi hơn nữa, nhưng thứ anh muốn không phải là hiệu quả mà là kết quả.

Lời nói ra làm mọi người trên đường và cả cục cảnh sát đều xôn xao lên, không biết Thượng Quan Mộc tự tin tới mức nào mà dám tự phụ tới như vậy!

Không phải mọi người không cảm thấy anh không có bản lĩnh, nhưng mà Dạ Ưng tồn tại nhiều năm rồi, đã trải qua biết bao lâu nhưng tới giờ chưa bị ai nắm thóp, với lại cho dù anh có thả lưới thì tới lúc cầm câu cũng không có thu hoạch, cho dù có thì cũng không còn mạng mà về. Cho dù bắt được thì cũng không đủ chứng cứ... cuối cùng vẫn được thả ra ngoài.

Dạ Ưng trên đường được kể như là huyền thoại, làm cho cục cảnh sát vô cùng đau đầu. Cho nên hành động lần này được đẩy mạnh, mọi người vừa mong đợi vừa e ngại điều gì đó.

Dưới tình huống như vậy mà Dạ Ưng lại không có hành động nào phản ứng kịch liệt lại, cho dù liên tục vì điều tra, không ít người bị dẫn đi... Nhưng họ cũng không quan tâm, dường như rơi vào im lặng.

“Anh Tiêu, Lãnh Tinh Hàn đang làm gì vậy?” Mục Sâm không đoán được nên đành hỏi.

Tiêu tằm ngồi trên ghế mây ngoài sân, gió lạnh thổi qua làm bay vài cọng tóc hình ảnh này càng tăng thêm nét phóng túng ngang tàng. Trong đôi mắt của anh lộ ra sự sâu không lường, “Cậu ta muốn giải tán Dạ Ưng!”

Mục Sâm nghe xong thì nhú mày, nghi ngờ hỏi: “Giải tán Dạ Ưng? Sao có thể chứ?”

Dạ Ưng với anh Tiêu mà nói là rất khó từ bỏ, hướng chỉ là Lãnh Tinh Hàn.

Có lẽ người khác không biết nhưng.. Cậu biết Lãnh Tinh Hàn có rất nhiều tình cảm với Dạ Ưng, nó chính là mạch máu nối liền mạng tới sự tồn tại cho cậu và anh Tiêu, chẳng lẽ...

"Cậu ấy muốn chuẩn bị khai chiến với tôi!" Tiêu Thần cười nhẹ lộ ra nét lưu manh, ánh mắt sâu thẳm hơi liếc nhìn Mục Sâm, "Chỉ khi Dạ Ưng biến mất hoàn toàn, cậu ấy mới không còn vương bận phiền gì nữa. Hiểu không?"

"..." Mục Sâm đặc không nói gì, thật sự thì cậu không có suy nghĩ đó, bây giờ nghĩ lại tuy anh Tiêu không đành lòng, nhưng nếu như đến lúc quan trọng nhất định vẫn sẽ mang Dạ Ưng ra khai đao, tầm quan trọng của Dạ Ưng đối với Lãnh Tinh Hàn tất nhiên hẳn ta sẽ bị thương, thay vì như vậy thì chi bằng bây giờ nhìn đau vứt bỏ đi.

Tiêu Thần đứng lên, liếc nhìn Mục Sâm thản nhiên nói: "Nghe nói... Thiên Thanh gần đây cần Dạ Ưng không buông hả?"

"Vâng!" Mục Sâm kéo về suy nghĩ, "Cô ấy vẫn rất có kiên nhẫn đối với Dạ Ưng, lần này cộng thêm Thượng Quan Mộc toàn lực hành động. Cô ta dĩ nhiên sẽ càng ra sức.."

Tiêu thần hơi rũ mắt trầm tư, lẩm bầm nói: "Không biết... Thiên Thanh khi biết Dạ là lão đại của Dạ Ưng thì sẽ có cảm giác gì!"

Tiếng nói nhẹ nhàng, Tiêu Thần ngược mắt nhìn sau đó cất bước rời đi, để lại một mình Mục Sâm đứng tại chỗ nhũn mảy nhìn theo bóng lưng của anh.

Tại phòng làm việc ở tầng cao nhất của tập đoàn Thiên Lâm.

Lãnh Tinh Hàn ánh mắt thâm sâu, môi mỏng cười lạnh đồng thời lộ ra chút khinh thường thường nhìn tài liệu vừa được mang tới trong tay.

Hình Thiên ngồi ở đối diện, đẩy rộng kính tự nhiên nói: "Điểm mấu chốt là có người tới mua hàng... có muốn ra mặt hay không?"

Lãnh Tinh Hàn xem xong tư liệu sau đó nhẹ nhàng ném lên bàn, người hơi lười biếng dựa lưng vào ghế, các ngón tay áp vào đối diện nhau. An nhẹ hàng hỏi: "Vẫn chưa giải quyết được à?"

Hình Thiên sùng sốt, ngay sau hiểu ra Lãnh Tinh Hàn đang hỏi cái gì. Anh liếc nhìn cục rubik trong tay, nhún vai nói: "Không sao. Cùng lắm là xuống đất ngủ!"

Lãnh Tinh Hàn nhếch môi, vòng vo nói: "Cực tuyệt đối phương!"

"Ừm!" Hình Thiên không hỏi nguyên nhân.

Lãnh Tinh Hàn đốt một điếu thuốc, nói sâu xa: "Hàng quá lớn, nếu như lợi dụng lần này cô ấy có thể bay lên vô cùng nhanh, nhưng, áp lực truyền thông lớn như vậy, cộng thêm khả năng của bọn Tiểu Tứ không cao, ở trong đó lâu dài không khống chế tốt, rất dễ phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn."

Giải thích ngắn gọn làm Hình Thiên vô cùng khó hiểu, đại ca muốn tìm một cơ hội sắp xếp tốt cho Mộ Thiên Thanh. Anh không hiểu rõ được suy nghĩ của đại ca... nhưng những gì đại ca làm anh cũng đoán được phần nào.

Thượng Quan Mộc yêu Mộ Thiên Thanh là không có sai, nhưng với thân phận bây giờ của Mộ Thiên Thanh nếu muốn bước vào nhà Thượng Quan chưa chắc là dễ. Đại ca muốn trải đường tốt cho cô, sau này nếu gả vào nhà Thượng Quan cũng không cần bị xa lánh... Suy nghĩ này là vì đại ca muốn tốt cho Mộ Thiên Thanh, nhưng anh ấy có đau khi làm vậy không?

Trải đường cho người phụ nữ mình yêu, đứng sau lưng cô ấy giúp đỡ người mình yêu gả cho người đàn ông khác...

Hình Thiên âm thầm thờ dài, hỏi ngược lại: "Đám kia hàng sớm muộn gì vẫn nên giải quyết hết đi. Giữ lại cuối cùng vẫn sẽ gây họa."

Bây giờ đại ca chưa có ý định chào hỏi đám cảnh sát, nơi giấu đám hàng kia cũng không an toàn, nếu như không ra tay, sớm muộn gì cũng có chuyện, "Chi bằng để em đi cho!"

"Qua khoảng thời gian này đi!" Lãnh Tinh Hàn hít một hơi thuốc, sâu xa nói.

Hình Thiên không nói gì, không biết tại sao, anh luôn có cảm giác dường như đại ca muốn làm gì đó mà không muốn nói cho họ biết.

"Mọi chuyện bố trí thế nào rồi?" Đột nhiên Lãnh Tinh Hàn chuyển chủ đề.

Hình Thiên vốn đang trầm tư, nghe Lãnh Tinh Hàn hỏi nhất thời có chút khó hiểu, một lúc sau mới phản ứng lại. Anh đẩy gọng kính nói: "Điều bố trí ổn thỏa rồi. Em cũng định nói chuyện này với anh, có muốn trực tiếp bán hết hàng đồng hàng kia để giải quyết hay không..."

"Làm theo kế hoạch đi!" Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nói.

Hình Thiên khẽ gạt đầu, nhún vai nói: "Em ra ngoài trước..."

"Ừm!" Lãnh Tinh Hàn đáp lại sau đó cũng đứng lên. Anh dụi thuốc vào gạt tàn. Sau đó đi tới cửa sổ sát đất, ánh mặt trời về phía ngoài, thu hết cảnh vật của thành phố A vào trong mắt.

Hình Thiên thờ nhẹ đi ra ngoài, lúc anh đóng cửa lại thì thấy Lãnh Tinh Hàn móc vật gì đó trong túi ra rồi nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay...

Anh mỉm cười đóng lại cửa, đúng lúc này thang máy kêu một tiếng trong hành lang trống vắng. Giây lát sau Đường Lam mặc một bộ đồ công sở màu đen đi ra, trong tay đang cầm một xấp tài liệu, dáng vẻ kiêu ngạo đi tới.

"Tổng giám đốc có ở đây không?" Đường Lam liếc nhìn phòng làm việc.

"Tổng giám đốc họp hội nghị trực tuyến!" Hình Thiên nói láo mà không chớp mắt, "Nếu như tổng giám Đường không có chuyện thì có thể đợi một lát!"

Cửa cũng bị kéo rèm lại, Đường Lam không thấy rõ tình huống bên trong, nhưng cô biết Hình Thiên nói dối, "Thật sao? Vậy thì tôi chờ!"

Hình Thiên nhú mày: "Tổng giám đốc Đường tự nhiên, tôi đi trước!"

Dứt lời Hình Thiên người trở về phòng thư ký, ngồi xuống liếc nhìn Đường Lam đi đến phòng chờ... Anh không phải muốn cố ý làm khó Đường Lam, Nhưng anh nghĩ bây giờ đại ca chắc không muốn gặp bất kỳ ai.

Hình Thiên vừa nghĩ vừa nhìn về phía cửa tâm trạng trở nên nặng nề.

Lãnh Tĩnh Hàn đứng ở trước cửa sờ sất đất, ánh mắt liếc nhìn món trang sức hình mặt trời. Anh cứ nhìn vậy một lúc lâu rồi lại nhú mày.

Đó giờ anh chưa từng suy nghĩ về lại lịch của món trang sức này, sau khi mất trí nhớ trong lúc tỉnh cờ mới phát hiện nó. Anh không biết đây là của mình hay của Ứng, nhưng lúc nào cũng mang theo bên cạnh không muốn từ bỏ...

Anh thích món đồ này, nhìn nó vô cùng bình thường thậm chí không có gì gọi là đặc biệt, nhưng anh lại rất thích không muốn đưa cho bất kỳ ai!

Kể từ khi nghe Ứng kể xong chuyện của "mặt trời nhỏ và hoa hướng dương" thì trong đầu anh lúc nào cũng mơ hồ cảm thấy cái này là của Ứng, nhưng anh lại ích kỷ giữ lấy nó, sau đó vẫn luông mang theo bên cạnh. Nhiều lần trải qua bao nhiêu máu tanh anh cũng sẽ nắm chặt nó, dường như... nó có thể mang thói cho anh một sự kiên trì.

Đêm hôm đó, anh đưa Mộ Thiên Thanh trở về bất cẩn làm rớt nó, khi Mộ Thiên Thanh thấy về mặt lại vô cùng kích động, đồng thời tim anh cũng trở nên khó chịu...

Đó giờ anh luôn cảm thấy Ứng không nói tới, liền cảm thấy rất may mắn, nhưng thì ra... nó đúng là thuộc về mặt trời nhỏ và hoa hướng dương. Nhưng lúc đưa "Tình Thiên" cho Ứng anh vẫn ích kỷ giữ lại nó.

Lúc mặt Mộ Thiên Thanh anh tự nói với mình mọi chuyện làm là vì Ứng, nhưng lại tự nhiên nhớ sở thích ăn uống của cô, sau khi từ nông trại trở về thì lại tìm một mảnh đất trồng hoa hướng dương, còn dẫn cô đi nhà hàng... mọi chuyện anh cũng không biết tại sao?

Vì Ứng... e rằng anh đang lừa dối chính mình!

Lúc Ứng kể chuyện cho anh nghe, sợ rằng... anh cũng muốn nguy trang mình thành mặt trời nhỏ mất rồi.

Nếu em khỏe mạnh thì em là trời xanh của lòng anh!

Lãnh Tĩnh Hàn khẽ cười, bình tĩnh chúc phúc và hy vọng...

Ngón tay nhẹ nhàng vờ ve trang sức hình mặt trời, đôi con ngươi nhuộm đầy vẻ bi thương không tan đi nổi, anh mấp máy môi lắm lắm nói: "Mặt trời nhỏ của mẹ không thích hợp với em nữa, có nhiều chuyện bất đắc dĩ, từ bỏ anh ta... có lẽ mới có thể bắt đầu cuộc sống mới, dù sao... đây cũng là quyết định của mình em, em vì mặt trời nhỏ mà cố gắng tới giờ..."

Lãnh Tĩnh Hàn nói sâu xa, bàn tay đột nhiên nắm chặt lại, mắt ứng liếc ra ngoài cửa...

Đường Lam và Hình Thiên thấy Lãnh Tĩnh Hàn đi ra cả hai đều đứng dậy...

"Tổng giám đốc, mảnh đất ở khu Nam đã được phê duyệt!" Đường Lam nói xong, lập tức đưa tài liệu cho anh.

"Đưa cho Hình Thiên đi!" Lãnh Tĩnh Hàn dừng bước lạnh nhạt nói, sau đó đi đến thang máy đồng thời nói với Hình Thiên, "Cậu không cần đi theo tôi!"

Cửa thang máy mở ra, Lãnh Tĩnh Hàn lập tức thang máy, để lại hai người đứng sững sờ trên hành lang...

Hai mắt của Đường Lam lóe lên, sắc mặt có chút khó chịu, nhưng lại cố gắng nhịn nỗi bi thương trong lòng xuống.

Hình Thiên âm thầm nhú mày, không biết Lãnh Tĩnh Hàn vội vã đi đâu nhưng anh không biểu hiện gì ra mặt chỉ nói với Đường Lam: "Tổng giám đốc Đường, cô để tài liệu lại rồi hãy đi!"

Ánh mắt Đường Lam trở nên lạnh lẽo nhìn anh, sau đó đưa tài liệu cho Hình Thiên thì tức giận bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Rời khỏi Dạ Ưng (08)

Edit: Diem Nguyen

Lãnh Tinh Hàn lái xe thẳng đến xưởng gia công. Giám đốc điều hành nghe nói tổng giám đốc đến thì hết hồn đến nỗi té lăn từ sofa xuống đất nhưng sau đó không dám chậm trễ liền lồm cồm bò dậy vừa chạy vừa sửa sang lại quần áo trên người ra đón...

"Tổng giám đốc, sao hôm nay ngài lại phải đích thân tới đây..." Giám đốc điều hành thấp thỏm dè chừng hỏi thăm đồng thời âm thầm quan sát Lãnh Tinh Hàn. Trong lòng ông ta càng nghi ngờ, nếu như là kiểm tra bất ngờ thì ít nhất anh ta cũng phải đi cùng với cái cô thư ký vốn như hình với bóng kia chứ.

Đôi mắt chim ưng của Lãnh Tinh Hàn khẽ liếc tên quản lý rồi tự bước vào phòng làm việc đồng thời đáp: "Chuyện riêng!"

Giám đốc điều hành âm thầm thở dài một hơi nhưng cũng không dám buông lỏng, mặc kệ là chuyện gì nếu như bị tổng giám đốc biết ông ta ngủ trong giờ làm việc chắc lão tiêu đời mất.

Vừa bước vào phòng làm việc, Lãnh Tinh Hàn bắt gặp ngay cảnh tượng đồ đạc bẽ bộn lung tung, anh khẽ cau mày rồi quay lại liếc tên quản lý lạnh lùng ra lệnh: "Không cần đi theo tôi!" Nói xong anh xoay người đi đến phòng thiết kế.

Giám đốc điều hành run sợ lấm lét nhìn Lãnh Tinh Hàn rồi đi. Quan sát thấy phòng làm việc bẽ bộn ông ta thầm chắc lưỡi hít hà. Nếu như ngày thường hằng là ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn đã đóng băng giết lão thể nhưng hôm nay anh ta lại dễ dàng bỏ qua và không nói gì.

Nghĩ cũng lạ nhưng ông ta mặc kệ, lão vội vàng kêu người tới quét dọn...

Lúc này bên trong phòng thiết kế mấy kỹ sư đang thảo luận những điều chỉnh sau cùng đối với mẫu sản phẩm mới cho quý sau. Lãnh Tinh Hàn đột nhiên xuất hiện làm cho bọn họ nhất thời luống cuống.

Lãnh Tinh Hàn thấy thế lạnh nhạt nói: "Các anh cứ làm việc của mình đi!"

Mấy người kỹ sư cũng chỉ gật đầu một cái, vì dù có cả nể Lãnh Tinh Hàn nhưng bản thân mỗi người bọn họ cũng là thành phần có tiếng tăm trong ngành nên bọn họ chỉ tập trung bàn thảo phần mấu chốt của cuộc họp chứ không quán lấy xu nịnh Lãnh Tinh Hàn. Chính bọn họ cũng hiểu rằng ông chủ khó tính này quan tâm đến hiệu quả công việc và năng lực làm việc hơn là những lời nói sáo rỗng vô bổ.

Đôi mắt sáng quắt của Lãnh Tinh Hàn quét một vòng quanh phòng, cuối cùng anh đến tìm giấy bút trên chiếc bàn lớn chất đầy bản vẽ rồi ngồi xuống chỉnh tề, đầu tiên là hơi trầm tư sau đó bắt đầu động bút...

Bên kia mọi người đang侃侃而谈 bàn thảo, bên này Lãnh Tinh Hàn lại yên tĩnh giống như không tồn tại, thỉnh thoảng phát ra tiếng vẽ rột rẹt trên giấy...

Về mặt Lãnh Tinh Hàn hết sức chán chú, thậm chí tiếng ồn ào của cuộc họp bên kia cũng không mấy may ảnh hưởng đến anh. Cùng lúc những kỹ sư bên kia đang đau đầu chọn lựa phương án nhưng khổ nỗi mọi người đều cảm thấy bản thiết kế không có vấn đề gì, nội dung cũng phù hợp chủ đề nhưng xem tới xem lui vẫn cảm thấy không hài lòng, còn chưa hài lòng điểm nào thì mọi người vẫn không tìm ra được.

Lúc này mọi người không khỏi đồng loạt hướng mắt về phía Lãnh Tinh Hàn với vẻ mặt lạnh như băng nhưng rất chuyên tâm phác họa gì đó, anh ta như cách ly với thế giới này, chỉ là đắm chìm trong suy nghĩ của mình...

Bọn họ chưa từng thấy qua một Lãnh Tinh Hàn có thần thái như thế, có chăng là sự chuyên tâm vào bản vẽ lại có phần quen thuộc với bọn họ vì khi mỗi người chịu trách nhiệm thiết kế mẫu mới bọn họ đều tập trung tuyệt đối vào tác phẩm của mình.

Mấy người kỹ sư không hẹn mà cùng nhìn nhau, trầm mặc, một người trong đó người nhỏ giọng đề nghị: "Hay là...chúng ta xin ý kiến của tổng giám đốc xem thế nào!"

Mọi người lại nhìn nhau, không hẹn mà cùng gật đầu một cái, bởi ai cũng đã thấy tổng giám đốc về mẫu dây chuyền "Tinh Thiên", xem qua thì cũng không có gì xuất sắc nhưng đến khi gia công xong đem đi soi dưới góc độ khúc xạ khi xoay tròn và phản chiếu thì nó lại trở thành một món đồ trang sức trên cả tuyệt vời.

Mọi người yên tĩnh chờ đợi, Lãnh Tinh Hàn vẫn đang chuyên chú vẽ thiết kế đồ, cho đến sắc trời bên ngoài đã tối anh mới dừng bút, trong đôi mắt đen như mực ấy khi nhìn vào tác phẩm của mình hiện lên từng tia mê luyến, lại càng giống như ánh nhìn của một người đối với mối tình sâu đậm nhưng không níu giữ được đành trơ mắt nhói lòng bỏ qua.

Lãnh Tinh Hàn nhướn mắt lên nhìn đám người trước mặt lạnh nhạt nói: "Đem bản thiết kế của quý sau qua đây xem!"

Mấy kỹ sư cả kinh, không ngờ Lãnh Tinh Hàn tập trung như vậy nhưng lại đoán biết ý nghĩ của bọn họ, một người trưởng nhóm phản ứng nhanh vội mang mấy bản thiết kế ưng ý nhất qua cho anh xem.

Lãnh Tinh Hàn nhìn sơ qua thành quả của nhóm người, lạnh nhạt nói: "Logo cầu kỳ quá!"

Cắt lời anh buông xấp bản thiết kế mẫu xuống đồng thời, cầm bản phác thảo của mình lên rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng thiết kế.

Mấy kỹ sư rồi rít xem lại bản thiết kế của mình, mọi người như được Lãnh Tinh Hàn chỉ điểm đúng chỗ, ánh mắt bọn họ theo đó mà sáng lên.

"Đối với việc thiết kế, tổng giám đốc quả thật có tài năng thiên phú. Nếu như anh ta vào giới chắc chắn...sẽ nhất định đạt được thành tựu rất lớn!" Một kỹ sư nhận xét với vẻ khâm phục.

Lãnh Tinh Hàn đi thẳng đến bộ phận sản xuất, đưa bản thiết kế đến tận tay tổ trưởng tổ gia công rồi rời đi. Xe của anh lên đường quay về thành phố A khi màn đêm đã bao trùm xuống mọi ngã ngách. Con gió đầu đông vô tình lùa vào khe cửa mang theo hơi lạnh se sắt thế nhưng anh không cảm thấy lạnh...

"Két..." Tiếng phanh xe đột nhiên truyền đến, đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Tinh Hàn thâm thúy nhìn quán ăn bên đường mà không hay mình đã đến quán Nụ Cười.

Đôi môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn khẽ nhếch lên một đường cong tự cười mình, về mặt bình thân anh mở cửa xuống xe.

"Ting ting ting..." Tiếng chuông giòn vang nhắc nhở Nimola đang bận rộn bên trong có khách đến. Bà ta nhìn thấy là Lãnh Tinh Hàn, gương mặt liền nở nụ cười thật tươi đón tiếp. Nhưng khi đưa mắt nhìn phía sau lưng anh như tìm kiếm lại thấy chỉ có một mình Lãnh Tinh Hàn, bà ta vừa vui vẻ đón anh vào bên trong vừa hỏi: "Hôm nay sao chỉ có một mình cậu thôi vậy?"

"Gần đây cô ấy hơi bận rộn!" Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt đáp xong, người đã bị Nimola kéo ngồi xuống. Lúc này anh mới phát hiện thật trùng hợp khi anh đang ngồi ở chỗ trước kia.

"Ừ, tôi có đọc báo...". Trong lúc rót trà cho Lãnh Tinh Hàn, Nimola nói thêm: "Gần đây Tiểu Tinh Thiên rất lợi hại nha, tôi thấy cô ấy thường hay lên báo lắm!"

Lãnh Tinh Hàn nhếch nhếch đôi môi. Có lẽ nghe nhắc đến chuyện xưa nhiều nên anh cũng chìm đắm trong hồi ức cũ. Đối với người xưa anh không khỏi có cảm giác thân thuộc.

"Đã kiên cường so với khi còn bé rất nhiều!"

Nimola khẽ nhú mày gật đầu, sau đó bà ta lại nhìn Lãnh Tinh Hàn một cách thâm ý nói: "Tiểu Tinh Thiên càng ngày càng kiên cường rồi, nhưng... Mặt Trời Nhỏ lại không hề thay đổi gì!"

Lãnh Tinh Hàn vẫn như cũ, anh nhếch môi cười nhạt, cũng không để ý suy nghĩ sâu xa đến lời nói của Nimola.

"Hay là dùng một phần com cà ri bò nha?" Nimola hỏi.

"Được!" Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng đáp lại.

Nimola khẽ gật đầu rồi đi dặn dò Singh chuẩn bị phần ăn cho Lãnh Tinh Hàn, sau đó bà ta lại luôn tay làm việc. Mặc dù đã qua giờ cao điểm phục vụ tại chỗ nhưng quán vẫn phải giao com cho nhân viên văn phòng khu vực chung quanh nên trong quán vẫn tương đối bận rộn.

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng dựa vào ghế ngồi, ánh mắt lơ đãng rơi vào nơi nào đó đối diện...Anh mơ màng nhớ đến vẻ mặt của Mộ Thiên Thanh hôm đó...

Rõ ràng mỗi lần đều là lơ đãng, nhưng từng sắc thái về mặt từng động tác của cô đều đã len lỏi xâm nhập vào đầu anh từ khi nào...

"Ting ting ting..." Âm thanh này thỉnh thoảng vọng đến, rất dễ nghe giống như âm thanh từ xưa vọng lại làm cho người ta như sống lại trong hồi ức cũ...Trước chiếc xe bán thức ăn của Nimola và Singh, Mặt trời nhỏ nắm tay đất Tiểu Thanh Thiên đi ăn vặt, Tiểu Thanh Thiên ăn rất ít nhưng lại thích ăn mỗi loại một ít, thích nhất là mấy loại cà ri cá viên.

Vợ chồng Singh cũng thật tốt bụng. Mỗi lần thấy Tiểu Thanh Thiên đi qua bọn họ đều làm một chiếc xiên que với các loại viên cà ri mùi vị khác nhau cho cô bé, để cho cô có thể nếm qua tất cả các loại một lượt.

Ánh mắt Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng buông thõng xuống kèm theo cái nhếch môi cười tự giễu. Rõ ràng chỉ là một hồi ức xa vời nhưng anh như sống lại khoảnh khắc ấy, thậm chí anh còn có thể tưởng tượng được dáng vẻ của Tiểu Thanh Thiên lúc đó.

"Anh...anh cũng tới dùng com?"

Đột nhiên, một giọng nói dịu dàng có phần chần chừ vang lên. Lãnh Tinh Hàn khẽ cau mày ngẩng đầu, sắc mặt lạnh nhạt bình tĩnh nhìn Mộ Thiên Thanh, gật đầu nói: "Cô cũng tới à?"

Mộ Thiên Thanh cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Nhất thời hai người cảm thấy lúng túng, đối thoại lạnh nhạt, ngôn ngữ cũng cứng nhắc.

"Ngồi chung đi!" Giọng Lãnh Tinh Hàn vẫn hờ hững như cũ.

Mộ Thiên Thanh ngồi xuống đối diện, chỗ ngồi cũ, khung cảnh cũ... nhưng cảnh còn người mất, người dẫu còn đây nhưng tâm tình đã khác xưa...

Nimola rất bận, khi thấy Mộ Thiên Thanh tới, cô ta chỉ cười cười một cách thần bí rồi rời đi lo chuẩn bị phần ăn cho cô, không quên cộng thêm một xâu nhiều loại cà ri viên.

Lãnh Tinh Hàn vốn trầm mặc, Mộ Thiên Thanh không biết phải nói gì chỉ yên lặng ăn mấy thứ linh tinh, không khí cực kỳ quỷ dị..

"Hôm nay không có phiên trực à?" Rốt cuộc Lãnh Tinh Hàn phá vỡ bầu không khí yên lặng hỏi.

Mộ Thiên Thanh gật đầu đáp: "Gần đây quá mức yên ắng rồi! Bên phía Dạ Ứng giống như không có người luôn. Thượng Quan..." Dừng một chút, Mộ Thiên Thanh nói tiếp: "Sếp Mộc nói sẽ nghiên cứu thay đổi chiến thuật, hai ngày nữa bắt đầu chiến dịch mới!"

"Chuyện này mà cũng có thể nói với tôi à?" Lãnh Tinh Hàn nhíu mày hỏi: "Không sợ tôi sẽ tiết lộ hành động của bọn cô à?"

"Anh sẽ làm thế sao?" Mộ Thiên Thanh bình tĩnh hỏi và chăm chú nhìn Lãnh Tinh Hàn, cô không biết tại sao mình phải nói cho anh biết chuyện này, có lẽ... trong lòng cô vẫn luôn ôm ấp một niềm hy vọng xa vời nào đó chăng?

Mộ Thiên Thanh khẽ cười đáp:

"Rất có thể!" Lãnh Tinh Hàn tùy ý nói thêm: "Cuộc sống ở thành phố A vốn xô bồ như vậy, một công ty không hề nhúng chàm liệu có thể phát triển được không?"

Mộ Thiên Thanh nhíu lông mày. Đương nhiên cô biết những chuyện này nhưng biết chỉ là biết thế thôi, điều đó không nói lên rằng cô nghe lọt tai điều Lãnh Tinh Hàn nói cũng như không thể khơi gợi được sự đồng cảm của cô vào lúc này.

"Mặc kệ như thế nào... tôi tin tưởng anh sẽ không hại tôi!" Mộ Thiên Thanh nghiêm túc nói. Cô không biết tại sao mình có thể khẳng định như vậy nhưng cô biết Lãnh Tinh Hàn sẽ không hại cô, điều này không liên quan đến cảm giác của cô đối với anh.

Đôi môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn cong lên cười khẩy, anh bung ly nước lên nhấp một hớp, ánh mắt chậm rãi ngẩng lên nhìn Mộ Thiên Thanh lạnh lùng nói: "Nói gì cũng không qua được lợi ích trước mắt cả."

Mộ Thiên Thanh hơi nhíu chân mày, Lãnh Tinh Hàn vừa dứt lời, cô liền nghĩ tới chuyện giữa anh và Tiêu thần..

"Cô còn nhớ chuyện tôi đã từng hỏi cô không?" Lãnh Tinh Hàn đặt ly nước xuống, nhíu mắt đầy vẻ hoài nghi nhìn Mộ Thiên Thanh nói tiếp: "Tôi đã từng hỏi cô... Nếu như tôi làm việc không nên làm thì cô nghĩ như thế nào? Giờ thì sao? Câu trả lời của cô là gì?"

Chương 111: Rời khỏi Dạ Ứng (9)

Edit: Diem Nguyen

Nguồn: tieuthuyetedit.net

"Cô còn nhớ chuyện tôi đã từng hỏi cô không?" Lãnh Tinh Hàn đặt ly nước xuống, nhíu mắt đầy vẻ hoài nghi nhìn Mộ Thiên Thanh nói tiếp: "Tôi đã từng hỏi cô... Nếu như tôi làm việc không nên làm thì cô nghĩ như thế nào? Giờ thì sao? Câu trả lời của cô là gì?"

Mộ Thiên Thanh chớp chớp lông mi, ngược mắt lảng tránh nhìn Lãnh Tinh Hàn. Về mặt cô như muốn nhìn thấu anh, có nghiêm túc nhưng cũng có phần mờ mịt. Cuối cùng vẫn là một cô kiên định, cô nói: "Không có ai có thể vi phạm pháp luật!"

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhếch môi cười nhạt, lộ ra dáng vẻ thư thái, anh tự nhiên nói: "Ừ, rất kiên trì... Đây mới là cô!"

"Hả?" Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên nhìn Lãnh Tinh Hàn, cô cảm thấy không hiểu được ý tứ sâu xa của anh bên trong câu nói vừa rồi. Nói như vậy có ý gì chứ???

"Không có gì, nhanh ăn đi..." Lãnh Tinh Hàn chậm chạp nhắc nhở: "Không phải là cô không thích ăn đồ nguội sao?"

Mộ Thiên Thanh có phản động lòng, cảm giác như thế này, cuộc trò chuyện với những câu nói đầy ý cười như thế này khiến cô như sống lại những phút giây rung động hết như thời thơ bé...

*

Mặc dù "Liệp Ứng" đang tiến hàng cải tổ nhưng những cuộc can quét quy mô nhỏ không vì thế mà ngừng lại. Điều này khiến cho thế giới ngầm trong thành phố A điều đứng một phen: không vận chuyển được hàng, không thể giao dịch mua bán bình thường được, thu nhập bị ảnh hưởng khiến một mớ người nhao nhao muốn nổi xung.

Thế nhưng chẳng có ai dám hành động lỗ mắng vì không ai muốn ném trái đắng của Thượng Quan Mộc.

Tại biệt thự nhà Thượng Quan.

Từ sau khi xuất viện Thượng Quan Mộc rất ít khi về nhà ăn cơm.

Vừa ra viện là phải dẫn dắt đội "Liệp Ứng" với vai trò tổng chỉ huy nên có lẽ Thượng Quan Mộc đã xem đồn cảnh sát như nhà, điều này làm Tri Uyển Như không vui.

Trên bàn ăn, không khí có vẻ nặng nề. Trì Uyển Như vừa đau lòng khi thấy con trai vừa xuất viện không có thời gian nghỉ ngơi đã phải tiếp tục công tác lại vừa lo lắng muộn phiền khi thấy anh không biết quý trọng thân thể mình.

Khuôn mặt Thượng Quan Mộc vẫn mang theo nét cười cùng Thượng Quan Dịch bàn luận tình hình thời sự, anh cũng không quên gấp thức ăn cho Trì Uyển Như, thỉnh thoảng an ủi bà vài câu bà mới vui vẻ lên đôi chút.

Sau khi com nước xong, người giúp việc thu dọn chén bát, Trì Uyển Như muốn lôi kéo Thượng Quan Mộc để nói chuyện Lam Nhu nhưng vừa định mở miệng Thượng Quan Dịch liền đứng dậy gọi Thượng Quan Mộc theo vào phòng sách, Trì Uyển Như bức dọc trừng nhìn theo mà lại không thể làm gì.

"Nếu ba không gọi con lên đây chắc con sẽ bị khủng bố tinh thần quá!" Thượng Quan Mộc nhún vai cười nói.

"Con cũng hiểu ý của mẹ con mà, đừng trách bà ấy!" Thượng Quan Dịch nhận ly trà do người giúp việc đưa tới nhấp một hớp và nhắc anh.

Dường như bà Trì Uyển Như không quan tâm đến suy nghĩ của ông nên cứ một mực đem Lam Nhu đẩy vào người A Mộc. Hiện giờ ông không muốn để chuyện tình cảm vướng bận đến sự nghiệp của A Mộc.

"Gần đây mọi việc vẫn thuận lợi chứ?"

"Cũng được!" Đối với chuyện công việc, Thượng Quan Mộc rất có trách nhiệm và giỏi nghiệp vụ nên ba anh chỉ thuận miệng hỏi thăm chứ nếu như muốn biết từng hành động hay từng đợt chiến dịch cụ thể thì ông không cần hỏi anh vì ông đã từng làm ở đây.

"Ừm!" Thượng Quan Dịch đáp một tiếng, đặt tách trà trong tay xuống lơ đãng hỏi: "Nghe nói lần hành động này... Mộ Thiên Thanh có biểu hiện không tệ?"

Thượng Quan Mộc đoán Thượng Quan Dịch sẽ hỏi anh chuyện này nên chậm rãi đáp: "Từ trước đến nay cô ấy vẫn hành động rất liều mạng. Lần này bắt được không ít người của Dạ Ưng nên tổng cục rất hài lòng về biểu hiện của cô ấy."

"Lần này có hy vọng thăng chức không?"

"Không chắc..." Dù có được thông tin nội bộ nhưng Thượng Quan Mộc vẫn chưa khẳng định được điều gì. Vì lần này tuy Thiên Thanh đạt được thành tích tốt, được thăng chức cũng là điều hợp lý nhưng đây cũng là thành tích của năm nhóm người cùng phối hợp xông pha mà có được.

"Có thể thăng tiến thì tốt..." Thượng Quan Dịch muốn nói rằng dù ông không coi trọng Mộ Thiên Thanh nhưng bất kỳ ai bên cạnh A Mộc phụ tá đều không quan trọng miễn là người đó có thể giúp anh xuôi chèo mát mái trên quan trường.

*

Cuối cùng Mộ Thiên Thanh và Lãnh Tinh Hàn cũng dùng xong bữa com. Không biết là vì cố ý trì hoãn hay vì nhìn nhau nuốt không trôi mà hai người mất tới hai tiếng đồng hồ.

Được Nimola và Singh vui vẻ tiễn ra tận cửa hai người cười cười vẫy tay tạm biệt bọn họ. Lúc này hai người sống bước ra bên ngoài bãi xe, đêm đã muộn, con gió lạnh lùa qua khiến cả hai đều run mình co ro.

"Buổi tối có bận gì không?" Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt mở miệng, dù chỉ là hỏi thăm nhưng lại khiến người đối diện khó giữ được nét bình tĩnh.

Mộ Thiên Thanh lắc đầu, nhún vai nói: "Không có, ngày mai được nghỉ, ngày mốt mới bắt tay vào chiến dịch hành động mới."

"Đi với tôi đến một nơi được không?" Rõ ràng là hỏi ý kiến nhưng với khí thế qua cách hỏi dường như Lãnh Tinh Hàn đã ngầm đưa ra quyết định.

Mộ Thiên Thanh nhấp máy môi, lòng thầm muốn nói lời từ chối nhưng chân đã không tự chủ nói gót anh bước lên xe.

Trong lúc lái xe Lãnh Tinh Hàn buông lỏng nét mặt, chỉ tập trung nhìn về phía trước khác hẳn vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo thường ngày. Điều này làm cho Mộ Thiên Thanh cảm thấy ở anh có điều gì là lạ.

Nhưng Mộ Thiên Thanh không biết rằng chưa có ai từng thấy qua vẻ mặt như thế của Lãnh Tinh Hàn vì anh chưa bao giờ lái xe chở... phụ nữ.

Mộ Thiên Thanh đột nhiên nhớ đến lời của Lãnh Tinh Hàn trong lần đầu tiên ngồi xe anh, khác miệng không khác khề nhếch lên cười, nhưng liền tắt lịm trong phút chốc không biết là vì tối nay hai người không hề đối chọi gay gắt hay là vì trong tiềm thức cô không muốn phá hỏng bầu không khí yên tĩnh đêm nay, chỉ biết rằng lúc này tâm tình cô không còn nặng nề như trước.

"Bộ lúc lái xe anh thật sự không để phụ nữ lên xe sao?" Mộ Thiên Thanh tò mò nhìn lên một bên gò má lạnh lùng như tượng điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn quay đầu liếc nhìn cô một cái, trong đôi mắt thoáng qua một tia cảm xúc phức tạp, giọng anh buồn buồn đáp: "Ừ".

"Nhưng... tôi nhớ là đã..." Mộ Thiên Thanh bĩu môi nói: "... ngồi xe anh nhiều lần rồi!"

Mặt Lãnh Tinh Hàn vẫn không đổi sắc, vẫn giọng điệu như cũ "Ừ" một tiếng.

Mộ Thiên Thanh nhú mày cắn răng nghiêng lợi nhìn Lãnh Tinh Hàn, lòng thầm oán: "Bộ anh xem tôi không phải là phụ nữ chắc."

"Tôi biết rất rõ cô là phụ nữ." Lãnh Tinh Hàn giống như đi guốc trong bụng Mộ Thiên Thanh, đoán biết cô đang nghĩ gì nên lạnh nhạt mở miệng.

Anh lại liếc cô một cái rồi dời tầm mắt về phía trước và chậm rãi nói: "Trước giờ tôi lái xe chỉ chở qua một mình cô thôi."

Mộ Thiên Thanh khẽ kinh ngạc nhưng sau đó trong lòng lại dâng lên một cái cảm giác ngọt ngào muốn nổ tung và sau cùng lại là cảm giác ngọt ngào lan chảy đến từng ngõ ngách tế bào trong cơ thể, một loại cảm giác vui sướng khi được nâng niu trong lòng bàn tay, trân quý như muốn dùng tính mạng để yêu thương bảo vệ vậy.

Mộ Thiên Thanh mím môi cup mắt, cô không muốn để anh nhìn thấu nội tâm của mình. Mà có lẽ Lãnh Tinh Hàn sẽ không có ý gì khác với cô, đến bước này rồi cô và anh không thể nào...

Không gian bên trong buồng xe chật hẹp lại trở nên tĩnh lặng hẳn. Cứ như vậy Lãnh Tinh Hàn lái xe băng qua thành phố A, một đường yên lặng cho đến khi tới bến tàu Hoàng Gia mới dừng lại.

Bến tàu chỉ có duy nhất một chiếc du thuyền khổng lồ đang neo đậu. Nhìn thấy lúc này trên tàu đang đãi tiệc, Mộ Thiên Thanh hơi nhú chân mày nhưng cũng chỉ im lặng theo anh xuống xe và nói gót anh đi về phía trước...

Lúc Mộ Thiên Thanh muốn mở miệng hỏi thì Lãnh Tinh Hàn đã rẽ lối sang một bên bến tàu đi về phía mấy chiếc du thuyền con. Khi này đứng ở bảo đậu xe cô chỉ chăm chăm nhìn chiếc tàu to hào nhoáng mà không phát hiện ra vẫn còn mấy chiếc du thuyền con đậu cặp bên.

Lãnh Tinh Hàn bước lên du thuyền trước đồng thời xoay người lại đưa tay chờ đỡ cô. Về mặt anh tuy vẫn lạnh lùng nhưng trong mắt Mộ Thiên Thanh con người anh đã bộc lộ nét dịu dàng trầm ấm.

...

"Em không dám lên đi!" Cô bé nhú mày nhìn bức tường nhỉnh cao hơn mình chu mỏ nói.

Cậu bé ngồi trên bờ tường dụ dỗ: "Ồ trên đây có thể ngắm được rất nhiều bụi hoa hồng nè! Đẹp lắm luôn!"

"Em không leo lên đâu!" Cô bé quật cường nói.

"Đừng sợ, để anh kéo em..." Cậu bé cười tươi, chìa bàn tay về phía cô bé.

Cô bé ngược nhìn cậu, tuy vẫn sợ sệt nhưng cô lại không do dự đưa bàn tay nhỏ bé của mình cho cậu. Vào thời khắc đó cô bé không đắn đo suy nghĩ: cậu bé chỉ lớn hơn cô vài tuổi thì liệu có thể kéo cô lên trên đấy được không?

Khi cô bé có thể an ổn ngồi trên bờ tường ngắm hoa, cô liền nở một nụ cười toả nắng nhìn cậu hào hứng nói: "Mặt Trời Nhỏ, Mặt Trời Nhỏ xem ở bên đó có nhiều hoa hồng chưa kìa, đẹp quá!"

...

Mộ Thiên Thanh nhẹ nhàng đặt tay của mình vào lòng bàn tay Lãnh Tinh Hàn. Đêm đông, bàn tay cô lạnh cóng nhưng tay anh lại thật ấm áp. Cô biết mình không nên đánh đồng Lãnh Tinh Hàn và Mặt Trời Nhỏ nhưng cảm xúc quả thật khó điều khiển theo ý muốn. Bỗng dưng lúc này cô như sống lại thời thơ bé.

Đã nhiều năm rồi, từ lúc công ty của ba phá sản, đến chuyện ba mẹ ly hôn làm cho cô thật sự suy sụp đến mức tưởng chừng như không thể chịu đựng nổi. Nghĩ lại cô tự hỏi nếu như không có Mặt

Trời Nhỏ và Giáo Hội dùm bọc thì cô có thể sống qua những ngày tháng đó không?

"Dù có gặp khó khăn gì em cũng phải tin rằng phía trước luôn có một tương lai tươi sáng đang đón chờ em...Hãy nhớ, chờ anh trở lại tìm em!"

Đã qua nhiều năm rửa tội...Lời hứa năm đó...cũng đã xa vời.

Dù Tiêu Thân hay Lãnh Tinh Hàn đã từng là Mặt Trời Nhỏ của cô thì tới hôm nay bọn họ đã không là gì nữa.

Mộ Thiên Thanh mím môi, phóng lên du thuyền... Thật ra với thể lực của cô bây giờ không cần anh đỡ cô vẫn có thể lên thuyền dễ dàng, khoảng cách ngắn như vậy đối với cô không đáng gì.

Sau khi ổn định trên thuyền nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn bận rộn, ánh mắt của cô nhẹ nhàng dõi theo anh điều khiển chiếc du thuyền chậm rãi rời bến. Từ đầu đến cuối

Mộ Thiên Thanh không hề hỏi anh đi đâu vì chẳng hiểu sao khi ở cùng Lãnh Tinh Hàn cô có cảm giác bình an trong lòng.

Khi chiếc du thuyền di chuyển xa bờ và chìm dần vào trong màn đêm đen trên biển thì từ trong góc tối một bóng người chậm chậm bước ra nhìn vào hướng tàu vừa đi mà nhếch môi nở một nụ cười thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Rời khỏi Dạ Ưng (9)

Edit: Diem Nguyen

"Cô còn nhớ chuyện tôi đã từng hỏi cô không?" Lãnh Tĩnh Hàn đặt ly nước xuống, nhú mắt đầy vẻ hoài nghi nhìn Mộ Thiên Thanh nói tiếp: "Tôi đã từng hỏi cô... Nếu như tôi làm việc không nên làm thì cô nghĩ như thế nào? Giờ thì sao? Câu trả lời của cô là gì?"

Mộ Thiên Thanh chớp chớp lông mi, ngược mắt lảng động nhìn Lãnh Tĩnh Hàn. Vẻ mặt cô như muốn nhìn thấu anh, có nghiêm túc nhưng cũng có phần mờ mịt. Cuối cùng vẫn là một cổ kiên định, cô nói: "Không có ai có thể vi phạm pháp luật!"

Lãnh Tĩnh Hàn khẽ nhếch môi cười nhạt, lộ ra dáng vẻ thư thái, anh tự nhiên nói: "Ừ, rất kiên trì... Đây mới là cô!"

"Hà?" Mộ Thiên Thanh ngạc nhiên nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, cô cảm thấy không hiểu được ý tứ sâu xa của anh bên trong câu nói vừa rồi. Nói như vậy có ý gì chứ???

"Không có gì, nhanh ăn đi..." Lãnh Tĩnh Hàn chậm chạp nhắc nhở: "Không phải là cô không thích ăn đồ nguội sao?"

Mộ Thiên Thanh có phản động lòng, cảm giác như thế này, cuộc trò chuyện với những câu nói đầy ý cười như thế này khiến cô như sống lại những phút giây rung động hết như thời thơ bé...

*

Mặc dù "Liệp Ưng" đang tiến hàng cải tổ nhưng những cuộc can quét quy mô nhỏ không vì thế mà ngừng lại. Điều này khiến cho thế giới ngầm trong thành phố A điều đứng một phen: không vận chuyển được hàng, không thể giao dịch mua bán bình thường được, thu nhập bị ảnh hưởng khiến một mớ người nhao nhao muốn nổi xung.

Thế nhưng chẳng có ai dám hành động lỗ mắng vì không ai muốn ném trái đắng của Thượng Quan Mộc.

Tại biệt thự nhà Thượng Quan.

Từ sau khi xuất viện Thượng Quan Mộc rất ít khi về nhà ăn cơm.

Vừa ra viện là phải dẫn dắt đội "Liệp Ưng" với vai trò tổng chỉ huy nên có lẽ Thượng Quan Mộc đã xem đồn cảnh sát như nhà, điều này làm Tri Uyển Như không vui.

Trên bàn ăn, không khí có vẻ nặng nề. Tri Uyển Như vừa đau lòng khi thấy con trai vừa xuất viện không có thời gian nghỉ ngơi đã phải tiếp tục công tác lại vừa lo lắng muộn phiền khi thấy anh không biết quý trọng thân thể mình.

Khuôn mặt Thượng Quan Mộc vẫn mang theo nét cười cùng Thượng Quan Dịch bàn luận tình hình thời sự, anh cũng không quên gấp thức ăn cho Tri Uyển Như, thỉnh thoảng an ủi bà vài câu bà mới vui vẻ lên đôi chút.

Sau khi cơm nước xong, người giúp việc thu dọn chén bát, Tri Uyển Như muốn lôi kéo Thượng Quan Mộc để nói chuyện Lam Nhu nhưng vừa định mở miệng Thượng Quan Dịch liền đứng dậy gọi Thượng Quan Mộc theo vào phòng sách, Tri Uyển Như bức dọc trừng nhìn theo mà lại không thể làm gì.

"Nếu ba không gọi con lên đây chắc con sẽ bị khủng bố tinh thần quá!" Thượng Quan Mộc nhún vai cười nói.

"Con cũng hiểu ý của mẹ con mà, đừng trách bà ấy!" Thượng Quan Dịch nhận ly trà do người giúp việc đưa tới nhấp một hớp và nhắc anh.

Dường như bà Tri Uyển Như không quan tâm đến suy nghĩ của ông nên cứ một mực đem Lam Nhu đẩy vào người A Mộc. Hiện giờ ông không muốn để chuyện tình cảm vướng bận đến sự nghiệp của A Mộc.

"Gần đây mọi việc vẫn thuận lợi chứ?"

"Cũng được!" Đối với chuyện công việc, Thượng Quan Mộc rất có trách nhiệm và giỏi nghiệp vụ nên ba anh chỉ thuận miệng hỏi thăm chứ nếu như muốn biết từng hành động hay từng đợt chiến dịch cụ thể thì ông không cần hỏi anh vì ông đã từng làm ở đây.

"Ừm!" Thượng Quan Dịch đáp một tiếng, đặt tách trà trong tay xuống lơ đãng hỏi: "Nghe nói lần hành động này... Mộ Thiên Thanh có biểu hiện không

tê?"

Thượng Quan Mộc đoán Thượng Quan Dịch sẽ hỏi anh chuyện này nên chậm rãi đáp: "Từ trước đến nay cô ấy vẫn hành động rất liều mạng. Lần này bắt được không ít người của Dạ Ưng nên tổng cục rất hài lòng về biểu hiện của cô ấy."

"Lần này có hy vọng thăng chức không?"

"Không chắc..." Dù có được thông tin nội bộ nhưng Thượng Quan Mộc vẫn chưa khẳng định được điều gì. Vì lần này tuy Thiên Thanh đạt được thành tích tốt, được thăng chức cũng là điều hợp lý nhưng đây cũng là thành tích của năm nhóm người cùng phối hợp xông pha mà có được.

"Có thể thăng tiến thì tốt..." Thượng Quan Dịch muốn nói rằng dù ông không coi trọng Mộ Thiên Thanh nhưng bất kỳ ai bên cạnh A Mộc phụ tá đều không quan trọng miễn là người đó có thể giúp anh xuôi chèo mát mái trên quan trường.

*

Cuối cùng Mộ Thiên Thanh và Lãnh Tinh Hàn cũng dùng xong bữa cơm. Không biết là vì cố ý trì hoãn hay vì nhìn nhau nuốt không trôi mà hai người mắt tới hai tiếng đồng hồ.

Được Nimola và Singh vui vẻ tiễn ra tận cửa hai người cười cười vẫy tay tạm biệt bọn họ. Lúc này hai người sóng bước ra bên ngoài bãi xe, đêm đã muộn, con gió lạnh lùa qua khiến cả hai đều run mình co ro.

"Buổi tối có bận gì không?" Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt mở miệng, dù chỉ là hỏi thăm nhưng lại khiến người đối diện khó giữ được nét bình tĩnh.

Mộ Thiên Thanh lắc đầu, nhún vai nói: "Không có, ngày mai được nghỉ, ngày mốt mới bắt tay vào chiến dịch hành động mới."

"Đi với tôi đến một nơi được không?" Rõ ràng là hỏi ý kiến nhưng với khí thế qua cách hỏi dường như Lãnh Tinh Hàn đã ngầm đưa ra quyết định.

Mộ Thiên Thanh mấp máy môi, lòng thầm muốn nói lời từ chối nhưng chân đã không tự chủ nổi gót anh bước lên xe.

Trong lúc lái xe Lãnh Tinh Hàn buông lỏng nét mặt, chỉ tập trung nhìn về phía trước khác hẳn vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo thường ngày. Điều này làm cho Mộ Thiên Thanh cảm thấy ở anh có điều gì là lạ.

Nhưng Mộ Thiên Thanh không biết rằng chưa có ai từng thấy qua vẻ mặt như thế của Lãnh Tinh Hàn vì anh chưa bao giờ lái xe chở... phụ nữ.

Mộ Thiên Thanh đột nhiên nhớ đến lời của Lãnh Tinh Hàn trong lần đầu tiên ngồi xe anh, khoe miệng không khỏi khẽ nhếch lên cười, nhưng liền tắt lịm trong phút chốc không biết là vì tối nay hai người không hề đối chọi gay gắt hay là vì trong tiềm thức cô không muốn phá hỏng bầu không khí yên tĩnh đêm nay, chỉ biết rằng lúc này tâm tình cô không còn nặng nề như trước.

"Bộ lúc lái xe anh thật sự không để phụ nữ lên xe sao?" Mộ Thiên Thanh tò mò nhìn lên một bên gò má lạnh lùng như tượng điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn quay đầu liếc nhìn cô một cái, trong đôi mắt thoáng qua một tia cảm xúc phức tạp, giọng anh buồn buồn đáp: "Ừ".

"Nhưng... tôi nhớ là đã..." Mộ Thiên Thanh bĩu môi nói: "... ngồi xe anh nhiều lần rồi!"

Mặt Lãnh Tinh Hàn vẫn không đổi sắc, vẫn giọng điệu như cũ "Ừ" một tiếng.

Mộ Thiên Thanh nhú mày cắn răng nghiêng lợi nhìn Lãnh Tinh Hàn, lòng thầm oán: "Bộ anh xem tôi không phải là phụ nữ chắc."

"Tôi biết rất rõ cô là phụ nữ." Lãnh Tinh Hàn giống như đi guốc trong bụng Mộ Thiên Thanh, đoán biết cô đang nghĩ gì nên lạnh nhạt mở miệng.

Anh lại liếc cô một cái rồi dời tầm mắt về phía trước và chậm rãi nói: "Trước giờ tôi lái xe chỉ chở qua một mình cô thôi."

Mộ Thiên Thanh khẽ kinh ngạc nhưng sau đó trong lòng lại dâng lên một cái cảm giác ngọt ngào muốn nổ tung và sau cùng lại là cảm giác ngọt ngào lan chảy đến từng ngõ ngách tế bào trong cơ thể, một loại cảm giác vui sướng khi được nâng niu trong lòng bàn tay, trân quý như muốn dùng tính mạng để yêu thương bảo vệ vậy.

Mộ Thiên Thanh mím môi cụp mắt, cô không muốn để anh nhìn thấu nội tâm của mình. Mà có lẽ Lãnh Tinh Hàn sẽ không có ý gì khác với cô, đến bước này rồi cô và anh không thể nào...

Không gian bên trong buồng xe chật hẹp lại trở nên tĩnh lặng hẳn. Cứ như vậy Lãnh Tinh Hàn lái xe băng qua thành phố A, một đường yên lặng cho đến khi tới bến tàu Hoàng Gia mới dừng lại.

Bến tàu chỉ có duy nhất một chiếc du thuyền khổng lồ đang neo đậu. Nhìn thấy lúc này trên tàu đang đãi tiệc, Mộ Thiên Thanh hơi nhú chân mày nhưng cũng chỉ im lặng theo anh xuống xe và nói gót anh đi về phía trước...

Lúc Mộ Thiên Thanh muốn mở miệng hỏi thì Lãnh Tinh Hàn đã rẽ lối sang một bên bến tàu đi về phía mấy chiếc du thuyền con. Khi này đứng ở bãi đậu xe cô chỉ chăm chăm nhìn chiếc tàu to hào nhoáng mà không phát hiện ra vẫn còn mấy chiếc du thuyền con đậu cặp bên.

Lãnh Tinh Hàn bước lên du thuyền trước đồng thời xoay người lại đưa tay chờ đỡ cô. Về mặt anh tuy vẫn lạnh lùng nhưng trong mắt Mộ Thiên Thanh con người anh đã bộc lộ nét dịu dàng trầm ấm.

...

"Em không dám lên đi!" Cô bé nhủ mày nhìn bức tường nhỉnh cao hơn mình chu mỏ nói.

Cậu bé ngồi trên bờ tường dụ dỗ: "Ồ trên đây có thể ngắm được rất nhiều bụi hoa hồng nè! Đẹp lắm luôn!"

"Em không leo lên đâu!" Cô bé quật cường nói.

"Đừng sợ, để anh kéo em..." Cậu bé cười tươi, chìa bàn tay về phía cô bé.

Cô bé ngược nhìn cậu, tuy vẫn sợ sệt nhưng cô lại không do dự đưa bàn tay nhỏ bé của mình cho cậu. Vào thời khắc đó cô bé không đắn đo suy nghĩ: cậu bé chỉ lớn hơn cô vài tuổi thì liệu có thể kéo cô lên trên đấy được không?

Khi cô bé có thể an ổn ngồi trên bờ tường ngắm hoa, cô liền nở một nụ cười toả nắng nhìn cậu hào hứng nói: "Mặt Trời Nhỏ, Mặt Trời Nhỏ xem ở bên đó có nhiều hoa hồng chưa kia, đẹp quá!"

...

Mộ Thiên Thanh nhẹ nhàng đặt tay của mình vào lòng bàn tay Lãnh Tinh Hàn. Đêm đông, bàn tay cô lạnh cóng nhưng tay anh lại thật ấm áp. Cô biết mình không nên đánh đồng Lãnh Tinh Hàn và Mặt Trời Nhỏ nhưng cảm xúc quá thật khó điều khiển theo ý muốn. Bỗng dưng lúc này cô như sống lại thời thơ bé.

Đã nhiều năm rồi, từ lúc công ty của ba phá sản, đến chuyện ba mẹ ly hôn làm cho cô thật sự suy sụp đến mức tưởng chừng như không thể chịu đựng nổi. Nghĩ lại cô tự hỏi nếu như không có Mặt

Trời Nhỏ và Giáo Hội đùm bọc thì cô có thể sống qua những ngày tháng đó không?

"Dù có gặp khó khăn gì em cũng phải tin rằng phía trước luôn có một tương lai tươi sáng đang đón chờ em...Hãy nhớ, chờ anh trở lại tìm em!"

Đã qua nhiều năm rồi...Lời hứa năm đó...cũng đã xa vời.

Dù Tiêu Thần hay Lãnh Tinh Hàn đã từng là Mặt Trời Nhỏ của cô thì tới hôm nay bọn họ đã không là gì nữa.

Mộ Thiên Thanh mím môi, phóng lên du thuyền... Thật ra với thể lực của cô bây giờ không cần anh đỡ cô vẫn có thể lên thuyền dễ dàng, khoảng cách ngắn như vậy đối với cô không đáng gì.

Sau khi ổn định trên thuyền nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn bận rộn, ánh mắt của cô nhẹ nhàng dõi theo anh điều khiển chiếc du thuyền chậm rãi rời bến. Từ đầu đến cuối

Mộ Thiên Thanh không hề hỏi anh đi đâu vì chẳng hiểu sao khi ở cùng Lãnh Tinh Hàn cô có cảm giác bình an trong lòng.

Khi chiếc du thuyền di chuyển xa bờ và chìm dần vào trong màn đêm đen trên biển thì từ trong góc tối một bóng người chầm chậm bước ra nhìn vào hướng tàu vừa đi mà nhếch môi nở một nụ cười thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Rời khỏi Dạ Ưng (10)

Edit: Diem Nguyen

Đã lâu rồi Lãnh Tinh Hàn không có ra biển. Kể từ khi Tiêu Thần "rời đi" anh không thích ra biển. Cùng lắm anh chỉ ngồi bên bờ biển một lát. Anh là người vốn rất thích biển vì cảm thấy biển đủ rộng, đủ sâu như lòng người vậy, nhiều khi thấy nó bình lặng nhưng thật ra trong lòng đã ngầm nổi sóng không lường trước được.

Thời tiết vốn đã lạnh, gió đêm trên biển lại càng lạnh hơn. Trước cái lạnh như cắt da cắt thịt, lạnh đến thấu xương Lãnh Tinh Hàn vẫn đứng trên boong thuyền, đôi tay đút vào túi quần bình thản như không có việc gì. Gió biển càng ngao mạn như vò như xoáy tóc anh thành những nhúm rối bời.

Mộ Thiên Thanh cảm thấy hơi lạnh nhưng vẫn chịu đựng được. Cô chăm chú nhìn Lãnh Tinh Hàn bỗng dưng phát hiện, bóng dáng anh thật cô độc.

Trừ một lần duy nhất ở Mỹ, những lần còn lại gặp anh cô đều thấy anh ăn vận rất nghiêm túc, toàn thân mặc đồ Tây màu đen. Hôm nay chìm trong sắc trời tối tăm trông anh vẫn cuồn cuộn ngạo ngút ngàn không ai sánh nổi nhưng cô nhìn thấy ẩn sâu trong con người ấy là nỗi cô đơn tịch mịch đến tê tái. Nhìn anh như vậy Mộ Thiên Thanh cũng se thắt lòng.

Là đau lòng vì anh.

Đau lòng khi thấy anh như thế.

Mộ Thiên Thanh cất bước đi về phía trước, gió biển thổi quạt vào người khiến cô không khỏi rung mình khoanh tay co ro.

Rõ ràng đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình nhưng Lãnh Tĩnh Hàn lại nhận ra Mộ Thiên Thanh đang lạnh run. Đầu tiên là liếc nhìn cô một cái, sau đó tiện tay anh cởi áo khoác ra khoác lên người cô lạnh nhạt nói: "Muốn ở đây một lát..."

Mùi thuốc lá nhàn nhạt trong hơi thở hoà cùng hơi mặn mặn của nước biển lộng trong chiếc áo khoác anh len lỏi vào mũi cô. Hơi thở của anh cũng vây quanh cô thật ấm áp. Cô im lặng gật đầu một cái, cũng không khách sáo cởi trả lại áo khoác bởi vì cô biết nếu trả áo ngay Lãnh Tĩnh Hàn nhất định sẽ sợ cô lạnh mà lập tức lui vào bên trong khoang thuyền.

Mộ Thiên Thanh len lén nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, anh đã cởi áo khoác nhưng dường như anh không biết lạnh, người vẫn đứng thẳng, ánh mắt thâm thúy vẫn đăm đăm nhìn mặt biển đen ngòm vừa dịu dàng lại vừa say mê như muốn thu nạp toàn bộ đêm đen vào trong tầm mắt.

Hắn là con người anh không quá lạnh lùng như biểu hiện ngoài mặt!

Nghĩ như vậy Mộ Thiên Thanh khẽ dời ánh mắt nhìn những con sóng lớp dập dờn trên biển. Đứng bên cạnh Lãnh Tĩnh Hàn cô vừa cảm nhận được nét lạnh lùng dứt khoát của một nhân vật trù ừ xã hội đen nhưng có những khoảnh khắc cô lại cảm giác được cái ấm áp lan toả từ trái tim anh.

Những ngày qua... vào những đêm khuya trằn trọc khó ngủ cô luôn nghĩ về anh. Dù vẫn biết như vậy sẽ không công bằng với Thượng Quan Mộc nhưng đã yêu thì khó tránh khỏi nhớ nhung...

Một người có thể vì bạn bè mà làm nhiều việc như vậy thì nhất định anh phải loại người lạnh lùng tuyệt tình.

Qua thật lâu sau hai người dường như đã quên mất thời gian đã trôi qua bao lâu, sắc trời đã tối đen như mực, trên trời cũng không có lấy một ánh sao, chân trời trước mặt và biển dường như hoà vào nhau làm một đề nốt chừng vạn vật trong sắc màu u ám.

Lãnh Tĩnh Hàn thu tầm mắt về hồ hững nói: "Muộn rồi. Về thôi!"

Nói xong anh xoay người bước vào trong khoang thuyền. Mộ Thiên Thanh mím môi bước theo sau. Bên trong máy điều hòa vẫn đang ở chế độ bật nên nhất thời cô không quen với không khí ấm áp bao trùm.

Lãnh Tĩnh Hàn trực tiếp khởi động du thuyền, nhưng không bao lâu sau chuông báo động thiếu hụt nhiên liệu bỗng rung vang lên...

Lãnh Tĩnh Hàn khẽ cau mày khi thấy ánh đèn nhấp nháy trên hộp báo thông số, ánh mắt anh càng trở nên u ám không thấy đáy.

"Sao vậy?" Mộ Thiên Thanh nghi ngờ hỏi.

"Quên đổ dầu rồi!" Lãnh Tĩnh Hàn bình tĩnh đáp, giống như đây là một chuyện rất đời bình thường.

Mộ Thiên Thanh nhăn nhó mày nghi hoặc. Dù cô không có du thuyền riêng nhưng theo thân phận của anh chắc hẳn phải có nhân viên kiểm tra máy móc và bình dầu hằng ngày và trước khi ra biển mới phải. Lẽ nào bọn họ lại quên đổ dầu?

Đang miên man suy luận bỗng cô nghe thấy giọng Lãnh Tĩnh Hàn thông báo qua điện thoại.

"Du thuyền cạn dầu rồi!" Lãnh Tĩnh Hàn bình tĩnh nói.

Mộ Thiên Thanh trầm nghĩ: Ngộ nhờ có người cố ý phá hoại không đổ dầu thì sao?

Nghĩ vậy sắc mặt Mộ Thiên Thanh nhợt nhạt hẳn. Cô bỗng nghĩ có thể là Tiêu Thần làm... Cô cũng không rõ tại sao mình lại suy luận theo chiều hướng như thế nhưng ý nghĩ này bỗng rung lên trong đầu cô.

Trong lúc Mộ Thiên Thanh còn đang cau mày suy tư thì Lãnh Tĩnh Hàn đã cúp điện thoại, nhìn bộ dạng Mộ Thiên Thanh, đôi mắt chìm ưng thay đôi thâm thúy, hồ hững nói: "Chỉ là hết dầu thôi mà..."

"Hử?" Mộ Thiên Thanh mờ mịt nhìn Lãnh Tĩnh Hàn.

"Ừm!" Lãnh Tĩnh Hàn lạnh nhạt đáp. Mỗi ngày chiếc du thuyền này đều có người đặt biệt chịu trách nhiệm kiểm tra động cơ máy tổng thể để không xảy ra bất kỳ sự cố nào. Thế nhưng lúc này lại báo hết dầu... Nếu anh đoán không lầm thì chắc chắn có người đã cố ý ra tay. Người này lại sợ Mộ Thiên Thanh lạnh nên vẫn mở máy điều hoà, vậy thì chỉ có thể là Hình Thiên.

Không phải anh không biết trong lòng A Thiên nghĩ gì nhưng có một số việc không phải cứ muốn là được. Theo tình thế hiện nay anh chỉ mong sao mọi người đều có thể bình an vượt qua...

Nghĩ vậy Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt nhìn vào mặt Mộ Thiên Thanh nói: "Lát nữa Hình Thiên sẽ tới đưa..."

Dứt lời anh đi vào trong tủ rượu lấy ra hai cái ly nhỏ, mở chai rượu quý đã được ủ lâu năm, nhẹ nhàng chậm rãi rót thứ chất lỏng đỏ đỏ ra chiếc ly thủy tinh tinh xảo như thể đang rót một cốc bình yên vào lòng.

Mộ Thiên Thanh nhận lấy ly rượu đồng thời trong lòng thầm mong Hình Thiên có thể tới muộn một chút...

Phải nói rằng từ khi nói với Lãnh Tinh Hàn những lời đó cô không thể kiềm hãm được những cảm xúc riêng của chính mình. Điều này khiến cô vô cùng chán ghét bản thân.

Nghĩ vậy Mộ Thiên Thanh chậm rãi nâng ly rượu lên, rót vào miệng ly rượu nồng, tinh khiết. Nhấp xong cô lại ngược nhìn Lãnh Tinh Hàn cũng đang lặng lẽ uống rượu hỏi: "Rốt cuộc giữa anh và anh ta đã xảy ra chuyện gì?"

"Tiêu Thần à?" Lãnh Tinh Hàn khẽ hỏi lại một tiếng, đôi mắt đen nhắm nghiền trong một mội, mở ra anh đáp: "Có lẽ là chuyện không thể cứu vãn nữa rồi."

Nghe anh nói với vẻ bình tĩnh, Mộ Thiên Thanh lại thấy nóng ruột. Cô đến bên cạnh Lãnh Tinh Hàn ngồi xuống, cùm tay tựa vào thành bàn, bàn tay lỏng lẻo nắm lấy cổ ly trong vô thức, cô nhẹ giọng hỏi tiếp: "Không phải các anh là bạn bè tốt với nhau sao?"

Lãnh Tinh Hàn nhẹ giương đôi môi mỏng hờ hững đáp: "Vẫn như trước, chỉ là bất đồng quan điểm thôi."

Ứng thật sự tuyệt tình rồi sao?

Nếu như là... Có nhiều cơ hội, tại sao anh không nắm bắt?

Mộ Thiên Thanh lặng lẽ nhìn Lãnh Tinh Hàn, lạnh lùng như tượng, không hề có cảm xúc trên mặt. Cô đoán rằng trước tới nay chưa từng có việc gì khiến anh có thể dao động nhưng cô cũng có cảm giác tuy anh lạnh lùng như vậy nhưng khi xảy ra sức mẻ tình cảm anh sẽ là người đau lòng hơn những người khác, chỉ là anh không biểu lộ ra bên ngoài mà thôi.

Nghĩ vậy Mộ Thiên Thanh bưng ly rượu dứt khoát uống cạn. Trong lòng cô thấy ngọt ngào không cách nào giải tỏa được. Cô không muốn đề ý đến chuyện của hai người bọn họ cũng không xong. Hai nhân vật tiếng tăm như vậy, dù cô không muốn biết thì tin tức về họ vẫn cứ ùn ùn trên mặt báo đầy trời.

Cô và anh không ai nói gì nữa khiến không khí giữa hai người càng trở nên tĩnh lặng hơn, ngọt ngào hơn.

Không lâu sau Mộ Thiên Thanh cảm thấy trong người mình nóng lên, khuôn mặt nóng bừng như lửa đốt. Cô còn chơi rằng khi này đứng trên bông bị gió thổi lạnh, giờ uống chút rượu sẽ thấy nóng người nhưng cảm giác nóng bức lan rất mãnh liệt khiến cô hoảng.

Cảm giác như thế này quá quen thuộc vì mấy tháng trước cô trải qua một lần!

Lãnh Tinh Hàn cũng cảm thấy có điều gì đó không đúng. Đôi mắt đen như mực nhìn ly rượu trong tay, anh cau mày thầm đoán biết chuyện gì đang diễn ra. Lúc này dưới bụng anh cũng truyền tới cảm giác trương phồng, nóng ran. Rút điện thoại ra, anh gọi ngay đến số của Hình Thiên.

"Đại ca, em sắp tới!" Giọng Hình Thiên không chút hoang mang vọng đến trong điện thoại.

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, lạnh lùng nói: "Cậu làm chuyện tốt gì thế?!"

"Hồi chiều này em không có việc gì nên mang Nhiên Nhiên ra biển chơi một lát. Lúc về em quên châm dầu." Hình Thiên giả vờ vô tội nói thêm: "Em đây đang nằm trên giường phải bò dậy đưa dầu nè. Haizz, anh biết đó, mỗi lần lên giường đâu có dễ dàng gì..."

Khuôn mặt Lãnh Tinh Hàn lộ ra vẻ lo lắng. Bụng dưới của anh càng ngày càng nóng, càng cương cứng lên mãnh liệt. Anh dời ánh mắt nhìn Mộ Thiên Thanh một cách thâm thúy. Vào lúc này, cô đã thờ hồn hên, gương mặt trở nên đỏ hồng giống như quả anh đào chín mọng, làm cho người ta thèm khát chỉ muốn "ăn" sạch sẽ.

Giọng Hình Thiên nói xin lỗi gì gì vẫn đang truyền đến nhưng Lãnh Tinh Hàn không để ý nữa. Anh biết, giờ phút này có nói gì đều vô ích, vì anh không muốn bị quấy rầy nên đã lái thuyền cách xa đất liền, việc bơi về là không thực tế còn Hình Thiên thì xem ra không thể trông cậy được nữa rồi.

Lãnh Tinh Hàn cúp điện thoại, cố gắng kiềm nén hơi thở dồn dập trên người mình mà bước qua tủ lấy mở tủ lấy một chai nước đưa cho Mộ Thiên Thanh nói: "Uống đi!"

Mộ Thiên Thanh đang nóng không được, cộng thêm việc cô biết chuyện gì đang xảy ra, liền nhận lấy chai nước anh đưa tu hừng hực. Cảm giác lạnh băng lướt qua cổ họng chạy rần rần vào trong bụng, đẩy lùi cảm giác nóng ran, nhưng chỉ trong chốc lát đầu lại vào đấy uống rồi cũng như chưa uống, người vẫn nóng hân hập, khó chịu vô cùng.

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày gọi điện thoại về bến tàu. Bên kia có người vừa nhắc máy anh liền trầm giọng nói: "Tôi đang ở cách bờ mười lăm đến hai mươi

hải lý về hướng Tây Nam. Cho thuyền nào ở gần đến đón tôi gấp!"

Nghe giọng nói trong điện thoại là của tổng giám đốc, người kia vội vàng đáp lại sau đó gọi người sắp xếp

*

Tại nhà của Hình Thiên...

Hình Thiên nằm dài trên chiếu nhìn ngắm sắc trời tối đen bên ngoài qua tấm kính thủy tinh trong phòng khách. Thẩm Duyệt Nhiên dựa vào cánh tay anh, cau mày hỏi: "Anh! Chúng ta làm như vậy có được không? Nhớ..."

"Được hay không thì cũng đã làm rồi!" Hình Thiên nhún mày, nhìn về phía Thẩm Duyệt Nhiên, thấy cô lo lắng, anh cười xấu xa nói: "Yên tâm, chuyện hôm nay nhất định thành công!"

"Lãnh Tinh Hàn không có anh thì vẫn có thể tìm người khác giúp mà..."

"Vấn đề bây giờ là toàn bộ công cụ có thể ra biển vào lúc này đều không dùng được!" Hình Thiên nhếch môi cười xấu xa hơn nữa.

Lúc chiều, anh vốn lo lắng cho đại ca nên bám sát theo dõi. Ai ngờ sau khi đại ca đến quán Nụ Cười thì Mộ Thiên Thanh cũng đến. Sau đó lại thấy đại ca chạy đến hướng bến tàu Hoàng Gia, anh đã tranh thủ trước một bước: rút dầu trong bình và bôi thuốc lên miệng ly. Chờ cho đại ca lái thuyền ra biển rồi anh mới ra tay phá hỏng toàn bộ công cụ cứu hộ...

Anh chỉ làm có nhiều đó thôi chứ đâu có quậy phá gì đâu!!!

Hình Thiên vừa nghĩ đến chuyện tốt mình đã làm vừa hôn lên mặt Thẩm Duyệt Nhiên một cái, khoe môi cười xấu xa càng thêm xấu xa hơn...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Rời khỏi Dạ Ưng (11)

Editor: Diem Nguyen

Tại bến tàu Hoàng Gia.

Những người phụ trách bến tàu và nhân viên bảo dưỡng tròn mắt nhìn nhau với nét mặt lo lắng vì không ai hiểu nổi tại sao tất cả thuyền và ca nô trên bến đều gặp trục trặc cùng lúc?!!!

Mỗi ngày bọn họ có nhiệm vụ kiểm tra tất cả thuyền và tàu, riêng tàu ca nô thì buổi sáng hôm nay còn chạy tốt thế nhưng giờ này tất cả đều đồng loạt chết máy.

"Vương Công, làm sao bây giờ?"

Trương Công lo lắng xem tình hình trước mắt, không biết là ai đã làm ra chuyện này nhưng nếu bây giờ bắt tay sửa chữa thì cũng khoảng một hai tiếng nữa mới xong.

Đang lúc buồn rầu chưa tìm được cách xử lý thoả đáng thì đột nhiên điện thoại Vương Công vang lên. Thấy người gọi đến là Hình Thiên, anh ta vội bắt máy nói: "Thư ký Hình..."

"Sao vậy?" Hình Thiên cắt ngang lời Trương Công, tay vẫn ôm sát Thẩm Duyệt Nhiên thân nhiên hỏi.

Trương Công liếc nhìn nhân viên kỹ thuật đang gấp rút sửa máy rồi cau mày chán chừ nói: "Thuyền của tổng giám đốc đang bị cạn dầu ở ngoài biển mà... ngặt nỗi bây giờ thuyền và tàu trên bến... đều bị ai đó phá hỏng hết rồi."

Lắng nghe giọng nói đứt quãng qua điện thoại Hình Thiên không khỏi nhếch môi cười, thế nhưng anh lại có ý trầm giọng nói: "Sao lại để xảy ra chuyện như vậy? Lần này là tổng giám đốc bị kẹt trên biển, nếu như là khách quý của chúng ta bị kẹt thì tập đoàn Thiên Lân còn gì là thể diện chứ?!"

Nét mặt Trương Công lộ rõ vẻ khổ sở, lòng anh ta cũng nặng trĩu. Hôm nay là ngày trực của anh ta mà lại để phát sinh chuyện như vậy, chắc...chắc là phải "cuốn gói" nghỉ việc quá!!!

Khoé môi Hình Thiên giật giật cười, anh cố dằn lại, ho nhẹ rồi nói: "Hiện giờ việc quan trọng nhất vẫn là đi đón tổng giám đốc. Bên đây tôi sẽ phái trực thăng đi rước anh ta, bên kia anh xem cho người sửa máy móc gấp đi."

"Dạ, nhưng..." Khuôn mặt Trương Công nhăn nhó, dưới ánh đèn pha càng trở nên quý dị hết sức.

"Chuyện này tôi sẽ nói khéo dùm cho. Vì thường ngày mọi người vẫn hoàn thành tốt nhiệm vụ nên lần này coi như bỏ qua, tôi hy vọng không có lần sau." Hình Thiên ý vị sâu xa nói xong liền nghe thấy Trương Công văng vẳng dạ dạ liên tục, đáy mắt anh xẹt qua một tia suy nghĩ xấu xa, anh nói: "Chuyện còn lại tôi sẽ xử lý, các anh sửa chữa xong thì có thể nghỉ ngơi."

Trương Công nghe vậy vội vàng cảm ơn Hình Thiên lia rồi ra lệnh cho mọi người gấp rút sửa chữa máy tàu tránh để phát sinh phiền phức lần nữa.

"Hừ, người cái này xấu xa vậy mà ai cũng tưởng là người tốt hết!" Thẩm Duyệt Nhiên nhủ mảy mìn nhìn Hình Thiên, sao trước kia cô không biết chồng mình kém linh như vậy nhỉ?

"Sai rồi! Chồng em là người cực kỳ tốt mới đúng." Hình Thiên nghiêm túc nói.

"Hừ!" Thẩm Duyệt Nhiên hừ hừ không phục, chợt nhớ còn điều chưa rõ cô hỏi anh: "Ông xã nè... Sao anh biết Lãnh Tĩnh Hàn nhất định sẽ ra biển mà chuẩn bị chu tất như vậy?"

Hình Thiên cười nheo mắt chậm rãi nói: "Anh ở bên cạnh anh ấy gần mười năm, ngoại trừ ngủ chung và một vài chuyện đặc biệt riêng tư khác thì hai người dính nhau như hình với bóng ấy. Mặc dù không thể nói anh hiểu con người anh ấy nhất nhưng có thể nói rằng anh hiểu thói quen của anh ấy nhất đó."

"Còn dám nói các anh không có tình..." Thẩm Duyệt Nhiên bĩu môi.

"Tình gì?" Hình Thiên chỉ nghe cô nói lung chừng bông tối sầm mặt. Anh đột nhiên lật người Thẩm Duyệt Nhiên, đè cô xuống dưới, và hung hăng hôn môi cô ngẫu nhiên rồi nhả ra cảnh cáo: "Còn dám nghĩ ngờ giới tính của chồng em à? Anh phải cho em biết thế nào là lễ độ, cho em ngày mai khỏi lếch xuồng giường nổi luôn."

Thẩm Duyệt Nhiên Hừ thở hổn hển nhìn Hình Thiên chăm chăm, nhân lúc Hình Thiên không để ý cô dứt khoát đẩy anh ngã ngửa và phóng lên người anh ngồi trên bụng anh trấn áp giảo hoạt nói: "Bà đây không phát uy thì chắc anh cho rằng bà đây chỉ là con mèo bệnh!"

"Ừ, vào lúc này thấy được cả con cọp cái luôn..." Hình Thiên khoan thai nói.

Thẩm Duyệt Nhiên nghe vậy nhất thời nhớ đến lời nói đầy tính khiêu khích của mình, mặt cô đỏ ửng. Cô vội tuột xuống khỏi người anh, lật anh lại tức giận đánh vào mông anh hỏi tiếp: "Coi như anh hiểu được Lãnh Tĩnh Hàn nhưng anh có chắc bọn họ sẽ mắc bẫy của anh không?"

Hình Thiên nhóm ngời dậy, nhún vai nói: "Chồng của em cũng đâu phải thần tiên. Anh chỉ muốn cho bọn họ có thêm thời gian gần gũi nhau thôi. Dù không có "làm" chuyện gì đặc biệt thì ít ra bọn họ cũng có thêm một kỷ niệm đáng nhớ mà."

Thẩm Duyệt Nhiên đột nhiên đứng thẳng khoanh tay ôm bả vai. Cô thấy bản thân mình rất mâu thuẫn, vừa hy vọng tình của giữa Thiên Thanh và Lãnh Tĩnh Hàn tiến triển thêm một bước vừa lại sợ mối quan hệ đó tiến triển thì sau này người đau lòng lại là Thiên Thanh.

Hình Thiên nhìn ra nỗi khổ tâm của Thẩm Duyệt Nhiên. Anh kéo cô vào lòng cùng ngã xuống chiếu nói: "Chúng ta cũng chỉ có thể giúp bọn họ đến đây thôi. Còn sau này dù có xảy ra chuyện gì chúng ta cũng sẽ không nhúng tay nữa."

Thẩm Duyệt Nhiên mím môi im lặng dựa vào lòng Hình Thiên, trên vẫn đượm vẻ lo lắng.

Hình Thiên khẽ thở dài, trong lòng anh cũng nặng nề khác thường.

Nếu nói anh vì xây dựng tình cảm cho đại ca và Mộ Thiên Thanh thì có thể nói rằng anh thực tâm vì đại ca mà chạy sấp chạy ngửa sấp đặt mọi thứ. Đại ca vốn là người cực kỳ cẩn thận và nhân nại. Thế nên để bố trí tất cả ở bến tàu anh phải đầu đầu tiên đoán những chuyện có thể diễn ra và an bài. Đầu tiên anh sẽ rút dầu khỏi bồn chỉ chừa lại đủ dầu để đi khoảng hai mươi hải lý. Anh ấy sẽ không tắt điều hoà vì sợ Mộ Thiên Thanh bị lạnh nên chắc chắn anh ta sẽ không thể đi quá xa mà cũng không thể sớm phát hiện thuyền bị hụt dầu...

Chuyện dầu thì anh có thể tính được nhưng anh không chắc đại ca có uống rượu cùng Mộ Thiên Thanh hay không. Anh cũng không dám bỏ thuốc vào bình rượu mà chỉ đem thuốc "Độc tình" bôi trên mỗi chiếc ly. Lại nói loại thuốc này có được tính cực mạnh, không giống như loại thuốc lần trước Mộ Thiên Thanh bị chuốc ở quầy rượu, để giả được thuốc thì bất luận phải giao hợp nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Lần này anh ra tay nặng như vậy vì không muốn để cho đại ca có đường lui. Đại ca vốn có tình cảm với Mộ Thiên Thanh nếu như có thêm phần trách nhiệm thì nhất định anh ấy sẽ không buông tay Mộ Thiên Thanh và bao bọc cô ấy.

Hình Thiên vừa nghĩ ngợi vừa nghiêng người lẳng lẳng ôm Thẩm Duyệt Nhiên đồng thời khẽ thở dài nói: "Hy vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi..."

*

Lúc này trên biển.

Lãnh Tĩnh Hàn chau chặt chân mày, Mộ Thiên Thanh cắn chặt môi cố gắng chịu đựng cảm giác rần rần khó chịu trong người. Ánh mắt Mộ Thiên Thanh như chìm trong mộng ảo nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, trong đó dường như chất chứa ham muốn hừng hực khó lòng áp chế được.

"Lãnh... Lãnh Tinh Hàn... Tôi... tôi thấy khó chịu..." Mộ Thiên Thanh thở hổn hển, giờ phút này cô đã không còn ý thức như bình thường, chỉ còn lại một tia mờ mịt.

Lãnh Tinh Hàn mím chặt môi ngửa cổ lên hít một hơi thật sâu. Bụng dưới anh quá căng làm anh không có cách nào khác chế. Đôi mắt chim ưng khẽ liếc chiếc ly rượu đã cạn, anh thầm đoán được Hình Thiên đã làm chuyện tốt gì.

"Độc tình" có được tính cực mạnh, sau khi phát huy tác dụng hậu, người trúng phải sẽ không có biện pháp khống chế tâm tình của mình, chỉ có thể dựa vào bản năng mà đòi hỏi, thậm chí suy nghĩ cũng sẽ bị khống chế. Một loại thuốc như vậy... đã lâu không dám xuất hiện vì e ngại sự tồn tại của Dạ Ưng, hôm nay lại có người dám bỏ thuốc anh thì ngoài Hình Thiên ra sẽ không ai dám lớn mật như vậy.

Lãnh Tinh Hàn hung hăng lắc đầu, cố gắng giữ vững quyết tâm. Anh thở hổn hển cảm điện thoại định gọi cho Hình Thiên lần nữa. Dù vẫn biết thuốc này không có cách giải nhưng anh không muốn chiếm đoạt Thiên Thanh theo cách này, anh không muốn làm tổn thương cô.

Đột nhiên khi Lãnh Tinh Hàn còn đang mở khoá điện thoại thì Mộ Thiên Thanh lại theo bản năng tìm kiếm hơi thở của đàn ông, cọ cọ vào người Lãnh Tinh Hàn. Cơ thể cô mềm mại rũ rượi dựa vào người anh, thậm chí hít lấy hơi hám trên người anh thều thào nói: "Khó chịu... Ừm. Tôi... tôi thấy khó chịu... Ừm ừ..."

Một tiếng "Bốp" vang lên, điện thoại anh rơi xuống đất vỡ tung cũng vì hơi thở phụ nữ xông vào mũi anh đã đánh tan ý chí kiềm chế của anh trong nháy mắt...

Lãnh Tinh Hàn âm thầm cắn răng, vì anh biết rõ được tính của "độc tình" nên anh càng lo lắng, nếu bây giờ anh chiếm đoạt cô thì những chuyện anh đã sắp xếp trước kia phải chẳng đều trở nên vô nghĩa??!

"Khó chịu... Nóng quá..." Giọng Mộ Thiên Thanh ní non truyền đến, cô càng không yên phận kéo cởi quần áo của mình và Lãnh Tinh Hàn y phục trong khi bờ môi xinh đẹp không nhận được những bật ra những tiếng rên rỉ ư ư đứt quãng làm người nào đó không thể tiếp tục nhẫn nại được.

Bây giờ Mộ Thiên Thanh đã hoàn toàn bị thuốc phác tác nên không còn khống chế được ý thức, cô chỉ thấy trong người sôi trào lên dòng khí nóng khiến cô chỉ muốn nổ tung, rất cần được hoá giải. Cô xác định người trước mắt có khả năng giúp cô nhưng dường như anh ta lại không muốn giúp.

Mộ Thiên Thanh bức rức không chịu được, Lãnh Tinh Hàn cũng không khá hơn chút nào. Dù lúc bình thường anh có tự chủ kiểu nào thì dưới sự khống chế của "độc tình" sự nhẫn nại kia cũng bị đánh gục, hơn nữa sự đụng chạm của Mộ Thiên Thanh đã khiến cho lý trí của anh càng nhanh chóng đầu hàng bản năng.

Nhìn khuôn mặt Mộ Thiên Thanh đã đỏ ửng, vì chật vật nên cánh môi đã đỏ như nụ hoa sen sớm nở trong hồ... Giờ khắc này, trong đầu anh cũng chỉ còn lại một ham muốn mãnh liệt, anh không nhận được vờn tay ra mân mê từ trên mặt cô dài xuống cổ. Chỉ tiếp xúc phơn phớt nhẹ nhàng thế nhưng lại kích thích anh vượt qua rào cản cuối cùng khiến anh muốn hung hăng chiếm đoạt cô ngay lập tức...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Rời khỏi Dạ Ưng (12)

Editor: Diem Nguyen

Đêm sâu, không gian bốn bề càng thêm tịch mịch cô liêu, người ta càng trầm trở nghĩ ngợi nhiều thì càng khó ngủ.

Tiêu Thần ngồi trên ghế sofa trong căn biệt thự của mình nốc bia. Khi trước mặt là mười mấy lon rồng không nằm ngổn ngang thì cũng là lúc anh đã ngà ngà say. Thật ra trước kia lúc ở Mỹ tư lượng anh rất cao, đêm đêm khùng khùng hay mất tinh thần là anh lại làm bạn với men cay.

"Anh Tiêu, anh đã uống nhiều quá rồi..." Mục Sâm vừa khui bia vừa nhắc nhở: "Anh uống như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe..."

"A Sâm, cậu biết mà, mới có bấy nhiêu đó thì thấm thía gì tôi..." Tiêu Thần chán chường mở miệng, người vẫn nằm dài trên ghế anh nói tiếp: "A Sâm, cậu còn ấn tượng gì về bữa hôm đó đi Dạ Ưng không?"

"Còn chứ!" Mục Sâm đáp một cách chắc nịch. Trong bóng đêm tịch mịch ánh mắt anh ta lộ ra tia sáng sắc bén lạnh lùng kèm theo giọng nói trầm tĩnh: "Tôi đó Ưng với anh cùng bị nổi điên lên, sau đó thì... đừng tôi tôi."

Dĩ nhiên, bây giờ ai cũng biết khi ấy là do anh ta cố ý đến gần...

Tiêu Thần nhớ đến lần đánh nhau đó bỗng nhếch khóe môi lên cười. Anh cũng có những phút giây thoải mái không phải lúc nào cũng trầm tính như thường ngày, đặc biệt vào lúc này đây anh không kiềm chế được nói: "Đúng vậy! Khi đó lúc tôi sống rất phóng túng! Ha ha!"

Trong mắt của anh, đêm ấy vĩnh viễn là một đêm, Lãnh Tiểu Thiên không thu nhận Lãnh Tinh Hàn, cũng không phải là Tiêu Thần mà chính là người anh

em quan trọng nhất trong lòng anh-Ung!

Mục Sâm nhìn Tiêu Thần ngửa đầu một hơi uống cạn lon bia, khẽ cau đôi mày rậm, nói: "Anh Tiêu, có một số việc đã qua rồi thì để cho nó qua đi..."

"Nhưng có một số việc không thể nào quên được!" Tiêu Thần giương vẻ mặt cực kỳ khổ sở, anh không thể tưởng tượng được rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì nhưng đối mặt với hoàn cảnh của Tiểu Hân mỗi ngày đều nhắc nhở anh, làm cho anh không thể không tự nói với mình: Không thể trốn tránh trách nhiệm được mặc dù điều đó đã bóp chết chuyện anh quý trọng từ nhỏ...

Khoé môi Tiêu Thần nhếch lên nở một nụ cười nhạt khát máu. Một nụ cười khiến người khác có cảm giác anh sắp huỷ diệt tất cả, vì với anh nếu như nhất định xuống địa ngục mới được siêu thoát thì cứ anh sẽ chủ động xuống địa ngục...

*

Khi bóng đêm dần dần bị xua đi bởi những tia nắng sớm le lói xuyên qua những tầng mây thì mặt biển cũng gợn lăn tăn những con sóng nhộm đầu vàng ửng ửng chào đón một ngày mới.

Chiếc du thuyền neo đậu từ tối qua vẫn đang nhẹ nhàng dập dềnh trên biển như dịu dàng dỗ giấc cho hai người nào đó vẫn đang ngủ say.

Mộ Thiên Thanh ngủ cực kỳ ngon giấc, màu đỏ ửng trên khuôn mặt cô cũng đã phai dần, cô vẫn vui trong vòng tay của Lãnh Tinh Hân tựa như con mèo nhỏ, khoé môi cong cong lên như sắp nở nụ cười thoải mái vì dễ chịu...

Lãnh Tinh Hân đã sớm tỉnh. Anh vốn trúng thuốc không nhẹ hơn Mộ Thiên Thanh nhưng lúc phá đi ranh giới mỏng manh ấy anh đã tỉnh táo hơn mấy phần. Tuy nhiên sau khi Mộ Thiên Thanh tỉnh táo trong phút chốc thì thuốc bộc phát còn dữ dội hơn lần đầu.

Trước kia người ở thành phố A dùng "Độc Tinh" để thuần hoá những con gà con burung binh, gần đây người ta lại ứng dụng lên cơ thể người, đặc biệt là những cô gái dùng loại thuốc này xong sẽ vô cùng nhiệt tình "chăm sóc" các đồng nghiệp.

Ban đầu nó được làm qua để gửi lấy lòng các vị quan chức, dần dần lan truyền ra đến nỗi không kiểm soát được. Không ngờ lại có ngày anh bị A Thiên chuốc loại thuốc này.

Anh khẽ nhíu mày nhìn người đang thờ đều trong ngực mình. Hắn là đêm qua cô rất mệt mỏi vì anh đã "làm" cô không biết bao nhiêu lần cô mới giải bớt được tính bộc phát trong cơ thể. Lúc đầu là vì giải thuốc giúp cho cô, giúp cô bớt khó chịu nhưng càng về sau anh lại ham muốn không thể ngừng được. Từ đó anh hiểu rõ một điều: Chỉ cần bước qua ranh giới mỏng manh tối qua, anh sẽ nghiện vì dính phải độc của cô, vĩnh viễn không thể giải được. Nhưng... liệu điều đó có tốt đối với cô không?

Chân mày Lãnh Tinh Hân càng cau chặt hơn, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng trầm ngâm một hồi. Anh muốn bảo vệ cô nhưng cuối cùng lại không thể giữ gìn cho cô. Nếu như... anh thật lòng không muốn đẩy cô ra...

Khẽ thở dài một hơi, Lãnh Tinh Hân nhẹ nhàng rút cánh tay ra, sau đó đứng dậy đi đến tủ quần áo dự bị lấy một bộ ra mặc, mặc xong anh bước ra khỏi khoang thuyền...

Bên ngoài Hình Thiên đang đứng trên boong một chiếc du thuyền khác chờ anh. Lãnh Tinh Hân hậm hực liếc nhìn thì thấy Hình Thiên nghiêm chỉnh đứng đấy nhưng miệng mím mím muốn cười, nhìn thấy ánh mắt lạnh người của Lãnh Tinh Hân anh ta cố gắng, cố gắng nhịn cười để không làm cho đại ca cáu lên.

Thẩm Duyệt Nhiên đứng bên cạnh Hình Thiên không nhịn được cười cười hắc hắc đồng thời chào Lãnh Tinh Hân: "Lãnh thiếu, chào buổi sáng!"

"Hai người vất vả rồi!" Lãnh Tinh Hân lạnh lùng buông một câu như vậy rồi nhảy sang du thuyền của Hình Thiên.

"Không sao, không sao..." Thẩm Duyệt Nhiên nhướn mi nói: "Hôm nay chúng tôi chỉ thức sớm hơn mọi khi một chút thôi, sáng nay lại có tâm trạng chạy ra biển chơi nữa. Vả lại chúng tôi vì bạn bè không tiếc cả tính mạng, chuyện này làm có chút không đáng gì đâu, anh không cần quá cảm kích."

Thẩm Duyệt Nhiên càng nói mặt của Lãnh Tinh Hân càng đen. Hình Thiên thấy vậy thì âm thầm cúi đầu cười toét miệng đồng thời, kéo kéo tay áo Thẩm Duyệt Nhiên nhỏ giọng nói: "Mau cầm quần áo qua bên kia đi! Có phải em muốn chồng em chết không toàn thân không?"

"Khùng khiếp vậy sao?" Thẩm Duyệt Nhiên mở to trừng mắt, nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của Lãnh Tinh Hân cô mới thủ thỉ nói với Hình Thiên: "Chồng nè, sao em có cảm giác tối qua Lãnh thiếu còn chưa thỏa mãn dục vọng vậy nhỉ?"

Lần này, Hình Thiên hoàn toàn hóa đá, anh đột nhiên phát hiện, Thẩm Duyệt Nhiên giống như con sói khoát lớp lông cừu, rất giỏi giả vờ ngây thơ: "Vợ ơi, em lợi hại thật!"

"Ừ, chắc vậy!" Thẩm Duyệt Nhiên nhún nhún vai cười, cô cầm bộ quần áo đã chuẩn bị từ sớm cho Mộ Thiên Thanh quay sang nghiêm túc nói với Lãnh Tinh Hân: "Lãnh thiếu, anh đừng căng thẳng quá! Để tôi qua bên kia trấn an Thiên Thanh. Chẳng biết ai đã làm chuyện tốt để cho Lãnh thiếu phải hi sinh thân mình cứu lương dân nữa??! Haizz..."

Nói xong, Thẩm Duyệt Nhiên liền đi qua chiếc du thuyền bên kia...

Giờ phút này, Hình Thiên thật sự kích động muốn đá văng Thẩm Duyệt Nhiên xuống biển làm bạn với cá mập cho rồi. Cô muốn hại chết anh à? Chỉ vì tối

qua anh không cho cô yên ổn ngủ mà cô lại trả thù chồng mình như vậy sao?

Hình Thiên không ngừng trầm oán, anh không dám nhìn Lãnh Tĩnh Hàn. Nếu như ánh mắt có thể giết người, anh đoán chừng Lãnh Tĩnh Hàn đã đem anh lăng trì xử tử rồi...

"Anh... đại ca... tôi hôm qua... vẫn ổn chứ. Hình Thiên cảm thấy da đầu tê dại, anh đẩy gọng kiếng lên nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, âm thầm toét miệng nói: "Ừ... mà chuyện gì chuyện cũng đã xảy ra rồi. Nếu anh không đụng tới mấy ly rượu thì chắc đã không có chuyện... ha ha..."

Lãnh Tĩnh Hàn quét đôi mắt chim ưng đáng sợ, anh lạnh lùng nhìn Hình Thiên, sau đó thu hồi ánh mắt và đi vào bên trong khoang thuyền lạnh nhạt nói: "Trở về bến tàu!"

"Không đợi các cô ấy sao?" Hình Thiên cố ý hỏi.

Lãnh Tĩnh Hàn dừng bước, quát mắt nói: "Cậu không có nói với Thẩm Duyệt Nhiên lát nữa có người tới đón bọn họ sao?"

"Hé hé! Đại ca thật sáng suốt!" Hình Thiên nhe răng cười rồi cũng đi theo Lãnh Tĩnh Hàn vào khoang thuyền, sau đó khởi động máy lái về bến tàu.

Sau khi trải qua chuyện tối qua hẳn là Mộ Thiên Thanh khó lòng đối mặt với Lãnh Tĩnh Hàn. Điều này bọn họ rõ ràng lẽ nào Lãnh Tĩnh Hàn lại không biết?

Hình Thiên vừa khởi động máy chạy vừa nở một nụ cười bí hiểm. "Phen này đại ca đã đi vào đời Mộ Thiên Thanh, anh ấy muốn rũ bỏ cũng không được. Anh ấy sẽ không làm tổn thương Mộ Thiên Thanh cũng như sẽ không làm tổn thương chính mình."

Ngày lại ngày trôi qua, đồn công an "Liệp Ưng" vẫn liên tục tung ra các chiến dịch đuổi bắt phe của Lãnh Tĩnh Hàn. Lần này Thượng Quan Mộc đích thân dẫn đội càn quét đã dần dần bộc lộ hiệu quả.

Đối với chuyện này truyền thông cực kỳ chú ý và lần này mọi người đều tập trung chú ý đến một nhân vật mới: Mộ Thiên Thanh!

Chỉ cần có Mộ Thiên Thanh dẫn đội là có thể bắt được một vài người của Dạ Ưng người. Sau lần truy quét này người bên ngoài đều đồn đãi Mộ Thiên Thanh là khắc tinh của Dạ Ưng!

"Mệt không?" Một ly cà phê kèm theo giọng nói êm ái bỗng xuất hiện trước mặt Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc, khóe miệng nở nụ cười gượng méo xệch. Kể từ sau đêm đó cô không dám đối mặt với Thượng Quan Mộc, cũng không dám đối mặt Lãnh Tĩnh Hàn, trừ khi trong công việc đòi hỏi nhất thiết phải tiếp xúc nếu không cô đều tìm cách tránh né.

Việc Mộ Thiên Thanh tránh né Thượng Quan Mộc mấy ngày nay đương nhiên anh có thể cảm nhận được. Anh không biết đã xảy ra chuyện gì, anh cho rằng chuyện này có liên quan đến Lãnh Tĩnh Hàn nên anh đang tìm cơ hội để cô nhưng vẫn e ngại.

Mộ Thiên Thanh nhận lấy cà phê đồng thời nói "Cảm ơn" rồi nhấp một hớp. Cô đang xem thành quả càn quét tối nay qua hình ảnh áp giải nghi can lên xe công an rồi ngược lên nhìn Thượng Quan Mộc, hỏi: "Anh... anh còn chuyện gì không?"

"Hả?" Thượng Quan Mộc giật mình hỏi ngược Mộ Thiên Thanh.

"Em..." Mộ Thiên Thanh ngập ngừng rồi nói tiếp: "Em có việc muốn tìm anh nói chuyện một chút..."

Nét mặt Thượng Quan Mộc bỗng sượng ngắt, anh vội viện lý do từ chối: "Chắc không được, mẹ anh kêu anh phải về nhà một chuyến!"

"Ừ..." Mộ Thiên Thanh cụp mắt, cô cảm thấy lòng mình nặng trĩu. Cô cho rằng mình không nên tiếp tục mối quan hệ với Thượng Quan Mộc như thế này nữa. Dù cô và Lãnh Tĩnh Hàn rốt cuộc sẽ đi đến đâu cô đều không mong Thượng Quan Mộc tiếp tục đợi chờ cô trong vô vọng. "Vậy thì để khi khác vậy!"

"Chuyện gì?" Thượng Quan Mộc không nhịn được hỏi cô.

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu, giật giật khóe môi, cố làm ra vẻ bình thường nói: "Chờ anh rảnh rồi đi!" Cô lại đưa mắt nhìn xe công an bên kia tiếp lời: "Đội xe về đủ cả rồi, em về trước viết báo cáo đây!"

"Ừm!" Thượng Quan Mộc đáp lại. Nhìn bước chân vội vã của Mộ Thiên Thanh dần rời xa, chân mày kiếm của anh khẽ nhíu lại, anh lẩm bẫm tự hỏi: "Có phải chỉ cần một phút buông lỏng là anh sẽ mất em thật sao?"

Thượng Quan Mộc ảo não thu tầm mắt về đồng thời rút điện thoại di động ra nhìn lên màn hình...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Rời khỏi Dạ Ưng (13)

Editor: Diem Nguyen

Thượng Quan Mộc nhìn đắm đắm theo bóng cô rời đi đến khi có người đến xin lệnh "về đồn" anh mới giật mình khỏi luồng suy nghĩ về cô. Anh khẽ liếc nhìn người kia và ra lệnh "giải tán" xong lại dời tầm mắt nhìn về hướng Mộ Thiên Thanh. Anh không quên nói mấy câu giao ban cho đồng nghiệp rồi lên xe của mình lái rời đi.

Mộ Thiên Thanh theo xe mấy người đồng nghiệp về đồn ở khu Nam. Cô phải làm thủ tục bàn giao tội phạm và tang vật cho cục sau đó đi viết báo cáo về hành động tối nay.

Gần đây đồn cảnh sát rất bận, dù là đêm khuya tiếng kêu gào và khiển trách vẫn không ngừng vang lên, trong phòng thẩm vấn cũng ồn ào với tiếng đập bàn đe dọa, tiếng van nài chối cãi...

Lúc Mộ Thiên Thanh viết xong báo cáo cũng đã hơn hai giờ sáng. Vốn không hề buồn ngủ, cô rút một tách cà phê rồi lên sân thượng hít thở không khí trong lành yên tĩnh. Bây giờ trời đã vào đông, thời tiết ở thành phố A tuy không lạnh lắm nhưng những cơn gió đêm cũng đủ khiến người ta tê tái.

Mộ Thiên Thanh nhấp một hớp cà phê nóng, dựa lưng vào lan can ngược nhìn bầu trời đầy sao như đang có nhiều tâm sự...

Buổi sáng hôm đó lúc cô tỉnh lại thì đã không thấy Lãnh Tĩnh Hàn, mà thay vào đó là Thẩm Duyệt Nhiên với gương mặt cười tươi tắn. Thật ra nửa đêm hôm đó cô có tỉnh lại nhờ vào thói quen làm cảnh sát nhiều năm qua nên giấc ngủ cô thường không sâu. Khi thức giấc trong vòng tay của Lãnh Tĩnh Hàn, đầu vẫn vùi trong vòm ngực anh cô đã mơ hồ nhớ lại chuyện xảy ra... nhưng chỉ là từng mảnh từng mảnh ghép không liên tục...

Cô nhớ rất rõ anh đã thờ dòn dập khi tiến vào bên trong cô, cả khi anh ôm ghì lấy cô vận động khiến hai cơ thể như hoà chung nhịp điệu ái ân làm cho cô rất... rất... sướng khoái.

Mộ Thiên Thanh bỗng nhiên đỏ mặt, cô mím môi đưa mắt nhìn vào ly cà phê đang uống dở trong tay như muốn trấn định mình lại không có cách nào khống chế được nổi rung động trong lòng.

Thế nhưng cô không hối hận, cũng không sầu khổ, thậm chí... cô còn cảm thấy có phần may mắn với chuyện ngoài ý muốn này!

Mặc cho sau này cô và Lãnh Tĩnh Hàn có thể trở thành những người xa lạ nhưng chỉ cần có... đêm hôm đó, với cô là đủ rồi...

Xoay xoay ly cà phê trong tay

Mộ Thiên Thanh nhìn chất đen sóng sánh bên trong mà đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia mất mát... Bởi vì có lẽ sau này sẽ không cùng anh chung đường, cũng có lẽ vì anh chưa từng bày tỏ tình cảm gì với cô...

Mộ Thiên Thanh tự cười giễu chính mình, rốt cuộc cô muốn anh bày tỏ cái gì chứ?

Người ta cũng bị trúng thuốc, không tự kiểm chế được thuốc phác tác thì phải chịu trách nhiệm gì chứ?

Khỏe mỗi ngày càng cong lên thì cũng là lúc Mộ Thiên Thanh nghe thấy tiếng bước chân ai đó đang lên cầu thang. Cô ngẩng đầu thì bắt gặp ngay hình ảnh cao to trước mặt.

"Thượng Quan?" Mộ Thiên Thanh giật mình chớp chớp mắt. Cô cảm thấy dường như tất cả chỉ là ảo giác.

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh với ánh mắt buồn buồn nhưng rất nhanh anh nở nụ cười nhạt và khẽ bước đến bên cô.

"Đã trễ lắm rồi, sao anh còn tới đây?" Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc với ánh mắt nghi ngờ, không phải anh nói tối nay phải về nhà một chuyến sao? Sao lúc này còn tới đồn làm gì?

Thượng Quan Mộc bắt chước Mộ Thiên Thanh cũng dựa vào lan can, khoanh tay trước ngực và nhìn cô với cái nhìn thâm trầm, anh đáp: "Thấy tình hình trong cục bận rộn hơn ngày thường nên sau khi nói chuyện với mẹ anh xong anh liền quay lại đây."

Anh đã lấy cớ rất hợp lý làm cho người khác không thể nghi ngờ, dù sao trước đây Thượng Quan Mộc cũng thường tham công tiếc việc lấy đồn làm nhà.

Mộ Thiên Thanh nhún vai một cái, cô cảm thấy lúng túng. Đêm khuya khoắt như thế này ở cùng với Thượng Quan Mộc cô cũng không biết nên nói gì.

Trầm mặc một hồi, cuối cùng, Thượng Quan Mộc mở miệng hỏi: "Viết báo cáo xong rồi sao em không đi ngủ?"

"Khi này có uống một ly cà phê..." Mộ Thiên Thanh trả lời cứng nhắc khác thường.

Thượng Quan Mộc liếc nhìn chiếc ly trong tay cô mà khẽ cau mày: "Tối giờ nghỉ ngơi mà em uống cà phê à? Không muốn ngủ sao?"

"Khi này viết báo cáo rất mệt nên em làm một ly cho tỉnh táo." Mộ Thiên Thanh cười cười với Thượng Quan Mộc, nụ cười cô có phần miễn cưỡng, lại sợ con mắt sắc bén của Thượng Quan Mộc nhìn thấu nên cô vội lảng sang chuyện khác hỏi: "À mà... tối nay anh ở lại đồn à?"

"Ừ!" Thượng Quan Mộc đáp lời. Nhìn khuôn mặt đầy nét biến chuyển của Mộ Thiên Thanh lòng anh cũng chộn rộn lo lắng, cuối cùng anh chủ động mở miệng hỏi: "Buổi tối lúc chuẩn bị giải tán không phải em muốn nói gì với anh sao?"

Nghe Thượng Quan Mộc đột nhiên hỏi, lòng Mộ Thiên Thanh trở nên lộp bộp một phen, cô mím môi gật đầu mà không ngược nhìn Thượng Quan Mộc, ánh mắt vẫn dán vào ly cà phê.

Thượng Quan Mộc đã từng học tâm lý học nên qua những cử chỉ của Mộ Thiên Thanh anh đã đoán được cô đang muốn nói với anh những điều anh không muốn nghe nhất. Có lẽ từ lúc bắt đầu anh đã đối người gạt mình với niềm vui nhỏ nhoi, với niềm hạnh phúc tạm bợ, và vì có những lý do khiến Mộ Thiên Thanh không thể không chọn lựa anh. Nhưng anh biết rồi sẽ có một ngày cô sẽ rời xa anh.

Vốn là người biết ăn nói nhất trong đơn vị nhưng giờ phút này Thượng Quan Mộc mở miệng không nói thành lời chỉ nhìn Mộ Thiên Thanh cảm xiết chặt cái ly trong tay như thể đang gồng mình cố gắng.

Thượng Quan Mộc cũng không thúc giục Mộ Thiên Thanh mà chỉ lẳng lặng chờ. Trên sân thượng lúc này không gian bốn bề im ắng, chỉ có cơn gió lạnh lùng vẫn không ngừng thổi rít mang theo cái lạnh tê tái bua vây lấy hai người mang hai tâm trạng nào nề đang cố đè nén tâm trạng và nhẹ nhẹ thở hắt ra.

Qua thật lâu, lâu đến nỗi Thượng Quan Mộc tự dối mình cho là Mộ Thiên Thanh sẽ không nói gì nữa thì đột nhiên Mộ Thiên Thanh lại mở miệng trước: "Thượng Quan, chúng ta chia tay đi!"

Chỉ có mấy chữ nhưng Mộ Thiên Thanh giống như đã dùng tất cả hơi sức để nói ra, mà những từ đó lại như trăm ngàn hòn đá hung hăng ném vào trái tim Thượng Quan Mộc khiến anh nhũm mày trong đau đớn...

Lời khó nói nhất cũng đã thốt ra, những câu khác cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, Mộ Thiên Thanh không có ngần ngại, từ từ nói tiếp: "Em đã thử yêu anh, nhưng... không thể, không biết là vì cậu bé trong trí nhớ hay là vì hôm nay..." Dừng một chút, Mộ Thiên Thanh nói tiếp: "Thật ra hình ảnh anh ấy đã tràn ngập trong trí nhớ và trong lòng em. Và trái tim em rất nhỏ nên không thể chứa thêm ai khác được nữa. Có lẽ...em và anh ấy sẽ không có kết quả nhưng... em cũng không muốn làm chậm trễ đường tình duyên của anh..."

Thượng Quan Mộc lẳng lặng lắng nghe, anh không hề bá đạo cắt lời của Mộ Thiên Thanh như những lần trước.

"Anh rất ưu tú, lại là con trong gia đình gia giáo như vậy không có chỗ nào có thể chê được nhưng..." Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu, ánh mắt chứa đựng một tia áy náy nhìn Thượng Quan Mộc nói tiếp: "Tình cảm không phải dựa vào đối phương có ưu tú hay không mà có thể quyết định. Tình cảm phải dựa vào cảm giác trong lòng. Trong lòng em đã không có anh thì dù sống cùng nhau anh sẽ không thấy vui và em cũng không vui về gì. Đến cuối cùng... chúng ta sẽ làm tổn thương lẫn nhau, mà em lại không muốn như vậy..."

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh một cách thâm thúy. Trong một phút giây nào đó anh đã kích động muốn xé toạt cô ra để nhìn thấu trái tim cô.

Nếu như nói cô cố chấp với Mặt Trời Nhỏ như vậy thì sao lại dễ dàng mở lòng đối với Tiêu Thần? Còn nếu như nói cô không cố chấp thì tại sao cô lại để ý khi Lãnh Tĩnh Hàn xuất hiện với thân phận của "Mặt Trời Nhỏ"?

Đúng là anh biết chuyện của cô nhưng chết tiệt, anh không thể buông tay. Dù anh biết rõ cô và Lãnh Tĩnh Hàn ra biển cả đêm không về nhưng chết tiệt anh lại giả vờ như không hề biết.

Yêu một người là như thế nào anh chưa từng trải qua nhưng cũng giống như cô nói, nếu xét về gia đình hay về cá nhân anh anh đều đủ điều kiện để có quyền tự cao, cho đến nay anh chưa bao giờ thiếu phụ nữ đủ các dạng thể nhưng anh lại luôn đặt người con gái chết tiệt cùng anh đánh đàn dưới mái trường kia khắc sâu vào trong lòng..

Cô nói trái tim cô rất nhỏ ư? Anh thấy không đúng.

Kể từ cô chiếm giữ trái tim anh, trong mắt anh đã không hề chứa bất kỳ hình bóng nào khác...

Anh đã từng cố quên cô nhưng qua nhiều năm như vậy, chẳng những không quên được, ngược lại càng ngày lún càng sâu!

Anh vẫn luôn biết rằng ba anh rất kỳ vọng vào tiền đồ của anh còn mẹ anh lại lo đường hôn nhân cho anh nhưng anh đã lợi dụng ba anh nói nhỏ to với mẹ để anh vừa có thời gian trợ giúp Mộ Thiên Thanh khiến cô xứng đôi với anh, vừa có thể gạt hái được thành tựu cho bản thân, như vậy ba anh sẽ hài lòng còn mẹ anh cũng không thể nói gì khác.

Cô từng nói anh công tư không biết phân biệt rõ ràng. Ừ! Đúng vậy! Từ sớm anh đã vì cô mà nhập nhằng chuyện công và chuyện tư rồi.

Quan Mộc chợt nghĩ lại, hành động lần này của Liệp Ưng thật sự cần anh tới chỉ huy sao? Đồn cảnh sát thật sự không ai khác có thể đảm nhiệm sao?

Thật ra những thứ này đều là thủ đoạn của anh, anh muốn nhờ cơ hội lần này giúp cho Thiên Thanh được khen thưởng thăng chức tấn thăng, thậm chí...anh không ngại đụng chạm với tổ chức không nên đụng chạm là Dạ Ưng.

Mắt Thượng Quan Mộc nhẹ híp lại, che giấu nét bi thương tự giấu.

Anh có vì cô làm nhiều hơn như thế thì được gì chứ?

Cuối cùng thì vẫn không làm rung động trái tim cô, không làm cô đáp lại tấm chân tình của anh.

Trong lòng suy nghĩ trong nháy mắt, ánh mắt anh lại nhìn về phía trước một cách mông lung chậm rãi nói: "Nếu như đó là quyết định cuối cùng của em thì anh sẽ tôn trọng quyết định đó."

Lòng Thượng Quan Mộc đau nhói khi nghe giọng anh như hít thở không thông nói tiếp: "Nhưng mà Thiên Thanh à... anh không muốn em bị tổn thương..."

Mộ Thiên Thanh nhìn Thượng Quan Mộc, cô cảm thấy không rõ ý tứ của anh lắm nhưng lại như hiểu được anh đang ám chỉ điều gì.

Thượng Quan Mộc quay đầu liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, chỉ với một cái liếc mắt anh biết ngay cô không hiểu anh nói đến điều gì...

Thượng Quan Mộc thu về ánh mắt bi ai.

Cứ như vậy đi, như vậy cũng tốt, có lẽ... đến khi em bị tổn thương em mới hiểu chỉ có anh mới thích hợp nhất với em bởi vì anh và em cùng một loại người.

"Khuya lắm rồi, đi ngủ sớm đi, tối mai còn làm nhiệm vụ!" Thượng Quan Mộc nói xong lại nhìn Mộ Thiên Thanh với ánh mắt luyến tiếc nhưng cũng dứt khoát rời đi với những bước chân trầm ổn.

Mộ Thiên Thanh nhìn bóng lưng Thượng Quan Mộc khuất dần mà càng bóp chặt chiếc ly trong tay. Cô vốn cho rằng nói ra rồi sẽ thoải mái hơn nhưng sao giờ này cô thấy tâm trạng nặng nề quá?!

Thượng Quan Mộc đi khuất tầm nhìn của Mộ Thiên Thanh bước chân bỗng trở nên chậm lại, ánh mắt anh hiện rõ một tia thâm trầm khó hiểu.

"Thiên Thanh! Anh sẽ chờ em, chờ em về lại bên anh..."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Rời khỏi Dạ Ưng (14)

Editor: Diem Nguyen

Hôm sau là một ngày đẹp trời. Sáng sớm mặt trời mới mọc len lỏi qua những tầng mây chiếu xuống từng góc ngách trong thành phố A mang lại không khí trong lành, rạng rỡ.

Bởi vì Hình Thiên kết hôn, Lãnh Tĩnh Hàn sẽ không để cho anh ấy đi đón anh. Nếu như ngày thường anh sẽ tự mình lái xe. Và lại hôm nay thời tiết tốt nên anh không đến công ty mà đến thẳng nông trường hoa hướng dương.

Tiểu thay bây giờ là đầu đông nên cả vùng đất rộng lớn đã không còn hoa hướng dương thay vào đó là một rừng hoa thân khô đánh rũ rượi ngã nghiêng.

Ngắm nhìn cánh đồng hoa hướng dương trơ trụi khẳng khiu dưới ánh nắng ban mai rực rỡ, Lãnh Tĩnh Hàn bỗng giật mình nghĩ đến một chuyện: từ sau đêm đó anh chưa đi tìm Thiên Thanh, cũng không phải không muốn tìm, mà vì... có một số việc, anh cần phải sắp xếp cho chu tất.

"Đại ca!"

Giọng Hình Thiên từ sau lưng vọng đến, Lãnh Tĩnh Hàn quay đầu lại, không ngờ, anh thấy không chỉ có Hình Thiên, còn có cả Tiêu Thần.

Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn đột nhiên thay đổi tinh mịch, đôi mắt đen như mực lạnh nhạt nhìn Tiêu Thần như đang dò xét anh nói: "Không cho ai khác đến gần."

Là anh đang nói với Hình Thiên,

Hình Thiên đáp một tiếng, liếc nhìn Tiêu Thần rồi nhanh chóng rời đi.

Tiêu Thần cười cười tà mị, toàn thân cũng lộ ra khí chất làm cho người ta có cảm giác anh ta rất ngạo mạn, tay vẫn đút trong túi quần một cách nhàn nhã giống y như trong ký ức của Lãnh Tĩnh Hàn: một Tiêu Thần rất tùy ý và không biết kiềm chế.

Tiêu Thần bước đến quét mắt nhìn cánh đồng hoa hướng dương khoe môi nhếch lên một nụ cười vô lại: "Lúc hoa nở rộ, nơi này nhất định rất đẹp!"

Ánh mắt của Lãnh Tĩnh Hàn cũng nhìn vào vườn hoa trơ trụi ừ hử một tiếng rồi hỏi lại: "Sao lại tới đây?"

"Không có gì, trên đường đừng phải A Thiên nên cùng tôi..." Tiêu Thần tùy ý đáp nhưng Lãnh Tinh Hàn lại biết, anh ta đã cố ý bám theo đuôi Hình Thiên để tới đây.

Hình Thiên vốn là cao thủ không dễ bị theo dõi trong Dạ Ưng, ngay từ đầu anh ta đã phát hiện ra Tiêu Thần nhưng là người quen nên anh ta đã để mọi thứ được tự nhiên.

Hai người giờ ở hai chiến tuyến khác nhau nhưng vì từng là anh em tốt nên anh chưa bao giờ xem anh ta như kẻ thù nguy hiểm.

Giống như nhất cử nhất động của anh Ưng đều nắm rất rõ và anh cũng vậy nhưng điều quan trọng là ai nhanh tay đi trước một bước thôi.

"Đưa người mình yêu vào tay kẻ khác... không thấy khó chịu sao?" Tiêu Thần đột nhiên hỏi.

Lãnh Tinh Hàn thu hồi ánh mắt nhìn Tiêu Thần, hỏi ngược lại: "Vậy còn cậu? Lợi dụng người yêu để đạt được mục đích của mình, cậu cũng rất thoải mái à?"

Tiêu Thần cười, cười tà ác nhưng sâu trong đó Lãnh Tinh Hàn thấy được đáy mắt anh ta chất chứa nỗi bi thương.

"Có một số việc, tôi không thể không làm, ngay cả mình cũng có thể hy sinh thì tình cảm... có là cái quái gì?" Tiêu Thần nói lộ ra nỗi đau nhức nhối trong lòng.

Lãnh Tinh Hàn nhìn thẳng vào anh ta lạnh lùng hỏi: "Làm cho tôi yêu Thiên Thanh, khiến Thiên Thanh không thể rời bỏ tôi... Thậm chí cậu còn lợi dụng A Thiên để cho tôi chiếm đoạt Thiên Thanh... Tất cả chỉ vì cậu muốn tôi khó xử vì chuyện cậu với cô ấy à? Ưng, cậu quá coi thường tôi... Về chuyện của Thiên Thanh, tôi ấy này với cậu thì thế nào chứ? Tôi yêu cô ấy. Có lẽ từ lúc cậu bắt đầu kể cho tôi nghe chuyện xưa, cậu đã dòm ngó phản ứng trong lòng tôi, cho nên thời gian qua cậu đã âm thầm xây dựng thế lực riêng trong lúc chờ đợi tôi vô tình gặp lại cô ấy để chìm đắm trong lưới tình cậu vạch sẵn..."

Nụ cười của Tiêu Thần càng lộ rõ nét tà mị, anh ta dời tầm mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn nói: "Dạ! Tôi cho cậu biết, có nhiều lúc tôi thậm chí không phân rõ tôi là cậu hay cậu là tôi nữa!"

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, chỉ nhíu đôi mắt chìm Ưng.

"Nên có một số chuyện trước mắt, tôi không thể không đối mặt. Cuối cùng tôi đành phải lựa chọn..." Giọng nói Tiêu Thần nghe ra mấy phần buồn bã và bất đắc dĩ.

"Chuyện đời trước...nhất định phải là tôi đứng ra giải quyết mới được sao?" Lãnh Tinh Hàn không biết anh đang hỏi mình hay đang trả lời Tiêu Thần.

"Phải!" Tiêu Thần trả lời không hề do dự.

Lãnh Tinh Hàn không nhận ra mình đang cau lông mày, ánh mắt vẫn đau đáu nhìn về phía trước, anh nói: "Anh cũng biết tôi sẽ bảo vệ cô ấy và bảo vệ chính mình nữa!"

Mép miệng Tiêu Thần giật giật nói: "Như vậy...cậu lo mà đối đầu với tôi đi!"

"Đây là điều cậu thật sự muốn sao?" Lãnh Tinh Hàn buồn buồn hỏi.

"Dạ! Kiếp này chúng ta không có duyên làm anh em được nữa thì đành...chiến thôi!" Giọng Tiêu Thần không mấy hào hứng nói tiếp: "Lúc trước, tôi biết cậu nhượng bộ tôi. Nhưng giờ cậu hãy dùng bản lĩnh thật sự của mình mà giải quyết sạch ân oán của đời trước với tôi đi, dù ai thắng ai thua thì tôi và cậu cũng coi như đã làm tròn bổn phận của mình."

Dứt lời, Tiêu Thần liếc nhìn Lãnh Tinh Hàn, sau đó xoay người rời đi...

Lúc anh ta bước ngang qua Hình Thiên thời điểm, bước chân bỗng dừng lại. Ánh mắt vẫn lờ mờ về phía trước, anh ta cất giọng vừa như nhắc nhở lại vừa như cảnh cáo: "Ý định của Dạ không phải cậu quen thân thì có thể đoán được. Nhớ rằng từ nay về sau dù không muốn làm hại anh ta thì bản thân tôi cũng không làm chủ được..."

Đôi mắt Hình Thiên ẩn dưới tròng kính bỗng lộ một tia sắc bén, nét phong độ của người trí thức cũng theo đó mà lan ra một sự phẫn nộ.

Lãnh Tinh Hàn đứng tại chỗ không động tĩnh cho đến hơn một tiếng sau có cuộc điện thoại gọi đến cắt đứt suy nghĩ của anh.

Anh nghe người đầu kia báo cáo xong chỉ lạnh lùng nói một câu: "Tôi biết rồi" liền cúp điện thoại.

Anh xoay người, bước từng bước trầm ổn ra khỏi nông trường, Hình Thiên cũng yên lặng nối bước anh.

"Trước tiên tạm ngừng kế hoạch lại!" Lúc đang mở cửa xe đột nhiên Lãnh Tinh Hàn cất giọng ra lệnh.

Hình Thiên dừng người nghi hoặc nhìn anh hỏi: "Bởi vì anh Tiêu sao?"

"Nhất định đối với kế hoạch lần này của chúng ta cậu ấy sẽ có kế sách ứng phó lại nên tôi muốn khảo sát kỹ hơn hãy ra tay..." Lãnh Tinh Hàn nói xong,

liền lên xe nổ máy xe rời khỏi nông trường.

Đề Thiên Thanh thẳng chức đã chuyện đương nhiên nhưng anh không thể để cho bọn Tiểu Tứ gặp chuyện không may được, dù thế nào anh cũng phải đảm bảo sự an toàn cho bọn họ.

*

Liên tiếp hai ba ngày sau đó, thành phố A chìm trong yên tĩnh đến lạ thường, bởi vì qua mấy ngày càn quét liên tục, các tổ chức ngầm đều đồng loạt ngủ đông, cả cục cảnh sát tung ra chiến dịch mới cũng không thu hoạch được gì, giống như, tất cả mọi người đều e sợ nên bắt đầu "đóng cửa đẹp tiệm".

Nhưng không khí yên ắng này lại làm cho dân chúng và anh em trong cục cảnh sát không thấy yên tâm, mọi người đều có cảm giác sau thời khắc tĩnh lặng này sẽ là cơn cuồng phong bão táp sẽ kéo đến.

Tạm thời hành động của Liệp Ưng đều hoãn lại, nhân viên trong cục không giải tán mà vẫn giữ vị trí chờ đợi chỉ thị mới của Thượng Quan Mộc.

Đồn cảnh sát khu Nam mấy ngày nay cũng trở nên im ắng nhưng riêng Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh vẫn ở trạng thái cảnh giác cao độ vì hai người đều cảm nhận được hơi thở quỷ quyệt đang bao trùm.

"Này, Thiên Thanh và sếp Mộc có phải..." Hà Tuấn nhiều chuyện có tựa vào cạnh Kili, đôi mắt nhú lại quét Mộ Thiên Thanh, nhỏ giọng hỏi.

Kili cũng liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, bữu môi nhún vai: "Không biết, nhưng nhất định có vấn đề."

"Hai người sẽ không chia tay đấy chứ?" Hà Tuấn đột nhiên hỏi.

Kili nghe xong cũng nhú mày, dù không muốn thừa nhận, nhưng cô có cảm giác hình như Thiên Thanh là một người rất lý trí trong khi sếp Mộc lại rất yêu Thiên Thanh. Hai người họ không giống như đang gây gổ cho lắm.

Hai người nhìn nhau một cái, rồi rầm thờ dài, Hà Tuấn buồn thăm nhỏ giọng nói: "Thiên Nhi ở khu Nam phải đổi rồi..."

"Phạch" một tiếng, xếp tài liệu đã bay lên đầu Hà Tuấn. Mỗi ngày bọn họ nhất định phải diễn tiết mục oan gia hài kịch và giờ vàng đã đến...

Đào mắt, sau khi đùa giỡn cho đã thì cũng đến giờ tan tầm. Vì gần đây không có vụ trọng án nào, hành động của Liệp Ưng đều tạm hoãn nên sau giờ tan ca mọi người đều rôm rả hỏi nhau kế hoạch ăn chơi về đêm.

"Thiên Thanh, mọi người chuẩn bị đi quẩy, cô đi không?" Lý Dược quay đầu hỏi Mộ Thiên Thanh. Gần đây mọi người đều cảm giác được không khí quỷ dị giữa cô và sếp Mộc nên mọi người tranh thủ đợt này không bận mà phối hợp lại góp tiền lên kế hoạch hâm nóng tình cảm cho hai người họ.

"Tôi còn có chuyện nên không đi được..." Mộ Thiên Thanh hiểu ý của mọi người nhưng để khỏi phải lúng túng cô từ chối cho xong.

Mọi người nhìn nhau, Hà Tuấn nhún vai một cái, bày tỏ bất đắc dĩ, cuối cùng vì chủ nhân vắng mặt nên mọi người phải chia tiền ra, ai về nhà nấy.

Mộ Thiên Thanh ra khỏi đồn cảnh sát liền bị một chiếc xe Benz lướt qua trước mắt. Chỉ cần liếc một cái mắt, cô có thể nhận ra đó là xe của Lãnh Tinh Hàn ngay. Còn đang cau mày nghĩ ngợi thì cửa sổ bên ghế lái hạ xuống để lộ ra vẻ mặt đẹp trai lạnh lùng sương khói của Lãnh Tinh Hàn.

"Lên xe!" Lời nói bá đạo không cho ai có thể cự tuyệt vang lên.

Mộ Thiên Thanh chau chân mày, cô không biết tại sao Lãnh Tinh Hàn lại đột nhiên xuất hiện trước đồn cảnh sát.

Giờ này là lúc tan việc, có rất nhiều đồng nghiệp từ đồn bước ra ngoài, ai cũng tò mò nhìn nhìn Mộ Thiên Thanh...

"Không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người thì lên xe ngay!" Giọng nói lạnh lùng trong treo lần nữa vang lên. Mộ Thiên Thanh chợt hiểu giật mình, cô nhìn trái nhìn phải một cái, xấu hổ giật giật khóe môi nhưng vẫn lên xe.

Chiếc xe Benz sang trọng mang theo khí phách lạnh lùng khuất dần khỏi tầm mắt của mọi người. Thượng Quan Mộc đứng cửa sổ phòng làm việc đứng lúc bắt gặp một màn này, ánh mắt anh trở nên u ám, đáy mắt không thể nào che giấu nỗi bi thương...

Bên trong xe không khí trở nên cứng nhắc, Lãnh Tinh Hàn không mở miệng nói chuyện. Từ sau đêm đó đến nay Mộ Thiên Thanh mới gặp lại anh cũng không biết nói gì. Không gian bên trong xe như ngày càng thu hẹp khiến cho người ta hít thở không thông.

"Sao anh lại tới đây?" Không chịu nổi áp lực, Mộ Thiên Thanh mím môi nhẹ giọng phá vỡ sự yên lặng.

"Đón em tan ca!" Lãnh Tinh Hàn trả lời như thể đương nhiên. Rõ ràng bốn chữ kia được thốt ra từ miệng anh rất mờ ám thế nhưng anh lại trưng bộ vẻ lạnh nhạt như không hề biết gì.

Mộ Thiên Thanh há hốc miệng nhìn Lãnh Tinh Hàn. Câu trả lời quá bất ngờ của anh làm cô chưa kịp "tiêu hoá", đợi qua một lúc sau cô mới mấp má hỏi lại lần nữa: "Đón em tan ca hả?"

"Ừ!" Lãnh Tinh Hàn đáp.

Mộ Thiên Thanh giống như thấy có cả đàn quạ bay qua trước mắt. Cô chớp chớp mắt mấy cái rồi cong cớn đôi môi khiêu khích hỏi: "Xin hỏi Lãnh thiếu, ngài là người bận rộn như vậy, tới đón tôi... đón tôi tan ca... rốt cuộc là có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì thì không thể đón em tan ca được à?" Lãnh Tĩnh Hàn hỏi ngược lại, từ đầu tới giờ nét mặt anh vẫn lạnh lùng như băng nhưng anh không cảm giác được sự kết hợp giữa lời nói và dáng vẻ của mình sẽ làm cho người ta có cảm giác bị tê liệt thần kinh cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Rời khỏi Dạ Ưng (15)

Editor: Diem Nguyen

Trong phòng ăn sang trọng tao nhã và tiếng đàn piano du dương, Mộ Thiên Thanh vẫn chưa biết sao mình lại ngoan ngoãn ngồi đây, cũng không biết nên làm sao với con người lạnh nhạt Lãnh Tĩnh Hàn đang điềm nhiên ngồi đối diện gọi món.

Người phục vụ ghi món ăn xong liền lui xuống, lúc bảy giờ ánh mắt của Lãnh Tĩnh Hàn mới chuyển sang nhìn Mộ Thiên Thanh. Đáng lẽ ra sau đêm hôm đó hai người sẽ rất ngượng ngùng lúng túng khi gặp lại nhau nhưng trên mặt Lãnh Tĩnh Hàn lại không hề lộ vẻ gì ngượng ngùng hay lúng túng cả.

"Chuyện đó..."

"Em..."

Hai người đồng thời mở miệng, Mộ Thiên Thanh âm thầm nhú chân mày, nhìn Lãnh Tĩnh Hàn với ánh mắt quẩn bách.

Ánh mắt Lãnh Tĩnh Hàn trầm tĩnh quan sát Mộ Thiên Thanh rồi mở miệng nói trước: "Em thấy lạ vì hôm nay tôi đột nhiên đến tìm em phải không?"

Mộ Thiên Thanh khẽ kinh ngạc nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, trông mắt của anh sâu vời vợi làm cho người đối diện không thể nhìn thấu được suy nghĩ bên trong. Mộ Thiên Thanh gật đầu, khoé môi nhấp nháy đáp: "Đúng vậy..."

Lãnh Tĩnh Hàn không nói tiếp khi thấy người hầu bàn đem rượu đến. Anh lắc nhẹ ly rượu, ghé mắt nhìn chất lỏng đỏ đô sóng sánh trong ly đồng thời nói: "Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em."

Chỉ có mấy chữ nhưng cũng đủ khiến lòng Mộ Thiên Thanh căng thẳng, cô không vui cũng không buồn đáp lại: "Chuyện tối hôm đó không thể trách anh được. Hơn nữa ai cũng là người trưởng thành nên nói đến 'chịu trách nhiệm' thì có vẻ... quá ngây thơ."

Mộ Thiên Thanh nói ra lời này tự mình cũng cảm thấy lời mình có phần giả tạo, hôm đó dù là bị trúng thuốc nhưng không phải bản thân cô cũng rất "thoả mãn" sao?

Mộ Thiên Thanh tự cười nhạt nhưng trong lòng âm thầm len lỏi một tia hồi ức ngọt ngào. Cô rũ mắt, đôi tay đang đặt hờ trên đùi bỗng khẽ bấu chặt như cố nhắc nhở chính mình thức tỉnh.

Mọi biểu cảm của cô đều không lọt qua khỏi ánh mắt sắc bén của Lãnh Tĩnh Hàn. Nhận thấy trong đôi mắt cô có phần hoảng hốt lại có phần bi thương anh cảm thấy đau nhưng có ai đó đâm thẳng vào tim của mình vậy.

"Nếu như tôi nói tôi muốn ở bên cạnh em thì sao?" Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lùng hỏi mà không hề chứa cảm xúc hồi hộp.

Mộ Thiên Thanh đột nhiên ngẩng đầu, tròn tròn mắt nhìn anh như quái vật, với ánh mắt đầy nghi ngờ cô hỏi lại: "Tại sao?"

"Muốn ở bên cạnh ai đó thì cần có lý do sao?"

Mộ Thiên Thanh nhú mày: "Nếu như là vì chuyện đêm hôm đó..."

"Đêm đó bất quá chỉ là yếu tố châm ngòi nổ thôi!" Lãnh Tĩnh Hàn cắt lời Mộ Thiên Thanh: "Mặc dù lúc đầu tôi quan tâm em là vì Tiêu Thần, nhưng không thể phủ nhận rằng tôi cũng động lòng với em."

Mộ Thiên Thanh trầm mặc nhưng vẫn nghi hoặc nhìn Lãnh Tĩnh Hàn. Ngày hôm đó khi biết Tiêu Thần mới chính là 'Mặt Trời Nhỏ', cô đã chạy đến tập đoàn Thiên Lâm chất vấn anh. Trong đầu cô vẫn còn in đậm dáng vẻ lạnh lùng tà ác giễu cợt cô khi cô thổ lộ tâm tình nhưng hôm nay anh lại nói anh sớm đã động lòng với cô???

Mộ Thiên Thanh nhú chặt chân mày, cắn cắn môi nói: "Lý do rất khó làm cho người ta tin."

Đôi mắt Lãnh Tinh Hàn trầm ngưng nhìn Mộ Thiên Thanh, bờ môi mỏng hờ hững cong cong nói: "Nếu như có thể... tôi vẫn không muốn ở bên cạnh em."

Mộ Thiên Thanh cảm thấy hụt hẫng nhưng cô lập tức kềm chế để mặt mình không biến sắc. Dù không tin lời Lãnh Tinh Hàn nói nhưng cô cũng không khỏi đau lòng.

Lãnh Tinh Hàn biết Mộ Thiên Thanh hiểu lầm ý của anh, anh cũng không ngại, chỉ hờ hững nói: "Chúng ta vốn là những người không cùng một thế giới chứ không liên quan gì đến tiền tài địa vị..."

Tôi sợ có một ngày tôi không còn sức để bảo vệ em, sợ rằng Tiêu Thân vì tôi mà làm tổn thương đến em.

Những lời đó Lãnh Tinh Hàn sẽ không nói, anh chỉ lạnh nhạt nói: "Tôi không muốn làm tổn thương em nên không muốn dính dáng tới em. Nhưng chuyện đã đến bước này... tôi phải giữ em bên cạnh mới có thể bảo vệ được em!"

Rõ ràng lời nói của anh bình tĩnh giống như không phải đang nói chuyện của mình. Nhưng lúc này đây, tâm trạng Mộ Thiên Thanh đột nhiên thay đổi nặng nề, cô không biết Lãnh Tinh Hàn giữ cô có ý gì, nhưng lại cảm thấy lời anh nói đều rất thật lòng: "Anh... nói vậy là có ý gì?"

"Ý là muốn bảo vệ cho em!" Lãnh Tinh Hàn hẳn là chưa tỏ tình bao giờ nên thay vì làm đối phương cảm động thì anh lại nói vô cùng cứng ngắt và bá đạo: "Phụ nữ đã lên giường với tôi dù không nhiều...nhưng cũng không ít. Em cho rằng tôi vì chuyện đó mới đề nghị em như thế này sao?"

Mộ Thiên Thanh xấu hổ cúi gằm mặt xuống giật giật khóe môi. Đối với ngôn từ thẳng thắn phanh ruột ngựa của Lãnh Tinh Hàn, cô gượng gạo nói: "Em...em có bạn trai rồi..."

"Không phải đã chia tay rồi sao?" Lãnh Tinh Hàn hỏi ngược lại.

"Sao anh biết?" Mộ Thiên Thanh lúng túng thốt lên.

Lãnh Tinh Hàn không trả lời, đợi người phục vụ bước đến bày đĩa muối xong lui ra anh mới chậm rãi nói: "Chuyện đêm đó... theo tính cách của em... Dù chúng ta không ở bên nhau em cũng sẽ không ở lại bên cạnh Thượng Quan Mộc nữa. Hoặc có thể nói... từ trước đến nay em không hề có ý định gắn bó với anh ta, nhân dịp này em mới có lý do rời xa anh ta thôi."

Lời nói anh vô cùng sắc bén với giọng đều đều mà không hề nhấn nhá. Thật ra Lãnh Tinh Hàn nắm chắc thông tin mới có thể tự tin như vậy. Anh phán đoán được là một chuyện, nhưng ngoài ra ở mỗi đồn cảnh sát đều có "tay trong" của anh trụ lại lâu năm. Vì thử hỏi nếu như không sớm có những tin tức nội bộ thì làm sao anh có thể làm ăn lâu dài trong thế giới ngầm được?!

Mộ Thiên Thanh cắn cắn môi, nhìn chằm chằm Lãnh Tinh Hàn, bị nói toạc ý định nên thẹn quá hoá giận: "Lãnh Tinh Hàn... Anh rất thích nhìn thấu tâm tư của người khác sao?"

"Có chút chút!" Lãnh Tinh Hàn bung ly rượu lên uống cạn, hờ hững nói tiếp: "Tôi chỉ phí tâm tư với người tôi để ý thôi."

Vừa dứt lời, ánh mắt Lãnh Tinh Hàn chợt thay đổi một cách thâm thúy và nhìn Mộ Thiên Thanh đăm đăm. Ánh mắt như vậy... chỉ cần người đối diện nhìn một cái liền bị đắm chìm...

Mộ Thiên Thanh quên mất phản ứng, vào lúc này, cô tự nhủ: Nếu như tất cả đều là giả cô cũng sẽ nguyện ý trầm luân. Dù khoảnh khắc vui vẻ này chỉ kéo dài bằng một bữa cơm hay chỉ một lát nữa thôi sẽ phải tỉnh giấc khỏi cơn mơ đẹp này, cô cũng bằng lòng.

Đúng là cô hay trốn tránh trong chuyện tình cảm nhưng lần này cô muốn tin những gì Lãnh Tinh Hàn nói đều là thật, không liên quan đến chuyện buổi tối đó, và hôm nay cô cho rằng những lời anh nói với cô đều xuất phát tận đáy lòng...

Cuộc sống của Mộ Thiên Thanh từ hôm đó đã trôi qua như trong giấc mộng khiến cho cô cứ ngỡ đời thực là mơ, một giấc mơ kéo dài...do mình cô tưởng tượng ra.

.....

Đồng nghiệp ở khu Nam đều cảm thấy Mộ Thiên Thanh có gì đó rất khác thường. Nếu lúc trước cô luôn lạnh nhạt với mọi thứ thì gần đây cô thường xuyên tự cười mỉm, ngay cả khi đang làm việc cô cũng hay mất hồn. Dù khi tiến hành hành động cô vẫn nhanh nhạy sắc bén nhưng mọi người vẫn thấy khác khác.

Thượng Quan Mộc cũng không có biểu hiện để ý nhiều, có lẽ anh quá bận rộn lo sắp xếp và lên kế hoạch mới. Rõ ràng trong cơ quan ngoại trừ hợp hành thì anh và Mộ Thiên Thanh càng ngày càng ít đụng mặt. Gần đây Trì Uyên Như lại gấp gáp lo việc đại sự của anh, chỉ cần thấy được anh nhân hạ, bà sẽ lỗi anh cùng đi tham gia mấy tiệc rượu trong xã hội thượng lưu.

"Ai da, cảm giác rất quý dị nha!" Hà Tuấn lắc đầu, thờ dãi.

Kili cũng nhũn mảy, mở miệng nói: "Tôi thấy Thiên Thanh đi ăn cơm với Lãnh thiếu, lại thấy sếp Mộc đi cùng cái cô Lam Nhu gì đó của tập đoàn Lam thị tham dự tiệc rượu, thậm chí còn lên báo nữa."

Sau tiếng chuông reo báo giờ nghỉ trưa, Hà Tuấn vừa liếc nhìn Kili, vừa thâm trầm thờ dãi. Cô không hiểu hai người rất xứng đôi bỗng dưng bất ngờ tách ra mà không có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước.

"Cô nói xem..." Hà Tuấn thần bí liếc nhìn Mộ Thiên Thanh nói: "Có phải là vì hành động của 'Liệp Ưng' lần này cần phải như vậy à?"

Kili nghe, nhất thời nhướn mắt, cắn răng nghiêng lợi nói: "Anh ngu quá, Liệp Ưng là vì Dạ Ưng, còn tập đoàn Thiên Lâm với Lam thị đâu có quan hệ gì đâu?"

"Tôi đây không phải thấy tiếc cho họ sao?" Hà Tuấn bĩu môi không vui.

"Chuyện tình cảm, quả nhiên thật là kỳ diệu..." Kili trừng mắt nhìn Hà Tuấn đồng thời ngênh mặt nói: "Sếp Mộc thích Thiên Thanh, rốt cuộc Thiên Thanh cũng chịu chấp nhận. Tôi thấy, mọi chuyện đã đâu vào đấy bỗng dưng dừng một cái: đường ai nấy đi."

Bầu không khí nặng nề giữa hai người dần xua đi, dù sao với Mộ Thiên Thanh và Thượng Quan Mộc bọn họ cũng là người ngoài, mà đã là người ngoài thì không rõ được sự tình bên trong. Ai cũng tò mò nhưng chẳng dám hỏi thăm thẳng mặt.

Thượng Quan Mộc cầm một ly cà phê đứng trên sân thượng, anh tùy ý lười biếng dựa lan can, ánh mắt thâm thúy nhìn phía trước. Cái nắng giữa trưa vào mùa đông rất thoải mái, bao trùm lấy thân người làm người ta thêm ấm áp.

Cà phê trong tay đã hơi lạnh, Thượng Quan Mộc đặt cái ly lên thành lan can, thuận thế xoay người nhìn khung cảnh trước đồn cảnh sát. Anh bắt gặp hình ảnh thường thấy của những nhân viên cảnh sát và những tên tội phạm loi choi âm ỉ một phen. Mặc dù gần đây Liệp Ưng tạm hoãn chiến dịch hành động để chinh đồn nhưng những tên cấp vật lại coi đó là một dịp ngon ăn, nhân tình hình yên ắng để vót vát một khoản, xem ra chúng nhảm to rồi.

Thượng Quan Mộc nhìn một hồi, đang muốn đi xuống lầu thì điện thoại lại vang lên... anh móc điện thoại ra bắt máy...

Trong điện thoại đầu bên kia trầm mặc một lúc lâu, đôi mắt Thượng Quan Mộc hí hí lại, anh lạnh lùng nói: "Thực sự bây giờ lúc nào anh cũng dám gọi điện thoại hết!"

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười "Ha ha" tiếng cười, kèm theo giọng nói bị đổi giọng hết sức quý dị: "Sếp Mộc luôn đoán được điện thoại của tôi..."

Tâm trạng vốn ủ dột của Thượng Quan Mộc lập tức được vực dậy khi nghe giọng nói giễu cợt ấy, anh nhất thời tối mặt, lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Tìm sếp Mộc... Đương nhiên là có chuyện rồi!"

Thượng Quan Mộc không có trả lời, chờ đối phương nói tiếp.

"Tôi muốn biết... kế hoạch hành động tiếp theo của Liệp Ưng!"

Khoé môi Thượng Quan Mộc khẽ giật giật, lạnh lùng nói: "Sao vậy? Từ lúc nào anh lại quan tâm đến hành động của đồn cảnh sát thế?"

"Ha ha ha ha..." Tiếng cười đột ngột truyền đến lần nữa, đủ để cho người nghe hốt hoảng: "Tôi không có hứng thú với hành động đồn cảnh sát của các cậu, tôi chỉ có hứng thú đối với hành động của cậu thôi."

"Hành động của tôi không cần anh phải chỉ điểm!" Nét mặt Thượng Quan Mộc biến sắc ủ dột.

"Nếu như... lần này tôi giúp cậu một lần tóm gọn Dạ Ưng thì sao đây?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Rời khỏi Dạ Ưng (16)

Editor: Diem Nguyen

"Nếu như... lần này tôi giúp cậu một lần tóm gọn Dạ Ưng thì sao đây?"

Trong phút chốc Thượng Quan Mộc bỗng hí mắt, ánh mắt anh vô cùng sắc bén: "Tiên sinh R, ngài mạnh mẽ thật! Đâu cần thổ phỉ phòng chi dữ vậy?"

"Ha ha ha ha..." Giọng nói đổi giọng của ông R càng thêm quý dị: "Có phải thổ phỉ phòng hay không thì sếp Mộc kiểm tra thực tế là biết liền."

Đôi mắt Thượng Quan Mộc càng nhú lại tí hí, cơ hồ như một cái khe hẹp. Điều đó phần nào bộc lộ con người tàn nhẫn trong anh: "Điều kiện?"

"Nếu như tôi nói không có thì sao?" Giọng ông R sắc mùi lười biếng.

Thượng Quan Mộc nhủ chân mày vì với anh trên đời này không có cái thứ gì miễn phí. Anh mặc kệ ông R là ai, anh ta muốn lợi dụng cảnh sát để xoá sổ Dạ Ung hay vì cái gì, chỉ cần có chung mục đích thì ok thôi.

"Sếp Mộc, chúng ta đã hợp tác rất nhiều lần, mặc dù không vui vẻ lắm, nhưng... nếu muốn hợp tác với cảnh sát cấp trên anh nữa thì tôi đây không phải không có năng lực!" Ông R thâm thúy nói.

"Làm sao tôi chắc được lần này không phải là ông đào hố chờ tôi sập bẫy?" Thượng Quan Mộc nhếch môi cười lạnh, ánh mắt thay đổi thâm trầm không thấy đáy.

Trong điện thoại lại truyền tới tiếng cười, làm cho người nghe cực kỳ không thoải mái: "Vậy phải xem.. Sếp Mộc có gan hay không rồi! Đã đến nước này, sếp Mộc nên sắp xếp lại nhân sự, tổng hợp lực lượng làm một đợt kích là được."

Ông R vừa dứt lời, không chờ Quan Mộc nói gì liền cúp điện thoại.

"Tiên sinh, ngài nghĩ Thượng Quan Mộc sẽ tin ngài sao?"

"Hắn ta sẽ tin thôi!" Ông R không nhìn người phía sau lưng, chỉ cong môi nói tiếp: "Hắn chẳng những tin mà còn dốc sức đánh trận này..."

"Không biết lần này đạt hiệu quả như mong đợi không?"

Ông R cười lên, nụ cười gượng gạo khi nãy thay bằng nụ cười đầy phấn khích: "Sao không được? Lãnh Tinh Hàn và Tiêu Thần đều ngoan ngoãn bước theo từng bước ta đã sắp xếp, ngay cả ông trời cũng đang giúp ta..."

Khoé môi ông R càng cong lên nụ cười quỷ quyết, ẩn dưới lớp mặt nạ kia từng thớ thịt trên khuôn mặt ông ta co giật thay đổi dữ tợn, ánh mắt nhìn phía trước càng thêm lộ ra tia thâm hiểm. Ông ta suy tính rất nhiều, những ý nghĩ xảo quyết không ngừng nhảy múa trong đầu tựa như hóa thành một loại thuốc, kích thích thần kinh ông ta.

Người đàn ông đứng sau lưng ông R cảm nhận được trên người ông ta toả ra hơi thở tàn nhẫn kèm theo hơi lạnh như toả ra từ địa ngục. Ông không khỏi lui về phía sau nửa bước, khoé môi giương lên nịnh nọt: "Hy vọng lần này ngài có thể đạt được ý muốn!"

Ông R cười vui vẻ rồi cảm lấy thanh gậy chống đứng dậy một cách chậm rãi. Lúc quay người lại ông ta đã hồi phục lại thái độ bình thường nói: "Ta phải đi ra ngoài một chuyến, chú không cần đi theo ta."

"Dạ!"

Ông R chống gậy đi ra ngoài, người đàn ông vẫn đứng yên nhìn đáng về ông ta đã hao gầy theo tháng năm mà trong lòng chợt dâng lên chuỗi cảm xúc không nói được thành lời.

Ông R ra khỏi biệt thự, tài xế Lý Hải đã đợi sẵn ở đó. Thấy ông chủ ra tới ông vội vàng mở cửa xe, chờ ông ta ngồi yên ổn xong ông mới lên xe hỏi: "Ông chủ đến viện điều dưỡng à?"

"Ừm!" Ông R đáp một tiếng rồi gỡ mặt nạ xuống một cách mệt mỏi, để lộ ra khuôn mặt thật đáng sợ bởi vết cháy xém làm từ trán dài xuống mũi bị biến dạng, da thịt lộ chỗ lõm lõm trông rất kinh khủng.

Bác tài xế dường như đã thành thói quen, chỉ liếc mắt qua kính chiếu hậu nhìn một cái mà chẳng mấy chốc sợ hãi chỉ thuần thục khởi động và lái xe đi về hướng viện điều dưỡng.

Đến viện điều dưỡng, ông R đội nón lên, che mặt lại rồi mới xuống xe. Lý Hải nhìn theo bóng lưng của ông khẽ thở dài.

Ông R bước không nhanh không chậm đi qua hành lang viện điều dưỡng. Mọi nhân viên trong đây đều biết ông vì cứ đều đặn mỗi tháng ông sẽ đến đây một lần. Ông lại vốn không muốn tiếp chuyện với ai thể nên dù mấy tháng nay ông ít khi lui tới nhưng chẳng ai dám tiếp cận hỏi thăm.

Ông R đi thẳng đến phòng bệnh của Tiêu Hân. Đầu tiên ông thăm dò qua cửa sổ, liếc nhìn bên trong rồi mới mở cửa bước vào...

Nhìn Tiêu Hân xinh đẹp mỹ miều vẫn nằm an tĩnh trên giường, ông R khẽ ngồi xuống chiếc ghế gần đó nhìn Tiêu Hân cười hiền nói: "Tiêu Thần đã chăm sóc cho em rất tốt..."

Ông R chòm người tới nắm tay Tiêu Hân, tay của bà rất mềm, giống như không có xương. Thật ra bà đã trở thành người thực vật, còn duy trì hơi thở được đến hôm nay tất cả đều nhờ vào thuốc men đắt tiền, và cũng vì thế tiến trình lão hoá của bà không giống như người bình thường.

Ông R nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay Tiêu Hân. Mỗi lần chạm vào bà ánh mắt ông liền hiện lên tia bi thương và thù hận đủ sâu sắc khiến ông chỉ muốn huỷ diệt tất cả mối cam lòng.

Ông R ngồi người ngồi trong phòng bệnh của Tiêu Hân thật lâu. Chừng ba bốn tiếng sau ông mới rời đi. Lúc ông ra về vẫn với dáng người chậm rãi cúi đầu trong ánh mắt đầy soi mói của các nhân viên y tế ở đây.

Lý Hải im lặng lái xe, thỉnh thoảng liếc nhìn ông qua kính chiếu hậu mà không nói gì.

"Tiểu Hải..."

"Dạ, ông chủ!" Tuổi bác tài xế đã hơn hàng năm nhưng ông R vẫn quen gọi ông như thế nên ông không thấy bất ngờ.

"Đợi đã nhiều năm rồi..." Ông R tựa vào ghế ngồi, ánh mắt nhìn về phía trước: "... sắp đến lúc cất mẻ lưới ta lại thấy lòng trống không..."

Lý Hải nhìn vào ánh mắt ông R qua kính chiếu hậu bình tĩnh nói: "Ông chủ, việc ông nhẫn nại chờ đợi nhiều năm nay rốt cuộc cũng có kết quả rồi."

"Đúng vậy!" Đáy mắt ông R hiện lên một tia mờ mịt. Đáng lẽ giờ phút này ông nên vui mừng mới phải nhưng sao lòng lại như chơi voi huyệt hằng.

Nhiều năm nay an bài để trả thù mối nhục năm đó, mỗi đêm ông đều gặp ác mộng khiến ông chưa từng có một đêm ngon giấc.

*

Tại nhà của Hình Thiên.

Vừa đi siêu thị về, Thẩm Duyệt Nhiên và Mộ Thiên Thanh tranh thủ phân loại cất xong, Mộ Thiên Thanh mang một ít rau củ vào phòng bếp rửa sạch, trên mặt cô nét cười như ẩn như hiện.

Thấy bạn thân của mình có đôi có cặp với Lãnh Tĩnh Hàn, Thẩm Duyệt Nhiên vừa thấy vui thay cho Mộ Thiên Thanh vừa thấy bội phục mình chồng. Mỗi đêm cô đều khen ngợi mưu kế của Hình Thiên nhưng đồng thời cũng trách anh ta sao không tiến hành kế hoạch sớm một chút...

Mỗi lần như thế Hình Thiên đều cương cứng ôm chặt Thẩm Duyệt Nhiên vào lòng cười ha hả cho qua chuyện vì lý do đằng sau đó đáng đáng khá lớn anh không thể nói ra được.

Nếu như không phải vì biết chuyện năm đó, sợ đại ca sẽ thối lui lần nữa, anh sẽ không ra hạ sách thế này.

Nhưng giờ Hình Thiên vẫn còn nhớ như in khuôn mặt thâm trầm của Lãnh Tĩnh Hàn sáng sớm hôm đó sau khi trở về...

Hình Thiên mắt tròn nhìn Lãnh Tĩnh Hàn một cách chăm chú trong khi ngày hôm nay là ngày tập đoàn Thiên Lâm chính thức bắt đầu giao chiến với tập đoàn Đế Quốc Sun. Vẫn biết trong cuộc chiến này sẽ có kẻ thắng người thua nhưng lãnh đạo hai bên đều rất hiểu rõ về nhau nên muốn vượt lên trước đối thủ một bước và tiếp tục duy trì khoảng cách là điều vô cùng khó khăn.

Lúc này, Đường Lam đang báo cáo kế hoạch cuối tháng. Không ai có thể phủ nhận Đường Lam tuyệt đối là xuất sắc trong xuất sắc, khiến cho nhiều người đàn ông đều tự cảm thấy làm việc hiệu quả không bằng cô ta. Cô ta làm việc luôn quyết đoán. Mọi công việc thông qua cô ta đều được xử lý dứt khoát sắc bén... Nhưng đáng tiếc... người mạnh mẽ như cô ta căn bản không thể ở bên cạnh Lãnh Tĩnh Hàn.

Vì thử hỏi hai người mạnh mẽ cứng nhắc ở cùng với nhau thì sẽ ra sao???

Hình Thiên hoàn toàn thất thần, cho đến khi ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía anh, anh mới có phản ứng. Để che giấu lúng túng, anh ho nhẹ một cái, đẩy gọng kiếng lên rồi đưa ra ý kiến của mình đối với những điểm quan trọng trong hội nghị lần này.

Anh chỉ là thư ký của tổng giám đốc nhưng vị trí của anh lại rất quan trọng trong tập đoàn Thiên Lâm vì nếu Lãnh Tĩnh Hàn không có ở đây, anh có thể toàn quyền thay Lãnh Tĩnh Hàn ra quyết định.

Lúc đầu mọi người đều rất phải không mãn về điều này, nhất là mấy lão cô đồng đều cảm thấy Lãnh Tĩnh Hàn đã tin tưởng người này quá mức, nhưng về sau thực tế đã chứng minh Hình Thiên hoàn toàn có thể chỉ đạo mọi việc suôn sẻ, thậm chí đạt hiệu quả hơn cả dự tính nên dần dần mọi người đều coi trọng anh hơn.

Hội nghị lần này rất quan trọng, kéo dài đến khi trời sẩm tối mới tan họp.

Đường Lam thu dọn tài liệu xong gót Lãnh Tĩnh Hàn lên lầu, có mấy tài liệu là cần anh ký tên...

Lãnh Tĩnh Hàn quét mắt sơ qua xấp tài liệu, cầm lấy viết ký tên xong rồi đưa cho Đường Lam. Đường Lam nhận lấy đúng lúc thấy Lãnh Tĩnh Hàn nhòm người đứng dậy nên hỏi: "Trễ rồi, cùng nhau ăn cơm tối nhé?"

"Tôi tôi có việc rồi!" Lãnh Tĩnh Hàn Thanh lạnh lùng trả lời, sau đó cầm lấy áo khoác đứng dậy, hoàn toàn không để ý tới Đường Lam mà ra khỏi phòng làm việc, cùng Hình Thiên rời đi.

Đường Lam ngồi yên tại chỗ, khoé môi không ngừng giật giật vì giận dữ. Cô cũng là phụ nữ nên cô có trực giác nhạy cảm của phụ nữ. Cô cảm thấy... gần đây Lãnh Tĩnh Hàn thay đổi, mặc dù anh vẫn trung cái gương mặt lạnh lùng không cảm xúc như cũ nhưng trong đáy mắt anh lại lộ lên một loại hào quang như biết cười mà trước nay cô chưa từng thấy...

"Đại ca! Anh có để ý là gần đây anh và Thiên Thanh hay đến nhà em ăn chứ không?" Hình Thiên vừa lái xe vừa bĩu môi hỏi. Anh cảm thấy có chút ghét bỏ bọn họ vì đã quấy rầy thế giới của anh và Thẩm Duyệt Nhiên.

"Ừm!" Lãnh Tĩnh Hàn đáp. Trong khi Hình Thiên cho rằng Lãnh Tĩnh Hàn đã hiểu ý mình thì Lãnh Tĩnh Hàn lại nói tiếp: "Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ phụ tiền ăn."

Ếc...

Hình Thiên bị sắc nước miếng của chính mình, họng cũng bị nghẹn lại đến nửa ngày sau cũng không nói nên lời.

Anh có thể bảo đảm đại ca đã cố ý, hẳn là đại ca còn uất ức vì sự sắp bầy của anh cho nên lôi kéo Mộ Thiên Thanh ngày ngày đến nhà anh. Đòn trả thù của đại ca thật nặng nha!

Hình Thiên trưng ra khuôn mặt khổ sở và trong lòng thầm oán: Sao không thử nghĩ không vì tui đây thì anh có được tình yêu không, không nhờ tui thì anh có được ở bên cạnh Mộ Thiên Thanh vui vui về về như bây giờ không, có được hưởng ân ái khoái lạc với người mình yêu không chứ?

Hình Thiên càng nghĩ càng giận, lộ liễu hậm hực, cắn răng nghiêng lợi.

Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt liếc nhìn Hình Thiên một cái, bình tĩnh nói: "Biệt thự bên tôi đang sửa chữa nên mấy ngày nay tôi sẽ qua chỗ cậu ở nhờ..."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Rời khỏi Dạ Ưng (17)

Editor: Diem Nguyen

Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt liếc nhìn Hình Thiên một cái, bình tĩnh nói: "Biệt thự bên tôi đang sửa chữa nên mấy ngày nay tôi sẽ qua chỗ cậu ở nhờ..."

"Két -----"

Xe đột nhiên bị dừng lại, Hình Thiên quay đầu tròn to mắt nhìn Lãnh Tinh Hàn hỏi: "Đại ca nói thiệt hả? Hồng lễ biệt thự to vậy mà không ở được phòng nào à?"

Hình Thiên đột nhiên cảm nín khi thấy Lãnh Tinh Hàn nâng khoé môi nở nụ cười chế nhạo. Anh nhất thời sựng đờ, hai tay anh nắm chặt tay lái như muốn bẻ đôi mới cam tâm, bởi vì lúc này anh kích động đến nỗi muốn giết người.

Bên trong xe không khí trở nên quỷ dị cứng ngắc, nồng mùi tức giận trong khi bên trong căn hộ là một mảnh hải hòa, tiếng cười tràn ngập cả gian phòng...

"Thôi đi! Nghi chơi! Không chơi nữa, lần nào tớ cũng đều thua hết!" Thẩm Duyệt Nhiên thở hắt hắt xin tha. Cô ta vốn sợ nhất là cù lét, lại là người trời gà không chát thì sao so được với Mộ Thiên Thanh.

Trên khuôn mặt người phụ nữ đang yêu Mộ Thiên Thanh nụ cười thật rạng rỡ. Cô nhìn mình mấy mặt này Thẩm Duyệt Nhiên dính đầy vết bản cười nói: "Thôi nhanh đi thay đồ đi, còn chỗ này để tớ dọn cho."

Nói xong Mộ Thiên Thanh nhìn xung quanh phòng bếp đầy nước khê bừa bộn nhún vai.

Thẩm Duyệt Nhiên ừ một tiếng rồi đi rửa mặt thay quần áo. Đến khi cô ta quay lại thì Mộ Thiên Thanh đã dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp. Thẩm Duyệt Nhiên bỗng nhíu chân mày hỏi cô: "Thiên Thanh, mấy ngày nay cậu soi gương có thấy mình xấu không?"

Mộ Thiên Thanh quay đầu lại nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, Thẩm Duyệt Nhiên không phải là một đại mỹ nhân nhưng đáng đáp cũng xinh đẹp nhờ thừa hưởng những nét gen tốt từ ba mẹ.

Mộ Thiên Thanh nhìn Thẩm Duyệt Nhiên đang cầm cái gương nhỏ bừa bộn, hỏi: "Vậy cậu có thấy... sau mỗi lần tắm xong cậu đều trông đẹp hơn không?"

Thẩm Duyệt Nhiên vừa nghe xong liền sáng mắt, xoay chiếc gương nhỏ về phía Mộ Thiên Thanh, không ngừng gật đầu đáp: "Ừ, ừ đúng đó. Tớ cũng thấy như vậy. Nhưng tại sao ấy nhỉ?"

"Đó là bởi vì đầu óc của cậu bị vô nước rồi!" Mộ Thiên Thanh đáp lại hết sức nghiêm túc.

Mặt Thẩm Duyệt Nhiên trở nên hoá đá trong nháy mắt. Cô ta gầm lên, xông đến đánh Mộ Thiên Thanh cho đã tức thì... bất ngờ, trong phòng bếp lại vọng tới tiếng nói tiếng cười của Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên. Lúc bước vào, hai người họ phải tròn xoe mắt chứng kiến cảnh tượng hai cô gái choang nhau âm ỉ xen lẫn tiếng cười nắc nẻ...

Vì quá âm ỉ nên hai cô không để ý tới hai người đàn ông đã đi đến cửa phòng bếp và chứng kiến cảnh tượng... náo loạn hết sức buồn cười.

Đôi mắt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn nhìn chằm chập vào bên trong, dán chặt vào trên mặt vào Mộ Thiên Thanh. Khuôn mặt cô tươi rói nụ cười càng

thêm toả nắng khiến cho anh có cảm giác rất quen thuộc, giống như.... từ trước tới nay cô vẫn luôn cười như thế.

Lãnh Tinh Hàn khẽ cup mắt, trong đôi mắt đen như mực ấy loé lên một tia nghi ngờ, cảm giác quen thuộc vừa rồi cũng đột nhiên biến mất làm cho anh có cảm giác cực kỳ khó chịu.

"Ah, các anh đã về rồi?" Thẩm Duyệt Nhiên là người đầu tiên phát hiện ra bọn họ. Cô ta cũng không xấu hổ, chỉ liếc mắt nhìn Mộ Thiên Thanh và đảo một vòng khắp phòng bếp bề bộn rồi trưng ra bộ mặt biết lỗi.

Riêng Mộ Thiên Thanh thì xấu hổ đỏ mặt vì dù sao cô rất ít khi đùa giỡn như vậy, với lại đây là nhà của Hình Thiên.

"Xem ra... bữa nay chắc không có cơm ăn rồi!" Hình Thiên nhìn một lượt khắp phòng bếp, chẳng những anh không tức giận mà còn rất vui vẻ: "Hôm nay cũng không cần nấu nữa, chúng ta đi ra ngoài ăn đi!"

"Tại sao chứ? Nấu nhanh thôi mà!" Thẩm Duyệt Nhiên cầm một cây cần tàu trong tay, giương bộ mặt ngáo ộp nói.

Trong bụng Hình Thiên lăm lăm than trời, vợ của anh thiệt là tình, nhiều lúc cô ta thông minh đến bất ngờ, nhiều lúc ngu ngơ đến nỗi anh muốn ký cái đầu cho tình ra.

Lãnh Tinh Hàn thâm ý liếc nhìn Hình Thiên, chỉ một cái liếc mắt liền hiểu rõ ý của anh ta. Anh khẽ mở miệng, giọng trong trẻo lạnh lùng nói: "Vậy thì ra ngoài ăn đi!"

Mộ Thiên Thanh nhú chân mày, liếc nhìn mớ đồ ăn mua về trên bếp mà không nhìn được nói: "Tôi và Tiểu Nhiên cùng làm bếp thì nửa tiếng nửa ăn cơm được rồi. Nếu so với đi ra ngoài thì có thể ăn sớm một chút nữa đó!"

"Đúng vậy đúng vậy!" Thẩm Duyệt Nhiên cười cười gật đầu.

Lãnh Tinh Hàn nhẹ giương khoé môi, đôi mắt đen như mực khẽ liếc nhìn Hình Thiên, nhàn nhạt nói: "Nếu như vậy thì thôi ở nhà ăn đi!"

Hình Thiên thâm oán Thẩm Duyệt Nhiên nhưng trên mặt phải giả vờ cười ra tiếng, đúng là khổ mà không nói được nên lời.

Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên đi khỏi phòng bếp để lại không gian cho Thẩm Duyệt Nhiên và Mộ Thiên Thanh nấu nướng. Hai người họ đi thẳng đến phòng đọc sách. Căn phòng tuy nhỏ nhưng đầy đủ các phương tiện giải trí, làm chỗ bàn thảo chuyện công việc cũng không tệ.

"Sắp xếp như thế nào rồi?" Lãnh Tinh Hàn mời thuốc lá đồng thời tùy ý hỏi.

Hình Thiên rót hai ly rượu, đưa cho Lãnh Tinh Hàn một ly và đáp: "Em đã sắp xếp lại rồi. Bên phía anh Tiêu và Sun không hề có động tĩnh gì, giống như bọn họ không nhúng tay vào vậy. Tuy nhiên đây chỉ là bề nổi, còn thực tế thì bọn họ nhất định âm thầm nhảy vào."

Lãnh Tinh Hàn rít sâu một hơi thuốc rồi chậm rãi phả ra từng đám khói mù, đôi mày kiếm nhẹ chau lại, đôi mắt đen như mực xẹt qua một dòng cảm xúc khác thường: "Anh ta ép Thiên Thanh về bên cạnh tôi chính là muốn tôi vì là bảo vệ cô ấy mà không thể không đấu trực diện. Lần này anh ta muốn giải quyết cho xong ân oán lúc trước và đồng thời đấu một trận thực sự ra hồn với tôi luôn."

Nhưng dù kết quả như thế nào anh đều không muốn biết.

Lãnh Tinh Hàn nghĩ ngợi trong buồn bã và đau khổ. Lý do lớn nhất khiến không muốn để Thiên Thanh bên cạnh vì anh muốn mình bại trận này để cho Ung Thắng... Nhưng hôm nay... anh lại không thể suy nghĩ theo hướng này được nữa. Vì nếu anh thua, người đau lòng nhất sẽ là Thiên Thanh.

Đối diện với hai tình huống khó xử, Lãnh Tinh Hàn đột nhiên cau chặt chân mày nhưng chỉ trong nháy mắt anh lại thả lỏng ra.

Hình Thiên đi theo Lãnh Tinh Hàn đã lâu nên cũng coi như hiểu được con người Lãnh Tinh Hàn. Giờ phút này anh đại khái có thể đoán được nỗi lo của đại ca. Cũng chính vì vậy nên anh mới hy vọng Mộ Thiên Thanh và đại ca kết thành một đôi. Có như vậy may ra lần này đại ca mới quyết tâm thắng trận.

Hai người cứ như vậy bàn chuyện trong phòng đọc sách. Nửa tiếng sau quả nhiên cơm đã nấu xong, Thẩm Duyệt Nhiên tới gõ cửa. Đối với chuyện mập mờ của chồng mình và tổng giám đốc, Thẩm Duyệt Nhiên cũng không lấy làm lạ....

Trên bàn ăn, các món đều là món ăn gia đình, không cầu kỳ xa hoa, nhìn đơn giản nhưng lại làm cho người ta muốn ăn. Đối với Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên, hai người đều ăn ở nhà hàng sang trọng mỗi ngày nên đối với các món ăn gia đình như thế này hai người rất có hứng.

Kể ra Hình Thiên sướng hơn Lãnh Tinh Hàn ở cái khoản này. Từ khi anh sống chung với Thẩm Duyệt Nhiên miệng anh và bụng anh cùng được hưởng phúc... Còn bây giờ, sau khi tác hợp thành công cho Lãnh Tinh Hàn và Mộ Thiên Thanh, phúc của hai người đã nhân lên thành bốn!

Trên bàn cơm, không khí vẫn vui vẻ hòa thuận dù Lãnh Tinh Hàn rất ít nói. Khi anh ăn cơm, mọi động tác đều toát ra vẻ cao ngạo cao nhã. Ngay cả với món ăn bình thường nhưng người xung quanh lại có cảm giác như anh đang thưởng thức món ngon trứ danh vậy.

Ba người còn lại thì ăn như hăm, nhất là Thẩm Duyệt Nhiên và Hình Thiên.

Khi mọi người đang vui vẻ vừa ăn vừa nói chuyện thì điện thoại Mộ Thiên Thanh lại vang lên. Cô nhún vai đi nghe máy, nghe người đầu bên kia phân phó

gì đó, bên đây cô liên tục vâng vâng dạ dạ đáp lại.

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, dừng đĩa. Thẩm Duyệt Nhiên đợi cho cô tắt máy xong nhanh nhẩu hỏi: "Đồn cảnh sát gọi tới à?"

"Ừm!" Liếc nhìn mọi người, Mộ Thiên Thanh ái ngại nhìn Lãnh Tinh Hàn nói: "Em muốn trở về đồn cảnh sát, buổi tối có hành động!"

"Ừm!" Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng đáp một tiếng đồng thời buông đĩa nói: "Để tôi đưa em về."

"Không cần đâu... để tự em đi..."

"Tôi đưa em đi!" Lãnh Tinh Hàn cắt đứt lời Mộ Thiên Thanh, giọng anh dứt khoát bá đạo, không để cô có thể từ chối.

"Phải rồi! Để Lãnh thiếu đưa, để Lãnh thiếu đưa!" Thẩm Duyệt Nhiên liên tục cười nói. Trong ánh mắt cô ta nhìn Mộ Thiên Thanh có nét tinh nghịch ranh mãnh khiến cho Mộ Thiên Thanh nhất thời bí bách đỏ mặt.

Hình Thiên gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, nghiêng nghiêng thân mình thâm thúy nói: "Ài da, tổng giám đốc lái xe là chuyện bình thường... nhưng anh ấy chưa bao giờ chở phụ nữ cả. Thì ra thì ra... lần đầu tiên tổng giám đốc chở Thiên Thanh là có ý rồi. Tối giờ anh mới hiểu nha."

Mộ Thiên Thanh nghe thấy thế lại càng đỏ mặt. Để lấp liếm, cô mạnh miệng nói: "Anh lo ăn cơm đi! Đồ ăn còn đầy bàn kia! Anh mà ăn không hết thì Tiểu Nhiên không cho anh lên giường đâu!"

"Nhiên Nhiên nhà tôi rất dịu dàng chứ không có bá đạo như vậy m!" Hình Thiên sẵn dịp lấy lòng vợ, anh liếc mắt nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, Thẩm Duyệt Nhiên cũng gật gật đầu đồng tình với phát biểu đầy tính khích lệ của Hình Thiên.

"Bắt đầu từ hôm nay, tôi và Thiên Thanh sẽ rất bận, nên tiền ăn tháng tới của hai người chúng tôi... tôi sẽ chuyển qua tài khoản cho cậu." Lãnh Tinh Hàn vừa mặc áo khoác vừa lạnh nhạt nói. Nói xong anh liếc mắt nhìn khoé môi Hình Thiên gật gật vì giận rồi kéo Mộ Thiên Thanh rời đi.

Hình Thiên nhìn cánh đóng chặt mà cắn răng nghiêng lợi nhưng lại khổ không nói được nên lời, chỉ buông tiếng than: Làm người tốt khó thật!

Trên đường đến đồn cảnh sát, đi ngang qua một tiệm bánh ngọt xe đột nhiên dừng lại, trong lúc Mộ Thiên Thanh còn đang thắc mắc thì Lãnh Tinh Hàn đã xuống xe đi mua mấy hộp bánh trứng và cháo đưa cho cô...

"Mua cái này làm gì mà nhiều vậy?" Mộ Thiên Thanh ra mồ hôi nhìn một chồng đồ hộp trước mặt.

"Com tối cũng chưa ăn xong, khi nào rảnh thì ăn thêm một chút." Lãnh Tinh Hàn khởi động xe nói thêm: "Cũng có thể mời nghiệp ăn cùng."

Lời của anh nói rất đơn giản, vẻ mặt cũng rất lạnh nhạt, nhưng Mộ Thiên Thanh lại cong môi cười...

Cô không biết những người yêu nhau sẽ như thế nào, khi cô đi chung với Thượng Quan Mộc, anh ta cũng đối xử rất tốt với cô nhưng cô không thấy vui, chỉ có đau lòng. Riêng... Lãnh Tinh Hàn, anh chỉ lơ đãng quan tâm cô, không lời lẽ, không trau chuốt nhưng lại làm cho lòng cô thấy ấm áp vô cùng...

Mộ Thiên Thanh cúi đầu mỉm môi cười, giờ phút này cô rất vui vẻ, vui vẻ nên cảm thấy tất cả mọi chuyện tiếp theo đều rất tốt đẹp. Tuy nhiên cô không biết rằng đằng sau niềm vui và hạnh phúc ấy sẽ là những nỗi bi thương thống khổ đang chờ đón...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Rời khỏi Dạ Ưng (18)

Editor: Diem Nguyen

Lãnh Tinh Hàn đưa Mộ Thiên Thanh đến đồn cảnh sát, dõi theo bóng cô cho đến khi khuất bóng. Lúc này đôi mắt chìm Ưng lại nhướn nhìn lên một khung cửa sổ văn phòng nào đó rồi nhếch môi cười nhạt, dần dần nụ cười ấy biến thành một nụ cười quỷ quyết.

Sau khi Mộ Thiên Thanh đến bàn làm việc cô liền để đồ ăn gọn vào một góc rồi gấp gấp đeo băng tên lên và chạy qua phòng họp.

Trong phòng họp, các đồng nghiệp đã đến hơn phân nửa, nhưng người còn lại cũng đang hối hả chạy đến. Mộ Thiên Thanh ngồi xuống bên cạnh Hà Tuấn, nhẹ giọng hỏi: "Có hành động cấp bách hả?"

Hà Tuấn lắc lắc đầu, nhún nhún vai nói: "Không biết, chắc là không phải đâu."

Mộ Thiên Thanh liếc nhìn vị trí ghế trống phía trước nói: "Chắc cũng không phải là... Liệp Ưng đâu nhỉ?"

Lời nói của cô trở nên ngập ngừng, dù sao hành động mới tạm ngừng hơn một tuần, theo thường lệ chắc sắp sẽ tung ra kế hoạch hành động mới, nhưng...

Mộ Thiên Thanh nhìn nhìn những ghế trống xung quanh đang lấp dần đầy người thì lại càng thêm nghi hoặc vì lần này tới tham dự đều là những người tham gia hành động của Liệp Ưng.

Hà Tuấn nhìn chăm chăm về hướng cửa và nghiêng người sát qua Mộ Thiên Thanh, thấp giọng nói: "Tôi nghe nói sắp bị cũng tới nữa đó!"

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc vô cùng, trong lòng cô loáng thoáng cảm thấy chuyện nghiêm trọng sắp xảy ra.

Khi còn khoảng ba phút nữa là tới giờ họp, không gian bên trong phòng trở nên im phăng phắc. Mọi người thăm đoán già đoán non trong bụng nhưng không ai dám hó hé lời nào.

Từ ngoài phòng mấy người cuối cùng bước vào. Dẫn đầu là một người đàn ông tuổi đã gần năm mươi ăn mặc trau chuốt chỉnh tề- Trương Mộ Dương, theo sau là Thượng Quan Mộc và mấy người giám sát.

Mọi người đứng dậy nghiêm rồi được phép ngồi xuống. Trương Mộ Dương chỉ nói vài câu hỏi hột sau đó thì nhường lời cho Thượng Quan Mộc. Với vẻ mặt trang nghiêm anh vạch ra chiến lược hành động cho lần này. Trong phòng ngoại trừ giọng nói ưu nhã trong trẻo nhưng sắc bén của Thượng Quan Mộc thì không hề có bất kỳ tạp âm nào khác...

.....

Nhóm của Tiểu Tứ thấy Lãnh Tinh Hàn mà không ngờ rằng chính anh lại đến để kiểm tra quân số, hay là thời gian này anh sẽ đến làm việc trực tiếp luôn?!

"Đại ca..." Tiểu Tứ nhú chân mày, chính anh ta cũng thấy với tình hình căng thẳng như hiện nay cộng thêm với thân phận của đại ca nếu xuất hiện nơi này sẽ không thích hợp.

"Tôi tới thăm xem các cậu chuẩn bị như thế nào rồi?" Giọng Lãnh Tinh Hàn thật bình tĩnh, nghe không ra tâm trạng của anh.

Tiểu Tứ nhìn qua mọi người một lượt, tâm trạng nặng nề anh ta thu tầm mắt trả lời: "Tụi em đều đã chuẩn bị xong theo lời của anh Thiên... Nhưng mà..."

Tiểu Tứ không nói tiếp, nhìn có vẻ hết sức do dự.

Lãnh Tinh Hàn châm điều thuốc nhà khói lên trời đồng thời khẽ liếc nhìn anh ta hỏi: "Nhưng mà cái gì?"

"Không có gì..." Tiểu Tứ nhún nhún, cuối cùng không nói ra.

Tiểu Ngũ liếc nhìn Tiểu Tứ, anh ta tức mình hỏi thẳng: "Đại ca, tụi em muốn biết... Đại ca muốn giải tán Dạ Ưng thật sao?"

"Nhất định phải xoá sạch triệt để!" Lãnh Tinh Hàn nói ngắn gọn, ánh mắt sắc bén đảo qua mặt mọi người, lạnh lùng mở miệng: "Tôi không muốn nghe lại chuyện này bất kỳ lần nào nữa!"

Mọi người đều bị dọa kinh hãi bởi lời nói và khí thái của Lãnh Tinh Hàn. Ai cũng cụp mắt cúi đầu nhưng tâm trạng lại cực kỳ phức tạp

"Tôi biết các cậu không bỏ được Dạ Ưng..." Giọng Lãnh Tinh Hàn cũng không mềm mỏng hơn: "Các cậu đều nhiệt huyết với tổ chức này nhưng nếu các cậu lấy vợ, đẻ con thì sao đây?"

Mọi người càng thêm im lặng, đúng vậy, sống trong xã hội đen phức tạp này điều sợ nhất là gì? Còn không phải là có vợ con sẽ lo lắng ngày đêm sợ bị kẻ thù bắt cóc tống tiền sao?

Lãnh Tinh Hàn khẽ hít từ một hơi thuốc và từ từ phả ra một đám khói mù, khuôn mặt anh dần chìm dần trong làn khói ấy, giọng nói của anh cũng trở nên trầm hơn: "Mấy ngày nay bên đó sắp có chiến dịch cang quét lớn. Tôi không muốn có bất kỳ rủi ro gì, càng không muốn A Thiên đi thu dọn tàn cuộc cho các cậu..." Lãnh Tinh Hàn nói xong lại đảo ánh mắt qua vài người hỏi lại: "Hiểu không?"

Mọi người ngẩng đầu, đồng thanh gật đầu đáp: "Dạ hiểu!"

Lãnh Tinh Hàn dụi điều thuốc vào trong gạt tàn xong liền đứng lên rồi đi. Anh không muốn phiền hà đến Hình Thiên một phần vì Thẩm Duyệt Nhiên, hai là vì anh muốn để đám đàn em hiểu được ý của anh.

Xe Lãnh Tinh Hàn xuyên màn đêm rồi xa dần căn cứ, băng qua đường mòn nhỏ đi thẳng ra đại lộ. Một lúc sau anh nhìn thấy chiếc xe phía trước thì phì cười lạnh, anh nhanh chóng lái xe áp sát vượt qua chiếc xe kia rồi gò ga biến mất trong màn đêm.

"Anh Tiêu, bị mất dấu rồi..." Mục Sâm sau khi nhận điện thoại liền quay sang báo lại với Tiêu Thần-người đang ung dung pha cà phê.

Tiêu Thần tùy ý đáp một tiếng, tiếp tục làm việc của anh ta: "Nếu như có thể đuổi kịp tôi mới thấy lạ."

Dạ là người rất cẩn trọng, đối với việc theo dõi anh ta quá rành, vậy nên người bình thường căn bản không thể so được với anh ta, mặc dù anh ta...

Động tác Tiêu Thần bỗng dừng khựng lại, khoé môi thoáng hiện lên nụ cười sâu xa, anh nhìn Mục Sâm thân nhiên hỏi: "Tin tức bên đó thế nào?"

"Chuẩn bị hành động lần hai..." Mục Sâm trả lời với giọng điệu hết sức bình tĩnh: "Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn thì Lãnh Tinh Hàn sẽ mượn cơ hội lần này để giải tán Dạ Ưng."

Ánh mắt Tiêu Thần rơi vào chất lỏng đen đặc sáng sấp trên tay, anh suy nghĩ trầm tư một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Trong lúc giải quyết ân oán giữa tôi và anh ta, tôi không muốn liên lụy đến bọn Tiểu Tử nên cứ để anh ta thu xếp xong đi."

"Nhưng..." Mục Sâm chau mày nói: "Bỏ qua cơ hội lần này e rằng sau này khó tìm được cơ hội tốt như vậy..."

"Sao có thể?" Tiêu Thần ngược mắt, trong con ngươi hoàn toàn tự tin anh nói tiếp: "Trong tay Dạ Ưng còn có đồng hàng lớn như vậy, muốn gác kiếm... đâu có dễ như vậy?!"

Mục Sâm đương nhiên biết chuyện này nhưng anh ta cho rằng cơ hội sau này không ngon ăn như bây giờ. Lãnh Tinh Hàn là người rất khó hiểu, không ai có thể nhìn thấu được anh ta, có lẽ anh ta cũng đoán được anh Tiêu sẽ mềm lòng đối với bọn Tiểu Tử.

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, Tiêu Thần vẫn chuyên chú pha cà phê của anh ta, Mục Sâm có chuyện muốn nói nhưng liếc thấy nét lạnh nhạt của Tiêu Thần lại thôi không dám nói nữa.

Ánh mắt Tiêu Thần thật thâm sâu, anh đương nhiên biết cách nghĩ của Dạ, anh cũng biết Dạ đoán chắc lần này anh sẽ không phá hư chuyện của anh ta.

Trong lúc suy nghĩ thâm trầm, ánh mắt Tiêu Thần dừng lại bên ngoài, khi trời vẫn còn chìm trong bóng đêm mờ mịt thì lòng anh cũng chất chứa nặng nề ưu tư.

Trời đêm ở thành phố A lại hứa hẹn dậy sóng lần nữa vì chiến dịch truy quét tạm ngưng mấy tuần rồi nay lại rục rịch triển khai sau cuộc họp tối nay tại đồn cảnh sát khu Nam...

Ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Mộc nhìn xa xăm, lờn trầm nghĩ mấy ngày qua anh đã không đã động gì tới tổ chức xã hội đen đó, nay trở lại nhất định phải lợi hại hơn xưa, dứt dây trôn ổ mới hài lòng.

Đêm đã về khuya đèn báo hiệu điên cuồng chớp nháy cộng thêm tiếng còi hú ầm ĩ khiến cho người ta bức bối như đòi mạng. Đối với lần ra quân này của Liệp Ưng, cảnh sát cả khu Nam đều phải hít hà kiêng nể.

Một ông lão đứng trên đài quan sát của một đỉnh núi cao thu hết toàn bộ quan cảnh về đêm của thành phố A thu hết vào tầm mắt. Gió lạnh đùa thổi tung tà áo, lùa qua vành nón khẽ để lộ ra một ánh mắt lạnh băng chứa đầy thù hận.

"Bên đó nói thế nào?" Đột nhiên ông ta mở miệng hỏi.

Lý Hải nhắc đôi mắt trầm tĩnh nhìn ông đáp: "Lãnh Tiểu Thiên định ngày hẹn một số người, tuy là mọi người vẫn đứng về phía Tiêu Thần nhưng... có một số người vẫn nhớ anh Nguyên và chị dâu nên bị dao động lưỡng lự."

"Hà?" Ông lão nghe vậy đáy mắt liền lóe lên vẻ khinh thường: "Năm đó Lăng Tư Nguyên hại bọn họ thảm vậy mà bọn họ còn băn khoăn tình cũ gì nữa chứ?"

Ánh mắt Lý Hải chìm chìm, tựa như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc, ông ngừng một lúc lại nói thêm: "Nói thế nào, mọi người cũng đều đi theo anh Nguyên lâu rồi nên lưỡng lự cũng là chuyện thường tình, huống chi còn... còn liên quan tới Ninh Ninh."

Ông lão nghe nói, ánh mắt đột nhiên nheo lại, dường như nghĩ tới điều gì, nhất thời ánh mắt hung tợn đã ảm đi: "Nếu như bọn họ thật sự còn nhớ đến Ninh Ninh, vậy sao còn giúp Tiêu Thần đối phó Lãnh Tinh Hàn?"

Giọng nói lạnh lùng tựa băng khiến Lý Hải không phản bác lại được. Tuy ông biết được mọi người đều mất lòng chuyện năm đó nhưng ông cho rằng nếu như Lãnh Tiểu Thiên nói ra ngay từ đầu thì lẽ nào mọi người lại không dao động?

Dù sao, tất cả mọi người có được như ngày nay đều là nhờ công của anh Nguyên, tuy nhiên cuối cùng...

Cuối cùng... đều vì lợi ích mà hại người!

Không gian bốn bề yên tĩnh chỉ còn lại tiếng gió rét mướt khẽ rít, tĩnh mịch không ồn ã như thể ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Hai người cứ thế một trước một sau đứng nghênh gió đông, một người thì đắm đắm ngắm nhìn phố thị chìm trong đêm sâu, một người thì cúi đầu trầm mặc. Trong lòng hai người đều đau đáu ưu tư về một chuyện nhưng có lẽ là hai cách nghĩ khác nhau.

"Xem ra... lần này Tiêu Thần muốn bỏ qua cho hắn..." Giọng ông lão xen lẫn trong tiếng gió lạnh lùng truyền đến, nghe ra có vẻ giễu cợt và cả thất vọng.

Lý Hải không đáp lại, không biết tại sao trong lòng ông thấy mừng thầm. Tuy ông muốn ông chủ được toại nguyện nhưng mặt khác ông không muốn Tiêu Thần hay Lãnh Tinh Hàn gặp chuyện bất trắc.

Dù trong lòng ông mâu thuẫn nhưng ông tuyệt đối không thể để ông chủ biết được. Nghĩ vậy ông khẽ liếc mắt nhìn ông chủ, người đàn ông ấy đã một

thời trẻ nhiệt huyết hăng say cũng vì trận hoà loạn năm đó mà toàn thân bỏng bỏng đau đớn một thời gian dài và con người kiêu ngạo ngày nào đã trở nên sa sút tinh thần, ánh mắt lúc nào cũng hần học và ngập tràn thù hận.

Lý Hải âm thầm khẽ thở dài, ai đúng ai sai ông không nói được. Có lẽ đã sớm không thể phân rõ rốt cuộc ai đúng ai sai, có lẽ là anh Nguyên mà cũng có thể là...ông chủ. Vì không có lửa thì làm sao có khói. Lúc trước đã xảy ra những gì về sau mới có kết quả như vậy chứ?!

Lý Hải càng nghĩ đôi chân mày càng chau lại nếp gấp càng lõm sâu hơn. Ông thực sự không muốn nhớ lại đêm quyết đấu năm ấy, cái đêm đã dẫn đến mọi trái ngang đau khổ của ngày hôm nay.

Đôi khi ông tự hỏi nếu lúc đầu mọi người tỉnh táo một chút chắc hẳn cục diện sẽ không tới nỗi như bây giờ?!

Sắc mặt Lý Hải càng nặng nề, ông chính là một trong số ít người biết toàn bộ sự tình ngay từ đầu, nhưng cũng chính vì biết nên ông mới không thể phân biệt rõ rốt cuộc ai đúng ai sai...

"Tiểu Hải, phần quà ta nên đưa cho Lãnh Tinh Hàn đâu?"

Đột nhiên, giọng nói biến hoá kỳ lạ và lạnh như băng đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Lý Hải, ông không sợ hãi hỏi lại: "Ý của ông chủ là...?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Rời khỏi Dạ Ưng (19)

Editor: Nana Trang

Mộ Thiên Thanh nhíu mày hỏi: "Sếp Mộc, làm vậy... có ổn không?"

Cô vừa nói xong, tất cả mọi người đều có chút rung mình, thật ra mọi người đều nghĩ như vậy, nhưng lại không có ai mở miệng, còn về Mộ Thiên Thanh khi cô nói lời này, ai cũng không thấy kỳ lạ, dù sao trước kia Thiên Thanh đã như vậy rồi, nếu không thì tại sao cô vẫn chỉ là một nhân viên cảnh sát trong khi phá được nhiều vụ như vậy, ngay cả là cảnh sát trưởng cũng không được?

Hiện tại khu Nam là do Thượng Quan Mộc đóng giữ, đương nhiên bản báo cáo sẽ viết rất tốt, sau vài lần có thể nhìn ra được... nhưng lúc này Mộ Thiên Thanh công khai chống đối như thế, nói ra lại rất vi diệu, không chỉ là vì quan hệ giữa cô và Thượng Quan Mộc...

Quả nhiên, dưới ánh nhìn của mọi người, Thượng Quan Mộc nhìn chăm chú Mộ Thiên Thanh, trong ánh mắt của anh ta ngoài trừ vẻ sắc bén ra thì không có chút cảm xúc nào, cho nên mọi người đều không đoán được lúc này anh đang nghĩ gì.

"Nhốt hết đám người kia vào một phòng!" Âm thanh của Thượng Quan Mộc không có chút tình cảm, chỉ có sự lãnh ngạo của một cấp trên, "Mộ Thiên Thanh, em đi theo anh!"

"Yes, sir!" Sau khi tất cả mọi người lên tiếng thì nhìn Thượng Quan Mộc xoay người rời đi sau đó thì nhìn sang Mộ Thiên Thanh...

Mộ Thiên Thanh mím môi, chuyển cho mọi người một ánh mắt an ủi, cất bước đi ra ngoài cùng Thượng Quan Mộc.

Thượng Quan Mộc không đi về phía phòng làm việc mà là đi thẳng lên sân thượng, dường như gần đây anh ta rất thích đến nơi này, bởi vì anh ta luôn ở đây nên Mộ Thiên Thanh rất ít khi lên đây, dù sao hôm nay hai người ít nhiều đều lúng túng, nhất là sau khi Thượng Quan Mộc đi theo Trì Uyển Như đến nhà hàng đụng phải cô và Lãnh Tinh Hàn...

Mộ Thiên Thanh im lặng, cô đi từng bước lên bậc thang, mỗi một bước đi của cô dường như rất nặng, trái tim cũng dần dần khẩn trương mà treo lên.

Thượng Quan Mộc đứng trước rào chắn của sân thượng, đút hai tay vào trong túi quần, hơi rũ mắt xuống nhìn phía dưới, có một khí phách ngạo nghễ bề ngễ thiên hạ dần dần ẩn hiện ra ngoài.

Mộ Thiên Thanh đứng sau lưng anh ta cách năm bước chân, không dám tùy ý, chỉ nhìn chăm chăm vào lưng Thượng Quan Mộc không nói năng gì, dù sao cấp trên không nói có cũng không có quyền nói gì.

"Biết lần hành động 'Liệp Ưng' này hao phí bao nhiêu không?" Thượng Quan Mộc đột nhiên hỏi.

Mộ Thiên Thanh hơi nhíu mày, chuyện như vậy một nhân viên cảnh sát như cô sao biết được chứ? Nhưng chu kỳ hành động lần này dài như vậy, hơn nữa lại tập hợp người của bốn khu, chắc chắn tốn kém không ít.

Vốn Thượng Quan Mộc cũng không muốn Mộ Thiên Thanh trả lời vấn đề của anh ta, chỉ bình tĩnh nói: "Đám người này cũng chỉ là đám râu ria của Dạ Ưng mà thôi, nếu như không tóm được người phía sau, sớm muộn gì Dạ Ưng thứ hai cũng sẽ xuất hiện! Em... hi vọng việc này sao?"

Giọng nói sắc bén của một thủ trưởng pha thêm chút bất đắc dĩ.

Mộ Thiên Thanh khẽ cau mày, cô không hi vọng chuyện này, nhưng giam người vẫn chưa khép tội vào phòng giam, việc này không hợp lý lắm...

"Thiên Thanh..." Thượng Quan Mộc tiến lên hai bước, ánh mắt của anh ta như mặt biển yên ả, nhìn từ ngoài thì không phát hiện ra điều gì nhưng cảm xúc bên trong lại sóng lớn mãnh liệt, "Người sau lưng này không đơn giản!"

"Nhưng..." Mộ Thiên Thanh muốn nói gì đó, cuối cùng khi nhìn thấy ánh mắt của Thượng Quan Mộc thì lại nuốt lời nói đó về lại, không biết tại sao, nếu là cô trước kia, nhất định cô sẽ phản đối đến cùng, cô có nguyên tắc làm việc của cô.

Nhưng kể từ khi giữa cô và Thượng Quan Mộc xảy ra chuyện, cộng thêm quan hệ hiện tại của cô với Lãnh Tĩnh Hàn, cô cảm thấy một khi phá vỡ công và tư thì không còn cách nào để nói đến công tư phân minh nữa rồi.

Cô hồ thẹn với Thượng Quan Mộc, hiện tại qua lại với Lãnh Tĩnh Hàn, mặc dù vui vẻ nhưng có đôi khi lại thấy bất an, có lẽ vui vẻ và hạnh phúc đến quá bất ngờ nên bất chợt khiến cô có chút cảm giác không chân thực, cô thường xuyên lo được lo mất, có lẽ đây chính là điểm yếu của phụ nữ, một điểm yếu về tình cảm!

"Thiên Thanh, báo cáo lần này của em anh đã nộp lên trên rồi..." Thượng Quan Mộc đột nhiên xa xăm nói, không biết là lấy thân phận cấp trên hay là thân phận cá nhân.

Mộ Thiên Thanh mím môi, không lên tiếng.

"Lên chức là chuyện phải làm, nhưng anh không hy vọng chỉ là một cảnh sát trưởng!" Thượng Quan Mộc kiên quyết nói, ý của những sếp trong cục anh ta hiểu rất rõ, dưới tình huống này Dạ Ứng cũng không tính là tan vỡ, mặc kệ trước đó lệnh lên chức của Thiên Thanh xuất phát từ nguyên nhân gì, nhưng tình thế hiện giờ không thích hợp, cũng sẽ tạo lỗ hổng cho bọn họ chui qua, "Nếu Dạ Ứng ngã hoàn toàn, huân chương vàng năm nay sẽ thuộc về em..."

Huân chương vàng là khảo hạch của đồn cảnh sát thành phố A đối với cảnh sát, bình thường đều là đứng đầu đội sẽ được, nhưng nếu công trạng lớn, ví dụ như chuyện lớn phá hủy Dạ Ứng hoàn toàn, đương nhiên sẽ trao tặng, như vậy cũng đồng nghĩa với việc được vọt lên một hai cấp.

Mộ Thiên Thanh nhủ thầm, mặc dù lần này là do cô bắt gọn Dạ Ứng, nhưng thật ra cô thấy rất kỳ lạ, Dạ Ứng giao hoạt như vậy nhưng lần này lại đơn giản rất nhiều, cô còn cảm thấy, là bọn họ cố ý để lọt vào tay cô... Nhưng cho dù như vậy, nếu không phải Thượng Quan Mộc bố trí thì cũng chưa chắc sẽ có hiệu quả ngày hôm nay, ý nghĩ hôm nay của Thượng Quan Mộc là muốn chuyển công trạng vốn là của sếp sang cho cô.

"Sếp Mộc... Hành động lần này vốn không phải là công lao của một mình em!" Mộ Tĩnh Không nặng nề nói.

Thượng Quan Mộc khẽ nhíu mày, vì xưng hô của Mộ Thiên Thanh mà trong đáy mắt thoáng hiện lên vẻ đau khổ: "Anh đã viết báo cáo rồi, kế tiếp, đợi người sau lưng của Dạ Ứng thôi!"

Dứt lời, Thượng Quan Mộc nhìn vào mắt Mộ Thiên Thanh, cất bước đi ngang qua cô xuống sân thượng, để lại một mình Mộ Thiên Thanh suy tư tại chỗ.

Sau cùng đám người Tiểu Tứ bị nhốt vào trong phòng giam chuyên biệt phía dưới ga ra khu Nam, bọn họ bị nhốt một người một phòng, bốn mặt đều là bức tường dày đặc, không có chút ánh sáng nào, thậm chí trong phòng có thiết bị cách âm rất tốt, người ở bên ngoài không nghe được người ở bên trong nói chuyện, đương nhiên người ở bên trong nói chuyện người ở bên ngoài cũng không nghe được.

Thật ra hình pháp như vậy là không được phép, nhưng thỉnh thoảng vì có một vài phần tử cực kỳ độc ác, để bọn họ nói ra hành vi phạm tội thỉnh thoảng cũng sẽ dùng đến, nhưng tình huống này giống với sau khi nhận tội, không theo trình tự pháp luật cứ thế mà xử bắn, bởi thế trong cục cảnh sát có chỗ thế này là không được phép.

Hôm nay bọn Tiểu Tứ không giống vậy, mặc dù bọn họ có nhiều tội nhưng mỗi người đều có luật sư đảm bảo, hơn nữa là đoàn luật sư rất mạnh, tình huống hôm nay mặc kệ cuối cùng có tội hay không đều phải dựa theo trình tự pháp luật, nếu chỗ này trong cục cảnh sát lộ ra ngoài, dư luận xã hội sẽ rất lớn, dĩ nhiên có liên quan đến rất rộng. Mộ Thiên Thanh cau mày sợ hãi.

Nhưng dường như Thượng Quan Mộc hoàn toàn không sợ với hậu quả này.

....

Lãnh Tĩnh Hàn ngồi trên ghế sofa xem tin tức, với bên cục cảnh sát, cả đoàn luật sư đều tạm thời không có cách, anh hơi nhíu mày, lần này người đứng sau thả hàng rất có ý nghĩa, lượng vừa đủ không thể bảo lãnh, nhưng lại không đủ để đạt tới mức lập tức xử bắn, tâm tư như vậy... thật đúng là khiến cho người ta suy nghĩ sâu xa.

Đang suy nghĩ, điện thoại của Lãnh Tĩnh Hàn vang lên, anh liếc nhìn màn hình, là Hình Thiên, nhận máy...

"Lão đại, số hàng của nửa tháng sau có xuất không?" Giọng của Hình Thiên truyền đến, ấm nóng như trước khiến người ta hoàn toàn không cho rằng anh ta là một người ngoan độc.

"Xuất!" Một chữ đơn giản bật ra từ môi mỏng của Lãnh Tĩnh Hàn, thế cục hôm nay sợ rằng... tất cả mọi người đều đang đợi số hàng kia.

Sau khi Hình Thiên đáp lại một tiếng thì cúp điện thoại, anh ta biết lúc này Mộ Thiên Thanh đang ở biệt thự, có rất nhiều chuyện không tiện nói.

Trước mắt tổng số hàng kia có 100 hòm súng ống đạn dược, đôi mắt ẩn ở dưới mắt kính của Hình Thiên lóe lên ánh sáng khác thường, vốn xuất số hàng này rồi khỏi đây là vì để bọn Tiểu Tứ có một cuộc sống yên ổn, đây cũng là số hàng hóa cuối cùng của lão đại, hôm nay lại thành củ khoai lang nóng phồng tay, xuất, là phiền toái! Không xuất, cùng phiền toái hơn!

Tâm tư của Tiêu Thần tính toán quá nặng, anh ta hiểu lão đại, càng hiểu tình cảm của lão đại đối với các anh em, anh ta... lại lợi dụng vào điểm này!

Tức giận hiện rõ trên mặt Hình Thiên, qua một hồi lâu mới từ từ bình tĩnh trở lại...

Đúng, quả thật lão đại không hung ác bằng Tiêu Thần, cho nên... bước này lão đại thua, nhưng chưa tới cuối cùng, ai thua ai thắng... ai biết được?

Khỏe môi Hình Thiên lộ ra nụ cười hung ác, anh ta xoay người rời khỏi kho hàng bí mật nằm ở trong lòng núi, lái xe đến tiệm hoa đón Thẩm Duyệt Nhiên, mặc kệ bên ngoài thay đổi thế nào, bộ dạng của Thẩm Duyệt Nhiên đều như không liên quan đến mình, đương nhiên sẽ không quan tâm đến chuyện Dạ Ứng, thỉnh thoảng nhằm chán hỏi mấy câu cũng đều liên quan đến Mộ Thiên Thanh, nhưng cô ấy nào biết, chồng của mình lại là nhân vật trung tâm đứng đầu Dạ Ứng.

"Anh chờ em chút, em kiểm tra lại hoa cần dùng cho sáng mai chút!" Thẩm Duyệt Nhiên vừa ghi chép vừa nói với Hình Thiên.

Hình Thiên đáp một tiếng, không đến quấy rầy Thẩm Duyệt Nhiên, chỉ ngồi xuống bên cạnh, tùy tiện cầm một cây bông mo màu cam ở trong tay vuốt vuốt, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Thẩm Duyệt Nhiên, anh ta không kiềm được mà nhoen miệng cười.

(*Họ Ráy hay họ Môn hoặc họ Chân bẻ (danh pháp khoa học: Araceae) là một họ thực vật một lá mầm, trong đó hoa của chúng được sinh ra theo một kiểu cụm hoa được gọi là bông mo. Các bông mo thông thường được kèm theo (đôi khi được che phủ một phần) một mo hay áo trùm tương tự như lá.)

Cảm nhận được sự kỳ lạ của Hình Thiên, Thẩm Duyệt Nhiên ngẩng đầu nhìn Hình Thiên, thấy vẻ mặt vui vẻ của anh ta nhìn cô, đầu tiên là theo phản xạ nhìn xem trên người mình có chỗ nào kỳ lạ không, khi phát hiện không có gì thì lập tức trừng mắt hỏi: "Anh cười cái gì?"

"Cười lúc vợ anh chăm chỉ làm việc thật mê người!" Hình Thiên mặt không đỏ tim không nhảy nói, ném bông mo trong tay trở lại trong thùng nước sau lưng Thẩm Duyệt Nhiên, ôm lấy cô từ sau lưng, đặt nhẹ cằm lên vai cô, "Nhiên Nhiên, em cứ ngây ngô như vậy bị anh lừa, em có từng hối hận không?"

Về mặt cười của Hình Thiên vẫn như cũ, giống như chỉ lơ đãng hỏi, nhưng không hiểu sao trong lòng Thẩm Duyệt Nhiên lại bồn chồn, cảm thấy anh ta rất nghiêm túc hỏi câu này.

"Không có!" Thẩm Duyệt Nhiên rất chân thành trả lời, cô thuận thế nằm tựa trong ngực Hình Thiên, trước kia cô cảm thấy Hình Thiên là một người gầy yếu, nhưng sau khi sống chung cô mới biết, cô bị thân thể nhỏ gầy của Hình Thiên lừa gạt, vân da trên người anh ta rõ ràng, tán ra sức hấp dẫn của đàn ông, chỉ là trên người anh ta lơ mơ có dấu vết, những dấu vết kia là cái gì để lại, cô không biết, nhưng lại tựa như rất rõ ràng, "Em chưa bao giờ hối hận khi gả cho anh, mặc kệ anh là ai, mặc kệ anh làm cái gì, em chỉ biết, anh là chồng của em..."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Quyết chiến Dạ Ứng (1)

Editor: Nana Trang

Mộ Thiên Thanh bận rộn ở trong phòng bếp một hồi, bốn mặn một canh bung lên bàn, một bữa cơm gia đình đơn giản, không lộng lẫy nhưng lại rất ngon miệng.

Từ khi quan hệ của cô và Lãnh Tinh Hàn ổn định, anh không mang cô đến chỗ của Tiểu Nhiên "xin cơm" nữa mà luôn ăn ở bên ngoài, ăn bên ngoài chắc chắn không tốt cho cơ thể, cộng thêm Hình Thiên luôn vô tình cố ý tiết lộ Lãnh Tinh Hàn không kén trong khoảng ăn uống, cho nên cuối cùng cô quyết định lúc trong cục không có hành động thì sẽ đi qua nấu cơm, sau đó hai người sẽ cùng nhau ăn cơm.

Trước kia cô không biết làm cơm, về sau gia đình xảy ra chuyện, cô cần phải học được độc lập, đương nhiên những việc nhà cơ bản này cũng cần phải học.

Lãnh Tinh Hàn ăn cơm, tán gẫu với Mộ Thiên Thanh chút chuyện không quan trọng, nhưng Mộ Thiên Thanh lại có chút thần thờ, anh không kiềm được khẽ nhíu mày, hỏi: "Trong cục nhiều việc mệt lắm à?"

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Tinh Hàn, có chút mờ mịt thoáng hiện lên trong mắt.

Lãnh Tinh Hàn dứt khoát đặt chén đũa xuống, mắt ưng nhìn chăm chăm vào Mộ Thiên Thanh, hồ hững nói: "Hôm nay về mặt em cứ thần thờ, có tâm sự!"

Câu nói rất khẳng định, Mộ Thiên Thanh hơi mím môi, dưới ánh mắt sắc bén xuyên thấu lòng người của Lãnh Tinh Hàn, cô hoàn toàn không che giấu được tâm sự trong lòng, cô gật đầu một cái, uốn thẳng vai nói: "Cũng không phải là mệt..."

Chỉ là có chút bất an về chuyện người của Dạ Ưng bị nhốt trong phòng giam, mặc dù nắm được Dạ Ưng là chuyện cô muốn làm nhất từ trước tới nay, nhưng không có nghĩa là cô có thể đồng ý cho phép bản thân cùng cách như vậy.

Thượng Quan Mộc là vì muốn tốt cho cô, cô hiểu, nhưng..

Mộ Thiên Thanh hậm hực đặt chén com xuống, nhìn vào Lãnh Tinh Hàn, mắt đối mắt với ánh mắt lo lắng của anh, trong lòng không khỏi căng thẳng, có một cảm xúc chua xót tràn ngập ra.

"Em không phải là mệt, chỉ là đối với vài cách làm gần đây của em không theo nguyên tắc..." Mộ Thiên Thanh nói xong thì rũ mắt xuống, người của Dạ Ưng bị giam trong phòng giam năm ngày rồi, năm ngày này, mỗi ngày cô đều có thể nghe thấy người trong coi báo cáo, thật ra không cần báo cáo cô cũng có thể hiểu sẽ có kết cục gì.

Trong phòng tối đen, không có chút ánh sáng, bạn sẽ không biết được bây giờ là giờ nào, cách âm cực tốt khiến bạn không thể trò chuyện cùng bất cứ ai, không cấp chỉ cho nước uống, không cho com ăn, không có toilet riêng, tất cả đều giải quyết ở bên trong, là người bình thường, ở trong không gian vắng vẻ như vậy, lại không có cái để ăn, rất dễ dàng bị hoàn cảnh này làm cho phát điên, thậm chí là sụp đổ...

Thử nghĩ xem, không khí tanh hôi, vì không có com mà toàn thân bủn rủn, lại không biết thời gian, không có ánh sáng, không thể nói chuyện với bất kỳ ai... Người bình thường đều sẽ bị tra tấn đến hồng mắt...

Hình phạt như vậy nhìn như nhân đạo, nhưng thật ra so với những hình phạt khác thì càng khiến cho người ta tấy chay hơn, đau đớn trên thân thể vĩnh viễn sẽ không so được với tâm hồn đến lay động, huông chi... làm cho thần kinh người ta sụp đổ từng chút một như vậy, hoàn toàn làm tan rã suy nghĩ?

Lãnh Tinh Hàn nghe Mộ Thiên Thanh lãnh nặng tìm nhẹ nói, dĩ nhiên trong lòng đã lạnh đi, nhưng trên mặt lại không có bất kỳ dao động nào, vẫn chỉ bày ra bộ dạng hờ hững.

"Những chuyện này sau này không nên nói với anh!" Giọng Lãnh Tinh Hàn hờ hững nghe không ra chút cảm xúc nào, nhưng đôi mắt sau thăm kia lại hơi tồn tại trách móc.

Đầu tiên là Mộ Thiên Thanh sững sờ nhìn anh, sau đó thì hiểu ra, trong lòng cô... lại không có chút phòng bị nào với Lãnh Tinh Hàn, mặc dù biết Lãnh Tinh Hàn sẽ không làm ra chuyện hại cô, nhưng cô đây là công tư không rõ ràng.

"Được rồi, ăn nhanh đi, ăn xong nghỉ ngơi sớm chút, không phải sáng mai đi chợ hoa cùng Tiểu Nhiên sao?!" Giọng Lãnh Tinh Hàn vẫn bình tĩnh như trước, chỉ là ánh mắt mềm mại đi vài phần.

Anh muốn biết cái gì vốn không cần phải biết từ chỗ Thiên Thanh, nhưng anh biết tính của Thiên Thanh, cô rất ghét công tư không rõ ràng, lần trước xuất trình giấy chứng nhận thân phận cảnh sát muốn nhất định phải gặp anh, hành động như vậy đã là cái gai rất lớn trong lòng cô rồi, nếu sau này thật sự xảy ra chuyện gì... anh rất ghét bởi vì anh mà phải khiến cô không thích bản thân.

*

Cục cảnh sát khu Nam

Vài người bị giam trong phòng giam đã có đủ loại phát điên không giống nhau, trong đó, nhìn Tiểu Tử vẫn luôn ảm đạm và Tiểu Thất xưa nay mặc kệ đối đãi với kẻ địch hay với bản thân đều rất tàn nhẫn thì khá hơn chút, Tiểu Ngũ khéo đưa đẩy thứ hai, thống khổ nhất chính là Tiểu Lục - tính cách luôn hết không nổi bật.

Bị nhốt liên tiếp nhiều ngày trong không gian giam cầm, không biết thời gian, đâu đâu cũng đen kịt, mỗi kiểu người ta nói, mỗi kiểu com ăn, cộng thêm hoàn cảnh tồi tệ... Mỗi một kiểu đều hành hạ trái tim, thân thể cậu ta, nhất là bóng tối không có chút khí người!

Tiểu Lục ngã ngồi dưới đất, nằm dựa vào vách tường, suy yếu vô lực thở hổn hển từng hơi, ánh mắt của cậu ta đã không còn thần sắc của trước kia, trống rỗng rồi rạc không có bất kỳ tiêu điểm nào nhìn về phía trước, nhưng phía trước vẫn là một vùng tối tăm.

Thượng Quan Mộc nghe cảnh sát báo cáo lại tình huống của mấy người bọn họ, anh ta cảm bút trong tay gõ nhẹ lên mặt bàn, trầm ngâm một lát sau, hỏi: "Không có người mở miệng nói chuyện?"

Anh cảnh sát lắc đầu, nói: "Mấy người đó rất khó chịu nhưng vẫn không ai nói chuyện, tôi chưa từng thấy qua sự nhẫn nại như vậy."

Thông thường mà nói, với hình thức giam cầm ở trong không gian kia, dù là người kiên cường thì năm ngày tuyệt đối có thể chén ép hỏng tinh thần của người đó, nhưng mấy người đó lại mạnh mẽ áp chế xuống, thậm chí rõ ràng là ai cũng đều cực kỳ khó chịu nhưng lại chẳng có ai mở miệng nói chuyện, thậm chí lắm bầm một mình cũng không...

"Phòng giam số 3 kia!" Thượng Quan Mộc lạnh lùng ra lệnh: "Ra tay với người yếu kém nhất..."

"Vâng!" Anh cảnh sát lên tiếng đáp, lui ra ngoài.

Thượng Quan Mộc đóng cửa phòng làm việc lại, sau đó lấy điện thoại ra điện...

"Sao hôm nay sếp Mộc có thời gian rảnh điện thoại cho tôi vậy?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói lười biếng của tiên sinh R, trong giọng nói có mang theo vài phần giễu cợt.

Thượng Quan Mộc khẽ híp mắt lại, lạnh lùng nói: "Tiên sinh R sẽ không lấy tài nguyên của cục cảnh sát ra nói đùa với tôi chứ?"

"Ha ha ha ha..." Tiên sinh R ngửa đầu cười to, cười một lát thì đột nhiên ngưng cười, trong mắt thoáng hiện lên hơi thở tàn ác, "Sếp Mộc, không nên ngoan ngoãn với tôi!"

Thượng Quan Mộc hừ lạnh trong lòng, trên mặt càng lộ nét khinh thường, chỉ là âm thanh của anh ta vẫn bình tĩnh như cũ chậm rãi nói: "Phía sau Dạ Ứng thật sự có người điều khiển?"

"Sếp Mộc đã biết đáp án, cần gì phải dò xét tôi?" Giọng của tiên sinh R có chút lạnh lùng, "Nhưng tôi có thể nói cho anh biết chính là, muốn nhanh chóng cạy miệng của đoàn số Dạ Ứng, e rằng... đặt tinh lực của anh lên người thẳng nhóc số bảy càng hiệu quả hơn!"

Thượng Quan Mộc đột nhiên nhú mày, anh ta đột nhiên có cảm giác, tiên sinh R hoàn toàn hiểu rõ chuyện của cục cảnh sát như lòng bàn tay.

"Được rồi, sếp Mộc..." Tiên sinh R nhướng mi, "Tôi chờ tin tốt của anh."

Dứt lời, tiên sinh R cúp điện thoại, ông ta đứng ở trước cửa sổ, màu bạc trước mặt gần như bao trùm cả khuôn mặt ông ta, tay ông chống cây gậy, lưng hơi cong, nhìn từ phía sau lưng tựa như một ông lão bình thường, nhưng nào có ai biết, ông chỉ mới hơn năm mươi?

"Tiên sinh, kế tiếp làm thế nào?" Người đàn ông nhẹ giọng hỏi, giống như thật sự lo sợ suy nghĩ của tiên sinh R.

Tiên sinh R không trả lời, chỉ là ánh mắt vẫn nhìn ra bên ngoài như cũ, qua một hồi lâu mới hỏi: "Gần đây Tiêu Thần đang làm gì?"

"Bất động tại chỗ!" Người đàn ông trả lời, "Hình như muốn nhìn xem Lãnh Tinh Hàn đối với kết quả cuối cùng của đám anh em bị bắt."

"Nghe nói... Đoàn luật sư của đám người đó rất hoa lệ?" Tiên sinh R đột nhiên hỏi.

"Vâng!" Người đàn ông ngạc nhiên nhìn tiên sinh R, điều này không phải đã sớm biết rồi sao?

Khóe môi Tiên sinh R vẽ ra một nụ cười quỷ dị, chậm rãi nói: "Lãnh Tinh Hàn muốn xuất đồng hàng trong tay kia ra... Là đang lo lắng cho đám anh em sao?"

Người đàn ông nghe xong hơi rũ mắt xuống, ngay sau đó nhú mày hỏi: "Anh ta không sợ miệng của đám số đó bị cạy miệng sao?"

"Cậu cảm thấy thế nào?"

Người đàn ông cup mắt trầm tư, hôm nay xem ra, mấy người kia bị giam cầm đã năm sáu ngày rồi, thế mà không nghe được gì từ bọn họ, có thể nghĩ rằng một là lực ý chí của bọn họ quá mạnh mẽ, hai là... quá mức trung thành!

Khi con người ta cố chấp, sức bật rất khó tưởng tượng.

"Vậy tiên sinh đang đợi bọn họ xuất hàng?" Người đàn ông thắc mắc.

Tiên sinh R không nói, Lãnh Tinh Hàn không phải người ngu, Tiêu Thần cũng không phải người ngu, chuyện của đám anh em số kia nhất định bọn họ sẽ nghĩ ngờ, nhưng... sao lại nghĩ đến trên người ông ta chứ?

Tiên sinh R cười, cười vô cùng gian xảo, Thượng Quan Mộc này cái gì cũng tốt, đáng tiếc, điểm yếu duy nhất chính là quá cố chấp trong chuyện tình cảm, chấp niệm của anh ta với Mộ Thiên Thanh quá sâu, đương nhiên, chuyện bí quá hóa liều... anh ta cũng sẽ đi làm, dù sao, chuyện này nghĩ ở phiên diện nào, ông đều không chịu thiệt.

Người đàn ông nhìn bóng lưng tiên sinh R, ánh mắt lóe lên, có chút ngập ngừng nói: "Tâm tư của Lãnh Tinh Hàn này rất nặng, bao nhiêu năm qua xuất bao nhiêu hàng ra ngoài đều không bị cảnh sát bắt, lần này..."

"Lần này?" Tiên sinh R nở nụ cười, nụ cười này cực kỳ sáng lạn, xuyên qua phản xạ thủy tinh nhìn đáy mắt của người đàn ông, khiến lòng người rét lạnh khó mà diễn tả bằng lời được, "Lần này... Ai biết được? Ta cũng muốn nhìn xem, con trai ta có mạnh hơn cậu ta không!"

Người đàn ông hơi cúi đầu, không nói tiếp, bởi vì anh ta biết, tiên sinh R không cần anh ta trả lời.

*

Thời gian cứ thế từ từ trôi qua, sẽ không vì bất cứ ai hay vì chuyện của ai đó mà dừng lại, trong nháy mắt lại qua ba ngày.

Mấy ngày nay truyền thông thành phố A dần dần im ắng không còn đưa tin về hành động "Liên Ứng" nữa, ngay cả mỗi đoàn thể xã hội đều cho rằng, Dạ

Ung đã ngã, Dạ Ung tồn tại giống như thần đã biến mất ở thành phố A, có người tiếc hận, có người cười trên nỗi đau của người khác, ít đi một đối thủ cạnh tranh, "buồn bán" của bọn họ trở nên tốt hơn.

Cục cảnh sát khu Nam, Thượng Quan Mộc đứng ở bên ngoài phòng giam, nhìn căn phòng giam Tiểu Thất, đôi môi hình thoi xinh đẹp lộ ra nụ cười nhạt, nụ cười này có giấu cợt nhả có khinh thường...

"Sếp Mộc, có dẫn cậu ta ra không?" Một cảnh sát xin chỉ thị.

Thượng Quan Mộc khẽ gật đầu, ánh mắt dần dần trở nên thâm trầm.

Người có lực ý chí mạnh, bị giam cầm trong không gian này cũng có lúc không chịu được... Chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Quyết chiến Dạ Ung (2)

Editor: Nana Trang

Thượng Quan Mộc cầm một ly cà phê trong tay đứng ở trên sân thượng, hôm nay thành phố A đã muốn bắt đầu vào đông, gió lạnh phát qua hai gò má, đau giống như bị kim châm vậy, nhưng trên mặt Thượng Quan Mộc lại không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì, anh ta cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến mức giống như ngăn cách với gió lạnh vậy.

Tiếng bước chân vội vàng "bịch bịch bịch" truyền đến, cho thấy người sắp tới rất vội vàng, lúc Thượng Quan Mộc ngược mặt lên, bóng dáng Mộ Thiên Thanh đã lọt vào trong mắt anh ta, đôi môi hình thoi xinh đẹp hơi nhếch lên, trong mắt đều là ý cười, nhưng ý cười này vô ảnh vô tung biến mất khi Mộ Thiên Thanh thở hổn hển đứng ở trước mặt anh ta.

"Sếp Mộc!" Giọng Mộ Thiên Thanh có chút cấp bách, "Nghe nói... Người Dạ Ung bị thẩm vấn rồi hả?"

Mặc dù là nghi vấn, nhưng hiển nhiên Mộ Thiên Thanh đã xác định, theo lý mà nói, trong cục có thẩm vấn Thượng Quan Mộc sẽ không tự mình đi, nhưng tình hình lần này đặc biệt, Thượng Quan Mộc tự mình thẩm vấn, thậm chí bên cạnh không có một viên cảnh sát nào, đương nhiên sẽ không có ai nghi ngờ động cơ của Thượng Quan Mộc, cho dù là thân phận hay bối cảnh gia đình của anh ta, anh ta đều không khiến cho người khác nghi ngờ.

Mộ Thiên Thanh nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Mộc, thậm chí cô còn có chút hoảng hốt, "Anh ta có mở miệng không?"

Thượng Quan Mộc từng học tâm lý học tội phạm, thậm chí thời gian trước đi Mi phần lớn là lái qua nghiên cứu tâm lý học, có lẽ người khác không biết, nhưng Mộ Thiên Thanh lại rất rõ ràng, những người gọi là học giả kia có vài phần kính trọng Thượng Quan Mộc như thế nào, rất rõ ràng là ở phương diện này không có ai bằng anh ta được.

Thử nghĩ xem, một người bị giam trong phòng kín mười ngày, người đã ở trong trạng thái mệt mỏi, cộng thêm không có người nói chuyện, không có bất kỳ hi vọng, tinh thần đã gần như ở bên bờ tan rã bất cứ lúc nào, đối mặt với một cao thủ có thể khống chế tâm lý đối phương mà nói, có cái gì không thể cạy miệng?!

Đáp án dĩ nhiên là chắc chắn, cho nên khi Mộ Thiên Thanh vừa đến chỗ làm nghe thấy số 7 Dạ Ung bị thẩm vấn tối hôm qua thì cô xông vào phòng làm việc của Thượng Quan Mộc trước tiên, không thấy người ở trong phòng, nghĩ đến gì đó liền chạy lên sân thượng tìm, quả nhiên anh ta ở đây.

Thượng Quan Mộc nhẹ nhàng dựa vào lan can, ánh mắt thâm thúy nhìn Mộ Thiên Thanh, biến hiện trên mặt chưa bao giờ thay đổi, nhưng ở sâu trong ánh mắt lại tồn tại say đắm và chút ghen tuông.

Thiên Thanh vẫn là Thiên Thanh, thế nhưng... đây chỉ là mặt ngoài, nghiêm túc làm việc, xông lên phía trước không để ý bất kỳ thứ gì... coi như cô thật sự không thay đổi chút nào.

Nhưng, cô không giống trước...

Ánh mắt của cô không còn là kiêu lạnh nhạt như trước, thường xuyên có thể nhìn thấy một luồng ánh sáng lưu ly lướt qua mí mắt, như thế thật sự khiến cho con người ta mê muội... nhưng ánh sáng này không phải lướt qua vì anh ta, mà là vì Lãnh Tĩnh Hàn!

Cô yêu Lãnh Tĩnh Hàn nhưng anh ta yêu cô vậy?

Thượng Quan Mộc nghĩ như thế, trong lòng dâng lên chút bất lực chua xót, nếu như biết yêu cô sẽ khiến bản thân băn khoăn như thế, lúc đầu anh ta không nên giúp cô ở trường học?

Đáp án dĩ nhiên là phủ định... Có lẽ, từ thời khắc anh ta muốn giúp cô, anh ta đã trầm luân ở trong dòng nước xoáy vô hình cô cho anh ta rơi.

"Em dùng thân phận gì để hỏi?" Thượng Quan Mộc hồ hững mở miệng, thấy Mộ Thiên Thanh hơi sững sờ thì u uẩn mở miệng, "Nếu như thân phận cá nhân, vậy bây giờ đang là giờ làm việc, nếu như thân phận cảnh sát..."

Thượng Quan Mộc hơi ngừng lại, ánh mắt đột nhiên rét lạnh lên: "Cảnh sát Mộ Thiên Thanh!"

"Sếp!" Mộ Tinh Không theo phản xạ đứng ngay ngắn, hành lễ.

"Hành động Liệp Ưng có liên quan trọng đại, lúc sếp chưa ra lệnh, em có thể tùy tiện tìm hiểu tới cùng sao?" Giọng Thượng Quan Mộc rất bình tĩnh, nhưng lại nghe ra chút kiêu cách của cấp trên.

"..." Mộ Thiên Thanh mím môi, không nói gì, vừa rồi quả thật cô gấp gáp, nhưng Thượng Quan Mộc nói không sai, hành động lần này anh ta ta người phụ trách, muốn hỏi ai, hoặc là bố trí hành động gì, đều không phải là điều cấp dưới có thể chất vấn, "Sếp, là em vượt cấp!"

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, một phút này, anh ta hi vọng cô có thể không phân biệt công tư, nhất định cương quyết muốn biết rốt cuộc anh ta đã biết cái gì từ chỗ số 7?

Cô... rõ ràng muốn biết đến vậy, mà anh ta, cũng biết rõ cô cố chấp với Dạ Ưng đến mức nào.

"Viết báo cáo kiểm điểm trưa nộp lại cho anh!" Thượng Quan Mộc lạnh lùng nói, sau đó đi lướt qua Mộ Thiên Thanh, chỉ là trong khoảng khắc đi qua nhau, trong đáy mắt anh ta có cảm xúc phức tạp liếc nhìn Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh có chút hậm hực trở về chỗ làm, còn chưa ngồi xuống, Hà Tuấn đã thò đầu qua, muốn hỏi thăm cô có moi ra được cái gì không.

"Tôi phải viết báo cáo kiểm điểm, anh cảm thấy thế nào?" Mộ Thiên Thanh nhún vai, cầm tờ giấy A4 bên cạnh bắt đầu chăm chú viết báo cáo.

"Mộ Thiên Thanh, hoa của chị!" Đột nhiên, một em trai của tiệm bán hoa bung một bó hoa hướng dương to đi vào, sau khi Mộ Thiên Thanh ký nhận thì lại nói vang: "Lãnh thiếu nói trưa sẽ đến đón chị đi ăn cơm!"

Cậu bé vừa nói xong, tất cả mọi người đều nhìn về phía Mộ Tinh Không, gần đây mọi người đã sớm âm thầm nghị luận chuyện của Mộ Thiên Thanh và Thượng Quan Mộc, nhưng tất cả mọi người chỉ cho là bọn họ thật sự không hợp, lần trước chẳng qua chỉ là trong giây phút sinh tử, Mộ Thiên Thanh không có cách nào, tình huống hôm nay, bọn họ không thích hợp cũng chỉ có thể chia tay, là lúc này xem ra... dường như nguyên nhân không bình thường chút nào.

Nhớ lại, tất cả mọi người nhìn bó hoa hướng dương kia, nhớ tới chuyện tặng hoa lúc trước, xưa nay Mộ Thiên Thanh đều không thích hoa, bây giờ nghĩ lại... chỉ sợ là do vị Lãnh thiếu này gây nên.

Có điều khi đó là mùa hè, hoa hướng dương đang trong kỳ nở rộ, ngày ngày đưa tới cũng không cảm thấy khó hiểu, nhưng lúc này là mùa đông... muốn có được hoa hướng dương chỉ sợ phải sử dụng tâm tư lớn!

Mộ Thiên Thanh không để ý tới ánh mắt của mọi người, trước kia cô không đủ dũng cảm trong chuyện tình cảm, nhưng bây giờ cô lại biết, chuyện gì cũng phải dựa vào mình quyết định, dù là... thất bại!

Mộ Thiên Thanh lấy tấm thiệp trong bó hoa ra, kiểu chữ mạnh mẽ hùng hồn mang theo vững vàng, mà ngòi bút sắc bén lại mang theo chút thoải mái, giống như con người Lãnh Tinh Hàn vậy, kiểu chữ của anh khiến người ta nhìn vào rất thoải mái, nhưng lại không nhìn ra được bên trong anh rốt cuộc là người như thế nào!

[Theo đuổi có thể trở thành một sự vui vẻ, nhưng, lại sẽ trở thành gánh nặng sinh mạng! By: Hàn!]

Mộ Thiên Thanh lẳng lặng nhìn câu nói trên tấm thiệp, trong lúc nhất thời có chút không rõ, nhưng lại giống như hiểu rõ cái gì đó, chỉ là, trong lúc mơ hồ... lại cảm thấy là lạ ở chỗ nào?

Sau khi Mộ Thiên Thanh cất tấm thiệp trong ngăn tủ, bắt đầu ghi báo cáo, đối với hành động lúc sáng, vừa viết, cô vừa nghĩ rốt cuộc số 7 có lộ ra chút gì không, còn người phía sau Dạ Ưng rốt cuộc là ai? Hôm nay rốt cuộc Thượng Quan Mộc ra quyết định gì?

Tất cả vấn đề dần dần xoay tròn ở trong đầu, thẳng đến khi Lãnh Tinh Hàn đến đón cô đi ăn cơm, cô cũng có chút không yên lòng.

"Có tâm sự?" Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh như có điều suy nghĩ, giọng lạnh nhạt hỏi.

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt ung thâm sâu của Lãnh Tinh Hàn, chớp mấy môi, lắc đầu một cái nói: "Không sao!"

Lãnh Tinh Hàn cũng không hỏi gì nhiều, anh luôn là một người rất không thích biểu đạt tình cảm, anh chỉ thích yên lặng quan tâm nhết người vào trong cánh chim, đưa cô hoặc anh đi dạo tan chướng ngại, để bọn họ không còn nỗi lo về sau, có thể liên tục đi thẳng về phía trước... thẳng đến khi bọn họ đi mệt rồi, lúc muốn nghỉ ngơi, anh sẽ vì hai người bọn họ chuẩn bị tốt bến tàu!

Từ trước tới nay, anh đều là người lạnh nhạt trong tình cảm, trừ phi anh để tâm, nếu không anh sẽ không liếc nhìn một ai!

"Đúng rồi," Mộ Thiên Thanh khẽ nhún mày, "Câu anh viết trên tấm thiệp lúc buổi sáng là có ý gì?"

"Ý trên mặt chứ!" Lãnh Tinh Hàn thân nhiên nói

Mộ Thiên Thanh nhủ chặt mày hơn, cô chăm chú nhìn Lãnh Tinh Hàn, muốn nhìn ra đáp án khác từ trên mặt anh, nhưng rất hiển nhiên, cô thất vọng rồi, trên mặt Lãnh Tinh Hàn ngoại trừ lạnh nhạt thì chính là lạnh nhạt.

Bầu môi, Mộ Thiên Thanh quyết định không rồi rắm nữa, cô thay đổi chủ đề, vừa ăn vừa nói chuyện, Lãnh Tinh Hàn là một người hiểu biết sâu rộng, có lần cô tán gẫu mới phát hiện, cho dù bạn nói chuyện gì với anh, anh đều có thể làm cho bạn cực kỳ vui vẻ, hơn nữa khi bạn gặp phải một vấn đề không hiểu hoặc muốn biết, anh luôn có thể để cho bạn biết dưới tình huống không có áp lực.

Mộ Thiên Thanh cười lên, hai mắt thỉnh thoảng cong thành hình bán nguyệt, Lãnh Tinh Hàn nhếch môi ở độ cong như có như không, một bữa cơm xong xuôi có thể khiến cô tạm thời thoải mái không ít.

Chuyện của cục cảnh sát anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay, anh biết bọn Tiểu Tử bị nhốt trong phòng giam kín, tối qua Thượng Quan Mộc thẩm vấn Tiểu Thất anh cũng biết, đương nhiên, Thượng Quan Mộc không phải người ngu, anh ta chẳng những không phải người ngu, hơn nữa còn rất thông minh, anh ta đã sớm biết trong cục cảnh sát có nội gián, cho nên... tối hôm qua lúc thẩm vấn trừ anh ta ra thì không có ai biết tình huống bên trong.

Với tính tình của Thiên Thanh, nếu biết bị thẩm vấn hôm qua rồi, tất nhiên sẽ đi tìm Thượng Quan Mộc, đương nhiên... Thượng Quan Mộc cũng sẽ không nói gì với cô!

Đưa Mộ Thiên Thanh trở lại cục cảnh sát, trong lúc Mộ Thiên Thanh chuẩn bị xuống xe, Lãnh Tinh Hàn nắm lấy tay cô, Mộ Thiên Thanh quay đầu lại, nghi ngờ hỏi: "Sao vậy?"

Lãnh Tinh Hàn không nói gì, đôi đồng tử nhìn Mộ Thiên Thanh trở nên nóng lên, trong lúc Mộ Thiên Thanh càng nghi ngờ thêm thì anh đột nhiên kéo cô qua, đôi môi mỏng ngang tàng phủ lên nơi mềm mại của cô...

"Ừm!"

Mộ Thiên Thanh bị cái hôn đột ngột này làm hoảng sợ, nhưng Lãnh Tinh Hàn vốn không cho cô thời gian suy nghĩ liền hung hãn lướt lên cánh môi cô, sau khi gặm trên môi cô vài cái thì chạy hàm răng của cô ra, lưỡi dày tiến quân thần tốc tham nhập vào trong khoang miệng của cô, không chút e ngại liếm mỗi tác da thịt trong miệng cô, ép buộc lưỡi của cô dây dưa với lưỡi anh, nước miếng giao nhau mới thỏa mãn....

Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng buông Mộ Thiên Thanh bị hôn đến mờ mịt ra, ánh mắt anh thâm sâu nhìn cô, chỗ sâu trong đáy mắt thoáng hiện lên bi thương khiến người ta không tham dò được, bi thương này rất nhẹ nhưng có thể đâm thẳng vào trái tim người ta... Mà bi thương này, Mộ Thiên Thanh không nhìn thấy được.

"Đi đi!" Giọng Lãnh Tinh Hàn trầm lắng mà dòi dào từ tính, "Buổi tối anh phải tham gia một bữa tiệc, không thể đến đón em được, em về tới nhà thì gọi tin nhắn cho anh, hử?"

"Dạ!" Trên mặt Mộ Thiên Thanh ửng hồng, sau khi cô đáp một tiếng thì vội vàng xuống xe, thấy cửa ra vào yên tĩnh mới hơi an tâm.

Lãnh Tinh Hàn nhìn bóng lưng Mộ Thiên Thanh rời đi, trong ánh mắt nhìn chăm chú toát lên vẻ si mê để rồi trong chốc lát dư vị ngọt ngào ấy hoá thành nỗi u sầu như có như không hiện trên khóe môi...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Quyết chiến Dạ Ưng (3)

Editor: Nana Trang

Lãnh Tinh Hàn rời khỏi cục cảnh sát, xe chạy trên đường phố huyên náo của thành phố A, cuối cùng đến MG.

Khu vực tư nhân - tầng lầu cao nhất của MG, Lãnh Tinh Hàn rót cho mình một ly rượu đứng ở trước cửa sổ, anh khẽ rũ mắt xuống, quan sát thành phố A... Thành phố trở nên cứng nhắc dưới bê tông cốt thép, tựa như giữa người với người, ở chỗ này bị xây lên một phòng tuyến thật cao, tình cảm là cái gì? Đối xử chân thành với nhau là cái gì chính thể... Rốt cuộc là bạn là người đánh cờ, hay là bị coi như một quân cờ?

Lãnh Tinh Hàn cười giễu cợt, không biết đang giễu cợt người khác, hay là đang tự giễu...

Theo đuổi thể trở thành một sự vui vẻ, nhưng, lại sẽ trở thành gánh nặng sinh mạng... Ban đầu tất cả mọi người chỉ theo đuổi vì nguyện vọng nào đó, nhưng con người ai cũng vậy, khi theo đuổi biến thành tình yêu, cỡ lẽ đã quên lúc đầu mình đã nghĩ như thế nào rồi.

Anh, Ưng thị, Thượng Quan Mộc... Nhưng anh không muốn Thiên Thanh cũng trở thành như vậy!

Lãnh Tinh Hàn nâng ly lên, lúc uống một hơi hết ly rượu, ánh mắt khẽ híp lại, ánh mắt phát ra ánh sáng sắc bén dừng ở bên ngoài, lộ ra hơi thở âm trầm.

"Cốc cốc cốc" tiếng gõ cửa đúng lúc vang lên, Lãnh Tinh Hàn hồ hững đáp, cửa bị đẩy ra, Hình Thiên đi vào: "Lão đại!"

Lãnh Tinh Hàn xoay người, đặt ly không ở trên bàn nhỏ, lạnh lùng hỏi: "Bên kia liên lạc được chưa?"

"Liên lạc được rồi, tối hôm nay gặp mặt!" Hình Thiên nói xong thì im lặng, ngay sau đó mở miệng: "Lão đại, tối nay em qua được rồi..."

"Không!" Lãnh Tinh Hàn từ chối mà không hề suy nghĩ, "Có một số việc anh nhất định phải làm, chuyện khắc phục hậu quả còn lại không nên gây ra rui ro."

Hình Thiên nhú mày, muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ có thể yên lặng gật đầu.

Thật ra chính anh ta cũng hiểu rõ, bản lĩnh phòng ngự theo dõi của anh ta hoàn toàn không lợi hại như lão đại, nếu như mình đi làm có thể sẽ lưu lại dấu vết, tình hình hôm nay đã không cho phép để lại chút sai lầm nào, đợi bán số hàng kia, lão đại có thể đi cứu bọn Tiểu Tứ ra, không còn nỗi lo về sau...

Bầu không khí ngưng tụ tràn ngập trong không gian to lớn, lúc này Hình Thiên không biết phải nói gì cho tốt, Lãnh Tinh Hàn cũng sẽ không nói điều gì, hai người mỗi người chiếm một chỗ, Hình Thiên mượn game điện thoại làm phân tán áp lực trong lòng, còn Lãnh Tinh Hàn lại cầm laptop làm việc.

Trong không gian yên tĩnh, chỉ có hô hấp của hai người và tiếng gõ bàn phím, chỉ có tiếng máy móc mới khiến không khí như dần dần loãng đi, trái tim Hình Thiên càng thêm nặng nề, tựa như muốn đẩy anh ta xuống vực sâu...

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên trong không gian quý dị, tựa như gõ đứt dây cung, Hình Thiên đột nhiên ngưng động tác trong tay nhìn về phía Lãnh Tinh Hàn...

Về mặt Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh, dung nhan tuấn tú như điêu khắc vẫn hồ hững như cũ, đôi mắt sâu lắng lộ ra tia sáng mơ hồ, anh thông dong nhận điện thoại, nghe người bên kia nói gì đó, về mặt bất động, bình tĩnh như thể không có chuyện gì xảy ra, nói: "Toàn lực chen ép tất cả nghiệp vụ ở thành phố A!"

Không biết người trong điện thoại nói gì đó, sắc mặt Lãnh Tinh Hàn phát lạnh, lạnh lùng nói: "Tôi mặc kệ cậu dùng cách gì, thủ đoạn gì... Tôi chỉ muốn kết quả! Hiểu không?"

Giọng nói lạnh lẽo không có cảm xúc lộ ra chút khó chịu, Đường Lam ở đầu bên kia điện thoại hiển nhiên có chút không kịp phản ứng, Lãnh Tinh Hàn như vậy, cô chưa từng gặp qua, cho dù không ở bên cạnh, cô ta vẫn có thể cảm nhận được hơi thở khát máu nồng nặc tỏa ra từ trên người Lãnh Tinh Hàn, ngưng ngừng một chút, cô ta mới nói: "Có thể xin chỉ thị tổng giám đốc... Ý của anh là liều mạng vui chơi sao?"

"Đừng khiến tôi thất vọng!" Sau khi Lãnh Tinh Hàn cho một đáp án khuôn mẫu thì cúp máy, lúc nghe điện thoại anh lại gõ mấy chữ trên bàn phím, cúp điện thoại xong thì đứng dậy.

Hình Thiên thấy anh đứng dậy, anh ta cũng vội vàng ngồi dậy, lúc hai người đi ra ngoài, Lãnh Tinh Hàn ném chìa khóa xe cho Hình Thiên, Hình Thiên ngầm hiểu đưa chìa khóa xe của mình cho Lãnh Tinh Hàn, sau khi hai người tới bãi đỗ xe thì mở cửa xe của đối phương, một trước một sau rời khỏi MG.

Hình Thiên mở cửa xe Lãnh Tinh Hàn ra đi theo phía sau Lãnh Tinh Hàn, theo lý mà nói thì hẳn nên đi phía trước, nhưng bọn họ lại đi ngược lại.

Tiêu Thần cực kỳ hiểu rõ Lãnh Tinh Hàn, tất nhiên sẽ biết bọn họ đổi xe, nhưng cũng bởi vì anh ta hiểu, anh ta sẽ cảm thấy Lãnh Tinh Hàn nhìn thấu tâm tư của anh ta, sẽ giấu đầu hở đuôi, vẫn lái xe của mình...

Đương nhiên, anh ta nghĩ như vậy cũng sẽ nghi ngờ Lãnh Tinh Hàn nghĩ như vậy, vị trí của xe này, đã mang lại tác dụng cực lớn, thật thật giả giả, chung quy có một nửa phần thắng.

Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên lái xe lên khung cao*, vừa mới qua giờ tan sở, xe trên đường sẽ không hỗn loạn, nhưng lại có rất nhiều xe, hai người Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên dường như hiểu ngầm, lúc hạ khung cao, mỗi người đi một ngã, còn xe theo đuôi bọn họ cũng lập tức tách ra.

(* tên đầy đủ là con đường khung cao, là chỉ con đường không gian thành phố tạo thành dãy cầu, nó cao hơn mặt đất khoảng 6m)

Xe lạng lách đang trên đường thành phố A, cho dù là Lãnh Tinh Hàn hay Hình Thiên, lúc này về mặt hai người đều bình tĩnh, bọn họ cũng không mấy để ý đến cái đuôi sau lưng, chưa tới nửa tiếng, toàn bộ đều bị cắt đuôi... Đương nhiên, đây chỉ là mặt ngoài, thế lực hôm nay tỏ ra chỉ có thể là Tiêu Thần và Thượng Quan Mộc, nhưng Lãnh Tinh Hàn lại không cho là như vậy, dường như... còn có một thế lực khác!

Xe của Lãnh Tinh Hàn dừng ở bãi đậu xe của một siêu thị, sau khi anh xuống xe, bộ tây trang trên người đã đổi thành một bộ quần áo thoải mái, đầu đội nón bóng chày che hơn phân nửa mặt anh, anh lúc này hoàn toàn không giống với Lãnh thiếu máu lạnh vô tình, sát phạt quyết đoán ở trên thương trường kia, giống như là một người nhân bình thường vậy.

Anh mở cốp xe ra, lấy một chiếc xe đạp xếp ra rồi rời khỏi bãi đậu xe của siêu thị, anh vừa rời đi không lâu thì một chiếc xe thương vụ dừng ở trước xe Lãnh Tinh Hàn, nhưng lúc này trong xe đã không còn ai rồi.

"Hai chiếc xe tách ra ở hai siêu thị ở khu Nam và khu Đông đều không có người!" Người đàn ông báo cáo với điện thoại.

"Khu Đông!"

"Người của tổ B toàn lực lục soát khu Đông!"

"Vâng!"

Bên này khẩn trương bố trí, còn Lãnh Tinh Hàn đi xe đạp đã thông dong hòa nhập vào trong đường phố, thẳng đến một tiệm ăn nhanh mới dừng lại, anh cũng như tất cả mọi người, nghiêm túc khóa xe, vào nhà ăn...

Đi vào quán, nhân viên quán rất nhiệt tình dẫn Lãnh Tinh Hàn vào trong, lúc Lãnh Tinh Hàn đi theo nhân viên vào trong, khéo mắt liếc nhìn ra bên ngoài, khóe miệng lộ ra hơi thở giảo quyết.

"Anh gọi gì ạ?" Nhân viên phục vụ cười hỏi, thuận tiện cầm cái ly để sẵn trên bàn rót đầy nước, "Thứ anh bảo chuẩn bị đều ở phòng cất trữ bên cạnh toilet."

Lãnh Tinh Hàn coi như không nghe thấy lời nhân viên nói, chỉ gọi một bát mì.

Chẳng mấy chốc mì được bung lên, Lãnh Tinh Hàn rất nghiêm túc ăn hết mới đứng dậy trả tiền, sau đó đi về phía toilet...

Bởi vì là thời gian ăn cơm, người lui tới toilet rất nhiều, cho nên không có ai chú ý đến Lãnh Tinh Hàn cả, anh thừa dịp khi mọi người không chú ý, lách mình vào phòng cất trữ, sau khi anh đi vào, chưa đến một hai phút thì có một người cầm đồ đi vào rồi ôm một cái hòm đồ đi ra, còn thuận tiện khóa cửa lại, khi người đó giao cái hòm cho ông chủ thì khẽ gật đầu một cái, sau đó đi làm việc.

Mà lúc này, dĩ nhiên Lãnh Tinh Hàn đã đổi bộ quần áo khác, anh đi ra cửa sau của phòng cất trữ rồi khỏi quán ăn, chạy nhanh đến con phố phía sau, chặn một chiếc taxi, lúc ngồi lên nói: "Đến MG, cảm ơn!"

Tài xế nghe xong, quay đầu xe chạy tới MG, lúc đi qua tiệm ăn nhanh, Lãnh Tinh Hàn hơi liếc mắt, nhìn thấy chiếc xe thương vụ dừng ở ven đường thì nhướn mày, tỏ vẻ kinh thường.

Lúc Lãnh Tinh Hàn về đến MG đã là hai tiếng sau, anh nghênh ngang đi vào từ cửa chính, lúc này cho dù là ai cũng sẽ không nghĩ tới anh sẽ trở về, còn ngang nhiên đi vào MG như thế.

Lãnh Tinh Hàn lên tầng 5 của MG, đây là tầng rất phức tạp, nhưng không phải... nơi nguy hiểm nhất chính là an toàn nhất.

Đẩy cửa tiến vào một căn phòng bao, bên trong đã có mặt mấy người, Lãnh Tinh Hàn hồ hững đi vào rồi đóng cửa lại, những người kia thấy anh vào, trong mắt đều lộ ra ánh sáng khác thường, khóe môi đều tràn đầy ý cười đứng dậy.

"Không nghĩ tới hôm nay đích thân Lãnh thiếu tới đây!" Một người trong đó cười nói, nhưng ý cười này chỉ dừng ở bên khóe miệng, còn trong mắt hoàn toàn là lạnh lùng.

Sắc mặt Lãnh Tinh Hàn vẫn không đổi, chỉ liếc người đó một cái, lạnh lùng chậm rãi nói: "Tôi gặp các vị dù sao cũng phải có chút thành ý."

Mọi người nghe xong thì liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó cười "Ha ha" lên, mọi người đều ngồi xuống theo Lãnh Tinh Hàn, người nói chuyện khi nãy nhìn đáng vẻ trầm ổn của Lãnh Tinh Hàn thì hỏi: "Chúng tôi rất có hứng thú với số hàng này, không biết Lãnh thiếu phân tán thế nào?"

Hôm nay tình hình của Dạ Ứng như vậy, cho dù Lãnh Tinh Hàn có lợi hại cỡ nào thì sao có thể chuyển lô hàng này đi dưới mí mắt của cóm đây? Quả thực là lời nói vô căn cứ.

Lãnh Tinh Hàn khẽ nhếch môi, ánh mắt lạnh lẽo quét qua mọi người, những người chạm phải ánh mắt anh đều rét lạnh, xưa nay bọn họ đều giao dịch với Hình Thiên của Dạ Ứng, Lãnh Tinh Hàn chưa bao giờ ra mặt, tình huống hôm nay bọn họ vốn không muốn mạo hiểm nhưng hàng hóa và giá cả như vậy, thật sự quá mức mê người.

Khi một phần lợi ích vượt qua trên 100% giá trị bản thân, cho dù biết rõ là nguy hiểm, bọn họ cũng sẽ lao thân vào trong, hưởng chi lợi ích lần này chắc hẳn sẽ không dừng lại ở con số như vậy?

Mọi người anh một câu tôi một câu bàn bạc thời gian và địa điểm xuất lô hàng hóa nàg, cuối cùng, một người vẫn luôn tương đối trầm lặng hỏi một vấn đề mà tất cả mọi người đều rất quan tâm: "Đoàn số của Dạ Ứng đã bị giam, một mình Hình Thiên... có thể chuyển được không?"

"Không có Hình Thiên!" Lãnh Tinh Hàn hồ hững nói, anh hơi ngược mắt về phía mọi người, trên mặt bọn họ đều là vẻ kinh ngạc: "Lô hàng này, tự tôi theo!"

Anh dứt lời, đáng vẻ hoàn toàn hồ hững, thậm chí là mây trôi nước chảy, nhưng tất cả mọi người đều kinh ngạc, ánh mắt không thể tin nhìn Lãnh Tinh Hàn, sững sờ hỏi: "Lãnh thiếu tự mình theo?!"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 128: Quyết chiến Dạ Ưng (4)

Editor: Nana Trang

Mộ Thiên Thanh đứng yên ở trước phòng làm việc của Thượng Quan Mộc chừng mấy phút, cô nhìn cánh cửa đóng chặt hồi lâu, nấp máy môi, cuối cùng là một giờ tay lên gõ cửa.

"Vào đi!"

Giọng nói ấm nóng lộ ra vẻ sắc bén từ bên trong truyền đến, Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu đẩy cửa đi vào: "Sếp Mộc, anh tìm em!"

"Ừ!" Thượng Quan Mộc đang cúi đầu viết gì đó, "Ngồi trước đi!"

"Vâng!" Mộ Thiên Thanh có chút thấp thỏm bất an ngồi xuống đối diện Thượng Quan Mộc, Thượng Quan Mộc chăm chú viết gì đó, thời gian chậm chậm trôi qua, Mộ Thiên Thanh chỉ cảm thấy xung quanh mình dần dần lan tràn một sức nén bức bách lòng người, khiến cô có chút khó thở.

Qua chừng hơn mười phút, rốt cục Thượng Quan Mộc cũng dừng bút lại, anh ấn điện thoại nội bộ: "Tiểu Lý, vào đây một lát!"

Tắt điện thoại, không đến một phút, Tiểu Lý đẩy cửa đi vào, Thượng Quan Mộc giao thứ vừa mới viết cho cậu ta, lạnh nhạt nói: "Đưa cái này đến tổng cục, đợi tổng cục phê duyệt xong thì cầm về!"

"Yes, sir!" Tiểu Lý nhận lấy rồi đi.

"Lần này em có ý kiến gì với chuyện tuyển thẳng đến Đốc sát thực tập không?" Thượng Quan Mộc không quanh co hỏi.

Mộ Thiên Thanh hơi nhú mày, chần chừ nói: "Thật bất ngờ!"

"Ừ!" Thượng Quan Mộc đáp một tiếng, hiển nhiên anh cũng cảm thấy có chút bất ngờ, "Khi này đưa cho Tiểu Lý cầm đi là báo cáo khu Nam, em hẳn ở lại khu Nam, thực tập trở thành đốc sát* của tổ hành động!"

(* có nghĩa là thanh tra, phó trưởng khu cảnh sát.)

Mộ Thiên Thanh kinh ngạc nhìn Thượng Quan Mộc, hỏi: "Vốn là điều khu sao?"

"Ừ!" Thượng Quan Mộc coi như không cảm thấy có gì không ổn, "Em quen thuộc nơi này, hơn nữa việc kết thúc Dạ Ưng em cần phải theo tiếp, tạm thời thay người nên tiến độ hành động Liệp Ưng sẽ kéo dài!"

Lý do của Thượng Quan Mộc là không thể nghi ngờ, nhưng Mộ Thiên Thanh lại cảm thấy là lạ ở chỗ nào, dù sao chuyện chuyển khu lên chức thường là không có, nhưng... Thượng Quan Mộc nói như thế, dường như cô lại cảm thấy hợp lý...

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh rũ mắt suy nghĩ gì đó, đôi mắt thâm thúy hơi uể oải, che giấu cảm xúc phức tạp trong mắt, nói tiếp: "Ba ngày sau nhất định tổng cục sẽ trao quân hàm, hai ngày này em chuẩn bị chút đi!"

Mộ Thiên Thanh ngược mắt, khẽ gật đầu, tâm trạng cực kỳ phức tạp, cô không phải là vô dụng vô cầu, cố gắng nhiều năm như vậy vẫn không lên chức, không phải cô chưa từng ảo não rầu rĩ, nhưng cô chỉ là không muốn vì những địa vị này mà đi làm những chuyện đó, hôm nay đột nhiên lên chức, hơn nữa còn trong khoảng thời gian này, đều khiến cô trong lúc mơ hồ cảm thấy bất an.

"Sếp Mộc..." Mộ Thiên Thanh mở miệng, "Là có người động tay động chân sao?"

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, ánh mắt sâu lắng, nói: "Lần trước đã nói với em, hiện nay xem ra, đối phương cũng không có ý xấu, hơn nữa công trạng mấy năm nay của em, nếu như công lại... Thực tập Đốc sát em cũng có thể thừa nhận."

Mộ Thiên Thanh biết Thượng Quan Mộc đang an ủi cô, khẽ thờ dài sau đó gật đầu một cái: "Sếp Mộc, không còn việc gì thì em đi xuống trước."

"Ừ!" Thượng Quan Mộc lên tiếng, đưa mắt nhìn Mộ Thiên Thanh rời đi, cánh cửa vừa đóng lại, điện thoại của Thượng Quan Mộc liền vang lên, anh liếc nhìn màn hình điện thoại, không hiển thị tên người gọi, hơi nhú mày bất mãn.

"Sếp Mộc," Trong điện thoại, giọng của tiên sinh R truyền đến, "Chuột sắp bị kẹp... Cậu chuẩn bị xong chưa?"

Thượng Quan Mộc khẽ nhú mày, "Tôi nghĩ, tôi không cần thiết giải thích hành động của chúng tôi."

"Ha ha ha!" Giọng của tiên sinh R có chút rơm rớm, nói: "Đương nhiên cậu không cần giải thích, nhưng.. đừng nói tôi không nhắc nhở cậu, nếu như

hôm nay cậu thất bại... e rằng, cậu sẽ vĩnh viễn không bắt được người đứng đầu chân chính của Dạ Ưng, không chỉ như thế... sợ rằng ngay cả nỗ lực lúc trước của cậu cũng sẽ đổ sông đổ biển!"

Thượng Quan Mộc hết sức chán ghét giọng điệu này của tiên sinh R, ánh mắt anh rét lạnh lên, lạnh lùng nói: "So với bắt được người phía sau... Tôi càng muốn biết, rốt cuộc anh là ai!"

"Bao giờ cũng có cơ hội để biết!" Tiên sinh R ung dung nói, "Sếp Mộc, chúc cậu may mắn!"

Không đợi Thượng Quan Mộc nói thêm gì đó, tiên sinh R liền cúp điện thoại, dường như mục đích của cuộc điện thoại này chỉ là trào phúng năng lực của Thượng Quan Mộc.

Thượng Quan Mộc để điện thoại xuống, giữu cọt hừ lạnh một tiếng, trong mắt thoáng qua hơi thờ ả nịnh.

*

*Ưm... Ừa..."

Thẩm Duyệt Nhiên úp mặt trong toilet của tiệm hoa không ngừng nôn khan, cô nôn đến hoa cả mắt, toàn thân như nhũn ra, qua một hồi lâu, cảm giác nôn mửa mới từ ngừng lại, cô rửa mặt, nặng nề thở hắt ra.

"Chị Nhiên, có phải ăn bậy cái gì rồi không?" Kiều Kiều - học sinh làm thêm trong tiệm hoa nhìn Thẩm Duyệt Nhiên uể oải, "Lúc này cũng không bận, chị có muốn đến bệnh viện khám thử xem không?"

"Không sao, chắc khi nãy ăn bánh ngọt bị hỏng!" Thẩm Duyệt Nhiên vỗ nhẹ bụng, đi qua ngồi xuống ghế dựa, nhận lấy ly nước Kiều Kiều đưa tới uống một ngụm, sau đó nhìn đồng hồ, sắp đến trưa rồi, cô lấy điện thoại ra bấm số của Hình Thiên.

"Hình Thiên, em khó chịu..." Thẩm Duyệt Nhiên hờn dỗi nói, đáng vẻ này còn yếu ớt hơn cả khi nãy.

"Khó chịu? Sao vậy? Có cần đi bệnh viện không?..."

Một loạt câu lo lắng truyền đến, Thẩm Duyệt Nhiên hài lòng cười cười, nhướn mày nói: "Chắc bị tiêu chảy rồi... cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn anh dỗ dành em chút thôi!"

"..." Trong điện thoại đầu tiên là im lặng, sau đó truyền đến giọng của Hình Thiên: "Trưa anh còn có chuyện phải xử lý, không thể bỏ đi được..."

Nghe thấy giọng áy náy của Hình Thiên, Thẩm Duyệt Nhiên có chút hối hận vì cố tình làm nũng, mấy ngày nay Hình Thiên vẫn luôn bẻ bộn nhiều việc, có lúc về nhà rất muộn, sáng lại ra ngoài từ sớm, nếu không phải độ ẩm bên giường và lời nhắn mỗi ngày của anh thì cô đã cho rằng mấy ngày rồi anh không về nhà.

"Em không sao, thật đấy!" Thẩm Duyệt Nhiên vội vàng nói, "Em chỉ muốn giọng của anh chút..."

Hình Thiên cũng biết mấy ngày nay không có thời gian chăm sóc Thẩm Duyệt Nhiên, trong lòng càng đau hơn: "Anh bận xong ngày hôm nay là ok rồi, em đi bệnh viện kiểm tra xem, cho dù là bị bệnh gì cũng phải nói với anh, biết không?"

"Không cần đi bệnh viện mà..." Thẩm Duyệt Nhiên chu môi, "Có lẽ khi nãy em ăn phải thứ gì bị hỏng, lát nữa..."

"Không được!" Hình Thiên bá đạo ngắt lời Thẩm Duyệt Nhiên, "Phải đi kiểm tra, nếu không, anh bận việc cũng sẽ không yên lòng!"

Thẩm Duyệt Nhiên im lặng một chút, trả lời: "Vâng, lát nữa em đi liền."

"Em sẽ đi ngay bây giờ!"

Thẩm Duyệt Nhiên nhăn mũi, cảm giác mình gây ông đập lưng ông, nhưng lại không muốn để Hình Thiên phân tâm làm việc, đành phải đồng ý.

"Kiểm tra xong thì nói cho anh!"

"Biết rồi, ông chồng quán gia!" Thẩm Duyệt Nhiên hờn dỗi cười nói, cúp điện thoại, vẻ mặt hạnh phúc rơi vào trong mắt Kiều Kiều, bị cô nàng tặng cho một ánh mắt chế nhạo.

Thẩm Duyệt Nhiên đi đến bệnh viện, sau khi lấy số thì ngồi trên ghế suy tư đợi tới lượt, trong đầu cô trống rỗng, dường như muốn nghĩ cái gì đó nhưng lại không nghĩ ra được điều gì.

"Mừng hụt một trận... Còn tưởng rằng con gà không biết đẻ trứng kia rốt cục cũng có tin vui đấy, nhưng thì ra là tham ăn bị tiêu chảy!"

"Mẹ, mẹ không thể để cô ấy nghe thấy..."

"Mẹ chính là muốn để nó nghe thấy đấy, một người phụ nữ không thể sinh con thì còn có thể làm gì..."

"Mẹ..."

"Mẹ cứ nói, hừ, mẹ nói cho mày biết, mẹ muốn mày ly hôn với nó!"

"Con sẽ không ly hôn với cô ấy..."

"Vậy có bản lĩnh mày biến nó thành con gà biết đẻ trứng đi!"

"..."

Âm thanh cãi nhau loáng thoáng truyền đến, Thẩm Duyệt Nhiên theo phản xạ nhìn qua, chỉ thấy phía trước có một phụ nữ trung niên hơn năm mươi tuổi chỉ vào mũi của người đàn ông nghiêm mặt đứng bên cạnh nói, không tới mấy câu thì một phụ nữ trẻ tuổi đi từ từ tới trước mặt, cúi thấp đầu đến không thể thấp hơn.

Bọn họ cãi nhau khiến rất nhiều người chú ý, dù sao cũng là bệnh viện, chỉ trong chốc lát thì được y tá khuyên rời đi.

Người bên cạnh nhỏ giọng bàn luận, Thẩm Duyệt Nhiên bĩu môi thở dài thu tầm mắt lại, mà khi ánh mắt dừng ở trên bụng bằng phẳng của mình, một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu...

Có phải...

Hai mắt Thẩm Duyệt Nhiên đột nhiên sáng lên, có mong đợi, có vui sướng... Cô khẽ vuốt bụng, nhìn con số khám bệnh trong tay, không kiềm được mà nắm chặt nó, không hiểu sao lại khẩn trương lên.

Cô hít sâu để mình bình tĩnh lại chút, sau đó tính ngày chu kỳ của mình, nhưng tính hồi lâu cũng không tính ra, chu kỳ kinh nguyệt của cô vốn không đều, cộng thêm cô không để ý tháng trước có ngày mấy, lúc này cũng không chắc thời gian lắm.

"Số 374, Thẩm Duyệt Nhiên!"

Lúc này có người gọi đến tên mình, đầu tiên là Thẩm Duyệt Nhiên có chút mờ mịt, ngay sau đó kịp phản ứng vội vàng đi vào phòng khám..

Thời gian từ từ trôi qua, sau khi Thẩm Duyệt Nhiên làm xong hết một loạt kiểm tra, cô cầm chặt tờ giấy khám xem, khóe môi dần dần nở nụ cười, dáng vẻ này quả thật có thể cười ra một đóa hoa.

Ra khỏi bệnh viện, Thẩm Duyệt Nhiên ngồi ở trong xe, cô vẫn chưa tỉnh lại ở trong sự vui sướng của tờ giấy khám mang lại, cô nhìn hình siêu âm trong tờ giấy, một điểm nhỏ gần như không nhìn thấy rõ, trong lòng rạo rức lâng lâng khó diễn tả bằng lời.

"Cô Thẩm, cô đã mang thai hơn bốn mươi ngày..."

Hơn bốn mươi ngày...

Thẩm Duyệt Nhiên dùng lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt tấm hình, đây là con của cô và Hình Thiên, cô sắp làm mẹ, Hình Thiên sắp làm cha...

Vui sướng tràn đầy tất cả suy nghĩ, Thẩm Duyệt Nhiên không có cách nào ngăn chặn vui mừng khôn xiết ở trong lòng, cô cầm điện thoại lên muốn điện thoại cho Hình Thiên, muốn nói cho anh biết...

"Kiểm tra sao rồi? Khó chịu chỗ nào thế?" Hiện nhiên Hình Thiên đang đợi điện thoại của cô.

"Em..." Thẩm Duyệt Nhiên vừa muốn bật thốt lên, nhưng lời vừa tới miệng thì kiềm chế lại, ánh mắt cô giảo hoạt nói, "Bác sĩ nói không sao, chỉ ăn phải đồ hỏng thôi."

"Thật sao?"

"Thật!" Thẩm Duyệt Nhiên trịnh trọng nói, "Nói thời gian tới em không thể ăn đồ sống nguội..."

"Ừ, anh nhớ rồi!" Hình Thiên nghe xong cũng không nghi ngờ gì, chỉ dặn dò mấy câu định cúp máy.

"Khoan đã..." Thẩm Duyệt Nhiên vội vàng kêu lên, "Anh... Tới mấy giờ về?"

Hình Thiên khẽ nhún mày sau đó nói: "Hôm nay chắc cũng khá trễ, em cứ ngủ trước đi, hửm?"

Thẩm Duyệt Nhiên có chút mất mát, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, chỉ nói: "Em chờ anh!"

"Ngủ trước đi!"

"Không, em muốn chờ anh!" Thẩm Duyệt Nhiên kiên quyết, "Mấy ngày rồi em chưa thấy anh..."

Nghe thấy cô nói như vậy, Hình Thiên càng đau lòng, cuối cùng nói: "Được, anh sẽ cố gắng về sớm!"

Chương 129: Quyết chiến Dạ Ưng (5)

Editor: Nana Trang

Màn đêm vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến người ta như có cảm giác nín thở, nặng nề... mà khản trương!

Trong lúc đó hai người Lãnh Tinh Hàn và Hình Thiên bình tĩnh, giữa hai người, cho dù là Dạ Ưng hay Thiên Lân, hợp tác bao nhiêu năm qua, không cần dùng ngôn ngữ, bọn họ cũng ăn ý khăng khít.

Trong lòng núi thành phố A, lô hàng giấu bên trong đang được mang ra ngoài, Lãnh Tinh Hàn dựa vào xe, có chút ngong nghênh không chịu gò bó tản ra từ trong người anh, anh yên lặng rút ra một điều thuốc, điểm sáng vô cùng hấp dẫn người khác chú ý ở trong bóng đêm này.

Hình Thiên nhìn lô hàng được ngay trang xong, quay đầu nhìn Lãnh Tinh Hàn nói: "Lão đại, em đi!"

Mắt ưng của Lãnh Tinh Hàn hờ hững như mặt biển không gió trong đêm tối, nhìn như yên ổn êm đềm, nhưng kì thực ở chỗ sâu lại sóng to gió lớn nặng nề ngang tàng khiến người ta không thể xem nhẹ, anh nhẹ nhàng gạt đầu: "Cẩn thận một chút!"

Hình Thiên im lặng một lát, mới nói: "Lão đại, hay là để em dẫn dắt đối phương..."

"Không!" Lãnh Tinh Hàn không hề suy nghĩ đã ngắt lời Hình Thiên, "Cho dù là Ưng hay người đứng sau, dường như đều hết sức hiểu rõ tôi, bọn họ biết rõ thân phận của tôi, nhưng tại sao lại không vạch trần trước mặt Thượng Quan Mộc?"

Hình Thiên im lặng, đương nhiên anh ta hiểu lời Lãnh Tinh Hàn, nhưng hiểu được là một, thật sự để anh đi dẫn dắt sự chú ý là một chuyện khác!

Cái mạng này là lão đại cho anh ta, trong sinh mạng của anh không có bất kỳ ai quan trọng hơn lão đại... Mặc dù hiện tại anh ta có Nhiên Nhiên, nhưng Nhiên Nhiên và lão đại chung quy vẫn có khác biệt, trong hai người bọn họ cho dù là ai có chuyện, anh ta đều nguyện ý dùng tính mạng để bảo vệ!

"Đừng nói nữa..." Giọng Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh nhạt, rõ ràng là một buổi tối hồi hộp hít thở không thông, thế nhưng anh lại coi như không có chuyện gì, "Đi đi!"

Hình Thiên nhẩn nhẩn, hơi mím môi, cuối cùng cũng không nói gì khẽ gạt đầu một cái, mang theo lô hàng rời khỏi lòng núi.

Sau khi Hình Thiên rời đi, Lãnh Tinh Hàn cũng không di chuyển, mà là luôn đứng tại chỗ, mãi đến khi hút xong điều thuốc trong tay, anh mới chậm rãi đứng thẳng dậy, vứt tàn thuốc xuống đất sau đó dùng chân tùy ý chà nát, tiếp đó thì khẽ gạt đầu ra dấu với chiếc xe vẫn luôn yên tĩnh chờ đợi, xoay người lên xe, chạy xe ra khỏi lòng núi, còn chiếc xuanih vừa ra dấu kia đi theo phía sau xe anh không gần không xa...

*

"Tiên sinh, đã mười giờ rồi!"

Đầu tiên là R theo quán tính nhìn đồng hồ treo tường một chút, quả nhiên, kim đồng hồ đã chỉ ở vị trí mười giờ: "Bên Tiêu Thần có động tĩnh gì?"

"Vẫn chưa có hành động!"

Tiên sinh R khẽ mỉm cười, tựa như tự lẩm bẩm nói: "Nó vẫn hiểu Lãnh Tinh Hàn... Hiểu lúc này nên sơ chính là kiên nhẫn!"

"Vâng!" Người đàn ông lên tiếng trả lời, sau đó thì chuyển sang dò hỏi: "Bên Thượng Quan Mộc..."

Tiên sinh R im lặng, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng gian xảo, chỉ nghe thấy ông ta sâu kín nói: "Thượng Quan Mộc không phải người đàn, nếu cho cậu ta quá nhiều thông tin, ngược lại cậu ta sẽ nghi ngờ, trước đó tôi đã phân tích sơ về đầu sỏ của Dạ Ưng... Về phần cậu ta có đoán được hay không, thì phải xem bản lĩnh của cậu ta rồi."

"Nếu cậu ấy đoán sai..." Người đàn ông chần chừ một lúc, có chút khó hiểu, "Chẳng phải không đạt được hiệu quả ngài muốn sao?"

Tiêu Thần muốn Mộ Thiên Thanh có thể tận mắt nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn chính là người đứng đầu của Dạ Ưng, sau đó bắt lấy lô hàng kia, nhưng hôm nay tiên sinh lại muốn để Thượng Quan Mộc tự đoán, đây chẳng phải là...

Tiên sinh R cười cười, trong nụ cười kia lộ nét hơi thờ ơ lạnh lẽo, ông chậm rãi giải thích nói: "Thật ra Lãnh Tinh Hàn này không có nhược điểm gì, nếu nói cậu ta có nhược điểm, vậy chính là quá trọng cảm tình..." Ngừng chút, tiên sinh R tựa như nghĩ tới điều gì, âm thanh trở nên xa xôi, "Cũng giống như A

Nguyên năm đó!"

Hiển nhiên người đàn ông không mấy tán lời với lời của tiên sinh R, anh ta hơi nhú mày, muốn giải thích một chút nhưng cuối cùng lại không nói lời nào.

Tiên sinh R khẽ liếc nhìn ra đằng sau, đáy mắt là ý cười lạnh đầy giễu cợt: "Anh ta lạnh lùng vô tình nhưng chẳng qua cũng chỉ là người không quan trọng mà thôi, một khi anh ta cho là anh đáng giá... Cho dù hi sinh vì đối phương, anh ta cũng nguyện ý."

Người đàn ông chỉ cảm thấy khí lạnh túa ra từ sau lưng, anh ta kinh hãi đổ mồ hôi lạnh toàn thân, anh ta thật không ngờ tiên sinh R không nhìn anh ta thể mà vẫn biết ý nghĩ của anh ta, kinh sợ bị ai đó nhìn thấu khiến trái tim anh ta không khỏi run lên.

Tiên sinh R thu hồi ánh mắt, trong ánh mắt đều là lạnh lẽo, chậm rãi nói: "Bố trí là tự Lãnh Tinh Hàn sắp đặt, mặc kệ Thượng Quan Mộc đoán ở bên nào, với tôi mà nói đều không chịu thiệt, còn đối với Lãnh Tinh Hàn thì là một đả kích... có lẽ, còn có một thu hoạch không tưởng được đấy!"

Nói đến đây, giọng của tiên sinh R càng u ám.

Người đàn ông lẳng lặng đứng phía sau tiên sinh R, không dám lên tiếng, chỉ nhìn vào ánh mắt của tiên sinh R mà lộ ra vẻ sợ hãi, đây là tồn động quanh năm suốt tháng, không xua đi được...

Không gian lập tức trở nên yên ắng, ngoại trừ tiếng hít thở nhẹ nhàng, thì không có âm thanh nào khác... Nơi này hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí bên Tiêu Thần cũng vậy, còn người của cục cảnh sát khu Nam ăn mừng trái ngược hẳn với nơi của bọn họ.

"Sếp Mộc, lát nữa đi hát karaoke đi, em mời!" Hà Tuấn vỗ vỗ ngực nói.

"Cậu mời?" Về mặt Lý Dược chế nhạo, "Con gà kiết sù hôm nay muốn nhả lông rồi hả?"

Hà Tuấn nghe vậy định vung tay về phía Lý Dược, nhưng dường như Lý Dược đã sớm biết, lúc nhẹ nhàng tránh đi thì chợt nghe thấy Hà Tuấn thờ ơ nói: "Tôi để dành tiền là muốn dành cho vợ! Hiện tại vợ đã tới tay, không cần để dành nữa..."

"Hà Tuấn, ai là vợ của anh?" Kili trừng mắt, giống như tiểu dạ xoa vậy.

Hà Tuấn nghe xong cười hắc hắc nói: "Ngoài em ra thì còn ai?"

"Tôi không phải là vợ của anh..."

"Ai nha, đừng thẹn thùng, tất cả mọi người đều biết... ối ối..."

"Ha ha ha ha..."

Mọi người cười phá lên, nhìn Hà Tuấn có chút chật vật ngã ra đất, đều cười nhạo nói: "Hà Tuấn, tôi khuyên cậu nên suy nghĩ thật kỹ, rước Kili về chỉ sợ mỗi ngày cậu phải ngủ trên sàn nhà!"

Hà Tuấn bò dậy, cũng không tức giận, chỉ nhướn mày nói: "Không sao, cô ấy muốn tôi ngủ thì tôi sẽ ngủ, đàn ông phải có được dẫn được!"

Mọi người nghe vậy đều không nhịn được lại cười rộ lên: "Nói được cái miệng, Hà Tuấn là thê nô sợ vợ!"

"Thê nô có gì không tốt? Đàn ông sợ vợ có thể thăng quan phát tài!" Nói xong, Hà Tuấn nhìn về phía Kili, "Em nói đúng không, vợ?"

Mặt Kili đột nhiên đỏ lên, phi một tiếng, kiêu ngạo nói: "Cút ngay, ai là vợ anh..."

Mọi người nhìn bộ dạng của Kili và Hà Tuấn đều phì cười không ngừng, đợi đến lúc hỏi đến vấn đề đi hát karaoke thì Thượng Quan Mộc lại nhìn đồng hồ rồi chậm rãi nói: "Buổi tối có hành động, toàn bộ trở về cục cảnh sát!"

"Hả?" Mọi người có chút không kịp phản ứng, hai mặt nhìn nhau.

Thượng Quan Mộc đứng lên, cảm xúc cũng không dao động nhiều, chỉ hờ hững nói: "Nửa tiếng sau, tập họp ở khu Nam!"

"Yes, sir!" Mọi người đứng nghiêm đáp, ngay sau đó, từng người một cùng Thượng Quan Mộc rời khỏi quán lẩu, rồi rít đi về phía khu Nam.

Mộ Thiên Thanh vẫn ngồi xe của Thượng Quan Mộc, nhưng cô không hỏi gì cả, buổi tối ăn cơm, vốn Hà Tuấn đề nghị uống chút bia, nhưng Thượng Quan Mộc lại phản đối, nói gần đây tình hình đặc biệt, bất cứ lúc nào cũng có hành động, cuối cùng mọi người ngậm lại cũng phải nên đành thôi, xem ra... Hành động tối hôm nay chỉ sợ sớm đã sắp xếp xong, chỉ là Thượng Quan Mộc không nói mà thôi.

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Mộ Thiên Thanh có chút lo sợ bất an, bất an này không rõ nguyên do, cô cũng không nghĩ nhiều.

Nửa tiếng sau, phòng họp cục cảnh sát khu Nam.

Đội Thượng Quan Mộc là người cuối cùng đi vào, người của tổ hành động Liệp Ưng đều đã đến đủ, mọi người ở đây không có ai biết trước hành động này, đều là nhận được tin nhắn của Thượng Quan Mộc mới rồi rít chạy tới.

Mọi người thấy Thượng Quan Mộc đi vào, sau khi đứng chỉnh tề chào thì ngồi xuống, sau đó thì im lặng nghe Thượng Quan Mộc sắp xếp, tất cả mọi người càng nghe trên mặt càng lộ ra vẻ kinh ngạc không thể tin.

"Hôm nay có thể hoàn toàn phá hủy Dạ Ưng hay không, còn phải xem các vị..." Câu nói hờ hững của Thượng Quan Mộc thổi qua màng nhĩ của mọi người, như búa tạ đập vào trong lòng bọn họ, "Hiện tại chính là thời điểm!"

Thượng Quan Mộc nhìn một lượt, sau đó ánh mắt dừng ở trên người Mộ Thiên Thanh: "Mộ đốc sát!"

"Sếp!" Mộ Thiên Thanh đứng dậy.

"Hành động tối nay do em chỉ huy!"

"Yes, sir!" Về mặt Mộ Thiên Thanh bình tĩnh, với cô mà nói, lên chức có lẽ trong lòng có một chút hưng phấn, nhưng tuyệt đối không vui mừng khi tự tay hoàn toàn phá hủy Dạ Ưng, cô cảm kích liếc nhìn Thượng Quan Mộc, ngay sau đó sắp xếp hành động Thượng Quan Mộc vừa mới nói, rất nhanh phân chia tổ đội, "Tất cả mọi người hiểu chưa?"

"Yes, madam!"

Âm thanh vang dội ở cực cảnh sát khu Nam trong màn đêm, đèn báo hiệu bắt đầu nhấp nháy, ánh sáng mà xanh đỏ trở nên quỷ dị trong đêm...

Bên này đang chuẩn bị bố trí, bên Hình Thiên đã đầu vào đây đang cùng đối phương nhận hàng, anh ta nhìn lô hàng đã được nguy trang lên thuyền được một nửa, ánh mắt không khỏi nhìn về phía bóng đêm, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Nơi này của anh ta cực kỳ yên tĩnh, cũng là do lão đại đã dẫn dắt tất cả sự chú ý đi rồi, cũng chính vì vậy, so với chính anh ta đặt mình vào trong nguy hiểm thì càng khiến anh ta đứng ngồi không yên.

"Anh Thiên, còn một phần ba nữa là xong rồi!"

Hình Thiên kéo tầm mắt về, khẽ gật đầu, nói: "Cẩn thận một chút!"

"Dạ biết!"

Hình Thiên liếc nhìn bóng lưng của cậu em báo cáo tiến bộ rồi đi, nhìn đồng hồ, còn một tiếng nữa là đến giờ hẹn với lão đại, một phần ba, hẳn là chưa tới nửa tiếng là xong.

Hình Thiên lo lắng cho Lãnh Tinh Hàn, Lãnh Tinh Hàn ở vùng ngoại ô trống trải lại không có chút cảm giác gì, về mặt anh hờ hững nhìn phía trước đã đổi tài xế lái xe rồi đi, ánh mắt trở nên thâm sâu, khi chiếc xe biến mất ở trong bóng đêm, anh hờ hững nói: "Chung quy cậu vẫn đến muộn một bước!"

Tiêu Thần đi ra chỗ góc tối, đi theo phía sau anh ta là Mục Sâm, trong ánh mắt anh ta lóe ra ánh sáng nhân nhật: "Vậy sao cậu lại biết tôi không bố trí ở phía trước?"

Lãnh Tinh Hàn tựa như không để ý, tự mình nói: "Từ đầu đến cuối... cậu mới là người hiểu tôi nhất! Nhưng, có người còn hiểu tôi hơn cả cậu..."

Tiêu Thần đứng bên cạnh Lãnh Tinh Hàn, cũng dựa vào xe như anh, dường như hai người là bạn bè vậy, "Là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Quyết chiến Dạ Ưng 6

Editor: Nana Trang

"Ai?"

"Là tôi!" Trong giọng nói của Lãnh Tinh Hàn lộ ra chút giễu cợt, nhưng không biết là tự giễu cợt bản thân hay là châm biếm Tiêu Thần, anh chậm rãi xoay người lại nhìn vị trí chiếc xe của Tiêu Thần mới xuất hiện, hờ hững nói, "Ưng, lô hàng này của tôi sao đám cảnh sát có thể tìm ra được?"

Giọng nói của câu hỏi ngược lại này dường như có chút bất lực, Tiêu Thần nở nụ cười, đúng vậy! Làm sao Dạ có thể bị cảnh sát tìm ra được? Nếu bị tìm thấy... bản thân anh gặp nguy hiểm đã không nói, nhưng người của quân đoàn con số chẳng phải sẽ bị diệt toàn quân sao?

Dạ là người luôn quan tâm anh em của mình như vậy, chẳng tha bản thân mình bị thương cũng nhất quyết phải bảo vệ anh em của mình...

Tiêu Thần dường như hiểu ra điều gì đó, khẽ rũ mắt tự giễu cười nói: "Từ đầu đến cuối tôi vẫn chưa hiểu rõ cậu! Còn... Chưa hiểu rõ bản thân mình!"

Lãnh Tinh Hàn không trả lời, gió đêm rét lạnh phát qua gò má càng biểu lộ sự lạnh lùng như núi băng, anh khẽ híp đôi mắt ung lại, che giấu sự nặng nề dưới đáy mắt, có những chuyện đã xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, cho dù trong suy nghĩ anh và Ứng không muốn phải đối mặt nhau, nhưng đến cuối cùng vẫn phải đối mặt nhau.

"Chỉ e... lô hàng kia của cậu đã sớm được bán ra rồi có phải hay không?" Tiêu Thần nghi ngờ hỏi, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn lại là khẳng định, "Tất cả những điều này chẳng qua chỉ để tung hỏa mù mà thôi!"

Đôi môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn nhếch lên, xoay người đi đến cạnh chiếc giường phía sau, mở ra cầm hai lon bia lên, ném một lon cho Tiêu Thần sau đó đứng dựa vào xe, động tác bình tĩnh mở nắp lon nhấp một ngụm, ánh mắt thâm thúy nhìn đêm tối trước mặt... Con gió đêm tùy ý thổi tung mái tóc của anh, khiến khuôn mặt nam tính lạnh lùng nhuộm thêm chút ngông nghênh của một lưu manh, cùng lúc đó, anh đặt lon bia xuống, nhấp máy môi: "Đừng, số hàng kia ba ngày trước đã bán ra rồi!"

"Tôi thật sự hiểu kỳ, dưới sự giám sát của nhiều người như vậy, tại sao hàng của cậu vẫn bán được ra ngoài?" Tiêu Thần cũng dựa người lên xe, mở nắp bia, tình cảnh giống như khi còn ở Mỹ, mỗi lần đánh nhau với người khác xong là anh và Dạ lại cùng ngồi xuống yên tĩnh uống bia.

Lãnh Tinh Hàn quay đầu nhìn về phía Tiêu Thần, gờ tay lên cùng cụng bia với lon của anh ta, nhấp một hớp sau đó nói: "Từ trước khi cảnh sát bắt đầu hành động 'Liệp Ưng' thì tôi đã bố trí rồi..."

Đáy mắt Tiêu Thần thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc!

"Từ lúc tôi biết được ân oán của đời trước, tôi đã bắt tay vào chuẩn bị xóa bỏ Dạ Ứng, nơi đó là địa bàn do chính tôi và cậu cùng tạo dựng nên, một nơi chứa đầy tình nghĩa như vậy, thay vì hủy hoại trên tay người khác... tôi tình nguyện nó bị hủy ở trong chính bàn tay của tôi!" Lời nói của Lãnh Tinh Hàn rất nhẹ, nhẹ tựa như một cơn gió thoảng qua, nhưng cũng bởi vì vậy mà lại mang đến cho người ta cảm giác chưa xốt cùng như nổi bất lực không thể nào bỏ qua.

Tiêu Thần uống thêm một hớp bia, động tác điềm tĩnh mà kỳ lạ, trong đôi mắt quyến rũ đưa tình kia chứa đựng cảm xúc phức tạp, dường như chỉ trong nháy mắt đã chạm đến quá nhiều chuyện trong quá khứ, mà những chuyện đó... khiến trái tim của anh ta đau đớn co rút kịch liệt, hô hấp như không thể lưu thông được.

"Một tay tôi thúc đẩy hành động 'Liệp Ưng', cùng lúc đó tôi cũng có thể bước ra ngoài ánh sáng, mặt khác tôi phải làm ra hành động lớn như vậy để che đi tầm mắt của kẻ khác, trong khi cảnh sát đang trắng trợn tìm kiếm hành động của Hắc Ưng thì tôi phải người giấu giếm địa điểm số hàng thật, phân chia thành mười đội, mỗi đội phụ trách một đoạn, cuối cùng tụ họp đến điểm tập kết, mười đội này tôi không cung cấp cho họ bản đồ đường đi đầy đủ, cho dù những người này đều đến cùng nhau, nhưng cũng chưa chắc đã đoán được điểm cuối cùng rồi cuộc nằm ở đâu, nhưng để đảm bảo an toàn tuyệt đối, trước khi lô hàng này xuất hiện, tôi vẫn luôn giấu kín bọn họ... Thậm chí, vì để lô hàng này có thể thuận lợi tránh khỏi tầm mắt của đám người kia mà ngay đến cả A Thiên tôi cũng không nói cho biết, từ đầu tới cuối, A Thiên đều cho rằng hôm nay cậu ấy là người mang hàng đi..."

Lời nói của Lãnh Tinh Hàn giống như chỉ là những lời nhảm nhí bình thường, âm thanh của anh vốn trầm thấp, trong đêm đen lại khiến người nghe có thêm cảm giác áp lực vô hình, anh nhấp thêm một hớp bia rồi nói tiếp: "Việc đám Tiểu Tử bị bắt, thậm chí Thượng Quan Mộc sẽ dùng tới phương pháp thẩm vấn của FBI để tra khảo bọn Tiểu Tử đều trong sự khống chế của tôi, cả hành động nhường nhịn của cậu tôi cũng đã dự liệu trước..."

Lãnh Tinh Hàn bỗng dừng lại, anh cũng không đề cập tới những kẻ hòa nghi anh ẩn nấp trong bóng tối, qua một lúc lâu mới sâu xa nói: "Từ đầu tới cuối chỉ có duy nhất một việc mà tôi không thể khống chế được, đó chính là Thiên Thanh..."

"Két", một tiếng vang nhỏ vang lên, khóe miệng Tiêu Thần hơi nhếch lên thành nụ cười, lon bia trên tay lại bị bóp lõm vào, cảm xúc của anh ta hiện giờ thay đổi liên tục, đương nhiên cũng nhanh chóng khôi phục lại bộ mặt không đàng hoàng như ban đầu, anh ta hớp thêm một ngụm bia, hờ hững nói: "Từ trước tới giờ cậu vốn luôn rất hiểu lòng người..."

"Không, tôi vẫn đoán sai!" Đôi mắt ung của Lãnh Tinh Hàn khẽ nheo lại, "Chuyện của Thiên Thanh là chuyện ngoài ý muốn của tôi, nhưng lại trong dự liệu của cậu!"

Chuyện du thuyền lúc trước anh đã điều tra, bề ngoài trông qua có vẻ như do Hình Thiên nhúng tay vào, nhưng trên thực tế lại không phải vậy... Mặc dù cứ cho là con thuyền bên bến cảng không bị động tay động chân thì cuối cùng anh và Thiên Thanh vẫn xảy ra quan hệ, nhưng... ý nghĩa của việc này đã không còn giống như trước nữa rồi.

Lãnh Tinh Hàn nhìn lon bia trong tay, hờ hững hỏi: "Thật ra... tôi vẫn luôn thắc mắc, rõ ràng cậu quan tâm Thiên Thanh như vậy, tại sao lại đẩy cô ấy đến bên tôi?"

Ý cười trên khóe môi Tiêu Thần càng sâu hơn, chỉ là dưới đáy mắt anh ta lại lạnh băng, giọng nói như từ xa vọng lại: "Có lẽ ông trời có sự lựa chọn mới, có lẽ... mặt trời đã không còn là mặt trời nữa rồi chẳng?"

Câu hỏi tùy tiện này lại khiến Lãnh Tinh Hàn khẽ nhăn mày, đôi mắt của anh chuyển sang nhìn Tiêu Thần, thái dương khẽ giật, dưới đáy mắt ẩn chứa tia nghi hoặc như đêm đen dày đặc.

Lãnh Tinh Hàn chăm chú nhìn Tiêu Thần một lúc lâu, càng cảm thấy nghi ngờ nhiều hơn, sau vài giây, anh liền nhíu mày nhìn Tiêu Thần nói: "Mục đích hôm nay của cậu căn bản chính là A Thiên!"

Tiêu Thần nở nụ cười, nụ cười này thay đổi trở nên âm hiểm, anh quay đầu lại nhìn Lãnh Tinh Hàn, chậm rãi nói: "Dạ, mỗi người đều có nhược điểm... Điểm mạnh của cậu chính là nhìn thấu người khác, cũng hiểu được chính mình, nhưng cậu lại có một nhược điểm trí mạng, nhược điểm đó càng không thể có đối với những người sống trong bóng tối như chúng ta... đó chính là tình cảm!"

Đôi mắt ung của Lãnh Tinh Hàn khẽ híp lại, đôi đồng tử đen láy dần biến thành biển sâu mênh mông không thấy đáy, giống như một giếng ngầm cổ sâu hun hút, muốn nuốt trọn bóng đêm không sót lại một chút nào...

"Dạ, có những lúc chúng ta phải làm những việc tuyệt tình... mới có thể không thua được!" Lời nói của Tiêu Thần vừa như lời cảnh cáo nhưng cũng như lời khuyên, anh ta giữa đầu vuốt nốt chỗ bia còn lại xuống bụng, sau đó ném lon bia đi, đứng dậy, "Dạ Ứng đã giải tán rồi... giữa chúng ta không còn liên quan gì nữa, từ nay về sau có gặp lại... cũng không còn qua lại nữa!"

Dứt lời, Tiêu Thần nhấc chân lên đi về chỗ mà anh vừa mới xuất hiện khi nãy, hai tay của anh đút trong túi quần, bóng lưng cao lớn lại đặc biệt cô độc trong đêm đen, không người nào có thể hiểu được khi anh chính thức nói ra câu "không còn qua lại" kia nữa thì đang mang tâm trạng thế nào!

Lãnh Tinh Hàn nhíu mày, giờ phút này anh cũng không có nhiều thời giờ để suy nghĩ, anh mở cửa định lên xe, cũng đồng thời ở sau lưng tiếng nói của Tiêu Thần theo làn gió đêm vọng tới...

"Hi vọng cậu đến kịp!"

Động tác của Lãnh Tinh Hàn chậm lại, sau đó vẫn không hề ngừng lại mà bước lên xe, xe nhanh chóng được khởi động rồi biến mất trong màn đêm...

Tiêu Thần dừng bước chân lại, nhìn chiếc xe của Lãnh Tinh Hàn biến mất, mày kiếm nhíu lại, dưới đáy mắt chứa đựng tia sáng hung ác, không có Dạ Ứng cũng đồng nghĩa với việc mối quan hệ ràng buộc giữa hai người họ đã không còn, ngay từ ban đầu, thay vì nói anh ta muốn đám người Tiểu Tứ gặp chuyện bất trắc, muốn Lãnh Tinh Hàn thỏa đáng mọi chuyện của Dạ Ứng thì phải nói là anh ta muốn nhấn chìm chặt đứt mối ràng buộc cuối cùng này!

Suy nghĩ và lòng dạ của Tiêu Thần như thế nào Lãnh Tinh Hàn không muốn biết, hiện giờ trên khuôn mặt anh tuấn kia chỉ tràn ngập vẻ lo âu, anh nhấn số điện thoại của Hình Thiên, thế nhưng lại không thấy nghe máy.... trong đầu bắt đầu suy nghĩ tin hiệu bên kia bị thứ gì đó quấy nhiễu, lập tức quanh thân người anh tràn ngập sự thù địch.

Đôi đồng tử đen láy dần nồng đậm sát khí, Lãnh Tinh Hàn càng nhấn mạnh chân ga hơn, cho dù đã nhấn ga đến cực hạn nhưng dường như đối với anh vẫn chưa đủ, anh chạy vội đến bến tàu chỗ mà Hình Thiên đang ở đó...

Ngay khi Lãnh Tinh Hàn đang lái xe như bay tới, thì sắc mặt của Hình Thiên vô cùng bình tĩnh nhìn Mộ Thiên Thanh dẫn theo đội cảnh sát tới, ngay khi anh ta thấy Mộ Thiên Thanh xuất hiện thì không có chút bối rối nào, anh ta vẫn chỉ bình tĩnh nhìn cô, trên khuôn mặt phong độ của người trí thức hiện lên ý cười nhạt.

Giờ đây Mộ Thiên Thanh không có cách nào hình dung được tâm trạng của bản thân hiện giờ ra sao, cô không thể ngờ rằng sắp xếp bố trí như vậy rồi mà cuối cùng tình huống lại thành ra như vậy, ngay thời điểm khi nhìn thấy Hình Thiên, vốn dĩ trong lòng cô còn muốn kháng cự lại để tiếp tục suy nghĩ về vấn đề này...

"Đốc sát Mộ, ngày đầu tiên nhậm chức... đã đi làm nhiệm vụ rồi?" Hình Thiên hỏi một câu, bỏ qua quan hệ giữa hai bên, "Không biết cô làm ra thành thế lớn như vậy... để làm gì?"

Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế cảm xúc mãnh liệt, cắn răng nói: "Chúng tôi nhận được báo án, có người muốn lợi dụng thuyền của tập đoàn Thiên Lâm để vận chuyển vật tư phi pháp..." Dứt lời, cô lấy lệnh kiểm soát từ người bên cạnh ra, "Cảnh sát muốn kiểm tra số hàng hóa này!"

Mộ Thiên Thanh nhìn con thuyền chất đầy hàng hóa đang chuẩn bị rời cảng, sắc mặt lập tức thay đổi nói: "Hình Thiên, để thuyền dừng lại phối hợp điều tra!"

"Thật xin lỗi..." Bộ dạng Hình Thiên có phần ngạo mạn, hoàn toàn khác với con người trước kia của anh ta, hiện giờ toàn thân anh ta đều tràn ngập sát khí hung ác, "Hàng hóa nhất định phải xuất đi, nếu lùi thời gian giao hàng thì tập đoàn Thiên Lâm sẽ phải bồi thường hơn một trăm triệu đô la, không biết... chính phủ có thể bồi thường tổn thất này hay không?"

Sắc mặt của Mộ Thiên Thanh càng thay đổi nhanh hơn, cô khó khăn nuốt nước bọt xuống, sau đó nói: "Hình Thiên, hành động này của anh là đang ảnh hưởng tới hành động của cảnh sát đấy..."

Trong giọng nói mang theo ý cảnh cáo, nhưng dường như Hình Thiên nghe không hiểu, chỉ hơi nhún vai nói: "Đốc sát Mộ, tôi chẳng qua chỉ làm công ăn lương cho người ta, hơn trăm triệu đô la... tôi không đến bù nổi, nên đương nhiên cũng không thể đồng ý được!"

Đột nhiên Mộ Thiên Thanh nhíu mày, nếu như nói trên đời này ngoại trừ mặt trời nhỏ ra, còn có ai chiếm vị trí quan trọng trong sinh mệnh của cô thì không thể nghĩ ngờ chính là Thẩm Duyệt Nhiên!

Hình Thiên nhìn trúng điểm ấy, nhưng... anh ta cũng hiểu Mộ Thiên Thanh sẽ không dừng tay lại, anh tachăng qua chỉ ở đây kéo dài thời gian mà thôi...

"Anh ta đang kéo dài thời gian!"

Tại Mộ Thiên Thanh nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Thượng Quan Mộc truyền tới, cô bỗng nhiên kinh ngạc, không còn thời gian tự trách bản thân

mình, quay đầu nói với người bên cạnh: "Thông báo cho cảnh sát biển chặn lại!"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Quyết chiến Dạ Ưng 7

Editor: Nana Trang

Mộ Thiên Thanh ra lệnh một tiếng, một đám người vội vàng liên hệ trung tâm kiểm soát của cảnh sát biển để chặn thuyền lại.

Về mặt Hình Thiên vẫn bình tĩnh thông dong nhìn Mộ Thiên Thanh hạ từng mệnh lệnh như một thủ lĩnh lão luyện, khóe miệng hơi nhếch lên, lạnh lùng nói: "Đốc sát Mộ, không biết... Ngay ngày đầu tiên chấp hành nhiệm vụ giám sát mà đã hại chính phủ phải đền bù hơn tỷ đô la, không biết chính phủ sẽ có ý kiến gì nhỉ?"

Khuôn mặt của Mộ Thiên Thanh lạnh nhạt, đôi mắt chăm chú nhìn Hình Thiên, kìm nén lửa giận trong lòng, cắn chặt răng nói với Hình Thiên: "Hình Thiên, trong lòng tất cả mọi người đều rõ, việc gì anh phải làm ra về ở đây chứ?"

Trong mắt Hình Thiên là ý cười, dưới đáy mắt hiện lên tia xảo trá, trong đêm tối, ánh đèn pha bên cạnh bến tàu chiếu lên bóng người cao lớn quật cường kéo dài ra, qua một lúc lâu, anh ta mới ngẩng đầu lên chậm rãi nói: "Lời này của Đốc sát Mộ... tôi không hiểu rõ lắm!"

"Hình Thiên," Mộ Thiên Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Anh làm như vậy sao có thể đối mặt với Tiểu Nhiên được?"

Hình Thiên cười giễu cợt, không để ý tới Mộ Thiên Thanh nữa, anh ta nghiêng đầu nhìn chiếc thuyền đã sớm xuất phát trước mà biến mất ở đường chân trời kia, anh ấy đã dặn bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm cách để thuyền rời bến, anh ấy đã hạ tử lệnh!

"Đội thuyền phía trước dừng lại, chấp hành kiểm tra!"

Trên mặt biển vang lên tiếng loa phóng thanh chuyên dụng của đội thuyền cảnh sát biển, nhưng chiếc thuyền chở hàng vẫn không dừng lại, chỉ chốc lát sau, trên mặt biển lại vọng tới tiếng súng, không biết do cảnh sát biển hay đối phương bắt đầu trước...

Sắc mặt của Mộ Thiên Thanh lập tức thay đổi, giọng nói lạnh lẽo: "Bắt tất cả bọn họ lại!"

Hình Thiên quay đầu nhìn Mộ Thiên Thanh, không biết từ khi nào mà trong tay đã có một khẩu súng, anh ta nhanh chóng chĩa thẳng vào mi tâm của Mộ Thiên Thanh, hồ hững nói: "Tôi có thể đảm bảo súng của tôi nhanh hơn các người đây!"

Khí thế lạnh lẽo trong đêm tối càng khiến người khác không dám dị nghị gì, tất cả mọi người dừng lại tất cả những việc muốn làm, chỉ nhìn chăm chăm Hình Thiên và Mộ Thiên Thanh. Vị trí Hình Thiên đang đứng chỉ cách Mộ Thiên Thanh năm sáu bước, chỉ cần tốc độ của Hình Thiên nhanh một chút thôi là Mộ Thiên Thanh không thể nào trốn thoát được, mà trong tiềm thức của mọi người nhận định một điều rất chắc chắn, đó chính là... kỹ thuật bắn súng của Hình Thiên vô cùng nhanh!

Cũng không phải vì mọi người từng được nhìn thấy tài bắn súng của người này, mà chính vì trên người anh ta tỏa ra áp lực vô hình khiến người khác phải tin tưởng.

Mộ Thiên Thanh không chút sợ hãi trước họng súng của Hình Thiên đang chĩa về phía mình, cắn răng hỏi: "Hình Thiên, người đó và chuyện này có liên quan gì đến nhau?"

Người đó... Đương nhiên Hình Thiên biết người đó trong lời nói của cô chính là ám chỉ Lãnh Tĩnh Hàn. Về mặt Hình Thiên hơi khiêu khích nói: "Bất kể có liên quan hay không, từ nay về sau đã không còn quan hệ gì nữa."

Mộ Thiên Thanh cũng không phải kẻ ngốc, Hình Thiên vốn dĩ như hình với bóng với Lãnh Tĩnh Hàn, cộng với việc mấy ngày gần đây hai người đều cùng bận rộn đến mức không nhìn thấy người đâu, không khó để phán đoán kết quả là gì... Hình Thiên cũng không có ý định giải thích, anh ta cũng đã tính đến chuyện xấu nhất khi những việc ngày hôm nay xảy ra rồi, nếu có thể thoát ra được thì chính là kết quả tốt nhất, nếu không thể, vậy chỉ có thể liều chết hủy hết tất cả hàng hóa, chỉ cần lô hàng kia không còn nữa thì anh ta có thể bảo vệ lão đại được an toàn, chỉ cần lão đại vẫn còn... thì tất cả mọi người đều có hi vọng sống sót.

Cái này chính là tìm đường sống trong cái chết!

Trong nháy mắt, đầu óc của Mộ Thiên Thanh như nổ tung trước lời nói của Hình Thiên, cô nhìn Hình Thiên chăm chăm, sau đó giơ tay lên, khẩu súng chĩa về phía Hình Thiên, lạnh lùng ra lệnh: "Ra tay đi! Đây là mệnh lệnh!"

Cô vừa nói dứt lời, đám người Hà Tuấn liếc nhìn nhau, không cố gắng được nhiều như vậy, tất cả đều chạy lên trước, muốn chế ngự những người đứng trên bờ trước, thế nhưng họ vừa mới cử động, một cánh tay đang buông thõng của Hình Thiên đột ngột giơ lên, một tiếng "ầm" bất ngờ vang trong đêm,

viên đạn bắn thủng lồng ngực của một nhân viên cảnh sát.

Mặt Mộ Thiên Thanh trong nháy mắt biến sắc, tất cả mọi người đều tập trung nhìn hòng súng đang chĩa vào Mộ Thiên Thanh kia, nhưng lại phát hiện ra trong tay kia của anh ta còn có một quả mìn nữa.

"Hình Thiên!" Mộ Thiên Thanh hoàn toàn xóa bỏ chút do dự cuối cùng, cô không còn quan tâm gì nữa mà vọt lên phía trước, nhờ vào xung lực mà xoay một vòng chân đá về hướng của Hình Thiên.

Hình Thiên sẽ không nghe lệnh của Mộ Thiên Thanh, đương nhiên sẽ không nổ súng, anh ta dễ dàng né tránh đòn công kích của Mộ Thiên Thanh, hai người cùng xông vào đánh nhau, những người đứng vây quanh Hình Thiên và Mộ Thiên Thanh cũng theo đó mà xông vào, cả hiện trường trở nên hỗn loạn, tiếng súng liên tiếp vang lên.

Lúc này trên biển cũng đã xảy ra ẩu đả, đội thuyền chở hàng bảo vệ thuyền giống như thể tất cả mọi người không còn muốn sống nữa. Hơn nữa phần đông trong số đó còn không để ý đến loạt công kích của cảnh sát, đội cảnh sát biển liền xuất ra loạt súng máy cỡ lớn, thế nhưng lại phát hiện ra vô thân tàu có thể chống đạn, mà muốn điều khiển thủy lôi thì không kịp, song phương chỉ có thể truy đuổi nhau trên mặt biển mà thôi... Đội thuyền chở hàng đi nhanh hơn về phía trước, chỉ cần chạy đến vùng biển quốc tế thì cảnh sát biển thành phố A sẽ không thể đuổi tới được nữa.

Thượng Quan Mộc ngồi nhìn ở trong xe chỉ huy, đột nhiên điện thoại vang lên, anh ta vội hững bắt máy, nghe lời nói của đối phương, sau đó cười lạnh một tiếng nói: "Chuyện này tôi tự biết chừng mực!"

Tiền sinh R cười vang, chậm rãi nói: "Biết chừng mực sao? Cậu Mộc, hàng đã sớm được chuyển đi rồi..."

Ánh mắt của Thượng Quan Mộc âm trầm, nhìn những tín hiệu của đội cảnh sát trên mặt biển, lạnh lùng hỏi: "Có ý gì?"

"Tút TUT TUT..."

Điện thoại bên kia đã bị ngắt, Thượng Quan Mộc run sợ, vội vàng chuyển đổi kênh, lạnh lùng ra lệnh cho đội cảnh sát biển: "Dừng công kích, kiểm soát đội thuyền tiến vào vùng biển quốc tế!"

Nghe thấy tiếng trả lời của đối phương, Thượng Quan Mộc vội vàng gọi vào kênh của Mộ Thiên Thanh, thế nhưng tiếng truyền từ bộ đàm ra lại chỉ thấy những âm thanh quấy nhiễu, không thể bắt kênh được, mặt của anh ta lạnh tanh nhìn nhân viên điều khiển bên cạnh, trầm giọng hỏi: "Kiểm tra tuyến của đội Đốc sát Mộ..."

Nhân viên điều khiển không ngừng thử điều chỉnh, nhưng trong chốc lát trên khuôn mặt dần xuất hiện vẻ lo lắng, người kia ngừng đầu khăn trương nói: "Anh Mộc, tín hiệu ở bên tàu đã bị một loại tần số mạnh quấy nhiễu."

"Cần bao lâu mới có thể khôi phục lại được?" Thượng Quan Mộc nhíu mày.

Nhân viên điều khiển lắc đầu: "Không chắc, nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra thì ít nhất cũng phải mất nửa tiếng..."

Nửa tiếng ư?

Khuôn mặt lạnh lùng của Thượng Quan Mộc càng lạnh nhạt hơn, trong không gian của chiếc xe chỉ huy lập tức tràn ngập cỗ khí tức chết chóc, hai mắt Thượng Quan Mộc sợ hãi run lên, nhìn về phía tần số của Lâm Hải, nói: "Chú Hải, chú điều khiển đi!"

"Tôi?"

Thượng Quan Mộc ném bộ đàm trong tay cho Lâm Hải, thậm chí không nói thêm câu nào nữa, tự mình nhảy ra khỏi xe chỉ huy, nhảy lên chiếc Land Rover của mình, nhanh chóng chạy tới hướng bến tàu...

Sắc mặt của Thượng Quan Mộc càng lúc càng tối tăm, anh ta biết rất rõ tiền sinh R đang lợi dụng mình, nhưng anh ta vẫn muốn chạy tới hiện trường, hiện giờ thế cục đã định, có lẽ tiền sinh R đã sớm biết hàng đã tuột khỏi tay, nhưng vẫn tiết lộ sự việc hôm nay cho anh ta biết, lợi dụng anh ta để kéo dài thời gian hay...

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Mộc bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, anh ta vội vàng nói qua điện thoại: "Thông báo với cảnh sát giao thông, các giao lộ ra khỏi thành phố A phải đặt thanh chắn, tất cả các xe đều phải được kiểm tra!"

Thượng Quan Mộc ném điện thoại đi, nhấn chân ga...

Bến tàu.

Máu tươi hòa lẫn với gió biển lan tràn xung quanh không khí, ám ảnh thần kinh của mỗi con người đang đứng nơi đây, cả đội cảnh sát và người của Hình Thiên đều có thương vong, đôi mắt của Mộ Thiên Thanh như biến thành màu đỏ tươi, cô chưa bao giờ biết rằng Hình Thiên có dáng vẻ của một người đàn ông yếu đuối lại có thể lực tốt như vậy, thậm chí sát khí của anh ta cũng không thua kém gì Lãnh Tinh Hàn...

Đúng vậy, người chỉ huy phía sau của Dạ Ưng làm sao có thể là người lương thiện được?

Đột nhiên, trong đầu của Mộ Thiên Thanh hiện lên hình ảnh của một người, lần giao dịch bất ngờ kia cô đã bị một người đàn ông ẵm vào trong kho hàng,

còn có lần đuổi theo đến đoạn đường Phong Hoa kia cũng đột ngột thấy xe của Lãnh Tinh Hàn xuất hiện, còn suýt chút nữa thì bị tông phải, cho nên mới mất dấu...

Nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Thiên Thanh khẽ run rẩy, ngay khi cô đắm một quyền lên mặt Hình Thiên thì Hình Thiên cũng thuận lợi né tránh, chỉ vừa mới đứng vững thì Mộ Thiên Thanh ngay lập tức chìa khẩu súng trong tay về phía Hình Thiên, giờ phút này cô giống như con thú bị thương, trong ánh mắt đều là vẻ tàn nhẫn như phát điên: "Hình Thiên, người lần trước dẫn tôi ra khỏi kho hàng có phải là anh không?"

"Không phải!" Hình Thiên bình tĩnh trả lời, anh ta biết rõ Mộ Thiên Thanh sẽ không tin, nhưng anh ta vẫn nói ra.

"Lãnh Tinh Hàn có phải người đứng đằng sau của Dạ Ưng hay không?" Mộ Thiên Thanh vừa hỏi hàm răng vừa run lên cảm cập, đôi mắt đỏ ngầu của cô nhìn chăm chăm Hình Thiên, đợi chờ câu trả lời của người đối diện.

Hình Thiên lạnh nhạt cười: "Tôi không rõ ý của Đốc sát Mộ là gì! Tổng giám đốc sao có thể là người giật dây của Dạ Ưng được? Cô đang nghi ngờ người bên gối của mình sao?"

Lời đáp nhẹ nhàng lại khiến toàn thân Mộ Thiên Thanh run rẩy, cô cố gắng để bản thân được bình tĩnh, nhưng lại không thể làm được.

"Đốc sát Mộ, cảnh sát biển đã cản lại đội thuyền chờ hàng, bên trong toàn là hàng hóa!" Đột nhiên có một nhân viên cảnh sát cất giọng nói, lời nói của người kia vang lên cũng khiến toàn trường trở nên yên tĩnh lại.

Sắc mặt của Hình Thiên biến đổi trong giây lát, sau đó xoay người nói với những người phía sau: "Nơi này giao lại cho các cậu..."

Dứt lời, anh ta cũng chẳng thèm quan tâm hòng súng của Mộ Thiên Thanh còn đang chìa về phía mình, xoay người nhảy lên chiếc ca nô ở bên cạnh...

"Hình Thiên, đứng lại!" Mộ Thiên Thanh gào lên, "Nếu anh còn không đứng lại thì tôi sẽ nổ súng..."

Vừa nói, cô cũng lập tức hành động, dường như lại quay trở về thời điểm khi mới gặp nhau, Hình Thiên vẫn không chịu dừng bước...

"Àm!"

"Àm!"

Hình Thiên đột ngột dừng bước, chân của anh ta hơi chùng xuống, máu chảy không ngừng, hơn nữa còn có thêm một viên đạn bắn từ đằng sau lưng xuyên thủng phần ngực của anh, anh mạnh mẽ chống thân người quay đầu lại nhìn Mộ Thiên Thanh, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Mộ Thiên Thanh mở to mắt nhìn, cô chỉ bắn vào chân anh ta mà thôi, còn viên đạn ở ngực... Mộ Thiên Thanh theo phản xạ nhìn về phía đằng sau, một nhân viên cảnh sát đang giờ khẩu súng trong tay, khuôn mặt chính khí.

"Két--"

"Két--"

Hai tiếng lốp xe ma sát dưới nền đất do thắng gấp cùng vang lên, Lãnh Tinh Hàn và Thượng Quan Mộc đồng thời xuống xe, hai người thậm chí còn chưa nhìn tới đối phương thì đã vọt lên trước, khi cùng nhìn thấy tình cảnh trước mặt, sắc mặt Lãnh Tinh Hàn thay đổi trong nháy mắt, nhìn Thượng Quan Mộc nhú mày.

Lãnh Tinh Hàn và Thượng Quan Mộc cùng đột ngột xuất hiện khiến cho đoàn người cả hai bên đều cảm thấy tin cậy, Lãnh Tinh Hàn không liếc nhìn Mộ Thiên Thanh một cái nào, ngay lập tức lao tới bên cạnh Hình Thiên, thấy lồng ngực của anh ta chảy rất nhiều máu, đôi mắt ung dân híp lại...

"Lão, lão đại... hàng, hàng... hàng không... không... không rời bên..." Hình Thiên cố hết sức nói chuyện, giờ phút này anh ta không hề lo lắng cho vết thương trên người mình, chỉ lo lắng cho lô hàng kia, "Cuối, cuối cùng... lần cuối cùng... tôi, tôi vẫn... thất bại..."

Lãnh Tinh Hàn không nói lời nào, đáy mắt có sự hối hận cùng với đau thương vô hạn, anh nhìn Hình Thiên không còn chút sức lực nào, sắc mặt thì tái nhợt, trái tim giống như bị thứ gì đó cắt đi mất một nửa.

"Đề tôi đưa cậu tới bệnh viện!" Lãnh Tinh Hàn bình tĩnh nói, chỉ qua mấy chữ đơn giản khiến người khác không thể phán đoán được tâm trạng hiện giờ của anh như thế nào.

Anh ôm lấy Hình Thiên, cơ thể to lớn đi về hướng chiếc xe đằng sau mọi người, tất cả mọi người đều không động đậy, xung quanh anh dường như có luồng khí lạnh của quỷ vương Satan đã sai khiến tất cả mọi người chỉ có thể nhìn theo từng bước chân của anh mà thôi.

Lông mày Thượng Quan Mộc nhíu chặt lại, lúc này tâm tình của anh ta vô cùng phức tạp, ánh sáng tỏa ra từ người khác làm bản thân bị chói mắt giống như một con dao sắc nhọn đâm vào mắt này thật ngọt ngào, điều này khiến anh ta không thể nói được thành lời, anh ta nhìn chăm chăm Lãnh Tinh Hàn, mặc dù bây giờ đã biết thủ lĩnh đằng sau Dạ Ưng là ai, thế nhưng như vậy thì sao?

Trước hết chưa nói đến việc không thể điều tra ra số lượng người của Dạ Ưng là bao nhiêu, mà cho dù anh ta có cho rằng đám người đó sẽ buông tha, thế nhưng đến cuối cùng bọn họ vẫn can đảm bảo vệ đến chết cũng không nói.

Mà bây giờ, không những hàng không tra ra được, mà căn bản còn không tìm ra được bất kì chứng cứ nào.

Không có chứng cứ thực tế, cảnh sát không thể động tới Lãnh Tinh Hàn, nếu động tới anh ta thì thị trường chứng khoán vào ngày mai sẽ bị phá hủy, cũng dẫn tới một loạt vấn đề nghiêm trọng, không phải tình huống mà đám cảnh sát có thể ứng phó được.

Nhìn Lãnh Tinh Hàn đang bước đi từng bước, Thượng Quan Mộc bỗng nhiên nắm chặt nắm tay lại, lúc ấy... anh ta nghĩ rốt cuộc là người nào mà có thể dưới tình huống cơ thể suy nhược mà vẫn được đối phương bảo vệ như cũ... Hiện giờ dường như anh ta cũng đã có thể hiểu được trên thế giới này tồn tại một loại người sinh ra đã có khí thế giống như bậc đế vương, luôn luôn có rất nhiều người đi theo phía sau.

"Lãnh Tinh Hàn, đứng lại!" Mộ Thiên Thanh cắn chặt răng quát về phía Lãnh Tinh Hàn, hiện giờ trong lòng cô đang cảm thấy vô cùng mâu thuẫn, Lãnh Tinh Hàn chính là thủ lĩnh bí ẩn của Dạ Ưng, là kẻ mà cô đã truy nã bao năm qua, tâm trạng như vậy làm sao khiến cô có thể thoải mái được, thậm chí cô còn cảm thấy bản thân như đang đứng bên bờ vực thẳm vậy.

Tình yêu của cô dành cho anh mãnh liệt ra sao, thì lửa giận trong lòng cô hiện giờ lan tràn ra bấy nhiêu.

Bước chân của Lãnh Tinh Hàn chậm lại, đôi mắt lạnh lùng khẽ liếc sang.

Hồ hấp của những người chứng kiến ở đây đều như ngừng lại, phần lớn những người ở đây đều không biết quan hệ của Mộ Thiên Thanh và Lãnh Tinh Hàn, nhưng mấy người ở khu Nam thì lại biết chuyện này, Lý Dược và Hà Tuấn nhìn Mộ Thiên Thanh, tâm trạng cũng rất nghiêm trọng.

Hai mắt Mộ Thiên Thanh mờ mịt nước mắt, hỏi bóng lưng cao ngạo của người kia: "Anh, anh có phải là người của Dạ Ưng không?"

Đôi môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn khẽ cong, nụ cười hung ác ngập tràn sát khí, mọi người chỉ nghe thấy âm thanh trầm lắng hỏi ngược lại: "Phải thì sao? Không phải... thì sao?"

Khí thế của bậc đế vương bề ngễ thiên hạ khiến tất cả mọi người quên cả hít thở, lời nói cuồng vọng càng khiến tất cả mọi người kinh ngạc hơn, Lãnh Tinh Hàn nói như vậy ngẫm nhiên đã ngầm thừa nhận anh chính là thủ lĩnh đằng sau của Dạ Ưng, tất cả cảnh sát ở đây đều phải nhủ mảy...

Mộ Thiên Thanh cảm thấy mũi của mình quá chua xót, cô gợn tay lên, chĩa khẩu súng về phía Lãnh Tinh Hàn, giờ phút này cô không có cách nào để tự hỏi mình: "Nếu đúng là như vậy, vậy tôi sẽ tự tay bắt anh!"

Lãnh Tinh Hàn cười lạnh, nụ cười vẫn dừng lại ở khóe miệng như vậy: "Vậy, tôi chờ em..."

Dứt lời, Lãnh Tinh Hàn không dừng lại nữa, ôm Hình Thiên nghênh ngang rời khỏi bến tàu, chờ đến khi chiếc xe của anh đã đi đến chỗ ngoặt, ở sâu trong đáy mắt đen lạnh của Mộ Thiên Thanh vẫn đang giờ súng lên án chứa cảm xúc tri tri!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Nóng lòng chờ đợi

Editor: Nana Trang

Bệnh viện Thư Khang

Khi Lãnh Tinh Hàn đích thân đưa Hình Thiên bị thương do súng bắn tới thì các bác sĩ ở bệnh viện đều đã sẵn sàng chờ lệnh, bất kể là người đang trực ban hay đang nghỉ ngơi, nhất là mấy bác sĩ ngoại khoa đều đang chờ tại phòng giải phẫu...

Hình Thiên đã lâm vào trạng thái hôn mê, cả khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu, cả cơ thể bất động giống như một thân cây khô héo, sử dụng hơi thở yếu ớt cuối cùng để chứng minh bản thân vẫn còn sống.

Trên khuôn mặt anh tuần lạnh lùng như điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn tràn ngập vẻ lo lắng, đôi mắt ung cang giống như một cái giếng sâu ngàn năm không thấy đáy, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng nhấn chìm những người xung quanh mình vào trong bóng tối vô tận... Hơi thở âm trầm lạnh lùng có thể hủy thiên diệt địa này tràn ngập xung quanh bệnh viện, không một ai dám thở mạnh, thậm chí những người không phải lên phòng phẫu thuật ở tầng trên thì tuyệt đối sẽ không bước một chân lên đó!

Đèn trong phòng phẫu thuật đang sáng lên tức là cuộc phẫu thuật chuẩn bị bắt đầu, người mổ lần này của bệnh viện Thư Khang chính là vị viện trưởng danh tiếng lẫy lừng. Tất cả mọi người ở đây đều hiểu Hình Thiên quan trọng với Lãnh Tinh Hàn như thế nào, thế nhưng cũng chỉ dựa theo biểu hiện bên ngoài, chỉ có viện trưởng mới biết đối với Lãnh Tinh Hàn mà nói thì anh có thể sử dụng tính mạng của chính mình để đổi lấy tính mạng của Hình Thiên, đơn giản bởi vì khi còn ở Mỹ, ông đã nhìn đám trẻ này phải vật lộn với cuộc sống ra sao mới có thể trưởng thành được, ông cũng không nhớ bản thân đã phải băng bó những vết thương do súng bắn dao chém cho đám trẻ này bao nhiêu lần, vốn cho rằng sau khi về nước, anh sẽ không bao giờ phải tiếp xúc với những vết thương kiểu như vậy nữa, nhưng lại không ngờ rằng... Hôm nay một lần nữa Hình Thiên lại trúng đạn!

Viện trưởng bắt đầu dùng dao rạch một đường tiến hành phẫu thuật. Lãnh Tinh Hàn đứng ở bên ngoài, đôi mắt ung đèn như điệu thạch vẫn nhìn chăm chăm vào đèn phẫu thuật, chưa một giây phút nào chịu rời sang chỗ khác. Đôi mắt của anh nhìn chăm chăm, nhưng cảm xúc trên khuôn mặt lại hờ hững, chỉ là mọi người chỉ chú ý tới vẻ bình tĩnh bên ngoài của anh, nhưng trong lòng anh lại khẩn trương và sợ hãi hơn so với bất kì ai. Cũng không có ai nhìn thấy bàn tay đút trong túi quần của anh đang run lên nhẹ.

Đôi mắt ung của Lãnh Tinh Hàn khẽ híp lại, con ngươi luôn nhìn chăm chăm vào cửa phòng phẫu thuật, thêm mỗi một giây một phút trôi qua càng khiến đôi mắt đó híp lại sâu hơn...

Chuyện xảy ra hoàn toàn chính là sai lầm của chính bản thân anh, mặc dù anh đã biết mục đích của đối phương không đơn giản, nhưng anh vẫn không suy nghĩ sâu xa hơn... Trước giờ, đối phương vốn biết rất rõ ràng thân phận chân chính của anh, nhưng vẫn không trực tiếp đụng tới anh, cho nên anh liền biết sẽ có ngày hôm nay, thậm chí anh còn từng nghĩ có thể đối phương sẽ dùng Mộ Thiên Thanh để uy hiếp anh... Cũng bởi vì đã từng dự đoán trước cho nên anh mới che giấu chuyện chuyển hàng hóa của "Liệp Ưng", nhưng tất cả hàng hóa được chuyển đi ngày hôm nay đều là giả, bất kể Thiên Thanh có bao vây ở đâu thì cũng sẽ chẳng thu hoạch được gì... Bởi vì, vốn dĩ không có hàng!

Từ đầu tới cuối anh không hề nói bất kì chi tiết nào trong kế hoạch này cho Hình Thiên biết, thực ra cũng không phải vì không tín nhiệm mà chính vì quá tin tưởng, cho nên mới sợ anh ta gặp phải chuyện bất trắc...

Nghĩ đến đây, trong đáy mắt của Lãnh Tinh Hàn chợt lóe tia sáng... Anh tính đến ý nghĩ của đối phương, nhưng đối phương lại không hiểu rõ suy nghĩ của anh, thậm chí... hiểu Dạ Ưng so với việc đi hiểu anh. Hơn nữa dường như đối phương cũng hiểu rất rõ Dạ Ưng, hành động của hai người đều nằm trong kế hoạch của đối phương cả!

Đối phương hiểu rõ bọn họ, cho nên đối phương mới ở đằng sau quan sát tất cả mọi chuyện xảy ra, nhìn anh chuyển hết hàng hóa ra ngoài, nhìn cuộc đấu của mình với Ưng... Sau đó đợi chờ cho đến ngày hôm nay, che giấu tín hiệu ở bên tàu, để bản thân mình vì quá tự tin mà để mọi chuyện diễn ra ngoài tầm kiểm soát của chính mình!

Đôi mắt ung của Lãnh Tinh Hàn híp càng sâu tạo thành một đường thẳng, đôi môi mỏng mím chặt lại. Anh cắn chặt răng, tất cả những chuyện này đều do bản thân anh quá tự tin mà tạo thành hậu quả, nếu anh to gan hơn một chút, thậm chí lợi dụng Mộ Thiên Thanh thì có phải hiện giờ Hình Thiên cũng không phải nằm bên trong rồi không?

Lãnh Tinh Hàn cảm thấy có chút khó thở, anh mở to mắt đôi mắt đen sâu thăm thẳm kia, đồng thời sau trong đáy lòng nảy sinh sự tự trách và áy náy vô cùng nghiêm trọng. Trong sinh mệnh của anh, chỉ có hai lần anh mới có cảm giác như vậy, lần đầu tiên chính là khi Ưng đã ngăn cản thay cho anh một viên đạn, còn lần thứ hai chính là khoảnh khắc khi anh tận mắt nhìn thấy Hình Thiên bị bắn kia... Cảm giác vô lực giống như bản thân bị tước đoạt đi món đồ mình thích nhất, điều này khiến anh như muốn phát điên!

Bỗng nhiên những tiếng bước chân dồn dập vang lên ở đầu hành lang, Lãnh Tinh Hàn nghiêng đầu nhìn về phía tiếng vang vọng tới, anh nhìn thấy bóng dáng Thẩm Duyệt từ xa vội vã đi tới...

Thẩm Duyệt không kịp nói với Lãnh Tinh Hàn câu gì, thậm chí đến một ánh mắt cũng không thèm liếc nhìn thì đã chạy thẳng đến bên cạnh phòng phẫu thuật. Cô khẩn trương nhìn cửa phòng mổ đang đóng chặt, nỗi bất an lo sợ tràn ngập trong đôi mắt, tầm mắt như không có tiêu cự, cô hốt hoảng bước đi loạn xạ, nhìn chăm chăm vào chiếc đèn phòng phẫu thuật hồi lâu, sau đó mới phản ứng nhìn về phía Lãnh Tinh Hàn.

"Hình... Hình Thiên, anh ấy..." Mặc dù hít thở khó khăn nhưng Thẩm Duyệt vẫn muốn hỏi tình hình, thế nhưng lại phát hiện lời nói ra lại cực kỳ run.

"Câu ấy sẽ không có chuyện gì đâu!" Giọng nói của Lãnh Tinh Hàn nặng nề, giống như một tảng đá to lớn đặt sâu trong đáy lòng, giờ phút này anh cũng không có cách nào để an ủi Thẩm Duyệt, hay như an ủi chính bản thân anh.

Thẩm Duyệt cảm thấy hốc mũi cay xè, hốc mắt bỗng chốc đỏ lên, một tầng hơi nước mỏng mờ mờ nổi lên trong đôi mắt, cô cắn bờ môi, run rẩy hỏi: "Sao... Sao có thể... Tại sao có thể như vậy?"

Lúc cô nghe thấy Lãnh Tinh Hàn nói Hình Thiên trúng đạn phải nhập viện, cô cảm giác toàn bộ thế giới đang tốt đẹp này bỗng chốc như một tháp băng sụp đổ, thậm chí vào khoảnh khắc đó, cô bỗng nhận ra cái tên Lãnh Tinh Hàn vẫn luôn là con người lạnh lùng này chưa bao giờ biết nói đùa là gì sẽ không nói đùa với cô một chuyện như thế này.

Hình Thiên chẳng qua chỉ là một thư ký tổng giám đốc mà thôi, sao có thể vô duyên vô cớ mà trúng đạn được?

Lãnh Tinh Hàn nhìn khuôn mặt toàn nước mắt của Thẩm Duyệt, đôi mắt đen như mực vô tình hiện lên sự đau đớn, đôi môi mỏng của anh khẽ mím nói: "Hình Thiên vì tôi mới..."

Thẩm Duyệt vừa nghe thấy như vậy, mi mắt khẽ run nhìn Lãnh Tinh Hàn, giống như không hiểu gì hỏi ngược lại: "Vì anh?"

Thái dương của Lãnh Tinh Hàn khẽ giật, kiềm chế nội tâm đang quay cuồng, chỉ lạnh nhạt nói: "Đúng, vì tôi!"

Thẩm Duyệt không kiềm chế được mà rơi lệ. Lông mi của cô khẽ run lên, đôi môi cũng không ngừng run rẩy. Cô nhìn chăm chăm vào Lãnh Tinh Hàn, muốn hỏi điều gì đó, nhưng trong lòng quá hỗn loạn đến mức không biết bản thân muốn hỏi gì.

Thẩm Duyệt ngược mắt lên, hít một hơi thật sâu, cố nén đau thương trong lòng... Cô không thể khóc, Hình Thiên vẫn còn đang ở bên trong, Hình Thiên cần sự ủng hộ của cô, cô phải kiên cường chờ Hình Thiên bình an ra ngoài!

Thẩm Duyệt hít thở thật sâu, mím chặt môi, thả lỏng cơ thể nặng nề của mình, bàn tay vô thức sờ lên cái bụng bằng phẳng của mình... Trưa hôm nay cô tới bệnh viện kiểm tra, lúc đó cô mới biết được mình đang mang thai. Cô vô cùng vui vẻ, muốn đích thân chia sẻ niềm vui sướng này với Hình Thiên. Cô vui vẻ suốt cả buổi chiều, đến tối khi trở về, cô cầm theo một bó hoa thật to cắm trong phòng, thậm chí còn mua rất nhiều đồ ăn, tất cả đều là những món mà Hình Thiên thích. Cô biết rõ Hình Thiên rất bận, không có nhiều thời gian về nhà ăn cơm, nhưng cô vẫn muốn làm những món anh thích ăn. Cô vui đến mức không để cho bản thân được nhàn rỗi, tự ngồi trong phòng một mình cười ngây ngốc, tưởng tượng xem về mặt của Hình Thiên sẽ như thế nào khi biết cô đang mang thai...

Thế nhưng, cô chờ rất lâu, trước khi nghe cuộc gọi tới của Lãnh Tĩnh Hàn, đúng vào giây phút đó, chiếc áo đang dùng để rót nước bỗng nhiên trượt tay rơi xuống mặt đất, khiến nước đổ ra bắn tung tóe khắp bàn... Cô chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, trong lòng không hiểu vì sao lại cảm thấy khẩn trương. Đến khi cô nhận điện thoại, khi Lãnh Tĩnh Hàn nói Hình Thiên trúng đạn đang ở bệnh viện, cô mới cảm thấy cả thế giới như đang đóng băng!

Bàn tay đặt ở trên bụng hơi dùng sức một chút, Thẩm Duyệt khẽ cắn chặt hàm răng, đôi mắt hồng hồng chưa từng rời khỏi phòng phẫu thuật một giây phút nào...

Cục cựa à, chúng ta cùng đợi ba con đi ra nhé, ba con nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, nhất định!

Trong bệnh viện chỉ vì chờ đợi mà không khí càng thêm ngưng trọng hơn, mà lúc này bầu không khí trong cục cảnh sát khu Nam này cũng đang tràn ngập sự nghiêm trọng cùng cực.

Thượng Quan Mộc ngồi nhìn những nhân viên đã tham gia hành động ngày hôm nay, sắc mặt không tốt một chút nào.

Mộ Thiên Thanh là một Đốc sát tập sự cộng với việc tham gia chỉ huy hành động ngày hôm nay nên ngồi ở bên cạnh Thượng Quan Mộc. Sắc mặt của tất cả mọi người ngồi ở đây đều vô cùng phức tạp, thế nhưng điều khiến cô cảm thấy rối rắm chính là không bắt được người có khả năng là thủ lĩnh bí ẩn đứng đằng sau Dạ Ưng chính là Lãnh Tĩnh Hàn. Bản thân cô hiện giờ đang lâm vào trạng thái tự hỏi mà không thể lý giải được.

"Cảnh sát biển bên kia đã trả lời lại..." Thượng Quan Mộc bỗng nhiên mở miệng, giọng nói không nặng cũng không nhẹ, "Hàng trên thuyền đều là hàng hóa quan trọng để xuất khẩu ra nước ngoài của thành phố A, đã được sự đồng ý của chính phủ có thể mang theo súng để bảo vệ."

Lời nói của Thượng Quan Mộc vừa vang lên, sắc mặt của mọi người đều trở nên ngưng trọng hơn. Mộ Thiên Thanh đột nhiên nhìn về phía Thượng Quan Mộc, dường như muốn tìm kiếm điều gì đó trên mặt anh ta, thậm chí muốn tìm thấy đáp án mà mình muốn nghe nhất.

Thượng Quan Mộc khẽ liếc nhìn Mộ Thiên Thanh, sau đó lại tiếp tục nói: "Hơn nữa, đồng vật tư trên thuyền là hàng hóa được bảo mật, tất cả đều phải được đưa đến nước F, nhưng vì khuya hôm nay đã bị chậm trễ hành trình, thậm chí nhân viên vận chuyển còn bị thương làm chậm tiến trình chuyển hàng, cho nên chính phủ sẽ phải bồi thường mức tiền phạt rất lớn!"

Những tiếng bàn tán xôn xao liên tiếp vang lên, trong phòng họp lập tức ồn ào giống như cái chợ, mỗi người bắt đầu bàn tán, tất cả mọi người đều không nghĩ rằng rõ ràng đã có thể bắt được thủ lĩnh bí ẩn của Dạ Ưng, tại sao cuối cùng lại gây ra tai nạn lớn thế này?

Ánh mắt của Thượng Quan Mộc sắc bén nhìn đám người đang ngồi xung quanh mình, giống như chuyện này cũng chẳng có ảnh hưởng gì quá lớn đến anh ta cả. Ánh mắt của anh ta sắc bén đến mức khiến mọi người không hèn mà cũng im lặng, thế nhưng trên mặt vẫn không thể hiện được sắc mặt tốt hơn chút nào.

"Chuyện lần này tôi sẽ đích thân báo cáo lại!" Giọng nói của Thượng Quan Mộc vẫn bình tĩnh như trước, "Thế nhưng chuyện xảy ra tối nay, tôi không hi vọng truyền thông sẽ biết được bất cứ thông tin nào không nên đưa tin."

"Yes, sir!"

Thượng Quan Mộc vừa nói dứt lời, tất cả mọi người đều ngồi thẳng dậy, cùng đồng thanh lên tiếng. Thượng Quan Mộc lại nhìn mọi người xung quanh một vòng, sau đó đứng dậy kết thúc bằng một câu, "Tan họp!" sau đó lập tức rời đi.

Mộ Thiên Thanh dặn dò mọi người nghỉ ngơi cho tốt, sau đó cũng rời khỏi, không cần Thượng Quan Mộc nhắc nhở, cô cũng nhanh chóng đi lên tầng tìm Thượng Quan Mộc.

"Cốc cốc!"

Thượng Quan Mộc đáp một tiếng, Mộ Thiên Thanh đẩy cửa bước vào: "Sếp Mộc!"

"Tại sao còn chưa về nhà nghỉ ngơi đi?" Thượng Quan Mộc đã biết rõ còn có ý hỏi.

"Em muốn biết toàn bộ sự việc xảy ra đêm hôm nay..." Mộ Thiên Thanh là người bắt đầu câu chuyện trước tiên, hai mắt không hề có ý lảng tránh chăm chú nhìn Thượng Quan Mộc.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Bi thương lên án

Editor: Nana Trang

Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, khẽ hất cằm tỏ ý cô ngồi xuống rồi rót trà cho cô, giọng điệu cũng không gọn sóng máy: "Chân tướng chính là... Anh, quá mức tự tin!"

Mộ Thiên Thanh chăm chú nhìn Thượng Quan Mộc, muốn nhìn ra chút gì đó từ trên mặt anh ta, thế nhưng cô lại thất bại, Thượng Quan Mộc này cực kỳ hiểu rõ tâm lý người khác, đương nhiên cũng sẽ có lực không chế chính mình.

"Với tư cách cấp dưới, em không có quyền chất vấn chỉ huy hòa bố trí hành động của cấp trên," Mộ Thiên Thanh dừng lại một chút, nói tiếp, "Nhưng em cho là em có quyền biết, hôm nay anh vội vã chạy tới ngăn cản. Là xuất phát từ nguyên nhân gì?"

Thượng Quan Mộc với tư cách là trung tâm chỉ huy cao nhất chỉ huy hành động hôm nay, nếu có gì cần thông báo thì sẽ trực tiếp thông qua bộ đàm chuyên dụng ra lệnh cho cô, nhưng cuối cùng Thượng Quan Mộc lại vội vàng chạy tới hiện trường... Nếu từ lúc bắt đầu anh ra lệnh ngăn cản sớm, hành động hôm nay sẽ không đi đến kết cục không thể thay đổi được.

Sắc mặt Thượng Quan Mộc vẫn bình tĩnh như cũ, trong lòng Mộ Thiên Thanh nghĩ gì đương nhiên anh ta biết rõ, "Độc sát Mộ, câu hỏi nghi ngờ của em anh sẽ viết báo cáo, nhưng tuyệt đối không phải để giải thích với em, understand?"

Mộ Thiên Thanh nắm chặt nắm tay, cắn môi: "Yes, sir!"

"Đi ra ngoài đi!" Thượng Quan Mộc lạnh lùng nói, sau khi thấy Mộ Thiên Thanh đi ra, trên khuôn mặt tuấn dật đầy vẻ âm u, đối với cái bầy tiên sinh R bố trí ngày hôm nay, trong lòng tràn ngập lửa giận thật lớn.

Đúng lúc này, điện thoại của Thượng Quan Mộc đột nhiên vang lên, anh ta liếc nhìn màn hình, là cuộc gọi giấu số, đôi mắt lạnh đi đến đáng sợ!

Thượng Quan Mộc nhận điện thoại đưa đến bên tai, lạnh lùng nói: "Thế nào, trẻ thế này... để cười nhạo tôi à?"

"Sếp Mộc sao nói vậy?" Tiên sinh R cất giọng cứng nhắc trước sau như một, "Mục đích hôm nay của cậu là người đứng đầu Dạ Ứng, không phải đã đạt được mục đích rồi sao?"

"Nhưng, ông cũng mang đến cho tôi một phiền phức vô cùng vô tận..." Thượng Quan Mộc nghiêng răng nghiêng lợi, "Hon nữa, cho dù biết Lãnh Tinh Hàn là người đứng đầu Dạ Ứng thì sao? Hôm nay có thể nói Dạ Ứng đã giải tán, lô hàng duy nhất có thể chứng minh cũng đã rời tay, hiện tại cho dù toàn bộ người trong thế giới đều biết thật ra Lãnh Tinh Hàn chính là người phía sau điều khiển Dạ Ứng cũng đã không còn tác dụng gì!"

"Ừ, nói vậy rất đúng!" Tiên sinh R làm như có chuyện lạ xảy ra nói, "Cộng thêm địa vị ở trong xã hội hiện nay của Lãnh Tinh Hàn, không thể dễ dàng lung lay được, huống chi là dưới tình hình không có bất kỳ chứng cứ nào!"

Sắc mặt Thượng Quan Mộc cực kỳ không tốt, anh ta có thể cam đoan, tiên sinh R sớm đã biết trước kết quả của hành động hôm nay sẽ là như vậy: "Rót cuộc mục đích của ông là gì?"

"Mục đích? Ha ha ha..." Tiên sinh R bật cười, âm thanh kia thông qua điện thoại trở nên ghê tợn hơn, "Mục đích của tôi rất đơn giản, không muốn để cho những người đó vui vẻ mà thôi!"

Thượng Quan Mộc nhu chặt mày, ấn đường nhíu lại thành cục, anh ta nghiên cứu tâm lý học nhiều năm, có thể khẳng định... tâm lý của tiên sinh R này có chút vụn vẹo.

Cúp điện thoại của tiên sinh R, Thượng Quan Mộc đi đến trước cửa sổ nhìn người đi lại trong sân cục cảnh sát, ngày mai truyền thông sẽ nhất định đưa tin trắng trợn, muốn đề xuống... e rằng không dễ dàng.

*

Bệnh viện Thư Khang.

Lúc này đã là ba giờ sáng, thế nhưng đèn trên phòng phẫu thuật vẫn chưa tắt, Thẩm Duyệt Nhiên vỗ nhẹ bụng ngồi dựa trên ghế, ánh mắt có chút ngầy ngốc nhìn về phía trước, cô không biết mệt, không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ ngơ ngác ngồi ở đó, thời gian dần trôi qua, cả trái tim cô như bị tảng đá khổng lồ đè xuống không có cách nào thở được.

Về mặt Lãnh Tinh Hàn vẫn lạnh lùng như cũ, anh có chút kiêu ngạo lạnh lùng bắt kham dựa vào bức tường, dĩ nhiên môi mòng đã mím lại thành một đường thẳng...

Trong lúc thời gian từ từ trôi qua, máu trong kho máu liên tục không ngừng đưa vào trong phòng phẫu thuật, tiếng bước chân y tá tới lui dồn dập, tay cầm tay vịn của Thẩm Duyệt Nhiên từ từ dùng lực, thậm chí móng tay bị gãy cô cũng không biết, cô cố gắng chống đỡ bản thân, không để cho mình ngã xuống... Nhất định Hình Thiên sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì, cô còn muốn nói cho anh ấy biết, bọn họ có con rồi, anh ấy sắp làm cha rồi, anh ấy nhất định sẽ không có việc gì!!

Nghĩ tới đây, Thẩm Duyệt Nhiên nuốt sự đau khổ xuống, nuốt trọn bi thương và chua xót trào ra, cô không thể khóc, Hình Thiên sẽ không có chuyện gì!

Thời gian từng chút trôi qua, thẳng cho đến năm giờ sáng, đèn của phòng phẫu thuật mới tắt, trong thời khắc đèn tắt kia, trái tim Thẩm Duyệt Nhiên vọt lên tới cổ họng, Lãnh Tinh Hàn cũng chậm rãi đứng thẳng dậy...

"Xoạt" một tiếng, cửa phòng phẫu thuật được mở ra, viện trưởng dẫn mấy bác sĩ đi từ trong ra, Thẩm Duyệt Nhiên vội vàng tiến lên, run rẩy hỏi: "Bác sĩ, Hình, Hình Thiên, Hình Thiên anh ấy... anh ấy..."

Giọng Thẩm Duyệt Nhiên run rẩy đến nát vụn, hoàn toàn không có cách nào chấp vá thành một câu đầy đủ.

Ánh mắt viện trưởng nhìn bộ dạng của Thẩm Duyệt Nhiên hết sức ngưng trọng, ông tháo khẩu trang ra hơi nghiêng mặt nhìn về phía Lãnh Tinh Hàn, im lặng chút mới nói: "Lãnh thiếu, xin lỗi... Chúng tôi tận lực..."

Một tiếng "Àm" như tiếng sấm rền nổ tung trong đầu Thẩm Duyệt Nhiên, cô khẽ run mi mắt, khoe môi giật giật, hàm răng run lẩy bẩy nhìn viện trưởng, run rẩy hỏi: "Cái... cái gì gọi là... tận lực?"

Viện trưởng nặng nề thở dài một tiếng, là một bác sĩ, ông thường thấy những trường hợp sinh tử cách biệt như vậy, nhưng đối với Hình Thiên mà nói, ông cũng có một phần tình cảm, thế nhưng vị trí của viên đạn cách trái tim quá gần, mặc dù đã lấy đạn ra, nhưng... Hình Thiên không thể xuống bàn phẫu thuật được.

Lãnh Tinh Hàn hơi nheo mắt lại, đôi đồng tử đen láy ánh lên sự ngoan độc đáng sợ, hai mắt đỏ rực, anh không nói lời nào, chỉ đi lướt qua viện trưởng vào trong phòng phẫu thuật...

Không người nào dám đi ngăn cản, thậm chí ánh mắt của tất cả mọi người đều theo bước chân của Lãnh Tinh Hàn, chỉ riêng Thẩm Duyệt Nhiên, không biết cô lấy sức lực từ đâu, đột nhiên tiến lên một bước túm chặt cánh tay viện trưởng, gào thét lên: "Ông nói, cái gì gọi là tận lực? Rốt cuộc Hình Thiên như thế nào?"

Viện trưởng nhìn đáng về sụp đổ của Thẩm Duyệt Nhiên, sắc mặt cũng bi thương lây, ông nặng nề nói: "Hình Thiên... không sống được!"

Thẩm Duyệt Nhiên nghe xong, hai mắt hồng lên nhìn chăm chăm viện trưởng, khoe môi kéo ra nụ cười hết sức khó coi: "Ông gạt tôi đúng không? Hình Thiên không thể đi... đúng không? Anh ấy từng nói, anh ấy muốn chăm sóc tôi cả đời, anh ấy từng nói, anh ấy sẽ yêu tôi cả đời, anh ấy từng nói, sẽ thực hiện lời hứa với tôi... ông gạt tôi, ông gạt tôi, Hình Thiên sẽ không chết, không thể, không thể!"

Thẩm Duyệt Nhiên lớn tiếng gào thét, cô đã hoàn toàn sụp đổ, nước mắt trào ra trong mắt cô, không ngừng nói "Không thể!"

Âm thanh thở dài nặng nề, vỗ vỗ Thẩm Duyệt Nhiên, bảo y tá đứng một bên đỡ lấy cô, trầm trọng nói: "Bà Hình, nén bi thương!"

Viện trưởng nói xong, lại thán một tiếng, dẫn đội ngũ phẫu thuật rời khỏi phòng phẫu thuật...

Thẩm Duyệt Nhiên ngây ngốc đứng tại chỗ, nước mắt yên lặng tràn ra hốc mắt cô, theo gương mặt chảy xuống khéo miệng, cả người cô đều run rẩy, cô không có cách nào tin tưởng, người ôm lấy cô mở ra những vì sao, nói sẽ chăm sóc cô một đời một kiếp cứ thế mà ra đi, cô không có cách nào đối mặt, người ấy cho dù là đang bận cũng sẽ về nhà, cũng sẽ ôm cô hôn cô trong khi cô đang ngủ sẽ không thể về được nữa...

Thẩm Duyệt Nhiên đẩy y tá ra, kéo theo thân thể như nặng ngàn cân đi vào phòng phẫu thuật, ánh mắt cô mờ mờ không có bất kỳ tiêu điểm nào, thẳng đến khi nhìn thấy Hình Thiên được giải phẫu trên giường...

Lãnh Tinh Hàn đứng bên cạnh, một bác sĩ đang làm bước cuối cùng xác nhận tử vong, anh lạnh lùng nhìn mọi thứ đang diễn ra, nhìn bác sĩ khâu lại vết thương cho Hình Thiên, nhìn bác sĩ kiểm tra các hạng mục cho Hình Thiên, xác nhận tử vong!

"Bốp!"

Tiếng bạt tai nặng nề vang dội trong phòng phẫu thuật, làm kinh hãi tất cả mọi người, bác sĩ và y tá đều ngừng động tác trong tay, đều không thể tin nhìn một màn này...

Tay Thẩm Duyệt Nhiên run rẩy mà tê dại, hai mắt cô đỏ rực nhìn Lãnh Tinh Hàn nghiêng mặt, trong mắt hoàn toàn là lửa giận cuồng liệt: "Đều là tại anh, đều là tại anh làm hại... anh trả Hình Thiên lại cho tôi! A....."

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi quay mặt lại, vẻ mặt anh bình tĩnh, giống như người nằm trên bàn giải phẫu, cùng người hoàn toàn mất trí trước mắt đã không còn chút quan hệ nào với anh, thậm chí là cái tát vừa nãy cũng không tồn tại.

Thẩm Duyệt Nhiên tiến lên kéo tay áo Lãnh Tinh Hàn, điên cuồng lung lay, miệng không ngừng hô lên: "Anh trả Hình Thiên lại cho tôi...", Lãnh Tinh Hàn mặc cho cô phát tiết, ánh mắt lại nhìn vào bác sĩ xác định tử vong, bác sĩ vội vàng thu hồi ánh mắt không dám nhìn tiếp, tiếp tục làm bước xác nhận cuối cùng cho Hình Thiên.

"Tôi không có cách nào trả Hình Thiên lại cho cô!" Lãnh Tinh Hàn hờ hững nói, xen lẫn vào tiếng gào thét của Thẩm Duyệt Nhiên, không có chút tình cảm, thậm chí là lạnh lùng đến mức khiến lòng người rét lạnh.

Thế nhưng Thẩm Duyệt Nhiên lại đột nhiên yên tĩnh, cô buông Lãnh Tinh Hàn ra, đôi mắt đỏ ngầu rung rung nhìn chăm chăm vào Lãnh Tinh Hàn một

hồi, yên lặng xoay người, nhìn vào khuôn mặt Hình Thiên đã hoàn toàn không còn chút màu máu, nước mắt không kiềm được lại tuôn ra ngoài...

Bác sĩ làm xong bước xác nhận tử vong cuối cùng, điền xong hết các số liệu của hạng mục, dẫn y tá rời đi, lúc này cho dù không đúng với quy tắc, nhưng có Lãnh Tinh Hàn ở đây thì không hề có quy tắc nào.

Từ đầu tới cuối Lãnh Tinh Hàn đều lạnh nhạt không có bất kỳ biểu cảm nào, anh lẳng lặng nhìn tất cả mọi chuyện, thật ra khi anh mang Hình Thiên đến bệnh viện, anh cũng đã đoán được kết quả này... nhưng anh vẫn đang mong đợi kỳ tích xảy ra.

Tự giễu lạn sâu vào trong mắt, đôi đồng tử âm u sâu thẳm như một con gió lốc bất cứ lúc nào cũng có thể cuốn nát tất cả, anh nhìn Thẩm Duyệt Nhiên vuốt nhẹ mặt Hình Thiên, nhìn Thẩm Duyệt Nhiên cực kỳ bi thương nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh...

"Lão đại, kết thúc đợt này, em muốn nghỉ phép thời gian dài..." Về mặt Hình Thiên đặc ý, "Em quyết định dẫn Tiểu Nhiên đi hưởng tuần trăng mật, thời gian thì... tạm thời một năm được rồi!"

"Lão đại, anh nói đi nơi nào thì tốt đây?"

"Thôi quên đi, hỏi anh chắc anh cũng không biết..."

"Nhưng, anh vẫn có thể cho chút ý kiến..."

"..."

Lãnh Tinh Hàn cắn chặt răng, tay đột nhiên nắm chặt lại, trán anh nổi đầy gân xanh, tay nắm chặt thành quyền phát ra tiếng rắc rắc... anh nhìn khuôn mặt Hình Thiên đã không còn chút sinh khí nào, đưa mắt nhìn hồi lâu, đột nhiên quay người đi...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Chúng ta không phải là bạn!

Editor: Nana Trang

Vì hiện giờ đang là mùa đông nên buổi sáng đến hơi trễ, lúc năm giờ sáng bầu trời vẫn còn tối đen, trong không khí mang theo mùi ẩm thấp khiến người ta không nhận được mà rung mình một cái.

Mộ Thiên Thanh ôm tay đứng ở bên ngoài, cô muốn vào xem tình hình Hình Thiên ra sao, nhưng vẫn không thể bước vào bên trong. Tối hôm qua sau khi bước ra khỏi cục cảnh sát, một mình cô bước đi trong màn đêm, cầm điện thoại trong tay, bất tri bất giác đã đi tới bệnh viện Thư Khang, cô biết Lãnh Tinh Hàn nhất định sẽ đưa Hình Thiên tới đây...

Mộ Thiên Thanh đứng dựa vào tường, trên khuôn mặt không rõ đang biểu lộ cảm xúc gì, cô chỉ đang ngửa đầu nhìn lên bầu trời, xét về mặt công việc thì điều cô làm không có gì là sai cả, chấp hành mệnh lệnh của cấp trên, không cho tội phạm trốn thoát là trách nhiệm của cô, cho dù đối phương có là thân nhân của mình đi chăng nữa... Mộ Thiên Thanh không nhìn tiếp nữa, đáng về bề nghề thiên hạ đêm hôm qua không hề có kị chút nào thừa nhận chuyện kia, khiến trong lòng cô bỗng nhiên như bị ai đó nắm thật chặt, cô chưa bao giờ nghĩ rằng thủ lĩnh bí ẩn của một tổ chức lớn như Dạ Ưng lại chính là anh!

Trong đôi mắt hiện lên sự bi thương, nhớ lại đến sự chấp nhứt của bản thân đối với Lãnh Tinh Hàn trong thời gian qua, cô bỗng nhiên cảm thấy thật mỉa mai!

Mộ Thiên Thanh dựa đầu vào bức tường lạnh băng ở phía sau, đầu óc trở nên hỗn loạn như một mớ bòng bong, dường như mọi chuyện đều đã sáng tỏ, nhưng vẫn thấy rất mơ hồ... Đột nhiên, Mộ Thiên Thanh đứng bật dậy, cô nhú chặt mày lại, tự lẩm bẩm một mình: "Những người thuộc đội hành động 'Liệp Ưng' đều là tinh anh của cục cảnh sát, toàn bộ đều không phải là những người có tính nóng nảy thiếu kiên nhẫn, ngày hôm qua đối diện với tình huống như vậy, là ai đã gọi đội cảnh sát biển ngăn cản thuyền hàng, còn người bắn Hình Thiên kia là ai?"

Cô đã nổ súng ngăn cản Hình Thiên, nhưng là ai chưa có lệnh của cô đã bắn một phát súng vào điểm chí mạng của Hình Thiên vậy?

Mộ Thiên Thanh chẳng quan tâm đến những điều khác nữa, đầu tiên cô nhìn liếc nhìn phương hướng bệnh viện, sau đó vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài bệnh viện... Cũng bởi vì có quan hệ đặc biệt với Lãnh Tinh Hàn, cho nên thân phận hiện giờ của Hình Thiên cũng trở nên đặc biệt, cộng với việc đêm hôm qua đã chứng minh được đồng hàng hóa kia đều là vật tư xuất khẩu, cho nên có nhiều việc sẽ không còn đơn giản nữa, cô phải quay trở về xin lệnh kiểm tra, cô cần phải kiểm tra xem viên đạn này từ khẩu súng của ai bắn ra.

Mộ Thiên Thanh vừa rời khỏi thì Lãnh Tinh Hàn mang về mặt lạnh thấu xương bước ra khỏi bệnh viện, trên người anh vẫn còn vết máu của Hình Thiên, một người trước giờ vẫn thích sạch sẽ như anh đã không có thời gian để ý tới điều này, anh lái xe nhanh chóng ra khỏi bãi đỗ xe, chạy như bay về hướng biệt thự của Tiêu Thần...

Tiêu Thần biết Lãnh Tinh Hàn sẽ đến vào một lúc nào đó, anh ta vẫn luôn ngồi chờ anh bên trong biệt thự, cả đêm không ngủ, anh ta nhìn thấy cả Mục Sâm đi vào sau Lãnh Tinh Hàn, trên khuôn mặt của anh biểu hiện sự thù địch điên cuồng, xung quanh tràn ngập hơi thở máu tanh, chuyện xảy ra đêm nay chắc hẳn anh đã biết tất cả.

"Cậu đã đến rồi!" Tiêu Thần rút một liều thuốc ra đưa cho Lãnh Tinh Hàn, ra dấu cho Mục Sâm lùi về phía sau, sau đó lạnh nhạt nói, "Hình Thiên chết rồi?"

Đôi mắt ung của Lãnh Tinh Hàn đột nhiên nheo lại, sau đó lại lập tức mở to, "Vừa ra đi..."

"Coi như là chuyện cuối cùng làm cho cậu!" Lời nói của Tiêu Thần vẫn bình tĩnh như trước.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn không có quá nhiều cảm xúc, anh châm liều thuốc sau đó nói: "Tiêu Thần, đây chính là mục đích của cậu sao? Khiến những người bên cạnh tôi rời xa tôi ư?"

"Ồi!" Tiêu Thần nở nụ cười lạnh, trong đôi mắt bắn ra hai luồng sáng sắc bén, "Không, đây không phải mục đích cuối cùng của tôi!"

"Những ân oán trước đây tôi có thể bỏ thường, cứ nhất thiết phải lấy mạng của Hình Thiên sao?" Giọng nói của Lãnh Tinh Hàn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức giống như chỉ đang nói chuyện nhà bình thường mà thôi.

Tiêu Thần dựa lưng lên ghế sofa, trên khuôn mặt biểu lộ vẻ mệt mỏi: "Làm như vậy không phải anh càng đau đớn hơn sao?"

"Cậu làm như vậy là thực sự tình nguyện làm quân cờ cho người khác sao?" Đôi mắt của Lãnh Tinh Hàn lạnh lẽo đột ngột nhìn về phía Tiêu Thần.

Tiêu Thần chậm rãi quay đầu lại, đón nhận con mắt lạnh lùng sắc bén của Lãnh Tinh Hàn, khóe miệng hơi nhếch lên, không phản đối... cũng không tán thành trước lời nói của Tiêu Thần!

*

Bệnh viện Thư Khang.

Thẩm Duyệt Nhiên đỡ khăn lau sạch thân thể cho Hình Thiên, con người Hình Thiên này có rất nhiều tật xấu, bất kể có mệt mỏi thế nào thì trước khi đi ngủ anh vẫn phải tắm rửa sạch sẽ... Hiện giờ anh đã quá mệt mỏi đến mức không thể tự dậy tắm rửa được, cô là vợ của anh, cô muốn xử lý sạch sẽ giữ anh.

Nước mắt không ngừng rơi, nhân viên cứu hộ đứng ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, cái mũi thấy chua xót, bọn họ nhìn Thẩm Duyệt Nhiên khóc lóc, nước mắt vẫn không ngừng rơi chút nào.

Nhân viên cứu hộ chăm chú liếc nhìn cô, cuối cùng bác sĩ đành bước lên phía trước nói: "Hình phu nhân, xin cô bớt đau buồn! Lãnh thiếu đã giao phó chúng tôi phải nhanh chóng đem thi thể của thư ký Hình đi... Hình phu nhân... Hình phu nhân..."

Thẩm Duyệt Nhiên đau thương quá mức ngất xỉu tại chỗ, trước khi hôn mê, môi của cô vẫn còn ậm ừ, dường như cô muốn nói điều gì đó, nhưng cũng chẳng kịp nói được điều gì.

Nhân viên cứu hộ đưa Thẩm Duyệt Nhiên vào phòng bệnh, sau khi kiểm tra mới phát hiện Thẩm Duyệt Nhiên đang mang thai.

"Bác sĩ Vương, có muốn tìm bác sĩ Trình bên phụ khoa tới đây không?" Y tá dò hỏi.

Bác sĩ Vương liếc nhìn Thẩm Duyệt Nhiên đang mang về mặt đau khổ nằm mê man trên giường, khẽ gật đầu, tiếng thở dài nặng nề vang lên, Hình Thiên nay đã chết, không biết cuộc sống sau này của hai mẹ con này sẽ như thế nào nữa.

Bác sĩ Trình nhanh chóng đến đây, cô không ngờ rằng giữa trưa ngày hôm qua cô ta còn kiểm tra cho Thẩm Duyệt Nhiên này lại chính là vợ của Hình Thiên, hơn nữa hôm qua cô ấy còn rất vui vẻ, hôm nay đã thành cảnh người còn người mất.

Hiện giờ Thẩm Duyệt Nhiên đang mang thai, cho nên bác sĩ Trình không sử dụng thuốc, chỉ dùng nước dinh dưỡng ấm cho Thẩm Duyệt Nhiên dùng.

Thẩm Duyệt Nhiên quá đau khổ, lại còn thêm cả gánh nặng về sức khỏe, cho nên sau khi bác sĩ Trình cho uống nước dinh dưỡng xong thì ngủ thiếp đi...

Thời gian sẽ không dừng lại chỉ vì mọi người gánh nỗi đau thương khổ sở, ánh sáng phía Đông chân trời lại một lần nữa xé rách màn đêm, bắt đầu một ngày mới.

Thẩm Duyệt Nhiên không biết mình đã ngủ thiếp đi bao lâu, cô chỉ cảm thấy trái tim đau như muốn nứt vỡ, giống như một quả tạ rất lớn vừa mới lăn qua người, cô khó khăn mở mắt, đầu tiên mờ mịt quét mắt nhìn xung quanh, sau đó suy nghĩ lại đồng loạt kéo về... Cô bỗng nhiên tỉnh táo hơn hẳn, bất chấp cơ thể vẫn chưa khỏi phục mà xoay người xuống giường, kéo lê thân thể không còn chút sức nào đi ra ngoài...

"Aizz, cô đã xem tin tức mới nhất ngày hôm nay chưa?"

"Về thư ký Hình đó sao?"

"Ừ, chính là cái đó... Thư ký Hình thật thảm!"

"Đúng đó, chẳng qua chỉ vận chuyện vật tư xuất khẩu mà thôi, vậy mà còn bị cảnh sát coi là thủ lĩnh bí ẩn đứng sau Dạ Ưng... Hôm nay đến người đưa tiễn cũng không có!"

Y tá nói chuyện trước đó liền bầu môi: "Tôi cảm thấy cái cô cảnh sát họ Mộ kia có vấn đề, cái gì cũng chưa rõ đã nổi sùng... Hừ, chỉ là một người phụ nữ mà thôi, đột nhiên từ nhân viên cảnh sát bình thường thăng lên thành Đốc sát thực tập, khẳng định có vấn đề ở đây?"

"Có vấn đề hay không tôi không cần biết, tôi chỉ biết người này quá độc ác, bắn một phát đạn xuyên tim của thư ký Hình..."

Thẩm Duyệt Nhiên cảm thấy cả người đều vô lực, hô hấp của cô trở nên dồn dập hơn, đầu óc nhanh chóng biến thành một mảnh trống rỗng.

Ngày hôm qua, chính là ngày hôm qua, cô vẫn cảm thấy cả thế giới của cô tràn ngập ánh nắng mặt trời, cô có con của Hình Thiên, Thiên Thanh được lệnh chính thức được thăng chức... Mà hôm nay, hai điều này đều đã trở thành nguyên nhân đau khổ nhất của cô.

Thẩm Duyệt Nhiên nở nụ cười, nụ cười cổ quái này khiến người khác phát lạnh từ lòng bàn chân, cô không có cách nào tự hỏi mình, thậm chí không thể đối mặt... với người bạn tốt nhất đã cầm súng bắn chết chồng của cô!

Là vậy sao?

Ha ha!

Thẩm Duyệt Nhiên dựa cả người lên bức tường sau lưng cô, bàn tay nắm chặt khung cửa, bởi vì cô dùng sức quá nhiều nên ngón tay đã trở nên trắng bệch...

"Tiểu Nhiên!"

Âm thanh quen thuộc từ phía hành lang vang lên, Mộ Thiên Thanh mới vừa đi tới cục cảnh sát xin lệnh kiểm tra về, nhanh chóng tới bệnh viện để lấy viên đạn trên người Hình Thiên ra, nhưng đến khi đến bệnh viện rồi thì cô mới biết thi thể của Hình Thiên rạng sáng nay đã được đưa đi...

Cô chẳng quan tâm gì đến cái gọi là việc công nữa, nghe nói Thẩm Duyệt Nhiên cũng đang ở bệnh viện này, hơn nữa còn ngắt xi, cô vội vàng chạy tới thì nhìn thấy bộ dạng lung lay sắp ngã của Thẩm Duyệt Nhiên đứng bên cạnh cửa phòng bệnh.

Thẩm Duyệt Nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên, cô thấy bóng dáng Mộ Thiên Thanh đang đi về phía mình, trong hốc mắt hồng hồng giống như đang khóc ra máu... Đây chính là người bạn thân thiết nhất bao năm qua của cô, các cô không biết đã cùng trải qua bao nhiêu quãng thời gian vui buồn, mỗi lần cô thất tình đều có Mộ Thiên Thanh ra mặt giúp cô, mỗi lần Mộ Thiên Thanh gọi mặt trời nhỏ đều có cô đứng sau lưng đi cùng... Vậy mà người bạn thân nhất này của cô lại chính tay giết chết chồng của cô!

Thật buồn cười làm sao, bi ai cỡ nào... Cả khuôn mặt của Thẩm Duyệt Nhiên tràn ngập hận ý cùng với tức giận.

"Tiểu Nhiên..."

"Đừng có gọi tên tôi!" Thẩm Duyệt Nhiên nhìn chằm chằm Mộ Thiên Thanh, đột nhiên cô cảm thấy người bạn thân duy nhất này của mình chính là một trò cười của bản thân. Vốn dĩ cô và Hình Thiên, Mộ Thiên Thanh và Lãnh Tinh Hàn có thể có được một cuộc sống hạnh phúc, vậy mà hôm nay, hai người kia lại hại chết chồng của cô, thật buồn cười làm sao, dưới gầm trời này còn có ai buồn cười hơn cô không?

Mộ Thiên Thanh nhìn bộ dạng bị phản của Thẩm Duyệt Nhiên, trong lòng đau đớn không ngôn từ nào có thể diễn tả được, mặc dù phát súng trí mạng không phải do cô bắn, nhưng nếu như cô đủ kinh nghiệm, nếu như đêm qua cô bình tĩnh nói chuyện với Hình Thiên, thì có phải... chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra hay không?

"Hình Thiên..."

"Cô không có tư cách nhắc đến anh ấy!" Thẩm Duyệt Nhiên lại một lần nữa cắt ngang lời Mộ Thiên Thanh nói, cô cắn răng cố gắng chống đỡ chính mình, cô nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Cô có biết không? Tôi đã mang thai... Giữa trưa hôm qua tôi tới nơi này kiểm tra, bác sĩ nói cho tôi biết rằng tôi đã mang thai, tôi gọi điện thoại cho Hình Thiên, tôi nói có thể thế nào tôi cũng sẽ đợi anh ấy trở về, bởi vì tôi muốn chính miệng nói cho anh ấy biết tin tức này, tôi muốn nhìn thấy nụ cười vui vẻ của anh ấy, bởi vì anh ấy thấy vui thì tôi mới thấy vui. Ngày nào Hình Thiên cũng tìm mọi cách dỗ dành cho tôi được vui vẻ... Tôi cũng muốn anh ấy được vui vẻ, tôi biết chắc chắn khi anh ấy nghe được tin tôi mang thai sẽ vô cùng vui mừng... Thế nhưng, tôi cứ đợi mãi, đợi chờ được nhìn thấy nụ cười vui vẻ mãn nguyện đó, vậy mà cuối cùng điều tôi chờ đợi được là cái gì? Đó chính là điện thoại của Lãnh Tinh Hàn nói cho tôi biết Hình Thiên bị bắn, Hình Thiên bị trúng đạn rồi! Mà người bắn lại chính là người bạn tốt nhất của tôi, chính người bạn thân này đã giết chồng tôi--"

Thẩm Duyệt Nhiên gào thét kịch liệt, nước mắt dường như đã đóng đầy hốc mắt, cô thấy Mộ Thiên Thanh không nói lời nào, cô không nhận ra trên khuôn mặt của Mộ Thiên Thanh lúc này cũng đang tràn ngập bi thống đau khổ.

Khi Mộ Thiên Thanh nghe được tin Thẩm Duyệt Nhiên mang thai, cả người cô bàng hoàng đứng im tại chỗ, đầu óc của cô trong chớp mắt rối tinh rối mù, cô vờn tay ra muốn tiến lên đỡ lấy thân thể có phần vô lực của Thẩm Duyệt Nhiên, thế nhưng lại bị Thẩm Duyệt Nhiên hất ra.

Thẩm Duyệt Nhiên khó khăn gắng sức hít thở thật sâu, lạnh lùng nói: "Mộ Thiên Thanh, chúng ta không còn là bạn bè nữa!"

Dứt lời, Thẩm Duyệt Nhiên thừa lúc cơ thể Mộ Thiên Thanh cứng đờ vì bàng hoàng thì kéo lê thân người nặng nề rời đi, giờ phút này đây, trong thế giới của cô không còn lại gì nữa. cô vuốt ve cái bụng bằng phẳng, dường như chỉ có làm vậy thì cô mới có thể chống đỡ được...

Y tá ở xung quanh lặng lẽ nhìn cảnh này, trên mặt mỗi người đều biểu lộ sự đồng tình với Thẩm Duyệt Nhiên, ánh mắt khi nhìn sang Mộ Thiên Thanh cũng thể hiện sự khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Tang lễ ngưng trọng

Editor: Nana Trang

Ba ngày sau, tang lễ của Hình Thiên được tổ chức tại nhà tang lễ trang trọng nhất của thành phố A, mặc dù thân phận của Hình Thiên không tính là cao, nhưng cũng phải nể mặt Lãnh Tinh Hàn, hơn nữa cũng có liên quan đến rất nhiều người trong giới thượng lưu, cộng với việc Hình Thiên là người ôn hòa, có rất nhiều chuyện trước giờ anh ta đều giải quyết thay cho Lãnh Tinh Hàn, cho nên có rất nhiều người có địa vị cao trong xã hội đến đây viếng tang.

Về mặt Thẩm Duyệt Nhiên bình tĩnh, không vui cũng không buồn, cả người cô cứng ngắc khom người cảm ơn những người đến dự tang lễ, giống như hiện giờ cô chỉ còn là một cái xác trống rỗng vô hồn...

Người đứng ở bên cạnh Thẩm Duyệt Nhiên chính là Lãnh Tinh Hàn. Xét trên danh nghĩa, Hình Thiên là anh em thân thiết với Lãnh Tinh Hàn, cho nên hiện giờ anh đứng bên cạnh Thẩm Duyệt Nhiên cùng đáp lễ. Bầu không khí trong lễ tang ngưng trọng, có nhiều người phỏng đoán quan hệ của Lãnh Tinh Hàn trong truyền thuyết này với Hình Thiên vốn không chỉ như vậy.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên những tiếng nói ồn ào, về mặt Lãnh Tinh Hàn hồ hững nhìn ra ngoài, là mấy lão đại của Đường Hạ đứng đầu thành phố A mang theo anh em tới đây. Một đám người đều mặc tây trang màu đen, bên trên đeo mắt kính cũng màu đen, giống như sợ người khác không biết đám người họ là xã hội đen vậy.

"Người tới cúi đầu một cái - hai cái - ba cái - người nhà đáp lễ"

Ngay khi người điều khiển lễ tang dứt lời, Lãnh Tinh Hàn và Thẩm Duyệt Nhiên cùng đứng dậy, cũng đúng lúc mấy lão đại kiệt xuất của Hồng Môn đi về phía Lãnh Tinh Hàn...

"Lãnh thiếu, Hình phu nhân, xin hãy bớt đau buồn!" Giọng nói của Hào Ca vang dội, đôi mắt khẽ nhú lại nhìn Thẩm Duyệt Nhiên sau đó quay sang nhìn Lãnh Tinh Hàn.

"Ngài có lòng rồi!" Âm thanh hồ hững của Lãnh Tinh Hàn vang lên, khuôn mặt lạnh lùng như bức tượng điêu khắc không có bất cứ cảm xúc nào, chưa nói tới thân phận của anh trong giới xã hội đen, ở bên ngoài mọi người biết đến anh với thân phận là tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Lâm, ngay cả những lãnh đạo cấp cao cũng phải nể anh vài phần mặt mũi, dù sao cái gọi là trong sáng ngoài tối này cũng chỉ để lừa gạt mắt nhìn của dân chúng mà thôi.

Hào Ca giật khóe miệng, trên trán nhú lại ba đường vạch thể hiện anh ta đang tức giận, nhưng lại chỉ nghe thấy nói thoải mái của anh ta: "Lãnh thiếu đúng là chân nhân bất lộ tướng, quân tử 'long vận' của thành phố A lâu như vậy... quả thật đã khiến em trai được mở rộng tầm mắt rồi."

Lãnh Tinh Hàn lạnh lùng nở nụ cười chế nhạo, mấp máy môi: "Cũng được!"

Sắc mặt của Hào Ca lập tức biến sắc, vốn dĩ chuyện xảy ra ngày hôm qua tất cả mọi người đều đã được nghe nói, chẳng qua tin tức được đưa tin sáng sớm ngày hôm nay đã thay đổi khác đi thôi, dù sao... những tin tức kia cũng chỉ để lừa gạt dân chúng chứ không thể qua mắt được đám người họ.

Xưa nay, tất cả mọi người luôn rất muốn biết thủ lĩnh bí ẩn của Dạ Ưng là ai, đám người họ đã từng nghĩ tới rất nhiều khả năng khác nhau, nhưng lại không thể ngờ rằng hóa ra vị Lãnh thiếu máu lạnh vô tình, thường ngày luôn sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn này lại là thủ lĩnh bí ẩn mà cảnh sát đã truy lùng bao nhiêu lâu như vậy.

Nụ cười nơi khóe miệng của Hào Ca lập tức biến thành âm lãnh, ánh mắt dò xét lên thi thể của Hình Thiên, sau đó chậm rãi nói: "Thế giới biến đổi thật nhanh... Chuyện lớn xảy ra trong giới hắc đạo, vậy mà đến cả giới bạch đạo... cũng không được yên."

Lãnh Tinh Hàn nở nụ cười yếu ớt, ý trong lời nói của Hào Ca như thế nào đương nhiên anh hiểu rất rõ, hôm nay bất kể là hắc hay bạch đạo, mặc dù mọi người không nói gì cũng không có bất kì chứng cứ nào, nhưng những kẻ có mắt nhìn cũng đã biết được thân phận thật sự của anh... Nhưng như thế thì sao?

Trên đời này chỉ cần địa vị của bạn đủ cao thì cũng có những chuyện có thể ở trong sự khống chế của bạn!

"Có những thứ đã biến mất thì cũng biến mất rồi," đôi mắt ung của Lãnh Tinh Hàn mang lại cảm giác rét lạnh, sâu trong đồng tử đen như mực hiện ra ánh

sáng, "Nhưng khi chúng đã không thuộc về mình thì có nghĩ nữa cũng vô dụng..."

Hào Ca vừa nghe thấy vậy, khoe miệng không tự chủ được mà giật thật mạnh, đến cả cơ mặt cũng trở nên cứng ngắc, anh ta lạnh lùng nhìn chằm chằm Lãnh Tĩnh Hàn, cười lạnh nói: "Sao, Lãnh thiếu đang cảnh cáo tôi sao?"

"Tôi chỉ biết rằng nếu có ai động tới người của tôi thì tôi sẽ không vui đâu!" Lời nói của Lãnh Tĩnh Hàn rất nặng nề, đôi mắt am hiểu lòng người sâu thẳm giống như thể đó không phải là đôi mắt của người trần mắt thịt có thể có được, Thẩm Duyệt Nhiên dờ dẩn đứng ở bên cạnh hơi nghiêng đầu nhìn anh, dưới đôi mắt dờ dẩn như không có tiêu cự, vẻ mặt im lặng.

"Khách mới đến..."

Ngay khi Lãnh Tĩnh Hàn và Hà Ca vẫn đang trên trục bánh xe giằng co nhau, người dẫn chương trình cất cao giọng hô, tầm mắt của mọi người vốn đang nhìn Lãnh Tĩnh Hàn và Hào Ca âm thầm đầu đá nhau liền cùng hướng ra cửa. Thượng Quan Mộc dẫn đầu một số người của cục cảnh sát khu Nam nghiêm túc đi từ bên ngoài vào.

"Mặt mũi của một thư ký nho nhỏ cũng thật lớn, thậm chí đến cả ngài Mộc và Đốc sát Mộ cũng tự mình đến đây!" Hào Ca cười nhạo, lời nói ra đều toàn lời lẽ khiêu khích.

Những người ở đây đều nhìn chằm chằm vào đám người Thượng Quan Mộc mới tới, tin tức đưa ra sáng sớm ngày hôm nay đa phần mọi người đều đã biết, Mộ Thiên Thanh - người trực tiếp bắn chết Hình Thiên cũng tới, có một số người lập tức bàn tán xôn xao hẳn lên.

Ánh mắt của Thượng Quan Mộc lạnh lùng liếc nhìn Hào Ca, đối với anh mà nói, muốn dọn dẹp những người này hoàn toàn không tốn quá nhiều sức, trong thế giới này bất kì thế lực nào cũng phải được cân bằng, cũng giống như sự tồn tại song song của hắc đạo và bạch đạo... Nhưng nếu như quốc gia nói một câu "Không có hắc đạo" mà nghiền chết đám người họ, thì chuyện này chẳng qua xảy ra cũng như một cái nháy mắt mà thôi.

"Khách tới dừng lại.... Cúi người chào..."

Đám người Thượng Quan Mộc cúi đầu trước di ảnh của Hình Thiên, tâm trạng của tất cả mọi người trong không khí nghiêm trang trở nên khó có thể thở được, Mộ Thiên Thanh nắm bàn tay thật chặt, cô nhìn bức ảnh chụp bộ dạng trí thức phong độ của Hình Thiên mà tâm trạng trong lòng càng phức tạp hơn.

"Người nhà hoàn lễ--"

Lãnh Tĩnh Hàn không hề cử động chút nào, Thẩm Duyệt Nhiên dờ dẩn cúi đầu, cô không hề liếc nhìn Mộ Thiên Thanh lấy một cái, có lẽ trong mắt cô hiện giờ mà nói thì Mộ Thiên Thanh chẳng qua chỉ là một cảnh sát bình thường, là một cảnh sát đã bắn chết chồng của cô... Nhưng cô hận, trước kia quan tâm quý trọng Mộ Thiên Thanh bao nhiêu, thì giờ phút này cô hận bấy nhiêu. Sự hận thù hiện giờ hóa thành con dao sắc bén chọc thủng trái tim của cô, từng mảnh trái tim vụn vỡ, máu tuôn chảy không ngừng, nỗi đau này... cô chỉ có thể trơ mắt nhận lấy mà thôi.

Mộ Thiên Thanh lẳng lặng nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, trông thấy sắc mặt tái nhợt, đáng về tiểu tụy của cô, mới chỉ qua có ba ngày... mà cô ấy đã gầy đến mức này: "Tiểu Nhiên..."

"Cám ơn Đốc sát Mộ đã tới tham gia tang lễ!" Giọng của Thẩm Duyệt Nhiên bình tĩnh không chút gợn sóng nào, cô từ từ ngược mắt lên, ánh mắt lạnh như băng hàn nhìn Mộ Thiên Thanh, trong ánh mắt đều là ý tứ xa cách.

Tiếp đó Mộ Thiên Thanh không nói gì nữa, ba ngày nay, Thẩm Duyệt Nhiên luôn tránh gặp mặt cô, bất kể cô có làm cái gì thì cô ấy đều thờ ơ, cô ấy không chịu nghe lời giải thích của cô... mà bản thân cô có cái gì để giải thích đây? Nếu không vì cô thì sao Hình Thiên có thể chết được!

Mộ Thiên Thanh cảm thấy sống mũi cay xót, ánh mắt của cô nhìn sang Lãnh Tĩnh Hàn, trên khuôn mặt của anh vẫn mang dáng vẻ hờ hững, cho dù hiện giờ trong lòng của anh rất đau, không thể kiềm chế được cơn giận dữ của mình, nhưng khuôn mặt của anh vẫn thể hiện sự lạnh lùng, không có bất cứ cảm xúc nào.

Buổi tang lễ kết thúc trong bầu không khí ngưng trọng, mộ của Hình Thiên được xây ở khu tưởng niệm xa hoa nhất của thành phố A, có diện tích bằng mộ của hai người cộng lại, đây chính là do Thẩm Duyệt Nhiên yêu cầu, Lãnh Tĩnh Hàn cũng không phản đối, bất kể sau này con đường mà Thẩm Duyệt Nhiên đi như thế nào, thì giờ phút này anh vẫn sẽ không từ chối bất cứ yêu cầu gì của cô.

Con gió mùa đông thổi tới quét qua những chiếc lá vàng còn vất vưởng trên cành cây, mùi ẩm mốc trong không khí lộ ra ưu thương nhàn nhạt, bầu trời âm u, dường như đến cả ông trời cũng như muốn tiễn đưa Hình Thiên, ngay khi đám người dự đám tang rời đi thì trên bầu trời cũng xuất hiện cơn mưa phùn lất phất.

"Từ nay về sau có dự tính gì không?" Lãnh Tĩnh Hàn vẫn không cử động, anh nhìn bức ảnh gương mặt của Hình Thiên trên bia mộ, bức ảnh ghi lại nụ cười ôn nhả có phần tinh nghịch, thì ra A Thiên là một người như vậy, rõ ràng là anh phản bội, vậy mà vẫn tình nguyện ở bên cạnh anh, mỗi ngày đều trải qua cuộc sống tùy cơ ứng biến, khi còn sống, A Thiên cái gì cũng đều đưa cho anh, vậy thì... người mà A Thiên quan tâm và không yên lòng nhất hãy trở thành trách nhiệm của anh đi.

Thẩm Duyệt Nhiên khẽ vỗ về bụng của mình, sắc mặt không buồn cũng không vui: "Hình Thiên đi rồi, nhưng tôi không hề cô đơn... Cục cưng là món quà tặng tốt nhất mà anh ấy để lại cho tôi. Tuy rằng đoạn hồi ức khi tôi và Hình Thiên sống hạnh phúc bên nhau rất ngắn... lúc đó tôi bột nhiên trở nên dửng dưng, không do dự đi đăng ký với Hình Thiên, tôi đã gả cho người đàn ông này, còn có cục cưng với người đàn ông kiêu ngạo kia nữa..."

Khóe miệng khẽ nở một nụ cười nhẹ, Thẩm Duyệt Nhiên cảm thấy mũi của mình chưa xót, đôi mắt cũng nhòe đi, thế nhưng lại không rơi một giọt nước mắt nào, có lẽ nỗi đau quá nặng đến mức bản thân cũng quên mất phải khóc thế nào.

Lãnh Tinh Hàn nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt đã ít đi một chút, thay vào đó là vẻ rầu rĩ cùng với áy náy: "Cô hận tôi sao?"

Thẩm Duyệt Nhiên lắc đầu, nhìn đi ảnh với nét cười vui vẻ của Hình Thiên, nụ cười thê lương còn khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo hơn cả gió thổi ngày đông: "Không, tôi sẽ không hận anh, bởi vì tôi biết Hình Thiên tình nguyện làm như vậy. Anh ấy luôn nói với tôi, sự tồn tại của anh ở trong lòng anh ấy không giống với bất cứ điều gì, vì anh... cái gì anh ấy cũng đều tình nguyện cả. Những lúc như vậy tôi đều sẽ ghen, sau đó đi hỏi anh ấy... rốt cuộc trong lòng anh ấy anh hay tôi quan trọng hơn, Hình Thiên luôn trả lời bất đắc dĩ nói vị trí của hai chúng ta trong lòng anh ấy không giống nhau, không thể so sánh... Nhưng bản tính của phụ nữ chính là tò mò, tôi vẫn hỏi anh ấy, nếu như cả tôi và anh cùng gặp nguy hiểm, thì anh ấy sẽ cứu ai... Thật buồn cười, tôi lại đi ghen với một người đàn ông cơ đấy!"

Trái tim của Lãnh Tinh Hàn vô cùng đau đớn, dần dần trong đôi mắt ưng dần trở nên mờ mịt như hồ đen không đáy...

Trong đáy mắt của Thẩm Duyệt Nhiên tràn ngập ý cười, trong đầu dần hiện ra bộ dạng rối rắm lúc đó của Hình Thiên: "Hình Thiên suy nghĩ rất lâu, sau đó nói với tôi rằng anh ấy sẽ cứu anh, sau đó cùng chết cùng sống với tôi... Thật ngốc! Rõ ràng biết tôi sẽ giận, anh ấy vẫn trả lời rất nghiêm túc... Thế nhưng anh ấy chính là người như vậy, anh ấy có thể đồ dành cho tôi vui vẻ, nhưng không bao giờ gạt tôi, lúc ấy tôi vừa tức giận lại vừa cảm động, bởi vì đó mới là Hình Thiên của tôi... Một người đàn ông ngốc nghếch, một người đàn ông đội trời đạp đất cũng có thể quý gồi xuống vì tôi, một người đàn ông ưu tú như vậy lại đặt tôi là người quan trọng nhất trong lòng mình, anh ấy cũng không màng tới tính mạng mình vì anh, vậy thì sao tôi có thể oán hận anh được đây? Oán hận anh cũng chính là hủy diệt Hình Thiên... như vậy tôi đâu xứng làm vợ của anh ấy, đâu xứng với tình yêu của anh ấy chứ?"

Thẩm Duyệt Nhiên dứt lời, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa, giống như giờ đây Hình Thiên vẫn đang đứng trước mặt cô, nhẹ nhàng vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt của cô, đặt lên trán cô một nụ hôn dịu dàng, mỉm cười nói: "Nhiên Nhiên, em nói xem tại sao lần đầu nhìn thấy em anh không xử em ngay tại chỗ nhỉ? Chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian như vậy, quá thật uổng phí quá mà!"

Vành mắt Thẩm Duyệt Nhiên ửng hồng, nhưng lại không rơi lấy một giọt nước mắt, cô khẽ lau khóe mắt khô khốc, tự lẩm bẩm: "Hình Thiên, em biết anh sẽ luôn ở bên em và cực cưng, tuy rằng lãng phí mấy tháng nhưng anh sẽ dùng cả đời để ở bên cạnh mẹ con em..."

Không có người trả lời cô, duy chỉ có làn gió nhẹ nhàng phất qua những chiếc lá vang lên những tiếng "xào xào", Thẩm Duyệt Nhiên nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng chưa nhô ra của mình, cô biết có cực cưng và Hình Thiên trong những ký ức của cô, cả đời này cô sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Đàm phán

Editor: Nana Trang

Mưa dần dần to lên, hai tay của Lãnh Tinh Hàn dút trong túi quần, bắt đầu từ cái ngày Hình Thiên chết đi, anh vẫn luôn ở trạng thái bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người khác cảm thấy máu lạnh, nhưng Thẩm Duyệt Nhiên biết thật ra anh đang đau khổ, thậm chí... nỗi đau thương của anh cũng không kém gì so với cô, anh chỉ không thể hiện nó ra ngoài mà thôi. Hình Thiên vẫn luôn nói tổng giám đốc là người trong nóng ngoài lạnh, đã là người của anh ấy thì anh ấy sẽ tìm đủ mọi cách để bảo vệ, những lúc vui vẻ, Hình Thiên thậm chí sẽ khẽ gọi anh ta là "Lão đại". Trước kia cô còn cho rằng điều này chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên, bây giờ nghĩ lại, nếu Lãnh Tinh Hàn thật sự là thủ lĩnh của Dạ Ưng thì việc Hình Thiên gọi anh như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Thẩm Duyệt Nhiên xoay người hỏi Lãnh Tinh Hàn: "Anh là người của Dạ Ưng sao?"

"Đúng!" Lãnh Tinh Hàn cũng chẳng kiêng kị gì, hiện tại cũng không phải lúc để kiêng kị, "Tôi là Dạ, Tiêu Thần là Ưng, Dạ Ưng do tôi và Tiêu Thần cùng sáng lập nên. Hình Thiên do tôi cứu từ trong hiểm cảnh ra, sau đó cậu ấy liền đi cùng tôi, bất kể là ở Dạ Ưng hay tập đoàn Thiên Lân thì tôi cũng không thể thiếu sự tồn tại của cậu ấy!"

Thẩm Duyệt Nhiên hơi cong môi, dường như không có hứng thú với chuyện Lãnh Tinh Hàn và Tiêu Thần cùng lập ra cái gọi là Dạ Ưng kia, chỉ thấy cô nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn anh đã chấp nhận Hình Thiên, thân phận của Hình Thiên như thế nào cũng không quan trọng, cho dù... anh ấy có là tội phạm giết người, với tôi mà nói thì đó vẫn là cha của cực cưng, là chồng của Thẩm Duyệt Nhiên này mà thôi!"

Nói xong, vẻ mặt của Thẩm Duyệt Nhiên bỗng chốc trở nên thoải mái, cô chậm rãi xoay người, không nói một lời đi ra khỏi nghĩa trang trong cơn mưa phùn. Bóng dáng của cô gầy yếu giống như bất kể lúc nào cũng sẽ bị gió thổi bay đi mất, thế nhưng trong mơ hồ lại lộ ra sự kiên cường, bàn tay vẫn luôn nhẹ nhàng đặt lên bụng, giống như... toàn bộ sức lực mà cô có được đều từ đó mà ra vậy.

Lãnh Tinh Hàn lặng lẽ nhìn về phía bóng lưng của Thẩm Duyệt Nhiên, đến khi bóng dáng ấy biến mất khỏi tầm mắt, anh mới không tiếp tục nhìn theo nữa, lạnh lùng mở miệng: "Nếu đã đến đây rồi, sao còn trốn làm gì?"

Anh vừa nói dứt lời, Tiêu Thần cầm một bó hoa cúc trắng trong tay đi ra. Anh ta bước đến trước bia mộ của Hình Thiên, đặt bó hoa xuống bên cạnh. Nhìn đi ảnh rõ ràng của Hình Thiên, cảm xúc trong lòng dường như có gì đó không thể nói rõ.

"Cảm giác mất đi người quan trọng... chắc rất đau khổ nhỉ?" Tiêu Thần lạnh lùng mở miệng, trong lời nói còn chưa đựng hương vị cô quạnh, nhưng vẫn không thể che giấu đi con đau đớn đối với những chuyện đã qua.

Lãnh Tinh Hàn khẽ híp mắt lại, che giấu sự phẫn uất trong đáy mắt, đôi môi mấp máy lạnh nhạt nói: "Cảm giác này... không phải cậu còn rõ hơn tôi sao?"

Tiêu Thần quay đầu lại nhìn Lãnh Tinh Hàn, đáy mắt có một tia nghi hoặc.

"Tôi mất đi Hình Thiên, nhưng cậu ấy vẫn ở bên cạnh tôi," ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn trở nên rét lạnh, "Còn cậu... rõ ràng tôi ở bên cạnh cậu, nhưng cậu lại mất đi tôi!"

Tiêu Thần bỗng nhiên cau chặt mày, cảm xúc biểu lộ trên mặt là sự tức giận, dưới đáy mắt hiện lên tia hốt hoảng trước việc Lãnh Tinh Hàn dễ dàng nhìn ra tâm tư của anh ta.

"Tiêu Thần, hiện giờ cậu có cảm thấy thoải mái không? Cảm giác đã báo được thù thế nào?" Giọng của Lãnh Tinh Hàn rất khẽ, nhưng lại giống như một cái búa khổng lồ đập vào trong đáy lòng Tiêu Thần. Chính từ lúc quan hệ bị cắt đứt, thì quan hệ của Dạ và Ứng đã không còn tồn tại nữa, "Mục đích của cậu chính là tôi, Hình Thiên... thậm chí Thiên Thanh cũng bị tính kế, bởi vì cậu biết rõ tôi không muốn mất đi bất cứ ai, cho nên cậu lựa chọn để tôi phải mất đi A Thiên, cậu biết tôi yêu Thiên Thanh như thế nào, cho nên cậu thiết kế người trà trộn bên cạnh Thiên Thanh, cho dù tôi biết rõ phát súng trí mạng kia không phải do Thiên Thanh bắn, nhưng... tôi và cô ấy vĩnh viễn có một rào cản. Hình Thiên chết đi là sự trả thù lớn nhất với tôi. Tiêu Thần... trên đời này quả nhiên cậu là người hiểu rõ tôi nhất!"

Dứt lời, Lãnh Tinh Hàn đột nhiên cười lớn lắc đầu, "Không, có lẽ... còn có một người hiểu rõ tôi hơn cậu! Một người trước giờ luôn đánh cờ là tôi lại trở thành quân cờ của các người. Tài nghệ của tôi không bằng người ta thì có thể trách ai đây, nhưng... các người cũng sẽ phải trả một cái giá đắt."

Lãnh Tinh Hàn nhìn Tiêu Thần thật lâu, sau đó xoay người rời đi, cho dù Tiêu Thần cũng là một quân cờ thì sao? Cho dù Thiên Thanh bị lợi dụng thì như thế nào... Cuối cùng cũng không ai có thể đổi được tính mạng của A Thiên về!

*

Trước hành động sai lầm lần này dẫn đến việc vận chuyển vật tư xuất khẩu của tập đoàn Thiên Lân cho nước F xảy ra vấn đề lớn, các cơ quan chính phủ cấp cao vô cùng tức giận. Cục cảnh sát từ Tổng cục trưởng Trương Mộ Dương cho tới Thượng Quan Mộc đều phải viết một bản báo cáo rất dài, thể nhưng cho dù như vậy thì cũng vẫn không cứu vãn được những tổn thất kia.

Tại hội trường phòng họp của quan chức lãnh đạo chính phủ thành phố A.

Trương Mộ Dương cùng các nhân viên của cục cảnh sát đều ngồi ở đó, tất cả đều mang sắc mặt không tốt chút nào. Chiếc bút trong tay Thượng Quan Mộc liên tục xoay tròn, trên khuôn mặt lạnh lùng cũng giăng kín mây đen. Là chỉ huy của hành động lần này, Mộ Thiên Thanh cũng phải có mặt ở đây. Hôm nay, lãnh đạo cấp cao của chính phủ hẹn gặp Cục cảnh sát và lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Thiên Lân tới để đàm phán và giải thích về sai lầm trong sự việc vừa qua.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, thay vì nói là đàm phán, chi bằng nói thẳng ra là chính phủ ra mặt hòa giải. Xét trên lập trường chính trị mà nói thì cái gọi là Anti-Triads (phản kháng) có đôi lúc cũng không quan trọng đến vậy. Việc hiện giờ cần giải quyết cấp bách ở đây là con thịnh nộ của Thiên Lân và đồng vật tư xuất khẩu cho nước F kia.

Hội nghị lần này do Thượng Quan Dịch chủ trì, khi ông ta tiến vào phòng họp, đầu tiên ông ta liếc nhìn Thượng Quan Mộc, sau đó nhìn sang Mộ Thiên Thanh đang đứng mím môi, trong lòng quả thật không nói được nên lời cái cảm xúc rồi rấm rấm này. Cô gái này... hình như toàn gây ra những chuyện phiền toái không.

"Chủ tịch Thượng Quan, đã mười giờ rồi!" Thư kí nhỏ giọng nhắc nhở, ngụ ý chính là đã tới giờ mở cuộc họp, thế nhưng người của Thiên Lân vẫn chưa thấy xuất hiện.

Lời nói của thư kí không lớn, nhưng ai cũng có thể nghe thấy được trong không gian yên tĩnh của phòng họp. Tất cả mọi người đều nhìn đồng hồ theo phản xạ, nhưng cũng không có một ai mở miệng nói chuyện.

Trong lòng của Trương Mộ Dương cũng bắt đầu bất ổn, ông ta cũng biết khá rõ thủ đoạn của Lãnh Tinh Hàn này, nhiều năm qua anh lấy được không ít lợi ích từ chỗ ông, mặc dù không biết anh ta là thủ lĩnh của Dạ Ứng, nhưng quả thực cũng có thể mơ hồ đoán được. Nhưng với vị trí của ông ta hiện tại, nếu có xảy ra chuyện gì cũng có thể đẩy cấp dưới ra bất cứ lúc nào, ông ta sẽ không ngu ngốc chọc vào tổ ong làm gì. Trải qua chuyện lần này, ông ta không ngồi yên được nữa, sợ Lãnh Tinh Hàn vì cái chết của Hình Thiên mà cuộc đàm phán với chính phủ cũng hủy bỏ, đến lúc đó cùng lắm cá chết lưới rách, ông ta cũng đành phải nói ra hết mọi chuyện thôi..

"Đợi một chút!" Dù sao Thượng Quan Dịch cũng đã lăn lộn trong giới chính trị nhiều năm, sau khi nghe lời nhắc nhở của thư kí, trên khuôn mặt vẫn bình tĩnh không có bất kì cảm xúc nào.

Thư kí khẽ gật đầu, rồi lui sang một bên.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, bầu không khí trong phòng họp bắt đầu trở nên ngưng trọng khiến người ta không cách nào hít thở đều được. Trong khi tất cả mọi người không thể dồn nén được nữa thì cửa phòng họp được mở ra, Lãnh Tinh Hàn hờ hững đứng ở trước cửa... Đôi mắt ưng của anh nhìn về phía Thượng Quan Dịch đang ngồi ở vị trí đầu, một tay anh đang đút trong túi quần, từng bước chân trầm ổn đi về phía trước...

Tất cả mọi người đều theo phản xạ nhìn về phía sau anh, nhưng lại không có ai ở đấy nữa cả. Lúc này, mọi người lại thần thò, cái người tên Hình Thiên lúc nào cũng đi theo sau Lãnh Tinh Hàn như hình với bóng kia thật sự đã chết rồi!

Lãnh Tinh Hàn ngồi vào vị trí được sắp xếp, thiếu đi Hình Thiên giống như thế giới này trở nên hiu quạnh hơn. Rõ ràng là CEO của một tập đoàn lớn, nhưng vì sự ra đi của Hình Thiên, nên bên cạnh anh đã không còn một ai nữa.

Khoảnh khắc khi Mộ Thiên Thanh nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn, mũi của cô bỗng nhiên chua xót. Gần đây, ngoại trừ lễ truy điệu của Hình Thiên ra, cô không còn gặp được Lãnh Tinh Hàn nữa, cô không tới biệt thự của anh, anh cũng không đi tìm cô, giống như... trong nháy mắt, bọn họ đã trở thành những người xa lạ.

"Lãnh thiếu, về chuyện vận chuyển vật tư cho nước F..."

"Chủ tịch Thượng Quan, hôm nay tôi đến đây chỉ có một yêu cầu!" Lãnh Tinh Hàn khó có dịp không nể mặt mà cắt ngang lời Thượng Quan Dịch nói, "Tôi muốn tất cả những người của Dạ Ưng ở trong cục, nếu không không bàn bạc gì nữa!"

Thượng Quan Mộc bỗng nhiên nhú mày, cái bút đang xoay tròn trong tay cũng bị cầm cố định, ánh mắt của anh ta âm trầm lạnh lùng nói: "Không được!"

Lãnh Tinh Hàn không thèm liếc nhìn Thượng Quan Mộc lấy một cái, khoe miệng nở nụ cười trào phúng, đôi mắt đen láy thâm trầm nhìn Thượng Quan Dịch, đợi chờ câu trả lời của ông ta.

"Chuyện của Dạ Ưng đều bị mọi người theo dõi tường tận, chuyện này..." Thượng Quan Dịch cũng không ngờ rằng Lãnh Tinh Hàn lại phách lối trực tiếp đưa ra điều kiện này như vậy, sắc mặt của ông ta trở nên không tốt chút nào, "E rằng không dễ làm!"

Lãnh Tinh Hàn khề rử mắt, che giấu hàn quang sâu trong đáy mắt, khi đôi mắt ngược lên một lần nữa, dưới đáy mắt đã không còn bất cứ thứ gì, không có cả một tia gọn sống: "Vậy thì... tôi cũng chỉ có thể làm trái với ước hẹn, gọi luật sư tới giải quyết vậy!"

Dứt lời, Lãnh Tinh Hàn thậm chí còn đứng dậy muốn đi theo hướng ra khỏi phòng họp.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc không biết phải phản ứng như thế nào, không ai có thể ngờ rằng Lãnh Tinh Hàn lại kiêu ngạo, phách lối đến mức dắt mũi cả chính quyền như thế này.

"Anh không sợ chính phủ sẽ hạ sát chiêu với Thiên Lâm sao?" Lời nói của Thượng Quan Dịch mang theo sự oai phong của quan lớn.

Bước chân của Lãnh Tinh Hàn chậm lại, đôi môi mỏng khề nhếch lên nụ cười vui vẻ gian manh. Ngay khi mọi người trong phòng họp đều cho rằng lời nói của Thượng Quan Dịch đã hù dọa được Lãnh Tinh Hàn thì anh ta lại chậm rãi xoay người, đôi mắt hàm chứa ý trào phúng nhìn Thượng Quan Dịch, lạnh lùng nói: "Nếu là vậy... Chủ tịch Thượng Quan tại sao còn muốn sắp xếp buổi đàm phán này làm gì? Làm như vậy chẳng phải tự rước nhục cho Cục cảnh sát và chính quyền hay sao?"

Thượng Quan Dịch trầm mặc, ông ta quả thật không thể phản bác lại được câu hỏi ngược này của Lãnh Tinh Hàn.

Lãnh Tinh Hàn rất thông minh, thông minh đến mức người bình thường chỉ thấy mười bước trước mắt, bản thân anh ta lại có thể thấy được một trăm bước. Khi anh ta tiếp nhận Thiên Lâm thì cũng là lúc con số quyền góp trắng trợn cho chính phủ cũng lên như điều gặp gió, nếu vô duyên vô cớ đập tan cả tập đoàn Thiên Lâm, chính phủ sẽ không thể nào chịu được áp lực từ phía toàn bộ dân chúng. Để chính phủ có thể tồn tại được, đôi khi vì đạt một mục đích nào đó mà cũng sẽ phải thỏa hiệp...

"Chủ tịch Thượng Quan, tôi chờ đợi câu trả lời thuyết phục của ông!" Lãnh Tinh Hàn thu ánh mắt lại, "Cũng nhắc nhở chủ tịch Thượng Quan một câu, tôi bận rất nhiều việc, hi vọng ngài đừng để tôi phải chờ đợi quá lâu..."

Lần này, Lãnh Tinh Hàn không dừng lại nữa mà trực tiếp rời khỏi, khiến tất cả mọi người trong phòng họp đều phải hai mắt nhìn nhau, mà trong đó, sắc mặt của Thượng Quan Mộc là khó coi nhất. Anh ta vốn dĩ là người kiêu ngạo, trong một trường hợp có thể trả treo như thế này lại chỉ có thể im lặng như vậy?

Mộ Thiên Thanh đột ngột đứng dậy, thậm chí cô cũng không suy nghĩ được nhiều đã nhanh chóng đuổi theo Lãnh Tinh Hàn. Trong lúc cửa thang máy đang đóng lại thì chân của cô liền ngăn ở giữa cửa...

Lãnh Tinh Hàn nhìn Mộ Thiên Thanh, sắc mặt lạnh lùng mà hờ hững. Mộ Thiên Thanh đứng giữa cửa thang máy, cánh cửa cứ đóng vào lại mở ra, mở ra lại đóng vào, tình thế cứ thế giằng co không kẻ thắng.

"Độc sát Mộ có gì chỉ giáo?" Một câu nói cũng phải sạch quan hệ của hai người.

Trái tim của Mộ Thiên Thanh đột ngột co rút đau đớn, đau đến mức khiến cô quên cả hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Cuồng vọng hô mưa gọi gió

Editor: Nana Trang

"Độc sát Mộ có gì chỉ giáo?"

Mộ Thiên Thanh cứng người trước cách xưng hô xa lạ này của Lãnh Tinh Hàn, qua một lúc lâu mới cắn chặt răng nói: "Dạ Ứng đã làm ra nhiều chuyện xấu như vậy, vậy mà anh còn uy hiếp chính quyền thành phố A phải thả họ ra sao?"

Hai tay của Lãnh Tinh Hàn đút trong túi quần, đôi mắt đen láy như mực chăm chú nhìn Mộ Thiên Thanh, anh nhìn cô, không biết vì sao lại không thể nhìn vào bờ môi ấy, hỏi ngược lại cô: "Uy hiếp thì sao?"

Mộ Thiên Thanh nhất thời không biết phải phản ứng trước thái độ liều lĩnh không có khuôn phép này của Lãnh Tinh Hàn: "Anh... Anh không nên quá phận như vậy!"

"Quá phận sao?" Đôi môi mỏng của Lãnh Tinh Hàn khẽ nhếch lên thành một độ cong, "Dường như Độc sát Mộ đã quên rồi... Tôi, cũng là người của Dạ Ứng, việc cứu bọn họ ra chẳng qua cũng chỉ là bổn phận mà thôi."

Mộ Thiên Thanh bỗng nhiên nắm chặt nắm tay, cô chưa từng nhìn thấy bộ dạng ngông nghênh không ai bì nổi này của Lãnh Tinh Hàn, giống như vị Đế Vương duy ngã độc tôn trên vùng trời này, không có bất kỳ người nào tồn tại có thể ngăn cản được hành động của anh.

"Nếu có chứng cứ, nhất định chính tay tôi sẽ bắt anh!" Mộ Thiên Thanh cảm thấy khó thở, cô dùng sự tức giận để che giấu sự bi thương trong lòng, cô sợ dáng vẻ này của Lãnh Tinh Hàn, giờ đây anh giống như một con sư tử, trong mắt đều là sự hung tàn trước con mồi của mình, điều đó khiến cô không có cách nào cảm giác được tình cảm ngày xưa nữa, có... thì cũng chỉ còn là sự căm hận đến mức hủy thiên diệt địa.

Lãnh Tinh Hàn cười lạnh, chẳng qua nụ cười này lại không đạt tới đáy mắt. Anh chậm rãi nâng tay lên vẫy loạn trước mặt Mộ Thiên Thanh, ngông nghênh lạnh lùng nói: "Thấy không... Đây là tay của tôi, chỉ cần tôi muốn thì tất cả đều có thể bị khống chế trong lòng bàn tay tôi!"

Mộ Thiên Thanh hoàn toàn không biết phải đáp trả như thế nào, cái khí thế "lật tay úp mây làm mưa" này đã được Lãnh Tinh Hàn biểu lộ ra vô cùng khi phách trong tình huống này. Giờ đây, Lãnh Tinh Hàn không lạnh lùng giống như xưa nữa, toàn thân của anh đều tản ra sự gian manh ngang ngược. Anh nhếch môi, đột nhiên khẽ vươn tay ra, kéo Mộ Thiên Thanh vào trong thang máy, xoay một vòng, giam cầm Mộ Thiên Thanh với vách tường thang máy.

Sắc mặt của Mộ Thiên Thanh biến thành kinh hãi, hô lớn theo bản năng: "Anh muốn làm gì?"

"Muốn làm gì sao?" Lãnh Tinh Hàn khẽ thì thầm, cánh cửa thang máy sau lưng đóng lại vang lên tiếng bíp, anh cup mi mắt xuống giống như đang suy nghĩ câu hỏi mà Mộ Thiên Thanh vừa đặt ra cho anh, trong đôi mắt đen láy thâm trầm đều là sự bi thương, tràn ngập bi thương cùng với rồi rấm. Lãnh Tinh Hàn chậm rãi ngước mắt lên, dùng đôi mắt đen như mực kia nhìn Mộ Thiên Thanh, một bên là chuyện tình yêu xưa cũ của một cô gái, một bên là người phụ nữ mà bản thân muốn bảo vệ, thế nhưng hiện giờ anh và cô lại bị ngăn cách bởi một bức tường, "Thiên Thanh, em có biết đối với tôi mà nói Hình Thiên là sự tồn tại như thế nào không?"

Trục bánh xe của câu chuyện dần biến tốc, Lãnh Tinh Hàn giờ tay lên, ngón tay thon dài khẽ lướt qua gò má của Mộ Thiên Thanh, làn da thô ráp cọ qua da thịt khiến Mộ Thiên Thanh run rẩy.

"Cậu ấy không phải thư ký của tôi, cũng không phải người hầu, cậu ấy là anh em của tôi, em có hiểu không?" Lãnh Tinh Hàn nhắm hai mắt lại, sâu trong đôi đồng tử đen láy không đánh tan được sự cô tịch cùng với ưu thương, "Thiên Thanh, em có từng nghĩ tại sao tôi yêu em, nhưng hoàn toàn lại không muốn ở cùng em hay không?"

Toàn thân Mộ Thiên Thanh phát run, cô hơi ngửa đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc mà lạnh lẽo của Lãnh Tinh Hàn, trên khuôn mặt bình tĩnh giống như thể không có bất cứ cảm xúc nào, nhưng trong đôi mắt đen như diệu thạch kia lại giống như có một con lốc xoáy đen đang muốn chiếm đoạt tất cả những thứ xung quanh nó không sót thứ gì.

"Đơn giản là vì... chúng ta mãi mãi là người của hai thế giới khác nhau..." Giọng nói trầm lắng mà tràn ngập từ tính vang lên, "Em là quan, tôi là kẻ trộm... Cuộc sống của em phải ở dưới ánh mặt trời mới có thể tồn tại, còn tôi, chỉ có thể tồn tại được trong bóng tối mà thôi..."

Giọng nói của Lãnh Tinh Hàn lộ ra một chút ưu thương đặt trong lòng của Mộ Thiên Thanh. Đôi môi của cô mím chặt, chẳng may may nhúc nhích, để Lãnh Tinh Hàn tùy ý lướt ngón tay trên da thịt cô, cuối cùng vuốt ve bờ môi của cô. Ánh mắt của cô chớp động nhìn gương mặt của Lãnh Tinh Hàn đang gần trong gang tấc, trong lòng dồn nén khó diễn tả thành lời.

"Tôi không phải là mặt trời nhỏ của em, tôi chỉ là một đám mây đen trầm đục mà thôi," ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn ngày càng thâm sâu, "Những đóa hoa hướng dương đứng bên cạnh tôi chỉ có thể héo rũ đi... Em biết không? Vì em, tôi nguyện từ bỏ bóng tối xung quanh mình, tôi muốn sống dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, chỉ vì có thể bảo vệ em. Nhưng tất cả những điều này cũng do A Thiên thúc đẩy!"

Đồng tử của Mộ Thiên Thanh mở lớn, cô không phải người ngốc, đương nhiên hiểu được ý của Lãnh Tinh Hàn là gì. Trong nội tâm của cô hốt hoảng tột độ, cô không biết phải đối mặt như thế nào, mấy ngày nay cô không ngủ được giấc yên lành nào, vừa nhắm mắt lại liền nhìn thấy khuôn mặt tri thức của Hình Thiên, và cả ánh mắt lên án của Tiểu Nhiên khi đó nữa.

"Bất kể anh như thế nào thì mấy người vẫn làm những chuyện phi pháp!" Mộ Thiên Thanh cảm thấy khó thở, vậy nên cô dùng lí do này để che giấu đi nội tâm sợ hãi cùng với nỗi đau thương dần lan tỏa kia!

Bàn tay của Lãnh Tinh Hàn đang vuốt ve khuôn mặt Mộ Thiên Thanh bỗng dừng lại, đôi môi mỏng dường như khẽ cong lên. Ánh mắt của anh nhìn Mộ Thiên Thanh càng tinh mịch hơn: "Trái pháp luật sao?!" Một tiếng cười lạnh nhạt báng vang lên, lạnh lùng nói, "Trên thế giới này, chỉ cần tôi muốn, pháp luật cũng nằm trong tay tôi!"

"Lãnh Tinh Hàn, anh đừng quá cuồng vọng!" Mộ Thiên Thanh bị Lãnh Tinh Hàn bức đến bước đường cùng, cô cực kì sợ hãi cái ngông cuồng này của Lãnh Tinh Hàn

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Lợi dụng

Editor: Nana Trang

Khi Đường Lam đến MG tìm Lãnh Tinh Hàn thì anh đang uống rượu cùng một số người trong phòng VIP, ngồi bên cạnh là một người phụ nữ ăn mặc cực kì hở hang. Cô nhìn tình cảnh trước mặt, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

"Ái chà, Lãnh thiếu, đây không phải là quản lý Đường của Thiên Lâm hay sao?" Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi có vẻ ngoài coi như cũng đẹp trai, nhưng lúc nói chuyện lại mang bộ dạng lưu manh đang nghiêng người, nhướn mi nhìn Đường Lam, "Đường mỹ nữ nửa đêm rồi vẫn còn bán mạng vì Lãnh thiếu, quả nhiên là chuyên nghiệp."

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Đường Lam ngoại trừ kinh ngạc khi mới tiến vào ra, thì lúc nhìn thấy người đang ngồi trên ghế sofa đằng kia liền lập tức đổi sang nụ cười chuyên nghiệp "Lãnh thiếu thật là có phúc khí, có ai mà không biết năng lực xuất sắc của Đường mỹ nữ, chỉ là bỏ mặc xí nghiệp nhà mình, lại thích đến làm cho Thiên Lâm..." Người đàn ông ngồi bên cạnh Lãnh Tinh Hàn lười biếng gác tay lên thành ghế sofa, một cánh tay đang cầm cốc rượu lắc nhẹ đặt trên đùi, trong đôi mắt còn ý trêu tức.

"Đó là nhờ Lãnh thiếu đã nhận ra được năng lực của tôi," Đường Lam nghe ra được ý châm chọc trong lời nói của người kia, trong lòng cũng thoáng bùng lên lửa giận, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp như cũ, "Hơn nữa... Tôi lên tới Thiên Lâm, cha sẽ vui khi thấy sự việc thành công, không giống như Phong thiếu cả ngày không làm việc gì cả, bác Phong phải một mình chống đỡ."

Phong Trạ cũng không quan tâm tới lời chế nhạo của Đường Lam, chỉ nhún vai cười. Tần Diệp mới vừa nói cũng mỉm cười, sau đó mời Đường Lam ngồi xuống.

Đường Lam sáng khoái nhận lời, ngày thường nếu không do yêu cầu của công việc, thì cô cũng sẽ không đến những nơi ăn chơi trăng hoa dạng này. Hơn nữa, những nhân vật xuất hiện ngày hôm nay đều là những nhị đại của gia đình có quyền, có tiền, bình thường rất ít khi tụ tập đầy đủ như thế này. Vậy nên cô cũng sẽ không câu nệ, chỉ âm thầm không thoải mái ở trong lòng trước hành động của Lãnh Tinh Hàn mà thôi.

"Sao hôm nay mọi người lại có hứng như vậy?" Đường Lam ngược mắt liếc nhìn mỹ nữ cầm ly rượu đang dính lấy Lãnh Tinh Hàn, lạnh nhạt hỏi.

"Lãnh thiếu có một hạng mục mới tìm bọn tôi tới cùng nói chuyện, tất cả mọi người đều có hứng thú mới tụ tập ngồi đây." Tần Phong bình tĩnh nhìn Đường Lam, khoe miệng khẽ nở nụ cười quyến rũ, mờ ám.

Phong Trạ nâng ly rượu, uống một ngụm, sau đó mới từ từ nói: "Đang trò chuyện vui vẻ thì cô gọi điện thoại đến, cũng đúng lúc mọi người còn thiếu một bạn t..."

Đường Lam nghe thấy lời Phong Trạ nói, lập tức lạnh mặt cắt ngang: "Phong thiếu, xin hãy tự trọng!"

"Tự trọng?" Phong Trạ nhìn mọi người xung quanh, buông tay, mỉm cười, cố ý giả ngu hỏi, "Tôi nói có gì sai sao?"

"Anh!" Đường Lam cảm thấy ngọt nhạt, khó thở, thế nhưng lại phải bắt lực trước một kẻ bất cần đời, phong lưu thành thói quen như Phong Trạ trước mặt này. Cuối cùng, Đường Lam dứt khoát xoay mặt đi, không nói thêm câu gì nữa.

Từ đầu đến cuối, Lãnh Tinh Hàn đều không nói một câu nào, chỉ hờ hững uống ly rượu trong tay. Xưa nay anh vốn rất ít tham gia những buổi tụ họp kiểu này, hôm nay sau khi Đường Lam gọi điện thoại cho anh thì Phong Trạ cũng gọi tới, cho nên anh mới tới đây, bây giờ còn chưa phải thời điểm thích hợp để công bố về MG ra ngoài ánh sáng.

"Không được bắt nạt người của tôi!" Giọng Lãnh Tinh Hàn âm trầm truyền đến, đôi mắt ung hơi ngược lên, đôi mắt đen láy như mực lạnh lùng nhìn sang.

Phong Trạ bĩu môi, ý cười bên khóe môi của Tần Diệp càng sâu hơn, lại chế giễu thêm hai câu, cuối cùng quay về vấn đề hạng mục.

Ánh mắt của Đường Lam vô thức nhìn về phía Lãnh Tinh Hàn, cũng không phải chuyện kì lạ gì khi anh nói đỡ cho cô, dù sao bề ngoài Lãnh Tinh Hàn thể hiện là người lạnh lùng, nhưng cũng là người thích bao che khuyết điểm. Chỉ khi nghe bọn họ nhắc tới hạng mục đang bàn tới, cô bỗng nhiên hoàn hồn, đáy mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Đường Lam thi thoảng chen vào được vài câu, cơ bản phần lớn thời gian đều lặng lẽ nhìn Lãnh Tinh Hàn... Giờ phút này, Lãnh Tinh Hàn không lạnh lùng cự tuyệt cách xa người khác cả gần dặm như thường ngày, từ sau khi chuyện của Hình Thiên qua đi, toàn thân anh tỏa ra một cỗ hơi thở cuồng dã, anh của bây giờ... càng khiến cô cảm thấy nguy hiểm hơn.

Mấy người cùng nói chuyện với nhau đến khi tối muộn, Lãnh Tinh Hàn cũng biết chừng mực, dẫn theo Đường Lam rời đi, để lại không gian riêng cho Phong Trạm và Tần Diệp...

"A Diệp, cậu có ý kiến gì với hạng mục lần này của Lãnh thiếu không?" Phong Trạm thay đổi thái độ bất cần đời vừa rồi, nghiêm túc hỏi.

"Không có ý kiến gì cả!" Tần Diệp mỉm cười, đáy mắt tỏa ra hơi thở thâm trầm.

Phong Trạm hí hóp mắt mỉm cười, chế giễu nói: "Lãnh thiếu đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho thật hoành tráng. Hôm nay Đường Lam đến đây, thật ra tâm tư của cậu lại không để tâm tới hạng mục này nhì."

Tần Diệp nhún vai, nở nụ cười quyến rũ, mờ ám: "Thật ra hạng mục này đối với tôi mà nói cũng không là gì cả, trong lòng cậu cũng hiểu được Lãnh Tinh Hàn làm vậy là muốn tiền của chúng ta, anh ta có muốn đấu với ai cũng không liên quan gì đến chúng ta cả. Cho dù lấy chúng ta ra làm bia đỡ đạn thì thế nào? Dù sao cũng không lỗ gì cả."

Phong Trạm vừa nghe xong, cười lắc đầu: "Còn tưởng cậu nhìn trúng Đường đại mỹ nữ kia chứ." Thấy trong mắt Tần Diệp lóe lên tia sáng, Phong Trạm tiếp tục nói, "Đường Lam quả thật đã lãng phí bản thân quá rồi. Cô nàng biết rất rõ dù có ở bên cạnh Lãnh Tinh Hàn thì cũng vẫn không chiếm được cái gì, nhưng vẫn không muốn rời đi. Biết rất rõ Lãnh Tinh Hàn đang lợi dụng mình, vậy mà cô ta vẫn giả bộ cười vui vẻ... Cô nàng này, không biết nên nói là mạnh mẽ hay ngốc nghếch đây."

"Phụ nữ như vậy mới có thể yêu!" Tần Diệp lắc lư cái ly trong tay, đáy mắt lướt qua chút tính toán.

*

Sau khi Lãnh Tinh Hàn bước ra khỏi phòng VIP thì dẫn Đường Lam đi thẳng xuống tầng dưới. Ra khỏi MG, đúng lúc đội ngũ kiểm tra xuất hiện xung quanh, những ánh đèn báo hiệu xanh đỏ nhấp nháy trước tầm mắt của mọi người.

Lãnh Tinh Hàn bỗng nhiên dừng bước, một tay của anh đút trong túi quần, ánh mắt thâm trầm nhìn bóng dáng trước mặt... Giờ phút này, Mộ Thiên Thanh đang cầm giấy bút hỏi thăm điều gì đó, rõ ràng đã là đốc sát thực tập, nhưng lại không có bất kì giấy tờ chứng minh thân phận gì, vẫn đứng đó kiểm tra.

Đôi mắt đen láy như mực của Lãnh Tinh Hàn dần biến thành thâm sâu, cô ấy chính là người như vậy, cho dù trước đó đã phải nhận lấy bao nhiêu uất ức, nhưng khi làm việc thì như không màng đến tính mạng mình...

Mộ Thiên Thanh dường như cảm nhận được điều gì đó, cô theo bản năng ngẩng đầu lên, tầm mắt vừa vận đối diện với ánh nhìn của Lãnh Tinh Hàn. Khoảnh khắc nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn, lòng của cô dần trầm xuống, dùng hết sức nắm thật chặt cây bút trong tay.

Đường Lam nhìn Mộ Thiên Thanh, lại ngược nhìn Lãnh Tinh Hàn, đôi môi kiều diễm khẽ mím lại, vòng tay lên cánh tay của Lãnh Tinh Hàn: "Hàn, chúng ta đi thôi chứ?"

Giọng nói mềm mại cùng với cảm giác ngà say truyền đến, Lãnh Tinh Hàn thu hồi tầm mắt, không nhìn Mộ Thiên Thanh thêm nữa, đi về phía xe của mình...

Đường Lam đi cùng anh, cô ta vẫn không chịu buông Lãnh Tinh Hàn ra, cũng không chịu đi về xe của mình. Lúc Lãnh Tinh Hàn mở cửa xe ghé lái phụ cho cô ta, thì trong khoảng khắc đó, lòng cô ta như có cái gì đó sắp nổ tung, thậm chí quên cả nhúc nhích cứ đứng ngây ra đó.

"Lên xe!" Giọng nói trầm thấp của Lãnh Tinh Hàn truyền tới, bình tĩnh không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Trong phút chốc Đường Lam cảm thấy cái mũi chua xót, đôi mắt hạnh chớp chớp nhìn Lãnh Tinh Hàn, lúc này, bản chất kiêu ngạo của cô ta nhắc nhở bản thân không được lên xe, nhưng cái kiêu ngạo đó lại không thể đối gạt được trái tim của chính mình.

Đường Lam âm thầm hít một hơi thật sâu, sau đó lên xe, ánh mắt vẫn nhìn Lãnh Tinh Hàn ngồi ở vị trí lái xe, chưa bao giờ rời đi chỗ khác... Cô ta biết rõ anh đang lợi dụng mình, nhưng ngoại trừ chua xót ra, cô ta lại không có bất cứ oán niệm nào.

Đường Lam, mày đã quá lãng phí bản thân mình rồi. Cả buổi tối nay, anh ấy chỉ đang lợi dụng mày mà thôi, nhưng mày vẫn giả bộ diễn trò cùng với anh.

Khóe miệng nở nụ cười tự giễu, ánh mắt của Đường Lam chuyển về phía kính xe, chiếc xe càng đi xa, bóng dáng của Mộ Thiên Thanh cũng từ từ biến mất khỏi tầm mắt...

Mộ Thiên Thanh dùng lực rất lớn nắm thật chặt cây bút trong tay, ngòi bút đâm vào da thịt của cô lúc nào không hay, cô chỉ biết cơn đau da thịt không

thầm tháp gì, không có cách nào so sánh được với con đầu đang giằng xé trong lòng của cô.

"Hey, madam này, cô còn câu hỏi gì nữa không đây, tôi không có nhiều thời gian để đứng đây với cô đâu!" Người vốn đang bị hỏi, thấy nét mặt của Mộ Thiên Thanh thì quay đầu nhìn theo, sau đó cười giễu cợt.

Hai mắt của Mộ Thiên Thanh vẫn sững sờ nhìn hướng chiếc xe của Lãnh Tinh Hàn biến mất, hoàn toàn không chú ý tới lời nói của đối, Lý Dược đi tới, hỏi thăm cô có sao không, lúc này cô mới lấy lại tinh thần, âm thầm cắn chặt răng, lắc đầu.

"Đề tôi hỏi cho!" Lý Dược thấy sắc mặt của Mộ Thiên Thanh không được tốt, cầm lấy bản ghi chép trong tay của cô, nói, "Cô vào trong xe nghỉ ngơi chút đi!"

Mộ Thiên Thanh nhìn Lý Dược, cũng không cựa mạnh nữa, gật nhẹ đầu rồi rời đi. Cô kéo lê thân thể nặng nề bước vào trong xe cảnh sát... Ngồi vào chỗ, Mộ Thiên Thanh mệt mỏi nằm dựa lên ghế, ánh mắt nhìn lên bảng hiệu MG vẫn đang nhấp nháy lấp lánh.

"Muốn để một người đàn ông thích mình thì phải có tính rụt rè của một người phục nữ."

Bỗng nhiên, sống mũi của Mộ Thiên Thanh cay xè, hốc mắt đọng đầy nước mắt. Ban đầu chuyện Tiểu Nhiên xúi giục đi tìm Vương Chí Huy vẫn rất rõ ràng trong đầu, vốn tưởng rằng tình cảnh lần đầu tiên gặp gỡ Lãnh Tinh Hàn sẽ mơ hồ, không thể nhớ rõ được, thế nhưng cô lại có thể nhớ rất rõ ràng câu nói đầu tiên mà anh nói với cô...

"Tôi lái xe, chưa bao giờ chờ phụ nữ!"

Những giọt lệ nóng hổi rơi từ hốc mắt của Mộ Thiên Thanh xuống, cô bỗng nhiên ôm thật chặt nơi trái tim mình đang đập, chỗ đó đau quá, đau đến mức khiến cô không thể thở được...

Sắc mặt của Mộ Thiên Thanh đau đớn, cắn chặt bờ môi, hai hàng nước mắt đầm lệ mơ hồ nhìn tám hình trước mặt, cô bỗng nhiên khóc òa lên... Những ngày này cô đã phải chịu đựng sự đau đớn, bây giờ là thời khắc bạo phát.

Tiếng khóc lớn vang vọng trong đêm, Mộ Thiên Thanh vùi mặt vào hai đầu gối, cả thân thể không ngừng run rẩy... Cô không nhớ rõ dáng vẻ khóc lóc suy sụp như thế này của mình xuất hiện từ khi nào, từ sau khi ba mẹ qua đời, cô chưa bao giờ khóc như thế này nữa. Cô cho rằng bản thân sẽ không hối hận, mỗi ngày cô luôn không ngừng tìm lí do cho mình để kiềm chế áy náy trong lòng, nhưng ánh mắt lên án của Tiểu Nhiên hay sự lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn, tất cả đều không ngừng đánh nát trái tim của cô. Cô lao đầu vào làm việc để đánh lạc hướng bản thân mình, nhưng trong cơn mộng mỗi đêm, tất cả những gì cô mơ thấy đều là hình ảnh tuyệt vọng của Tiểu Nhiên ngày hôm đó, còn cả ánh mắt bị thương của Lãnh Tinh Hàn... Thế nhưng, khi cô còn đang cố gắng chống đỡ, thì với sự việc vừa xảy ra kia đã đánh đổ cô, khiến bức tường mong manh còn cố gắng chống đỡ cũng suy sụp hoàn toàn.

Hà Tuấn cầm bản ghi chép mới chỉnh sửa xong đứng bên ngoài xe, nghe thấy tiếng khóc bên trong thì sắc mặt trầm trọng vô cùng, mấy lần anh ta muốn mở cửa xe, cuối cùng vẫn buông tay... Trước giờ, Mộ Thiên Thanh luôn mang bộ dạng kiên cường, cho dù bị thương, cho dù bị người khác hăm hại cũng chưa bao giờ sụp đổ đến mức này, chuyện lần này... đã hoàn toàn đánh gục cô rồi.

Hà Tuấn cup mắt, nặng nề thở dài một tiếng, cuối cùng rời đi, dặn dò người khác không nên tới gần, để cho Mộ Thiên Thanh một không gian riêng giải tỏa...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Ác mộng, bị thương lan tràn

Editor: Nana Trang

Màn đêm tĩnh lặng, đắm chìm trong nỗi bi thương không nói thành lời, có khóc lớn hơn nữa cũng không thể kéo hết những suy nghĩ đau thương và xót xa này đi.

Mộ Thiên Thanh kéo lê tấm thân mệt mỏi đi trên con đường thanh vắng trong đêm khuya. Rõ ràng lúc nào cũng một mình đi trên con đường này, thế nhưng giờ lại bàng hoàng nhận ra bản thân cô độc đến vậy. Khi đã đứng trước cửa nhà, chìa khóa đã cắm vào ổ, nhưng vẫn không chuyển động, đơn giản là vì... trong phòng đã không còn ấm áp, không còn những nỗi chờ mong nữa rồi.

Mộ Thiên Thanh khẽ chớp chớp mắt, một lần nữa kiểm chế cảm giác chua xót nơi sống mũi. Cô hít một hơi thật sâu, thở dài một cái, mở cửa đi vào... Mặc dù đã đoán trước trong phòng lạnh lẽo như băng, nhưng Mộ Thiên Thanh vẫn không chịu được mà bật hết đèn lên.

Từ sau khi Thẩm Duyệt Nhiên kết hôn với Hình Thiên thì không còn ở đây nữa, nhưng căn phòng lúc ấy cũng không lạnh như băng hàn như bây giờ, cái lạnh lúc này khiến người ta cảm thấy sợ hãi khó nói thành lời.

Mộ Thiên Thanh tiện tay ném chìa khóa lên bàn, cả thân thể mệt mỏi ngã xuống ghế sofa, cứ ngồi sững sờ tại chỗ, chẳng may may nhúc nhích... Một lúc

lâu sau, Mộ Thiên Thanh cuộn hai chân lại, cánh tay vòng ôm hai đầu gối, vùi mặt vào bên trong khuỷu tay chìm trong ưu tư...

"Nếu như trên bầu trời nhiều mây, có phải hoa hướng dương sẽ ủ rũ không?" Bé gái quay đầu lại, chớp mắt hỏi.

"Không đâu!" Bé trai bình tĩnh trả lời.

"Nhưng hoa hướng dương mất đi mặt trời rồi mà..."

Bé trai nhếch khóe môi, hồ hững nói: "Đấy chẳng qua là mặt cái bên ngoài mà thôi, nội tâm của hoa hướng dương vẫn ở bên cạnh mặt trời, đương nhiên sẽ cùng xoay tròn theo mặt trời rồi!"

"Vậy... lẽ như cũng không thấy cả trong lòng mặt trời thì sao?" Bé gái nhũn mày nhỏ, bịu môi hỏi.

Bé trai trầm mặc một lát mới chậm rãi trả lời: "Nếu quả thật không thấy nữa, đó cũng là vì mặt trời bắt đầu đi không có cách nào bảo vệ hoa hướng dương, mặt trời hi vọng hoa hướng dương cho dù gặp phải bất kì nghịch cảnh nào... cũng có thể sống kiên cường..."

...

Ánh mặt trời buổi sớm xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu sáng vào trong nhà, nhẹ nhàng dừng bên cạnh chiếc ghế sofa. Toàn thân Mộ Thiên Thanh cuộn lại nằm trên ghế sofa, khuôn mặt vận vẹo, hai má lại đỏ lên có chút dị thường.

"Mặt trời nhỏ... Lãnh Tinh Hàn..."

Mộ Thiên Thanh cau mày, bị ác mộng mà còn không ngừng gọi Mặt trời nhỏ và Lãnh Tinh Hàn, hô hấp của cô cũng dần trở nên nặng nề, cả người bắt an cuộn mình càng chặt hơn.

"Cha, mẹ... đừng vứt bỏ con... Mặt trời nhỏ, Mặt trời nhỏ... Đừng đi... Hàn..."

Một tiếng gọi khẽ vang lên, trên khóe mắt đang đóng chặt trào ra một giọt nước mắt trong suốt, nóng hổi lướt qua gò má ửng hồng, lộ ra đáng vẻ mệt mỏi cô đơn...

Mộ Thiên Thanh hơi lắc đầu, đầu nặng nề đau đớn giống như bị một quả tạ đập đi đập lại nhiều lần, chỉ hơi động một chút thôi là đau đến mức phải nhắm mắt lại.

Cô khẽ nhủ mi, chậm rãi mở đôi mắt nặng trĩu ra, đập vào mắt là trần nhà một màu trắng thuần... Mộ Thiên Thanh nghi hoặc chớp mắt, vẫn chưa quen thuộc được với hoàn cảnh hiện tại, trong không khí truyền đến mùi thuốc sát trùng, lúc này cô mới biết mình đang nằm trong bệnh viện.

"Tại sao mình lại ở chỗ này?" Mộ Thiên Thanh lẩm bẩm tự hỏi chính bản thân mình, sau đó ngồi dậy nhìn ngó xung quanh, phòng bệnh đơn chỉ có một mình cô, trên tay cô vẫn còn gấn ống truyền nước.

"Em tỉnh rồi à?!"

Giọng nói ôn hòa từ phía cánh cửa truyền tới, Mộ Thiên Thanh nhìn ra hướng cửa, Thượng Quan Mộc đang cầm hộp cơm trong tay đang đi tới...

"Có cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?" Thượng Quan Mộc đặt hộp cơm xuống, đi lên phía trước sờ cái trán của Mộ Thiên Thanh một chút, thấy cô đã hạ sốt, vẻ nghiêm trọng trên khuôn mặt mới giảm đi một chút, "Em đã ngủ mê man hơn một ngày rồi, ngồi dậy ăn chút đồ ăn nhé?"

"Hơn một ngày rồi?" Mộ Thiên Thanh hỏi, thấy Thượng Quan Mộc gật đầu, đôi mày nhíu chặt lại, "Tại sao em lại ở chỗ này?"

Thượng Quan Mộc nghe thấy câu hỏi của Mộ Thiên Thanh, động tác trong tay cũng ngừng lại một chút, không hiểu hỏi: "Em không biết tại sao mình lại ở bệnh viện?"

Mộ Thiên Thanh mờ mịt lắc đầu.

"Anh nhận được điện thoại bệnh viện gọi tới," khuôn mặt của Thượng Quan Mộc hiện lên vẻ nghi hoặc, "Hôm qua em không đi làm, người trong cục gọi điện thoại cho em nhưng không thấy ai nghe máy, sau đó không lâu thì anh nhận được điện thoại của bệnh viện nói em phát sốt phải nhập viện... Lúc ấy anh tưởng em đã nói cho y tá biết số điện thoại của anh..."

Trong phòng bệnh, hai người cùng lâm vào trầm mặc, đợi khi y tá tới, Mộ Thiên Thanh liền hỏi thăm xem ai là người đã đưa cô tới bệnh viện, nhưng y tá này cũng không biết gì cả, nói hôm qua không phải ca trực của cô ấy.

Thượng Quan Mộc cảm thấy sự việc có gì đó kỳ lạ, anh liền đi hỏi thăm y tá trực ngày hôm qua, nhưng về mặt của y tá kia cũng mờ mịt, nói Mộ Thiên Thanh được chuyển từ phòng cấp cứu tới, lúc ấy người đưa bệnh nhân tới đi nộp viện phí, cũng không nhìn thấy chính diện, chỉ để lại một tờ giấy nhờ người của bệnh viện gọi điện thoại cho người nhà tới chăm sóc bệnh nhân mà thôi.

Thượng Quan Mộc cầm tờ giấy kia trong tay, bên trên chỉ ghi số điện thoại và tên của anh ta, nét chữ mạnh mẽ có lực, có thể thấy hẳn là chữ viết của một người đàn ông.

"Là ai đưa em tới đây vậy?" Mộ Thiên Thanh thấy Thượng Quan Mộc bước vào phòng thì dò hỏi.

Tâm tư của Thượng Quan Mộc thâm trầm, lắc đầu nói: "Mọi người lúc ấy không ai chú ý tới cả, người kia chỉ để lại tên và số điện thoại của anh cho y tá, còn lại chẳng có chút tin tức nào."

Mộ Thiên Thanh im lặng, âm thầm suy đoán... chìa khóa của căn phòng ngoại trừ cô ra cũng chỉ có Tiểu Nhiên mới có, chẳng lẽ... là Tiểu Nhiên ư?

Nghĩ đến khả năng có thể là Thẩm Duyệt Nhiên, cái mũi của Mộ Thiên Thanh đột nhiên chua xót...

*

Cửa hàng bán hoa.

Trong tay Thẩm Duyệt Nhiên đang cầm bó hoa Ráy chuẩn bị đưa cho vị khách mua, cô ngơ ngẩn nhìn bó hoa trong tay, khóe môi hơi nhếch lên, bất động tại chỗ rất lâu...

Vị khách kia đợi một lúc mà cô vẫn chưa có động tác gì, đành phải lên tiếng hỏi thăm, lúc này Thẩm Duyệt Nhiên mới lấy lại tinh thần, vội vàng đưa bó hoa trong tay đã được gói kĩ càng cho vị khách trước mặt, hồ hững nói: "Chúc anh và người yêu luôn hạnh phúc."

"Cảm ơn!" Vị khách kia nhận lấy bó hoa, trả tiền, sau đó vui vẻ ôm hoa ra khỏi cửa hàng.

"Chị Nhiên, sắc mặt của chị không được tốt, chị có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?" Kiều Kiều cầm khóm đồng tiền đi ra, thấy Thẩm Duyệt Nhiên đờ đẫn ngồi yên trên ghế mới quan tâm hỏi thăm.

Thẩm Duyệt Nhiên cố gắng mỉm cười, lắc đầu nói: "Ở nhà một mình chị sẽ suy nghĩ lung tung, như vậy cũng không tốt với sự phát triển của cục cưng, ở đây tập trung làm việc sẽ khiến chị bớt suy nghĩ đi một chút."

Kiều Kiều nghe thấy cô nói như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng chua xót, Thẩm Duyệt Nhiên chính là một người như vậy, yêu hận rõ ràng, chưa bao giờ cố gắng che giấu vui vẻ hay bi thương của mình, luôn biểu hiện ra ngoài như vậy.

"Đình linh linh" tiếng của chiếc chuông gió ngoài cửa vang lên, Kiều Kiều theo bản năng hô câu "Hoan nghênh quý khách", sau đó mới quay đầu nhìn lại, thấy người xuất hiện là Lãnh Tĩnh Hàn, vẻ mặt ngây thơ trong sáng của Kiều Kiều xuất hiện cảm xúc khác thường: "Lãnh thiếu!"

Lãnh Tĩnh Hàn lạnh lùng gật đầu, đưa hộp đồ ăn dinh dưỡng tới trước mặt Thẩm Duyệt Nhiên.

"Anh bận rộn như vậy, không cần phải đích thân đưa com đến cho tôi đâu. Tôi và Kiều Kiều có thể tới tiệm ăn nhanh được." Thẩm Duyệt Nhiên khẽ nói.

"Bây giờ cô đang mang thai con của A Thiên, những thứ đồ kia nên ăn ít thôi..." Giọng nói của Lãnh Tĩnh Hàn trầm thấp, hồ hững truyền tới, không nghe ra có ý quan tâm gì hay không.

Thẩm Duyệt Nhiên mỉm cười, mặc dù chua xót, nhưng vẫn cố gắng hết sức vui vẻ. Cô hiểu ý của Lãnh Tĩnh Hàn, mỗi ngày cô đều phải nỗ lực kiên cường chèo chống mọi thứ một mình, nhưng một người thông minh như Lãnh Tĩnh Hàn sao có thể không biết chuyện này được? Vội vàng đưa com tới đây, hơn nữa lí do chính là sợ cô không cảm thấy đói bụng, sẽ không đi ăn.

"Cùng ăn không?" Thẩm Duyệt Nhiên cũng không cự tuyệt nữa, hỏi.

Lãnh Tĩnh Hàn lắc đầu: "Tôi còn việc bận, buổi tối tôi sẽ lái xe tới đón cô về."

Thẩm Duyệt Nhiên gật đầu, không từ chối ý tốt của Lãnh Tĩnh Hàn nữa, trong lòng cô biết rất rõ, người đàn ông vốn dĩ lạnh lùng, cô tịch này làm vậy là vì Hình Thiên. Nếu anh cảm thấy làm như vậy sẽ dễ chịu hơn một chút, thì cô sẽ thay Hình Thiên tiếp nhận phần tâm ý này.

Sau khi Lãnh Tĩnh Hàn rời đi, Kiều Kiều mới mở miệng nói: "Lãnh thiếu trong truyền thuyết này là người lạnh lùng, hà khác, không ngờ lại nhiệt tình như vậy."

Thẩm Duyệt Nhiên liếc nhìn Kiều Kiều, trong lòng cũng đoán được ít nhiều tâm tư của cô nàng mới lớn này, không nói thêm gì nữa, chỉ bảo Kiều Kiều đem thức ăn hâm nóng lại...

Cô nhìn những món ăn được làm từ đầu bếp dinh dưỡng do đích thân Lãnh Tĩnh Hàn mời về, khẽ mỉm cười, yên lặng ăn. Anh không biết bản thân phải mất bao lâu mới có thể thoát ra khỏi nỗi đau đớn mất đi Hình Thiên, nhưng cô biết cả đời này cô cũng không thể quên đi những kỉ niệm mà Hình Thiên đã mang đến cho cô. Như vậy cũng tốt, từng có những kỉ niệm oanh liệt còn hơn là trải qua cuộc sống bình yên không sóng gió... Huống chi, cô cũng không cô độc, bởi vì Hình Thiên đã tặng cho cô món quà tốt nhất thế gian này.

Sau khi rời khỏi cửa hàng hoa, Lãnh Tĩnh Hàn đi thẳng đến cục cảnh sát khu Nam, chính phủ A bị uy hiếp, cuối cùng đồng ý thả tập đoàn con só của Dạ Ưng bị bắt giữ, nhưng phải lập lại thân phận cho họ... Còn người còn lại thì nhất định phải xử theo chế tài của pháp luật, căn cứ theo tình huống mà hình phạt xét xử sẽ không giống nhau, dù sao Lãnh Tĩnh Hàn cũng đã cam kết sẽ chăm sóc già trẻ lớn bé trong nhà, cho nên có một số người tỏ vẻ không sao cả. Trên con đường hỗn loạn này, không sớm thì muộn cũng có ngày họ phải đi đến cái ngày định mệnh đó, dù sao bọn họ cũng tốt hơn so với những người khác, không phải buồn phiền ở nhà với bốn bức tường.

Lãnh Tinh Hàn tới khu Nam tiếp nhận đám người Tiểu Tử, trải qua hơn mười ngày tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần, cả đám người đã không còn phong thái như lúc trước, bộ dạng gầy đến mức đã không còn hình dạng con người nữa.

Đám Tiểu Tử bước lên xe khách, tinh thần không mấy tốt, thấy Lãnh Tinh Hàn tự lái xe tới, bị phần trong lòng lại dâng lên.

"Lão đại!"

"Ừ!" Lãnh Tinh Hàn khẽ đáp. Chiếc xe lăn bánh rời khỏi cục cảnh sát, có không ít người trong cục cảnh sát dùng ánh mắt khinh thường nhìn theo, nhưng phần lớn đều là cảm thán: Xã hội này, có tiền chính là vua!

"Lão đại, chúng em muốn tới thăm anh Thiên!" Lời nói của Tiểu Tử cũng đại biểu cho tất cả mọi người.

Lãnh Tinh Hàn yên lặng một chút, sau đó mới nói, "Về nghỉ ngơi, rửa mặt mũi trước đi. A Thiên cũng sẽ không muốn nhìn thấy bộ dạng này của mấy cậu đâu."

Tiểu Tử im lặng gật đầu, mọi người tạm thời trở về biệt thự của Lãnh Tinh Hàn...

Đám người Lãnh Tinh Hàn vừa rời khỏi cục cảnh sát, tiên sinh R đã ngay lập tức nhận được tin tức. Tiên sinh R đang đánh golf, sau khi vung gậy đánh một phát mới hồ hững nói: "Thật sự mong đợi đến lúc bọn họ rời xa Lãnh Tinh Hàn..."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Cách chơi liều chết

Editor: Nana Trang

Trời chiều đã ngả về phía Tây, cả nghĩa trang được bao phủ bởi ánh chiều tà, những tia sáng mặt trời chiếu sáng những ngày đông, xua tan đi không gian vắng vẻ, hiu quạnh nơi đây. Những cơn gió nhẹ nhàng thổi qua những tán lá cây đã úa vàng, khiến quang cảnh xung quanh càng thêm tiêu điều, quạnh hiu tới đỉnh điểm...

Hai tay Lãnh Tinh Hàn rút trong túi quần, lặng lẽ đứng một bên nhìn đám Tiểu Tử bái tế di ảnh của Hình Thiên, sắc mặt của họ vẫn luôn chìm đắm trong đau thương, nhất là Tiểu Lục.

Trong đám bọn họ, mỗi người đều có đặc trưng riêng của bản thân, duy chỉ có Tiểu Lục là người không nổi bật nhất, cũng chính vì vậy mà bình thường Hình Thiên luôn đặc biệt chiếu cố đến cậu ta nhất. Trong khá nhiều nhiệm vụ, Hình Thiên đều gặp phải nguy hiểm, nhưng sẽ không bao giờ bỏ lại một mình Tiểu Lục.

Tiểu Lục nghiêng đầu, hốc mắt ửng đỏ, cho dù có bị cảnh sát giam giữ, nhận biết bao hành hạ về thể xác và tinh thần, cho dù ngày thường phải chịu cảnh đao kiếm không có mặt, thì cho tới bây giờ cậu ta cũng chưa từng rên rỉ lấy một tiếng. Vậy mà giờ phút này, những giọt nước mắt lại đọng đầy hốc mắt và cả khuôn mặt.

"Thời gian đã không còn sớm, mọi người cũng vừa mới ra khỏi tù, về nghỉ ngơi sớm đi!" Giọng nói lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn nhàn nhạt truyền tới. Mọi người cùng liếc nhìn anh một cái, tâm trạng cũng trở nên nặng nề hơn.

Trên khuôn mặt của Tiểu Tử ngập tràn vẻ lo lắng, anh ta tiến lên một bước, đặt một quả táo trong tay xuống trước mặt Hình Thiên, nhẹ nhàng nói: "Anh Thiên, mỗi một câu, mỗi một chữ của anh tôi sẽ đều ghi nhớ!"

Khóe môi của Tiểu Tử hơi quắp lại, hít một hơi thật sâu, sau đó lùi lại đứng trong hàng với mọi người, mấy người bái Hình Thiên thêm một cái nữa liền theo bước chân Lãnh Tinh Hàn rời đi.

Thời gian không dừng lại vì bất cứ ai, chuyện của Dạ Ứng cũng dần chìm vào trong dòng chảy của lịch sử dài đằng đẵng của thành phố A, không còn xuất hiện trong tầm mắt mọi người nữa...

Tập đoàn Thiên Lâm cũng chính thức kí kết hiệp nghị với chính phủ thành phố A, một lần nữa vận chuyển vật tư tới nước F, thậm chí nguồn phí tổn khổng lồ lần này sẽ do tập đoàn Thiên Lâm đứng ra chi trả, còn về phần tập đoàn Thiên Lâm phải chi ra bao nhiêu thì chính phủ thành phố A lựa chọn không để ý tới.

Sau khi Dạ Ứng giải tán, số lượng những người còn lại trong quân đoàn con số được chính phủ thành phố A âm thầm thả ra, cho phép những người này thay đổi thân phận mới, nhưng cũng vì thời gian ở trong Hắc đạo quá lâu, cho nên có một số người cần có thời gian thích ứng. Trong khoảng thời gian này, cũng có không ít những kẻ của Hắc đạo tới làm phiền, nhưng... tất cả những kẻ đó về sau luôn gặp phải chuyện bất trắc. Đương nhiên, chuyện bất trắc ở đây không liên quan đến sống chết, mà ví dụ như chỗ ở của bọn họ phải thay đổi, dù có che giấu thế nào cũng đều bị cảnh sát khám phá ra mà thôi.

Thời gian dần trôi qua, những lời đồn cũng truyền đi trên khắp các con đường, cuối cùng người ta cũng không còn quan tâm tới truyện của quân đoàn con só của Dạ Ưng nữa...

Ngoài trừ sự kiện giới Hắc đạo xuất hiện vụ bạo động tàn quét lớn ra, thì trên thương trường của thành phố A cũng xảy ra biến động nghiêng trời lệch đất.

Tập đoàn Thiên Lân xưa nay vẫn luôn chuyên quyền độc đoán lại đột ngột lôi kéo tập đoàn Tần thị và tập đoàn Phong Vân, dùng bất cứ thủ đoạn nào tấn công mọi mặt đã kích để quốc Sun... Hành động lần này quá lớn, điều này khiến các chuyên gia của cả giới tài chính và giới kinh tế liên tục phỏng đoán, dự tính hướng đi kế tiếp.

Mọi người còn có thể hiểu được tập đoàn Thiên Lân làm tiền nhiều của này lại muốn liều mạng đánh bại để quốc Sun, nhưng tập đoàn Tần thị và tập đoàn Phong Vân cũng tham gia vào chuyện này thì thật quá kì dị. Khi mà mọi người vẫn cho rằng hai tập đoàn Tần thị và Phong Vân không biết tự lượng sức mình thì vốn tài chính của hai tập đoàn này không những không có dấu hiệu suy yếu, ngược lại còn đang tăng mạnh trên thị trường kinh tế.

Với tình hình như vậy, người trong giới thương nghiệp cũng đã hiểu rõ ràng mục đích của Thiên Lân lần này là gì, chính là bất kể có phải trả một cái giá lớn như thế nào thì cũng phải đồng quy vụ tận với để quốc Sun!

"Anh Tiêu, tiếp tục như vậy không phải là cách đâu!" Sắc mặt của Mục Sâm không được tốt, đã nửa tháng nay, để quốc Sun dường như đang bị dồn đến chỗ chết, nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì sớm muộn gì cũng sẽ bị ép phải phá sản mất thôi.

Tiêu Thần hít điều thuốc một cái, trên khóe miệng đang nở nụ cười vui vẻ, chậm rãi nói: "Chọc giận cậu ta... bình thường sẽ không có kết cục tốt."

Mục Sâm biết người mà Tiêu Thần đang nói tới là Lãnh Tinh Hàn, cũng bởi vì biết cho nên anh ta mới nhú mày nói: "Anh Tiêu, nếu như Sun sụp đổ thì bên phía Trung Đông chỉ e sẽ không chịu từ bỏ ý định..." Người khác trông qua Sun có vẻ tỏa sáng chói lọi, nhưng thực chất lại chỉ có những người trong cuộc mới biết được biểu hiện bên ngoài chỉ là giả dối, đằng sau Sun có người âm thầm nâng đỡ mới được như vậy.

Mục Sâm thấy Tiêu Thần không có phản ứng gì, lại tiếp tục nói: "Hơn nữa, nếu như Sun sụp đổ thì tiền thuốc thang của Tiểu Hàn..."

Tiêu Thần hơi nhú mày, giọng tay lên ngăn cản Mục Sâm nói tiếp, qua một lúc lâu mới âm trầm mở miệng: "A Sâm này, cậu cảm thấy Tiểu Hàn còn sống là tốt hay là không tốt cho con bé?"

"Anh Tiêu..."

Tiêu Thần xoay người nhìn Mục Sâm, chậm rãi nói: "Có đôi khi tôi từng nghĩ Tiểu Hàn sống như vậy có phải vất vả quá hay không, ngay từ lúc đầu chúng ta vẫn luôn muốn nó được sống, nhưng còn con bé thì sao?"

"Tiểu Hàn còn chưa kịp hưởng thụ những điều tốt đẹp nhất trên thế giới này thì sao có thể cam lòng ra đi được?" Mục Sâm nhú mày.

"Có lẽ là vậy chẳng." Tròng mắt Tiêu Thần xoay chuyển một vòng che dấu những suy nghĩ sâu xa tận sâu đáy lòng. Anh thở dài, tiếp tục hỏi, "Theo cậu thì Sun và Thiên Lân, ai sẽ thắng cuối cùng?"

"Nếu với tình hình trước mắt mà nói, mặc dù căn cơ của Thiên Lân sâu, nhưng trước đó đã phải thay chính phủ thành phố A chi trả tới một trăm triệu đô la cho nước F, nếu muốn chơi liều mạng như hiện tại nữa, chi e... kho tiền đã trống rỗng rồi!"

"Cậu cũng nghĩ như vậy sao?" Tiêu Thần khẽ nói.

Mục Sâm không hiểu lắm nhìn Tiêu Thần, hỏi: "Chẳng lẽ không phải sao?"

Tiếng cười khê của Tiêu Thần vang lên, anh ta xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, rũ mắt xuống nhìn đường phố lớn nhỏ ồn ào náo nhiệt, hồ hững nói: "Tại sao cậu ta lại muốn kéo cả Tần thị và Phong Vân vào? Tại sao phải chọn cách chơi liều lĩnh như vậy? A Sâm, cậu quá coi thường Dạ rồi... Dạ Ưng đã hoạt động nhiều năm, rốt cuộc tiền tài tích trữ được bao nhiêu tôi không biết, nhưng với khả năng về súng ống đạn dược và độ thuần của đồng hàng buôn, cộng với tỉ lệ hàng làm ra để phòng tránh rủi ro, chỉ tưởng tượng mấy thứ này thôi cũng đã phải dùng từ hàng vạn để hình dung. Nhiều tiền như vậy, hơn nữa thời gian cũng khá dài, vậy rốt cuộc chúng đang ở đâu?"

"Những năm gần đây Thiên Lân đã phát triển vô cùng mạnh mẽ, chỉ e Lãnh Tinh Hàn đang dùng Thiên Lân để rửa tiền chẳng?" Mục Sâm không cần nghĩ, lập tức trả lời.

"Ồ!" Tiêu Thần cười lạnh một tiếng, "Năng lực của Dạ rốt cuộc thâm sâu đến mức nào thì tôi không rõ lắm, nhưng tôi có thể khẳng định chắc chắn với cậu một điều, đó chính là... Sự phát triển của Thiên Lân trong mấy năm trở lại đây không hề giả tạo chút nào, hoàn toàn đều do chính thiên phú trên thương trường của Dạ tạo nên đấy."

"Vậy..." Mục Sâm mờ mịt, nhiều tiền như vậy, cho dù có thể tồn tại được ở ngân hàng bên Thụy Sĩ thì cũng là chuyện không thể nào, đây chắc chắn là một con số khổng lồ đấy.

"Những năm gần đây, anh ta đã đầu tư cho rất nhiều nơi, kể cả Dạ Dục của Thẩm Duyệt Nhiên cũng vậy. Có đôi lúc thật sự không thể không bội phục đầu óc kinh thương của cậu ta. Cậu ta có thể dùng một phương thức không bắt mắt nhất để rửa sạch sẽ đồng tiền đó..." Lời nói của Tiêu Thần cực kỳ bình tĩnh, "Nhưng cho dù có như vậy thì với một số tiền lớn như vậy, sao có thể rửa sạch hết được?"

Nói đến đây, Mục Sâm đã hoàn toàn hiểu ra. Anh ta mở to hai mắt ra nhìn, kinh ngạc nói: "Lãnh Tinh Hàn dựa vào cách này để rửa tiền?"

"Có thể là vậy, cũng có thể không phải!" Ánh mắt Tiêu Thần tối sầm, "Chỗ tiền này là của Dạ Ứng. Phần tình cảm của anh ta đối với tôi từ trước tới giờ vẫn còn đó, đó cũng là tiền của chúng tôi. Hiện giờ Dạ Ứng đã giải tán, anh ta không cần phải lo lắng bất cứ điều gì nữa, những gì cần làm cũng đã làm hết rồi, bản thân anh ta hiện giờ chỉ đang rửa tiền cũng để phát tiết vì cái chết của Hình Thiên, cũng muốn dùng chỗ tiền này để đánh cho tôi trở về điểm xuất phát!"

Đôi lông mày rậm của Mục Sâm nhíu chặt lại, ánh mắt nhìn Tiêu Thần thể hiện sự kinh ngạc.

Tiêu Thần không nói chuyện nữa, khóe môi treo nụ cười chua xót, trong lòng càng bi thương hơn. Ban đầu, bọn họ đều chỉ có hai bàn tay trắng, điều duy nhất họ có được chính là đôi phương, chỉ khi trở lại điểm xuất phát thì mới có thể hoàn toàn quyết đấu... Dạ, cậu nghĩ vậy có phải quá ngây thơ rồi không, cho dù có trở về hai bàn tay trắng thì sao? Cuối cùng cả đời này chúng ta cũng không thể là anh em được nữa.

*

Cục cảnh sát khu Nam.

Mộ Thiên Thanh mới vừa viết xong đồng báo cáo dày cộp, cô mệt mỏi nắn bóp bả vai, ánh mắt nhìn tới tấm thẻ trên bàn, đây đã là lần trả lại thứ hai mươi rồi... Mỗi một lần gửi đi cô đều ngập tràn hi vọng, nhưng sau đó lại xuất hiện thêm những lần trả về, khi đó sự hi vọng liền bị sự mất mát chiếm trọn toàn bộ cõi lòng.

Mộ Thiên Thanh vươn tay lên trước, cầm tấm thẻ thứ hai mươi bị trả về, kéo ngăn kéo ra chuẩn bị đặt vào bên trong... Đột nhiên, ánh mắt của cô sáng rực lên, động tác đặt đồ vào ngăn kéo cũng ngừng lại, sau đó vội vàng cầm lại tấm thẻ lên, ánh mắt khẩn trương không thể chờ đợi thêm nữa mà mở ra...

Thiên Thanh:

Đừng đưa thẻ tới nữa, cả đời này tôi đã không thể tha thứ hoặc không tha thứ được cho cô... Tôi biết phát bắn trí mạng kia không phải do cô làm, nhưng điều này cũng không còn quan trọng, kết quả Hình Thiên vẫn phải chết... Cô có lập trường của mình, tôi không có lời nào để nói. Hơn bất cứ ai hết tôi hiểu rất rõ cô yêu thích và nhiệt huyết với cái nghề cảnh sát này, nhưng điều đó cũng không đủ để tôi có thể chấp nhận những gì mà cô đã làm với Hình Thiên.

Cô là người bạn tốt nhất của tôi, chúng ta đã cùng chơi với nhau từ rất lâu, tôi vẫn luôn hiểu rõ cô, tôi cũng biết rõ cô hiểu tôi... Có lẽ có một ngày tôi có thể buông tha cho cái chết của Hình Thiên, nhưng ít nhất hiện giờ không thể. Việc cô luôn quấy rầy khiến tôi luôn phải nhớ tới nỗi thống khổ đó, cho nên hãy xem như tôi cầu xin cô, đừng tới quấy rầy cuộc sống của tôi nữa. Điều duy nhất mà tôi có thể cảm ơn cô chính là chăm sóc thật tốt cho bản thân mình, và cả cục cung nữa!

Mộ Thiên Thanh cầm tấm thẻ trên tay mà khẽ run rẩy, hốc mắt mờ mịt nước mắt, đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên, Mộ Thiên Thanh hốt hoảng lau nước mắt đã tràn ra khỏi khóe mi, khi cánh cửa được mở ra cô cũng đồng thời quay mặt đi.

Thượng Quan Mộc thấy bộ dạng này của cô, trong lòng cũng cảm thấy bảo cùng đi ăn lẩu đấy!"

"Em hơi mệt một chút..." Mộ Thiên Thanh hít một hơi thật dài, nhanh chóng cất tấm thẻ vào trong ngăn kéo.

"Vậy để anh giải tán mọi người!"

"Đừng." Mộ Thiên Thanh vội vàng gọi lại khiến Thượng Quan Mộc đang xoay người cũng phải ngừng bước chân lại, "Cùng đi đi!"

Thượng Quan Mộc gật đầu, nói: "Vậy em dọn dẹp đi, bọn anh đứng ở dưới đợi em!"

"Ừ!"

Thượng Quan Mộc liếc nhìn Mộ Thiên Thanh một cái thật lâu, sau đó xoay người ra khỏi phòng làm việc của cô. Ngay khi cánh cửa phòng chuẩn bị đóng lại, ánh mắt thâm trầm của anh ta lại nhìn Mộ Thiên Thanh một lần nữa, khuôn mặt thể hiện rõ sự chua xót.

Mấy ngày gần đây, hôm nào Mộ Thiên Thanh cũng luôn dùng công việc để làm tê liệt bản thân, cô không hề để ý tới bên ngoài tập đoàn Thiên Lâm đang đối đầu gay gắt với đế quốc Sun, không hỏi tới những bó hoa tình thoảng Tiêu Thần gửi tới. Cô phong bế bản thân vào trong một góc tối tăm, cô như vậy khiến đám Lý Dược cực kỳ lo lắng, cho nên hôm nay mới tụ tập rủ nhau đi ăn lẩu.

Thượng Quan Mộc thở dài, trong lòng cũng vô cùng nặng nề, bản thân bị tiên sinh R lợi dụng cũng là do mình quá tự tin...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Nên buông sao?

Editor: Nana Trang

Thời gian ngày một trôi qua, cuộc tranh đấu trên thương trường càng ngày càng dữ dội hơn như ngọn lửa đang bùng cháy. Cuộc đấu càng kéo dài, những vấn đề chưa từng xuất hiện hoặc mơ hồ cũng dần hiện ra rõ ràng, dù sao tập đoàn Thiên Lâm cũng là doanh nghiệp có tiếng từ lâu, còn đế quốc Sun chẳng qua mới là tân tinh mới nổi, một tháng bị chèn ép liên tục, tập đoàn Thiên Lâm xuất hiện tình huống thiếu hụt tiền, còn đế quốc Sun thì lung lay sắp sụp đổ.

Tiêu Thần nhíu chặt mày, vẻ mặt lại lạnh nhạt khi đối diện với hội đồng quản trị. Trong những tiếng phàn nàn của mọi người, phía Trung Đông ở đằng sau không tiếp tục rút tiền vào cho cuộc tranh đấu gay go này nữa, không thể nghĩ ngờ đế quốc Sun đã rơi vào tình huống họa vô đơn chí... Có thể coi là như vậy, dù sao phản ứng của Tiêu Thần cũng không quá kịch liệt.

"Anh Tiêu..."

Tiêu Thần giờ tay cất lời của Mục Sâm, ánh mắt của anh ta khẽ liếc nhìn Mục Sâm, dưới đáy mắt ẩn dấu một loại cảm xúc khiến người khác không thể nào nhìn thấy được, đó là một loại cảm xúc vui sướng đan xen với phiền muộn.

"Thông báo từ ngân hàng Thanh Bàn!" Lời nói của Tiêu Thần cực kỳ hồ hững, thậm chí còn vô cùng bình tĩnh.

Khóe miệng của Mục Sâm khẽ giật, ánh mắt không thể tin được nhìn Tiêu Thần, khóe môi không thể kiềm chế được mà co giật vài cái: "Anh Tiêu..."

"Đừng nói gì cả!" Vẻ mặt của Tiêu Thần âm trầm, "Tôi đã quyết định rồi."

Mục Sâm âm thầm nghiêng răng, đáp lại một tiếng, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng làm việc. Khi cánh cửa chuẩn bị khép lại, anh ta nhíu chặt mày liếc nhìn Tiêu Thần, sau đó đóng cửa lại rồi đi...

Tiêu Thần dựa người lên ghế, chậm rãi kéo ngăn kéo ra. Bên trong ngăn kéo có một tấm hình của hai đứa trẻ, chúng đều là nam, trên người mặc áo phông và quần jean, đang ngồi xôm bên đường cái. Một đứa đang nở nụ cười khoe hàm răng vô lại, đứa còn lại thì vẻ mặt lạnh lùng ghét bỏ, giống như chuyện chụp hình này khiến cậu ta rất khó chịu vậy.

Khóe môi Tiêu Thần hơi nhếch lên, ánh mắt tỉnh mạch, thật giống như một cái hồ chết chóc muốn đóng băng không khí xung quanh vậy.

Tiêu Thần nhìn một lúc lâu, lúc này mới kéo lại suy nghĩ về. Anh ta đóng ngăn kéo lại, sau đó tự đi xuống bãi đỗ xe, lái xe rời đi... Ngay khi chiếc xe của Tiêu Thần rẽ qua góc cua thì một bóng người bước từ đằng sau cột điện đi ra, người đó nhìn nơi chiếc xe biến mất một lúc lâu mới xoay người rời đi.

Tiêu Thần lái xe chạy như bay đến viện điều dưỡng, nhân viên chăm sóc thấy anh ta đến đều chào hỏi, sau đó quay sang bàn tán xôn xao. Trên đời này điều không thiếu nhất trong cuộc sống con người chính là buồn đưa lê, gần đây báo chí còn liên tục đăng tải tin tức Thiên Lâm và Sun đang "ác chiến" kịch liệt, hơn nữa em gái của tổng giám đốc Tiêu Thần còn đang ở trong viện an dưỡng này, phần đông y tá cũng sẽ đặc biệt chú ý tới.

"Anh Tiêu!"

Ngay khi Tiêu Thần muốn mở cửa phòng của Tiêu Hân ra thì bị một y tá gọi lại khiến anh phải ngừng bước...

"Anh Tiêu, bác sĩ Vương phiền anh qua đó một chút!"

Tiêu Thần theo thói quen liếc nhìn qua phòng bác sĩ trực ban ở ngay bên cạnh, sau đó lại xuyên qua cửa sổ liếc nhìn Tiêu Hân nằm ở trên giường bệnh vẫn luôn ngủ say mới gạt đầu, đi tới phòng trực ban.

Bác sĩ Vương thấy Tiêu Thần đã đến liền chào hỏi: "Anh Tiêu, tôi muốn nói về tình huống của em gái anh..."

Tiêu Thần gạt đầu, nói: "Bác sĩ Vương không cần phải khách sáo, có gì cứ việc nói."

"Là như vậy," Bác sĩ Vương lấy một bản báo cáo kiểm tra định kỳ mỗi tuần ra đưa cho Tiêu Thần xem, "Tình hình của Tiêu Hân dưới góc độ chuyên môn mà nói vốn chẳng lạc quan chút nào, vì phải nằm hôn mê trong một thời gian dài mà cơ năng của cả cơ thể không thể cử động, dẫn đến một số biến chứng của một vài căn bệnh..."

Lời của bác sĩ vẫn còn văng vẳng bên tai, hai tay của Tiêu Thần đút trong túi quần, dáng vẻ có chút chán chường dựa lên cửa phòng bệnh Tiêu Hân. Anh ta hơi ngửa đầu, hốc mắt ửng hồng, giống như giờ khắc này cả thể xác và tinh thần của anh đều vô cùng mệt mỏi.

Từ khi bắt đầu có trí nhớ đến bây giờ, anh ta và Dạ vẫn luôn ở cùng nhau kể từ khi bọn họ vẫn còn là những đứa trẻ, nhưng khi đó họ đã có thể hiểu nhau mà không cần nói ra, cùng nhau chơi đùa đến khi lớn lên, chưa bao giờ họ nghĩ rằng sẽ có ngày hôm nay!

Rất cuộc ân oán của đời trước như thế nào anh ta không biết, nhưng đó là trách nhiệm của một con người, anh ta không thể không sử dụng... Thiên Thanh, Hinh Thiên... chỉ cần khiến những người Dạ quan tâm nhất rời xa cậu ta, bởi vì anh ta biết rõ, muốn đã kích Dạ là điều không có khả năng, chỉ có tình cảm là thứ duy nhất có thể làm được!

Nhưng khi biết tin Hình Thiên chết, khi thấy Thiên Thanh làm việc giống như một cỗ máy không có sức sống... Anh ta không thấy vui chút nào, không hề vui một chút xíu nào!

Sau đó khi tiến hành đấu tranh trên thương trường, anh ta đã biết rõ kết quả, nhưng vẫn cứng đầu đối kháng với Dạ, đến bây giờ mọi chuyện đã kết thúc không ngoài dự đoán của anh ta. Ngay từ ban đầu, lòng tự ái của anh ta quá mạnh mẽ, anh ta sợ phải thua, bởi vì Dạ trước giờ vẫn luôn che đi ánh hào quang của anh ta, không phải vì bất đắc dĩ thì anh ta nhất quyết không muốn đứng ở phía sau con người đó... Khi chưa quen biết người đó, anh ta luôn cảm thấy người đó lạnh lùng vô tình, nói năng thận trọng, nhưng một khi đã biết rõ con người đó rồi mới biết được thì ra bản chất của tên đó là trong nóng ngoài lạnh, luôn đối xử tốt với bạn bè, anh em của mình... Cho tới bây giờ tên đó cũng chưa từng làm chuyện gì thẹn với lương tâm mình!

Có một người bạn như vậy, vậy mà chỉ vì cái gọi là ân oán đời trước lại bắt Tiêu Thần phải đẩy người đó ra xa, thậm chí... còn bắt người đó phải ra tay!

Tiêu Thần khẽ cười một tiếng, khuôn mặt tràn ngập ý tự giễu cợt. Anh chậm rãi đứng dậy, mở cửa phòng bệnh đi vào...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Tai nạn xe hơi

Editor: Nana Trang

Lãnh Tinh Hàn nhanh chóng chạy đuổi theo mấy chiếc xe này, ánh mắt của anh âm trầm đến đáng sợ...

Trong đêm tối, mấy chiếc xe gào thét phi như bay, tiếng động cơ xe nổ ầm ầm khiến Lãnh Tinh Hàn vốn nên bình tĩnh cũng cảm thấy vô cùng bất an. Trên đường thỉnh thoảng có những chiếc xe khác đang đi cũng phải né tránh cho mấy chiếc xe đang chạy như bay kia, đồng thời cũng vang lên những tiếng còi "Tinh tinh" đinh tai nhức óc, càng khiến anh nôn nóng đến mức đỉnh điểm.

Về mặt của Tiêu Thần âm trầm, anh ta liếc nhìn kính xe, khóe miệng khẽ nhếch lên nở nụ cười vui vẻ đến lạ kì. Anh ta nhấn chân ga một cái thật mạnh, chiếc xe lao vút đi như tên đã ra khỏi cung lao đi trên đường cao tốc ra khỏi thành phố A, hướng về phía ngoại thành.

Hai chiếc xe sau lưng cũng nhanh chóng đuổi theo xe của Tiêu Thần ở phía trước mặt... Lãnh Tinh Hàn chạy theo ở phía sau, đôi mày kiếm vì không thể nhìn thấy rõ ràng phía trước mà nhăn chặt lại. Anh liếc nhìn con đường phía trước, ánh mắt đột ngột âm u, gấp gấp chuyển hướng, chiếc xe ngoặt sang một ngã rẽ khác ở trước mặt.

Tiêu Thần khẽ ngược mắt nhìn con đường bên cạnh, trong đầu bỗng nhiên hiện lên những kí ức quen thuộc. Nơi khóe môi xuất hiện một nụ cười du côn nhàn nhạt, ngay sao đó ánh mắt lập tức thu về, chiếc xe cố ý thả chậm tốc độ, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định với chiếc xe đằng sau, tuyệt đối không cắt đuôi đối phương, cũng không để đối phương bắt được.

Còn bên xe của Lãnh Tinh Hàn đang chạy với tốc độ cực nhanh, những con đường quanh thành phố A này anh đều biết vô cùng rõ ràng, anh liếc nhìn về phía con đường đã không còn nhìn thấy xe của Tiêu Thần kia, đột nhiên ngoặt xe đi về hướng một con đường đất, chạy thẳng theo hướng Tiêu Thần đang đi tới...

Con đường đất này bình thường do mọi người hay lái xe tới vùng ngoại ô cắm trại dã ngoại tạo thành, không quá bằng phẳng, nhưng con đường lại rất thẳng. Lãnh Tinh Hàn dựa theo kĩ thuật lái xe của mình nhanh chóng chạy về phía trước, ngay khi chiếc xe sắp lái đến đường cái, khi ánh mắt anh trầm xuống thì đúng lúc xe của Tiêu Thần chạy băng qua trước xe của anh, Lãnh Tinh Hàn đột ngột kéo phanh tay, bởi vì tốc độ của xe đang rất nhanh lại đột ngột phanh gấp khiến lốp xe ma sát với mặt đường tạo nên những âm thanh chói tai, thân xe cũng phải xoay tròn mấy vòng...

"Két---"

Sau khi âm thanh ma sát chói tai của chiếc lốp xe với mặt đường vang lên dừng lại, thì một tiếng "Ầm" lại theo đó vang vọng thật lớn, đặc biệt điếc tai một cách dị thường giữa con đường ngoại ô thanh vắng.

Thân xe của Lãnh Tinh Hàn bị va chạm với hai chiếc xe đang đi tới chưa kịp phanh lại, sự va chạm mãnh liệt khiến thân kinh của anh đột ngột lắc lư, anh lắc đầu mình, cảm thấy trong miệng có thứ gì đó ngai ngái, một dòng chảy màu đỏ tươi theo kẽ răng tràn ra ngoài, đọng lại ở khóe miệng.

Tiêu Thần cũng phanh xe lại, nhưng vì theo quán tính mà thân xe trượt ra rất xa, đầu tiên là anh ta quay đầu lại nhìn, khi thấy tình cảnh thảm hại của ba chiếc xe kia thì anh ta nhủ chặt mày lại, vội vàng mở cửa xuống xe...

Trời tối đen, nhất là ở vùng ngoại ô không có đèn chiếu sáng, gần như chỉ dựa vào ánh trăng mờ treo trên cao bị mây mù ngăn chắn, hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ điều gì.

Đầu tiên Tiên Thần đi chậm bước chân, sau đó sắc mặt trở nên trắng bệch, dáng vẻ của anh ta giống như đã phát hiện ra điều gì đó, nhanh chóng chạy tới chiếc xe trước mặt...

Một tiếng "Àm!" lớn vang lên, ngay sau đó là một ngọn lửa lớn với cột khói hình nấm khổng lồ bốc lên trời, một luồng sáng đỏ rực chiếu sáng cả vùng trời...

Tiêu Thần bị chấn động trước luồng sóng nhiệt bất ngờ ập tới, anh ta bị đẩy ngã xuống đất, đến khi sóng nhiệt đã tan đi bớt sắc mặt của anh ta càng trắng bệch hơn chạy về phía trước. Nhìn thấy ngọn lửa này chiếu lên chiếc xe, hai bàn tay bắt đầu run rẩy: "Không, không thể nào... Dạ, Dạ..."

Tiêu Thần giống như một con sư tử bị thương, anh ta không quan tâm đến bất cứ điều gì, chỉ chăm chăm chạy về phía trước, lúc chạy sắp đến gần thân xe thì đột nhiên bên cạnh truyền đến giọng nói trầm thấp...

"Ừng!"

Tiêu Thần đột ngột dừng bước, trong đáy mắt của anh ta vẫn còn chứa đựng sự sợ hãi, cẩn thận xoay người lại, đến khi tận mắt nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn toàn thân chặt vật chậm rãi đứng dậy từ một cái hố nhỏ ven đường, thời khắc đó, cả khuôn mặt của anh ta đều cứng lại, thậm chí vào khoảnh khắc đó, vành mắt của anh ta bỗng dưng đỏ lên!

Khóe miệng của Lãnh Tinh Hàn vẫn còn một vết máu dài, anh lẳng lặng nhìn Tiêu Thần, nhờ ánh sáng của ngọn lửa kia chiếu sáng làm nổi bật lên khuôn mặt lạnh lùng như điêu khắc xen lẫn chút thể lương của anh. Anh vẫn nhìn Tiêu Thần, đáy mắt ẩn chứa cảm xúc phức tạp, dường như đang nhớ lại quá khứ, lại giống như đang đắm chìm trong tình cảnh thể thảm hiện giờ. Qua một lúc lâu, anh mới chậm rãi mở miệng: "Cái mạng đó... tôi trả lại cho cậu..."

Lãnh Tinh Hàn chậm rãi xoay người, anh từ từ đi về phía trước, chân trái của anh giống như không có hiệu nghiệm, tư thế đi đường vô cùng kì dị, nhưng trên khuôn mặt của anh lại không nhìn ra bất cứ đau đớn nào. Duy chỉ có ánh mắt kia là có sự bi thương xen lẫn với thống khổ không thể diễn tả bằng lời, đó là cảm giác vĩnh viễn không cách nào xoay chuyển được một việc gì đó, lại giống như bản thân bất lực không thể thực hiện được một lời hứa gì đó, hoặc là... một loại thương tổn bi ai vô cùng!

Tiêu Thần nhìn theo bóng lưng đang xa dần, trong giây lát nắm tay siết thật chặt, các khớp xương vang lên những tiếng "răng rắc"... Trong đầu của anh ta bây giờ không có cách nào ngăn cản bản thân nhớ đến ánh mắt u oán khi này của Lãnh Tinh Hàn, anh ta chưa bao giờ biết rằng trước tình huống tự như vậy, anh ta vẫn đau thương trước ánh mắt đó!

Đúng vậy, ngay từ ban đầu, anh ta đã thương tổn đến Dạ, ngay từ... phút ban đầu!

Tiêu Thần hít một hơi thật sâu, xoay người vội vàng chạy tới chiếc xe của mình, lái xe đuổi theo Lãnh Tinh Hàn, khi đuổi tới nơi, anh ta vội vàng lái xe chặn trước mặt Lãnh Tinh Hàn, mở cửa sổ xe, nói: "Lên xe, tôi đưa cậu tới bệnh viện!"

Lãnh Tinh Hàn im lặng nhìn Tiêu Thần, lúc này Tiêu Thần cũng không nhìn anh, đôi môi mỏng nhếch lên, khóe môi thoáng hiện lên ý cười như có như không.

"Không phải bạn bè, không phải kẻ địch... Cứ cho là người lạ qua đường đi!" Khi nói ra những lời này, Tiêu Thần hơi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lãnh Tinh Hàn hơi rũ mắt xuống, che giấu ánh sáng vốn dĩ không nên xuất hiện dưới đáy mắt. Anh mím môi, hít một hơi thật sâu, sau đó mở cửa lên xe.

Tiêu Thần lái xe đi về phía nội thành, hai người cũng thờ ơ với tình cảnh ba chiếc xe bị nổ tung kia, thậm chí cũng không quan tâm đến thân phận và sự sống chết của mấy kẻ trong xe đó. Suốt cả quãng đường, hai người đều im lặng, rõ ràng đây là chuyện thường tình giữa hai người anh em thân thiết nhất, nhưng lúc này lại trở nên lạnh nhạt như vậy.

Mí mắt của Lãnh Tinh Hàn có chút nặng nề, mấy ngày liên tiếp phải ác chiến với đế quốc Sun cùng với những suy nghĩ rối rắm về tình cảm với Mộ Thiên Thanh và Hình Thiên khiến cả thể xác và tinh thần của anh đều vô cùng mệt mỏi. Nhưng cho dù có như vậy thì mỗi đêm anh vẫn không thể ngủ say giấc, mà lúc này khi ngồi ở trong xe của Tiêu Thần, không hiểu sau anh lại cảm thấy có chút bối rối...

Lãnh Tinh Hàn khẽ híp đôi mắt mệt mỏi nhìn về phía ngoài xe, dường như anh không cảm nhận được thân thể vì bị va đập mạnh khi này mà đau đớn, đáy mắt chỉ tràn ngập sự áy náy và tình yêu nồng nàn trước khoảnh khắc nhắm hai mắt lại kia, tràn ngập đến tận cùng!

*

"Báo cáo, đám người đuổi theo Tiêu Thần đã mất liên lạc!"

"Đám ăn hại!" Khóe miệng tiên sinh R co giật một chút, "Liên lạc ngay với Mục Sâm."

"Vâng!" Người đàn ông kia lên tiếng, chỉ một lúc sau Mục Sâm đã tới...

"Thưa ngài!" Mục Sâm cung kính hành lễ.

"Nói đi!" Ánh mắt tiên sinh R âm trầm nhìn Mục Sâm, đôi môi nhếch lên một nụ cười hung hiểm.

Mục Sâm cup mắt: "Anh Tiêu sợ rằng vẫn không thể buông bỏ tình anh em trước kia với Lãnh Tinh Hàn... Mặc dù ngài luôn luôn thúc ép, nhưng trong thâm tâm anh ta vẫn luôn kiếm một cái cớ để nhượng bộ... Anh Tiêu rất mâu thuẫn, một mặt muốn trả thù, một mặt lại không hề dốc toàn lực. Mặc dù năng lực của anh Tiêu thua một bậc so với Lãnh Tinh Hàn, nhưng đối với sự hiểu biết của anh ta đối với Lãnh Tinh Hàn mà nói thì cho dù thua cũng không thể nhanh chóng và triệt để như vậy được!"

Sau lời nói cuối cùng của mình, trái tim của Mục Sâm cũng căng thẳng lên, anh ta nhìn ánh mắt của tiên sinh R trở nên âm u, trên môi đang nở nụ cười âm hiểm.

"Hừ, quả nhiên là anh em tốt nha..." Tiên sinh R nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt càng tối tăm hơn, khoe môi co quắp, nhìn Mục Sâm hỏi tiếp, "Hôm qua cậu ta đã làm những gì?"

"Có đi ra ngoài một chuyến, sau khi trở về vẫn đứng ở trong sân, cầm một bông hoa cúc màu trắng trong tay..." Trái tim Mục Sâm thầm run lên vì sợ nói chuyện của Tiêu Hân anh ta cũng đã biết, mà lúc này khi anh ta nói chuyện này cho tiên sinh R, toàn thân tiên sinh R tỏa ra sát khí kỳ lạ, giống như những con dao găm đang khoét sâu vào trong da thịt của anh ta.

"Quả nhiên là nó!" Hơi thở của tiên sinh R dồn dập, bất ngờ lên tiếng, vừa tức giận vừa cảm thấy bị thương, cả người ông ta cũng bắt đầu run rẩy, "Được, rất tốt, rất tốt!"

Mục Sâm khó khăn nuốt nước bọt, thậm chí sợ hãi đến mức bất giác lùi về sau nửa bước. Anh ta nhẫn nhịn, sau đó mới cẩn thận hỏi: "Hay là, ngài trực tiếp... giết Lãnh Tinh Hân đi?"

Tiên R đột nhiên ngược mặt lên nhìn Mục Sâm, anh ta sợ tới mức á khẩu. Khóe miệng của tiên sinh R co giật, cắn răng nói: "Để cậu ta chết đơn giản như vậy... Sao ta có thể cam tâm được?"

Mục Sâm cảm thấy hàn khí đang chạy từ lòng bàn chân lên đang lan tràn quanh thân anh ta, anh ta im lặng nhìn tiên sinh R giống như thể chưa bao giờ thấy ông ta lại đánh mất đi cảm xúc như lúc này.

*

Bệnh viện Thụ Khang

Trong phòng phẫu thuật trở nên bận rộn, các bác sĩ chủ trị và viện trưởng bệnh viện đều được bí mật gọi đích danh tới, hiện giờ tất cả đều đang đứng ở trong phòng giải phẫu...

Nét mặt của Tiêu Thần mệt mỏi dựa lên tường, anh ta không nhìn phòng phẫu thuật, chỉ buông thõng hai mắt, ánh mắt không có tiêu cự nhìn sàn nhà, trên khuôn mặt lộ ra vẻ phức tạp và lo lắng.

Trên đoạn đường tới đây, dáng vẻ của Lãnh Tinh Hân như đang ngủ, nhưng hơi thở của anh lại càng lúc càng yếu đi, hoàn toàn không có dấu hiệu như đang ngủ một chút nào...

Tiêu Thần nhú chặt lông mày, vẻ mặt vô cùng đau đớn, nhiều năm trải qua cuộc sống gió tanh mưa máu đã khiến anh quen với việc chịu đựng đau đớn do những vết thương tạo thành. Tiêu Thần không suy nghĩ nhiều, suốt dọc đường đưa anh tới bệnh viện, anh ta không dám kinh động đến bất kì ai, chỉ gọi điện cho viện trưởng, vị bác sĩ trước kia đã từng trị thương cho bọn họ.

Viện trưởng nghe nói Lãnh Tinh Hân bị thương, đầu tiên là lập tức chạy tới, vội vàng kiểm tra một lượt trong ngoài, sau đó triệu tập bác sĩ chủ trị tới, cũng phong tỏa mọi tin tức ở bên ngoài.

Tiêu Thần hít một hơi thật sâu, trên khuôn mặt đã khôi phục lại sự bình tĩnh, nhưng không ai biết được trong nội tâm của anh ta lúc này đang ngổn ngang những cảm xúc như thế nào...

Cửa phòng mổ đột nhiên được mở ra, một y tá vội vã đi ra, chạy vội tới nói với y tá trực ban: "Cần lấy gấp hai nghìn CC máu RH âm tính từ kho máu."

Y tá trực ban vội vàng liên lạc, sau khi nghe được đáp án bên kho máu liền nhú chặt mày: "Chỉ còn có 500 thôi..."

Y tá kia nghe xong, sắc mặt vô cùng tồi tệ, hiện giờ đã là đêm khuya, điều máu từ ngân hàng máu thì chắc chắn không kịp, huống chi loại máu RH âm tính này lại cực kỳ khó điều tìm!

"Làm sao bây giờ?" Sắc mặt của y tá trực ban cũng không được tốt, người ở bên trong là một tổng giám đốc lớn đấy. Ngày thường vốn dĩ ở trong kho vốn đủ máu RH âm tính để cho những tình huống truyền máu gấp, nhưng ban ngày mới dùng cho một ca phẫu thuật rồi, còn chưa kịp bổ sung thêm...

"Máu của tôi là RH âm tính!"

Khi hai y tá vẫn còn đang rối rắm không biết phải làm sao thì một giọng nói nặng nề truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Tình anh em rắc rối

Editor: Nana Trang

"Máu của tôi là RH âm tính!" Tiêu Thần vội vàng lên tiếng.

Y tá nghe thấy vậy liền bày ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó vội vàng nói: "Đi theo tôi!"

Tiêu Thần đi theo ý tá khử trùng rút máu, kho máu cũng đem 500CC máu kia lên trước. Vì sự cố chấp của Tiêu Thần cùng với sự bần khoản đến tính mạng của Lãnh Tinh Hàn, y tá đã làm trái phép tắc rút trên người anh ta 2000CC máu, nhưng cho dù như vậy thì vẫn không đủ để duy trì cho đến khi ca phẫu thuật kết thúc...

"Tiếp tục đi!"

Giọng của Tiêu Thần bình thản, không biết tại sao khi nghĩ tới việc máu của mình có thể cứu mạng của Lãnh Tinh Hàn, trong lòng anh ta trước nay chưa từng bình tĩnh như thế. Đã sáu năm rồi, sáu năm qua mỗi ngày anh ta luôn phải sống trong dằn vặt, một bên là thù hận lôi kéo bản thân phải trả thù, một bên là không có cách nào để buông bỏ hoàn toàn được.

Y tá nhìn Tiêu Thần, trong lúc nhất thời không quyết định được. Cô ta ra dấu cho y tá trẻ ở bên cạnh, chưa được một lúc đã thấy viện trưởng đi từ phòng phẫu thuật tới...

"Cậu làm như vậy sẽ gặp nguy hiểm!" Sắc mặt của viện trưởng có phần âm trầm.

Tiêu Thần nở nụ cười chua xót, yếu ớt nói: "Tôi không làm như vậy... Dạ nhất định sẽ gặp nguy hiểm, mà tôi... chẳng qua cũng chỉ là "có thể" mà thôi, không phải sao?"

"Đáng giá sao?" Viện trưởng khẽ hỏi, ánh mắt phức tạp nhìn Tiêu Thần.

"Ân oán giữa tôi và cậu ấy đã sớm dây dưa quá nhiều rồi, cho dù có xét đáng giá hay không... chỉ e cũng không còn cách nào khác!" Lời nói của Tiêu Thần vẫn bình thản như trước, nhưng không khó để nghe ra sự bất lực và thông khổ trong lời của anh.

Viện trưởng nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa, ông chỉ phân phó cho y tá bên cạnh rút máu, nhân tiện sắp xếp một bác sĩ ở bên cạnh, chuẩn bị cho những tình huống bất ngờ xảy ra.

Ông ta cũng không thể dùng mạng của Ứng để đổi lấy Dạ được, bất kể quan hệ giữa hai người họ cuối cùng sẽ ra sao thì ông cũng không thể làm như vậy. Đây không chỉ là vấn đề y đức, mà bởi vì chính bản thân ông cũng hiểu Dạ sẽ không đồng ý.

"Có thể đừng nói cho cậu ấy biết được không?"

Ngay khi viện trưởng đang muốn rời khỏi, giọng nói yếu ớt kia lại vang lên lần nữa, ẩn chứa một chút thỉnh cầu.

Bước chân của viện trưởng hơi ngừng lại, ông hơi nghiêng mặt liếc nhìn Tiêu Thần, sau đó khẽ gật đầu, tiếp tục đi đến phòng phẫu thuật...

Máu đã có đủ, người thực hiện ca phẫu thuật là trưởng khoa Trầm. Khi mà hai con người nằm ở hai phòng bệnh cạnh nhau, gần kề nhau đều đang hôn mê bất tỉnh thì thương giới của thành phố A lại xuất hiện sự rung chuyển vô cùng lớn.

Đế quốc Sun mới thành lập ở thành phố A không lâu đã bị loại bỏ, tập đoàn Phong Vân và Tần thị vốn đang ở vị trí hào môn thứ hai lập tức nhảy lên hào môn hạng nhất. Còn tập đoàn Thiên Lân cũng hao tổn nguyên khí nghiêm trọng lại bị Phong Vân và Tần thị áp chế... Sự thay đổi đến mức nghiêng trời lệch đất như vậy không chỉ dẫn tới những lời bàn tán, tranh luận ở thành phố A, mà ngay cả những người quan tâm đến trận tranh đấu này trên toàn thế giới cũng phải chất lưỡi hít hà.

Với sự biến hóa lớn như vậy, hai người Phong Trạm và Tần Diệp chính thức tiếp quản tập đoàn hai nhà Phong và Tần, trở thành một thế hệ nổi tiếng và quý giá mới. So sánh với hai người họ, sau khi bị đánh bại ba ngày Tiêu Thần mới ra mặt mở hội chiêu đãi kỉ giã, còn Lãnh Tinh Hàn từ đầu đến cuối không hề xuất hiện một lần nào, toàn bộ mọi thứ đều do Đường Lam sắp xếp ổn thỏa trước mặt truyền thông... Mặc dù Lãnh Tinh Hàn trước giờ vẫn không xuất hiện công khai, nhưng sự kiện lần này lại khiến cả thế giới cũng phải suy đoán cội nguồn mọi chuyện. Dù sao từ khi bắt đầu đấu tranh đến bây giờ, đã có không ít những tin tức xung quanh nói Lãnh Tinh Hàn và Tiêu Thần đã từng là anh em tốt cùng nhau lớn lên trong cô nhi viện, còn lí do vì sao lại phản bội nhau thì không một ai biết tới... Ngoại trừ đánh giá của các chuyên gia và công nhân viên chức liên quan đến ngành thương mại ra, dân chúng cũng rất có hứng thú đối với những trận tranh đấu trên thương trường này.

Những lời phỏng đoán cùng với những tin đồn ở bên ngoài ngày càng nhiều, còn Phong Trạm và Tần Diệp lại cùng ngồi trong phòng VIP của MG cảm thấy có chút bất lực. Người ngoài thấy được phong quang vô hạn của bọn họ, bọn họ quả thật có phong quang vô hạn, lần này tập đoàn hai nhà không những tăng lên tới cấp bậc cao như thế, còn khiến hai người họ có được vị thế và năng lực tiếp quản thành công xí nghiệp gia tộc. Nhưng lại không có ai biết rằng trong một tháng qua họ phải sống như thế nào...

Trải qua thời gian một tháng vừa rồi, hai người họ đều có chung một nhận thức, đó chính là có chộc tới ai thì chộc, nhưng đừng bao giờ chộc tới tên mà quý Lãnh Tinh Hàn kia. Anh ta có thể "thoải mái, tùy ý" trong mọi tình huống, có thể cho người ta chết đến xương cốt cũng chẳng còn. Qua hơn một tháng này, hai người họ đều thấy được sự hung ác cùng với trí thông minh siêu việt của người đàn ông này, chỉ e rằng... nếu người đàn ông này có dã tâm lớn, muốn làm điều gì thì chắc chắn anh có năng lực để hồ mưà gọi gió.

"Lãnh thiếu vẫn chưa xuất hiện... không biết hiện tại kế tiếp phải làm như thế nào đây?" Tần Diệp nhếch khóe môi nở nụ cười du côn, ánh mắt thâm trầm

nói.

Phong Trạm liếc nhìn anh ta một cái, hờ hững cười nói: "Tôi thà rằng anh ta vĩnh viễn đừng xuất hiện... như vậy mới có thể giảm bớt chút áp lực."

"Cậu nói xem," ánh mắt của Tần Diệp tĩnh lặng nhìn Phong Trạ, "Với tình hình hợp tác giữa hai nhà chúng ta bây giờ có thể lật đổ được Thiên Lân đang cùng đường này không?"

"Cậu cho rằng Thiên Lân đã đến bước đường cùng?" Phong Trạ nhíu mày.

Tần Diệp nhún vai, hơi nhíu mày nói: "Bên ngoài biểu hiện ra là như thế, phân tích của đám truyền thông cũng như vậy... Nhưng không hiểu tại sao tôi vẫn cảm thấy có chút bất an!"

Phong Trạ bung ly rượu lên hóp một ngụm, vị rượu nơi đầu lưỡi kích thích vị giác cũng như thần kinh của anh ta. Anh ta từ từ nuốt rượu vào, sau đó mới nhíu mày nói: "Xét trên mọi phương diện, tôi cảm thấy Thiên Lân sắp không trụ nổi nữa rồi, chắc chắn là bề ngoài vinh quang, bên trong trống rỗng... Nhưng tôi vẫn có thể cam đoan với cậu rằng Thiên Lân sẽ không sụp đổ, chẳng những không, mà ngược lại... vẫn sẽ trở thành chong chóng đo chiều gió trong thương giới!"

"Hử?" Tần Diệp cười rộ lên, "Có vẻ cậu rất sùng bái anh ta!"

Phong Trạ nhún vai, nói: "Tôi chưa bao giờ che dấu điều đó!"

Tần Diệp cười lớn, anh ta cảm thấy có chút bất lực vì người bạn thân này của mình lại sùng bái một cách mù quáng với Lãnh Tĩnh Hàn, cũng bởi trong một lần đi ra nước ngoài được anh ta cứu như vậy. Nhưng chỉ e rằng bản thân Lãnh Tĩnh Hàn cũng không hề biết cái lần khi bọn họ sống mái với nhau một phen kia lại cứu được một đoàn người Hoa, trong đó có Phong Trạ!

"Kế tiếp chúng ta phải làm như thế nào?" Tần Diệp lười biếng nằm dựa lên ghế sofa.

"Không làm gì cả!" Phong Trạ cười nói, "Lần này chẳng qua Lãnh thiếu chỉ lợi dụng chúng ta để đạt được mục đích của anh ấy mà thôi. Chúng ta cũng chỉ quân cờ trong tay anh ta, đương nhiên... sẽ không có ai ngờ rằng anh ta sẽ đối xử với quân cờ của mình "tốt" như vậy! Những thứ kia có lẽ chính là quả hồi báo khi lợi dụng chúng ta thôi!"

Tần Diệp nặng nề thở dài, chậm chậm nói: "Thật khó để tin một người có bề ngoài lạnh lùng như vậy, trong thâm tâm lại là con người ôn hòa... nói chung có thể đi đến đỉnh cao như thế nào, suy cho cùng đây cũng là nhược điểm trí mạng."

"Đây chính là sức quyến rũ của một mình anh ta..." Trong ánh mắt của Phong Trạ ánh lên những mũi dao sắc nhọn, "Nếu không thì sao một Đường Lam cao ngạo như vậy có thể khẳng khái chỉ chung tình với một mình anh ta được."

Nghe thấy cái tên Đường Lam này, vẻ mặt của Tần Diệp âm trầm, lạnh lẽo, nói: "Một thiên chi kiều nữ đuổi theo sau đuôi người ta đã bao năm qua, vậy mà đến cả giường cũng không leo lên được... Hử!"

Phong Trạ thấy bộ dạng chế giễu của Tần Diệp, anh ta cũng mỉa mai nói: "Nếu quả thực leo lên được... Cậu sẽ vui hơn sao?"

Tần Diệp nghe vậy, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ lo lắng, không để ý tới vẻ mặt chế nhạo của người bạn thân.

Hai người họ ở đây an tâm hưởng thụ những lợi ích mà sự kiện lần này mang lại, còn tập đoàn Thiên Lân lại lâm vào khủng hoảng nghiêm trọng. Tổng giám đốc một tuần liền không liên lạc được, không ai biết anh đang ở đâu, cũng không ai có thể tìm được anh. Đường Lam đang bận bịu đến vô đầu bết tóc thì đột nhiên vô cùng nhớ Hình Thiên. Trong tình huống hiện tại, chỉ cần có Hình Thiên ở đây thì nhất định sẽ biết Lãnh Tĩnh Hàn ở đâu!

Ngay khi mọi người không ai có ý kiến gì thì sự xuất hiện của Lãnh Khiếu Thiên hiển nhiên trấn định được tất cả mọi người. Những buổi họp được tổ chức liên tiếp tuy khiến mọi người mệt mỏi, nhưng lại cảm thấy sung sướng. Thế nhưng tuy những vấn đề trước mắt dễ giải quyết, nhưng việc tranh đấu mãnh liệt với đế quốc Sun đã khiến tài chính của tập đoàn thiếu hụt đi rất nhiều. Một số lượng tiền lớn bị thiếu hụt cùng với những món đầu tư không lời cũng không lỗ càng khó khăn hơn rất nhiều. Hiện giờ vấn đề cần giải quyết hàng đầu chính là hợp vốn.

Lãnh Khiếu Thiên không ngừng liên lạc với mấy ngân hàng quen biết cho vay, nhưng lại không thể giải quyết được những vấn đề khẩn cấp trước mắt. Ông vừa đang lo lắng cho Lãnh Tĩnh Hàn, vừa bế tắc trước những vấn đề của tập đoàn thì ngân hàng Á Đông bên nước F đột ngột gọi điện tới, nói là vô điều kiện điều tiền hiệp trợ cho tập đoàn Thiên Lân trải qua nguy cơ lần này. Không thể nghi ngờ rằng tin tức này khiến cả tập đoàn Thiên Lân đều vô cùng hưng phấn, cũng khiến cho tất cả mọi người trong thị trường kinh tế đều phải rớt mất kính, không thể tin tưởng được.

Phong Trạ ngồi trong phòng làm việc nhếch nhếch môi... nụ cười vẫn treo nơi khóe môi mở bình rượu. Đúng lúc này điện thoại vang lên, vừa mới bắt máy đã nghe thấy giọng nói vội vàng của Tần Diệp: "A Trạ, đã nghe tin gì chưa."

"Ngân hàng Á Đông bơm tiền cho Thiên Lân?" Phong Trạ cười rộ, "Đương nhiên, tôi mới mở bình rượu, muốn cùng uống không?"

"Cậu chờ tôi, tôi lập tức tới ngay!" Tần Diệp hiển nhiên cũng vui sướng, mặc dù chính bản thân bọn họ cũng thấy điều này vốn không có khả năng, nhưng khi sự việc thật sự xảy ra, việc tốt như vậy khiến máu trong người anh ta sôi trào như đang bị thiêu đốt, anh ta cũng cần có nơi để phát tiết chứ.

*

Bệnh viện Thư Khang

Tiêu Thần đã tỉnh lại từ ba ngày trước, anh ta chỉ hôn mê vì lí do thiếu máu quá nhiều dẫn đến sốc mà thôi, sau khi được điều trị thì đã thoát khỏi cơn nguy hiểm.

Anh ta xem tin tức được đưa tin trên tivi, trong mắt ngập tràn ý cười, tự lầm bầm: "Tâm tư của cậu vẫn thâm sâu như vậy. Tôi sai rồi, ngay từ đầu tôi đã sai rồi..."

Tiêu Thần ngược mắt nhìn tổng giám đốc ban chấp hành của ngân hàng Á Đông nước F ký tên trên hiệp ước với Lãnh Khiếu Thiên, trong đáy mắt có chút mất mát, cũng ẩn chứa sự bội phục.

Anh ta luôn cho rằng Dạ sẽ mượn chuyện này để rửa tiền, thì ra... vốn dĩ chẳng phải như vậy!

Khỏe môi Tiêu Thần nở nụ cười vui vẻ, anh ta tắt tivi đi, sau đó đi sang phòng bệnh của Lãnh Tĩnh Hàn. Hôm nay Lãnh Tĩnh Hàn đã được chuyển từ phòng bệnh điều trị sang phòng bệnh thông thường. Chẳng qua anh vẫn chưa tỉnh lại thôi!

"Thằng nhóc thói cậu... Thật không biết nên nói cậu tức trí đa mưu, hay biết phòng ngừa chu đáo nữa!" Tiêu Thần nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, không nhịn được cười rộ lên, "Lần này mượn chính phủ A làm cầu nối quan hệ với nước F, đồng thời cũng giúp chính phủ tạo quan hệ tốt với nước này, còn sản nghiệp ở bên kia sử dụng để trợ giúp bên này, đây cũng chính là cách rửa tiền nhanh nhất, cũng là sạch sẽ nhất..."

Vừa nói dứt lời, Tiêu Thần liền ngồi xuống bên cạnh giường Lãnh Tĩnh Hàn, sắc mặt cũng âm trầm hơn, "Giải tán Dạ Ứng có lẽ trước đó cậu không suy nghĩ kĩ càng, nhưng cậu lại đã suy tính cẩn thận cuộc sống sau này cho các anh em... Cậu mãi luôn là người trọng tình cảm như vậy, điều này từ đầu đến cuối vẫn luôn là khuyết điểm của cậu!"

Tiêu Thần lầm bầm mấy câu, nhưng lại không có ai trả lời lại anh ta, thứ duy nhất có thể nghe thấy chính là những tiếng "tích tích" từ máy đo nhịp tim vang lên. Ánh mắt của anh ta trầm lặng nhìn Lãnh Tĩnh Hàn, trong thời khắc đó, những cảm xúc sâu đậm nhất dưới đáy mắt khiến lòng của anh siết chặt lại...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Ký ức mơ hồ

Editor: Nana Trang

Bóng đêm bao phủ, sương mù lượn lờ.

Một cậu bé đang ngồi trên chiếc ghế đu trong sân, cậu mượn ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn đêm nhấp nháy trên đầu để vẽ lên giấy thứ gì đó bằng cây bút vẽ trong tay mình.

"Dạ, buổi tối cậu không ngủ để vẽ cái này sao?" Một cậu bé khác có vóc dáng cao hơn một chút bước tới gần, nhìn cậu trai kia đang nghiêm túc vẽ gì đó liền nhíu mày, "Đây là cái gì?"

"Tĩnh Thiên!" Vẻ mặt của Dạ nghiêm túc, đầu vẫn không ngẩng lên, tay cầm cây bút không ngừng phác họa những đường nét đơn thuần.

"Tĩnh Thiên?" Người bạn cao hơn nghi hoặc nhìn hình vẽ dưới ngòi bút của cậu với kia giống với hình cái dây chuyền.

Cây bút trong tay Dạ hơi ngừng lại, cậu bé ngẩng đầu lên, là một khuôn mặt tuấn tú mang theo vẻ ngây thơ, trong đôi mắt tĩnh lặng là sự thâm thúy, đôi môi mỏng khẽ mỉm cười: "Ừng, cậu đã từng nghe qua "Nếu hạnh phúc thì sẽ là Tĩnh Thiên" chưa?"

Ừng hơi nhíu mày gật đầu, sau đó suy nghĩ một chút lại lắc đầu.

Nụ cười nơi khóe môi của Dạ càng lớn hơn, đôi mắt đen láy sáng ngời hơi cúi xuống: "Thật đẹp biết bao..." Dạ ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm, cơ thể bé nhỏ hơi tựa lên ghế dựa đầy đủ, ánh mắt nhìn về phía trước, "Cô ấy là thứ mà cả đời tớ luôn chờ đợi, tớ muốn cô ấy mỗi ngày đều tươi cười mà sống. Tớ không muốn cô ấy đau lòng, bởi vì... tớ nguyện mỗi ngày làm Tĩnh Thiên để cô ấy có thể khỏe mạnh và bình an!"

(Tĩnh Thiên có nghĩa là trời trong đó)

Ừng lặng lẽ nhìn Dạ, vào thời khắc đó, trong lòng của cậu ta đã rung động. Cậu ta cũng biết "cô ấy" trong lời cậu nói là ai, chính là cô bé được gọi là "hoa hướng dương" kia...

"Ừng, tớ không nói với người kia rằng tớ phải đi..." Dạ nhìn có chút đau thương. Từ nhỏ cậu đã rất trầm tĩnh, ít khi biểu lộ ra thứ cảm xúc như vậy, "Tớ không muốn rời khỏi đây, cũng không muốn rời xa cậu, càng không muốn rời xa cô ấy. Nhưng tớ biết rõ... chỉ khi bản thân đủ mạnh mẽ, đến khi lại xuất hiện trước mặt cô ấy một lần nữa, tớ mới có thể cho cô ấy một cuộc sống mà tớ muốn dành tặng cho cô ấy... Hoa hướng dương khi mất đi ánh mặt trời

sao có thể vui vẻ được? Cô ấy không vui... tớ sao có thể là Tinh Thiên được?"

Những lời cuối cùng còn ẩn chứa sự phiền muộn, nếu không phải chính tai Ung nghe được những lời này, thì cậu ta cũng sẽ không tin được những lời này được nói ra bởi một thiếu niên chưa được mười mấy tuổi: "Anh em chúng ta sẽ không bao giờ tách ra."

Cậu ta chỉ có thể nói ra những lời hứa hẹn này, bản thân cậu ta cũng có những suy nghĩ của riêng mình, nhưng nếu để so sánh thì cậu ta vẫn quan tâm đến tình cảm anh em này hơn.

Dạ chuyển ánh nhìn về phía Ung, khoe môi hơi nhếch, trên khuôn mặt đẹp vẫn còn chút ngây thơ để lộ sức quyến rũ khiến người đối diện không thể nào kháng cự lại được. Cậu hơi rũ mắt xuống nhìn tờ giấy vẽ trong tay, chậm rãi nói: "Sẽ không bao giờ tách ra... Tớ sẽ không bao giờ để những người tớ quan tâm rời khỏi tớ... Một người cũng không!"

....

"Tích tích tích tích ---- "

"Linh Linh linh ----"

"Viện trưởng, viện trưởng, tổng giám đốc bị đưa vào phòng phẫu thuật!"

"Tôi lập tức tới ngay..."

Ban đêm, tình huống của Lãnh Tinh Hàn đột ngột chuyển biến xấu, những giọng nói mang theo sự hốt hoảng cùng với những tiếng bước chân đan xen tạo thành những nhịp điệu kì lạ vang lên bên trong tầng VIP của bệnh viện Thư Khang.

Một tiếng "loảng xoảng" vang lên, đèn trong phòng phẫu thuật được bật sáng, đèn phẫu thuật trên cửa phòng cũng sáng lên. Sau khi nghe được tin báo, Tiêu Thần lập tức chạy tới, thuận tiện kéo một ý tá tới, về mặt âm trầm hỏi han tình huống. Khi biết tình hình của Lãnh Tinh Hàn không được lạc quan, cảm giác của Tiêu Thần trong lúc đó như cả thế giới đều ngừng lại...

Anh vô thức buông tay vị y tá kia, đi đứng lảo đảo lui về sau mấy bước, ngã dựa lên tường. Ánh mắt của anh bất lực nhìn lên đèn cửa phòng phẫu thuật, cả người trì độn.

.....

Một tiếng "loảng xoảng" vang lên, âm thanh đồ sứ bị rơi tan nát xuống mặt đất truyền tới. Mộ Thiên Thanh hơi nhíu mày nhìn cái cốc bị rơi vỡ trên mặt đất. Cả phê mới được cô rót vào cốc bắn tung tóe xung quanh, có một chút còn bắn lên ống quần của cô...

"Thiên Thanh?" Lý Dục đứng lúc cầm cốc đi vào liền nhìn thấy cảnh tượng mặt đất dơ bẩn, còn phát hiện Mộ Thiên Thanh đang đứng ở đây, anh ta đặt chiếc cốc trong tay xuống, đi đến bên cạnh chuẩn bị dọn dẹp.

Mộ Thiên Thanh liền lấy lại tinh thần, sững sờ liếc nhìn thấy Lý Dục mới kịp phản ứng. Cô vội vàng ngồi xổm xuống định nhặt những mảnh nhỏ lên, ngay khi Lý Dục chưa kịp hô lên "Cẩn thận tay" thì Mộ Thiên Thanh lập tức cảm thấy đầu ngón tay nhói đau, cô theo phản xạ rút tay về.

Lý Dục bước nhanh tới, ngồi xổm xuống kéo tay Mộ Thiên Thanh lại xem xét. Lòng ngón tay của cô bị mảnh sứ cửa rách thành một lỗ sâu, máu tươi liên tục chảy ra ngoài.

"Tôi không sao!"

Mộ Thiên Thanh lạnh lùng nói, đồng thời cũng rút tay về, định tiếp tục nhặt mảnh vỡ. Tay của cô chưa kịp đụng vào đã bị Lý Dục kéo lại...

"Để tôi quét là được rồi, cô đi băng bó một chút đi!" Lý Dục lời kéo Mộ Thiên Thanh đứng dậy, về mặt lo lắng nhìn cô, "Cô mệt mỏi quá rồi, chi bằng về nhà nghỉ ngơi đi! Việc kiểm tra tối nay có mấy người chúng tôi lo là đủ rồi!"

Mộ Thiên Thanh lắc đầu, nở nụ cười gượng ép, yếu ớt nói: "Tôi không sao! Tôi đi băng bó lại, ở đây phiền anh giúp."

Lý Dục nhìn Mộ Thiên Thanh bước ra khỏi phòng uống trà, hơi nhíu mày lại. Từ sau cái chết của Hình Thiên, tình trạng của Thiên Thanh ngày càng sa sút, cô dường như dùng tất cả thời gian của mình cho công việc. Trong thời gian này, thời gian nghỉ của cô rất ngắn, vậy mà cô vẫn đang không ngừng gia tăng thêm lượng công việc cho mình.

"Aiz!" Lý Dục thở dài, xoay người dọn dẹp những mảnh vỡ trong phòng.

Tình cảm có thể rất ngọt ngào như kẹo, nhưng cũng có thể đắng chát như cốc cà phê nguyên chất. Những lời đồn đãi bên ngoài có thể biết được tầm quan trọng của Hình Thiên đối với Lãnh Tinh Hàn như thế nào, mà nặc dù Mộ Thiên Thanh không chính tay giết chết Hình Thiên, nhưng Hình Thiên lại vì cô mà chết, chỉ e... nếu hai con người Lãnh Tinh Hàn và Thẩm Duyệt Nhiên này cả đời không rộng lượng tha thứ cho Mộ Thiên Thanh, thì cả quãng đời này Thiên Thanh cũng sẽ chỉ sống như một cái xác không hồn mà thôi.

Mộ Thiên Thanh bước ra khỏi phòng trà, đi vào phòng làm việc liền ngồi lên ghế tựa, hai tay day trán nhắm mắt lại. Lúc này tâm trí của cô không hề yên ổn một chút nào, tinh lực hoàn toàn suy yếu, cảm giác giống như có chuyện gì đó đã xảy ra...

"Cốc cốc!"

Đầu của Mộ Thiên Thanh đau như muốn nổ tung. Cô nhúu thật chặt lông mày rồi mới nói: "Vào đi."

Cửa phòng đồng thời được mở ra ngay khi tiếng nói của cô vang lên. Mộ Thiên Thanh che dấu sự mệt mỏi nơi đáy mắt, vội vàng đè nén sự bất an trong lòng. Thấy người tới là Thượng Quan Mộc, cô vội đứng dậy: "Sếp Mộc!"

"Không thoải mái sao?!" Thượng Quan Mộc thấy sắc mặt của Mộ Thiên Thanh không được tốt, trái tim khẽ siết chặt lại.

Mộ Thiên Thanh lắc đầu: "Không sao."

Thượng Quan Mộc chỉ hơi gật đầu, sau đó ngồi xuống đối diện với cô: "Hành động tối nay sẽ có khu Đông phối hợp cùng, về phương diện nhân thủ về cơ bản sẽ do em điều khiển."

"Được!" Mộ Thiên Thanh lên tiếng nói.

Thượng Quan Mộc nhìn đáy mắt của Mộ Thiên Thanh ngày càng ngập tràn bi thương thì hơi nhíu mày: "Em xác định cô không có việc gì chứ?"

Mộ Thiên Thanh lắc đầu, mỉm cười chua xót: "Nếu như không để bản thân bận rộn chút, thì em sẽ thật sự có chuyện đấy."

"Thiên Thanh..."

"Em thật sự không sao!" Mộ Thiên Thanh cắt ngang lời Thượng Quan Mộc định nói.

Thượng Quan Mộc thấy bộ dạng của Mộ Thiên Thanh như vậy, trong lòng cũng không thấy thoải mái chút nào. Nhưng anh ta biết bản thân anh cũng không thể nói được lời nào trước tình huống như vậy cả, ngược lại nói nhiều lại thành quá thừa, sẽ chỉ khiến Mộ Thiên Thanh càng xa rời anh ta hơn thôi: "Không sao là tốt rồi."

Khi anh ta đứng dậy, Mộ Thiên Thanh cũng đứng dậy theo, sau đó tiễn Thượng Quan Mộc ra ngoài. Cô đứng ở ngưỡng cửa nhìn bóng lưng cao ngạo của Thượng Quan Mộc, trong lòng có chút áy náy. Khoảng thời gian này, ngoại trừ Tiêu Thần cứ cách hai ngày lại tặng một bó hoa ra thì Thượng Quan Mộc cũng quan tâm đến cô, những thứ này cô điều biết, nhưng... cô lại không thể đáp lại bất cứ điều gì đối với hai người họ. Lòng của cô dám sớm trao cho Lãnh Tinh Hàn, ngay từ khi quen biết anh với thân phận Mặt trời nhỏ rồi..

Có lẽ cả đời này cô và Lãnh Tinh Hàn sẽ mãi mãi ngăn cách nhau bởi một bức tường không bao giờ có thể phá giải được, dù rằng sẽ mãi mãi phải đau khổ, nhưng có lẽ con đau này có thể giúp cô kiên trì sống tiếp.

Mộ Thiên Thanh nhìn đồng hồ, còn cách giờ hành động nửa tiếng nữa. Cô đi đến trước cửa sổ, nhìn những người đang chờ lệnh đang chuẩn bị cho hành động lần này, khóe môi hơi nhếch lên nở nụ cười chua xót. Công việc bận rộn sẽ nhắc nhở cô phải quên đi cái chết của Hình Thiên, cũng giúp cô quên đi Lãnh Tinh Hàn...

Màn đêm càng thêm nặng nề, ngay khi người cục cảnh sát khu Nam chuẩn bị xuất phát, thì bên bệnh viện Thư Khang lại đang trong thời điểm lo lắng vô hạn. Trong tòa biệt thự ngoại thành thành phố A, tiên sinh R đang cầm một bông hoa cúc trắng trong tay đứng trong sân. Ông đứng đó nhìn chằm chằm bông hoa trong tay, một cơn gió lạnh thổi qua làm cánh hoa rung động theo.

"Tiểu Hân, bọn họ thiếu nợ chúng ta, ta đều sẽ đòi lại vì chúng ta..." Lời của tiên sinh R biểu lộ ra những ưu thương nhân nhật, ánh mắt của ông âm trầm đáng sợ, giống như màu của bầu trời đêm đang bao phủ xuống thành phố này.

Ông hít một hơi, trên khuôn mặt vốn đã bị tổn thương giờ phút này càng thêm âm trầm dữ tợn, bộ dạng giống như cô hồn dã quỷ mới bò ra từ địa ngục.

"Ông chủ," bước chân của Lý Hải dồn dập chạy tới, "Mục Sâm mới vừa trở về báo nói Tiêu Thần đang ở bệnh viện Thư Khang."

Tiên sinh R không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nhìn bông cúc trắng bị gió thổi trong tay. Qua một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng nói trầm thấp của ông truyền tới: "Cậu ta cũng biết trốn rồi..."

Lý Hải không nói gì, anh ta rũ mắt xuống khẽ thở dài. Anh ta không biết rốt cuộc ông chủ muốn làm gì, mấy ngày nay lại hoàn toàn không có bất cứ động tĩnh nào, coi như muốn buông tay thì buông tay đi, đằng này... Anh ta rất hiểu ông chủ, khi ông chủ càng bình tĩnh thì ngược lại đang âm mưu gì đó vô cùng to lớn, có lẽ... đây là sự bình tĩnh duy nhất trước bão táp. Thời điểm khi Tiểu Hân ra đi cũng hoàn toàn xóa mờ đi tâm lý muốn chơi trò mèo vờn chuột của ông chủ. Lần này chỉ e sẽ là một kịch cuối cùng.

Tiên sinh R chậm rãi nâng bông hoa cúc lên ngang tầm mắt của mình. Đôi mắt sắc bén xuyên thấu trong màn đêm hắc ám kia, lạnh lùng nói: "Có lẽ... Lãnh Tinh Hàn cũng đang ở bệnh viện. Phải người đi điều tra."

Khóe miệng tiên sinh R hơi nhếch lên, lạnh lẽo nói: "Mặc dù xe đã bị nổ tung, đốt cháy đến không còn một mảnh nguyên vẹn nào, cảnh sát cũng đã phong tỏa tin tức, nhưng... đây không phải xe của Tiêu Thần. Vốn dĩ ta cũng không đoán ra, nhưng hiện giờ xem ra... hơn phân nửa là nó rồi... Ồi!" Ông khẽ thở dài, "Quả nhiên là anh em tình thâm."

Lý Hải hoảng sợ trước câu nói cuối cùng và điệu cười lạnh lùng của tiên sinh R. Đối với Tiêu Thần mà nói, dù sao cậu ta cũng đã có nhiều năm tình cảm

thân thiết với Lãnh Tinh Hàn, làm sao có thể nói buông là buông một cách dễ dàng được?

Lý Hải âm thầm thở dài, sau đó xoay người rời đi, chỉ để lại một mình tiên sinh R đứng lẳng lặng cô độc trong sân...

Nơi này vô cùng yên tĩnh, bệnh viện Thư Khang lại ồn ào trái ngược hoàn toàn, dường như muốn đè ép đến mức nghẹt thở những người trong bệnh viện này. Thời gian phẫu thuật càng kéo dài, khuôn mặt của mỗi con người nơi đây càng trở nên bất an hơn...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Tuyên bố tử vong?

Editor: Nana Trang

Tiêu Thần nhìn về mặt vô cùng chán chường mà xót xa của viện trưởng, trái tim anh bỗng nhiên như quên mất cách đập, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm người trước mặt. Anh khẩn thiết muốn biết điều gì đó, rồi lại như sợ hãi viện trưởng nói ra điều đó!

"Ứng," viện trưởng mấp máy khóe môi, sắc mặt càng trầm trọng hơn. Ông nhìn sắc mặt như không thể tin được kia của Tiêu Thần, cuối cùng nặng nề nói, "Cậu ấy... đi rồi..."

Tiêu Thần vừa nghe thấy vậy bỗng nhiên cười rộ lên, chẳng qua sắc thái lại như không thể tin được. Anh ta vừa cười vừa lắc đầu, lời nói ngập ngừng: "Ông đừng có nói giỡn với tôi... Cùng một kiểu đùa như vậy trong nhiều năm mà ông không thấy chán sao? Ông cho rằng tôi sẽ tin lời ông nói nửa hay sao? Lần này tôi tuyệt đối sẽ không tin tưởng ông nữa đâu!"

Viện trưởng nhìn bộ dạng này của Tiêu Thần, cái mũi cũng cay xót. Ông cũng có cảm tình với hai người Tiêu Thần và Lãnh Tinh Hàn này, hiện giờ lại xảy ra chuyện như vậy, bản thân ông cũng hết sức khổ sở. Nhưng sự đời khó lường, có ai ngờ tới một thân thoại "bất tử" cũng sẽ đến bước đường này?

"Trước khi ra đi, Dạ có mấy câu muốn nói với cậu..." Khoảng sân viện nhỏ chìm trong màn đêm yên tĩnh, Tiêu Thần vẫn đang đắm chìm trong những suy nghĩ về việc không tin tưởng thực tại tại Lãnh Tinh Hàn đã chết, ông chậm rãi nói, "Cậu ấy nói đã đưa cả tính mạng này cho cậu. Cậu chẳng phải đã từng nói với cậu ấy rằng làm anh em kiếp này nhưng sẽ không có kiếp sau sao... Nhưng kiếp sau cậu ấy vẫn muốn được làm anh em với cậu!"

Oanh!

Di ngôn của Lãnh Tinh Hàn giống như một cột thiên lôi lớn bổ mạnh mẽ xuống đầu Tiêu Thần, khiến Tiêu Thần dùng ánh mắt không biết phải làm thế nào nhìn viện trưởng. Anh mở to hai mắt của mình, tròng cười khi nãy như để an ủi mình cũng ngừng lại nơi khóe môi. Anh khẽ lắc lắc cái đầu, bộ dạng sững sờ, ngăn người nhìn chằm chằm viện trưởng như vậy rất lâu... Sau đó anh đột nhiên tiến lên phía trước, hai tay ôm chặt lấy bả vai của viện trưởng, giọng nói run rẩy hỏi: "Ông gạt tôi đúng không? Ông lừa gạt tôi đúng không... Đúng không hả!!"

Lời nói càng về sau càng biến thành những tiếng gào thét như dã thú. Trái tim của Tiêu Thần giống như bị vật sắc nhọn nào đó cắt khoét thành từng mảnh nhỏ. Anh chưa bao giờ cảm nhận nỗi đau giống như vậy trước đây, loại đau khổ này khiến anh không thể nào chấp nhận được. Đôi mắt đỏ ngầu của anh trừng lớn, không ngừng lắc bả vai của viện trưởng, chờ mong ông ta có thể cho bản thân một đáp án thật sự. Cho dù ông ta thừa nhận lời bản thân nói khi nãy là nói đùa thì anh cũng xác định sẽ cho ông ta một cú đấm, chấn chấn là vậy!

"Ứng!" Viện trưởng hét to một tiếng, "Cậu hãy tỉnh táo lại đi, Lãnh Tinh Hàn đã ra đi thật rồi. Tôi cũng không muốn tin điều này là sự thật, nhưng... nhưng..." Giọng nói của ông ta dần trở nên run rẩy. Viện trưởng cực lực chịu đựng nỗi tâm đau thương đang lan tràn, "Nhưng ngay khi tôi cảm con dao phẫu thuật lên, chưa kịp làm gì thì cậu ấy đã... đã chết rồi! Bên trong bụng của cậu ấy bị tổn thương quá nghiêm trọng, ảnh hưởng đến cả miệng vết thương cũ trước kia..."

Vành mắt của viện trưởng cũng đỏ ngầu, vết thương năm đó cũng chính đích thân ông khâu lại cho Lãnh Tinh Hàn. Khi ấy ông cũng đã nói với cậu ta rằng không thể chịu thêm một chấn động nào nữa, nếu không sẽ phải mổ bụng khâu lại một lần nữa, vô cùng rắc rối.

Tiêu Thần vô lực buông lỏng hai tay, hơi cúi đầu, anh chưa bao giờ phải trải qua nỗi khiếp sợ phải nhìn đi đâu như thế này. Hai chân mềm nhũn lùi về sau mấy bước, thân thể dựa lên tường, trong miệng không ngừng nỉ non: "Không, không thể... Dạ sao có thể chết được? Ai muốn kiếp sau cùng làm anh em với cậu? Tôi chỉ muốn kiếp này..."

Viện trưởng hơi ngửa đầu nhắm hai mắt lại, áp chế tâm lý bị thương dưới đáy lòng. Ông hít sâu một hơi sau đó mờ mắt lần nữa, tiến lên một bước, khẽ vỗ lên bả vai Tiêu Thần, âm thầm than một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Tiêu Thần vẫn cứ đứng dựa tường như vậy, dần dần trên khuôn mặt của anh không còn biểu hiện vui buồn gì nữa, ci rừ mắt xuống, dường như đang chờ đợi điều gì đó, mà lại như không đợi gì cả...

Bỗng nhiên trong hành lang vang lên những tiếng bước chân dồn dập rối loạn, từ tiếng vang hỗn loạn có thể nghe ra có nhiều người đang đi tới...

"Lão tổng!"

"Tình Hàn đâu?"

"..."

Tiêu Thần lắng nghe, giọng nói như vừa kinh hô rồi lại bật cười như khóc, khóe môi cười lạnh. Những suy nghĩ của anh lúc này không biết rời rạc rải rác như thế nào, trong đầu tất cả đều là những đoạn ký ức ngăn ngừi về bóng dáng của người kia khi còn ở cùng nhau trong cô nhi viện khi nhỏ và khoảng thời gian ở Mỹ, mà tất cả đều cùng hội tụ đến đêm ngày hôm đó, cái đêm định mệnh mà người kia nói với anh: Tính mạng này của tôi cho cậu!

Tiêu Thần đột nhiên nhủ mảy, âm trầm và bi thống trong hai mắt. Hơn sáu năm, anh già chết kiến tạo lực lượng, muốn cùng người đó phân cao thấp, cũng bởi vì suy nghĩ trong lòng người đó khó có thể hiểu được, thậm chí không thể cảm nhận được hận thù. Mối hận kia có thể nói là không liên quan đến Dạ... nhưng chỉ vì những điều này mà anh đã đánh mất Dạ, mãi mãi mất đi người anh em này! Mãi mãi!

Những tiếng bước chân bên tai không ngừng xông vào phòng mổ, không lâu sau liền truyền đến những âm thanh của cả nam và nữ khóc rống lên. Lãnh Khiếu Thiên và Đường Lam đều không thể tin được nhìn thi thể đang nằm trên bàn mổ, đến cả Lãnh Dao cũng phải bịt chặt miệng, đôi mắt tròn xoe không ngừng rơi lệ.

Tiêu Thần chậm rãi đứng dậy, cả cơ thể tựa như đã mất đi linh hồn, hoàn toàn mất đi suy nghĩ, lê từng bước chân nặng trĩu rời khỏi bệnh viện...

Tiêu Thần đứng ở cửa bệnh viện, đêm nay thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức thậm chí cả gió cũng không thổi qua, dưới ánh đèn chỉ có một vài tia sáng trong suốt, yếu ớt đang nhảy múa nhẹ nhàng.

Tiêu Thần từ từ giơ cánh tay vô lực lên, những bông tuyết trắng bay xuống lòng bàn tay của anh, trong nháy mắt hòa tan không còn thấy hình dáng gì nữa. Anh khẽ chớp mắt, cái mũi lại cảm thấy chua xót chịu không nổi, chỉ trong giây lát mà hốc mắt đã đỏ lựng lên, đôi mắt vốn quyen rũ bỗng chốc có thêm tầng nước mắt mờ mịt.

"A ----- "

Tiêu Thần đột nhiên nắm chặt bàn tay, ngửa mặt lên trời rống to, nỗi đau đến xé lòng này đau quá, làm sao anh có thể chấp nhận được đây?

*

"Thiên Thanh, nơi này đều đã làm được tương đối rồi, sao cô không về nghỉ ngơi sớm đi?" Lý Dược nhìn Mộ Thiên Thanh cả buổi tối không hề tập trung tinh thần quan tâm hỏi.

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu, đôi mắt trống rỗng nhìn Lý Dược. Một lúc lâu sau cô mới kịp lấy lại tinh thần, khóe môi hơi gật, rồi mới gật đầu nói: "Ừ, mấy anh cực khổ rồi."

"Không đâu!" Lý Dược âm thầm thở dài, sau đó lại tiếp tục bận rộn với công việc của mình.

Mộ Thiên Thanh cầm túi xách bước ra khỏi cục cảnh sát. Bên ngoài bông tuyết rơi trắng xóa, những ngọn đèn chiếu rọi xuống yên tĩnh mà nhu hòa: "Tuyết rơi rồi..."

Cô si ngốc làm bầm một mình, sau đó hơi mím môi, nâng chân lên chuẩn bị đi ra ngoài...

"Thiên Thanh!"

Đúng lúc này sau lưng truyền đến giọng của Thượng Quan Mộc. Mộ Thiên Thanh dừng bước quay đầu lại nhìn, bước chân của Thượng Quan Mộc dồn dập chạy tới. Anh ta nhìn thấy Mộ Thiên Thanh, trên khuôn mặt tuấn tú biểu lộ sự không đành lòng, thái dương căng thẳng hết sức, thật sự không biết nên mở miệng như thế nào.

Mộ Thiên Thanh nhủ mảy nhìn Thượng Quan Mộc, qua một lúc lâu sau vẫn không thấy anh ta nói gì, vì thế liền lên tiếng hỏi: "Việc công hay việc tư?"

Ánh mắt của Thượng Quan Mộc đảo quanh người của Mộ Thiên Thanh, nặng nề nói: "Việc tư!"

"Thượng Quan, hôm nay em rất mệt, nếu là việc tư... có thể để hôm khác hãy nói được không?" Giọng nói của Mộ Thiên Thanh rời rạc như bất an, bắt đầu từ xé chiều tâm thần cô đã khó tập trung được. Không hiểu tại sao cô luôn có cảm giác như đã có chuyện gì đó nghiêm trọng xảy ra vậy.

Thượng Quan Mộc nhìn bộ dạng này của Mộ Thiên Thanh, cuối cùng anh ta vẫn nhẫn nhịn những lời muốn nói với cô, chỉ nói: "Được! Đã muộn quá rồi, để anh đưa em về được không?"

Mộ Thiên Thanh vốn muốn cự tuyệt, nhưng khi thấy sự kiên quyết trong đáy mắt của Thượng Quan Mộc, cô liền khẽ gật đầu một cái.

Chiếc Land Rover khí phách chậm rãi lướt qua con đường đêm, những bông tuyết vừa rơi xuống liền bị một cơn gió mạnh mẽ cuốn đi... Thượng Quan Mộc đích thân đưa Mộ Thiên Thanh lên lầu, nói câu "Nghỉ ngơi sớm đi" rồi mới rời khỏi.

Mộ Thiên Thanh mệt mỏi nằm trong bồn tắm, nặng nề nhắm mắt lại, ngay khoảnh khắc đó, khuôn mặt lạnh lẽo mà hờ hững như điêu khắc của Lãnh Tình

Hàn lại xuất hiện trong trí óc cô.

Khóe môi dần nở nụ cười chua xót kì dị. Cô nhớ anh, cô nhớ anh đến mức điên cuồng, mỗi ngày cô đều sống cuộc sống thống khổ. Sau khi Hình Thiên chết đi, Lãnh Tinh Hàn đã trải qua những tháng ngày oán hận mà sống, cô thực sự rất đau khổ!

Những giọt lệ tràn ra từ khóe mắt đang đóng chặt, chảy dọc theo gương mặt rơi xuống bồn tắm, giao hòa với làn nước trong bồn... Chìm trong bóng đêm dài vô tận kia rồi cuộc là nỗi nhớ đau thương, hay khơi gợi lên những kỉ niệm đau đến xé lòng đây!

Ngày hôm sau.

Cả thành phố A được bao phủ bởi một màu tuyết trắng, bầu trời âm u giống như trận tuyết này sẽ luôn kéo dài mãi mãi...

"Khụ khụ, khụ khụ!" Mộ Thiên Thanh ho nhẹ vài cái, cảm cúm cộng với cơn đau đầu liên tục không ngừng như muốn nứt ra.

"Cốc cốc!"

Mộ Thiên Thanh ngẩng đầu lên sau đó mới lên tiếng: "Vào đi!"

"Thiên Thanh," Kili đẩy cửa đi vào, "Cùng đi ăn không?"

Mộ Thiên Thanh không biết do quá mệt mỏi hay vì cảm cúm mà sắc mặt không được tốt lắm, lắc đầu nói: "Tôi không đi đâu, lát nữa mọi người về mua cho tôi một suất cơm cà ri là được."

Kili hơi nhún vai: "OK!" Sau đó còn nói thêm, "Có phải cô bị cảm không? Đã uống thuốc chưa?"

"Vừa uống rồi."

Kili nhìn lên cái bàn trống tuếch, đến cả cốc nước cũng trống không kia thì hoài nghi lời nói đã uống thuốc này của Mộ Thiên Thanh, trong lòng cô ta thầm nghĩ nên nhân tiện đi mua uống cho cô nàng này uống, cùng lúc xoay người bước ra khỏi phòng làm việc của Mộ Thiên Thanh.

Mộ Thiên Thanh nằm tựa lưng lên ghế, báo cáo của vụ án hai ngày nay đặt trước mặt mà cô cũng không thể xem được. Cô hít cái mũi đang bị nghẹt, nhắm mắt lại, quyết định nghỉ ngơi thêm một chút...

Thời gian cơm trưa mọi người đều ra ngoài, cả không gian tĩnh mịch không có một tiếng động nào, Mộ Thiên Thanh nằm trên ghế, hơi thở nặng nề đang ngủ, đến khi những tiếng bước chân dồn dập truyền đến mới mơ màng tỉnh lại.

"Thiên Thanh," Kili đặt hộp cơm trong tay xuống trước mặt Mộ Thiên Thanh, kèm theo cả gói thuốc cảm cúm xuống. Sắc mặt của cô ta có chút bất thường nhìn Mộ Thiên Thanh, theo bản năng mím môi, "Cái đó, cô... cô ăn xong nhớ uống thuốc đấy."

Mộ Thiên Thanh cảm ơn đưa cho Kili, thấy sắc mặt Kili có vẻ bất thường thì hơi nhú mào hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì," Kili dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, "Không có gì! Tôi... tôi đi làm việc đây..."

Nhìn bộ dạng Kili hốt hoảng né tránh bước ra khỏi phòng làm việc, Mộ Thiên Thanh nhú chặt mày, nhưng cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều, rũ mắt nhìn hộp cơm cà ri bản thân vốn thích ăn nhất giờ đây ăn vào miệng lại không có vị gì, nuốt không trôi, sau khi ăn vài miếng liền vứt qua một bên.

Mộ Thiên Thanh cầm chỗ cơm cà ri thừa bước ra khỏi phòng làm việc chuẩn bị đem đi vứt, cô vừa mở cửa thì những tiếng bàn tán bên ngoài ngay lập tức im bặt. Về mặt của mỗi người bên ngoài lúc này có chút kì quái nhìn cô, ngay khi cô cảm thấy nghi hoặc thì các đồng nghiệp lại tiếp tục bận rộn với công việc trong tay mình.

Mộ Thiên Thanh nghi ngờ nghiêng đầu nhìn mọi người, bước chân vẫn không dừng lại vứt hộp cơm đi, sau đó trở về phòng làm việc xử lí công việc của mình. Còn các đồng nghiệp ở bên ngoài sắc mặt nặng nề, tất cả đều có cùng chung một suy nghĩ đó chính là giữ cho sự việc càng lâu càng tốt, nhưng giấu diếm nhất thời cũng không thể giấu mãi được.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chỉ chớp mắt đã tới thời gian uống trà chiều. Mọi người tùm năm tùm ba đi đến quán trà, nhân tiện giải phóng cho bộ não của mình.

Mộ Thiên Thanh vẫn không đi, cũng vì bị cảm cúm mà cả người cô không có chút tinh thần nào cả. Cô đứng trước gương toilet nhìn dáng vẻ gầy gò không chút tinh thần của mình, chua xót nhếch khóe môi, xoay người đi vào phòng vệ sinh.

"Rõ ràng trời cao đổ kị anh tài mà..."

"Đúng vậy, cũng quá đột ngột đi!"

Dường như toilet nào cũng được sử dụng như nơi buôn chuyện của tất cả mọi người, bất kể ở đâu cũng đều như vậy. Mộ Thiên Thanh bất lực xoa mi mắt.

"Thật ra cũng không phải đột ngột đâu... Mấy cô thử nghĩ xem Thiên Lâm và Sun đã đấu đá nhau lâu như vậy rồi, đúng vào thời khắc mấu chốt lại do

Đường Lam ra mặt, Lãnh thiếu chẳng phải có một thời gian biến mất hay sao, cuối cùng đều do cựu tổng giám đốc Lãnh Khiếu Thiên đứng ra chủ trì mọi chuyện còn gì."

Nghe thấy người bên ngoài đang nói tới Lãnh Tĩnh Hàn, Mộ Thiên Thanh vừa định xả nước bồn ngừng lại, cô theo bản năng nín thở nghiêng tai lắng nghe...

"Bất kể có thể nào thì chuyện này cũng quá đột ngột!"

"Đúng vậy, mất tích hơn một tuần lễ, sau đó bỗng nhiên có tin tức, vậy mà lại là báo tin chết!"

Một tiếng "âm" vang lên, đồng tử của Mộ Thiên Thanh đột nhiên trừng lớn, chỉ trong một khoảnh khắc cô đã cho rằng bản thân nghe lầm.

Giọng nói bên ngoài vẫn vang lên như cũ, ba nữ cảnh sát cùng thảo luận rất "vui sướng", hoàn toàn không để ý xem trong toilet có người khác hay không. Mộ Thiên Thanh kịp phản ứng lại, cô mở choàng cửa đi ra ngoài. Ba nữ cảnh sát kia nhìn thấy là cô đều cùng ngậm miệng lại, cả đám cùng nhìn nhau... Chuyện tình cảm của Mộ Thiên Thanh và Lãnh Tĩnh Hàn ở khu Nam này không ai là không biết, từ sau khi chuyện của Hình Thiên xảy ra, quan hệ của hai người này trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo thế nào họ cũng đều biết cả. Vậy mà bây giờ Lãnh Tĩnh Hàn đột ngột chết đi, không biết có...

"Mấy người nghe được tin này ở đâu ra?" Mộ Thiên Thanh nắm chặt tay, ánh mắt nhìn chăm chăm ba người trước mặt.

"Thời... thời sự trưa nay... nói, nói Lãnh Tĩnh Hàn bị thương nghiêm trọng, đêm qua không kịp chữa trị đã chết ở trong bệnh viện Thụ Khang thuộc quản lí của Thiên Lâm."

Mộ Thiên Thanh vừa nghe xong, cả người khẽ run rẩy, chậm rãi lắc đầu: "Không... không thể nào... không thể..."

Dứt lời, Mộ Thiên Thanh lập tức chạy như bay ra khỏi toilet trở về phòng làm việc. Trên đường đi, bước chân của cô hốt hoảng đâm mấy người, nhưng điều này cũng chẳng khiến cô để ý, chỉ xông vào phòng làm việc, cầm điện thoại lên ấn gọi vào số của Lãnh Tĩnh Hàn...

Từ sau chuyện của Hình Thiên, cô ngày ngày đã muốn gọi vào số điện thoại này, nhưng mỗi lần đều không có dũng khí ấn nút gọi...

"Xin lỗi quý khách, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin hãy để lại lời nhắn sau tiếng bip!"

Mộ Thiên Thanh ấn số điện thoại mấy lần, cô bất chấp giọng nói ngọt ngào của nhân viên tổng đài vang lên, cô không ngừng ấn, miệng luôn lầm bầm như đang nuôi hi vọng nào đó: "Nghe điện thoại đi, xin anh hãy nghe điện thoại đi! Van xin anh, chỉ cần nghe một chút thôi được không... Em chỉ muốn xác nhận anh vẫn bình an, em không cần gì cả... Van xin anh..."

Bờ môi trở nên run rẩy rất nhiều, nhưng mỗi một lần ấn nút gọi là mỗi một lần lại vang lên tiếng nói của nhân viên tổng đài lặp lại câu "Không liên lạc được!"

Xung quanh vành mắt của Mộ Thiên Thanh đã ngấn lệ, cô cầm lấy điện thoại, không thèm mặc áo khoác ngoài, lập tức phóng ra khỏi phòng làm việc. Mọi người đã biết có gì đó không đúng, Lý Dược vội vàng gọi điện cho Thượng Quan Mộc, Kili và Hà Tuấn vội vàng đuổi theo Mộ Thiên Thanh ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Ngoại truyện: Nếu em khóc sẽ thấm ướt lòng anh

Editor: Nana Trang

Năm năm sau.

Cục cảnh sát khu Nam, văn phòng làm việc của Đốc sát cao cấp.

"Chẳng lẽ mấy người cũng chỉ có thể cho tôi một lời giải thích như vậy hay sao?" Tiếng tức giận vang lên cùng với một tiếng "Bốp" thật mạnh, những món đồ bị ném lên bàn bừa bãi, kèm theo đó là tiếng tức giận truyền tới, "Chẳng qua chỉ có mấy tên cướp giật mà thôi, vậy mà mấy người lại để người ta bị thương... Đi đi, đi đi, tất cả đều nộp báo cáo lên đây cho tôi."

"Vâng, thưa sếp!"

Mộ Thiên Thanh nhanh chóng phẩy tay đuổi mấy cảnh sát mới được phân tới ra ngoài, thở phì phò ngồi lên ghế dựa, tay khẽ day trán, vẻ mặt bất lực.

"Cốc cốc!"

"Vào đi." Mộ Thiên Thanh điều chỉnh lại tâm trạng, ngược mắt lên nhìn thấy Lý Dục đẩy cửa bước vào.

"Sếp," Lý Dục tiến lên phía trước, đưa tập hồ sơ trong tay tới, "Đây là báo cáo cần quét Phong Hoa Đường đêm qua, những người bị bắt về rất căng, nhưng sau bốn giờ cũng đã dựa theo quy định mà thả người..."

"Phương diện này không phải là sở trường của Hà Tuấn sao?" Mộ Thiên Thanh cúi đầu nhìn báo cáo, đồng thời cũng hờ hững nói.

Lý Dục mỉm cười nhún vai đáp một tiếng, trong lòng cảm thấy thích cách làm việc linh hoạt hiện giờ của Mộ Thiên Thanh... Năm năm, đối với bất cứ ai mà nói thì đã có rất nhiều chuyện thay đổi.

"Khụ khụ," Lý Dục đang mãi suy nghĩ, đột nhiên bị Mộ Thiên Thanh hỏi bất ngờ liền nuốt một ngụm nước bọt xuống, sau đó cười nói, "Bây giờ cậu ta thăm vấn rất thuận lợi, cô cũng biết rồi đây, nếu không có sự cho phép của cô thì cậu ta cũng không dám làm quá mức lên đâu."

Mộ Thiên Thanh nghe vậy đành mỉm cười bất lực lắc đầu.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại ưu thương thân nhiên vang lên, Mộ Thiên Thanh cầm di động lên nhìn tên hiển thị cuộc gọi, sau đó cười bất máy: "Sao vậy?"

"Nhắc nhở một bà mẹ nào đó một chút là lát nữa phải tham gia hoạt động người thân rồi đấy." Giọng nói ôn hòa như tiếng đàn violon của Thượng Quan Mộc khiến người nghe cảm thấy thư thái truyền từ bên kia đầu điện thoại sang.

Mộ Thiên Thanh hơi ngược mắt nhìn đồng hồ treo tường, ngay sau đó nói: "Làm sao em có thể quên được? Đêm qua Tiểu Hi còn nhắc nhở bên tai ít nhất hai mươi lần đấy."

Thượng Quan Mộc lái xe, đôi môi xinh đẹp hình thoi nở nụ cười hạnh phúc vui vẻ. Anh vừa nhớ tới nhóc con kia cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn: "Sáng ni con bé lại giao hẹn với anh nhất định phải nhắc nhở em... Tiểu Hi nói mẹ là kẻ cuồng việc, cũng đã cho con bé leo cây nhiều lần rồi, cho nên lần này bé con đã giao cho anh nhiệm vụ phải hộ tống em đi!"

Mộ Thiên Thanh hí mắt cười rộ lên, nụ cười trong nháy mắt đã tới tận đáy mắt: "Anh đang ở đâu?"

"Còn năm phút nữa là tới khu Nam."

"Ừ," Mộ Thiên Thanh lên tiếng, "Anh chờ em ở dưới lầu, em sắp xếp xong rồi xuống."

Sau khi cúp điện thoại xong, Mộ Thiên Thanh nhìn Lý Dục. Cô vừa muốn nói gì đó thì đã bị Lý Dục nói trước: "Cô dọn dẹp nhanh đi, những chuyện còn lại để tôi và Hà Tuấn ngó chừng một chút là được."

Mộ Thiên Thanh gật đầu, vừa thu dọn vừa nói: "Bụng của Kili cũng đã lớn rồi, để Hà Tuấn về sớm một chút đi."

"Cô yên tâm, cậu ta sốt ruột thăm vấn, vẫn còn chưa vội về đâu." Lý Dục cười rộ lên, "Tôi đi ra ngoài làm vài việc trước..."

Mộ Thiên Thanh đáp một tiếng, sau khi dọn dẹp xong thì đi xuống lầu, thấy Thượng Quan Mộc đang đậu xe trong bãi đỗ xe sát đứng chờ, hai tay của anh ta đút trong túi quần, đang nói chuyện với một Đốc sát thực tập khác.

"Sếp!" Đốc sát thực tập thấy Mộ Thiên Thanh tiến tới, nhanh chóng nói với Thượng Quan Mộc, "Sếp Mộc, tôi có việc đi trước."

Chờ sau khi Đốc sát thực tập đã đi khỏi, Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh cùng lên xe, Mộ Thiên Thanh liếc nhìn bóng dáng rời đi kia, bĩu môi nói: "Anh tìm anh ta làm gì?"

"Tại sao không phải là anh ta tìm anh?" Về mặt của Thượng Quan Mộc không hài lòng.

"Anh tới đây, ai dám tìm anh? Hà cảnh ti Mộc!" Mộ Thiên Thanh liếc mắt sang nhìn.

Thượng Quan Mộc nhún mày, lái chiếc xe dần ra khỏi cục cảnh sát: "Lần này em đã đoán sai rồi, anh ta tới tìm anh là để cảm ơn vì đã viết thư đề cử cho con trai của anh ta."

Mộ Thiên Thanh hơi nhún vai, không tiếp tục bàn luận vấn đề này nữa: "Còn có một ít thời gian, về nhà trước đã, em cần thay quần áo."

"Ừ."

*

Vườn trẻ Phi Dương

Một đứa trẻ trắng trẻo, bụ bẫm nhỏ bé đang đứng ở cửa ra vào, trên người mặc một chiếc váy ngắn màu trắng, mái tóc được búi theo kiểu công chúa được kẹp gọn bằng một chiếc nơ hồng nhạt hình con bướm, đôi môi nhỏ xinh phớt hồng, đôi mắt to tròn đen láy mà sáng ngời cùng với cặp lông mi dài chớp động như những cánh bướm đang nhảy múa đang mong ngóng trông chờ nhìn ra đường...

Thời gian dần trôi qua, bé con chu cái miệng lên, tức giận lại đến "u oán" nhìn sang những bạn nhỏ khác được cha mẹ mình dẫn tới đang cười tươi đi vào vườn trẻ, bộ dạng đó vừa tức giận vừa chán nản biết bao.

"Hừ, lần này lại gạt con nữa thì con nhất định không rộng lượng bỏ qua đâu..." Bé con thở phì phò, quay đầu lại nhìn ra ngoài mặt đường, khi thấy bóng dáng chiếc xe đang tới gần, hai mắt bé tròn tròn, sáng như đèn pha ô tô.

Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh cùng xuống xe, ngay lập tức nhìn thấy một bé con xinh xắn chạy như bay đến, Thượng Quan Mộc lập tức ngồi xổm xuống, dùng một tay ôm bé con vào lòng, sau đó đứng dậy.

Bé con hôn lên mặt Thượng Quan Mộc một cái thật mạnh, giọng nói non nớt ngọt ngào gọi: "Pa pa!"

Thượng Quan Mộc nở nụ cười như tắm gió xuân, nhẹ nhàng véo cái mũi của Tiểu Hi một cái, sùng nịch nói: "Công chúa nhỏ yêu quý, hôm nay pa pa đã đưa mẹ đến cho con rồi nha."

Tiểu Hi cười "khanh khách", hai bàn tay bé nhỏ ôm lấy cổ của Thượng Quan Mộc nhìn Mộ Thiên Thanh, nhếch mi nói: "Biểu hiện của mẹ hôm nay cũng không tệ lắm!"

Mộ Thiên Thanh nghe thấy vậy liền dùng ánh mắt bất lực liếc nhìn, cô thấy Tiểu Hi dính lấy Thượng Quan Mộc nên cố ý nghiêm mặt: "Đã lớn như vậy rồi mà còn muốn pa ôm nữa sao?"

Tiểu Hi nghe thấy vậy bĩu môi, càng ôm chặt hơn nói: "Pa pa thích mà! Có đúng không pa pa?"

"Đúng, thừa công chúa nhỏ của tôi!" Thượng Quan Mộc sùng nịch hôn lên mặt Tiểu Hi một cái, sau đó nhìn Mộ Thiên Thanh, "Đi thôi."

Mộ Thiên Thanh nhìn bộ dạng sung sướng của Tiểu Hi cũng cười rộ lên theo. Ba người cùng đi vào nhà trẻ, cô thấy Tiểu Hi ghé sát bên tai Thượng Quan Mộc không biết đang nói thầm điều gì đó, trong cảm thấy có chút áy náy. Cô vì bận công việc sớm tối, hiếm có thời gian cùng làm những việc đã đáp ứng con bé làm...

Cái gọi là hoạt động người thân này chẳng qua cũng chỉ là hoạt động mà nhà trường tổ chức để gia tăng tình cảm giữa cha mẹ và con cái, mở đầu sẽ là màn biểu diễn của các bạn nhỏ, sau đó sẽ tiến hành các trò chơi, sau đó ba người một gia đình sẽ được nhà trường chụp ảnh, trao cúp và giải thưởng.

Sau khi hết màn biểu diễn, Tiểu Hi vội vã chạy tới bên cạnh Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đợi đến lúc chơi trò chơi, chúng ta có lòng tin giành được hạng nhất không?"

"Có, thừa sếp!" Thượng Quan Mộc và Mộ Thiên Thanh cùng đồng thời lên tiếng, ngay sau đó cả ba cùng cười vỗ tay.

Trò chơi gia đình đơn giản chỉ là kinh nghiệm về mức độ phối hợp ăn ý của mọi người trong một gia đình, Tiểu Hi và Thượng Quan Mộc vốn ngày thường ở cùng nhau đến phát ngân rồi, độ ăn ý chắc chắn không có vấn đề, hiện giờ thì chỉ còn Mộ Thiên Thanh thôi....

"Con gái là do em sinh ra, anh cho là em với con bé không ăn ý nhau hay sao?" Mộ Thiên Thanh thấy vẻ mặt hoài nghi của Thượng Quan Mộc liền tức giận nói.

Thượng Quan Mộc nhún vai, không nói câu mà khi nãy Tiểu Hi đã âm thầm nói cho anh biết, sợ trong lòng cô sẽ có áp lực, ngược lại sẽ chỉ thất bại mà thôi.

Trận đấu nhanh chóng được tiến hành một cách vui vẻ, một nhà Thượng Quan Mộc vượt qua khó khăn tiến lên phía trước. Không phụ sự kì vọng của Tiểu Hi, bọn họ đã giành được hạng nhất, giáo viên đưa cho bọn họ cúp và ảnh, ngoài ra vị trí thứ nhất còn có thêm một cái một cái cốc in hoa.

Nhóc con kia ra vẻ thần bí linh thiêng, ai cũng không cho xem, lập tức cất vào một cái hộp, sau đó giả thần giả quỷ cất vào trong túi xách, quay sang ra lệnh: "Vi để chúc mừng sự chuyên nghiệp của hai người, hôm nay sẽ do con mời khách."

"Con ư?" Mộ Thiên Thanh cười rộ lên, thấy Tiểu Hi đang tức giận nhìn cô chằm chằm thì vội vàng nói, "Được, được, được, là con mời, con mời. Vậy xin hỏi... con mời mẹ và pa pa ăn gì đây?"

Tiểu Hi nhũn mày, kiêu ngạo nói: "Đi đến nhà mẹ là biết ngay thôi."

Mộ Thiên Thanh khẽ nhũn mày, ánh mắt nhìn về phía Thượng Quan Mộc.

Thượng Quan Mộc nhún vai, tỏ vẻ bản thân cũng không biết nhóc con này muốn làm gì. Anh lái xe, dưới chỉ thị của Tiểu Hi mà trực tiếp đi thẳng đến nhà của Thẩm Duyệt Nhiên.

"Leng keng leng keng!"

Tiếng chuông cửa vang lên, Thẩm Duyệt Nhiên đang bận rộn trong bếp liền quát lên: "Nhạc Nhạc, ra mở cửa đi!"

"Vâng!" Hình Nhạc đáp một tiếng sau đó đi mở cửa. Khi nhìn thấy người tới là ai, bé lập tức mỉm cười rộ lên, "Nhiên Nhiên, chú Mộc và mẹ hai, còn có cả Tiểu Hi đều đến đây cả..."

Thẩm Duyệt Nhiên nghe thấy vậy liền phúi tay đi ra. Vừa ra khỏi phòng bếp, một bóng dáng nho nhỏ nhào tới ôm lấy, giọng nói non nớt ngọt ngào lập tức vang lên: "Mẹ nuôi!"

Thẩm Duyệt Nhiên ngồi xổm xuống, hôn lên mặt Tiểu Hi mấy cái hỏi: "Kết quả chiến đấu hôm nay thế nào?"

"Hừ, " Tiểu Hi cao ngạo ngửa đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thể hiện bá khí, "Tổ hợp vàng mạnh nhất đã xuất mã thì chắc chắn phải thành công."

Thẩm Duyệt Nhiên nghe vậy thì sùng nịch xoa đầu Tiểu Hi.

"Có cần giúp gì không?" Mộ Thiên Thanh ném túi xách sang một bên, định đi tới phòng bếp...

"Hôm nay Tiểu Hi đã đưa tiền riêng cho tớ để đi siêu thị mua thức ăn đấy, con bé xuất tiền còn tớ xuất lực," Thẩm Duyệt Nhiên cười nói, "Chỉ vì để cho bà mẹ bận rộn công việc suốt ngày đêm này được ăn một bữa cơm ngon, cậu đấy, việc hôm nay cần giúp chính là ăn hết sạch mọi thứ cho tớ."

"Tớ ăn hết rồi thì mọi người ăn gì?" Mộ Thiên Thanh nghi hoặc hỏi.

Câu hỏi này lập tức khiến cả phòng cười rộ lên.

"Bọn này nhìn cậu ăn!" Thẩm Duyệt Nhiên vừa kéo Mộ Thiên Thanh vào phòng bếp vừa nói, "Thượng Quan, anh tùy tiện đi."

"Nhạc Nhạc," Tiểu Hi kéo Hình Lạc chỉ sinh trước mình có mấy tháng mà đã cao hơn hẳn một cái đầu, mỉm cười nói, "Tớ có thứ tốt muốn cho cậu xem."

Hình Nhạc nghe thấy vậy, đôi mắt lập tức sáng ngời, vẻ mặt tản ra hào quang sáng rực: "Đi, vào phòng tớ, tớ có quà tặng cho cậu đấy."

Thượng Quan Mộc nhìn tình cảnh này, khóe miệng nhếch lên nụ cười hạnh phúc. Thời gian chính là liều thuốc chữa thương tốt nhất, cũng là biện pháp tốt nhất khiến tình cảm chìm sâu, lắng đọng trong đồng hồ cát. Cho dù có bao nhiêu ân oán đã xảy ra, nhưng cũng chỉ vì nửa khắc này mà không thể buông bỏ tất cả được.

Sự việc Lãnh Tinh Hàn không quan tâm bất cứ điều gì bắn chết Tiêu Nhạc Sơn trong linh đường giống như mới chỉ xảy ra hôm qua, tất cả mọi người vẫn còn nhớ rõ những việc xảy ra ngày hôm ấy. Năm năm... đã năm năm rồi, mỗi ngày đều sẽ thay đổi khác, thế giới sẽ không thay đổi chỉ vì có một ai đó biến mất, nhưng lòng dạ con người thì sao?

Thượng Quan Mộc đi đến sân phơi, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn phương xa... Cả đời này anh ta vẫn luôn sống thuận buồm xuôi gió, điều kiện đã được định sẵn là ưu việt, nhưng người mà anh ta bội phục cả đời này chỉ có độc nhất một mình Lãnh Tinh Hàn.

Người đàn ông đó không chỉ là anh hùng, còn là kiêu hùng... Một người đàn ông như vậy khi cần hung ác thì sẽ hung ác, khi cần dịu dàng thì sẽ dịu dàng. Người đó đã trải hết đường đi cho tất cả mọi người, nhưng lại lãng quên chính bản thân mình... Không, có lẽ bản thân người đó cũng không có quên, chẳng qua anh ta đã quá mệt mỏi, cũng đã nhìn thấu nhiều chuyện tình trên thế gian này. Kết cục của anh ta chẳng qua cũng chỉ muốn cho mình một không gian yên tĩnh mà thôi.

Chủ nhật.

Một nhà tù thuộc vùng ngoại ô cách thành phố A 30 kilomet, nơi này được vinh danh là nhà tù lớn nhất cả nước, đơn giản cũng nhờ hoàn cảnh thành phố A tạo nên, nhà tù này luôn không thiếu những tội phạm đẳng cấp cao.

Thượng Quan Mộc lái xe, chở Mộ Thiên Thanh và Tiểu Hi, Thẩm Duyệt Nhiên tự lái xe đưa Hình Nhạc theo cùng. Khi hai xe năm người đi đến trước cửa nhà tù thì cũng đã là hơn mười một giờ sáng.

Đứng ở cửa ra vào, sắc mặt của mỗi người đều không giống nhau. Cho dù hàng tháng vẫn đều đến đây, nhưng trong lòng mỗi người vẫn không thể bình tĩnh được.

"Kết---"

Tiếng phanh xe lập tức truyền tới, mọi người nhanh chóng quay đầu nhìn, chỉ thấy Tiêu Thần vận tây trang bước xuống xe. Tiểu Hi thấy vậy, hai mắt lập tức sáng ngời như đèn pha ô tô chạy tới, Tiêu Thần vội vàng tiếp được cơ thể bé nhỏ này, bộ dạng còn sùng nịch hơn vài phần so với Thượng Quan Mộc.

"Bác cả, hôm nay bác đến muộn..." Tiểu Hi bĩu môi.

Về mặt Tiêu Thần khờ sở nói: Công ty có cuộc họp, có một hạng mục lớn cần phải ký, bác phải cấp tốc chạy tới đây rồi đấy."

Tiểu Hi thấy vậy cũng khéo léo nói: "Bác cả đã vất vả rồi." Dứt lời liền hôn Tiêu Thần một cái.

Tiêu Thần cảm thấy thật ngọt ngào: "Có Tiểu Hi thông cảm, bác cả không thấy mệt mỏi chút nào cả."

Tiêu Thần vừa nói chuyện vừa ôm Tiểu Hi đi lên phía trước, sau đó mới buông Tiểu Hi xuống, chào hỏi với mọi người xong cùng đi vào khu nhà tù.

Trong đoàn người này, một người đã là cảnh ti của tổng cục, một người là Đốc sát cấp cao quản lý hành động của cả khu Nam, đến nhà tù này mặc dù

với thân phận là người nhà, nhưng những người dưới quyền cũng không dám chậm trễ, sớm đã chuẩn bị phòng khách quý. Không mất thời gian quá lâu, trưởng giám ngục đã cúi đầu khom lưng nói: "Cái đó, sếp Mộc, phòng thăm đã được chuẩn bị xong."

"Làm phiền rồi!" Thượng Quan Mộc hồ hững đáp một tiếng, sau đó cùng mọi người đi vào phòng thăm hỏi.

Thật ra hàng tháng bọn họ đều cùng đến đây cũng đã thành thói quen, ngay từ khi Lãnh Tinh Hàn tự thú bị bỏ tù, anh không gặp bất cứ ai... Đến khi Mộ Thiên Thanh sinh con, cô ôm đứa bé đứng đợi trong phòng thăm hỏi, vì còn đang ở cữ nên sao có thể đợi lâu được. Cuối cùng anh vẫn không thể nhìn được mà đi ra.

Thượng Quan Mộc hơi ngược mắt nhìn Tiểu Hi đang lúi kéo Mộ Thiên Thanh. Những năm này, mỗi ngày cô đều sống rất kiên cường, cũng rất vui vẻ đối mặt với những chuyện xảy ra hàng ngày, có lẽ... sự vui vẻ và kiên cường của cô chỉ là giả dối, nhưng một người vẫn luôn có sự chấp niệm trong lòng không phải tốt hơn sao?

Còn bản thân anh ta... Ha ha, Thượng Quan Mộc âm thầm cười tự giễu, anh ta vẫn luôn làm đúng ước hẹn trước kia với Lãnh Tinh Hàn.

"Cha!" Tiểu Hi kinh ngạc xen lẫn vui mừng lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Thượng Quan Mộc. Ngay lúc nhìn thấy Lãnh Tinh Hàn, Tiểu Hi lập tức thoát khỏi tay của Mộ Thiên Thanh, vội vàng chạy tới trước mặt Lãnh Tinh Hàn. Nhưng ngay khi sắp chạy tới nơi, cô bé đột ngột dừng bước, giống như nhớ ra cái gì đó, cô bé nhấp máy đôi môi nhỏ xinh, nháy mắt một cái ra vẻ đáng thương nói, "Đã một tháng Tiểu Hi không đến gặp cha rồi."

Lãnh Tinh Hàn nhìn đôi mắt sáng tinh nghịch của Tiểu Hi, đôi mày hơi chau lại, đôi mắt đen láy thâm trầm như có chút gì đó bất lực. Ngay khi Tiểu Hi đang chớp mắt của bé, tỏ vẻ đáng thương nhìn anh, rốt cuộc anh vẫn xôm xuống ôm Tiểu Hi lên tay.

Tiểu Hi giống như một đứa trẻ trộm kẹo, bộ dạng ngây ngất lảng lảng khác hoàn toàn so với khi ở cùng Thượng Quan Mộc và Tiểu Thần. Cô bé chôn cái đầu nhỏ chính giữa cổ của Lãnh Tinh Hàn, cọ tới cọ lui như con mèo nhỏ, miệng lầm bầm: "Cha ơi, cha có nhớ người ta không..."

"Ừ."

Một tiếng đáp nhẹ nhàng như vậy lại khiến nhóc con kia vô cùng vui mừng: "Tiểu Hi cũng rất nhớ cha, ngày nào cũng nhớ đến cha, ngày nào cũng nghe lời cha nói, hôm nào cũng nghe lời mẹ và pa pa nói, cũng nghe lời của bác cả và mẹ nuôi nữa..."

Cái miệng nhỏ nhắn liên tục nói lời nịnh nọt của Tiểu Hi liến thoắng không ngừng. Mọi người thấy con bé mỗi lần tới đều làm cái trò nịnh nọt này đều cùng chăm chú liếc nhìn, dường như có chút bất lực, rồi nguyên một đám lại mỉm cười nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tinh Hàn rõ ràng đang rất vui vẻ, rồi lại giống như không muốn thể hiện quá, cho nên vào trong mắt bọn họ chính là vô cùng khổ sở đè nén.

Lãnh Tinh Hàn ôm Tiểu Hi đi lên phía trước. Cũng vì có Thượng Quan Mộc ở đây mà những người chuyên trách của nhà tù chỉ đứng ở bên ngoài gian phòng, không có người theo quy tắc đi vào trong trông nom, vậy nên không gian căn phòng này hoàn toàn tự do.

Mỗi tháng gặp một lần, đơn giản chỉ nói về mấy chuyện nhà, phần lớn thời gian Lãnh Tinh Hàn chỉ ngồi nghe, thỉnh thoảng mở miệng đáp một câu. Ngoại trừ đối mặt với Tiểu Hi và Hình Nhạc ra, anh có thể nói được bao nhiêu thì nói, mỗi lần mở miệng cũng không nói quá nhiều, nhưng mọi người cũng đã thành thói quen. Dù sao Lãnh Tinh Hàn vốn chính là người như vậy.

"Dạ, cậu không có ý định ra ngoài sao?" Tiểu Thần đột ngột hỏi, bầu không khí trong căn phòng lập tức trở nên quỷ dị, ánh mắt của tất cả mọi người đều không hẹn cùng nhìn về hướng Lãnh Tinh Hàn.

Thực ra bản thân Lãnh Tinh Hàn muốn ra ngoài cũng không thiếu gì cách. Những người trong lĩnh đường ngày đó cũng không nói tình huống xảy ra ra ngoài, bất kể là bởi vì tầm ảnh hưởng của Thượng Quan Mộc hay Phong Trạm, Tần Diệp, Tiểu Thần và Lãnh Khiếu Thiên. Tóm lại, chuyện ngày hôm đó có rất ít người biết, muốn tìm kẻ chết thay cũng rất dễ dàng, nhưng Lãnh Tinh Hàn vẫn muốn ngồi tù, người khác có thể không biết, nhưng Tiểu Thần lại hiểu rất rõ, chính vì anh không muốn đối mặt với Mộ Thiên Thanh, và còn cả sự áy náy với Hình Thiên nữa.

Ngón tay của Lãnh Tinh Hàn nhẹ nhàng xoa nắn bàn tay nhỏ bé núc ních thịt của Tiểu Hi, xúc cảm này khiến anh thấy hạnh phúc. Anh thật không ngờ rằng chỉ một đêm đó... Thiên Thanh đã mang thai. Khi biết được tin này, cảm xúc bàng hoàng, mừng rỡ, sợ hãi đan xen... Hai tay của anh đã nhuộm máu tanh quá nhiều, anh cho là bản thân mình không thể cho Tiểu Hi được một cuộc đời tốt đẹp.

Nhưng hiển nhiên anh đã lo lắng quá nhiều. Ngay từ ban đầu, tất cả mọi người đều không giấu diếm thân phận của anh với Tiểu Hi, thậm chí còn sắp xếp cho Tiểu Hi và Hình Nhạc mỗi tháng đến thăm anh một lần. Mặc dù mỗi lần gặp mặt cũng chỉ có một tiếng đồng hồ, nhưng giống như cảm ứng huyết mạch trời sinh... nhóc con kia từ nhỏ đã không bài xích anh.

Tiểu Hi chớp đôi mắt tròn xoe nhìn Lãnh Tinh Hàn. Cô bé thấy anh từ nãy đến giờ không nói gì, uất ức hét lên: "Cha..."

Ánh mắt của Lãnh Tinh Hàn nhìn về phía Tiểu Hi. Cái tên này do chính anh đặt, anh hi vọng bé con sẽ giống như bông hoa hướng dương tràn ngập sức sống và hi vọng mỗi buổi sáng sớm, hi vọng cuộc đời của cô như vậy.

"Ba hai," Hình Nhạc giống như Hình Thiên, càng ngày càng trở nên ôn hòa khiêm tốn, "Sinh nhật của cha sắp đến rồi, cha cũng đã năm năm không được gặp ba rồi, chắc chắn sẽ rất nhớ ba đấy."

Tất cả mọi người đột ngột nhìn về phía Hình Nhạc, cùng kinh ngạc vì không ngờ cậu nhóc sẽ nói như vậy, ngay sau đó lại nhìn Thẩm Duyệt Nhiên, Thẩm Duyệt Nhiên vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ không phải do cô đây.

Lãnh Tinh Hàn đột nhiên nhếch môi thoáng nở nụ cười, khẽ nói: "Giống A Thiên, tương lai sẽ thông minh lắm đây."

Lời nói đó giống như để mọi người an tâm, mặc dù... Lãnh Tinh Hàn vẫn không nói gì cả.

Toàn bộ thời gian gặp mặt nhanh chóng trôi qua, mọi người đều lưu luyến không muốn rời đi. Trước khi đi, Tiểu Hi lấy từ trong ba lô ra đưa món phần thưởng của ngày hội gia đình đạt được đưa cho Lãnh Tinh Hàn. Cách đóng gói không quá đẹp đẽ, là nhóc con kia đã phải làm rất lâu mới hoàn thành.

Thượng Quan Mộc là người đi cuối cùng, anh ta biết Lãnh Tinh Hàn có chuyện muốn nói với anh ta.

"Anh cũng hi vọng tôi ra ngoài sao?" Lãnh Tinh Hàn lạnh nhạt hỏi.

Thượng Quan Mộc nghe thấy vậy liền nở nụ cười tự giễu khẽ nói: "Nếu em an bình thì chính là Tinh Thiên..." Dừng một chút, "Nếu em hạnh phúc chính là điểm cuối cùng của cuộc đời!"

Lãnh Tinh Hàn nhú mày...

"Câu chuyện xưa kia của Hoa hướng dương và Mặt trời nhỏ rất đẹp. Ngày đó cùng ngồi uống rượu bên bờ biển, Tiêu Thần đã kể câu chuyện này. Anh ta nói trước kia anh thích kể cho anh ta nghe." Thượng Quan Mộc nhìn Lãnh Tinh Hàn với ánh mắt sắc bén, "Anh rõ ràng đã nhớ lại hết mọi chuyện, vậy sao còn nhẫn tâm với cô ấy như vậy? Hạnh phúc của cô ấy... chỉ có anh mới có thể cho, cô ấy không có hạnh phúc, anh có thể tới đích được sao?"

Trên khuôn mặt như điêu khắc của Lãnh Tinh Hàn vẫn tỏ vẻ thờ ơ, chẳng qua đôi mắt đen láy đã trở nên tỉnh mạch. Anh lẳng lặng nhìn Thượng Quan Mộc, không nói gì.

Thượng Quan Mộc hơi rũ mắt xuống, che giấu ý tự giễu nơi đáy mắt. Anh ta ngẩng đầu lên lần nữa nhìn Lãnh Tinh Hàn, chậm rãi nói: "Thiên Thanh hoàn toàn không biết anh chính là Mặt trời nhỏ của cô ấy, nhưng cả tôi, Tiêu Thần... và anh, trong lòng chúng ta đều biết rõ đời người vô cùng ngắn ngủi, anh càng muốn trốn tránh thì vận mệnh vẫn trói buộc hai người lại với nhau. Ngay từ đầu... hạnh phúc của Thiên Thanh chỉ có thể có được bởi chính Mặt trời nhỏ của cô ấy."

"Vậy... còn anh thì sao?" Lãnh Tinh Hàn thờ ơ hỏi, đôi mắt ung lại vô cùng sắc bén.

Thượng Quan Mộc vẫn ngơ ngác đón ánh mắt kia của anh, nhún vai nói: "Thiên Thanh không tranh được, tranh con gái cũng không tới đâu. Mặc dù Tiểu Hi gọi anh là cha, nhưng anh cũng đừng quên tôi là pa pa của con bé!"

Lãnh Tinh Hàn khẽ cười, không nói thêm lời nào.

Thượng Quan Mộc đi rồi, anh ta không biết Lãnh Tinh Hàn rốt cuộc có ra khỏi đây hay không, anh ta cũng không muốn nghĩ, bởi vì không có một ai có thể ép buộc được anh, nếu anh muốn thì cũng không có bất cứ ai có thể ngăn cản!

Anh chính là một người như vậy, giống như trên đời này chỉ cần là điều mà anh muốn, sẽ không có chuyện gì mà anh không làm được... Thượng Quan Mộc nghĩ như vậy, khoe miệng khẽ nhếch lên. Anh chính là một người như vậy, có đầy đủ khí thế bề ngạo thiên hạ, cho dù ở trong tù thì anh vẫn làm theo ý mình, muốn làm gì thì làm cái đó.

Ánh nắng mặt trời giữa trưa chiếu nghiêng đổ bóng, Tiêu Thần hơi lười biếng dựa lên xe. Những năm nay khi Lãnh Tinh Hàn không ở đây, anh ta vẫn luôn ở lại tập đoàn Thiên Lâm. Từng làm một CEO của một tập đoàn từng đối địch một mất một còn tới "chết" với Lãnh Tinh Hàn sau đó lại quay sang tiếp quản Thiên Lâm, thế giới đều đưa ra những lời phỏng đoán, nhưng ngoại trừ những người từng có mặt trong lĩnh vực ngày hôm đó ra, không một ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Duyệt Nhiên và Mộ Thiên Thanh đang nói gì đó, Tiểu Hi và Hình Nhạc chờ ở bên cạnh cũng đang thì thầm to nhỏ, mọi người đều cùng đợi Thượng Quan Mộc, dường như đều có tâm tư riêng...

Hai tay Thượng Quan Mộc rút từ túi quần đứng ở cửa ra vào nhìn Mộ Thiên Thanh. Anh lẳng lặng nhìn cô, sau nụ cười kiên cường kia không biết đã có bao nhiêu đêm phải rơi lệ đây?

Nếu em rơi lệ sẽ thấm ướt lòng anh... Thiên Thanh, anh mãi mãi không thể cho em hạnh phúc, vậy nên anh chỉ có thể tranh thủ thay cho em mà thôi.

Ba chiếc xe nhanh chóng rời khỏi khu vực nhà tù, Lãnh Tinh Hàn ngồi trên một chiếc ghế dài trong sân nhà tù. Dưới ánh mặt trời, anh từ từ mở gói quà mà Tiểu Hi đã đưa cho anh. Những ngón tay thon dài mở chiếc hộp ra, bên trong là một cái cốc bằng sứ...

Lãnh Tinh Hàn lấy cái cốc ra, đập vào mắt chính là tấm "ảnh gia đình". Tấm hình kia có Mộ Thiên Thanh, có Tiểu Hi, có anh... chỉ là hình của anh này chính là anh của rất lâu về trước, nếu anh nhớ không lầm thì đó chính là lần Hình Thiên chụp, mà bức "ảnh gia đình" này đương nhiên cũng là ảnh ghép.

Ngón tay của Lãnh Tinh Hàn vuốt ve bức ảnh chụp ghép, khoe miệng dần nhếch lên thành hình vòng cung... xem ra hôm nay bọn họ có chuẩn bị mà đến, một Nhạc Nhạc, một Tiểu Hi...

Ánh mặt trời giữa trưa ngày càng nóng bức, xuyên qua cành cây kẽ lá chiếu lên người Lãnh Tinh Hàn. Anh nhìn chiếc cốc kia thật lâu, một làn gió nhẹ khẽ thổi qua, lật sang một trang sử mới!

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.